

Cổ Phi Ngự

MỘ NGƯỜI SỐNG THẦN BÍ TRONG TỬ THƯ

TỬ THƯ
TÂY HẠ

西夏死書

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HOÁ THÔNG TIN

daotieuvu.blogspot.com

MỘ NGƯỜI SỐNG THÂN BÍ TRONG TỬ THƯ

[Tử Thư Tây Hạ 1]

Tác Giả: **Cổ Phi Ngự**

Người dịch: **Dung Lê**

Nguồn: **vnthuquan.vn**

Ebook: **daotieuvu.blogspot.com**

Mục Lục:

[Lời Tâm Sự của Tác Giả:](#)

[Lời người dịch](#)

[Mở đầu](#)

[Chương 1 : Đâu giá bao trùm trong nghi vấn](#)

[Chương 2 : Lão K](#)

[Chương 3 : Đương thành truy hung](#)

[Chương 4 : Lễ tang kinh hồn](#)

[Chương 5 : Bảy bức thư tuyệt mật](#)

[Chương 6 : Tứ Bình](#)

[Chương 7 : Hạ cánh khăn cấp](#)

[Chương 8 : Cốt đạo thăm thăm](#)

[Chương 9 : Khương trại chết chóc](#)

[Chương 10 : Lang mộc tự](#)

[Chương 11 : Đại khe sâu nạp ma](#)

[Chương 12 : Giết sạch dưới hồ nước ngầm](#)

[Chương 13: Đại Sảnh Trụ Cột Thân Bí](#)

[Chương 14 : Ứng sói không ăn thịt người](#)

[Chương 15 : Người tình tu bên hồ](#)

- [Chương 16 : Mật thất thần bí dưới lòng cung điện mùa đông](#)
- [Chương 17 : Người Đẳng Hạng cuối cùng](#)
- [Chương 18 : Đêm đại thảm sát trong thành](#)
- [Chương 19 : Lại vào hắc động](#)
- [Chương 20 : Mã Khúc](#)
- [Chương 21 : Tuyết sơn A Ni Mã Khanh](#)
- [Chương 22 : Chinh phục dải băng](#)
- [Chương 23: Hắc Đầu Thạch Thất](#)
- [Chương 24 : Mất mạng trên thung lũng tuyết](#)
- [Chương 25 : Không phải hồi kết](#)

Lời Tâm Sự của Tác Giả:

Tất cả đều bắt đầu từ đây...

Cuốn tiểu thuyết này được lấy ý tưởng từ chuyến du lịch đầu tiên của tôi. Đó là vào khoảng vài năm trước, tại một sơn trại cổ xưa của người Khương nằm trong khu tự trị người Khương ở Bắc Xuyên, thuộc cao nguyên Xuyên Tây Bắc (Tứ Xuyên), tôi đã tình cờ gặp một người đã về hưu cũng đang tự mình đi du lịch khắp nơi. Ông đã kể cho tôi nghe một câu chuyện như sau: Ở một vùng nằm sâu trong sa mạc Hadain Jaran có một kinh thành cổ của vương quốc Tây Hạ bị vùi lấp trong cát vàng, tên gọi là Hắc Thành. Tòa thành đó do Lý Nguyên Hạo - vị hoàng đế đầu tiên của vương quốc Tây Hạ xây dựng. Lý Nguyên Hạo qua đời sau một cuộc chính biến cung đình, người con trai chưa đầy năm của ông là Lý Lượng Tộ kế vị nhưng mẹ và cậu của ông - những người thuộc gia tộc Một Tạng mới là người thực sự nắm giữ triều chính. Khi Lượng Tộ trưởng thành, ông dần nhận thức được mọi việc và ngày một bất mãn với sự chuyên quyền của mẹ và cậu. Sau đó, ông đã phát động một cuộc chính biến, chém cậu ruột và lệnh cho mẹ mình dời đến kinh thành cổ ở giữa sa mạc hoang vắng. Khi Một Tạng hoàng hậu ra đi, ngoài đoàn tùy tùng đông đúc đi tháp tùng, bà còn mang theo vô số vàng bạc châu báu. Vài trăm năm sau, câu chuyện này vẫn được lưu truyền trên khắp vùng sa mạc Gobi và con đường tơ lụa, hấp dẫn bao kẻ trộm mộ đào vàng tìm kho báu. Rất nhiều kẻ đã bỏ mạng vì kho báu bí ẩn trong truyền thuyết đó, nhưng chưa ai tìm được vị trí của ngôi thành cổ Tây Hạ đã bị mất tích, vì truyền thuyết này còn mang theo một lời nguyên đáng sợ rằng: Người nào tìm được thành cổ thì sẽ mãi mãi không thể thoát ra khỏi sa mạc để quay về nữa.

Một câu chuyện từ thời Tây Hạ xa xôi, câu chuyện với những bảo vật của đất nước Tây Hạ, về Hắc Thành bị mất tích, về nền văn minh bị chôn vùi, về những mối tình đẹp mà bi lụy, còn có cả cuộc tranh giành đẫm máu của những người đời sau!

Ngay lần đầu tiên nghe được câu chuyện này, tôi đã bị nó thu hút một cách

lạ kỳ. Câu chuyện của ông, có mấy phần là thực, mấy phần hư cấu, giờ đã không thể khảo chứng được nữa, nhưng người “bạn già” kia của tôi thì lại nhất nhất tin tưởng vào những điều trong câu chuyện, và luôn mong muốn rằng có một ngày mình sẽ tìm được di chỉ của vương triều được nhắc đến trong truyền thuyết đó, phải sạch lớp bụi thời gian bao trùm lên lịch sử bí ẩn của nó.

Nhiều năm qua đi, khi khu sơn trại của người Khương ở Bắc Xuyên bị chôn vùi bởi một trận động đất, tôi bỗng nhớ lại câu chuyện từng được nghe kể trong chuyến đi vài năm trước đây, câu chuyện về Bắc Xuyên - nơi chứng kiến sự phồn thịnh rồi suy tàn của dân tộc Khương - một tộc người cũng lâu đời không kém gì dân tộc Hán.

Tất cả đều bắt đầu từ vùng đất này. Hơn một ngàn năm trước, một nhánh của người Khương là người Khương Đẳng Hạng (còn gọi là người Đẳng Hạng), vì sinh tồn, đã dũng cảm rời khỏi vùng đất của mình, bắt đầu một cuộc di dân hướng về phương Bắc đầy gian nan nhưng vô cùng vĩ đại. Họ đã kiên cường, dũng cảm, vượt qua núi tuyết nguy hiểm, băng qua sa mạc bao la, dưới sự dẫn dắt của người lãnh tụ kiệt xuất của dân tộc để đến được một vùng đất phì nhiêu màu mỡ, và đây cũng chính là nơi họ xây dựng một đế chế hưng thịnh rồi dần suy tàn. Nền văn minh mà họ đã sáng tạo ra ở nơi này, cuộc chiến sinh tồn của họ với hai dân tộc hùng mạnh hơn mình gấp nhiều lần là Đại Tống và Khiết Đan, để tạo dựng thế chân vạc, tồn tại suốt hơn hai trăm năm, cho đến tận ngày hôm nay, chúng ta vẫn gọi vùng đất tuyệt vời này bằng cái tên rất đẹp: Tái Thượng Giang Nam, tức Giang Nam trên ải, vì vùng đất này nằm ở vùng biên ải, nhưng phong cảnh sơn thủy rất hữu tình, có thể sánh ngang với Giang Nam.

Năm 1227, đoàn kỵ binh của Thành Cát Tư Hãn đã quét sạch Đế quốc Bạch Sắc từng một thời phồn vinh này, những tàn tích còn lại của nền văn minh này cũng bị chiến tranh hủy diệt. Một vương triều từng cùng Tống, Liêu, Kim, tạo thành thế tứ quốc chân vạc và đứng vững hơn hai trăm năm (1032 – 1227) đã đến và đi một cách vội vàng như thế.

Nền văn minh đã bị chôn vùi mãi mãi dưới lớp cát vàng cuộn cuộn, mãi

đến tận ngày hôm nay, khi chúng ta lật giở “Nhị thập tứ sử” ra, vẫn chưa thể tìm ra được một cuốn nào mang tên “Tây Hạ sử”

Những người Đảng Hạng cuối cùng đã đi đâu, về đâu? Không ai biết được câu trả lời là gì. Có người nói rằng, họ đã trở lại vùng núi nơi mình đã ra đi; cũng có người cho rằng, một chi của người Đảng Hạng đã mang nền văn minh đó đi vào lòng sa mạc, đến một ốc đảo mà không ai biết đến, để tiếp tục xây dựng nền văn minh riêng của mình...

1. “Nhị thập tứ sử” : Là tên gọi chung của 24 bộ chính sử cổ đại Trung Quốc, gồm 3249 quyển, khoảng 40 triệu chữ, ghi lại quãng thời gian hơn 4.000 năm lịch sử của Trung Hoa - ND.

Lời người dịch

Trong tiểu thuyết này, tác giả có nhắc đến một số nhân vật có thực trong lịch sử của Trung Quốc và thế giới. Chúng tôi xin bổ sung phần chú thích về các nhân vật này để độc giả tiện theo dõi.

I- Các nhân vật trong lịch sử cổ đại của Trung Quốc

Thác Bạt Tư Công: vị thủ lĩnh kiệt xuất của dân tộc Đãng Hạng cuối triều Đường, vì có công trong khởi nghĩa Hoàng Sào nên được vua phong tước là Hạ Quốc Công - một chức tước được truyền lại cho con cháu và phân cho cai quản một vùng đất và được lấy họ Lý.

Thác Bạt Kế Thiên (963 - 1004): hay Lý Kế Thiên, được phong tước Định Nam Quân Tiết Độ Sứ, là người đặt nền móng cho vương triều Tây Hạ.

Thác Bạt Đức Minh (979 - 1031): còn gọi là Tây Bình Vương, Định Nam Quân Tiết Độ Sứ, con trai của Thác Bạt Kế Thiên.

Thác Bạt Nguyên Hạo (1003 - 1048): Tây Hạ Cảnh Tông, con trai của Thác Bạt Đức Minh, là vị hoàng đế sáng lập ra vương triều Tây Hạ. Năm 1032, Lý Nguyên Hạo bắt đầu tìm cách ly khai nhà Tống, ông từ bỏ họ Lý, đổi thành họ Ngôi Danh. Ông tự đặt niên hiệu, xây cung điện, thành lập chế độ quân thần văn võ, tổ chức hệ thống quân đội, cho sáng tạo hệ thống chữ viết riêng. Đến năm 1038 thì xưng làm hoàng đế nhưng đặt tên nước bằng chữ Hán là Đại Hạ, người Hán lúc đó chỉ gọi là Tây Hạ.

Ngôi Danh Lượng Tô (1047 - 1067): Tây Hạ Nghị Tông, trị vì từ năm 1048 tới năm 1067. Ông là con trai của Nguyên Hạo, lên ngôi khi mới lọt lòng mẹ, là vị hoàng đế thứ 2 của Tây Hạ.

Ngôi Danh Bình Thường (1061-1086): Tây Hạ Huệ Tông, trị vì từ năm 1067 tới năm 1086, là vị hoàng đế thứ 3 của Tây Hạ.

Ngôi Danh Thuần Hựu (1177-1206): Tây Hạ Hoàn Tông, trị vì từ năm 1193 tới năm 1206, là vị hoàng đế thứ 6 của Tây Hạ.

Ngôi Danh An Toàn (1170-1211): Tây Hạ Tương Tông, là người đã tiên hành chính biến để soán ngôi của anh họ là Ngôi Danh Thuần Hựu, trị vì từ

năm 1206-1211, là vị hoàng đế thứ 7 của Tây Hạ.

Ngôi Danh Huân Túc (1163-1226) : Tây Hạ Thần Tông, trị vì từ năm 1211-1223, là vị hoàng đế thứ 8 của Tây Hạ.

Ngôi Danh Đức Vượng (1181 - 1226): Tây Hạ Hiến Tông, trị vì từ năm 1223 tới năm 1226, là vị hoàng đế thứ 9 của Tây Hạ.

Ngôi Danh Hiến (? - 1227): Tây Hạ Mạt chủ Nam Bình Vương, là vị hoàng đế thứ 10 và cuối cùng của nước Tây Hạ trong lịch sử Trung Quốc.

Thành Cát Tư Hãn (1162 - 1227): sinh ra với tên gọi Thiết Mộc Chân, tên đầy đủ là Bột Nhi Chi Cên Thiết Mộc Chân, là Hãn vương của Mông Cổ và là người sáng lập ra Đế quốc Mông Cổ sau khi hợp nhất các bộ lạc độc lập ở vùng Đông Bắc châu Á năm 1206 Là một nhà lãnh đạo lỗi lạc và quan trọng của lịch sử thế giới.

Dã Lợi Nhậm Vinh (? - 1042): là học giả nông tiếng uyên bác, đại thần của Tây Hạ thời Nguyên Hạo, người đã sáng tạo ra chữ viết Tây Hạ.

Cốt Lạc Mậu Tài: học giả Tây Hạ, là người biên soạn cuốn “Phiên Hán hợp thời chương trung châu” năm 1190. Năm 1909, cuốn sách được tìm thấy ở di chỉ Hắc Thủy Thành (nay thuộc Ejinaqi, khu tự trị Nội Mông, Trung Quốc).

II- Các nhân vật lịch sử cận đại

La Chấn Ngọc (1866 - 1940): nhà nông học, nhà ngôn ngữ học, khảo cổ học, chuyên gia về đồ kim loại và đồ đá ngọc, là người khai phá ngành nông học hiện đại và người đặt nền móng đầu tiên cho ngành khảo cổ học cận đại của

Trung Quốc.

La Phúc Trường (1895 - 1921): học giả nổi tiếng của Trung Quốc, chuyên gia văn tự cổ dân tộc, chuyên gia Tây Hạ học, con trai thứ 3 của La Chấn Ngọc

Alexander Nikolayevich shelepin (1918 - 1994): Ủy viên trung ương Đảng

Cộng sản Liên Xô, người đứng đầu của Ủy ban An ninh Quốc gia Xô Viết (KGB) từ năm 1958 đến năm 1961.

Aleksei Ivanovich Ivanov (1878-1938): nhà Hán học nổi tiếng người Nga, chuyên gia về ngôn ngữ Tây Hạ, người đã phát hiện ra cuốn từ điển song ngữ Hán - Tây Hạ “Phiên Hán hợp thời trường trung châu” vào năm 1909, sau đó ông bắt đầu đi sâu nghiên cứu ngôn ngữ Tây Hạ, có nhiều đóng góp lớn.

Mikhailovich Alekseev (1881 - 1957) Giáo sư, viện sĩ Viện Hàn lâm Khoa học Liên Xô, là chuyên gia Đông Phương học nổi tiếng của Liên Xô.

Lev N. Menshikov (1926 - 2005): nhà Hán học nổi tiếng người Nga, người đã có nhiều thành tựu trong việc nghiên cứu văn hóa Đôn Hoàng, cổ văn Hán Tạng và văn hóa nhà Đường của Trung Quốc.

Joseph Francis Rock (1884 - 1962). người Mỹ gốc Áo, ông là nhà thực vật học, ngôn ngữ học, địa lý học nổi tiếng - người đã dành 27 năm cuộc đời mình sống và tìm hiểu văn hóa ở vùng Tây Nam, Trung Quốc.

Mở đầu

Một ngày mùa hạ cuối thập niên 50 của thế kỷ trước, sâu thẳm trong sa mạc Badain Jaran tại Tây Bắc Trung Quốc, mặt trời chói lóa, cát vàng miên man, gió bụi cuồn cuộn vô tình vừa mới di chuyển vị trí của một gò cát. Mặt đất vốn bị gò cát che lấp giờ hiện lên một bộ xương cốt cao lớn, bộ xương đáng sợ này vẫn còn dính cả da và lông đã khô quắt, nghiễm nhiên dựng đứng trong đất cát, mãi vẫn không chịu đổ xuống. Sự cao lớn đó đã chứng minh cho con người trên thế giới này về thân xác đồ sộ kiêu tráng của nó lúc còn sống, sự không gục đổ tượng trưng cho tính cách ngoan cường của nó. Một trận cuồng phong nữa lại thổi qua, từ sa mạc sâu thẳm vọng lại những âm thanh kỳ dị chói tai, rồi sau khi những âm thanh quái dị này tắt hẳn, bộ xương cốt khổng lồ đã từ từ đổ xuống... Đây không phải là hài cốt của con người, sự cao lớn và ngoan cường của nó chỉ thuộc về chủ nhân của vùng sa mạc này - loài lạc đà hai bướu. Chính trong thời khắc cuồng phong đang lôi cuốn đi một gò cát khác và sắp sửa chôn vùi lần nữa những mẫu xương này, thì ở phía xa xa, một chiếc trực thăng Mi-4 bay đến, nó lượn vòng hồi lâu trên bầu trời sa mạc, cuối cùng bay lơ lửng tại vị trí bộ xương lạc đà hai bướu vừa đổ xuống.

Năm phút sau, phi hành viên bắt đầu báo cáo với tổng bộ: “Tổng bộ! Tôi là ong vàng, chúng tôi phát hiện ra bộ hài cốt lạc đà hai bướu và trang thiết bị của đoàn thám hiểm Trung - Liên, nhưng không phát hiện ra thành viên của đoàn thám hiểm...”

Hai ngày sau, một chiếc trực thăng khác đã phát hiện ra một người Trung Quốc ngất xỉu tại ven sa mạc Badain Jaran.

Ba ngày sau, tại gần biên giới Trung - Mông, bộ đội biên phòng đã phát hiện ra một người Liên Xô đang thoi thóp.

Năm ngày sau, tại Bắc Kinh, một bộ hồ sơ được đặt trên bàn làm việc của tổng tham mưu trưởng tham mưu 3 - giải phóng quân Trung Quốc: “Không quân, quân trú phòng bản địa cùng với bộ đội biên phòng đã trải qua nhiều ngày lục soát tìm kiếm, ngoài việc phát hiện ra hai người sống sót và trang thiết bị của đoàn thám hiểm, thì không phát hiện thấy thành viên khác của

đoàn thám hiểm Trung - Liên. Xét thấy những người mất tích không còn khả năng sống sót, bộ chúng tôi đã quyết định từ bỏ cứu viện, nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc ở chỗ, khi phát hiện ra hai người còn sống sót thì rõ ràng họ lại ở cách khu vực trung tâm của đoàn thám hiểm bị mất tích tới gần vài trăm cây số...” Mức độ bảo mật của bộ hồ sơ này là: tuyệt mật. Giới hạn số năm giải mật: 100 năm.

Tám ngày sau, tại Mátxcova, ủy ban an ninh quốc gia KGB, chủ tịch KGB châu Á - Nikolayevich Shelepin đang đứng trước cửa sổ, nhìn chăm chú vào bức tượng của Dzerzhinsky trước tòa nhà KGB tới mức thần thờ, trên cửa sổ có đặt một bộ hồ sơ ông vừa xem xong: “Xét thấy các thành viên mất tích đã không còn khả năng sống sót, phía Trung Quốc đã từ bỏ cứu viện từ hôm trước, đoàn thám hiểm mất tích một cách bí ẩn, không ngoại trừ do bị nhân viên tình báo phá hoại...” Mức độ bảo mật của bộ hồ sơ này là: tuyệt mật. Giới hạn số năm giải mật: 200 năm.

Mười ngày sau, tại Đài Bắc, “Cục tình báo”, một bộ hồ sơ được đặt trên bàn làm việc của “cục trưởng” Trương Viêm Nguyên: “Trung Cộng cùng đoàn thám hiểm Liên Xô đã mất tích một cách bí ẩn tại sa mạc Badain Jaran, ‘hoa sói độc’ bật vô âm tín. Được biết, hiện đã có người phát hiện ra hành tung của ‘hoa sói độc’ tại San Francisco..”. Mức độ bảo mật của bộ hồ sơ này là: tuyệt mật. Giới hạn số năm giải mật: 200 năm

Nửa tháng sau, tại Langley, trung ương tình báo CIA, giám đốc CIA Allen Dulles cầm bộ hồ sơ, chau mày: “Đoàn thám hiểm Liên Xô - Trung Quốc mất tích bí ẩn tại sa mạc Badain Jaran, đoàn thám hiểm này vô cùng khả nghi, trên danh nghĩa là khảo sát địa chất, nhưng ngoài những chuyên gia địa chất ra lại còn có cả những chuyên gia hàng đầu về sinh vật, khảo cổ, lịch sử, khí tượng, nhân loại học, y học và công nghiệp quân sự của hai nước Trung Quốc và Liên Xô. Càng khiến người ta phải bất an ở chỗ, trong đoàn thám hiểm còn có rất nhiều quân nhân và nhân viên tình báo. Một đoàn thám hiểm khoa học trình độ cao như vậy bỗng đột nhiên mất tích người ta cảm thấy khó hiểu, có lẽ phía Đài Loan cũng có liên quan, cũng không ngoại trừ khả năng bị kẹt giữa văn minh ngoại địa...” Mức độ

bảo mật của bộ hồ sơ này là : tuyệt mật. Giới hạn số năm giải mật: vĩnh viễn.

Chương 1 : Đấu giá bao trùm trong nghi vấn

Tiết chính hạ, một cuộc đấu giá tác phẩm nghệ thuật kéo dài từ mùa xuân đang được cử hành tại một khách sạn 5 sao nằm trong đường vành đai 3 của Bắc Kinh. Công ty tổ chức đấu giá Quốc tế Hoa Bảo đã bắt đầu thi hành "Luật đấu giá nước Cộng hòa nhân dân Trung Hoa" từ năm 1997, tổ chức đấu giá vào mùa xuân hàng năm, và từ lâu đã trở thành hội chợ đấu giá có tiếng vang nhất toàn quốc. Quốc tế Hoa Bảo cũng theo đó trở thành công ty đấu giá hàng đầu thế giới.

Tề Ninh, chuyên gia đấu giá, chủ tịch Quốc tế Hoa Bảo nổi tiếng với tài ăn nói và con mắt tinh đời. Khả năng diễn thuyết của ông khởi nguồn từ tài ăn nói tuyệt diệu và tài biện luận vô song, luôn kích động hết mức có thể tinh thần của những khách hàng. Nói về con mắt tinh đời của Tề Ninh là nói tới đôi mắt lạnh lợi sắc bén có trình độ giám định và thưởng thức cổ vật cao độ.

Sáu giờ chiều. Một chuyên gia đấu giá trẻ tuổi từ bục đấu giá lui xuống, tới bên cạnh Tề Ninh, cung kính nói: "Tề sư phụ, đến lượt ngài xuất hiện rồi". Tề Ninh gật đầu rồi chau chau mày, bước lên bục đấu giá.

Hội chợ đấu giá mùa xuân kéo dài trong mười ngày, mỗi ngày đều có một vật được "găm hàng" để tới cuối buổi mới đấu giá. Chỉ khi nào tới thời khắc này, Tề Ninh mới xuất hiện chủ trì. Hôm nay đã là ngày cuối cùng của hội chợ đấu giá, vật đấu giá cuối cùng theo như thông lệ, sẽ chính là vật quý báu và đắt giá nhất trong hội chợ đấu giá mùa xuân, đích thị là hàng được "găm lại". Nhưng tất cả những người đang có mặt tại hội chợ đều có thể nhận ra, Tề Ninh hiện giờ không được hưng phấn cho lắm.

"Tiếp theo là vật đấu giá thứ... thứ 1038, kệ tranh ngọc nổi gân có chạm châu báu Tây Hạ, được đem từ nước ngoài trở về, phí chỉ định đấu giá", chiêu giới thiệu của Tề Ninh giản đơn tới mức không thể đơn giản hơn, sau đó ông tuyên bố: "Bây giờ bắt đầu tranh giá, giá khởi điểm 80 vạn".

Hội trường đấu giá rất lớn, có 488 chỗ ngồi cho người tham gia đấu giá. Do hôm nay là phiên đấu giá cuối cùng của hội chợ đấu giá mùa xuân, hiện

giờ lại đang đấu giá vật "găm hàng" cuối cùng, nên hội trường đấu giá chật kín người, rất nhiều người mua không tìm được chỗ ngồi, đành phải đứng. Nơi đông người như thế này dĩ nhiên khó tránh khỏi sự ồn ào hỗn loạn, nhưng lúc Tề Ninh vừa bước chân lên bục đấu giá thì những âm thanh hỗn loạn liền ngưng bật. Và giây phút Tề Ninh tuyên bố bắt đầu đấu giá, cả hội trường đều đã hoàn toàn trở nên im lặng.

Năm sáu trăm người cùng lúc im chặt miệng không nói chuyện. Họ không phải là những quân nhân từng được huấn luyện chuyên nghiệp, mà là mọi hạng người trong xã hội đến từ khắp nơi trên thế giới, phần lớn trong số đó do ào có nên từ lâu đã quen với việc không tuân thủ kỷ luật, nhưng hiện giờ họ không chỉ im bật, mà dường như đến cả điện thoại cũng đều để chế độ cầm hoặc tắt máy. Hội trường im lặng tới mức có chút kỳ dị.

Không ai nói chuyện, dĩ nhiên cũng không có người khởi giá tranh giá.

Tề Ninh càng chau mày sâu hơn, tuyên bố lần nữa: "Bây giờ bắt đầu tranh giá, giá khởi điểm 80 vạn".

Vấn chưa có người ra giá, cũng không có người nói chuyện. Những người mua phía dưới, người thì nhìn Tề Ninh, nét mặt cười mà như không cười, người thì ngó trái ngó phải xem xem có ai ra giá không, người thì nhìn lướt qua một , Ái, bất luận hai bên có quen biết nhau không đều có thể đi guốc trong bụng nhau, mím một nụ cười khan.

Sắc mặt Tề Ninh bối rối, hít một hơi thật sâu, tuyên bố lần thứ ba: "Bây giờ bắt đầu tranh giá, giá khởi điểm 80 vạn".

Vấn không có người đáp lại. Lúc này, những người mua , không tiếp tục ngó ngang ngó dọc nữa, tất cả mọi người đều dồn ánh mắt về phía Tề Ninh, theo dõi xem ông sẽ xử lý thế nào. Trong những ánh mắt đó, có sự chế nhạo, cũng có cả cAthông. Đường đường là một chuyên gia đấu giá, chủ tịch của Quốc tế Hoa Bảo, trong hội chợ đấu giá mùa xuân quan trọng nhất toàn quốc, lại được chủ trì vật đấu giá găm hàng cuối cùng, vậy mà tuyệt nhiên không có ai ra giá. Điều đó mới buồn cười làm sao, mới bi ai làm sao ?

Sắc mặt Tề Ninh đỏ bừng lên, ông đang chuẩn bị quăng chiếc búa đấu giá xuống, quay người rời khỏi bục đấu giá. Chính trong giây phút này, bên dưới đột nhiên có người giương biển lên, lớn tiếng nói: "Tôi ra giá..."

Người giương biển ra giá là một người trung niên ngồi ở giữa hàng thứ ba, hơi chếch sang trái một chút, giọng nói đó đã thu hút mọi ánh nhìn của tất cả những người đang có mặt trong hội trường. Ông ta dương dương tự đắc, quay lại tấm biển trên tay để những người xung quanh nhìn thấy, lớn tiếng hét: "Tôi ra giá 10 vạn!"

Giá khởi điểm của tấm kệ tranh ngọc này là 80 vạn, ông ta chỉ ra giá 10 vạn, đây rõ ràng là phá quấy, làm trò.

Tề Ninh hiển nhiên biết người này, ông vẫn giữ phép lịch sự, nói: "Xin lỗi Lưu tiên sinh, ngài ra giá thấp hơn giá khởi điểm, bởi vậy vô hiệu".

Người trung niên họ Lưu cười mỉa: "Ô, là tôi thấy ông hô hào trên bục đấu giá, nhưng không ai buồn để ý tới nên mới muốn giúp ông gỡ rối. Hóa ra là tôi sai rồi, vật găm hàng quý giá nhất này xem ra để Quốc tế Hoa Bảo tự giữ lấy, vốn không chuẩn bị bán ra ngoài mà". Khi vật găm hàng quý giá nhất", ông ta cố ý nhấn mạnh gằn giọng kéo theo đó là cả một tràng cười nhạo báng.

Tề Ninh miễn cưỡng ứng phó nói: "Đem ra đấu giá, đương nhiên là chuẩn bị bán đấu giá rồi".

độ, tới nỗi một câu phản bác cũng không thốt ra được. Tâm trạng của người mua phía dưới cũng bắt đầu bị kích động, náo loạn theo. Người thì cười nhạt, người thì coi thường, người thì túm năm tụm ba bàn tán về Quốc tế Hoa Bảo, xem thường Tề Ninh.. cả hội trường đấu giá bỗng chốc náo loạn tới đỉnh điểm.

Đường Phong chịu sự ủy thác của hiệu trưởng trường Đại học Kim Lăng đi thu thập những vật sưu tập cho thư viện mới xây của trường, bắt đầu tham gia đấu giá từ ngày thứ bảy của hội chợ đấu giá mùa xuân. Hiện giờ anh đang ngồi trên hàng ghế đầu dành cho những người mua, đã chứng kiến tất

tân tật mọi việc vừa xảy ra. Khi xung quanh đang náo loạn, Lưu Hoa Đông đang dương dương tự đắc, Tề Ninh toàn thân run rẩy lẩy bẩy gần như gục ngã ra sàn đấu giá thì Đường Phong rút cuộc đã không thể nhịn được nữa, anh giương tấm biển trên tay lên, đồng thời lớn tiếng: "Tôi ra giá 80 vạn!"

Do Đường Phong ngồi ngay hàng ghé đầu, lại lớn tiếng hét lên, nên tuy xung quanh rất hỗn loạn nhưng Tề Ninh vẫn có thể chú ý tới anh, mắt ông bỗng chốc sáng rực lên, giống như tóm lấy ngay được một cọng cỏ cứu mạng, Tề Ninh chỉ vào Đường Phong liên tiếp hét lên: "Tiên sinh này ra giá 80 vạn! Tiên sinh này ra giá 80 vạn!"

Lúc này, tất cả mọi người đều chú ý tới tấm biển chữ mà Đường Phong đang giơ lên, cả hội trường lại bỗng chốc tĩnh lặng trở lại. Lưu Hoa Đông giống như bị bọ cạp chích cho một cái, đứng phất dậy, chỉ vào Đường Phong nói: "Không

thể thể được! Không thể thể này được! Cậu nhất định là cò môi của Quốc tế Hoa Bảo, nhất định là như thế!".

Tề Ninh lúc này đã trấn tĩnh trở lại, nghiêm nghị nói:

"Lưu tiên sinh, xin lưu ý những gì bản thân ngài đang nói, ngài phỉ báng vô căn cứ như vậy, chúng tôi hoàn toàn có thể khởi kiện ngài lên tòa án".

Lưu Hoa Đông hiển nhiên cũng tỏ ra là người nhanh nhạy, ban nãy chỉ là thất thố mà thôi, nên liền nói ngay: "Tôi thu lại những lời vừa nói". Nói xong lại chuyển ánh mắt về phía Đường Phong: "Chàng trai, cậu quyết định ra giá 80 vạn để mua thứ này sao?"

Trong đoạn đối thoại vừa rồi, Đường Phong đã hiểu ra Lưu Hoa Đông là người của một công ty đấu giá, anh có chút phản cảm với hành động lợi dụng cơ hội kích động khách hàng để nhả trả đàn áp đối thủ. Giờ đã nghe thấy, anh lờm Lưu Hoa Đông một cái, nói: "Mắt ông có vấn đề hay là não có vấn đề đây hả? Không quyết định thì tôi giương biển làm gì?" Lưu Hoa Đông bị phản đòn, gằn giọng chửi rửa một câu, gương mặt ngật ngời xuống.

Đường Phong không nghe rõ ông ta chửi gì, nhưng nghĩ tới mấy từ đại loại như "bại não", "thằng ngu", cộng những ánh mắt của những khách hàng xung quanh đó thì cũng gần như là muốn biểu đạt cái ý đấy. Anh không vì thế mà manh động, lòng nghĩ: các người cảm thấy tôi là thằng ngốc, nhưng tôi lại thấy các người mới chính là bọn ngốc đấy!

Tám biển trong tay Đường Phong vẫn giương lên hướng về phía Tề Ninh, trên bục đấu giá Tề Ninh hô lên: "Vị tiên sinh này ra giá 80 vạn, còn c ai ra giá cao hơn không..." Câu nói này vừa dứt, lại kéo theo một tràng cười nhạo báng, nhưng Tề Ninh vẫn bỏ qua để tiếp tục trình tự: "80 vạn lần thứ nhất... 80 vạn lần thứ hai... 80 vạn lần thứ..."-ông chưa dứt lời thì người phụ nữ phía sau ra giá 85 vạn!

Khách hàng trong hội trường bắt đầu náo loạn. Đường Phong vốn đã chuẩn bị sẵn sàng đợi tiếng búa của Tề Ninh gõ xuống, nghe thấy vậy vô cùng kinh ngạc, quay đầu lại nhìn, người giương biển tranh giá hóa ra là một phụ nữ tóc vàng. Hình như cô ta tới hơi muộn, đến cả chỗ ngồi cũng không có, đành phải đứng ở phía sau, tay phải giương biển, trên ngón trỏ đeo một chiếc nhẫn ngọc xanh quý hiếm hình dạng vô cùng độc đáo, bắt mắt.

"Chỉ một vật đấu giá chẳng ai ngó ngang tới, sau khi mình phát giá bỗng nhiên lại có người tới cướp mất", Đường Phong tắt ngấm nụ cười lắc lắc đầu, hạ biển xuống. Việc phát giá của anh vừa nãy chỉ là nhất thời, nên giờ đương nhiên, anh không thể tiếp tục cạnh tranh được nữa.

Chương 2 : Lão K

Trong quán trà bên bờ châu Giang, Quảng Châu, thời tiết chính hạ đặc trưng của vùng đất phía nam, Đường Phong ngồi một mình gần cửa sổ, thưởng thức một ấm trà Long Tỉnh. Sau khi nhận cuộc điện thoại của Lương Vân Kiệt tại Thâm Quyển, hẹn thời gian và địa điểm gặp mặt, Đường Phong không màng nghỉ ngơi, lập tức đáp xe tới Quảng Châu.

Đường Phong nhìn đồng hồ, 8 giờ tối rồi, Lương Vân Kiệt vẫn chưa xuất hiện. Ngoài cửa sổ trời đang mưa, dòng Châu Giang bị bao trùm trong mưa khói mịt mù. Bỗng Đường Phong thất thần nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, từ từ, từ từ... trên kính cửa sổ hiện lên một khuôn mặt hung ác dữ tợn, khuôn mặt đó -khuôn mặt đó rõ ràng là khuôn mặt khủng khiếp của Tề Ninh lúc rơi xuống đất chết. Đường Phong ra sức dụi mắt, khuôn mặt trên kính cửa sổ, biến mất, ngoài cửa sổ, vẫn là màn mưa nặng trĩu, đen kịt. (Truyện 8.mobi)

"Chàng trai, để cậu đợi lâu quá" -Lương Vân Kiệt rút cuộc cũng đã tới, ông đứng cạnh bàn, giơ tay ra, cánh tay vẫn trắng bệch, khô khốc, cứng đờ như thế.

Đường Phong không buồn để ý tới cánh tay phải của Lương Vân Kiệt đang giơ ra, lạnh lùng hỏi: "Ông từ Hồng Kông đến lúc chiều ư?"

"ừm! Dừng chân ở thư viện một lúc, thế nên bây giờ mới tới". -Lương Vân Kiệt có chút bối rối thu tay phải về.

"Tìm tôi có việc gì, nói đi!" -Đường Phong hỏi thẳng vào vấn đề.

Lương Vân Kiệt ngồi xuống ghé đôi diện, trầm ngâm một lúc, nói: "Nghe nói là chuyên gia đấu giá Tề Ninh chết rồi ?" Đường Phong nhìn ông ta chăm chăm cười lạnh lùng: "Ông cố ý giả vờ không biết hay là thực sự mới biết tin đó?" Lương Vân Kiệt chau chau mày, đáp: "Ý cậu là sao?" "Ý là sao ? Lẽ nào ông không hiểu ư? Tề Ninh do đâu mà vô duyên vô cớ nhảy lầu tự tử? Nguyên nhân duy nhất mà tôi có thể nghĩ tới chính là hội chợ đấu giá cuối cùng mà ông ấy chủ trì lúc còn sống, và chính trong hội chợ đấu giá đó, do một động thái không bình thường của ông ta đã khiến

ông đoạt được tâm kế tranh ngọc kỳ lạ đó". -Đường Phong cố ý đem sự nghi ngờ và mâu thuẫn nhắm thẳng vào Lương Vân Kiệt.

"Cậu nghi ngờ cái chết của Tề Ninh có liên quan tới tôi?" -Lương Vân Kiệt vốn rất bình tĩnh giờ bắt đầu hiện rõ sự kích động.

"Lẽ nào ông không đáng để nghi ngờ sao?"

"Chàng trai, cậu phải có chứng cứ, không được tùy tiện ngậm máu phun người". -Dù Lương Vân Kiệt đã cố gắng kìm giọng nhưng vẫn không giấu được sự kích động.

Đường Phong đáp: "Chứng cứ? Được, tôi hỏi ông, hôm đấu giá đó, người phụ nữ tóc vàng cạnh tranh cùng ông rõ ràng đã giương biển lên, Tề Ninh rõ ràng cũng đã nhìn thấy, nhưng ông ta vẫn gõ búa, sau khi búa được gõ xuống, người được lợi chính là ông, vậy ông giải thích thế nào đây?"

Còn cả hôm sau, sau hội chợ đấu giá, ông tới nhận vật đấu giá, tại sao lại hồn xiêu phách lạc, còn xem chút nữa là đâm vào cửa xoay? Hôm đó sau khi ông ra về chưa được bao lâu thì Tề Ninh chết!"

Lương Vân Kiệt giật bản mình, đứng phắt dậy, đưa tay ra chỉ về phía Đường Phong: "Cậu theo dõi tôi! Cậu... cậu có mục đích gì?"

Đường Phong đáp: "Ai rảnh rỗi mà theo dõi ông, tôi đến làm thủ tục cho vài món đồ đấu giá mua được thì gặp

Quán trà rất yên tĩnh, Lương Vân Kiệt vừa mới to tiếng, còn đứng cả dậy, nên lập tức thu hút sự chú ý của những khách uống trà khác. Ông lại ngồi xuống, gằn giọng, nhưng ngữ khí vẫn rất nghiêm trọng: "Rút cuộc tại sao cậu lai theo dõi tôi?"

Đường Phong đáp: "Nếu tôi rắp tâm theo dõi ông thì hôm đó khi ông chuẩn bị đâm vào cửa xoay, tôi đã không kéo ông lại".

Lương Vân Kiệt im lặng, nhìn thẳng vào mặt Đường Phong. Đường Phong thản nhiên đấu mắt với ông ta. Một lúc sau, biểu hiện căng thẳng của Lương Vân Kiệt đã dịu xuống, ông hỏi: "Chàng trai, cậu có thể nói cho tôi

biết, tại sao cậu lại chịu ra giá 80 vạn cho tấm kê tranh ngọc không ai buồn hỏi han tới đó ? Nếu như cậu thực sự hứng thú với nó, thì tại sao chỉ ra giá một lần rồi không trả giá thêm nữa?" Đường Phong nói lại lần nữa những lời lần trước đã nói với Vương Khải cho ông ta nghe. Lương Vân Kiệt nghe xong, vẻ mặt hoàn toàn bất ngờ, hỏi: "Bỏ ra 80 vạn, chỉ là để giải vây cho một chuyên gia đấu giá không hề quen biết?" Đường Phong lắc đầu, nói: "Là giúp ông ta giải vây, nhưng đồng thời cũng để mua một thứ đồ cổ. Đừng nói với tôi những lời đại loại như đồ cổ đó chỉ đáng giá 10 vạn, trong mắt tôi, đồ cổ không có giá trị tiền bạc nào cả, chúng chỉ có giá trị lịch sử, giá trị công nghệ. Nếu dùng giá trị tiền bạc để so sánh, dùng 80 vạn hay là dùng 800 tệ mua nó đều không đáng".(Truyện 8.mobi)

2

Lương Vân Kiệt sững sờ nhìn Đường Phong, một lúc sau, than thở: "Chàng trai, tôi có thể tin cậu không?"

Đường Phong không chút khách khí đáp: "Tùy, dù sao tôi cũng không tin ông!"

Lương Vân Kiệt bị chặn họng nên ngó cả người ra, đáp: "Xin cậu hãy tin tôi, Tê Ninh gian lận và tạt sạt, thật sự không liên quan tới tôi. Trong đó có một âm mưu to lớn".

Đường Phong hỏi: "m mưu gì ?"

Lương Vân Kiệt định nói nhưng rồi lại thôi, đắn đo một lúc, lại là câu: "Tôi có thể tin cậu không?"

Nếu như không phải thấy bộ dạng ông ta da dẻ nhăn nheo, râu tóc bạc phơ, thì Đường Phong chỉ muốn đấm một phát vào mặt ông ta, anh lạnh lùng đáp: "Ông muốn tôi tin ông, thì trước tiên ông phải tin tôi".

Lương Vân Kiệt hỏi: "Cậu muốn tôi tin cậu thế nào đây?"

Đường Phong rút cuộc đã đưa câu chuyện về chủ đề chính: "Trước tiên tôi phải được biết, lần này ông tới đây tìm tôi là vì cái gì?"

Lương Vân Kiệt đáp: "Có một bí mật lớn, âm mưu lớn, liên lụy tới một phạm vi rất rộng, cũng rất nghiêm trọng, nghiêm trọng hơn cả những gì cậu tưởng tượng. Tôi cần được giúp đỡ. Tôi nhớ ra trong hội chợ đấu giá, cậu cũng có hứng thú với kệ tranh ngọc nên đã cho người tìm kiếm chút thông tin về cậu... đừng nổi giận, tôi không có ác ý, chỉ là muốn xác minh lại chút thôi, xem cậu có đáng tin hay không".

Đường Phong lạnh lùng đáp: "Kết quả là tôi không đáng tin?"

Lương Vân Kiệt lắc đầu nói: "Không, kết quả điều tra khiến tôi rất hài lòng, cậu là người vẫn có thể kiên quyết duy trì nguyên tắc của bản thân hiếm có còn sót lại trong xã hội hiện nay, đến cả người bạn già của tôi, La Trung Bình cũng rất ca ngợi cậu".

Đường Phong ngạc nhiên hỏi: "Ông quen biết giáo sư La Trung Bình?" - giáo sư La Trung Bình là nhà sử học nổi tiếng, trình độ học vấn và nhân cách tu dưỡng đều danh nổi như cồn trong giới học thuật. Đường Phong tuy mới chỉ tiếp xúc với ông vài lần, nhưng ông chính là một trong số rất ít người mà Đường Phong thật lòng kính phục.

Lương Vân Kiệt lấy tay ra hiệu đợi một chút, móc điện thoại ra gọi, nói vài câu, sau đó đưa điện thoại cho Đường Phong: "La Trung Bình muốn nói chuyện với cậu". Đường Phong nhận điện thoại, đầu dây bên kia quả là giọng nói của giáo sư La, giáo sư La nhấn mạnh Lương Vân Kiệt là bạn của ông, tuyệt đối đáng tin cậy, sau đó nói thêm vài câu rồi ngắt điện thoại.

Đưa trả lại điện thoại cho Lương Vân Kiệt, thấy bộ dạng nhẹ nhõm của ông, Đường Phong nói: "Ban nãy ông cũng nói tôi là người trọng nguyên tắc, giáo sư La tin tưởng ông, tôi tin tưởng giáo sư La, nhưng điều đó không nhất thiết đồng nghĩa với việc tôi cũng tin tưởng ông".

Lương Vân Kiệt sắc mặt đanh lại, có chút choáng váng, có vẻ muốn nổi giận, nhưng rút cuộc ông đã kìm chế được, hạ giọng nói: "Chàng trai, cậu còn muốn thế nào nữa?"

Đường Phong hơi xoay người hướng về phía trước, đáp: "Tôi muốn biết,

tại sao ông lại chịu trả giá cao như vậy để mua tấm kê tranh ngọc kỳ lạ đó, còn nữa, những túi hồ sơ ông có được lúc tới nhận kê tranh ngọc có những gì trong đó?"

Hai câu hỏi này vừa thốt ra khỏi miệng, Đường Phong nhận thấy Lương Vân Kiệt, dù cố gắng hết sức kìm chế nhưng biểu hiện rõ ràng cho thấy ông vẫn bị chấn động, hai câu hỏi đó rõ ràng, đã tác động rất lớn tâm can ông. (Truyện 8.mobi) Ông uống một ngụm trà, dừng lại một lúc rồi mới đáp: "Những điều này tôi sẽ nói với cậu, nhưng phải sau khi tôi đã hoàn toàn tin tưởng cậu".

Đường Phong nói: "Vậy thì đợi sau khi ông tin tưởng thì hãy đến tìm tôi". Nói xong anh đứng dậy bước nhanh ra khỏi quán trà bỏ mặc những lời gọi với theo của Lương Vân Kiệt.

Đường Phong cảm ô, đi men theo bờ sông Châu Giang. Về bí mật lớn mà Lương Vân Kiệt nói, anh thực sự rất quan tâm, nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc Lương Vân Kiệt có thể tùy tiện điều tra anh. Điều càng khiến anh bức bối là sau khi Lương Vân Kiệt điều tra xong mà vẫn không hoàn toàn tin tưởng anh, vẫn muốn anh chứng minh thêm về bản thân, vậy thì sao mà anh không tức giận đến mức tỏ thái độ cho được? Dù sao thì nếu Lương Vân Kiệt cần anh, nhất định vẫn phải đến tìm anh.

Mưa vẫn rơi, đã hơn 10 giờ đêm. Thời khắc này đối với cuộc sống phong phú về đêm của người Quảng Châu mà nói thì vừa vặn đến lúc. Những quán bar, nhà hàng ven sông Châu Giang đèn hoa xanh đỏ, nếu không phải trời mưa, sẽ càng náo nhiệt hơn. Đường Phong vô tâm không lưu luyến gì nơi đây, anh đi thẳng rồi rẽ vào một con đường yên tĩnh khuất lấp, anh nhớ là băng qua con đường này thì có thể trở về khách sạn mình ở.

Bước đi trên con đường tối thui, đột nhiên, Đường Phong nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, tìm kiếm nơi tiếng kêu phát ra thì lại thấy bên đường có một con ngõ hẹp, trong ngõ có hai bóng đen lướt qua, rất nhanh, con ngõ lại trở nên tĩnh lặng, mặc dù tiếng kêu thảm thiết vừa phát ra từ đây. Đường Phong thu hết can đảm, bước nhanh vào con ngõ, từ từ, chậm

chậm... anh tới gần hơn, rồi nhìn thấy một người đang nằm trên đất. Đường Phong cúi xuống xem xét, giật mình khi phát hiện ra người nằm trên đất chính là ông lão tóc bạc phơ Lương Vân Kiệt. Lúc này, trước ngực Lương Vân Kiệt có một vết thương, máu tươi đang tuôn ra xối xả, Đường Phong vội vàng đỡ Lương Vân Kiệt dậy, khẽ kêu lên: "Lương lão tiên sinh! Lương lão tiên sinh!"

Lương Vân Kiệt khó nhọc mở mắt, xem ra ông đã rất yếu, muốn mở miệng nói, nhưng lại không nghe rõ ông nói những gì. Đường Phong ghé tai vào sát miệng ông, lúc này mới nghe được đút quãng: "Huyết chú!... huyết chú đáng sợ lại.. lại trở lại rồi.. thư... viện... bảy... bảy mươi mốt.. -Lương Vân Kiệt gắng cao giọng, ông dùng toàn bộ sức lực thốt ra con số cuối cùng, rồi rút cuộc tim ông đã ngừng đập.

Lương Vân Kiệt ban nãy còn muốn nói bí mật ra cho Đường Phong, lúc này đã trở thành một cái xác lạnh cóng, nằm bất động trong con ngõ nhỏ mưa rơi, nước mưa vương vãi trên khuôn mặt Đường Phong và cũng rớt trên mái tóc bạc của Lương Vân Kiệt, Đường Phong nhẹ nhàng vuốt mắt cho ông, đột nhiên, anh nhớ lại một bóng đen còn lại, ban nãy rõ ràng nhìn thấy có hai bóng đen trong ngõ, nhưng khi Đường Phong đến gần lại chỉ phát hiện ra mỗi Lương Vân Kiệt nằm trên đất, vậy bóng đen kia đâu? Nghĩ tới đây, Đường Phong bất giác lạnh toát sống lưng, anh quay ngoắt đầu lại, phía bên này là con đường ban nãy anh vừa đi tới -không có người, lại nhìn về phía bên kia của con ngõ nhỏ trong mưa, đầu đó thông ra một con đường khác, hình như con đường đó còn náo nhiệt hơn, chốc chốc lại có xe chạy qua, hung thủ đã bỏ chạy theo hướng đó?

Đường Phong đứng dậy, từ từ hướng về phía đầu ngõ trong mưa đó, trong ngõ rất tối, Đường Phong cầm điện thoại, lấy nó làm công cụ chiếu sáng, anh cảnh giác quan sát xung quanh, đặc biệt là hai bên ngõ tối thui, Đường Phong bước khoảng ba chục bước, đột nhiên, sau lưng anh vọng lại một chuỗi âm thanh khe khẽ, Đường Phong xoay người lại nhìn, chỉ thấy một bóng đen đang bò lên xác của Lương Vân Kiệt, không biết đang làm gì. Đường Phong nhìn không rõ hình dạng của bóng đen, anh cũng không rõ

mình lấy dũng khí từ đầu ra, hét lên một tiếng, sau đó nhặt một viên gạch dưới đất lên, bước nhanh về phía bóng đen đó, bóng đen thấy tình hình không ổn, quay đầu hướng về đầu ngõ bên kia bỏ chạy. ()

Đường Phong quay lại canh xác Lương Vân Kiệt, dùng ánh sáng yếu ớt phát ra từ điện thoại soi chiếu, chỉ thấy quần áo trên người Lương Vân Kiệt xộc xệch, chiếc túi da luôn đeo bên người rơi bên cạnh. Hình như bóng đen ban nãy tìm kiếm vật gì đó trên thi thể, có lẽ... có lẽ trên người Lương Vân Kiệt thật sự có vật quan trọng nào đó, bị bóng đen lấy đi mất rồi! Nhìn lại thấy bóng đen đó đã sắp chạy tới đầu ngõ, Đường Phong liền, bất chấp tất cả lao theo. Thời còn đi học, Đường Phong cũng đã từng đoạt giải quán quân chạy cự ly ngắn toàn trường, người bình thường không phải là đối thủ của anh, nên phút chốc, Đường Phong đã đuổi tới đầu ngõ, ra đường. Bóng đen và Đường Phong, một trước một sau, truy đuổi trên đường trong đêm tối. Nhờ ánh sáng đèn đường, Đường Phong nhìn thấy bóng đen đó mặc một chiếc áo khoác da, có áo dựng đứng, còn đội một chiếc mũ, nên lại càng chẳng nhìn rõ mặt người đó, tốc độ của bóng đen rất nhanh, Đường Phong cũng dốc hết sức lực toàn thân, nhưng vẫn không đuổi kịp! Nhưng, đuổi được một lúc, Đường Phong bỗng phát hiện ra, người đó vốn cũng không quen đường ở đây, bóng đen hoảng loạn không biết chọn đường nào nên lao về phía bờ sông Châu Giang...

"Thằng chó chết!" -lúc bóng đen chạy băng qua đường, vì không nhìn đèn giao thông, nên đã bị một chiếc tắc xi đang phi vùn vụt lao tới đâm phải, khiến người tài xế bật ra câu chửi.

Nhưng bóng đen bị đâm mà chẳng hề hấn gì cả, hấn lập tức đứng phắt dậy băng qua đường, mắt hút bên bờ sông. Đường Phong đợi tín hiệu đèn giao thông chuyển xong mới băng qua đường, đến khi anh chạy tới bờ sông thì, bóng đen đã mất tăm từ lâu. Đường Phong nhìn về phía mặt sông, mưa khói bao trùm mịt mù, giữa mặt sông xuất hiện một xoáy nước nho nhỏ, tâm xoáy nước đang nổi lên một chiếc mũ, đây chính là chiếc mũ người ban nãy đội, Đường Phong bất giác nghĩ -lẽ nào người đó nhảy xuống sông rồi?

Khấp người Đường Phong ướt đẫm nước mưa, anh thờ dốc, quay người,

nhìn xung quanh — đầu đường, một chiếc tắc xi đang đỗ đợi khách, bác tài lơ đãng hút thuốc, dùng ánh mắt kỳ lạ dò xét Đường Phong. Vài chiếc xe con đang đỗ ven đường, Đường Phong không nhìn rõ phía trong xe, anh không biết trong xe có phải cũng đang có đôi mắt chăm chăm nhìn mình hay không. Trong quán bar, mọi người vẫn đang điên cuồng. () Trong quán cà phê, vài đôi tình nhân vẫn đang lưu luyến không rời. Trong góc?" - Đường Phong kịch liệt phản bác lại.

"Người áo đen? Hừm, anh kể chuyện cứ như trong "Nghìn lẻ một đêm" ấy nhỉ, lại còn mặc áo khoác da? Anh có thấy ai mặc áo khoác da trong cái thời tiết này không? Còn về chuyện báo án, người báo án trong rất nhiều vụ án cuối cùng đều bị chứng thực chính là thủ phạm".

"Tôi không thể nói rõ với anh!"

"Không nói rõ cũng phải nói!"

Đường Phong bị ánh sáng chói mắt rọi vào, liền nhắm chặt mắt lại.

Lúc này, cửa phòng thẩm vấn vang lên tiếng lạch cạch, Tưởng Nhất Dân nhìn nhìn ra ngoài cửa, rồi bước ra ngoài. Đường Phong ngồi quay lưng vào cửa phòng thẩm vấn, anh đang định quay đầu lại nhìn thì cùng lúc đó vang lên một giọng nói đầy nghiêm khắc của một điều tra viên khác:

"Không được tự ý cử động, thật thà chút đi!"

Đường Phong đành phải quay đầu lại, anh không biết Tưởng Nhất Dân đi đâu, làm gì, trong lòng anh rối bời, muốn sắp xếp để làm sáng tỏ hàng loạt sự việc này, nhưng anh càng nghĩ, đầu óc càng rối loạn, anh muốn nhanh chóng được gột sạch nghi vấn, ra khỏi cái nơi quái quỷ này...

Khoảng 10 phút sau, cửa phòng thẩm vấn mở ra, nhưng Đường Phong không thấy bóng dáng của Tưởng Nhất Dân đâu, còn viên cảnh sát đang chăm chăm canh giữ anh thì lại đi ra ngoài. Đường Phong càng thấp thỏm bất an trong lòng. Chính trong giây phút này, ba cảnh sát cao to lực lưỡng mặc đồng phục xuất hiện trước mặt anh, đúng lúc Đường Phong đang ngó người ra thì một người trong họ cất giọng hỏi: "Anh là Đường tiên sinh?"

Đường Phong kinh ngạc gật gật đầu, "Mời anh đi theo chúng tôi". – Khẩu khí của người cao to lực lưỡng đó không khỏi khiến anh hoài nghi.

Đường Phong không hiểu nổi, sao trong đồn cảnh sát lại mọc đầu ra mấy vị này, lại còn muốn đem mình đi, nên anh lớn tiếng hỏi lại: "Các anh là ai? Dựa vào cái gì mà đưa tôi đi?"

Người cao to đứng đầu cười nhạt với Đường Phong vài tiếng, rồi đáp: "Lẽ nào anh đồng ý ở lại đây?"

Không đợi Đường Phong trả lời, người cao to đó lại nghiêm mặt nói: "Mời anh hãy phối hợp hành động cùng chúng tôi, chúng tôi sẽ đảm bảo an toàn cho anh". Nói xong, không đợi Đường Phong kịp phản ứng lại, hai người cao to còn lại, một người bên trái một người bên phải, kẹp lấy Đường Phong, kéo ra khỏi đồn cảnh sát.

Tại bãi đỗ xe của đồn cảnh sát, Đường Phong bị mấy người c nhấc lên một chiếc Chevrolet, thùng xe phía au và buồng lái phía trước của chiếc xe này hoàn toàn được tách ra, hai người cao to kẹp Đường Phong ngồi phía sau. Bởi chẳng nhìn rõ cảnh vật bên ngoài, cũng không rõ đi được bao xa, Đường Phong đoán mò chắc là ra khỏi thành phố rồi, nên anh hỏi hai người đó: "Các anh muốn đưa tôi đi đâu?" -Hai người cao to đó giống như hai bức tượng King Kong vô cảm, ngồi thẳng lưng, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, vẻ mặt nghiêm nghị, chẳng hề để ý tới câu hỏi của Đường Phong.

Khi Đường Phong bị hai người cao to xóc nách đưa xuống xe thì đã là lúc hoàng hôn. Đường Phong phát hiện họ đang ở tại một sân bay chuyên dụng, trên bãi đáp máy bay có một chiếc trực thăng Mi-171 đang đợi lệnh cất cánh. Ba người cao lớn đó lại kẹp Đường Phong kéo lên chiếc Mi-171. Trong ánh chiều tàn, trực thăng từ từ cất cánh, hướng về phía Bắc, kèm theo những tiếng động cơ âm âm vang vọng. Đường Phong nhìn thấy họ bay qua những dòng sông, còn có cả những dãy núi đồi miên man...

Tiếng động cơ ồn ào từ từ tắt ngấm, ba người cao lớn lại kẹp Đường Phong nhảy xuống trực thăng, Đường Phong nhìn ngó xung quanh, trong màn đêm, một tòa nhà màu xám hiện lên trước mặt. Nhìn từ bên ngoài, tòa

nhà màu xám này cao hơn mười tầng, hoàn toàn kín mít, không có lấy một cánh cửa sổ. Trên đỉnh tòa nhà là vô số những ăng-ten to nhỏ, đủ mọi hình dạng, dựng đứng, thậm chí còn có một cột ra-đa đang chầm chậm xoay dò soát trong không trung. Xung quanh tòa nhà là một bãi hoang trơ trọi, không nhìn thấy gì khác. Phía xa xa, những rừng cây rậm rạp, hiện lên trong màn đêm sâu hun hút tưởng như vô tận. Đường Phong lờ mờ phát hiện ra bên bìa rừng bị bao vây bởi tầng tầng lớp lớp lưới sắt. Đây là đâu, là một khu căn cứ quân sự bí mật sao? Chưa để Đường Phong kịp nghĩ cho tỏ tường, ba người kia đã lôi anh vào trong tòa nhà màu xám không lồ.

Bên trong tòa nhà này, không gian yên tĩnh tới kỳ lạ, Đường Phong bị ba người cao to đưa vào một hành lang dài hun hút, sau đó lại rẽ sang một hướng khác, rồi lên cầu thang sàn thép. Giày da của ba người cao to gõ lên sàn cầu thang vọng lại những âm thanh đáng sợ giữa không gian kín như bưng này. Đường Phong tò mò quan sát tòa nhà kỳ quái, từ lúc bước vào đây, anh chưa nhìn thấy người nào cả, nhưng anh lại nhìn thấy camera xoay tròn 360 độ trên nóc nhà, mỗi lần họ rẽ vào một ngã rẽ, đầu dò của camera liền giống như chim Ưng săn mồi nhắm chuẩn theo họ. Đường Phong cảm thấy toàn thân nổi da gà, bốn phía tường, trên trần nhà đều giống như có vô số những con mắt đang nhìn chằm chằm về phía anh. Anh cũng không biết mình đã đi qua mấy tầng lầu, ba người cao to vin kẹp chặt lấy anh, đi vào một hành lang dài hun hút, bốn người đứng lại trên hành lang. Người từ đầu tới giờ xách hành lý, giống như sếp của mấy người này quay người lại nói với hai người cao to còn lại đang ở bên cạnh Đường Phong: "Nhiệm vụ của các anh đã

Hai người cao to đó đập giày "pai" một tiếng, đứng nghiêm, sau đó giơ tay chào theo kiểu quân đội với sếp của mình rồi quay người bước đi. Đường Phong tiếp tục theo người "sếp" cao to kia đi về phía trước. Lúc này, anh giật mình khi phát hiện ra sàn nhà dưới chân mình, và cả tường hai bên hành lang hóa ra đều được bọc bằng thép, một tòa nhà kết cấu thép, giống như một mê cung, phía trước, nhìn không rõ đầu hành lang. Vậy người cao to này muốn đưa mình đi đâu đây?

Nơi đầu hành lang, người cao to dừng lại trước một cánh cửa, hơi ngẩng đầu, mắt nhìn thẳng vào vị trí trên cánh cửa, bất động. Đường Phong cảm thấy tò mò, ghé đầu lại gần, cũng nhìn lên cánh cửa, trên cửa có lắp một vật nhìn như là đầu dò camera, nhưng nó lại không giống với những đầu dò thông thường khác. Đường Phong bức bối hỏi: "Đây là cái gì thế?"

"Dừng sờ soạng lung tung, đây là hệ thống nhận biết giác mạc". Máy tiếng đồng hồ vừa qua, người cao to luôn giữ im lặng này rút cuộc cũng đã trả lời câu hỏi của Đường Phong, vừa nói dứt lời, cánh cửa sắt trước mặt họ đã tự động mở ra.

Cao cấp vậy sao! Xem ra đây không phải nơi mà người bình thường có thể vào được -Đường Phong ngẫm nghĩ, đi theo người cao to vào một mật thất tối đen. Trong bóng tối, anh nghe thấy người cao to đột nhiên dừng lại, đứng nghiêm, sau đó lớn tiếng nói: "Báo cáo đội trưởng, tôi đã tuân lệnh đưa Đường Phong tới đây".

Vừa dứt lời, toàn bộ đèn trong mật thất đều được bật lên, sáng chói tới mức Đường Phong phải nheo mắt lại. Đội trưởng? Đội trưởng bí ẩn đó là ai? Anh cố gắng thích nghi với không gian trong mật thất, rồi rút cuộc đã nhìn rõ: trong mật thất trống trải không có bất cứ vật gì, chỉ có một chiếc bàn dài đang bày trước mặt họ, phía sau bàn là một người đang đứng im, người đó khoảng 35, 36 tuổi, thân hình mập mạp, lưng hỏ eo gấu, cơ bắp từng múi trước ngực khiến cho chiếc áo phông rằn-ri căng cộm cả lên. Lúc này, vị đội trưởng bí ẩn bước tới trước mặt Đường Phong, nở một nụ cười, nói: "Anh chính là Đường Phong tiên sinh?"

"Đúng vậy, các anh là ai?"

"Chúng tôi là ai, ban này bọn họ không nói với anh sao?" -giọng điệu của người đội trưởng này rất nhã nhặn. Đường Phong không hiểu sao lại cảm thấy có thiện cảm với vị đội trưởng này.

"Cả đường đi tôi hỏi họ, nhưng họ chẳng chịu hé răng lấy một lời".

"Họ làm rất đúng, bởi vì mỗi công việc mà chúng tôi làm, đều mật quốc gia, việc không nên nói thì một chữ cũng không thể hé răng".

"Cơ mật quốc gia?" -Đường Phong thấy đầu mình roàn hơi nước, nghe xong mà vẫn không hiểu bản thân mình thì liên quan gì tới cơ mật quốc gia.

"Được rồi, anh có thể gọi tôi là Hàn Giang".

Lương Vân Kiệt khó nhọc mở mắt, xem ra ông đã rất yếu, muốn mở miệng nói, nhưng lại không nghe rõ ông nói những gì. Đường Phong ghé tai vào sát miệng ông, lúc này mới nghe được đứt quãng: "Huyết chú!... huyết chú đáng sợ lại.. lại trở lại rồi.. thư... viện... bảy... bảy mươi một.. -Lương Vân Kiệt gắng cao giọng, ông dùng toàn bộ sức lực thốt ra con số cuối cùng, rồi rút cuộc tim ông đã ngừng đập.

Lương Vân Kiệt ban nãy còn muốn nói bí mật ra cho Đường Phong, lúc này đã trở thành một cái xác lạnh cóng, nằm bất động trong con ngõ nhỏ mưa rơi, nước mưa vương vãi trên khuôn mặt Đường Phong và cũng rớt trên mái tóc bạc của Lương Vân Kiệt, Đường Phong nhẹ nhàng vuốt mắt cho ông, đột nhiên, anh nhớ lại một bóng đen còn lại, ban nãy rõ ràng nhìn thấy có hai bóng đen trong ngõ, nhưng khi Đường Phong đến gần lại chỉ phát hiện ra mỗi Lương Vân Kiệt nằm trên đất, vậy bóng đen kia đâu? Nghĩ tới đây, Đường Phong bất giác lạnh toát sống lưng, anh quay ngoắt đầu lại, phía bên này là con đường ban nãy anh vừa đi tới -không có người, lại nhìn về phía bên kia của con ngõ nhỏ trong mưa, đầu đó thông ra một con đường khác, hình như con đường đó còn náo nhiệt hơn, chốc chốc lại có xe chạy qua, hung thủ đã bỏ chạy theo hướng đó?

Đường Phong đứng dậy, từ từ hướng về phía đầu ngõ trong mưa đó, trong ngõ rất tối, Đường Phong cầm điện thoại, lấy nó làm công cụ chiếu sáng, anh cảnh giác quan sát xung quanh, đặc biệt là hai bên ngõ tối thui, Đường Phong bước khoảng ba chục bước, đột nhiên, sau lưng anh vọng lại một chuỗi âm thanh khe khẽ, Đường Phong xoay người lại nhìn, chỉ thấy một bóng đen đang bò lên xác của Lương Vân Kiệt, không biết đang làm gì. Đường Phong nhìn không rõ hình dạng của bóng đen, anh cũng không rõ

mình lấy dũng khí từ đầu ra, hét lên một tiếng, sau đó nhặt một viên gạch dưới đất lên, bước nhanh về phía bóng đen đó, bóng đen thấy tình hình không ổn, quay đầu hướng về đầu ngõ bên kia bỏ chạy. ()

Đường Phong quay lại canh xác Lương Vân Kiệt, dùng ánh sáng yếu ớt phát ra từ điện thoại soi chiếu, chỉ thấy quần áo trên người Lương Vân Kiệt xộc xệch, chiếc túi da luôn đeo bên người rơi bên cạnh. Hình như bóng đen ban nãy tìm kiếm vật gì đó trên thi thể, có lẽ... có lẽ trên người Lương Vân Kiệt thật sự có vật quan trọng nào đó, bị bóng đen lấy đi mất rồi! Nhìn lại thấy bóng đen đó đã sắp chạy tới đầu ngõ, Đường Phong liền, bất chấp tất cả lao theo. Thời còn đi học, Đường Phong cũng đã từng đoạt giải quán quân chạy cự ly ngắn toàn trường, người bình thường không phải là đối thủ của anh, nên phút chốc, Đường Phong đã đuổi tới đầu ngõ, ra đường. Bóng đen và Đường Phong, một trước một sau, truy đuổi trên đường trong đêm tối. Nhờ ánh sáng đèn đường, Đường Phong nhìn thấy bóng đen đó mặc một chiếc áo khoác da, có áo dựng đứng, còn đội một chiếc mũ, nên lại càng chẳng nhìn rõ mặt người đó, tốc độ của bóng đen rất nhanh, Đường Phong cũng dốc hết sức lực toàn thân, nhưng vẫn không đuổi kịp! Nhưng, đuổi được một lúc, Đường Phong bỗng phát hiện ra, người đó vốn cũng không quen đường ở đây, bóng đen hoảng loạn không biết chọn đường nào nên lao về phía bờ sông Châu Giang...

"Thằng chó chết!" -lúc bóng đen chạy băng qua đường, vì không nhìn đèn giao thông, nên đã bị một chiếc tắc xi đang phi vùn vụt lao tới đâm phải, khiến người tài xế bật ra câu chửi.

Nhưng bóng đen bị đâm mà chẳng hề hấn gì cả, hấn lập tức đứng phắt dậy băng qua đường, mắt hút bên bờ sông. Đường Phong đợi tín hiệu đèn giao thông chuyển xong mới băng qua đường, đến khi anh chạy tới bờ sông thì, bóng đen đã mất tăm từ lâu. Đường Phong nhìn về phía mặt sông, mưa khói bao trùm mịt mù, giữa mặt sông xuất hiện một xoáy nước nho nhỏ, tâm xoáy nước đang nổi lên một chiếc mũ, đây chính là chiếc mũ mà người ban nãy đội, Đường Phong bất giác nghĩ -lẽ nào người đó nhảy xuống sông rồi?

Khấp người Đường Phong ướt đẫm nước mưa, anh thờ dốc, quay người,

nhìn xung quanh — đầu đường, một chiếc tắc xi đang đỗ đợi khách, bác tài lơ đãng hút thuốc, dùng ánh mắt kỳ lạ dò xét Đường Phong. Vài chiếc xe con đang đỗ ven đường, Đường Phong không nhìn rõ phía trong xe, anh không biết trong xe có phải cũng đang có đôi mắt chăm chăm nhìn mình hay không. Trong quán bar, mọi người vẫn đang điên cuồng. () Trong quán cà phê, vài đôi tình nhân vẫn đang lưu luyến không rời. Trong góc?" - Đường Phong kịch liệt phản bác lại.

"Người áo đen? Hừm, anh kể chuyện cứ như trong "Nghìn lẻ một đêm" ấy nhỉ, lại còn mặc áo khoác da? Anh có thấy ai mặc áo khoác da trong cái thời tiết này không? Còn về chuyện báo án, người báo án trong rất nhiều vụ án cuối cùng đều bị chứng thực chính là thủ phạm".

"Tôi không thể nói rõ với anh!"

"Không nói rõ cũng phải nói!"

Đường Phong bị ánh sáng chói mắt rọi vào, liền nhắm chặt mắt lại.

Lúc này, cửa phòng thẩm vấn vang lên tiếng lạch cạch, Tưởng Nhất Dân nhìn nhìn ra ngoài cửa, rồi bước ra ngoài. Đường Phong ngồi quay lưng vào cửa phòng thẩm vấn, anh đang định quay đầu lại nhìn thì cùng lúc đó vang lên một giọng nói đầy nghiêm khắc của một điều tra viên khác:

"Không được tự ý cử động, thật thà chút đi!"

Đường Phong đành phải quay đầu lại, anh không biết Tưởng Nhất Dân đi đâu, làm gì, trong lòng anh rối bời, muốn sắp xếp để làm sáng tỏ hàng loạt sự việc này, nhưng anh càng nghĩ, đầu óc càng rối loạn, anh muốn nhanh chóng được gột sạch nghi vấn, ra khỏi cái nơi quái quỷ này...

Khoảng 10 phút sau, cửa phòng thẩm vấn mở ra, nhưng Đường Phong không thấy bóng dáng của Tưởng Nhất Dân đâu, còn viên cảnh sát đang chăm chăm canh giữ anh thì lại đi ra ngoài. Đường Phong càng thấp thỏm bất an trong lòng. Chính trong giây phút này, ba cảnh sát cao to lực lưỡng mặc đồng phục xuất hiện trước mặt anh, đúng lúc Đường Phong đang ngó người ra thì một người trong họ cất giọng hỏi: "Anh là Đường tiên sinh?"

Đường Phong kinh ngạc gật gật đầu, "Mời anh đi theo chúng tôi". – Khẩu khí của người cao to lực lưỡng đó không khỏi khiến anh hoài nghi.

Đường Phong không hiểu nổi, sao trong đồn cảnh sát lại mọc đầu ra mấy vị này, lại còn muốn đem mình đi, nên anh lớn tiếng hỏi lại: "Các anh là ai? Dựa vào cái gì mà đưa tôi đi?"

Người cao to đứng đầu cười nhạt với Đường Phong vài tiếng, rồi đáp: "Lẽ nào anh đồng ý ở lại đây?"

Không đợi Đường Phong trả lời, người cao to đó lại nghiêm mặt nói: "Mời anh hãy phối hợp hành động cùng chúng tôi, chúng tôi sẽ đảm bảo an toàn cho anh". Nói xong, không đợi Đường Phong kịp phản ứng lại, hai người cao to còn lại, một người bên trái một người bên phải, kẹp lấy Đường Phong, kéo ra khỏi đồn cảnh sát.

Tại bãi đỗ xe của đồn cảnh sát, Đường Phong bị mấy người c nhấc lên một chiếc Chevrolet, thùng xe phía au và buồng lái phía trước của chiếc xe này hoàn toàn được tách ra, hai người cao to kẹp Đường Phong ngồi phía sau. Bởi chẳng nhìn rõ cảnh vật bên ngoài, cũng không rõ đi được bao xa, Đường Phong đoán mò chắc là ra khỏi thành phố rồi, nên anh hỏi hai người đó: "Các anh muốn đưa tôi đi đâu?" -Hai người cao to đó giống như hai bức tượng King Kong vô cảm, ngồi thẳng lưng, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, vẻ mặt nghiêm nghị, chẳng hề để ý tới câu hỏi của Đường Phong.

Khi Đường Phong bị hai người cao to xóc nách đưa xuống xe thì đã là lúc hoàng hôn. Đường Phong phát hiện họ đang ở tại một sân bay chuyên dụng, trên bãi đáp máy bay có một chiếc trực thăng Mi-171 đang đợi lệnh cất cánh. Ba người cao lớn đó lại kẹp Đường Phong kéo lên chiếc Mi-171. Trong ánh chiều tàn, trực thăng từ từ cất cánh, hướng về phía Bắc, kèm theo những tiếng động cơ âm âm vang vọng. Đường Phong nhìn thấy họ bay qua những dòng sông, còn có cả những dãy núi đồi miên man...

Tiếng động cơ ồn ào từ từ tắt ngấm, ba người cao lớn lại kẹp Đường Phong nhảy xuống trực thăng, Đường Phong nhìn ngó xung quanh, trong màn đêm, một tòa nhà màu xám hiện lên trước mặt. Nhìn từ bên ngoài, tòa

nhà màu xám này cao hơn mười tầng, hoàn toàn kín mít, không có lấy một cánh cửa sổ. Trên đỉnh tòa nhà là vô số những ăng-ten to nhỏ, đủ mọi hình dạng, dựng đứng, thậm chí còn có một cột ra-đa đang chầm chậm xoay dò soát trong không trung. Xung quanh tòa nhà là một bãi hoang trơ trọi, không nhìn thấy gì khác. Phía xa xa, những rừng cây rậm rạp, hiện lên trong màn đêm sâu hun hút tưởng như vô tận. Đường Phong lờ mờ phát hiện ra bên bìa rừng bị bao vây bởi tầng tầng lớp lớp lưới sắt. Đây là đâu, là một khu căn cứ quân sự bí mật sao ? Chưa để Đường Phong kịp nghĩ cho tỏ tường, ba người kia đã lôi anh vào trong tòa nhà màu xám không lồ.

Bên trong tòa nhà này, không gian yên tĩnh tới kỳ lạ, Đường Phong bị ba người cao to đưa vào một hành lang dài hun hút, sau đó lại rẽ sang một hướng khác, rồi lên cầu thang sàn thép. Giày da của ba người cao to gõ lên sàn cầu thang vọng lại những âm thanh đáng sợ giữa không gian kín như bưng này. Đường Phong tò mò quan sát tòa nhà kỳ quái, từ lúc bước vào đây, anh chưa nhìn thấy người nào cả, nhưng anh lại nhìn thấy camera xoay tròn 360 độ trên nóc nhà, mỗi lần họ rẽ vào một ngã rẽ, đầu dò của camera liền giống như chim Ưng săn mồi nhắm chuẩn theo họ. Đường Phong cảm thấy toàn thân nổi da gà, bốn phía tường, trên trần nhà đều giống như có vô số những con mắt đang nhìn chằm chằm về phía anh. Anh cũng không biết mình đã đi qua mấy tầng lầu, ba người cao to vin kẹp chặt lấy anh, đi vào một hành lang dài hun hút, bốn người đứng lại trên hành lang. Người từ đầu tới giờ xách hành lý, giống như sếp của mấy người này quay người lại nói với hai người cao to còn lại đang ở bên cạnh Đường Phong: "Nhiệm vụ của các anh đã

Hai người cao to đó đập giày "pai" một tiếng, đứng nghiêm, sau đó giơ tay chào theo kiểu quân đội với sếp của mình rồi quay người bước đi. Đường Phong tiếp tục theo người "sếp" cao to kia đi về phía trước. Lúc này, anh giật mình khi phát hiện ra sàn nhà dưới chân mình, và cả tường hai bên hành lang hóa ra đều được bọc bằng thép, một tòa nhà kết cấu thép, giống như một mê cung, phía trước, nhìn không rõ đầu hành lang. Vậy người cao to này muốn đưa mình đi đâu đây?

Nơi đầu hành lang, người cao to dừng lại trước một cánh cửa, hơi ngẩng đầu, mắt nhìn thẳng vào vị trí trên cánh cửa, bất động. Đường Phong cảm thấy tò mò, ghé đầu lại gần, cũng nhìn lên cánh cửa, trên cửa có lắp một vật nhìn như là đầu dò camera, nhưng nó lại không giống với những đầu dò thông thường khác. Đường Phong bức bối hỏi: "Đây là cái gì thế?"

"Dừng sờ soạng lung tung, đây là hệ thống nhận biết giác mạc". Máy tiếng đồng hồ vừa qua, người cao to luôn giữ im lặng này rút cuộc cũng đã trả lời câu hỏi của Đường Phong, vừa nói dứt lời, cánh cửa sắt trước mặt họ đã tự động mở ra.

Cao cấp vậy sao! Xem ra đây không phải nơi mà người bình thường có thể vào được -Đường Phong ngẫm nghĩ, đi theo người cao to vào một mật thất tối đen. Trong bóng tối, anh nghe thấy người cao to đột nhiên dừng lại, đứng nghiêm, sau đó lớn tiếng nói: "Báo cáo đội trưởng, tôi đã tuân lệnh đưa Đường Phong tới đây".

Vừa dứt lời, toàn bộ đèn trong mật thất đều được bật lên, sáng chói tới mức Đường Phong phải nheo mắt lại. Đội trưởng? Đội trưởng bí ẩn đó là ai? Anh cố gắng thích nghi với không gian trong mật thất, rồi rút cuộc đã nhìn rõ: trong mật thất trống trải không có bất cứ vật gì, chỉ có một chiếc bàn dài đang bày trước mặt họ, phía sau bàn là một người đang đứng im, người đó khoảng 35, 36 tuổi, thân hình mập mạp, lưng hỏ eo gấu, cơ bắp từng múi trước ngực khiến cho chiếc áo phông rằn-ri căng cộm cả lên. Lúc này, vị đội trưởng bí ẩn bước tới trước mặt Đường Phong, nở một nụ cười, nói: "Anh chính là Đường Phong tiên sinh?"

"Đúng vậy, các anh là ai?"

"Chúng tôi là ai, ban này bọn họ không nói với anh sao?" -giọng điệu của người đội trưởng này rất nhã nhặn. Đường Phong không hiểu sao lại cảm thấy có thiện cảm với vị đội trưởng này.

"Cả đường đi tôi hỏi họ, nhưng họ chẳng chịu hé răng lấy một lời".

"Họ làm rất đúng, bởi vì mỗi công việc mà chúng tôi làm, đều mật quốc gia, việc không nên nói thì một chữ cũng không thể hé răng".

"Cơ mật quốc gia?" -Đường Phong thấy đầu mình roàn hơi nước, nghe xong mà vẫn không hiểu bản thân mình thì liên quan gì tới cơ mật quốc gia.

"Được rồi, anh có thể gọi tôi là Hàn Giang".

"Thật không ngờ số phận của Lương Vân Kiệt lại trắc trở như vậy" -Đường Phong bất giác cảm thán.

Hàn Giang lại tiếp tục kể: "Vẫn chưa hết, thẩm tra vẫn không có kết quả, ba tháng sau, Lương Vân Kiệt lại được trả tự do, nhưng Cơ quan an ninh quốc gia lúc đó vẫn nhất mực âm thầm giám sát Lương Vân Kiệt. Vài năm nhanh chóng qua đi, sau khi ‘Cách mạng văn hóa’ bùng phát, Cơ quan an ninh quốc gia cũng bị xáo trộn, không còn ai giám sát Lương Vân Kiệt nữa. Cũng chính lúc này, Lương Vân Kiệt nhân cơ hội thời thế loạn lạc, vậy là cuối thập niên 60, ông vượt biên sang Hồng Kông, sau đó cũng không hiểu ông ta làm cách nào mà kiếm được thùng vàng đầu tiên tại Hồng Kông, sáng lập nên tập đoàn Tân Sinh, hơn nữa càng kinh doanh càng phát đạt, Lương Vân Kiệt cũng từ đó trở thành doanh nhân nổi tiếng. Lần này, việc Lương Vân Kiệt quay trở lại đại lục sau 40 năm, kể từ khi ông ta xuống máy bay là đã thu hút sự chú ý của chúng tôi..."

"Bởi vậy các anh nhất loạt ngầm giám sát hành tung của Lương Vân Kiệt, lẽ nào là bởi trước đây các anh từng nghi ngờ ông ta?"

Hàn Giang phẩy tay: "Dĩ nhiên không chỉ do việc trước đây, chúng tôi theo dõi ông ta, là bởi gần đây chúng tôi nhận được tin tình báo vô cùng tin cậy".

Đường Phong lại hỏi Triệu Vĩnh: "Các anh đã giám sát Lương Vân Kiệt chặt chẽ như vậy, sao lại để ông ấy bị người ta giết chứ?"

Vừa nghe thấy Đường Phong hỏi vậy, trên mặt Triệu Vĩnh -người đàn ông cao to bỗng gợn lên những vầng đỏ ửng, anh bối rối đáp: "Đó đều là trách nhiệm của tôi, đội trưởng luôn phái tôi theo dõi Lương Vân Kiệt, thực ra

cũng là để bảo vệ ông ta, nếu như không có tôi bảo vệ, khả năng Lương Vân Kiệt đã bị người ta xử từ lâu rồi. Nhưng tôi hôm qua, tôi lại để mất dấu ông ấy, lúc bọn anh nói chuyện trong quán trà, tôi ngồi ngay bàn gần đấy, theo dõi hai người. Sau khi anh bỏ đi, Lương Vân Kiệt cũng lập tức rời khỏi quán trà, tôi bám theo sau, nhưng sau khi đi qua hai dãy phố tôi lại để mất dấu ông ta, tôi nghĩ chắc là ông ta đã phát hiện ra tôi nên cố ý cắt đuôi. Việc sau đó, anh đều đã biết rồi đấy!

"Vậy anh có nhìn thấy bóng đen đó không?"

"Tôi thấy rồi, vốn dĩ tôi muốn lộ diện giúp anh truy đuổi, nhưng bóng đen đó trong lúc hoảng loạn không biết đường đã nhảy xuống sông Châu Giang, nên tôi cũng không ra mặt".

"Hóa ra là vậy, nhưng... nhưng anh không cảm thấy kỳ lạ sao ? Một người có tuổi như Lương Vân Kiệt mà lại có thể cắt đuôi một đặc công có tố chất, lại đã từng qua huấn luyện như anh, lẽ nào..."

"Lẽ nào Lương Vân Kiệt năm đó chực sự là gián điệp ? Đúng vậy! Tôi cũng cảm thấy kỳ lạ, với thân phận và tay nghề của tôi thì không nên xảy ra sai lầm đơn giản như vậy, trừ khi người đó cũng có phản xạ trinh sát, phản xạ năng lực đeo bám rất giỏi". - Triệu Vĩnh nói hộ Đường Phong những nghi vấn trong lòng, cả hai đều chìm trong im lặng.()

Hàn Giang quay sang nhìn Đường Phong, phá vỡ sự im lặng này: "Tạm thời không quan tâm tới Lương Vân Kiệt nữa, nhiệm vụ hàng đầu của chúng ta bây giờ là phải tranh thủ thời gian, vượt mặt đối thủ, tìm thấy kế tranh ngọc nổi gân cổ chạm châu báu Tây Hạ đó. Đường Phong, anh là người cuối cùng gặp Lương Vân Kiệt, tôi nghĩ ông ta nhất định đã nói với anh một vài việc liên quan tới kế tranh ngọc".

"Đúng vậy, chúng tôi đã nói về kế tranh ngọc, nhưng ông ta đã không hoàn toàn tin tưởng tôi... à, trước khi chết, ông ấy có nhắc đến huyết chú, ông ấy nói huyết chú đáng sợ đã trở lại rồi".

"Huyết chú nào, toàn là nói linh tinh. Từ trước tới nay tôi chẳng tin huyết chú nào cả..." - Triệu Vĩnh còn muốn phát biểu một bài luận về chủ nghĩa

duy vật, nhưng đã bị Hàn Giang vung tay ngăn lại, Hàn Giang nói với Đường Phong:

Đường Phong, trừ huyết chú ra, ông ta có còn nói gì khác với anh không?"

Đường Phong cúi đầu trầm ngâm, đột nhiên nhớ ra:

‘Trước khi chết, Lương Vân Kiệt hôn hên nói với tôi mấy từ "thư viện, bảy, bảy mươi một' không hiểu nghĩa là gì ?"

"Có phải là tử cất đồ trong thư viện không nhỉ, ý của Lương Vân Kiệt là chiếc tử cất đồ số 7 hoặc số 71 trong thư viện" Triệu Vĩnh dựa vào linh cảm nghề nghiệp nghĩ ngay ra đáp án

Ý tưởng của Triệu Vĩnh không hên mà gặp lại trùng khớp với suy nghĩ của Hàn Giang, một ý tưởng rõ nét xuất hiện trong đầu Hàn Giang, Hàn Giang đi đi lại lại trong mật thất, đột nhiên dừng lại, lệnh cho Triệu Vĩnh và Đường Phong: "Tiếp theo chúng ta chia nhau hành động, Triệu Vĩnh, anh và Đường Phong quay lại Quảng Châu, đi lấy đồ Lương Vân Kiệt để lại trong thư viện, tôi lập tức về Bắc Kinh, báo cáo với bộ tổng, xin chỉ đạo bước hành động tiếp theo"

Ba người thương lượng xong, Triệu Vĩnh đưa Đường Phong ra khỏi mật thất. Khi Đường Phong được hít thở lại không khí trong lành thì bên ngoài bầu trời đã ngập tràn ánh sao, Đường Phong lại ngồi lên chiếc trực thăng Mi-171 lúc đến. Trên trực thăng, không ai nói chuyện, trong khoang máy bay chỉ còn lại tiếng động cơ rền rĩ.

Chương 3 : Đường thành truy hung

Sáng hôm sau, thư viện vừa mở cửa, Đường Phong, Triệu Vĩnh và Tưởng Nhất Dân cùng nhau tới thư viện.

Tưởng Nhất Dân gọi người quản lý thư viện tới mở chiếc tủ cất đồ số 71 ra, Đường Phong và Triệu Vĩnh nhìn chăm chăm vào đó, trong tủ cất đồ trống trơn. tiếp theo là tủ cất đồ số 7, bên trong cũng lại trống trơn. "Lẽ nào lại để chúng vượt mặt cướp trước ?" -Triệu Vĩnh nghi ngờ hỏi, nhưng anh lập tức lệnh cho người quản lý: "Mở tất cả tủ cất đồ ra". -Người quản lý có vẻ chần chừ do dự, nhìn sang phía Tưởng Nhất Dân, Tưởng Nhất Dân gật đầu nói: "Mở tất!"

"Cạch" một tiếng, người quản lý mở tất cả tủ cất đồ ra, Triệu Vĩnh, Đường Phong và Tưởng Nhất Dân lần lượt kiểm tra từng tủ, bận bịu nửa ngày nhưng cũng không tìm thấy bất cứ thứ gì đáng chú ý, chớ đừng nói đến kệ tranh ngọc.

Người trong thư viện mỗi lúc một đông, Triệu Vĩnh và 1 Tưởng Nhất Dân đi xem xét hình ảnh camera trong phòng quan sát, Đường Phong đứng ngoài hành lang, hỏi tưởng lại những việc xảy ra tối hôm trước, từng cảnh tượng, từng chi tiết lần lượt hiển hiện trước mắt, rút cuộc Lương Vân Kiệt cất gì trong tủ đồ ? Lẽ nào thực sự là kệ tranh ngọc?

"Đường Phong, anh tới đây một chút". -Triệu Vĩnh gọi Đường Phong vào phòng giám sát, cắt đứt mạch suy nghĩ của Đường Phong.

Đường Phong theo Triệu Vĩnh vào phòng giám sát. Trên màn hình, một người đàn ông mặc áo phong trắng, đeo túi, mặt mũi lấm lét lén vào khu tủ cất đồ. Triệu Vĩnh chỉ vào người đàn ông mặc áo trắng trên màn hình: "Đường Phong, người đàn ông này lén vào khu cất đồ trong thư viện lúc 3 giờ 26 phút sáng nay, lấy một số đồ từ trong tủ số 71 ra".

"Tủ cất đồ số 71 ? Xem ra Lương Vân Kiệt thật sự có cất giữ vật gì đó quan trọng bên trong tủ đựng đồ, bởi vậy ông ấy mới day dứt không quên nhắc lại trước khi chết". -Đường Phong quả quyết với phán đoán đầu tiên của mình.

"Tôi thấy có hai khả năng, thứ nhất là do tủ cất đồ số 71 ở tương đối xa camera, tên trộm này gặp may đánh cắp được đồ quan trọng của Lương Văn Kiệt; hai là, không đờ như vậy, tên trộm này biết trước trong tủ cất đồ số 71 có cất đồ vật quan trọng, bởi vậy, hắn mới đột nhập vào thư viện lúc nửa đêm, lấy đồ đi. Hơn nữa, từ thủ đoạn gây án cho thấy, người này cũng thuộc dạng cao thủ, hiện trường gần như không để lại vết tích gì, tiếc là... tiếc là tủ cất đồ số 71 cách camera hơi xa, bởi vậy không thấy rõ người này lấy đi vật gì" -Triệu Vĩnh tiếc nuối nói.

"Đường Phong, anh nhìn xem, người đàn ông áo trắng này có phải là kẻ tội qua đã giết hại Lương Văn Kiệt không?"

-Tưởng Nhất Dân hỏi.

Đường Phong nhìn vào mà

n hình, chăm chú hồi lâu, cuối cùng lắc đầu: "Không, không phải".

"Anh nhìn kĩ lại xem nào?" -Triệu Vĩnh truy hỏi.

Đường Phong đáp lại rất kiên quyết: "Tuyệt đối không phải là người này, người này dáng thấp nhỏ, tuy tôi không nhìn rõ mặt của kẻ giết Lương Văn Kiệt, nhưng thân hình hắn rất cao to".

Triệu Vĩnh và Tưởng Nhất Dân lại chăm chú nhìn người đàn ông áo trắng hồi lâu, đây là hình ảnh duy nhất mà camera chụp được khuôn mặt của người đàn ông áo trắng, Triệu Vĩnh đã phóng to hình ảnh lên mức lớn nhất. Rút cuộc, Tưởng Nhất Dân đập bàn nói: "Bất luận đây có phải là hung thủ sát hại Lương Văn Kiệt hay không, hẳn chắc chắn đã lấy đi vật quan trọng trong tủ cất đồ số 71, tóm hắn trước đã rồi tính sau. Tôi lập tức đi bố trí lực lượng, dựa vào khuôn mặt này, bảo đảm... trong vòng ba ngày sẽ tóm được hắn về cho các anh".

Khi Tưởng Nhất Dân chốt lại câu: "trong vòng ba ngày", anh ta cũng chần chừ hồi lâu. Đường Phong và Triệu Vĩnh đều hiểu rằng, trong cái thành phố có tới hơn chục triệu nhân khẩu, hơn nữa lượng người luân chuyển dày đặc như Quảng Châu, muốn trong vòng ba ngày tóm được người đó, nói dễ

vậy sao? Nhưng, hiện giờ cũng chỉ có thể như vậy.

Rời khỏi thư viện, Triệu Vĩnh nói muốn đi xử lý chút việc, để Đường Phong theo Tưởng Nhất Dân về đồn cảnh sát đợi a. Đường Phong cùng Tưởng Nhất Dân vừa về tới đồn cảnh sát, Tưởng Nhất Dân liền nhận điện thoại của chủ nhiệm Lưu gọi tới từ trung tâm pháp y: "Người nhà của Lương Vân Kiệt đến nhận di thể của ông ta để đưa đi hỏa táng rồi".

Tưởng Nhất Dân nghe xong liền cuống cả lên, gầm gào trong điện thoại: "Án vẫn chưa phá xong, thi thể sao có thể hỏa thiêu được? Anh tạm ổn định người của Lương gia, một lúc nữa tôi sẽ đến đây, nhất định phải đợi tôi đến!"

Nói xong, Tưởng Nhất Dân liền kéo Đường Phong lao tới trung tâm pháp y.

Tới trung tâm pháp y, Tưởng Nhất Dân phóng một mạch lên cầu thang, Đường Phong chỉ lo cúi đầu nhìn đường, không ngờ lên cầu thang tầng hai lại đâm sầm vào người một cô gái xinh đẹp, người đẹp trách mắng: "Cái anh này, đi sao không nhìn đường thế!"

"Xin lỗi!" -Đường Phong vội vàng xin lỗi, anh chăm chú nhìn người đẹp trước mặt, trừ liên tục nói câu "xin lỗi" ra, lúc đó tuyệt nhiên không nghĩ ra từ nào khác, người đẹp không buồn để ý đến anh, khẽ "hừm" một tiếng, rồi quay đầu đi xuống cầu thang. (nguồn)

Người đẹp đã xuống cầu thang từ lâu, nhưng Đường Phong vẫn đứng nguyên trên đó, thần thờ nhìn theo bóng dáng cô gái đẹp đang khuất dần. Bỗng nhiên anh cảm thấy hình như mình đã từng gặp cô gái này ở đâu đó..

"Anh quen cô gái đó à?" -Tưởng Nhất Dân hỏi Đường Phong, Đường Phong bưng tỉnh, lắc đầu nói: "Không!.. không quen!"

Hai người không nói gì nữa, cùng nhau tiến vào nhà xác âm u, tìm chấy chủ nhiệm Lưu của trung tâm pháp y. Vừa mới nhìn thấy Tưởng Nhất Dân, chủ nhiệm Lưu liền nói: "Sao giờ các anh mới tới, người thân Lương gia vừa mới đi".

"Thế thi thể của Lương Văn Kiệt đâu?" -Đường Phong vội vã hỏi.

"Đã hỏa táng rồi!" -Chủ nhiệm Lưu rất bình tĩnh trả lời.

"Không phải tôi dặn anh đợi tôi tới mới tính sao?" -Tướng Nhất Dân trách móc.

"Tôi cũng hết cách, đây là ý của cấp trên". -Bác sỹ Lưu nhún vai rồi rời khỏi nhà xác.

.gười nhà họ Lương sao phải vội vã hỏa táng Lương Văn Kiệt như vậy?" - Đường Phong hỏi Tướng Nhất Dân.

Tướng Nhất Dân đành mặt lại, nói: "Tôi cũng đang nghĩ đến vấn đề đó".

Hai người nghiền ngẫm hồi lâu, cũng không tìm ra lời giải đáp, quá thất vọng, họ đang định rời khỏi trung tâm pháp y thì tại hành lang lại gặp ngay Triệu Vĩnh đang hấp tấp đi tới. Nhìn thấy Triệu Vĩnh, Tướng Nhất Dân báo cáo trước vụ việc thi thể của Lương Văn Kiệt đã được hỏa táng. Triệu Vĩnh nghe xong, chau mày, mãi sau mới chậm rãi nói: "Xem ra, vụ án này càng lúc càng phức tạp rồi".

"Nghĩa là sao ?" Đường Phong và Tướng Nhất Dân hỏi. "Các anh tới đây xem, đây là thứ mà người của chúng tôi trực vớt được tại hạ lưu sông Châu Giang" -Vừa nói Triệu Vĩnh vừa dẫn Đường Phong và Tướng Nhất Dân tiến vào một phòng, đưa cho họ xem một chiếc áo khoác da màu đen và một chiếc mũ màu xanh tím than.

"Đây chính là chiếc áo mà tôi qua người đó mặc, còn cả chiếc mũ này nữa. Thời tiết hiện giờ nóng như thế, sao người đó lại mặc áo khoác da thô này, còn đội mũ nữa, đúng là dị nhân!" Đường Phong vừa nhìn cái đã nhận ra ngay bộ trang phục này.

Triệu Vĩnh chau mày, nói: "Bởi vậy vụ án này càng lúc càng phức tạp, các anh nghĩ, tên trộm sáng sớm hôm nay tới thư viện lấy đồ, nếu như hắn không phải là loại trộm thông thường, chỉ vì đồ trong tủ cất đồ số 71 mới tới, vậy thì tại sao hắn lại biết trong tủ có đồ quan trọng? chỉ có một khả năng, đó là sát thủ sát hại Lương Văn Kiệt tới qua bảo hắn tới lấy đồ trong

tử".

"Nói như vậy thì tên sát thủ tối qua nhảy xuống sông Châu Giang thật rồi, vậy hấn đâu? Hay là chết đuối rồi?" -Đường Phong chêm vào.

"Thi thể của sát thủ đó cũng được vớt lên rồi, nhưng... nhưng khả năng hấn không phải là chết đuối".

"Không phải chết đuối?" -Đường Phong và Tưởng Nhất Dân đồng thanh kinh ngạc.

Triệu Vĩnh giải thích: "Chúng tôi phát hiện ra một vết thương trên bụng dưới thi thể, hiện đang tiến hành giám định, vì thế tối mới vội tới đây".

"Phức tạp vậy sao, lại mọc thêm một tên sát thủ?" -Đường Phong kinh ngạc.

Triệu Vĩnh và Tưởng Nhất Dân không nói thêm gì nữa, ba người đều trở nên trầm ngâm.

Một lúc sau, chủ nhiệm Lưu gọi mọi người vào trong phòng giải phẫu, chỉ thấy một thi thể đàn ông trung niên nằm thẳng đơ trên bàn giải phẫu. Đường Phong chú ý tới hai bên tóc mai đã điểm bạc của người này, tuổi tác ít nhất cũng ngoài 50. Quả nhiên, kết quả giải phẫu của chủ nhiệm Lưu đã chứng thực cho phán đoán của Đường Phong: "Tuổi của nạn nhân khoảng trên 50, lúc còn sống cơ thể rất khỏe mạnh, không có bất cứ bệnh tật gì; thi thể đã xuất hiện tình trạng phân hủy, có mốc xanh, bởi vậy tôi đoán thời gian chết khoảng hơn 12 tiếng đồng hồ; vết thương chí mạng của nạn nhân nằm ở vết dao trên bụng dưới, khả năng bị dao găm hoặc một vật sắc nhọn sát thương".

"Anh khẳng định hấn ta không phải chết đuối ? Nhưng thi thể này được vớt lên từ sông châu Giang?" -Tưởng Nhất Dân nghi ngờ hỏi lại.

Chủ nhiệm Lưu nhìn Tưởng Nhất Dân, đáp: "Cái này tôi có thể phán đoán ra, tuy nạn nhân có hiện tượng ngạt nước, ví dụ như niêm mạc mắt của nạn nhân có hiện tượng xuất huyết nhĩ cũng bị rách do áp lực của nước và hơi xuất huyết, nhưng điều này không thể khẳng định nguyên nhân cái chết của

nạn nhân là do ngạt nước, đòn chí mạng là vết thương dao đâm ở bụng dưới của nạn nhân, sau đó mới ngạt nước chết".

"Ý của anh là.. rất có khả năng nạn nhân bị người ta đâm một dao dưới nước, sau đó dẫn đến ngạt nước mà chết?" -Tưởng Nhất Dân hỏi.

Chủ nhiệm Lưu khẽ gật đầu, nói tiếp: "Việc này thực sự có chút kỳ lạ, nhưng tôi cũng chỉ có thể giải thích như vậy" -Chủ nhiệm Lưu ngừng lại một lúc, nói tiếp: "Các anh hiện giờ đã xác định rõ thân phận của nạn nhân chưa?"

Triệu Vĩnh lắc đầu: "Trên người nạn nhân không có bất cứ giấy tờ nào để chứng minh thân phận, anh có phát hiện ra điều gì trên người nạn nhân không?"

"Ô, đúng rồi, nếu anh không nhắc thì suýt nữa tôi cũng quên mất, tôi phát hiện ra một điều trên cơ thể nạn nhân". Đường Phong, Triệu Vĩnh và Tưởng Nhất Dân cùng lẫn theo hướng tay chủ nhiệm Lưu chỉ, Đường Phong tròn tròn mắt, anh nhìn thấy sau mang tai của nạn nhân, có một vết xăm màu xanh nhạt, "Đây là cái gì?" -Đường Phong tò mò hỏi.

"Một hình xăm, hình như là... một con sói, trên... trên người con sói còn có một con chim ưng đậu thẳng đứng". Triệu Vĩnh mất một hồi lâu, rút cuộc đã nhận ra hình dạng của vết xăm.

"Nó tượng trưng cho điều gì?" -Tưởng Nhất Dân thấy vô cùng khó hiểu.

"Có lẽ tượng trưng cho tổ chức của chúng, cũng có thể chẳng tượng trưng cho gì cả". -Triệu Vĩnh chậm rãi nói.

Chủ nhiệm Lưu cuối cùng cũng lên tiếng: "Báo cáo chi tiết về việc khám nghiệm tử thi mấy hôm nữa mới có, đến lúc đó các anh từ từ nghiên cứu" -nói xong, chủ nhiệm Lưu rời khỏi phòng giải phẫu.

"Đến lúc đó tiếp tục nghiên cứu? E rằng đến lúc đó thì không kịp nữa rồi!" -Triệu Vĩnh lẩm bẩm.

"Tất cả những điều này rút cuộc là thế nào?" -Đường Phong cảm giác đầu

óc mình cũng sắp rồi tung lên.

Triệu Vĩnh tổng kết lại mọi việc: "Chúng ta liên kết sự tình lại, tôi phán đoán toàn bộ sự việc chắc là thế này, người áo đen này tối qua chặn Lương Vân Kiệt trong ngõ tối, rất có khả năng là truy hỏi Lương Vân Kiệt về kế tranh ngọc, Lương Vân Kiệt không nói, và xảy ra ẩu đả với người áo đen. Trong khi ẩu đả, Lương Vân Kiệt bị người áo đen đâm trúng, sau đó Đường Phong tới, người áo đen không bỏ chạy ngay mà trốn trong con ngõ, trộm những lời trần trối Lương Vân Kiệt nói với Đường Phong..."

"Người áo đen này sau khi giết người, vẫn còn có thể bình tĩnh như vậy, trốn trong chỗ tối nghe trộm, lại còn nhảy xuống sông Châu Giang trong hoàn cảnh như tối qua, định bơi đi, có thể nói bản lĩnh không thường, tố chất tâm lý rất tốt. Từ đó có thể nhận thấy, người áo đen này thật sự rất không đơn giản đâu!" -Đường Phong ngạc nhiên nói.

"Đúng vậy! Nhưng người nào đã đâm chết hắn dưới nước chứ?" -Triệu Vĩnh chau mày.

"Còn nữa, tổ chức muốn lấy mạng Lương Vân Kiệt, tại sao lại phái một sát thủ ăn mặc kỳ dị và tuổi tác cao như thế

này?" -Đường Phong không sao tìm thấy điểm tương đồng giữa tay sát thủ và hình ảnh định sẵn trong đầu mình.

"Ai mà biết được, một quái nhân!" -Triệu Vĩnh tự mình lẩm bẫm.

"Một quái nhân?" -Đường Phong nhìn chằm chằm vào vết xăm dưới mang tai người đó, lại chìm trong suy tư.

4

_Trở về đồn cảnh sát, Tưởng Nhất Dân nhận được báo cáo: "Chúng tôi đã phát hiện ra kẻ tình nghi trộm cắp đồ trong tủ cất đồ thư viện tại đường Bắc Giải Phóng, người này tên là Lâm Hải, có tiền sự xã hội đen ở Hồng Kông".

Đây chính là mệnh lệnh hành động, Tưởng Nhất Dân lập tức dẫn theo vài

cảnh sát hình sự xuất phát, Triệu Vĩnh và Đường Phong cũng định đi theo, Tường Nhất Dân quay đầu lại nói với Triệu Vĩnh: "Tóm một tên trộm quèn, không cần phí công các anh đâu". Nói xong, Tường Nhất Dân dẫn vài đồng nghiệp lái chiếc Accord lao ra khỏi đội cảnh sát hình sự.

"Chúng ta cứ đợi ở đây thế này sao?" -Đường Phong có chút thất vọng hỏi Triệu Vĩnh.

Triệu Vĩnh cười cười đáp: "Người của lão K chúng ta đương nhiên không thể ở đây đợi sưng đờc rồi, họ không đưa chúng ta đi, chúng ta sẽ tự đi, anh đi theo tôi". -Nói xong, Triệu Vĩnh dẫn Đường Phong bước nhanh tới một con phố nhỏ khuất sau đòn cảnh sát. Tại đây, Đường Phong nhìn thấy ghé lái của Triệu Vĩnh -trên chiếc Hummer H3 78 I to lớn, dũng mãnh.

Triệu Vĩnh giới thiệu với Đường Phong: "Chiếc Hummer phiên bản dân dụng này không sánh đợc với chiếc quân dụng, nhưng đê' tóm tên trộm quèn thì cũng dư sức. Triệu Vĩnh khởi đòng xe, Đường Phong lập tức cảm nhận đợc sức mạnh mà từ trước tới nay chưa từng đợc trải nghiệm.

Đường Phong và Triệu Vĩnh đòu kịp chiếc Accord của Tường Nhất Dân, Tường Nhất Dân đã vất vả đòu theo Lâm Hải cả nửa vòng thành phố Quảng Châu. Lâm Hải lái một chiếc Sonata dòng Sedan, vượt lên trước lao sang trái, il.ìm sang phải, rồi lại quay ngang đâm thẳng, hoàn toàn chẳng khác gì lao vào chón không người. Bất ngà, chiếc Sonata đòt nhiên rẽ quặt vào một con ngõ nhỏ ven đòng, Tường Nhất Dân và những xe cảnh sát hoàn toàn không ngờ tới chiều này của Lâm Hải, lần lượt phanh gấp, đòt ngột quay đầu xe.

Triệu Vĩnh thấy Lâm Hải ngạo mạn nhường vậy, hậm hực nói: "Đến lúc kết thúc rồi!" -nói xong, anh đánh mạnh vô lăng, lao lên định chặn đàu từ một con đòng gần đó, khi Triệu Vĩnh lái Hummer lao tới đàu ngõ, Sonata của Lâm Hải vừa vạy đâm đúng đầu Hummer, chiếc Sonata điên cuồng rút cuộc đã phải dừng lại, nhưng Lâm Hải vẫn không cam chịu, hấn tức tốc mở cửa xuống xe, cửa xe phía bên kia Triệu Vĩnh ngòì bị đâm biến dạng, nên Triệu Vĩnh không mở đợc cửa, vậy là Đường Phong mở cửa phía bên anh

ra, nhảy xuống xe trước.

Đường Phong vừa xuống xe, mới kịp nhìn đã thấy Lâm Hải, phản ứng rất nhanh, thoát cái đã chạy lên vỉa hè. Đường Phong không đợi Triệu Vĩnh và cảnh sát phía sau chạy lên, một mình lao về phía Lâm Hải.

Lâm Hải bất chấp mọi thứ điên cuồng lao thẳng về phía trước. Đường Phong phát hiện con đường mà họ đang chạy rất đông người qua lại, địa hình phức tạp, nhưng có vẻ như Lâm Hải rất quen thuộc với khu này, hắn khoác trên vai một chiếc ba lô, thuận thực băng qua những cửa hàng, lách giữa dòng xe cộ, dòng người, mấy lán suýt nữa mất hút khỏi tầm mắt của Đường Phong, nhưng mỗi lần như vậy, hắn lại bị Đường Phong phát hiện ra.

Đường Phong đuổi được vài trăm mét, thì đột nhiên, Lâm Hải đang lao điên cuồng bỗng dừng đứng khựng lại, Đường Phong cũng đột nhiên cảm thấy có gì đó không bình thường. Hai người đứng cách nhau một đoạn, gần như đồng thời dừng lại, cảnh giác quan sát xung quanh, dòng người bên cạnh đông đúc ồn ào, vô cùng náo loạn.

"Sao thế?" -Triệu Vĩnh đuổi kịp, thắc mắc với Đường Phong.

Đường Phong ngáng đầu, nhìn về hướng những cao ốc xung quanh, anh đột nhiên nhận ra... "Ban nãy có người nổ súng bắn chúng ta, có sát thủ bắn tĩa!"

"Cái gì ? Sát thủ bắn tĩa!" -Triệu Vĩnh kinh ngạc, cũng nhìn hướng lên những cao ốc xung quanh. Lúc này, Đường Phong cảm thấy, trong từng tòa nhà hai bên đường, từng ô cửa sổ, sau từng miếng kính, từng bức tường hình như đều có một đôi mắt chim ưng đang chăm chú dõi theo họ...

"Nhưng tôi cảm nhận, súng không nhằm bắn vào tôi, mà là nhắm vào Lâm Hải". phán đoán.

"Ý anh là có người muốn giết người diệt khẩu?"

"Mặc kệ hắn, nhanh chóng tóm lấy Lâm Hải!". -Nói xong, Đường Phong quay đầu nhìn lại về hướng Lâm Hải vừa mới dừng lại, phát hiện Lâm Hải

đã lẫn trong dòng người.

Lâm Hải hình như cũng cảm nhận được mục tiêu thực sự của súng trường bắn tỉa là mình, hấn lién chui tÿ vào một khu chợ buôn bán ồn ào ven đường, lượng người ở đây càng 'lông đúc hơn. chạy thực mạng, căng thẳng, cộng thêm cả khủng hoảng đã khiến Lâm Hải hao tổn quá nhiều sức lực, Đường Phong phát hiện bước chân của Lâm Hải đã bắt đầu loạn choạng...

5

_Lâm Hải chốc chốc lại quay đầu, nhìn Đường Phong và Triệu Vĩnh từng bước áp sát, Lâm Hải muốn tăng tốc, nhưng đôi chân dường như đã không còn nghe lời hấn, hấn loạn choạng rẽ những đám đông trước mặt, điên cuồng lao về phía trước. Đột nhiên, hấn đâm sầm vào một người nước ngoài cao to vạm vỡ, ông tây này đang chọn đồ chơi trong sạp hàng trước mặt, bị Lâm Hải "tấn công" đột ngột như vậy, cả người chao đảo, chiếc ô trên tay rơi xuống đất, Lâm Hải cũng bị ngã nhào ra đất.

Rồi Lâm Hải lại lồm cồm bò dậy, tiếp tục tháo chạy.

Đường Phong và Triệu Vĩnh tách đám người, bám đuổi theo sau. Được vài trăm mét, Đường Phong phát hiện một bên chân của Lâm Hải hình như bị chuột rút, hầu như không thể cử động được, nhưng Lâm Hải vẫn kéo lê chân, khó nhọc lao về phía trước.

Thấy Đường Phong và Triệu Vĩnh sắp đuổi kịp, Lâm Hải đột nhiên kéo mạnh phéc-mơ-tuya chiếc ba lô, nhìn vật trong túi một cái, sau đó hét lên: "Đều là do những thứ vô dụng này hại bố mày, mẹ nhà nó, bỏ mày không quan tâm nhiều nữa!" -vừa Két hấn vừa quẳng vật trong túi lên không trung, khu chợ lúc đó bỗng trở nên hỗn loạn không tưởng...

Đường Phong nhìn thấy những thứ Lâm Hải vứt ra đều là những cuộn giấy, anh đón lấy một tờ rồi giở ra xem. Trên đó toàn là những chữ nước ngoài mà anh không biết, hình như là tiếng Nga. chính trong giây phút Đường Phong sững sờ, thì Triệu Vĩnh đã kịp tung đòn vô bắt được tôi luyện trong hải quân lục chiến, anh nhảy người lên cao, xô Lâm Hải ngã soài ra đất, dùng đầu gối ghì chặt eo lưng của hấn. Tuy đã ngã ra đất, Lâm Hải vẫn

không cam lòng, ra sức giãy giụa, nhưng dù thế nào thì hẳn cũng không phải là đối thủ của Triệu Vĩnh. Bị đè dưới sức nặng cơ thể của Triệu Vĩnh, sau khi gắm rú, rên ri những tiếng kêu trong sức cùng lực kiệt, Lâm Hải cuối cùng cũng im lìm bất động.

"Mày chạy đi! vẫn ghì chặt đè lên người Lâm Hải. Đường Phong vội vàng lao lên cướp lấy chiếc ba lô của Lâm Hải. Anh vội dốc ngược ba lô lên nhưng cũng không phát hiện ra kệ tranh ngọc như kỳ vọng. Lẽ nào Lâm Hải chuyển kệ tranh ngọc đi mất rồi? Hoặc là... trong tủ cất đồ vốn không có kệ tranh ngọc? Nghĩ tới đây, Đường Phong cố hỏi Lâm Hải đang bị đè bẹp: "Kệ tranh ngọc đâu?" -Lâm Hải nằm trên mặt đất, vẫn im thin thít.

Lúc này, Tưởng Nhất Dân cùng mọi người đã tới nơi, anh vừa lao tới đã rút ngay còng số 8 còng chặt tay Lâm Hải, đột nhiên hét lên kinh ngạc: "Sao hắn không động đậy gì cả?" Đường Phong và Triệu Vĩnh nhìn xuống Lâm Hải bên dưới, giờ mới phát Kiện, Lâm Hải lúc này bất động, giống như đã chết, trong miệng còn ộc ra cả máu tươi.

"Lẽ nào do ban nãy tôi đã dùng sức quá mạnh? Không đúng! Cho dù có vậy cũng không đến nỗi miệng trào máu tươi mà! Cái này tôi cũng biết điểm dừng". -Triệu Vĩnh nghi ngờ đưa tay vào mũi Lâm Hải, Lâm Hải lúc này đã tắt thở.

Tất cả mọi người ở hiện trường đều sững sờ, Đường Phong nhìn xung quanh, những người vây xem, và cả dòng người đông đúc ồn ào, từng khuôn mặt, lướt qua mắt anh, Đường Phong nhanh chóng hồi tưởng lại từng cảnh tượng ban nãy, tháo chạy, truy đuổi, súng bắn tia... đột nhiên, Đường Phong thảng thốt hét to lên: "Là lão tây ban nãy!"

"Lão tây?" -Triệu Vĩnh và Tưởng Nhất Dân không hiểu. Đường Phong hạ giọng: "Vì có người muốn Lâm Hải chết, nên sẽ không chỉ sắp xếp một tay sát thủ bắn tia, chúng ắt hẳn còn sắp xếp thêm sát thủ khác nữa, lão tây ban nãy, chắc chắn có vấn đề! Sau khi Lâm Hải va vào người hắn ta, một bên đùi đã không cử động được, nhất định là do lão tây kia đã ra tay".

Mọi người lách ra khỏi đám đông đang vây quanh, tìm kiếm người nước

ngoài ban này, những biên người mênh mông người đó đã "lặn không sủi tăm".

Trở về đội cảnh sát hình sự, không kịp nghỉ ngơi, ba người lập tức chia nhánh hành động. Triệu Vĩnh đến trung tâm pháp y tham gia khám nghiệm tử thi của Lâm Hải; Tưởng Nhất Dân đi kiểm tra đạn rơi lại ở hiện trường, sau đó căn cứ vào đường đạn để phân tích, phán đoán vị trí của sát thủ bắn tía lúc đó; còn Đường Phong thì ở lại, bắt đầu nghiên cứu chữ nghĩa trên những hồ sơ tài liệu trong túi của Lâm Hải. Những tài liệu này đã được công an thu giữ lại toàn bộ, Đường Phong phát hiện chữ trên những hồ sơ tài liệu này toàn là tiếng nước ngoài, không phải là tiếng Anh và tiếng Pháp mình tinh thông, mà là tiếng Nga. May mà thời còn đi học, Đường Phong đã từng học môn tự chọn là tiếng Nga, sau đó cũng không dùng tới, quên gần hết, không ngờ lúc này lại cần đến.

Quả thật là những gì dụng được từ sách rất ít ỏi, Đường Phong vừa đoán vừa mò mẫm hơn hai tiếng đồng hồ, đầu óc như muốn nổ tung, mà vẫn chưa hiểu được bao nhiêu nội dung, anh không hiểu những hồ sơ tài liệu này có liên quan gì tới kế tranh ngọc nổi gân cổ chạm châu báu Tây Hạ? Và những kẻ phía sau bóng tối, giết chết Lương Vân Kiệt, phái Lâm Hải đi lấy cắp những hồ sơ tài liệu này, tại sao lại phải giết người diệt khẩu? Nhưng khi Đường Phong tiện tay lật giở một tập tài liệu, anh đột nhiên trợn tròn mắt, ánh mắt lóe lên tia kinh ngạc, bởi anh nhìn thấy trên bìa một bộ 84 hồ sơ ba chữ tiếng Nga màu đen rất to K G B, Đường Phong biết rõ ba chữ này tượng trưng cho điều gì? Nó tượng trưng cho tổ chức thần bí nhất, vĩ đại nhất, khiến người ta khiếp sợ nhất thế giới - ủy ban an ninh quốc gia KGB.

Đúng lúc Đường Phong đang nghiên cứu vấn đề này, thì Triệu Vĩnh và Tưởng Nhất Dân từng người một cầm một Xấp tài liệu, sắc mặt nặng nề bước vào. "Báo cáo khám nghiệm tử thi của Lâm Hải có rồi à?" - Đường Phong hỏi.

"Sao mà nhanh thế được! Hiện mới chỉ bước đầu tiên hành giải phẫu tử thi, kết quả thu được cũng khiến chúng ta phải kinh ngạc rồi!" - Triệu Vĩnh

ngghiêm túc trả lời.

"Kinh ngạc ? Rút cuộc Lâm Hải chết vì cái gì ?" -Đường Phong ngạc nhiên hỏi dồn.

Triệu Vĩnh không trả lời câu hỏi của Đường Phong mà quay ra hỏi Tưởng Nhất Dân: "Chỗ anh bên đó sao rồi?"

Tưởng Nhất Dân mở hồ sơ trước mặt ra, bắt đầu đọc theo những gì trong đó ghi lại: "Từ hai viên đạn sót lại ở hiện trường cho thấy, sát thủ bắn đã sử dụng loại súng bắn tỉa M 7,62 ly do Anh sản xuất, loại súng này được chế tạo bởi hệ thống công ty chế tạo vũ khí tinh xảo bí mật của Anh, súng dài từ 1124~ 1194 mm, báng súng dài 655mm, nặng 6,5 kg, sơ tốc nòng súng 314~330m/giây, có thể đặt trong hộp, thuận tiện mang theo bên mình. Hung thủ đã sử dụng tới súng bắn tỉa chuyên nghiệp như vậy, nên có thể thấy, lai lịch của chúng không hề tầm thường..." -Nói xong, Tưởng Nhất Dân phán đoán: "Thông qua phân tích đường đạn, chúng tôi có thể xác định, xạ thủ bắn tỉa đã bắn Lâm Hải từ tòa cao ốc 11 tầng ven đường, nhưng không bắn trúng Lâm Hải, từ đó, có thể phán đoán được, cùng lúc khi chúng ta truy kích Lâm Hải, còn có một đám người khác cũng đang bám theo Lâm Hải, chúng thậm chí còn tiến bộ hơn chúng ta, và đã vượt mặt chúng ta".

"Sát thủ chuyên nghiệp thật đấy, còn dùng cả súng bắn tỉa để bắn nữa" - Đường Phong nói.

"Còn chuyên nghiệp hơn ở chỗ này này!" -Triệu Vĩnh lật giở tập tài liệu trước mặt mình, vẻ mặt nghiêm trọng: "Theo khám nghiệm ban đầu của pháp y, nguyên nhân thực sự cái chết của Lâm Hải là tử vong trúng độc".

"Trúng độc!" -Triệu Vĩnh vừa đọc ra kết luận, cả Đường Phong và Tưởng Nhất Dân đều kinh ngạc thất sắc.

"Đúng vậy, trúng độc, hơn nữa không phải chỉ là chất độc thông thường, chúng tôi đã phát hiện ra, trên đùi của Lâm Hải có một vết kim tiêm rất nhỏ, từ trong vết kim tiêm đó lấy ra được một hạt kim loại có đường kính chỉ khoảng 1mm. Trong hạt kim loại này còn sót lại độc tố, cụ thể là loại

độc gì, thì chúng tôi còn phải gửi đến Bắc Kinh để tiến hành kiểm nghiệm bước nữa, nhưng hiện giờ chúng tôi cũng có thể đoán ra một trong những loại độc tố đó -độc tố Ricin".

"Độc tố Ricin? -Một trong những loại độc tố độc nhất trên thế giới, mà đến nay vẫn chưa có thuốc giải độc! Tôi còn nhớ những năm thập niên 70 của thế kỷ trước, KGB đã từng ỒIỒ sử dụng loại độc tố này để làm công cụ ám sát những người phản bội tháo chạy." -Trong đầu Đường Phong lập tức xuất hiện sự liên tưởng này.

"Đúng vậy, dùng súng bắn tia ám sát, đây khả năng là hành vi của những tập đoàn tội phạm, với những các anh nghĩ xem, sử dụng đến phương pháp dùng Ricin giết người này, với những tập đoàn tội phạm bình thường thì liệu có khả năng không ? Đường Phong nói không sai, phương pháp ám sát này là chủ đoạn đặc công chuyên dụng, trước đây KGB từng nhiều lần sử dụng cách này để xử tử mục tiêu ám sát. Hơn nữa theo như tôi biết, chúng còn vì mục đích này mà thiết kế ra một loại ô, đầu ô được cải tạo đặc biệt để chuyên dùng bắn loại hạt kim loại này, các anh có còn nhớ lão tây mà Lâm Hải đâm phải khi đó không? Lúc ấy, trong tay lão ta có cầm một chiếc ô".

"Ý anh là khi Lâm Hải đâm vào lão tây đó, người đó đã dùng mũi ô chích một nhát vào đùi Lâm Hải, bắn hạt kim loại có chứa độc tố Ricin vào cơ thể Lâm Hải" -Tưởng Nhất Dân chau mày nói.

"Đúng vậy, ngoài điều này ra, tôi không nghĩ ra còn có cách giải thích nào tốt hơn. Lúc đó Lâm Hải đã trải qua cả một chặng đường chạy thực mạng, toàn thân nóng ran, mạch máu lưu thông nhanh, nên độc tố chẳng mấy chốc đã lan khắp cơ thể vậy là, chưa tới 10 phút là đã mất mạng rồi!" – Kết luận của Triệu Vĩnh, khiến Đường Phong và Tưởng Nhất Dân trong thời tiết nóng bức này bỗng cảm thấy rùng mình.

7

_Sau khi Tưởng Nhất Dân và Triệu Vĩnh nói xong từng kết luận của cá nhân mình, Đường Phong định sẽ nói tiếp về tình hình nghiên cứu những hồ

sơ tài liệu của anh, nhưng Triệu Vĩnh đã ngắt lời. Anh ta cầm tập hồ sơ tài liệu này lên và kéo Đường Phong rời khỏi đồn cảnh sát. Trên đường trở về khách sạn, Đường Phong mù mờ hỏi: "Tại sao ban nãy aẽ tôi nói về tình hình của những hồ sơ tài liệu đó?"

"Bởi vì kỉ luật, những tài liệu này là của Lương Vân Kiệt, liên quan tới bí mật đảng sau kế tranh có, cảnh sát Tưởng tuy là người của chúng ta, nhưng anh ấy vẫn chưa đủ tư cách để tiếp xúc với những cơ mật này." - Triệu Vĩnh nghiêm túc trả lời Đường Phong.

Đường Phong lại lần nữa được lĩnh hội sự nghiêm khắc của kỉ luật, kể cả với những chiến hữu kể vai chiến đấu với mình, điều gì không nên nói thì kiên quyết không được nói.

"Nhưng bây giờ thì anh có thể nói xem sao." - Triệu Vĩnh đỏi giọng.

"Bây giờ? Trên đường đi?"

"Đúng vậy, ngay bây giờ, trên đường đi, thế này là tốt nhất, không có ai nghe thấy, đối thủ của chúng ta thực lực không phải vừa, không biết chừng trong khách sạn cũng đã bị chúng lắp máy nghe trộm, thế nên nói bây giờ là tốt nhất".

Đường Phong gật gật đầu, nói nhỏ: "Tôi đã xem qua, những tài liệu này đều là tài liệu bằng tiếng Nga, hơn nữa, có lẽ còn có không ít tài liệu tuyệt mật của chính quyền Liên Xô trước đây..."

"Tài liệu tuyệt mật?" - Triệu Vĩnh ngắt lời Đường Phong.

"Đúng vậy, có một vài tài liệu tuyệt mật, thậm chí còn thuộc dạng cấp cao nhất của KGB"

"KGB? Tài liệu bảo mật cấp cao như vậy sao lại xuất hiện ở đây được?" - Triệu Vĩnh càng thêm phần kinh ngạc.

"Nhưng trình độ tiếng Nga của tôi rất kém, có rất nhiều chỗ tôi đọc cũng không hiểu, bởi vậy tôi chỉ hiểu được khoảng một nửa" - Đường Phong giải thích.

Triệu Vĩnh liếc nhìn túi hồ sơ, nói: "Đường Phong, trước khi trở về đội cảnh sát hình sự, tôi đã báo cáo sơ lược với đội trưởng tình hình hôm nay, đội trưởng cũng vô cùng ngạc nhiên trước những gì chúng ta gặp phải, anh ấy ra lệnh cho chúng ta phải lập tức đem những hồ sơ này về Bắc Kinh, anh ấy sẽ mời chuyên gia của bộ tổng tới tìm hiểu những tài liệu này"

"Bay về Bắc Kinh! Vậy ở đây thì sao?"

"Ở đây thì giao cho hội cảnh sát Tưởng xử lý. Theo như phán đoán của đội trưởng thì kế tranh ngọc sẽ không thể xuất Kiện tại Quảng Châu".

"Kế tranh ngọc không ở Quảng châu, vậy thì ở đâu? Còn cả những tài liệu này nữa, tại sao Lương Vân Kiệt lại giấu chúng trong tủ đồ ở thư viện?" - Đường Phong nói một loạt nghi ngờ trong lòng.

Triệu Vĩnh nhìn Đường Phong, chau mày, không trả lời câu hỏi của Đường Phong, giống như đang chìm đắm trong suy tư vậy.

Trở lại khách sạn, Đường Phong đột nhiên phát hiện trên bàn có thêm một tấm thiệp mời, anh mở ra xem:

‘Tang lễ của tiên sinh Lương Vân Kiệt - chủ tịch danh dự hội đồng quản trị tập đoàn Tân Sinh - Hồng Kông, cử hành vào 9 giờ sáng ngày 20 tháng 8 tại lễ đường Cơ n - nhà tang lễ Hồng Kông, kính mời Đường Phong tiên sinh tham dự. Địa chỉ: Nhà tang lễ Hồng Kông - số 679 đường Anh Hoàng, Bắc Giác, Hồng Kông'.

Đường Phong xem xong, trong lòng vô cùng sửng sốt, tấm thiệp mời trên tay bỗng rơi xuống đất, Triệu Vĩnh vội vàng nhặt tấm thiệp lên xem. "Sao họ lại biết tôi ở đây nhỉ? - Tôi và Lương Vân Kiệt chỉ vô tình gặp gỡ, trước đây chưa từng giao du, Lương gia sao lại muốn mời tôi tới dự tang lễ của Lương Vân Kiệt? Xem ra nhất cử nhất động của tôi đều có người cheo dõi!"

Triệu Vĩnh đọc xong thiệp mời cũng tỏ ra kinh ngạc không kém, anh vội vàng tìm nhân viên phục vụ hỏi: "Tấm thiệp mời này để ở phòng 906 lúc nào vậy?"

Nhân viên phục vụ nhớ lại: "Là lúc này, khi chúng tôi quét dọn vệ sinh, có một cô gái bảo chúng tôi đặt tấm thiệp lên bàn".

"Cô gái ? Cô ta có vào trong phòng không ?"

"Không! Khi khách không ở đây, trừ nhân viên khách sạn ra, chúng tôi không cho phép người nào vào phòng của khách"..

Triệu Vĩnh vẫn chưa yên tâm, trở lại phòng, đóng chặt cửa, sau đó bắt đầu kiểm tra khắp nơi, lục tìm máy nghe trộm, camera, tivi, dưới gầm giường, trong phòng tắm... khắp mọi góc ngách anh đều tìm kiếm một lượt, nhưng không phát hiện ra bất cứ vật khả nghi nào.

Lúc này Triệu Vĩnh mới gọi vào số điện thoại của Hàn Giang, báo cáo với Hàn Giang về tình hình mới nhất. Hàn Giang nghe xong bảo Triệu Vĩnh chuyển máy để anh nói chuyện với Đường Phong. Đường Phong nghe máy, đầu dây bên kia vang lên giọng nói biểu cảm của Hàn Giang: "Đường Phong, chúng tôi cho rằng đây là một cơ hội tốt, hiện giờ kẻ tranh ngọc rất có khả năng đang ở Hồng Kông, thế nên cậu yên tâm, tôi sẽ lập tức thông báo để cảnh sát Hồng Kông biết sẽ có người bảo vệ cậu".

Chương 4 : Lễ tang kinh hồn

1

Đường Phong nghỉ ngơi một ngày ở sáng ngày 20 tháng 6 anh đặt chân tới Hồng Kông. Ra khỏi sân bay quốc tế Hồng Kông, tắc xi chở Đường Phong lao thẳng tới nhà tang lễ Hồng Kông số 679 đường Anh Hoàng, Bắc Giác đảo Hồng Kông. Khi Đường Phong tới nơi, tiền sảnh nhà tang lễ đã đông kín những nhân vật quan trọng trong giới chính trị, những tinh anh của giới doanh nghiệp, bạn bè thân hữu gần xa tới tham dự tang lễ của Lương Vân Kiệt. Đường Phong không biết mình được coi là gì của Lương Vân Kiệt, vì anh chỉ mới tiếp xúc với ông có vài lần, thời gian gặp mặt cộng lại cũng không quá một tiếng đồng hồ, nhưng lại là người tận mắt chứng kiến ông bị đâm chết trong cơn bão mưa...

Trong Lễ đường Cơ n, tiếng nhạc đám ma trầm buồn vang vọng, một bức di ảnh rất lớn của Lương Vân Kiệt treo cao trong điện, Đường Phong theo dòng người chậm chậm tiến vào lễ đường, cúi vái ba vái trước di ảnh. Người nhà của Lương Vân Kiệt đứng bên cạnh cảm tạ, Đường Phong chú ý thấy, người đàn ông trung niên đầu tiên đứng bên trái di ảnh, tuy chút khấn tang, nét mặt u sầu, nhưng không che giấu được sự tinh anh trên khuôn mặt, xem ra quả là một nhân sỹ có sự nghiệp thành đạt. Khởi phải hỏi, đây chắc chắn là con trai của Lương Vân Kiệt, chủ tịch hội đồng quản trị đương nhiệm của tập đoàn Tân Sinh Hồng Kông -Lương Dũng Tuyển.

"Xin đừng quá đau buồn!" -Đường Phong và Lương Dũng Tuyển bắt tay nhau, đây là một đôi tay rắn chắc nhưng cũng rất thô ráp, Đường Phong trong lòng kinh ngạc, Lương Dũng Tuyển được nuôi dưỡng trong một môi trường đầy đủ điều kiện, sao lại có đôi tay thô ráp như vậy?

Lương Dũng Tuyển nhìn Đường Phong, vẻ mặt trấn tĩnh, đáp lời cảm ơn. Đường Phong nhanh chóng theo dòng người rời khỏi nhà tang lễ. Ra đến bên ngoài, Đường Phong thở phào một hơi, xem ra cho tới lúc này, hành động của anh cũng được coi là thuận lợi! Đường Phong vừa bước đi vô định trên vỉa hè dành cho người đi bộ, vừa tính toán xem làm cách nào để

tới gặp được Lương Dũng Tuyền.

Đương lúc tính toán, Đường Phong bất giác đi vào một con đường nhỏ có phần vắng vẻ, đột nhiên, trước mặt lướt qua một người đàn ông cơ thể trắng kiện mặc bộ vest, đeo kính râm, chặn ngang đường. Người này nói bằng tiếng phổ thông cứng nhắc: "Đường tiên sinh, ông chủ chúng tôi mời ngài đến phủ làm khách, hy vọng ngài có thể ghé qua!"

Đường Phong thấy người này cũng khá khách khí, anh định thần, hỏi lại: "Ông chủ của các anh là ai? Hình như ở Hồng Kông tôi không có người quen".

"Đi rồi ngài sẽ biết". Một chiếc Mercedes lập tức lao tới, đỗ xích bên cạnh Đường Phong. Hai người đàn ông cao to từ trong xe chui ra, không nói năng gì, xốc nách Đường Phong ấn vào trong xe. Đường Phong ra sức giãy giụa thấy một vật lạnh toát, cứng đờ kè sát sau lưng mình, và anh biết đó là -một khẩu súng. "Đừng làm khó chúng tôi, chúng tôi chỉ thực thi theo mệnh lệnh" -Người cầm

súng cục cằn đe dọa Đường Phong.

Đường Phong bị kẹp lên xe, chiếc Mercedes lao như bay xuyên qua những con đường lớn nhỏ trên đảo Hồng Kông, chẳng mấy chốc, đã tới núi Thái Bình. Trong vòng bốn ngày, Đường Phong đã bị hai nhóm người ép lên xe, lần trước là hội Triệu Vĩnh, lần này lại là hội nào đây? Là hội đâm chết Lương Vân Kiệt, mưu sát Lâm Hải tại Quảng châu? Hay là... nếu đúng là hội người đó, mình sẽ rắc rối đây!

Trên đường đi, Đường Phong không rời bỏ trong những suy nghĩ, mãi cho tới khi chiếc Mercedes dừng lại trước cửa một biệt thự sang trọng trên núi Thái Bình.

2

_Mấy người cao to dẫn Đường Phong vào một phòng sách rồi lui ra, Đường Phong tiến lại đẩy cửa phòng để sách đi ra thì phát hiện cửa phòng đã bị khóa bên ngoài. Đường Phong quay người lại quan sát căn phòng

này. Phòng sách rất lớn, trang trí nội thất xa xỉ, tấm rèm cửa dày cộm được kéo lên không để ánh sáng lọt vào, hai chùm đèn soi sáng toàn bộ phòng sách, Đường Phong bước tới cạnh bàn đọc sách, phát hiện trên chiếc bàn sang trọng này, ngoài hai tờ báo của ngày hôm nay ra, chỉ có một khung ảnh. Anh cầm khung ảnh lên chăm chú nhìn, trong khung ảnh là một tấm ảnh thiếu nữ. Khuôn mặt thiếu nữ trên tấm ảnh khá xinh xắn, diễm tĩnh tự nhiên, nhưng không mất đi vẻ quyến rũ. Đường Phong chăm chú ngắm nhìn cô gái trong ảnh, bất giác tâm trí lơ lửng, bỗng có cảm giác là mình đã từng gặp người con gái này ở đâu.

Đường Phong buông khung ảnh xuống, vén tấm rèm cửa dày cộm lên, giờ mới phát hiện ra, đứng trước tấm cửa kính sát đất khổng lồ này, nhìn xuống có thể bao quát cảnh vật của hơn nửa đảo Hồng Kông. Đường Phong biết rằng, trên núi Thái Bình, giá của những biệt thự hào hoa thế này không thường, chắc chắn không phải là nơi ở của những người giàu có bình thường. Vậy chủ nhân của ngôi biệt thự sang trọng này là ai nhỉ ? -Đường Phong ngẫm nghĩ. Lúc này, cửa phòng sách được mở ra, Đường Phong quay đầu lại nhìn, bước vào là một người phụ nữ giúp việc bung lên cho Đường Phong một bữa trưa thịnh soạn, Đường Phong không chút hòa khí hỏi sẵn: "Chủ nhân của các người mời tôi tới đây, tại sao lại không tới gặp tôi ?.... chủ nhân của các người rút cuộc là ai?"

Người phụ nữ giúp việc không buồn để ý tới câu hỏi của Đường Phong, chỉ lo đặt đồ ăn xong xuôi, sau đó lại lui ra khỏi phòng sách, rồi lại khóa cửa lại. Đường Phong nhìn đồ ăn, đang cơn đói bụng, anh cũng không buồn khách khí làm gì. Rồi như một cơn gió lốc, chẳng mấy chốc anh đã "tiêu diệt" hết thức ăn.

Ăn xong Đường Phong bước tới trước giá sách, chủ nhân của phòng sách sưu tập sách rất phong phú, trên giá kín mít những tác phẩm lớn trong nước và nước ngoài, chẳng hạn như: "Hai mươi bốn bộ sử thi", "Tu trị thông giám" ... Đường Phong đọc lướt một lượt từ đầu tới cuối tên những cuốn sách mà chủ nhân phòng sách sưu tầm, các tác phẩm nổi tiếng của nhiều lĩnh vực đều đầy đủ; hơn nữa, còn theo mô hình của thư viện, sắp xếp số

thứ tự từ A đến z, chỉ khác là... trong vô số những cuốn sách mà chủ nhân phòng sách sưu tập, Đường Phong không thấy lấy một cuốn tiểu thuyết nào.

"Có lẽ chủ nhân phòng sách là một vị giáo sư già bác học, không thích đọc tiểu thuyết... nhỉ?" -Đường Phong đột nhiên phát hiện ra một cuốn tiểu thuyết có chút ngả vàng trong một góc khuất trên giá sách. Đầy bụng nghi ngờ, anh nhấc cuốn tiểu thuyết này ra -"Tứ bình ám sự". Đường Phong biết cuốn này là một trong loạt tiểu thuyết trinh thám "Địch Công kỳ án" của nhà văn Hà Lan Robert Hans Van Gulik, "Địch công kỳ án" viết về câu chuyện điều tra phá án của danh tướng Địch Nhân Kiệt thời nhà Đường Trung Quốc, còn "Tứ bình ám sự" chính là cuốn nổi tiếng nhất trong số đó. Trong số sách sưu tập của chủ nhân phòng sách không hề có cuốn tiểu thuyết nào khác, vậy sao lại xuất hiện cuốn "Tứ bình ám sự" này? Nhìn cuốn sách được lật giở tới mức cũ kỹ, nhất định là chủ nhân phải thường xuyên đọc nó. Vậy rút cuộc cuốn "Tứ bình ám sự" này đặc biệt ở chỗ nào?... Đường Phong tỉ mỉ lật giở cuốn sách, nhưng cũng không phát hiện ra có gì đặc biệt...

Đường Phong ngẫm nghĩ mãi mà vẫn không hiểu nổi, đúng lúc này, cánh cửa phòng sách lại được mở ra lần nữa, Đường Phong vội vàng đưa tay đặt cuốn "Tứ bình ám sự" về chỗ cũ, quay đầu lại nhìn, lần này không phải là người phụ nữ giúp việc, người bước vào hóa ra là chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Tân Sinh mà anh vừa gặp ở nhà tang lễ sáng nay Lương Dũng Tuyên.

"Chào cậu, Đường Phong". -Lương Dũng Tuyên bước vào phòng sách, mở lời trước.

Đường Phong vô cùng kinh ngạc, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh: "Tôi nên sớm nghĩ tới ông, ở Hồng Kông, trừ ông ra thì còn có ai muốn gặp tôi nữa, nhưng ông là chủ tịch của tập đoàn Tân Sinh, lẽ nào lại mời khách theo kiểu này ư?"

Lương Dũng Tuyên không vì lời chất vấn của Đường Phong mà nói giận, vẻ mặt vẫn điềm tĩnh nói: "Chàng thanh niên, trước khi chúng ta nói

chuyện, tôi sẽ đính chính lại một điều sai lầm trong câu nói ban nãy của cậu".

"Sai lầm?"

"Đúng vậy, sai lầm rất lớn. Tới giờ mà cậu vẫn chưa biết mình đang ở trong vùng nguy hiểm

"Tôi đương nhiên đang ở trong vùng nguy hiểm rồi, sự nguy hiểm này không phải do ông mang tới cho tôi sao?"

Đường Phong ngạc nhiên: "Còn rất nhiều người? Tôi chẳng có người quen nào ở Hồng Kông cả?"

Lương Dũng Tuyên lắc lắc đầu: "Đương nhiên, những người muốn gặp cậu không nhất thiết phải là người Hồng Kông, nhưng họ thực sự đã tới đây, chính trong tang lễ của cha tôi sáng nay, tôi đã ngửi thấy mùi dị thường, bởi vậy tôi mời cậu tới, là để bảo vệ cậu. Nếu như ban nãy thuộc hạ của tôi có gì thất lễ, tôi sẽ bảo họ tới xin lỗi cậu".

Lương Dũng Tuyên vừa mới dứt lời, cửa phòng sách mở toang, người đàn ông cao to dẫn đầu ban nãy ép Đường Phong lên chiếc Mercedes bước vào phòng sách, bỏ kính râm xuống, xin lỗi Đường Phong: "Đường tiên sinh, ban nãy có gì thất thố, mong được lượng thứ".

"Đây là vệ sỹ tráng kiện nhất của tôi, Hoàng Đại Hổ, cậu ấy xuất thân là lính đặc chủng, kỹ thuật bắn súng chuẩn xác, võ nghệ có hạng đấy. Cậu cũng biết giới thương nhân chúng tôi, làm ăn lớn rồi, luôn phải mời vài vệ sỹ" -Lương Dũng Tuyên đứng bên cạnh giới thiệu.

Lương Dũng Tuyên như nhìn thấu tâm tư của Đường Phong: "Có thể cậu đang nghĩ những người muốn gặp cậu là ai? Thực ra tôi cũng không biết những người đó từ đâu tới, nhưng tôi biết, họ tới là bởi kệ tranh ngọc".

"Nhưng kệ tranh ngọc không ở trong tay tôi mà?" "Nhưng những người đó không nghĩ vậy, họ cho rằng trước khi cha tôi chết, ông đã trao lại kệ tranh ngọc cho cậu, vì thế họ đều muốn mời cậu tới 'làm khách', nhưng có điều họ sẽ không đối đãi với cậu thân thiện giống như tôi đâu". "Chắc ông cũng

nghe như vậy hả? Thế nên mới bắt tôi tới đây" -Đường Phong cười lạnh lùng.

Khóe miệng Lương Dũng Tuyền hé cười: "Đường Phong à, trong lòng cậu vẫn có thù ý với tôi, nhưng tôi nói thật lòng với cậu nhé, từ khi cha tôi mua tấm kê tranh ngọc về, nó luôn được để ở đây, kê tranh ngọc hiện giờ đang ở trong tay tôi, tôi có lý do gì để nghi ngờ cậu lấy nhỉ ?"

"Kê tranh ngọc quả nhiên ở trong tay ông!" -Đường Phong tuy đã chuẩn bị từ trước, nhưng vẫn không kém phần ngạc nhiên.

Lương Dũng Tuyền gật đầu xác nhận.

Đường Phong vẫn không khỏi thắc mắc: "Vậy tại sao ông lại mời tôi đến đây?"

"Mời cậu tới để nói chuyện, vì dù gì cậu cũng là người cuối cùng tiếp xúc với cha tôi" -Lương Dũng Tuyền quay ngoắt chủ đề, hỏi thẳng Đường Phong.

"Sao vậy, ông cũng nghi ngờ là tôi giết cụ nhà?"

"Tất cả những người đã từng tiếp xúc với ông, tôi đều có lý do để nghi ngờ" -Lương Dũng Tuyền thăm dò Đường Phong bằng ánh mắt đặc biệt.

Đường Phong vừa nghe thấy câu này, nộ khí mới tạm lắng xuống đã lại trào lên lồng ngực, nhưng anh vẫn kìm nén sự phẫn nộ trong lòng, giải thích với Lương Dũng Tuyền: "Tên áo đen giết hại Lương lão b tiên sinh đã chết rồi, điều này ông có thể đi hỏi phía cảnh sát".

"Nhưng sát thủ thực sự phía sau bóng tối thì sao? Cậu không cho rằng tên áo đen đó giết cha tôi để cướp kê tranh ngọc chứ?"

"Lẽ nào ông nghi ngờ tôi thông đồng với tên áo đen đó, sau đó lại giết người diệt khẩu? Ông... ông có lý do gì nghi ngờ tôi chứ? Ông nghi ngờ tôi, tôi thì lại nghi ngờ ông đấy?"

-Đường Phong không kìm nén được sự tức giận trong lòng.

"Ồ! Nghi ngờ tôi ? Khà khà, cậu nghi ngờ gì tôi, nói nghe xem nào. Lẽ nào cậu nghi ngờ tôi giết hại cha mình?" -Lương Dũng Tuyên bị Đường Phong hỏi vặn mà lại thấy thú vị.

"Từ khi cụ nhà bắt đầu bỏ số tiền giá trên trời ra mua tấm kê tranh ngọc này, hành động của ông khiến tôi nghi ngờ, còn cả vụ tự sát của chuyên gia đấu giá Tế Ninh. Còn nữa, sau khi cụ nhà bị sát hại tại Quảng Châu, Lương gia các ông tại sao không đợi cảnh sát phá án, mà lại vội vàng đem di thể ông cụ đi hỏa táng?"

Lương Dũng Tuyên nhìn Đường Phong chăm chăm, rất bình tĩnh đáp lại: "Bởi vì tôi không tin tưởng trong một thời gian ngắn cảnh sát có thể phá án, di thể của cha tôi không thể cứ nằm mãi trong nhà xác chờ đợi đám cảnh sát ngu xuẩn đó từ từ phá án được!".

"Không! Đường Phong, tôi không hề biết nhiều hơn cậu. Tôi giống cậu, cho rằng ngay từ ban đầu, sự việc này chính là một âm mưu, một âm mưu to lớn, người dựng nên âm mưu này không phải là cha tôi, cũng không phải là tôi, Lương gia chúng tôi là người bị hại, giống như cậu bị cuốn vào đó, ngậm mình trong đó. Đối diện với âm mưu to lớn này, Đường Phong, cậu cho rằng những cảnh sát đó có thể phá án trong một thời gian ngắn không ?"

Đường Phong nghe xong câu này bắt đầu trở nên mơ hồ, lẽ nào bản thân mình thực sự rơi vào một âm mưu to lớn? Anh cúi đầu, suy nghĩ rối bời, nhưng lại chẳng nghĩ ra được điều gì khác, anh nhìn Lương Dũng Tuyên, chậm rãi hỏi: Vậy ông cho rằng tất cả những điều này là thế nào? Là ai đã hại cụ nhà? Ai đã dựng nên âm mưu to lớn này?"

Lương Dũng Tuyên vẫn im lặng, từ cửa phòng sách bỗng vang lên một giọng nói: "Anh biết rõ rồi mà sao vẫn cố hỏi nhỉ?"

Đường Phong quay đầu lại nhìn về phía cửa phòng sách và bỗng sững sờ, đó chính là cô gái anh vừa thấy trong bức ảnh ban nãy. Cô gái này chừng 25, 26 tuổi, làn da trắng mịn, mái tóc dài thướt tha, đôi mắt sáng, răng trắng, dáng người ráo, đường cong mỹ miều, nhìn thật quen, hình như đã ở đâu đó, không phải là chỉ trong bức ảnh ban nãy, là tại .. trên cầu thang của

trung tâm pháp y! Đường Phong đột nhiên nhớ ra, đúng vậy, trên cầu thang trung tâm pháp y, mình đã từng đâm sầm vào cô gái này.

Đường Phong bối rối đứng dậy, vẻ thần thờ ngấm cô gái trước mặt, cô gái cũng không tỏ ra yếu thế chằm chằm nhìn Đường Phong, không khí bỗng có phần bối rối. "Để tôi giới thiệu một chút, đây là tiểu nữ Lương Viện". Lời giới thiệu của Lương Dũng Tuyên phá vỡ bầu không khí bối rối này.

Cô gái trước mặt là con gái của Lương Dũng Tuyên! Tiểu thư con nhà giàu, thảo nào ngạo mạn ngang ngược như vậy. Đường Phong vội vàng đưa tay về phía Lương Viện: "Xin lỗi Lương tiểu thư, lần trước ở Quảng châu tôi không cẩn thận đã đâm vào cô". Lương Viện khẽ "hứ" một tiếng, nhưng không bắt tay lại.

Đường Phong lại lần nữa lĩnh giáo tính khí của đại tiểu thư Lương Viện, ngại ngùng thu tay về. "Viện Viện, không được bất lịch sự, người ta xin lỗi con kia." -Lương Dũng Tuyên khẽ trách mắng.

Lương Viện lăm lăm phản bác: "Con không bắt tay với kẻ bị tình nghi giết ông nội".

"Kẻ bị tình nghi?" -Đường Phong hỏi mà lòng thâm đau khổ.

"Đúng vậy, cuộc điện thoại cuối cùng là ông nội tôi gọi cho anh, người cuối cùng gặp ông nội tôi gặp cũng là anh, tôi không nghi ngờ anh thì nghi ngờ ai, hôm nay vừa hay cha tôi tóm anh tới đây, tôi phải thẩm vấn anh cho kỹ!" -Lương Viện đỏ mặt tức tối.

"Nói như vậy, thì người đưa thiệp mời tới phòng tôi cũng chính là cô sao?" -Đường Phong hỏi lại.

"Là tôi đưa đấy, cha tôi nói phải mời anh tới, tìm anh

nói chuyện, nhưng tôi nghĩ tốt nhất là nên tóm lấy anh, sau đó thẩm vấn anh kỹ càng." -Nói xong, Lương Viện quay về phía Hoàng Đại Hổ bên cạnh: "Đại Hổ, tiếp theo phải nhờ anh đấy, nếu anh ta không thành thật, thì dạy cho anh ta một

Hoàng Đại Hồ không biết phải làm thế nào, quay lại hỏi Lương Dũng Tuyên: "Ông chủ, ngài xem..."

Lúc Đường Phong và Lương Viện nói chuyện với nhau Lương Dũng Tuyên lặng lẽ quan sát nét mặt, lời ăn tiếng nói, mãi cho tới khi Hoàng Đại Hồ hỏi ông, ông mới ngăn Lương Viện lại: "Viện Viện, không được làm loạn, Đường Phong là khách mà cha mời tới, ban nãy cha đã nói chuyện qua với anh ta rồi..." -Lương Dũng Tuyên chưa nói hết câu, đã lại quay ra nói với Đường Phong: "Đường Phong, thực ra tôi chỉ muốn tìm cậu đến để tìm hiểu một chút tình hình, hy vọng cậu có thể cung cấp vài manh mối hữu dụng, giúp tôi tìm ra hung thủ thực sự đứng sau vụ giết hại cha tôi, ban nãy những lời nói nghi ngờ cậu, đều là tiểu nữ muốn nói để thử cậu, bởi vậy..."

Lương Dũng Tuyên đổ hết trách nhiệm cho Lương Viện, Đường Phong cũng đành phải hòa nhã trở lại, anh nhìn khuôn mặt tức tối của Viện Viện, lại nhớ tới nhiệm vụ tới Hồng Kông của mình, liền hỏi lại Lương Dũng Tuyên

“Tôi nghĩ Lương tiên sinh nhất định đã thử ra kết quả?”

Lương Dũng Tuyên nở một nụ cười: "Đúng vậy, giờ tôi đã tin cậu chắc chắn không phải là sát thủ trong bóng tối đó"

"Tôi hiểu" -Đường Phong tỏ ra rất rộng lượng, "Vậy ngài cho rằng sát thủ trong bóng tối thực sự là ai ?"

"Chính là bọn người mà lúc đầu tôi nói họ cũng muốn gặp cậu, nhưng tôi vẫn chưa biết họ là ai, nhưng... nhưng tôi lo lắng nhất không phải là đám người đó, mà là..."

"Còn có ai nữa? Còn ai muốn đoạt được kệ tranh ngọc ?"

Lương Dũng Tuyên không trả lời ngay câu hỏi của Đường Phong, mà đứng dậy, mặt hướng về phía cửa kính sát đất, quay lưng lại phía Đường Phong, im lặng hồi lâu. Đường Phong mắt đối mắt với Hoàng Đại Hồ đứng bên cạnh, không biết Lương Dũng Tuyên đang tư lự điều gì... Đột nhiên, Lương Dũng Tuyên quay người lại, nhìn Đường Phong, gần như từng chữ từng chữ

một thốt ra từ miệng: "Hay -là -huyết -chú?"

"Huyết chú?" -Đường Phong giật bản mình.

"Đúng vậy, huyết chú! cha tôi từng kể với tôi rằng, phàm là những người có ý đồ giải mã bí mật của kệ tranh ngọc đều sẽ bị tai họa giáng xuống đầu".

"Cụ nhà còn nói gì với ngài nữa không?"

"Khi cha tôi mua tấm kệ tranh về, tôi đã từng hỏi ông việc liên quan tới kệ tranh ngọc, nhưng hình như ông không muốn tôi tham gia vào việc này. Vì tôi hỏi nhiều quá, ông mới nói với tôi rằng đó là huyết chú".

"Xem ra ông cụ tin rằng có huyết chú tồn tại, thế nên cụ cũng giấu cả ông".

"Tôi nghĩ thế này, việc này chắc chắn rất nguy hiểm, cho nên cha tôi luôn giữ kín với tôi và Viện Viện. Viện Viện rất tò mò về kệ tranh ngọc, nhưng cha tôi quyết không chi tiết lộ gì cho nó".

"Đúng vậy! Ông nội luôn giải đáp mọi thắc mắc của tôi. nhưng lần này ông lại không chịu nói, hơn nữa còn cảnh cáo tôi không được đi tìm hiểu sự việc về kệ tranh ngọc. Lúc đó cảm thấy rất bức bối, giờ nghĩ lại mới thấy ông nội lúc đó chắc là đã cảm nhận được sự nguy hiểm." -Lương Viện đứng bên cạnh nói.

Đường Phong nghe xong lời Lương Viện tường thuật, nhìn hai cha con, rồi đột nhiên hỏi Lương Dũng Tuyền:

"Ông cũng tin có huyết chú?"

"Tôi vốn không tin, nhưng... cái chết của cha, chuyên gia đấu giá tự sát, còn cả đội thám hiểm bị mất tích năm nào, khiến tôi tin rằng việc này không đơn giản như vậy." -Lương Dũng Tuyền chau mày.

"Bất luận là có huyết chú hay không, chúng ta đều đã bị cuốn vào đó, muốn tóm được sát thủ thực sự trong bóng tối giết hại Lương lão tiên sinh, muốn bóc gỡ được đồng bí mật này, hiện tại chỉ có một cách." -Đường Phong kiên định nói.

"Cách gì?" - Lương Dũng Tuyên hơi nghiêng người, nhìn Đường Phong.

"Hiện giờ chúng tôi muốn có kệ tranh ngọc đang ở trong tay ông, trước tiên phải giải đáp những vấn đề Tây Hạ trên kệ tranh ngọc đã..." - Đường Phong kể lại toàn bộ mục đích lần này tới Hồng Kông của anh.

Không ngờ Lương Dũng Tuyên sau khi nghe những lời Đường Phong nói lại bật cười ha hả. Đường Phong chau mày, nhìn ông ta không hiểu. Lương Dũng Tuyên cười xong, nói: "Tôi đoán ngay được tâm ý của cậu" - Tiếp đó lại hỏi Lương Viện: "Viện Viện, đồ đã đem tới chưa?"

Đường Phong lúc này mới chú ý tới chiếc cặp khóa số trong tay Lương Viện. Lương Viện đưa chiếc cặp cho Lương Dũng Tuyên. Lương Dũng Tuyên mở cặp, lấy từ trong đó ra chiếc hộp làm bằng gỗ tử đàn được chạm khắc tinh xảo. Sau đó, Lương Dũng Tuyên cẩn thận mở chiếc hộp ra, Đường Phong để ý thấy trong giây phút chiếc hộp được mở ra, trong mắt Lương Dũng Tuyên lóe lên một ánh nhìn không dễ thấy rõ, "Đây chính là kệ tranh ngọc nổi gân cỏ chạm châu báu Tây Hạ!" - Lương Dũng Tuyên cố gắng che giấu sự xúc động trong lòng, đẩy chiếc hộp bằng gỗ tử đàn tới trước mặt Đường Phong

Đây cũng là lần đầu tiên Đường Phong được ngắm kệ tranh ngọc này ở một khoảng cách gần như thế. Đây chính là kệ tranh ngọc Tây Hạ mang theo huyết chú sao? Anh cảm nhận được cả nhịp tim mình đang tăng tốc, anh ra sức kìm nén sự kích động trong lòng, nhưng vẫn vô thức đưa tay ra chạm vào kệ tranh ngọc.

Kệ tranh ngọc dài 30 cm, rộng khoảng 20 cm, dày 3 cm, được tạc thành bởi cả tấm bạch ngọc nephrite vùng Hòa Điền Tân Cương. Trong thời tiết nóng bức dường này, vậy mà bề mặt kệ tranh ngọc lại buốt giá thấu tận xương tủy.

Khung kệ tranh ngọc có chạm khắc hai vòng hoa sen, uốn lượn xung quanh bề mặt kệ tranh ngọc. Giữa hai vòng hoa lại chạm một hàng ngọc lam, san hô đỏ, còn cả những châu báu mà Đường Phong không biết tên gọi của chúng là gì? tuy vậy bụi trần năm tháng cũng không thể che lấp được vẻ lấp

lánh của những châu báu này. Hơn 800 năm qua rồi, vậy mà chúng vẫn long lanh tỏa sáng! Mặt chính của kệ tranh ngọc chạm trở một số ký hiệu kỳ lạ, đây lẽ nào chính là văn tự Tây Hạ cổ xưa đã chết tự bao giờ? Sự tích lũy từ hàng trăm năm qua đã hình thành ngọc tẩm thấm vào bên trong, cộng thêm sự ăn mòn của thời gian khiến cho những kí hiệu này trở nên mờ ảo...

"Sao rồi, đúng nó không?" - Lương Dũng Tuyên cắt ngang suy nghĩ của Đường Phong.

"Không sai, chính là nó". - Nói xong, Đường Phong đóng chiếc hộp gỗ tử đàn lại, đẩy chiếc hộp về phía Lương Dũng Tuyên, nhưng không đẩy tới trước mặt ông ta, mà vô tư đẩy chiếc hộp vào vị trí chính giữa bàn sách.

"Đường Phong, cậu cho rằng kệ tranh ngọc này chính là mấu chốt để giải đáp mọi việc hiện giờ?" - Lương Dũng Tuyên hỏi. k

"Cái này thì phải cần tới sự giúp đỡ của ngài." - Đường Phong chớp lấy cơ hội nói với Lương Dũng Tuyên: "Phía cảnh sát hy vọng Lương tiên sinh có thể giao cho chúng tôi kệ tranh ngọc này, trước tiên phải giải được bí mật của kệ tranh ngọc, chúng tôi sẽ mời những chuyên gia giải mã trong nước và quốc tế xuất sắc nhất tới; hai là vì sự an toàn của ngài, hiện tại nếu kệ tranh ngọc vẫn tiếp tục để lại đây thì sẽ rất không an toàn, ngài và gia đình sẽ đối diện với nguy hiểm. Dù sao thì từ khi kệ tranh ngọc này xuất hiện trong nước, vài người đã phải mất mạng. Vậy nên..."

Đường Phong không nói nữa, bởi bản thân Lương Dũng Tuyên cũng đã đang chìm trong suy tư. Năm phút sau, Lương Dũng Tuyên ngẫm nghĩ chín muồi, rút cuộc cũng gật đầu: "Đường Phong, cậu nói rất có lý, tôi cũng nghĩ như vậy, tôi đồng ý giao lại kệ tranh ngọc này, hy vọng phía cảnh sát sẽ mau chóng phá á tôi có một điều kiện".

"Điều kiện?" - Tinh thần Đường Phong bỗng chùng xuống. Nhưng anh vẫn vờ như trấn tĩnh nói: "Lương tiên sinh, có đều kiện gì xin ngài cứ nói".

"Điều kiện của tôi thực ra rất đơn giản, kệ tranh ngọc để ở chỗ tôi không an toàn, có thể để các cậu mang đi, nhưng tôi cần phải một người đi theo kệ tranh ngọc, cũng có nghĩa là hy vọng có một người của tôi gia nhập vào

nhánh đội ngũ của các cậu. Vì dù sao thì kệ tranh ngọc này cũng là di vật của cha tôi... Hơn nữa, nếu như thực sự có phát hiện gì đáng kinh ngạc, vật này có khả năng còn tăng thêm giá trị đấy!"

"Lương Dũng Tuyên quả đúng là thương nhân." -Đường Phong rửa thầm trong bụng. Nhưng anh vẫn tươi cười: "Xin Lương tiên sinh hãy yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ đảm bảo an toàn cho kệ tranh ngọc, chúng tôi chỉ mượn dùng, sau khi nghiên cứu, nhất định sẽ trả lại. Nhưng điều kiện của ngài, e rằng..."

"Sao, các cậu không đồng ý?"

‘Không, chỉ là việc này tôi không quyết được. Ngài định để ai theo chúng tôi vậy?’

Lương Dũng Tuyên nhìn sang Hoàng Đại Hồ nãy giờ vẫn đứng nghiêm bên cạnh, nói: "Tôi muốn phái anh ta theo cậu. được không?"

Đường Phong quay đầu lại nhìn Hoàng Đại Hồ, Hoàng Hồ Đại không biểu hiện thái độ gì, vẫn giữ vẻ mặt nghiêm nghị "Không biết chừng, cậu ta còn có thể giúp đỡ các cậu. -Lương Dũng Tuyên nhấn mạnh với Đường Phong.

Đường Phong chưa kịp trả lời thì Lương Viện đã đột nhiên nói chen vào: "Cha, để con đi cho".

Lương Dũng Tuyên nổi giận: "Một đứa con gái như con, sao có thể mạo hiểm được!"

"Đề tóm được hung thủ sát hại ông nội, bất kể khổ sở đến mức nào, nguy hiểm tới mức nào con cũng chịu!" -Lương Viện cố chấp nói.

"Hồ đồ, cha chỉ có mình con, mẹ con mất sớm..." -hai bố con Lương Dũng Tuyên và Lương Viện bắt đầu tranh cãi. Đường Phong đứng bên cạnh nghe, lòng nhủ thầm: tốt nhất đừng để đại tiểu thư này đi theo, Hoàng Đại Hồ cũng đừng đi theo là tốt nhất, nhưng nếu bắt buộc phải chọn lựa cả hai vị này, thì anh thà chọn Hoàng Đại Hồ còn hơn.

Hai cha con Lương Dũng Tuyên và Lương Viện nói qua nói lại mãi không

dứt. Lương Dũng Tuyên, đường đường là chủ tịch hội đồng quản trị của công ty đa quốc gia lớn, vậy

mà cũng không nói nổi con gái. Cuối cùng, Đường Phong đành phá vỡ cuộc tranh cãi của hai cha con họ bằng cách nói với Lương Dũng Tuyên:

"Lương tiên sinh, tôi có thể dùng điện thoại của ông một chút không? Tôi muốn hỏi ý kiến..." Lương Dũng Tuyên hiểu ý của Đường Phong, không biết làm sao, đành buông tha cho Đường Phong: "Đường Phong, để cậu chê cười rồi, cậu đừng thấy tôi ở ngoài oai phong, việc trong nhà chúng tôi, ồ..." -nói xong, Lương Dũng Tuyên kéo Lương Viện và Hoàng Đại Hồ cùng nhau ra khỏi phòng sách.

Đường Phong thấy phòng sách rộng thênh thang chỉ còn lại mình mình, vậy là gọi điện thoại cho Hàn Giang, Hàn Giang nghe xong điều kiện của Lương Dũng Tuyên, do dự hồi lâu rồi mới nói với Đường Phong: "Cậu có thể đồng ý điều kiện của ông ta".

"Đề Hoàng Đại Hồ gia nhập thật sao?"

"Thì giờ không phải hết cách rồi sao! Ngoài ra, cậu phải cẩn thận hơn nữa, chúng ta nhận được một số tin tức rất không tốt, Triệu Vĩnh cũng đã tới Hồng Kông rồi!"

"Ồ! Triệu Vĩnh đến đây làm gì?"

"Cậu ấy có nhiệm vụ của cậu ấy, cậu chỉ cần đem kế tranh ngọc về là được rồi!"

Sau khi nói chuyện với Hàn Giang xong, Đường Phong trả lời Lương Dũng Tuyên: "Chúng tôi chấp nhận điều kiện của ông, Hoàng Đại Hồ sẽ quay về cùng tôi!"

"Ông chủ, ông yên tâm, tôi nhất định bảo đảm an toàn cho kế tranh ngọc." - Hoàng Đại Hồ lập tức cam kết với Lương Dũng Tuyên.

Lương Dũng Tuyên hài lòng gật gật đầu, nhưng Lương Viện lại bĩu môi, cô ta không hài lòng. Đường Phong cười thầm trong bụng, nhưng chẳng mấy chốc anh nhận ra là không nên ở lại đây lâu, thà đi sớm còn hơn, nên liền

đề nghị với Lương Dũng Tuyên: "Lương tiên sinh, nếu đám người đó đã xuất hiện ở Hồng Kông rồi, thì an toàn là Ưu tiên hàng đầu, tôi nghĩ đi sớm là tốt nhất".

Lương Dũng Tuyên gật đầu, nói: "Đề Đại Hồ chuẩn bị chút đã, chúng ta ăn xong bữa tối sẽ đi".

Bữa tối xong xuôi, đợi Hoàng Đại Hồ chuẩn bị xong, Lương Viện nhất quyết muốn tiễn Hoàng Đại Hồ và Đường Phong ra sân bay. Lương Dũng Tuyên cũng bó tay, đành phải đồng ý.

Lương Dũng Tuyên tiễn Đường Phong và Lương Viện tới cổng, giao chiếc cặp khóa mật mã đựng kệ tranh ngọc cho Đường Phong, nhưng Lương Viện cướp ngay lấy chiếc cặp mật mã, ôm khư khư trong lòng.

Lương Dũng Tuyên chán nản lắc đầu với Đường Phong, rồi lại dặn dò Hoàng Đại Hồ: "Ậu phải cẩn thận đấy!"

"Ông chủ, ngài yên tâm." -Hoàng Đại Hồ gật đầu đầy tự tin.

7

Ánh trăng trải thảm trên núi Thái Bình, trên vịnh Victoria, phía xa xa đèn hoa lấp lánh. Trong thời khắc này, cảnh vật quả là đẹp tựa như hoa. Nhưng Đường Phong chẳng còn tâm trí mà để lưu luyến, anh ngả người vào ghế sau chiếc Mercedes, hồi tưởng lại những gì mình gặp phải trong lần tới Hồng Kông này. Ban đầu, vốn chỉ muốn gặp gỡ Lương Dũng Tuyên, hỏi xem kệ tranh ngọc có ở trong tay ông ta không, vậy mà không ngờ, hóa ra lại có thể đưa được kệ tranh ngọc trở về, tuy phải kèm theo một điều kiện, nhưng chuyến đi Hồng Kông này, thật chẳng uổng công!

Nghĩ tới đây, Đường Phong liếc nhìn sang Lương Viện đang ngồi bên cạnh, Lương Viện tròn tròn mắt cũng đang nhìn Đường Phong. Đường Phong không kìm được liên hỏi Lương Viện: "Bây giờ cô không sợ kẻ bị tình nghi là tôi nữa sao?" "Hừm! Đương nhiên là tôi không sợ anh!"

Đường Phong bó tay lắc đầu, đột nhiên như nhớ ra điều gì đó: "Tôi nghe cô nói chuyện thấy không giống con gái Hồng Kông lắm".

"Đúng vậy, hồi nhỏ, cha tôi thường đưa tôi đi du lịch ở đại lục, tôi còn học mấy năm ở Bắc Kinh nữa mà, sau đó mới đi Mỹ du học, vừa mới về nước gần đây thì ông nội đã bị hại rồi..." -Lương Viện bất giác rơi lệ.

Giữa lúc hai người nói chuyện, chiếc Mercedes rẽ sang một ngã rẽ trên núi, trước mặt bỗng nhiên xuất hiện một chiếc Toyota Pickup và vài người mặc đồng phục màu vàng cam, chặn ngang phần lớn đường, dáng vẻ như là công nhân thi công đường. Đường Phong lập tức trở nên cảnh giác, con đường này khá heo hút, lại là buổi tối, ngộ nhỡ xảy ra sự cố... Tài xế chậm chậm dừng chiếc Mercedes lại, nhưng tay vẫn nắm chặt vô lăng, đề phòng bất trắc. Hoàng Đại Hồ sờ sờ khẩu súng Luger P89 cỡ đạn 9 ly do Mỹ sản xuất đang nằm dưới lớp vỏ áo vest. Khẩu súng này anh ta được người bạn làm cảnh sát ở Mỹ trước khi chết để lại cho anh nên anh luôn mang theo bên mình phòng thân. Băng đạn đầy ụ, tổng cộng là 15 viên, với bản lĩnh của anh, mấy người trước mặt nếu có mưu đồ gì, 15 phát đạn thừa đủ để tiễn họ lên Tây thiên!

Ngồi trên xe quan sát một lúc, không thấy có gì bất thường, mấy người đó quả thật đang thi công, có lẽ mình quá đa nghi rồi. Đường Phong cũng bớt phần cảnh giác, Hoàng Đại Hồ cũng đỡ căng thẳng hơn, anh quay lại nhìn Đường Phong một cái, sau đó nhảy xuống xe, bước lên phía trước, hét lên với mấy công nhân đang thi công: "Có nhầm không đấy hả mà thi công lúc này, mau nhường đường đi!".

Một trong số đó có vẻ là tổ trưởng, trả lời Hoàng Đại Hồ: "Đợi một chút, xong ngay đây!" Nói xong, anh ta hô hào những người khác nhường đường. Hoàng Đại Hồ càng lơ là cảnh giác, nhưng đột nhiên cảm thấy đâu đó có chút không bình thường... ở đâu không bình thường nhỉ? Hoàng Đại Hồ nhìn chằm chằm vào đám người trước mặt, đột nhiên nhận ra -không đúng! Người ban nãy vừa trả lời anh, không phải nói tiếng Quảng Đông, mà lại nói tiếng phổ thông rất chuẩn. Chính trong giây phút Hoàng Đại Hồ tĩnh ngộ, đám người trước mặt đột nhiên lôi từ chiếc Pickup xuống mấy khẩu súng liên thanh có nòng giảm thanh MP510A3, Hoàng Đại Hồ định rút súng ra nhưng đã quá muộn, "Tạch! Tạch! Tạch! Tạch..." một loạt đạn ồ ạt

bắn ra, hơn chục phát đạn găm thẳng vào người Hoàng Đại Hồ, Hoàng Đại Hồ đáng thương chưa kịp rút súng đã bị bắn cho xối xả!

Đường Phong và Lương Viện ngồi trong Mercedes tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, vô cùng hoảng hốt. May mà tài xế phản ứng nhanh, vội vàng lùi xe lại. Súng liên thanh lập tức bắn điên cuồng về phía chiếc Mercedes. Đường Phong giữ Lương Viện cúi rạp xuống ghế sau, tài xế gặp người xuống, khó nhọc đánh vô lăng. May mà bác tài kỹ năng điêu luyện, khởi động, rẽ ngoặt, quay đều đều thành công, tiếng phanh xe khốc liệt xé toạc màn đêm yên tĩnh, đúng lúc tài xế quay đầu xe, chuẩn bị dốc hết sức tháo lui về phía sau thì từ đằng sau bỗng xông lên một chiếc BMW màu xanh đậm, chặn ngang đường rút lui của chiếc Mercedes.

Ba người nhảy ra từ trong xe BMW, rút súng bắn liên hồi về phía chiếc Mercedes. Đi kèm tiếng thét thất thanh của Lương Viện, cơ thể và đầu tài xế bị từng viên đạn bắn trúng, máu tươi và óc trắng bắn tung tóe lên tấm kính chắn gió đang vỡ vụn...

Người trong xe BMW từng bước áp sát chiếc Mercedes, mở cửa sau xe, một tên béo trong số đó tướng mạo dữ tợn, trên mặt có ba vết sẹo cười nham hiểm: "Khà khà, Đường tiên sinh, và cả tiểu thư này nữa, chúng tôi đợi lâu lắm rồi đây, mau đi theo chúng tôi!" -Nói xong, mấy người còn lại liền lôi Đường Phong và Lương Viện đang cứng đờ cả người ra khỏi chiếc Mercedes và định cướp chiếc cặp khóa số trong tay Lương Viện, Lương Viện gào khóc, ra sức giữ chặt chiếc cặp trong lòng.

"Các người là ai?" -Đường Phong cố gắng giữ bình tĩnh, chất vấn.

"Ba vết sẹo" cười nhạt: "Là ai? Giống các người, là những người hứng thú với thứ trong chiếc cặp khóa số này" -Nói xong, "ba vết sẹo" bước tới sau lưng Lương Viện vẫn đang khóc, vung tay, dùng báng súng CZ75 do Tiệp Khắc chế tạo đập mạnh vào gáy Lương Viện, khiến cô ngất đi, sau đó hấn giật lấy chiếc cặp trong tay Lương Viện, ôm Lương Viện lên chiếc BMW. Đường Phong cũng bị áp giải lên xe, chiếc pickup đi trước, BMW theo sau, lao vun vút xuống núi

Mấy phút sau, Đường Phong ngồi trong BMW nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát kêu hú, trong lòng bỗng nhen lên một tia hy vọng, nhưng "ba vết sẹo" lại không hề hoảng hốt, quay đầu lại nhìn xe cảnh sát đang bám đuôi phía cười nli.nhật hai tiếng, ánh mắt lộ ra sự hung tợn, hấn ra lệnh cho tài xế vượt mặt chiếc Pickup, sau đó lạnh lùng cười rồi gầm gừ:

Cho chúng mày lên Tây thiên luôn!"

"Ba vết sẹo" nói xong, Đường Phong liền nghe thấy nổ ầm ầm phía sau lưng, rung tới mức đôi tai anh tê dại cả đi. Anh không biết phía sau xảy ra chuyện gì, nhưng từ điệu cười nhạt trên mặt "ba vết sẹo" thì có thể nhận ra xe sát phía sau đã lành ít dữ nhiều.

8

_Đường Phong và Lương Viện bị áp giải lên một chiếc tàu chở hàng cũ nát, tàu hàng chậm chậm rời khỏi bến. Cái tên "ba vết sẹo" đó xem ra là thủ lĩnh của đám người này, hấn bố trí xong việc trên boong tàu liền áp giải Đường Phong và Lương Viện chui vào trong khoang, cầm lấy chiếc cặp khóa số, ép hỏi Lương Viện: "Mật mã của chiếc cặp này là bao nhiêu?"

Lương Viện vừa tỉnh lại trước khi lên tàu, mới cử động được cổ và gáy thì đã đau buốt thấu tận tâm can. Cô trợn mắt nhìn gã béo có ba vết sẹo trước mặt, hét lên: "Mật mã? Tôi không biết, ông mau thả chúng tôi ra, nếu không để cha tôi biết, sẽ cho các người chết cũng không yên đâu".

Đã đến lúc này rồi mà Lương Viện vẫn còn giở tính tiểu thư ra đây, Đường Phong nghe vậy vừa lo vừa tức, lại cũng buồn cười. Anh nhìn sang tên "ba vết sẹo", mặt hấn lộ rõ vẻ dâm tà: "Em gái mi nhon, em nói sao mà sợ thế! cha em là ai nhi? Có phải Lương Dũng Tuyển không, ha ha, danh tiếng của cha em quả đúng như sấm đánh bên tai, anh thật sự sợ quá đi!" -nói xong, "ba vết sẹo" còn thò cả cánh tay béo múp múp sờ nắn khuôn mặt trắng nõn của Lương Viện. Lương Viện nghiêng răng, xấu hổ cúi đầu. "Ba vết sẹo" đang định giở trò sàm sỡ cơ thể Lương Viện, thì một tên đồng bọn bỗng hốt hải lao vào khoang tàu: "Đại ca, không ổn rồi, phía sau có thuyền đang đuổi theo chúng ta".

Đường Phong lại lóe lên tia hy vọng, anh đã có thể nghe rõ tiếng động cơ trực thăng từ phía xa xa, còn có cả tiếng bước chân hoảng loạn, tiếng chửi mắng của đám cướp 116 I trên boong tàu.

"Các người đã bị bao vây, lập tức buông vũ khí đầu h không, nếu không chúng tôi sẽ phóng hỏa!..." -Phía sau vang lên giọng nói kiên định đầy sức mạnh.

Đường Phong nhận thấy tàu chở hàng đang tăng tốc hết sức để tháo chạy. Anh và Lương Viện nhìn nhau, hai người đều đang nghĩ kế để thoát thân, nhưng khi họ chưa kịp nghĩ ra cách gì thì, "ba vết sẹo" đã đột nhiên lao trở lại khoang tàu, quăng khẩu súng máy nặng trĩu xuống, móc ra khẩu súng cầm tay CZ75, ra lệnh cho một tên cướp khác: "Mày tóm lấy đứa con gái này, theo tao ra ngoài!" -Nói xong, "ba vết sẹo" dung cánh tay trái thô thiển kẹp lấy cổ Đường Phong, tay phải giữ súng gi chặt vào thái dương Đường Phong rồi bước lên trên tàu, tên cướp kia thì kẹp lấy Lương Viện, cùng theo sau lên sàn tàu. Trên sàn tàu, gió biển vi vu, ở đây đã không còn nhìn thấy đèn đóm trên vịnh Victoria nữa, phía xa xa chỉ có ánh sao thưa thớt tỏa sáng, xem ra chỗ này đã cách Hồng Kông rất xa rồi, chắc là sắp tới Công Hải rồi.

"Ba vết sẹo" đưa Đường Phong tới đuôi thuyền, gào thét về phía chiếc ca nô đang lao tới: "Chúng mày đừng lên đây, trong tay bọn tao có con tin!" - Hét xong, "ba vết sẹo" lại lo sợ quay đầu lại nhìn, xem tàu hàng còn cách Công Hải bao xa?

Hàn Giang đứng sau ca nô nhìn thấy Đường Phong và Lương Viện, anh lập tức dùng loa phóng thanh hét lên: "Các người không chạy được nữa đâu, khẩn trương phóng thích con tin! Nếu không thì.."

"Nếu không cái rắm! Mày tưởng tao ngu chắc, phóng thích con tin? Tao bây giờ mà phóng thích con tin, lập tức sẽ bị chúng mày bắn cho thủng lỗ chỗ!" -"Ba vết sẹo" hần học cướp lời Hàn Giang.

Hàn Giang thấy tình hình như vậy, liền hạ giọng ra lệnh qua máy bộ đàm, mấy xạ thủ bắn tỉa trên ca nô đã nhắm chuẩn vị trí "ba vết sẹo" cùng những

tên cướp khác, sẵn sàng chuẩn bị bắn tỉa, đồng thời, một chiếc trực thăng Z-9 tức tốc bay sát xuống mạn tàu hàng. Vài cọng tóc trên đầu "ba vết sẹo" đều đã bị cánh quạt của chiếc trực thăng thổi tung cả lên, bọn cướp hoảng loạn, lần lượt ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, lo sợ thành viên đội đặc chiến từ trên không trung leo xuống..

"Ba vết sẹo" hoảng hốt nhìn chằm chằm vào chiếc trực thăng trên đỉnh đầu, dồn hết sự tập trung về phía bầu trời, tay phải cầm súng từ từ rời khỏi thái dương của Đường Phong, run lẩy bẩy nhắm lên trời, cánh tay xiết cổ Đường Phong cũng không còn thít chặt như trước nữa... Đây là cơ hội tốt nhất, cũng là cơ hội duy nhất! Đường Phong thấy vậy liền quyết định dùng cùi chỏ chọc mạnh vào mạng sườn "ba vết sẹo", khiến hắn gào rú âm lên. Đường Phong lại vung tay, hất rơi khẩu súng trong tay "ba vết sẹo". Rồi Đường Phong nhanh như chớp chộp lấy khẩu súng cầm tay CZ75, nhắm vào tên cướp đang uy hiếp Lương Viện nổ một phát súng. Phát súng này tuy không trúng nhưng lại khiến tên cướp hoảng sợ, thả tay khỏi người Lương Viện. Đường Phong do không bỏ lỡ cơ hội, lao lên ôm chặt lấy Lương Viện, cùng cô nhảy ào xuống biển.

Đường Phong ôm Lương Viện từ từ ngoi lên mặt nước, chiếc trực thăng S-76 từ từ bay lơ lửng trên đầu họ, mặt biển bị gió quạt thổi từ chiếc trực thăng làm dậy lên từng lớp sóng khổng lồ, trực thăng thả thang dây xuống, Đường Phong tay phải kéo thang dây, tay trái ôm Lương Viện, khó nhọc leo lên. Trước khi Lương Viện bị uống vài ngụm nước biển mặn chát vốn đã bất tỉnh nhân sự, giờ thì đã tỉnh lại, thấy mình được Đường Phong ôm chặt cứng, cô vừa xấu hổ vừa giận dữ, điệu đà gào lên với Đường Phong: "Anh bỏ tôi ra, đồ tồi, định lợi dụng cơ hội sàm sỡ tôi hả?".

Nhưng Lương Viện càng gào, đôi ngực căng tròn mây rầy của cô càng áp sát vào lồng ngực rắn rỏi của Đường Phong, khiến cô càng thêm xấu hổ tức giận. Đường Phong lúc này vừa mệt vừa lạnh, làm gì rảnh rỗi mà có hứng sàm sỡ gái đẹp, anh khẽ hét lên với Lương Viện: "Đừng động đây nữa, nếu còn ngọ nguậy, tôi mà buông tay thật thì cô sẽ rơi xuống biển đấy!"

"Tôi rơi xuống biển cũng không cần anh lo, đồ lưu manh!" -Lương Viện

vẫn ngoan cố. Đúng lúc này, chiếc trục thẳng phía trên không hiểu vì lí do gì đã lắc mạnh một cái, Lương Viện hét toáng lên, lúc này thì hay rồi, Đường Phong không cần phải làm gì, cô ta đã chủ động ôm chặt lấy cổ anh, hơn nữa lại còn ôm rất chặt, tới nỗi Đường Phong không thở được...

Khi Đường Phong và Lương Viện được cứu lên bờ, thì Hàn Giang đã đợi ở trên đó từ rất lâu rồi. Đường Phong mặt trắng bệch, thở hổn hển hỏi Hàn Giang: "Sao anh tới Hồng Kông nhanh vậy?"

"Hừm! Tôi đến muộn một bước, cái mạng quên của cậu đã nộp lại đây rồi!" -Rồi Hàn Giang chẳng lại một lúc, quay đầu về phía Lương Viện hỏi: "Vị này là. tiểu thư Lương Viện sao?"

"Đúng, cô ta chính là thiên kim Lương Viện -con gái của Lương Dũng Tuyền" -Đường Phong trả lời thay Lương Viện.

"Cô hoảng sợ lắm phải không? Tôi là Hàn Giang, hiện đang phụ trách vụ án của ông nội cô, cũng phụ trách cả sự việc này. Nếu cô có ý kiến, yêu cầu hay là nhớ ra manh mối gì có giá trị về sự việc này đều có thể nói với tôi" -Hàn Giang vừa nói vừa thân thiện bắt bắt tay Lương Viện.

Lương Viện nhìn Hàn Giang, đưa ra yêu cầu của mình: "Yêu cầu duy nhất của tôi chính là cùng hành động với các anh, tóm lấy hung thủ sát hại ông nội tôi".

"Việc này..." -người vốn luôn hành sự quyết cũng bắt đầu trở nên do dự.

"Sao? Anh không đồng ý? Nếu anh không đồng ý, tôi không giao kệ tranh ngọc cho các anh!" -Lương Viện cứng đầu nói.

"Trong lúc Hàn Giang đang khó xử thì một chiếc trục thẳng từ từ hạ xuống bên cạnh họ. Triệu Vĩnh xách chiếc chiếc cặp khóa số nhảy ra khỏi trục thẳng, báo cáo với Hàn Giang: Chiếc cặp đã được tôi giành lại, chỉ có điều không biết vật cổ còn nguyên vẹn hay không?"

"Đúng! Chính là chiếc cặp này!" -Không chờ Hàn Giang mở miệng, Đường Phong đã nhận ngay ra chiếc cặp "kệ tranh ngọc đang ở trong tay Triệu Vĩnh.

Lương Viện giành ngay lấy chiếc cặp khóa số trong tay Giang nguyên vẹn cô mới yên tâm. Đoạn cô lại quay đầu, hỏi Hàn Giang: "Sao rồi, đội trưởng Hàn, suy nghĩ xong chưa? cho tôi tham gia không?"

Hàn Giang bó tay lắc lắc đầu, nhưng anh không lập tức đồng ý với Lương Viện ngay, mà hỏi lại cô ta: "Lương tiểu thư, cô có biết đám người mưu đồ bắt cóc bọn cô là ai không?"

"Làm sao mà tôi biết được! Có bao nhiêu người hứng thú với kệ tranh ngọc. Nhưng... nhưng tôi nghi ngờ đám người này rất có khả năng chính là đám người đã giết hại ông nội tôi." -Lương Viện suy đoán.

"Trực giác mách bảo tôi vậy, trực giác của tôi từ trước tới nay đều rất chuẩn."

"Khà khà, xem ra cô giống hệt tôi, đều rất tin vào trực giác của mình." - Trực giác của Hàn Giang đã từng nhiều lần giúp anh hóa giải hoạn nạn, anh luôn tự hào về điều đó, nhưng lúc này đây anh vẫn muốn tin vào những chứng cứ hơn.

10

Lúc này, một chiếc Mercedes đã dừng lại ngoài đường cảnh giới, Hàn Giang nhìn thấy người đang xuống xe chính là Lương Dũng Tuyên, anh hát hát tay về phía cảnh sát của cảnh giới tuyến, Lương Dũng Tuyên liền vượt qua cảnh giới tuyến, bước về phía họ.

Lương Dũng Tuyên mặt mày sa sầm, sau khi bắt tay Hàn Giang xong liền nhìn chằm chằm Đường Phong và Lương Viện, một lúc sau mới mở miệng nói: "Sao rồi ? Đường Phong, tôi đã nói trước rồi, đám người đó sẽ không khách sáo với cậu như tôi đâu, giờ thì cậu đã ý thức rõ ràng về những nguy hiểm mà các cậu phải đối diện rồi chứ?"

"Đúng vậy, nhóm tội phạm này thực sự rất lớn mạnh"

- không thể không thừa nhận.

"Còn con nữa, Lương Viện!" -Lương Dũng Tuyên quay lại nói với Lương

Viện: "Giờ thì chắc con cũng đã biết sự việc này nguy hiểm đến nhường nào rồi, con còn muốn đi cùng nhóm của Đường Phong không?"

"Muốn! Cha, bây giờ Hoàng Đại Hồ đã chết, cha hãy để con đi cùng Đường Phong và các anh ấy, nhất định con sẽ tóm được hung thủ sát hại ông nội." -Lương Viện ngây thơ nhìn Lương Dũng Tuyền.

Lương Dũng Tuyền vừa nghe thấy những lời này, tức giận tới nỗi cứng miệng không thốt nên lời. Ông trợn mắt nhìn Lương Viện, kìm nén mãi, cũng không thốt ra được lấy một câu, rút cuộc, hậm hực lườm Lương Viện một cái rồi bực tức bỏ đi.

Triệu Vĩnh mang chiếc cặp khóa số đựng kệ tranh ngọc nhảy lên trực thăng, trên bờ chỉ còn lại ba người Đường Phong, Lương Viện và Hàn Giang. Cả ba đều đang đắm chiêu suy nghĩ về kế hoạch bước tiếp theo của riêng mình, bỗng Đường Phong đột nhiên hỏi Lương Viện: "Tôi có một câu muốn hỏi cô mãi... Ông nội cô đã từng nói gì với cô trong thời gian sau khi mua kệ tranh ngọc về? Hoặc là... hoặc là có hành động bất thường nào không?"

Lương Viện nghĩ một lúc rồi nói: "Sau khi mua tranh ngọc này về, ông nội thường ở trong phòng, giống như đang nghiên cứu gì đó vậy, có lúc ông nội cũng đi ra ngoài tìm một số người bạn cũ, đều là người quen của ông nội. còn nữa, ông nội không cho tôi và cha tiếp xúc với kệ tranh ngọc này, tôi cũng chỉ mới nhìn thấy nó có một lần sau hội

Chợ đấu giá, ngoài những điều này ra, tôi không thấy ông nội không bình thường".

‘Cố nghĩ tiếp xem, thật sự hết rồi sao?’ -Đường Phong hy vọng có thể lấy được một vài manh mối có giá trị từ Lương Viện.

Lương Viện ngẫm nghĩ hồi lâu, ánh mắt đột nhiên sáng lên: "Đúng rồi, nếu anh không nhắc tôi cũng quên mất, trước khi đi Quảng châu ông nội tôi có nhận được một bức thư".

"Thư?" -Đường Phong và Hàn Giang đều kinh ngạc. "Um, chính trong sáng hôm đó, tôi phát hiện ra một bức thư trong hòm thư, thư gửi cho ông nội,

nhưng trên phong bì lại không đề địa chỉ của người gửi, lúc đó tôi cảm thấy rất lạ, thời buổi này còn có ai viết u nữa nhỉ ? Thêm nữa, còn không có địa chỉ của người gửi, sau đó, tôi đưa thư cho ông nội. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ việc ông nội đi Quảng Châu chắc là có liên quan rất lớn tới bức thư đó".

"Bức thư đó bây giờ có còn Đường Phong truy hỏi.

"Ông nội xem xong đã đốt ngay rồi. Tôi hỏi ông nội về nội dung bức thư, ông nội chỉ nói muốn một mình yên tĩnh một lúc, tôi liền rời khỏi phòng sách. Ông nội ở lại một mình trong phòng sách khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ, tôi đợi tới khi ông ra, thì ông nói với tôi là ông phải đi Quảng Châu một chuyến. Lúc đó tôi nói muốn đi cùng ông, nhưng ông nội không cho và nói hôm sau có thể sẽ quay luôn, nhưng không ngờ..." - Lương Viện nói tới đây, đã lại bắt đầu thút thít.

"Đốt rồi?... Xem ra Lương tiên sinh đi Quảng châu không chỉ vì tìm tôi" - Đường Phong lẩm bẩm.

"Thông tin mà Lương Viện nói cũng rất quan trọng, mục đích mà Lương lão tiên sinh đến Quảng Châu có lẽ là để

có được những hồ sơ tài liệu này, sau khi có được những hồ sơ tài liệu này, ông mới đi tìm Đường Phong, sự việc sau đó, chúng ta đều đã biết rồi" - Hàn Giang phân tích.

"Những hồ sơ đó rút cuộc có giá trị gì đối với việc giải mã bí mật của kế tranh ngọc?" - Đường Phong không hiểu nên thắc mắc.

"Vậy thì phải đợi tới khi chúng ta quay lại Bắc Kinh mới biết được." - Hàn Giang nói xong, một cơn gió biển mặn chát thổi tới, tuy là mùa hè, nhưng gió biển lại khiến cả ba người khẽ rùng mình ớn lạnh.

Trong một căn nhà cao tầng với vẻ ngoài rất phổ biến nằm ở ngoại ô phía tây Bắc Kinh, Triệu Vĩnh dẫn Đường Phong và Lương Viện vào một căn mật thất kéo rèm dày cộm. Trong mật thất, ngoài Hàn Giang, còn có một lão tiên sinh tóc bạc phơ ngồi trên xe lăn đang hiện từ nhìn Đường Phong

và Lương Viện cùng một người đàn ông khác chạc tuổi Hàn Giang, tay cầm tấu thuốc, đeo kính gọng vàng, dáng vẻ học thức.

Đường Phong và Lương Viện ngồi ngay ngắn, Hàn Giang mở lời: "Ngồi ở đây đều là người của chúng ta, tôi sẽ nói thẳng luôn; trước tiên, tôi thay mặt tổng bộ cảm tạ tiểu thư Lương Viện và tiên sinh Lương Dũng Tuyển đã trao lại kệ tranh ngọc nổi gân có chạm châu báu Tây Hạ. Xin tiểu thư Lương Viện hãy yên tâm, sau khi sự việc này kết thúc, kệ tranh ngọc đương nhiên sẽ được hoàn lại nguyên vẹn, ngoài ra, thông qua phê chuẩn đặc biệt của tổng bộ, sẽ cho phép cô tham gia hành động của chúng tôi".

"Ồ! Đội trưởng Hàn, thật sao?" -Lương Viện không dám tin vào điều đó.

Hàn Giang trịnh trọng gật gù đầu: "Đúng vậy, Lương tiểu thư, cô không nghe lầm, tuy cô không phải là thành viên chính thức của lão K, nhưng tôi đã coi cô một trong những thành viên của chúng tôi rồi".

"Hi hi, Đường Phong không cho tôi tham gia, anh ta luôn cự nự với tôi" - vừa nói, Lương Viện vừa lườm Đường Phong một cái, Đường Phong chẳng biết phải làm sao, chỉ lắc đầu, khiến mọi người đều bật cười.

Cười xong, Hàn Giang chỉ vào một vị tiên sinh tóc bạc phơ, nói với Đường Phong và Lương Viện: "Vị này chắc không cần phải giới thiệu với các bạn nữa đâu nhỉ, nhà sử học nổi tiếng, giáo sư La Trung Bình. Giáo sư La Trung Bình bao năm nay đắm đuối nghiên cứu lịch sử Tây Hạ, nhiều năm chuyên sâu nghiên cứu khảo sát cổ địa Tây Hạ, là người rất có uy tín trong lĩnh vực Tây Hạ học ở nước ta. Đường Phong, cậu và giáo sư La cũng được coi là quen biết lâu rồi, chắc cậu vẫn chưa biết, giáo sư La cũng là thành viên của lão K chúng ta đấy!"

Đường Phong nghe thấy, vô cùng kinh ngạc. La Trung Bình gật đầu: "Đúng vậy, tôi chính là K4, đội trưởng Hàn là bang chủ, cứ nhất định lôi bộ xương già như tôi vào đấy". Nói xong, giáo sư La quay lại nói với Lương Viện: "Viện Viện, ta là bạn thân lâu năm của ông nội cháu, ông rất buồn khi nội cháu gặp nạn, cháu phải tin rằng đội trưởng Hàn chắc chắn sẽ tóm được hung thủ, chúng ta nhất định sẽ hóa giải những bí mật bao trùm lên kệ

tranh ngọc". Lương Viên mắt ngân lê, gật đầu lia lia.

Lúc này, Hàn Giang lại giới thiệu tiếp: "Giáo sư La học vẫn tinh thông từ cổ chí kim, không những chỉ chuyên sâu nghiên cứu lịch sử và văn tự có, mà còn tinh thông vài ngoại ngữ; những tài liệu mà các cậu mang về, giáo sư La đã dịch hết ra rồi, sau đây sẽ mời giáo sư La giảng giải sơ bộ cho chúng ta".

Giáo sư La nhìn mọi người đã ngồi yên vị, lúc này mới lấy những tài liệu bí mật đó ra, bắt đầu giới thiệu: "Những tài liệu tiếng Nga mà các cậu mang về này quả thật rất khó hiểu. Đây đều là những tài liệu tối mật, tôi không biết những tài liệu này sao lại lưu lạc trong nước, nhưng chúng thật sự rất quan trọng, hỗ trợ rất lớn cho việc chúng ta giải mã những bí mật phía sau kệ tranh ngọc. Tôi đã xem xét tất cả tài liệu, phần lớn đây là tài liệu nghiên cứu lịch sử Tây Hạ của một vài học giả Liên Xô, còn cả một ít văn kiện thông thường, nhưng trong đó có một phần tài liệu vô cùng quan trọng."

-Nói xong, giáo sư La đưa cho mọi người xem phần tài liệu tuyệt mật của KGB.

Mọi người đổ dồn ánh mắt lên văn kiện tuyệt mật trong tay giáo sư La. Giáo sư La nhắc cặp kính lão, mở tập tài liệu tuyệt mật trên bìa có in ba chữ tiếng Nga màu đen "KTB", "tập tài liệu tuyệt mật của KGB này, thực ra là 7 bức thư tuyệt mật".

Nét mặt giáo sư La đanh lại, ông bắt đầu đọc và giải thích bảy bức thư tuyệt mật này: "Tôi đã dịch bảy bức thư này sang tiếng Trung, sau đây mọi người xem đi, xem xong sẽ nộp lại để thống nhất bảo quản".

Bức thư thứ nhất là vào năm 1938, thư của nhà Hán học Liên Xô nổi tiếng Ivanovich Ivanov (Alcksci Ivanovich K .inov) gửi cho Lavrentiy Beria (Lavrenti Pavles dze Beria thời đó là người đứng đầu cơ quan tình báo.

Đồng chí Lavrenti Pavles dze Beria:

Hãy cho phép tôi được gọi ngài như vậy. Theo như chỉ đạo của ngài và

thuộc hạ của ngài dành cho tôi, những ngày này, trong nhà giam, tôi đã suy nghĩ đi suy nghĩ lại, mây chục năm qua bất luận là ở Trung Quốc, hay là ở nước ngoài, tôi luôn cố gắng hết sức trung thành phục vụ quốc gia. Từ trước tới nay từng làm bất cứ một việc gì bất lợi cho quốc gia và nhân dân, bởi vậy, chi đạo của ngài và thuộc hạ của ngài khiến tôi không sao chấp nhận được.

Nếu như nói rằng những năm qua tôi đã làm sai việc gì, vậy thì, việc tôi có thể nghĩ ra chính là thành quả nghiên cứu mà tôi đã giấu ngài và quốc gia. Tôi đã làm việc này là vì thành quả nghiên cứu này khiến tôi vô cùng kinh ngạc, trước khi rút "kết luận cuối cùng, tôi không biết có nên công bố kết quả này với thế giới hay không. Nhưng, hiện giờ tôi đã quyết tâm, quyết định "thẳng thắn" với ngài, bởi vì nếu nhờ tôi chết rồi, thành quả nghiên cứu này sẽ không còn ai biết, nếu thế tôi có chết cũng không nhắm được mắt.

Thành quả nghiên cứu này liên quan tới bí mật về một báu vật của cung điện Mùa Đông được chôn giấu. Đương nhiên, báu vật này không xuất thân từ cung điện, mà đến từ Đông Phương xa xôi. Hơn 900 năm qua, tại phía tây Trung Quốc đã từng xuất hiện một đế quốc do người Đảng Hạng gây dựng, sùng bái màu trắng, người Hán gọi đế quốc này là "Tây Hạ", người Mông Cổ gọi quốc gia này là "Đường Ngột Thịch". Đế quốc màu trắng này một thời từng ở trên đỉnh cao của lịch sử Trung Quốc, mãi tới tận năm 1227 mới bị Thành Cát Tư Hãn diệt vong. Kể từ đó, tất cả những gì liên quan tới đế quốc màu trắng liên mất tích, chôn vùi trong sa mạc cát vàng miên man, giống như chưa từng tồn tại thế giới này.

Mấy trăm năm sau, khi nhân thế đã hoàn toàn lãng quên đế quốc màu trắng này, nhà thám hiểm trú danh Coats Ivanov của nước ta trong một chuyến khảo sát Tây Hạ, Trung Quốc, đã vô tình phát hiện ra Hắc Thành - một tòa thành cổ thời Tây Hạ đã bị cát vàng chôn vùi từ lâu. Trong tòa thành cổ này, Coats Ivanov đã tìm thấy một lượng lớn văn hiến Tây Hạ và tượng phật quý báu cùng rất nhiều văn vật khác, trong đó, có một văn vật Tây Hạ vô cùng quý hiếm, nó được gọi là "kị tranh ngọc nổi gân cổ chạm châu

báu". Từ rất lâu rồi không ai biết tới báu vật này, và nó ngủ say trong kho văn vật của cung điện Mùa Đông. Cũng giống như Coats Ivanov vô tình phát hiện thấy Hắc Thành, trong một lần tình cờ, tôi đã phát hiện ra báu vật mà Coats Ivanov mang về từ Hắc Thành đó trong cung điện Mùa Đông. Bao năm qua, tôi đã nghiên cứu tìm tòi để giải mã bí mật của báu vật này. Mấy lần trước tới Trung Quốc điều tra thực địa, cuối cùng tôi đã phát hiện ra, phía sau báu vật này có ẩn giấu một bí mật kinh hồn... Nhưng, đúng lúc nghiên cứu của tôi tới thời khắc mấu chốt, thì tôi lại bị ngài đưa vào nhà giam.

Tôi cũng không cầu xin ngài để được tự do, nhưng xin ngài hãy suy nghĩ về lời khẩn cầu của tôi. Cho dù tôi đã phạm vào trọng tội, nhưng xin ngài hãy cho phép tôi được tiếp tục công việc nghiên cứu của mình, để bí mật kinh hồn đó được phơi bày trước ánh sáng. Hy vọng ngài sẽ cân nhắc kỹ lưỡng đề nghị của tôi, bởi dù sao thì đây cũng là việc có lợi cho ngài và cho quốc gia của chúng ta, và cũng là để đáp lại tấm nguyện cuối cùng của tôi.

Trong số những văn vật Tày Hạ được khai quật tại Hắc Thành, đây là cuốn từ điển song ngữ tiếng Tây Hạ và tiếng Hán. Nhờ phát Kịch được cuốn từ điển này, mà người đời sau đã đọc hiểu được những điều kiện sáng tạo ra văn tự Tây Hạ đã thất truyền, cũng có nghĩa là, Ivanovich Ivanov là học giả đầu tiên trong giới học thuật có thể đọc và hiểu được văn tự Tây Hạ cổ xưa. Từ bức thư này có thể nhận ra, năm 1938 Ivanovich Ivanov đã rơi vào vòng tù tội, đó cũng là lúc công việc nghiên cứu kế tranh ngọc Tây Hạ của ông đang ở trong giai đoạn then chốt, ông không muốn từ bỏ nghiên cứu, vậy là ở trong ngục ông đã viết bức thư này cho giám đốc cơ quan tình báo Liên Xô -Beria. Trong thư có nhắc tới kế tranh ngọc và công việc ông đang nghiên cứu, hy vọng có thể được trao trả tự do, tiếp tục công việc nghiên cứu của mình".

"Vậy sau đó Beria có đồng ý lời thỉnh cầu của ông ấy không?" -Lương Viện nóng lòng hỏi. Đường Phong

Giáo sư La không vội vã cũng không chân chừ, đáp: "Vậy thì phải đọc bức thư thứ hai rồi".

_Bức thư thứ hai là của Beria trả lời thư cho Ivanovich Ivanov nửa tháng sau.

Aleksei Ivanovich Ivanov:

Tôi đã đọc bức thư anh viết cho tôi, với học thức uyên bác của anh, tôi rất ngưỡng mộ, đặc biệt là những nghiên cứu về "đế quốc màu trắng" của Trung Quốc cổ đại. Nhưng tôi phải nói rõ ràng với anh rằng, tôi không hứng thú với những nghiên cứu của anh, tôi cũng tin rằng quốc gia chúng ta cũng không có bất cứ hứng thú gì với việc này. Hội nghị đại biểu toàn quốc vừa qua một cuộc tranh luận kịch liệt, và thấy rằng nghiên cứu lịch sử của anh không có chút lợi ích gì cho chúng tôi, chúng tôi cần là cần tương lai, một tương lai hoàn toàn mới, chứ không phải là quá khứ cổ xưa đại xa lắc xa lơ của anh! Tình ngộ đi, li .inovich Ivanov. Chỉ khi nào anh thực sự ngẫm nghĩ về hành vi phạm tội của mình, thừa nhận với nhân dân, lúc đó anh mới có cơ hội nhận được sự khoan hồng. Ngoài ra, không còn con đường nào khác. Đừng tham vọng dựa vào những sáng tạo theo tưởng tượng về sự ly kỳ của lịch sử Đông Phương để được trao trả tự do! Được rồi, cứ vậy nhé, tôi không muốn lãng phí thời gian với anh và mớ nghiên cứu vô vị của anh, bởi vì còn rất nhiều việc đang chờ đợi tôi. Tôi cảm thấy thời gian đang rúc gấp gấp, còn anh, thời gian còn lại cũng không nhiều nữa đâu, hy vọng anh tự lo cho mình.

Lavrenti Pavles dzeBeria

"Từ bức thư thứ hai có thể nhận thấy, Beria lúc đó chức cao vọng trọng, ra điều ngạo mạn, ông không hứng thú với nghiên cứu của Ivanovich Ivanov, càng không tin tưởng cái gọi là thành quả nghiên cứu mà Ivanovich Ivanov nói tới, nên đương nhiên sẽ không phê chuẩn cho ông ta tiếp tục ., nghiên cứu. Beria thậm chí còn cho rằng Ivanovich Ivanov vì muốn mưu cầu mạng sống nên đã tự tưởng tượng ra bí mật Đông Phương gì đó. Thậm chí sau đó Beria cũng không thay đổi ý định, Ivanovich Ivanov có viết thư tiếp cho Beria nữa hay không, chúng ta cũng không biết được, bởi vì sau đó không

có bất cứ thông tin gì liên quan tới vấn đề này." -Đường Phong đọc xong bức thư thứ hai, mở lời trước.

Giáo sư La Trung Bình gật đầu: "Đúng vậy, hai bức thư này hoàn toàn phù hợp với tình hình mà tôi tìm hiểu được. Theo như tôi biết, Ivanovich Ivanov và Aleksandrovich Nevsky -người học trò mà ông hài lòng nhất, đều chết vì trận "đại gột rửa", vào khoảng năm 1938. Vì cái chết của Ivanovich Ivanov và nhiều người khác mà từ đó trở về sau, càng không có ai nghiên cứu những văn tự và văn vật Tây Hạ đó nữa. Nên tôi suy đoán tấm kê tranh ngọc Tây Hạ từ đó trở đi chắc là cứ nằm mãi trong kho văn vật của cung điện Mùa Đông".

"Vậy sao lại có đội thám hiểm liên hợp đó nhỉ? Chắc chắn là sau đó có người bắt đầu nghiên cứu lại về kê tranh ngọc Tây Hạ" -Đường Phong suy đoán.

Giáo sư La gật gù đồng tình: "Đường Phong, cậu nói không sai, sau đó lại có người phát hiện ra kê tranh ngọc Tây Hạ này và bắt đầu tiến hành nghiên cứu lại. Người này chính là giáo sư Hán học thế hệ mới Menshikov, năm đó ông mới gần 20 tuổi, đang học tại Đại học Leningrad; thầy giáo của ông ta là nhân vật xuất chúng trong giới Hán học Liên Xô lúc đó, Alekseev. Cũng chính nhờ phát hiện và nỗ lực của họ nên mới có đội thám hiểm liên hợp sau này, tiếp theo chúng ta sẽ tiếp tục đọc bức thư thứ ba".

Thưa thầy kính mến,

Khi viết bức thư này, em cảm nhận rõ đôi tay mình đang run rẩy. Thầy đừng lo lắng, đây không phải vì nguyên nhân sức khỏe của em, mà là bởi một sự thật kinh hoàng mà hôm qua Em phát hiện được ở cung điện Mùa Đông đã khiến em kích động vô cùng.

Tuần trước, theo sự chỉ đạo của thầy, em và Misha đã đến thực tập tại viện khoa học viện nghiên cứu Đông Phương học, khi tra cứu và đọc những tài liệu nghiên cứu phức tạp này, Misba vô tình phát hiện ra một số tài liệu nghiên cứu mà Ivanovich Ivanov viết vào những thập niên 20, 30. Thầy đã

biết rồi đây, tìm kiếm tài liệu là việc làm khô khan và đau khổ, 'nhưng phần tài liệu nghiên cứu này của Ivanovich Ivanov lại khiến em và Misha vô cùng kích động và phấn khích. Trong phần tài liệu này, Ivanovich Ivanov có nhắc tới, vào cuối thập niên 20, ông vô tình phát hiện ra một báu vật đến từ vương triều Tây Hạ Trung Quốc trong cung điện Mùa Đông, tên gọi của báu vật này là "kệ tranh ngọc nổi gân cổ chạm cầu báu", Theo như Ivanovich Ivanov nói thì, kệ tranh ngọc này có khắc rất nhiều ký hiệu kỳ quái, Ivanovich Ivanov đã nghiên cứu kệ tranh ngọc này trong một thời gian dài, phán đoán những kí tự kỳ quái trên kệ tranh ngọc đó chính là văn tự Tây Hạ đã biến mất từ lâu, và ông đã nhận diện được một số văn tự Tây Hạ trên bề mặt kệ tranh, rồi thông qua việc giải nghĩa những văn tự này, ông đã phát hiện ra một bí mật kinh hoàng ẩn giấu phía sau báu vật Tây Hạ đó. Đáng tiếc là sau đó Ivanovich Ivanov đã bị chết trong ngục nên ông đã không thể tiếp tục hoàn thành nghiên cứu của mình.

Đọc tới đây, em và Misha đã không thể chờ đợi được nữa, hai chúng em lập tức lao tới cung điện Mùa Đông. Trong kho văn vật ngun ngút của cung điện Mùa Đông, rút cuộc chúng em cũng tìm thấy kệ tranh ngọc Tây Hạ đó. Khi em mở chiếc hộp gỗ tử đàn có đựng kệ tranh ngọc ra, em vô cùng kinh ngạc, đây là một báu vật tuyệt mỹ mà em chưa từng được chiêm ngưỡng, em không biết còn có thể dùng từ ngữ nào để hình dung cảm giác của em lúc đó. Kệ tranh ngọc được tạc thành từ cả tấm bạch ngọc Nephrite vùng Hòa Điền Tân Cương, khung kệ tranh ngọc cổ chạm khắc hai vòng hoa sen cuốn quanh, giữa hai vòng hoa sen lại chạm khắc một hàng châu báu. Em nhìn thấy những ký hiệu kỳ quái trên kệ tranh ngọc, đó có lẽ chính là văn tự Tây Hạ đã biến mất từ lâu mà Ivanovich Ivanov từng nhắc đến. Tuy cả em và Misba đều không hiểu nổi một kí tự nào trên đó, nhưng hai chúng em đều cảm thấy những kí hiệu không ai hiểu đó đúng như Ivanovich Ivanov từng nói, nhất định chứa đựng một bí mật kinh khủng nào đó.

Em và Misha quyết định tiếp tục ở lại cung điện Mùa. Đông nghiên cứu kệ tranh ngọc Tây Hạ này, và sẽ lấy chủ đề đó để viết luận văn. Em gửi kèm theo thư này hai bức ảnh của kệ tranh ngọc Tây Hạ, hy vọng nhận được sự giúp đỡ và chỉ đạo của thầy.

Chúc thầy mau chóng phục hồi sức khỏe!

Học sinh của thầy

Đọc xong bức thư thứ ba, tất cả mọi người trong mật thất đều im lặng, họ lại tiếp tục giở bức thư thứ tư ra.

5

Bức thư thứ tư là thư hồi âm của Alekseev cho Menshikov. Lev N. Menshikov thân yêu:

Đang bệnh nhận được thư của em, thầy được an ủi rất nhiều. Không! Đúng ra phải nói là phấn khích, thư của em khiến thầy củng cố thêm lòng tin, thầy là người đã động viên em chọn lựa con đường nghiên cứu học thuật này. Thầy biết, với một thanh niên trẻ tuổi như em, cả ngày vùi đầu nghiên cứu trong đống hồ sơ, tài liệu, sách vở quả là rất khô khan, đặc biệt là nghiên cứu văn minh Phương Đông xa lắc và cổ xưa. Nhưng, chàng thanh niên, mong em hãy tin vào tầm nhìn của thầy không thể nhìn lầm em, em rất có thiên phú trong lĩnh vực này, chỉ cần em kiên trì, thầy tin rằng, sau này em sẽ thay thế thầy, vượt qua thầy.

Thầy rất vui mừng khi thấy em hứng thú với văn minh Tây Hạ. Em biết rồi đấy, nhờ phát hiện kinh động thế giới của Coats Ivanov về Hắc Thành tại Trung Quốc năm 1909, quốc gia chúng ta đã nắm giữ được một lượng lớn văn kiện, tài liệu, văn vật gốc về nghiên cứu lịch sử và văn hóa Tây Hạ, mà thậm chí là cả Trung Quốc, cố hương của nền văn minh này, cũng không thể có nhiều tài liệu gốc như vậy. Do đó, văn minh Tây Hạ tại Trung Quốc và cả nghiên cứu về Tây Hạ học đều đang ở chỗ chúng ta. Nhưng bất hạnh ở chỗ, kể từ sau khi Ivanovich Ivanov chết, nghiên cứu về văn minh Tây Hạ của chúng ta đã bị ngắt quãng, chúng ta hiện giờ đang vô cùng thiếu những học giả trẻ như em, tiến hành những nghiên cứu liên quan, rồi nhất định sẽ tới một ngày chúng ta có thể quảng bá Tây Hạ học.

Còn về báu vật em nhắc tới trong thư, từ những năm trước, Ivanovich Ivanov đã từng đề cập tới với thầy, nhưng sau đó cùng với sự ra đi của

Ông, báu vật này cũng dần bị người ta quên lãng, nếu không có nhờ của em, có lẽ tới lúc chết thầy cũng không nhớ ra báu vật đó. Dựa vào kinh nghiệm lâu năm và trực giác của thầy, thầy có thể khẳng định với em rằng, nghiên cứu của em và Misha về kế tranh ngọc Tây Hạ này rất quan trọng. Thông qua tường thuật của em trong thư, và cả hai bức ảnh đó nữa, thầy tin rằng ý nghĩa của kế tranh ngọc Tây Hạ này vô cùng trọng đại. Thầy vẫn chưa biết nó ẩn giấu bí mật gì, nhưng thầy tin tưởng vào trình độ học thuật của Ivanovich Ivanov, bởi ông đã nhiều năm nghiên cứu báu vật này, mà đến khi chết vẫn lưu luyến không quên, nên nhất định là có phát hiện gì quan trọng về nó.

Viết tới đây thôi, hy vọng sẽ được gặp mặt nói chuyện với em và Misha, và để tận mắt nhìn thấy báu vật Tây Hạ đó. Cuối cùng, than vãn với em một câu, mùi bệnh viện thực là quá khó ngửi, bác sỹ ở đây cũng rất đáng ghét, nên rất mong sớm được ra viện để được cộng tác cùng các em.

Đúng rồi, thầy đột nhiên nhớ ra câu thơ, nếu như thầy nhớ không lầm, thì chắc là thế này: "Hắc Đầu Thạch Thất hoang thủy vực, xích diện phụ chủng bạch cao hà, trường di được nhân quốc tại bi" (viết bằng tiếng Trung). Thập niên 10, cũng chính là trước khi Ivanovich Ivanov bị mất, ông đã từng gửi một bức thư cho thầy. Trong thư, Ivanovich Ivanov vô cùng phấn khích, kể rằng ông đã có được bước đột phá trọng đại trong nghiên cứu về Tây Hạ học, nhưng ông không nói là có được đột phá gì, mà chỉ viết mấy câu thơ không đầu không cuối này bằng chữ Hán ở cuối thư. Lúc đó thầy không hứng thú lắm với việc nghiên cứu về Tây Hạ, bởi vậy cũng không nghiên cứu sâu. Không ngờ, sau đó thì nghe tin Ivanovich Ivanov bị bắt giam, bức thư đó trở thành bức thư cuối cùng ông ấy viết cho thầy.

Bởi vậy mấy năm sau đó, thầy thường lôi bức thư này ra đọc lại. Rồi thời gian dài trôi qua, thầy cũng thuộc cả mấy câu thơ bằng chữ Hán này, nhưng thầy vẫn không hiểu hàm ý của chúng. Sau đó, bức thư bị thất lạc trong chiến tranh vệ quốc, thật là đáng tiếc. Hy vọng mấy câu thơ này có thể hỗ trợ cho nghiên cứu của các em.

Vasily Mikhailovich Alekseev

Đọc xong bức thư này, Đường Phong nói: "Bức thư thứ ba và bức thư thứ tư cho thấy rõ, sau chiến tranh thế giới lần thứ hai, kế tranh ngọc Tây Hạ và tài liệu nghiên cứu của Ivannovich Ivano đã lần nữa thu hút sự chú ý của Alekseev và Alekseev cùng những học giả Liên Xô khác. Họ chắc chắn đã tiến hành nghiên cứu và đạt được những thành quả xuất chúng về vấn đề này. Nhưng rút cuộc họ nghiên cứu cụ thể tới bước nào, chúng ta cũng không biết được, nên chỉ có thể từ ngôn ngữ trong hai bức thư này để tìm ra một số manh mối mà thôi.

Giáo sư La Trung Bình đeo kính lão, nhìn hai bức thư đã được dịch ra này, trầm tư hồi lâu mới cất lời: "Quan trọng là phải xem Alekseev và Menshikov đã tìm thấy bao nhiêu tài liệu nghiên cứu của Ivanovich Ivanov. Vì từ nội dung trong thư mà phán đoán, cho tới nay Ivanovich Ivanov chắc là người tiếp cận gần nhất với chân tướng của bí mật. Bởi vậy, nếu như tài liệu nghiên cứu của Ivanovich Ivanov vẫn còn tồn tại, vậy thì, sẽ hỗ trợ rất lớn cho công tác nghiên cứu của nhóm Menshikov. Nhưng những năm 30 là thời kỳ vô cùng hỗn loạn, tài liệu nghiên cứu của rất nhiều học giả đều đã bị mất, tôi suy đoán, có lẽ Menshikov chỉ tìm thấy một phần tài liệu của Ivanovich Ivanov, còn về nghiên cứu sau này của họ, đạt được thành quả gì thì cũng không rõ nữa. Nhưng, mấy câu thơ đó..."

"Đúng vậy, mấy câu thơ đó nghĩa là gì nhỉ ?" -Đường Phong truy hỏi.

Giáo sư La lắc đầu, giải thích: "Theo như thói quen xưng hô của người Nga, 'Misha' rõ ràng không phải là tên thật của người đó, chỉ là tên gọi thân mật giữa những người bạn hoặc người thân với nhau, bởi vậy tôi cũng không thể phán đoán người này rút cuộc là ai, nhưng từ nội dung của hai bức thư có thể thấy, cái người Misha này chắc là bạn học của Menshikov, hai người họ đã cùng nhau phát hiện ra kế tranh ngọc tại cung điện Mùa Đông..."

"Hay là ta xem luôn bức thư thứ năm đi!" -Chưa kịp đợi giáo sư La nói xong, Lương Viện đã hấp tấp mở bức thư thứ năm ra.

Bức thư năm, viết năm 1951, thư của Suslov (Mikhail Andreyevich Suslov), nhà lãnh đạo văn hóa chủ quản và tư tưởng Liên Xô viết cho Alekseev.

Đồng chí Mikhail Andreyevich Suslov thân mến:

Hôm trước, hai học sinh của ông đã tường thuật lại với tôi về thành quả nghiên cứu gần đây của họ. Mong ông lượng thứ, vì kiến thức về phương diện lịch sử, tôi biết rất ít, đặc biệt là về văn minh Đông Phương xa xôi, tôi càng chưa từng chuyên sâu nghiên cứu. Nhưng gần đây, Viễn Đông đang có những biến động hoàn toàn khác biệt, sự biến động này khiến chúng tôi thấy vui mừng. Vì sự biến động này cũng chính là yêu cầu mà ông và học sinh của ông đề xuất -tới Trung Quốc để khảo sát thực địa.

Tuy tôi hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng nóng ruột muốn đến Trung Quốc để khảo sát của ông và học sinh, cũng có thể hiểu giá trị nghiên cứu khổng lồ bao hàm trong đó, nhưng, tôi rất lấy làm tiếc khi phải thông báo với ông rằng, đề nghị của ông và học sinh, hiện tại, ít nhất là thời gian tới vẫn không thể thực hiện được. Đây cũng là đáp án cuối cùng của trọng tâm Vấn đề, tôi vô cùng xin lỗi!

Ông biết đấy, hiện tại Viễn Đông đang tiến hành một cuộc chiến tranh đáng sợ, kẻ thù của chúng ta và kẻ thù của chính quyền mới ở Trung Quốc đều đang cật lực ngăn chặn tiến trình giải phóng và kiến thiết Trung Quốc -nơi mà ông định đến. Ở đó cướp bóc hoành hành, điều kiện tự nhiên vô cùng khắc nghiệt, càng có khả năng gặp phải sự phá hoại của thế lực đối địch nước ngoài. Bởi vậy, vì chúng tôi đã từng có trải nghiệm qua những kinh nghiệm về sự thận trọng, đã quyết định đình chỉ hoạt động khảo cổ của ông, chỉ là tạm thời, để đợi tới khi tình hình ổn định, điều kiện chín muồi, chúng tôi sẽ cân nhắc lại đề nghị của ông.

Chúc ông sớm phục hồi sức khỏe.

Mikhail Andreyevich Suslov

"Từ bức thư này có thể nhìn ra vấn đề, Alekseev và Menshikov cùng

những người khác, vì muốn tiến thêm một bước bóc gỡ bí mật của kế tranh ngọc, nên đã đề xuất với chính quyền việc muốn tới Trung Quốc để khảo sát thực địa. Từ đó, tôi suy đoán nghiên cứu của họ nhất định đã có rất nhiều tiến triển, bởi vậy mới nóng lòng tới Trung Quốc khảo sát đến thế. Và cũng từ bức thư này ta có thể nhận ra, chính quyền đã không đồng ý với yêu cầu của họ, ít nhất là tới năm 1951 cũng vẫn chưa đồng ý. Đường Phong đọc xong thư lên tiếng trước.

Triệu Vĩnh tiếp lời: "Trong thư nhắc tới 'Viễn Đông đang tiến hành một chiến tranh đáng sợ', chắc là ám chỉ chiến tranh Triều Tiên, điều này phù hợp với niên đại trong thư, hơn nữa dải tây bắc lúc đó quả thực không ổn định, cần nhắc vì nhân tố an toàn, bởi vậy chính quyền Liên Xô đã cự tuyệt đề nghị của Alekseev và mọi người".

"Khà khà, chính quyền cự tuyệt đề nghị của Alekseev và mọi người, tôi thấy không phải vì nhân tố an toàn gì cả, mà chủ yếu là do nghiên cứu của Alekseev và Menshikov vẫn chưa đánh động được những nhân vật lớn ở đẳng cấp cao kia, vì trong tiền đề không đủ chứng cứ thì họ vốn sẽ không tin tưởng đề nghị của Alekseev và Menshikov, mà chỉ coi đó là sự hoang tưởng của những phần tử tri thức. Nhưng nếu như có đủ chứng cứ, để chính quyền tin tưởng, thì bắt buộc phải đi khảo sát thực địa, bởi vậy sự việc mới gác lại tại đây." -Giáo Sư La Trung Bình phát biểu quan điểm của mình.

"Vậy sau đó, rút cuộc Alekseev có tới Trung Quốc không nhỉ?" -Lương Viện hỏi giáo sư La.

Giáo Sư La lắc đầu, thở dài: "Rất không may, không có sau này nữa, bởi vì năm đó Alekseev đã qua đời trong bệnh viện".

"Á? Vậy sao?" -Lương Viện giật mình.

Sau một hồi trầm ngâm, giáo Sư La phá vỡ sự im lặng: "Chúng ta tiếp tục đọc bức thư thứ sáu đi, bức thư thứ sáu, cũng là bức quái dị nhất, thần bí nhất, dài nhất trong bảy bức thư.

Bức thư thứ sáu viết năm 1958, nhưng họ tên của cả người viết và người

nhận thư đều bị che đi rồi.

(Phần xưng hô bị bôi đen):

Hôm trước, khi tới tham quan cung điện Mùa Đông và viện nghiên cứu Đông Phương học viện khoa học Liên Xô tại Leningrad, em thấy rất nhiều văn vật'cô có xuất xứ từ khu vực tây bắc nước ta. Những văn vật này, phần lớn là thuộc thời đại đế quốc Nga, được những nhà thám hiểm người Nga khai quật và đánh cắp mang về, trong đó, có kinh thư thời nhà Đường lấy ra từ Động Tàng Kinh Đôn Hoàng, cũng có cả văn hiến Tây Hạ lấy ra từ Hắc Thành. Những văn vật quý báu này, trước đây rất ít người trong nước biết tới, nên em có thể được coi là người Trung Quốc đầu tiên đã nhìn thấy những văn vật quý báu này. Đây không biết nên gọi là hạnh phúc? hay là bất hạnh nữa? Nếu suy nghĩ sâu sa thì đây là hạnh phúc của cá nhân em, nhưng lại là bất hạnh lớn của quốc gia, vì báu vật của Trung Quốc lưu lạc tha hương tới đất nước khác, người trong nước lại không hề hay biết, thì đúng là nỗi bất hạnh lớn của đất nước rồi! l

Đặc biệt là những văn vật Tây Hạ quý báu đó, trước đây, đến cả người được mang danh là "học giả" như em cũng đều chưa từng nghe thấy, nên thế nhân trên đời này hóa ra còn có những báu vật như vậy. Tại cung điện Mùa Đông, các nhà nghiên cứu Liên Xô còn đặc biệt bày ra cho em xem một báu vật Tây hạ, mà theo như họ nói thì báu vật này tên là "kệ tranh ngọc nổi gân cổ chạm châu báu". Nhà nghiên cứu Liên Xô còn kê cho em nghe một số thành quả nghiên cứu của họ về kệ tranh ngọc. Tuy em không hoàn toàn hiểu shết, nhưng có thể nhận ra là Liên Xô vô cùng coi trọng kệ tranh ngọc Tây Hạ đó.

(Một dòng phía dưới bị bôi đen)

Hôm nay em tới Mátxcova, khi quan chức cao cấp của phía Liên Xô đón tiếp em, họ đã chính thức đề xuất mong rằng họ có thể cử một đoàn thám hiểm tới khảo sát khu vực tây bắc Trung Quốc. Em cảm thấy việc này không hề đơn giản, mà rất có khả năng là liên quan tới kệ tranh ngọc Tây Hạ đó. Nhưng khi em hỏi thăm về nội dung khảo sát cụ thể thì bất luận là

quan chức hay là các nhà nghiên cứu của Liên Xô đều úp úp mở mở có gì đó khó nói phải giấu giếm...

(Hai dòng sau đó bị bôi đen)

(Dòng đầu bị bôi đen)

Theo ngu ý của em, đề phía Liên Xô đơn độc thám hiểm là không thể, chỉ có tổ chức đội thám hiểm liên hợp, may ra việc còn có thể...

(Mười dòng sau đó gần như bị xóa toàn bộ, không thể đọc được)

Sao bức thư này lại loạn lên thế nhỉ ? Đằng sau vẫn chưa xong, hơn nữa người gửi thư, người nhận thư cũng không biết là ai ?" -Lương Viện đọc xong bức thư liền hỏi ngay.

Giáo Sư La nói: "Bởi vậy ông mới gọi bức thư này là thư của nhân vật bí ẩn. Trong thư không chỉ có những chỗ đề cập tới thân phận của người nhận thư đều đã bị bôi đen, mà còn cả rất nhiều nội dung khác cũng đã bị bôi đen".

"Ông gọi người nhận thư là nhân vật bí ẩn, vậy người gửi thư thì sao? Hình như ông biết người đó là ai?" -Đường Phong hỏi.

Giáo sư La lắc đầu, đáp: "Đường Phong, tôi không thể khẳng định người gửi thư đó là ai, nhưng từ giọng điệu và tường thuật trong thư mà phán đoán, người gửi thư và người nhận thư chắc là người Trung Quốc. Bức thư này khác với những bức kia, và người gửi thư này theo như tôi phán đoán, có lẽ là một học giả rất quan trọng của nước ta thời đó, địa vị của người này đồng thời cũng rất cao, nếu không thì phía Liên Xô sao lại đề xuất tới việc cử đoàn thám hiểm liên hợp với ông ta làm gì ?"

"Ừm, giáo Sư La nói có lý. Đây quả thực là một bức thư kỳ lạ, mà bức thư này vốn được viết bằng tiếng Trung sao?" Đường Phong lại hỏi giáo sư La.

"Không! Bức thư này không phải viết bằng tiếng Trung, mà cũng được viết bằng tiếng Nga".

"Một học giả nổi tiếng của Trung Quốc mà lại dùng tiếng Nga viết thư cho một người Trung Quốc ? Sao kỳ lạ vậy?" -Đường Phong không khỏi kinh ngạc, nhân vật bí ẩn này rút cuộc là ai?

"Điều này ít nhất cũng cho thấy nhân vật nhận thư bí ẩn này cũng tinh thông tiếng Nga, chỉ có điều chúng ta không biết người nhận thư này là ai..."

Triệu Vĩnh ngắt lời giáo sư La: "Điều mà tôi quan tâm nhất là bức thư này đã bị ai bôi đen? Có xuất hiện điều gì kỳ lạ không? Là người gửi thư tự bôi đen hay người nhận bí ẩn bôi đen hoặc là người nào khác? Sao bức thư này lại rơi vào tay KGB?"

"Có lẽ bức thư này vốn không gửi đi, hoặc là người bôi đen bức thư chính là KGB" -Đường Phong phán đoán.

Triệu Vĩnh phản bác: "Đây đều là những hồ sơ tuyệt mật của KGB. Nếu đã liệt vào hồ sơ tuyệt mật như vậy, thì KGB không hà có gì phải bôi đen vài chỗ trong bức thư như vậy, nếu như thật sự không yên tâm, thì họ chắc chắn sẽ chọn tách tiêu hủy nó đi rồi".

Đường Phong không còn lời nào để nói lại, lúc này, Lương Viện lại nóng vội hỏi: "Các anh đừng có tranh luận nữa, sau đó thì sao?"

"Sau đó? Sau đó thì có đội thám hiểm liên hợp giống như cơn ác mộng đó!" -Giáo sư La rầu rĩ nói.

8

_Bức thư bảy, thư của chủ tịch KGB shelepin Alexander Nikolayevich Shelepin) gửi cho Sakharov (Victor Mikhailovich Sakharov), bộ trưởng đầu tiên của KGB (Bức thư này không có thời gian cụ thể)

Đồng chí Mikhailovich Sakharov:

Sự thất bại của hành động "Hắc Thành" đã khiến chúng ta lộn thất rất nhiều đồng chí ưu tú, vì vậy tôi rất tiếc khi phải báo với anh rằng, chúng ta phải lập tức dừng ngay hành động lần này lại.

Người đảng viên cộng sản chúng ta đều không tin vào thần thánh, càng

không thể tin tưởng vào bất cứ truyền thuyết

Thần ma quỷ quái nào, nhưng lần này trong sa mạc tại tây bắc Trung Quốc, những điều kỳ dị đáng sợ mà đội thám hiểm gặp phải đã khiến tôi không thể giải thích được bằng bất cứ cách nào; cũng có thể là đã có sự phá hoại của thế lực thù địch nước ngoài, nhưng ở phương diện này, chúng ta cũng không có chứng cứ xác thực. Vật báu ẩn giấu bí mật của vương triều Tây Hạ đến từ Trung Quốc đó, tôi nghĩ chỉ có thể để lại cho thế hệ sau thám hiểm nghiên cứu mà thôi, còn tôi và anh cùng thế hệ chúng ta khả năng không còn cơ hội để bóc trần những bí mật trong đó nữa.

Dưới đây là mệnh lệnh của tôi:

1. Lập tức chấm dứt hành động "Hắc Thành", điều toàn bộ thành viên của chúng ta về, bao gồm các nhà khoa học của các chuyên ngành, nhân viên đặc công, quân nhân. Đồng thời, việc điều tra liên quan tới nguyên nhân thất bại của lần hành động này, cùng kế hoạch tìm kiếm thành viên mất tích cũng dừng lại.
2. Toàn bộ thành viên tham gia hành động lần này, bao gồm các nhà khoa học, nhân viên đặc công, quân nhân, bất luận họ biết được bao nhiêu vấn đề có liên quan đến hành động lần này, nhất loạt yêu cầu họ phải kí cam kết bảo mật, cam kết vĩnh viễn không được tiết lộ bất cứ bí mật nào liên quan tới hành động Hắc Thành ", nếu không họ sẽ phải chịu hình phạt nghiêm khắc nhất.
3. Với mấy vị chuyên gia biết rõ nhất về sự tình cung điện Mùa Đông và viện nghiên cứu Đông Phương của Học viện khoa học, anh hãy sắp xếp một thời gian thích hợp, tôi muốn gặp mặt họ nói chuyện.
4. Tiêu hủy toàn bộ văn kiện liên quan tới hành động "Hắc Thành " việc này phải do anh đích thân thực thi.
5. Còn về vật báu đến từ vương triều Tây Hạ Trung Quốc, cũng do anh tìm kiếm nơi nào an toàn nhất để cất giữ. Ghi nhớ là cất giữ

vĩnh viễn! Nếu không được tổng bộ cho phép, thì tuyệt đối không được để vật này lộ diện, nếu như một ngày nào

vật này xuất hiện trở lại, nhất định sẽ dẫn tới một sự hỗn loạn đáng sợ mới, điều đó tôi không hề vọng nhìn thấy.

6. Với những thành viên may mắn sống sót, cố gắng hết sức cấp cứu, còn về sắp xếp sau này cho họ, tôi sẽ cân nhắc tiếp.

Như vậy đi, tổng cộng là 6 điểm, mong anh nhớ kỹ và nghiêm túc thi hành. Bởi cấp độ bảo mật của hành động "Hắc Thành" rất cao, sẽ không tiếp tục phát tài liệu liên quan, thư này đọc xong, lập tức phải tiêu hủy.

Shelepin

"Từ bức thư của Shelepin, chúng ta có thể biết được rằng KGB đã gọi cuộc thám hiểm lần đó là hành động "Hắc Thành", hơn nữa trong thư ông ta cũng đã nói rất rõ, hành động cuối cùng đã thất bại, cũng có nghĩa là họ đã không tìm ra bí mật chôn giấu trong kệ tranh ngọc" -giáo sư La phân tích.

Đường Phong tiếp lời: "Như vậy, đối chiếu với tình hình mà Lương lão tiên sinh nói, Lương Vân Kiệt là phiên dịch tiếng Nga của đội thám hiểm, cũng tham gia vào chuyến thám hiểm đó, kết quả đội thám hiểm đã gặp nạn tại sa mạc

Badain Jaran, gần như toàn quân tan tác. Lương lão tiên sinh là người duy nhất của phía Trung Quốc may mắn sống sót".

Giáo Sư La Trung Bình gật gù: "Đúng vậy, tôi cũng là người nắm được tình hình của chuyến thám hiểm đó, lần đó xem chút nữa tôi cũng được chọn để tham gia vào đoàn thám hiểm. Đến giờ tôi vẫn còn nhớ, khi danh sách của đoàn thám hiểm được công bố, tôi đã buồn bã đến nhường nào, còn mấy thanh niên được chọn mà tôi quen thì đã hưng phấn vô cùng, nhưng, sau đó..." -Giáo sư La gần như chìm trong hồi ức, mãi một lúc sau, ông mới tiếp tục kể: "Sau khi đoàn thám hiểm gặp nạn, tôi ngày càng hứng thú với lịch sử Tây Hạ. Tôi càng quyết tâm hoàn thành cho được tâm nguyện vẫn còn dang dở của đoàn thám hiểm. Bởi vậy, bao năm qua tôi đã

nhiều lần thâm nhập vào sa mạc Badain Jaran, Hạ Lan Sơn, Sa mạc Tengger, vùng phía Tây Xuyên và nhiều nơi khác để khảo sát, tìm kiếm văn minh Tây Hạ đã mất tích".

"Bao nhiêu năm kiên trì như vậy, ngài đã trở thành đại gia về văn hóa lịch sử Tây Hạ rồi" -Đường Phong nói.

Giáo sư La hất hất tay: "Bởi vậy tôi thường nghĩ, năm đó bị rớt khỏi đoàn thám hiểm, là sự may mắn của tôi ? Hay là không may? Câu hỏi này tới tận giờ tôi vẫn chưa trả lời được".

"Nhưng tôi vẫn chưa hiểu là trong thư, shelepin đã ra lệnh tiêu hủy tất cả những văn kiện liên quan, vậy tại sao hôm nay chúng ta vẫn có thể đọc được bảy bức thư tuyệt mật này? Còn cả mệnh lệnh cất giữ vĩnh viễn báu vật Tây Hạ của ông ấy, báu vật đó chắc là kệ tranh ngọc. Nếu như kệ tranh ngọc bị cất giấu vĩnh viễn, thì tại sao giờ đây nó lại lộ diện?" Câu hỏi của Lương Viện lại khiến mọi người chìm trong suy tư. "Văn kiện có khả năng lọt ra ngoài ra từ nội bộ KGB. Sau khi Liên Xô tan rã, KGB bị giải tán, rất nhiều văn kiện vốn là tài liệu cơ mật của KGB bị thất lạc. Còn về việc kệ tranh ngọc tại sao lại xuất hiện, tôi không biết, cũng có khả năng giống như đồng tài liệu này bị thất thoát ra từ KGB vậy. cũng có khả năng là từ con đường khác nào đó" -Hàn Giang vốn trầm tư từ đầu tới giờ bỗng phát biểu suy đoán của mình.

"ừm, tôi hoàn toàn đồng ý với phán đoán của đội trưởng nhưng, còn có một nghi vấn lớn nhất, đó là từ nội dung của bảy bức thư này có thể nhận thấy, chắc chắn là các là các học giả Liên Xô thông qua việc nghiên cứu kệ tranh ngọc đã tìm được những manh mối rất quan trọng, bởi vậy mới có thể thuyết phục được các lãnh đạo cấp cao đồng ý cho họ tới Trung Quốc khảo sát. Vậy rút cuộc họ đã phát hiện ra điều gì trên kệ tranh ngọc ?" -Đường Phong nói ra nghi vấn trọng tâm.

"Không sai, đúng như Đường Phong nói, nhất định vị học giả Liên Xô đó đã phát hiện ra điều gì trên kệ tranh ngọc, hiện tại kệ tranh ngọc này đang ở trong tay chúng ta, chúng ta cũng phải nhanh chóng tìm hiểu kệ tranh ngọc

để hóa giải bí mật bao trùm lên nó, dĩ nhiên, phải trông vào những nghiên cứu của giáo Sư La rô".

Mọi người cùng đổ dồn ánh mắt hy vọng về phía giáo sư La. Giáo sư La cười khan hai tiếng, nói: "Các bạn đừng nhìn tôi như thế, kệ tranh ngọc trải qua bao nhiêu năm như vậy. Những kí hiệu trên bề mặt ồ, chính là những văn tự Tây Hạ mà Đường Phong nói, đã loang lổ không nhìn rõ nữa rồi. Hiện giờ tôi đang điều chế một loại chất lỏng đặc biệt, các bạn muốn nhìn rõ những văn tự Tây Hạ trên kệ tranh ngọc này thì hãy chờ thêm một thời gian nữa; còn sau khi xử lý xong xuôi, có thể giải mã được những văn tự Tây Hạ để tìm ra bí mật của kệ tranh ngọc này hay không, thì còn phải xem vận may của chúng ta nữa".

Đường Phong nghe xong những lời của giáo sư La liền quay lại nhìn nhìn Hàn Giang, trong lòng hai người không hẹn mà gặp cùng nảy sinh một suy nghĩ kỳ lạ: ta đã tiếp cận được chân tướng của bí mật, hay là đang càng lúc càng xa rời bí mật đó đây?

Chương 5 : Bẩy bức thư tuyệt mật

1

_Trong một căn nhà cao tầng với vẻ ngoài rất phổ biến nằm ở ngoại ô phía tây Bắc Kinh, Triệu Vĩnh dẫn Đường Phong và Lương Viện vào một căn mật thất kéo rèm dày cộm. Trong mật thất, ngoài Hàn Giang, còn có một lão tiên sinh tóc bạc phơ ngồi trên xe lăn đang nhìn Đường Phong và Lương Viện cùng một người đàn ông khác chạc tuổi Hàn Giang, tay cầm tẩu thuốc, đeo kính gọng vàng, dáng vẻ học thức.

Đường Phong và Lương Viện ngồi ngay ngắn, Hàn Giang mở lời: "Ngồi ở đây đều là người của chúng ta, tôi sẽ nói thẳng luôn; trước tiên, tôi thay mặt tổng bộ cảm tạ tiểu thư Lương Viện và tiên sinh Lương Dũng Tuyên đã trao lại kệ tranh ngọc nổi gân cổ chạm châu báu Tây Hạ. Xin tiểu thư Lương Viện hãy yên tâm, sau khi sự việc này kết thúc, kệ tranh ngọc đương nhiên sẽ được hoàn lại nguyên vẹn, ngoài ra, thông qua phê chuẩn đặc biệt của tổng bộ, sẽ cho phép cô tham gia hành động của chúng tôi".

"Ồ! Đội trưởng Hàn, thật sao?" -Lương Viện không dám tin vào điều đó.

Hàn Giang trịnh trọng gật gật đầu: "Đúng vậy, Lương tiểu thư, cô không nghe lầm, tuy cô không phải là thành viên chính thức của lão K, nhưng tôi đã coi cô như là một trong những thành viên của chúng tôi rồi".

"Hi hi, Đường Phong không cho tôi tham gia, anh ta luôn cự nự với tôi" -vừa nói, Lương Viện vừa lườm Đường Phong một cái, Đường Phong chẳng biết phải làm sao, chỉ lắc đầu, khiến mọi người đều bật cười.

Cười xong, Hàn Giang chỉ vào một vị tiên sinh tóc bạc phơ, nói với Đường Phong và Lương Viện: "Vị này chắc không cần phải giới thiệu với các bạn nữa đâu nhỉ, nhà sử học nổi tiếng, giáo sư La Trung Bình. Giáo sư La Trung Bình bao năm nay đắm đuối nghiên cứu lịch sử Tây Hạ, nhiều năm chuyên sâu nghiên cứu khảo sát cổ địa Tây Hạ, là người rất có uy tín trong lĩnh vực Tây Hạ học ở nước ta, cậu và giáo sư La cũng được coi là quen biết lâu rồi, chắc cậu vẫn chưa biết, giáo sư La cũng là thành viên của lão K chúng ta đấy!".

Đường Phong nghe thấy, vô cùng kinh ngạc. La Trung Bình gật đầu: "Đúng vậy, tôi chính là K4, đội trưởng Hàn là bang chủ, cứ nhất định lôi bộ xương già như tôi vào đây". Nói xong, giáo sư La quay lại nói với Lương Viện: "Viện Viện, ông là bạn thân lâu năm của ông nội cháu, ông rất buồn khi ông nội cháu gặp nạn, cháu phải tin rằng đội trưởng Hàn chắc chắn sẽ tóm được hung thủ, chúng ta nhất định sẽ hóa giải những bí mật bao trùm lên kệ tranh ngọc". Lương Viện mắt ngấn lệ, gật đầu lia lịa.

Lúc này, Hàn Giang lại giới thiệu tiếp: "Giáo sư La học vấn tinh thông từ cổ chí kim, không những chỉ chuyên sâu nghiên cứu lịch sử và văn tự cổ, mà còn tinh thông vài ngoại ngữ; những tài liệu mà các cậu mang về, giáo sư La đã dịch hết ra rồi, sau đây sẽ mời giáo sư La giảng giải sơ bộ cho chúng ta".

Giáo sư La nhìn mọi người đã ngồi yên vị, lúc này mới lấy những tài liệu bí mật đó ra, bắt đầu giới thiệu: "Những tài liệu tiếng Nga mà các cậu mang về này q

uả thật rất khó hiểu. Đây đều là những tài liệu tối mật, tôi không biết những tài liệu này sao lại lưu lạc trong nước, nhưng chúng thật sự rất quan trọng, hỗ trợ rất lớn cho việc chúng ta giải mã những bí mật phía sau kệ tranh ngọc. Tôi đã xem xét tất cả tài liệu, phần lớn đây là tài liệu nghiên cứu lịch sử Tây Hạ của một vài học giả Liên Xô, còn cả một ít văn kiện thông thường, nhưng trong đó có một phần tài liệu vô cùng quan trọng." -Nói xong, giáo sư La đưa cho mọi người xem phần tài liệu tuyệt mật của KGB.

Mọi người đổ dồn ánh mắt lên văn kiện tuyệt mật trong tay giáo sư La. Giáo sư La nhắc cặp kính lão, mở tập tài liệu tuyệt mật trên bìa có in ba chữ tiếng Nga màu đen "КГБ", "tập tài liệu tuyệt mật của KGB này, thực ra là 7 bức thư tuyệt mật".

"Bảy bức thư tuyệt mật?" -mọi người đều ngạc nhiên thắc mắc.

Nét mặt giáo sư La đanh lại, ông bắt đầu đọc và giải thích bảy bức thư tuyệt mật này: "Tôi đã dịch bảy bức thư này sang tiếng Trung, sau đây mọi người xem đi, xem xong sẽ nộp lại để thống nhất bảo quản".

Bức thư thứ nhất là vào năm 1938, thư của nhà Hán học Liên Xô nổi tiếng Ivanovich Ivanov (Aleksei Ivanovich Ivanov) gửi cho Lavrentiy Beria (Lavrenti Pavles dze Beria) thời đó là người đứng đầu cơ quan tình báo.

Đồng chí Lavrenti Pavles dze Beria:

Hãy cho phép tôi được gọi như vậy. Theo như chỉ đạo của ngài và thuộc hạ của ngài dành cho tôi, những ngày này, trong nhà giam, tôi đã suy nghĩ đi suy nghĩ lại, mấy chục năm qua, bất luận là ở Trung Quốc, hay là ở nước ngoài, tôi luôn cố gắng hết sức trung thành phục vụ quốc gia. Từ trước tới nay chưa từng làm bất cứ một việc gì bất lợi cho quốc gia và nhân dân, bởi vậy, chỉ đạo của ngài và thuộc hạ của ngài khiến tôi không sao chấp nhận được.

Nếu như nói rằng những năm qua tôi đã làm sai việc gì, vậy thì, việc tôi có thể nghĩ ra chính là thành quả nghiên cứu mà tôi đã giấu ngài và quốc gia. Tôi đã làm việc này là vì thành quả nghiên cứu này khiến tôi vô cùng kinh ngạc, trước khi rút ra được kết luận cuối cùng, tôi không biết có nên công bố kết quả này với thế giới hay không. Nhưng, hiện giờ tôi đã quyết tâm, quyết định "thẳng thắn" với ngài, bởi vì nếu nhờ tôi chết rồi, thành quả nghiên cứu này sẽ không còn ai biết, nếu thế tôi có chết cũng không nhắm được mắt.

Thành quả nghiên cứu này liên quan tới bí mật về một báu vật của cung điện Mùa Đông được chôn giấu. Đương nhiên, báu vật này không xuất thân từ cung điện, mà đến từ Đông Phương xa xôi. Hơn 900 năm qua, tại phía tây Trung Quốc đã từng xuất hiện một đế quốc do người Đảng Hạng gây dựng, sùng bái màu trắng, người Hán gọi đế quốc này là "Tây Hạ", người Mông Cổ gọi quốc gia này là "Đường Ngột Thịch". Đế quốc màu trắng này một thời từng ở trên đỉnh cao của lịch sử Trung Quốc, mãi tới tận năm 1227 mới bị Thành Cát Tư Hãn diệt vong. Kể từ đó, tất cả những gì liên quan tới đế quốc màu trắng liền mất tích, chôn vùi trong sa mạc cát vàng miên man, giống như chưa từng tồn tại thế giới này.

Mấy trăm năm sau, khi nhân thế đã hoàn toàn lãng quên đế quốc màu trắng này, nhà thám hiểm trứ danh Coats Ivanov của nước ta trong một chuyến khảo sát Tây Hạ, Trung Quốc, đã vô tình phát hiện ra Hắc Thành - một tòa thành cổ thời Tây Hạ đã bị cát vàng chôn vùi từ lâu. Trong tòa thành cổ này, Coats Ivanov đã tìm thấy một lượng lớn văn hiến Tây Hạ và tượng phật quý báu cùng rất nhiều văn vật khác, trong đó, có một văn vật Tây Hạ vô cùng quý hiếm, nó được gọi là "kệ tranh ngọc nổi gân cổ chạm châu báu". Từ rất lâu rồi không ai biết tới báu vật này, và nó ngủ say trong kho văn vật của cung điện Mùa Đông. Cũng giống như Coats Ivanov vô tình phát hiện thấy Hắc Thành, trong một lần tình cờ, tôi đã phát hiện ra báu vật mà Coats Ivanov mang về từ Hắc Thành đó trong cung điện Mùa Đông. Bao năm qua, tôi đã nghiên cứu tìm tòi để giải mã bí mật của báu vật này. Nhiều lần trước tới Trung Quốc điều tra thực địa, cuối cùng tôi đã phát hiện ra, phía sau báu vật này có ẩn giấu một bí mật kinh hồn... Nhưng, đúng lúc nghiên cứu của tôi tới thời khắc mấu chốt, thì tôi lại bị ngài đưa vào nhà giam.

Tôi cũng không cầu xin ngài để được tự do, nhưng xin ngài hãy suy nghĩ về lời khẩn cầu của tôi. Cho dù tôi đã phạm vào trọng tội, nhưng xin ngài hãy cho phép tôi được tiếp tục công việc nghiên cứu của mình, để bí mật kinh hồn đó được phơi bày trước ánh sáng. Hy vọng ngài sẽ cân nhắc kỹ lưỡng đề nghị của tôi, bởi dù sao thì đây cũng là việc có lợi cho ngài và cho quốc gia của chúng ta, và cũng là để đáp lại tâm nguyện cuối cùng của tôi.

Aleksei Ivanovich Ivanov

Sau khi đọc xong bức thư thứ nhất, giáo sư La nhìn mọi người nói: "Ivanovich Ivanov là nhà Hán học nổi tiếng của nước Nga, đã từng nhiều lần tới Trung Quốc, ông từng phát hiện ra cuốn "Phiên Hán hợp thời chương trung châu"[Chỉ có thành viên đã kích hoạt và đăng nhập mới thấy được liên kết.] trong số những văn vật Tây Hạ được khai quật tại Hắc Thành, đây là cuốn từ điển song ngữ tiếng Tây Hạ và tiếng Hán. Nhờ phát hiện được cuốn từ điển này, mà người đời sau đã đọc hiểu được những điều kiện sáng tạo ra văn tự Tây Hạ đã thất truyền, cũng có nghĩa là,

Ivanovich Ivanov là học giả đầu tiên trong giới học thuật có thể đọc và hiểu được văn tự Tây Hạ cổ xưa. Từ bức thư này có thể nhận ra, năm 1938 Ivanovich Ivanov đã rơi vào vòng tù tội, đó cũng là lúc công việc nghiên cứu kế tranh ngọc Tây Hạ của ông đang ở trong giai đoạn then chốt, ông không muốn từ bỏ nghiên cứu, vậy là ở trong ngục ông đã viết bức thư này cho giám đốc cơ quan tình báo Liên Xô -Beria. Trong thư có nhắc tới kế tranh ngọc và công việc ông đang nghiên cứu, hy vọng có thể được trao trả tự do, tiếp tục công việc nghiên cứu của mình".

"Vậy sau đó Beria có đồng ý lời thỉnh cầu của ông ấy không?" -Lương Viện nóng lòng hỏi.

Giáo sư La không vội vã cũng không chần chừ, đáp: "Vậy thì phải đọc bức thư thứ hai rồi".

3

_Bức thư thứ hai là của Beria trả lời thư cho Ivanovich Ivanov nửa tháng sau.

Aleksei Ivanovich Ivanov:

Tôi đã đọc bức thư anh viết cho tôi, với học thức uyên bác của anh, tôi rất ngưỡng mộ, đặc biệt là những nghiên cứu về "đế quốc màu trắng" của Trung Quốc cổ đại. Nhưng tôi phải nói rõ ràng với anh rằng, tôi không hứng thú với những nghiên cứu của anh, tôi cũng tin rằng quốc gia chúng ta cũng không có bất cứ hứng thú gì với việc này. Hội nghị đại biểu toàn quốc vừa trải qua một cuộc tranh luận kịch liệt, và thấy rằng nghiên cứu lịch sử của anh không có chút lợi ích gì do chúng tôi, chúng tôi cần là cần tương lai, một tương lai hoàn toàn mới, chứ không phải là quá khứ cổ xưa đại xa lắc xa lơ của anh! Tỉnh ngộ đi, Ivanovich Ivanov. Chỉ khi nào anh thực sự ngẫm nghĩ về hành vi phạm tội của mình, thừa nhận với nhân dân, lúc đó anh mới có cơ hội nhận được sự khoan hồng. Ngoài ra, không còn con đường nào khác! Đừng tham vọng dựa vào những sáng tạo theo tưởng tượng về sự ly kỳ của lịch sử Đông Phương để được trao trả tự do! Được rồi, cứ vậy nhé, tôi không muốn lãng phí thời gian với anh và mớ nghiên

cứu vô vị của anh, bởi vì còn rất nhiều việc đang chờ đợi tôi. Tôi cảm thấy thời gian đang rất thúc gấp gáp, còn anh, thời gian còn lại cũng không nhiều nữa đâu, hy vọng anh tự lo cho mình.

Lavrenti Pavles dze Beria

"Từ bức thư thứ hai có thể nhận thấy, Beria lúc đó chức cao vọng trọng, ra điều ngạo mạn, ông không hứng thú với nghiên cứu của Ivanovich Ivanov, càng không tin tưởng cái gọi là thành quả nghiên cứu mà Ivanovich Ivanov nói tới, nên đương nhiên sẽ không phê chuẩn cho ông ta tiếp tục nghiên cứu. Beria thậm chí còn cho rằng Ivanovich Ivanov vì muốn mưu cầu mạng sống nên đã tự tưởng tượng ra bí mật Đông Phương gì đó. Thậm chí sau đó Beria cũng không thay đổi ý định, Ivanovich Ivanov có viết thư tiếp cho Beria nữa hay không, chúng ta cũng không biết được, bởi vì sau đó không có bất cứ thông tin gì liên quan tới vấn đề này." -Đường Phong đọc xong bức thư thứ hai, mở lời trước.

Giáo sư La Trung Bình gật đầu: "Đúng vậy, hai bức thư này hoàn toàn phù hợp với tình hình mà tôi tìm hiểu được. Theo như tôi biết, Ivanovich Ivanov và Aleksandrovich Nevsky -người học trò mà ông hài lòng nhất, đều chết vì trận "đại gột rửa", vào khoảng năm 1938. Vì cái chết của Ivanovich Ivanov và nhiều người khác mà từ đó trở về sau, càng không có ai nghiên cứu những văn tự và văn vật Tây Hạ đó nữa. Nên tôi suy đoán tấm kệ tranh ngọc Tây Hạ từ đó trở đi chắc là cứ nằm mãi trong kho văn vật của cung điện Mùa Đông".

"Vậy sao lại có đội thám hiểm liên hợp đó nhỉ? Chắc chắn là sau đó có người bắt đầu nghiên cứu lại về kệ tranh ngọc Tây Hạ" -Đường Phong suy đoán.

Giáo sư La gật gù đồng tình: "Đường Phong, cậu nói không sai, sau đó lại có người phát hiện ra kệ tranh ngọc Tây Hạ này và bắt đầu tiến hành nghiên cứu lại. Người này chính là giáo sư Hán học thế hệ mới Menshikov, năm đó ông mới gần 20 tuổi, đang học tại Đại học Leningrad; thầy giáo của ông ta là nhân vật xuất chúng trong giới Hán học Liên Xô lúc

đó, Alekseev. Cũng chính nhờ phát hiện và nỗ lực của họ nên mới có đội thám hiểm liên hợp sau này, tiếp theo chúng ta sẽ tiếp tục đọc bức thư thứ ba".

4

_Bức thư thứ ba là vào năm 1951, Menshikov (Lev N. Menshikov) sau này trở thành giáo sư Hán học nổi tiếng, viết cho thầy giáo của iện sỹ Viện khoa học Liên Xô, nhà Hán học nổi tiếng Alekseev (Vasily Mikhailovich Alekseev):

Thưa thầy kính mến,

Khi viết bức thư này, em cảm nhận rõ đôi tay mình đang run rẩy. Thầy đừng lo lắng, đây không phải vì nguyên nhân sức khỏe của em, mà là bởi một sự thật kinh hoàng mà hôm qua em phát hiện được ở cung điện Mùa Đông đã khiến em kích động vô cùng.

Tuần trước, theo sự chỉ đạo của thầy, em và Misha đã đến thực tập tại viện khoa học viện nghiên cứu Đông Phương học, khi tra cứu và đọc những tài liệu nghiên cứu phức tạp này, Misha vô tình phát hiện ra một số tài liệu nghiên cứu mà Ivanovich Ivanov viết vào những thập niên 20, 30. Thầy đã biết rồi đấy, tìm kiếm tài liệu là việc làm khô khan và đau khổ, nhưng phần tài liệu nghiên cứu này của Ivanovich Ivanov lại khiến em và Misha vô cùng kích động và phấn khích. Trong phần tài liệu này, Ivanovich Ivanov có nhắc tới, vào cuối thập niên 20, ông vô tình phát hiện ra một báu vật đến từ vương triều Tây Hạ Trung Quốc trong cung điện Mùa Đông, tên gọi của báu vật này là "kệ tranh ngọc nổi gân cổ chạm châu báu". Theo như Ivanovich Ivanov nói thì, kệ tranh ngọc này có khắc rất nhiều ký hiệu kỳ quái, Ivanovich Ivanov đã nghiên cứu kệ tranh ngọc này trong một thời gian dài, phán đoán những kí hiệu kỳ quái trên kệ tranh ngọc đó chính là văn tự Tây Hạ đã biến mất từ lâu, và ông đã nhận diện được một số văn tự Tây Hạ trên bề mặt kệ tranh, rồi thông qua việc giải nghĩa những văn tự này, ông đã phát hiện ra một bí mật kinh hoàng ẩn giấu phía sau báu vật Tây Hạ đó. Đáng tiếc là sau đó Ivanovich Ivanov đã bị chết trong ngục nên

ông đã không thể tiếp tục hoàn thành nghiên cứu của mình.

Đọc tới đây, em và Misha đã không thể chờ đợi thêm được nữa, hai chúng em lập tức lao tới cung điện Mùa Đông. Trong kho văn vật ngun ngút của cung điện Mùa Đông, rút cuộc chúng em cũng tìm thấy kệ tranh ngọc Tây Hạ đó. Khi em mở chiếc hộp gỗ tử đàn có đựng kệ tranh ngọc ra, em vô cùng kinh ngạc, đây là một báu vật tuyệt mỹ mà em chưa từng được chiêm ngưỡng, em không biết còn có thể dùng từ ngữ nào để hình dung cảm giác của em lúc đó. Kệ tranh ngọc được tạc thành từ cả tấm bạch ngọc Nephrite vùng Hòa Điền Tân Cương, khung kệ tranh ngọc có chạm khắc hai vòng hoa sen cuốn quanh, giữa hai vòng hoa sen lại chạm khắc một hàng châu báu. Em nhìn thấy những ký hiệu kỳ quái trên kệ tranh ngọc, đó có lẽ chính là văn tự Tây Hạ đã biến mất từ lâu mà Ivanovich Ivanov từng nhắc đến. Tuy cả em và Misha đều không hiểu nổi một kí tự nào trên đó, nhưng hai chúng em đều cảm thấy những kí hiệu không ai hiểu đó đúng như Ivanovich Ivanov từng nói, nhất định chứa đựng một bí mật kinh khủng nào đó.

Em và Misha quyết định tiếp tục ở lại cung điện Đông nghiên cứu kệ tranh ngọc Tây Hạ này, và sẽ lấy chủ đề đó để viết luận văn. Em gửi kèm theo thư này hai bức ảnh của kệ tranh ngọc Tây Hạ, hy vọng nhận được sự giúp đỡ và chỉ đạo của thầy.

Chúc thầy mau chóng phục hồi sức khỏe!

Học sinh của thầy

Đọc xong bức thư thứ ba, tất cả mọi người trong mật thất đều im lặng, họ lại tiếp tục giở bức thư thứ tư ra.

5

_Bức thư thứ tư là thư hồi âm của Alekseev cho Menshikov.

Lev N. Menshikov thân yêu:

Đang bệnh nhận được thư của em, thầy được an ủi rất nhiều. Không! Đúng ra phải nói là phấn khích, thư của em khiến thầy củng cố thêm lòng tin, thầy là người đã động viên em chọn lựa con đường nghiên cứu học thuật này.

Thầy biết, với một thanh niên trẻ tuổi như em, cả ngày vùi đầu nghiên cứu trong đống hồ sơ, tài liệu, sách vở quả là rất khô khan, đặc biệt lại là nghiên cứu văn minh Phương Đông xa lắc và cổ xưa. Nhưng, chàng thanh niên, mong em hãy tin vào tâm nhìn của thầy, thầy không thể nhìn lầm em, em rất có thiên phú trong lĩnh vực này, chỉ cần em kiên trì, thầy tin rằng, sau này em nhất định sẽ thay thế thầy, vượt qua thầy.

Thầy rất vui mừng khi thấy em hứng thú với văn minh Tây Hạ. Em biết rồi đấy, nhờ phát hiện kinh động thế giới của Coats Ivanov về Hắc Thành tại Trung Quốc năm 1909, quốc gia chúng ta đã nắm giữ được một lượng lớn văn hiến, tài liệu, văn vật gốc về nghiên cứu lịch sử và văn hóa Tây Hạ, mà thậm chí là cả Trung Quốc, cố hương của nền văn minh này, cũng không thể có nhiều tài liệu gốc như vậy. Do đó, văn minh Tây Hạ tại Trung Quốc và cả nghiên cứu về Tây Hạ học đều đang ở chỗ chúng ta. Nhưng bất hạnh ở chỗ, kể từ sau khi Ivanovich Ivanov chết, nghiên cứu về văn minh Tây Hạ của chúng ta đã bị ngắt quãng, chúng ta hiện giờ đang vô cùng thiếu những học giả trẻ như em, tiến hành những nghiên cứu liên quan, rồi nhất định sẽ tới một ngày chúng ta có thể quảng bá Tây Hạ học.

Còn về báu vật em nhắc tới trong thư, từ những năm trước, Ivanovich Ivanov đã từng đề cập tới với thầy, nhưng sau đó cùng với sự ra đi của ông, báu vật này cũng dần bị người ta quên lãng, nếu không có sự nhắc nhở của em, có lẽ tới lúc chết thầy cũng không nhớ ra báu vật đó. Dựa vào kinh nghiệm lâu năm và trực giác của thầy, thầy có thể khẳng định với em rằng, nghiên cứu của em và Misha về kệ tranh ngọc Tây Hạ này rất quan trọng. Thông qua tường thuật của em trong thư, và cả hai bức ảnh đó nữa, thầy tin rằng ý nghĩa của kệ tranh ngọc Tây Hạ này vô cùng trọng đại. Thầy vẫn chưa biết nó ẩn giấu bí mật gì, nhưng thầy tin tưởng vào trình độ học thuật của Ivanovich Ivanov, bởi ông đã nhiều năm nghiên cứu báu vật này, mà đến khi chết vẫn lưu luyến không quên, nên nhất định là có phát hiện gì quan trọng về nó.

Viết tới đây thôi, hy vọng sẽ được gặp mặt nói chuyện với em và Misha, và để tận mắt nhìn thấy báu vật Tây Hạ đó. Cuối cùng, than vãn với em

một câu, mùi bệnh viện thực là quá khó ngửi, bác sỹ ở đây cũng rất đáng ghét, nên rất mong sớm được ra viện để được công tác cùng các em.

Đúng rồi, thầy đột nhiên nhớ ra câu thơ, nếu như thầy nhớ không lầm, thì chắc là thế này: "Hắc Đầu Thạch Thất hoang thủy vực, xích diện phụ chủng bạch cao hà, trường di dục nhân quốc tại bỉ" (viết bằng tiếng Trung). Thập niên 30, cũng chính là trước khi Ivanovich Ivanov bị bắt, ông đã từng gửi một bức thư cho thầy. Trong thư, Ivanovich Ivanov vô cùng phẫn khích, kể rằng ông đã có được bước đột phá trọng đại trong nghiên cứu Tây Hạ học, nhưng ông không nói là có được đột phá gì, mà chỉ viết mấy câu thơ không đầu không cuối này bằng chữ Hán ở cuối thư. Lúc đó thầy không hứng thú lắm với việc nghiên cứu về Tây Hạ, bởi vậy cũng không nghiên cứu sâu. Không ngờ, sau đó thì nghe tin Ivanovich Ivanov bị bắt giam, nên bức thư đó trở thành bức thư cuối cùng ông ấy viết cho thầy. Bởi vậy mấy năm sau đó, thầy thường lôi bức thư này ra đọc lại, rồi thời gian dài trôi qua, thầy cũng thuộc cả mấy câu thơ bằng tiếng Hán này, nhưng thầy vẫn không hiểu hàm ý của chúng. Sau đó, bức thư bị thất lạc trong chiến tranh vệ quốc, thật là đáng tiếc! Hy vọng mấy câu thơ này có thể hỗ trợ cho nghiên cứu của các em.

Vasily Mikhailovich Alekseev

Đọc xong bức thư này, Đường Phong nói: "Bức thư thứ ba và bức thư thứ tư cho thấy rõ, sau chiến tranh thế giới lần thứ hai, kệ tranh ngọc Tây Hạ và tài liệu nghiên cứu của Ivanovich Ivanov đã lần nữa thu hút sự chú ý của Alekseev và Menshikov cùng những học giả Liên Xô khác. Họ chắc chắn đã tiến hành nghiên cứu và đạt được những thành quả xuất chúng về vấn đề này. Nhưng rút cuộc họ nghiên cứu cụ thể tới bước nào, chúng ta cũng không biết được, nên chỉ có thể từ ngôn ngữ trong hai bức thư này để tìm ra một số manh mối mà thôi.

Giáo sư La Trung Bình đeo kính lão, nhìn hai bức thư đã được dịch ra này, trầm tư hồi lâu mới cất lời: "Quan trọng là phải xem Alekseev và Menshikov đã tìm thấy bao nhiêu tài liệu nghiên cứu của Ivanovich Ivanov. Vì từ nội dung trong thư mà phán đoán, cho tới nay Ivanovich

Ivanov chắc là người tiếp cận gần nhất với chân tướng của bí mật. Bởi vậy, nếu như tài liệu nghiên cứu của Ivanovich Ivanov vẫn còn tồn tại, vậy thì, sẽ hỗ trợ rất lớn cho công tác nghiên cứu của nhóm Menshikov. Nhưng những năm 30 là thời kỳ vô cùng hỗn loạn, tài liệu nghiên cứu của rất nhiều học giả đều đã bị mất, tôi suy đoán, có lẽ Menshikov chỉ tìm thấy một phần tài liệu của Ivanovich Ivanov, còn về nghiên cứu sau này của họ, đạt được thành quả gì thì cũng không rõ nữa. Nhưng, mấy câu thơ đó..."

"Đúng vậy, mấy câu thơ đó nghĩa là gì nhỉ?" -Đường Phong truy hỏi.

Giáo sư La lắc đầu, giải thích: "Theo như thói quen xưng hô của người Nga, ‘Misha’ rõ ràng không phải là tên thật của người đó, chỉ là tên gọi thân mật giữa những người bạn hoặc người thân với nhau, bởi vậy tôi cũng không thể phán đoán người này rút cuộc là ai, nhưng từ nội dung của hai bức thư có thể thấy, cái người Misha này chắc là bạn học của Menshikov, hai người họ đã cùng nhau phát hiện ra kế tranh ngọc tại cung điện Mùa Đông..."

"Hay là ta xem luôn bức thư thứ năm đi!" -Chưa kịp đợi giáo sư La nói xong, Lương Viện đã hấp tấp mở bức thư thứ năm ra.

6

_Bức thư năm, viết năm 1951, thư của Suslov (Mikhail Andreyevich Suslov), nhà lãnh đạo văn hóa chủ quản và tư tưởng Liên Xô viết cho Alekseev.

Đồng chí Mikhail Andreyevich Suslov thân mến:

Hôm trước, hai học sinh của ông đã tường thuật lại với tôi về thành quả nghiên cứu gần đây của họ. Mong ông lượng thứ, vì kiến thức về phương diện lịch sử, tôi biết rất ít, đặc biệt là về văn minh Đông Phương xa xôi, tôi càng chưa từng chuyên sâu nghiên cứu. Nhưng gần đây, Viễn Đông đang có những biến động hoàn toàn khác biệt, sự biến động này khiến chúng tôi cảm thấy vui mừng. Vì sự biến động này cũng chính là yêu cầu mà ông và học sinh của ông đề xuất – tới Trung Quốc để khảo sát thực địa.

Tuy tôi hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng nóng ruột muốn đến Trung Quốc để khảo sát của ông và học sinh, cũng có thể hiểu giá trị nghiên cứu khổng lồ bao hàm trong đó rất lấy làm tiếc khi phải thông báo với ông rằng, đề nghị của ông và học sinh, hiện tại, ít nhất là thời gian tới vẫn không thể thực hiện được. Đây cũng là đáp án cuối cùng của trọng tâm vấn đề, tôi vô cùng xin lỗi!

Ông biết đấy, hiện tại Viễn Đông đang tiến hành một cuộc chiến tranh đáng sợ, kẻ thù của chúng ta và kẻ thù của chính quyền mới ở Trung Quốc đều đang cật lực ngăn chặn tiến trình giải phóng và kiến thiết Trung Quốc - nơi mà ông định đến. Ở đó cướp bóc hoành hành, điều kiện tự nhiên vô cùng khắc nghiệt, càng có khả năng gặp phải sự phá hoại của thế lực đối địch nước ngoài. Bởi vậy, vì chúng tôi đã từng có trải nghiệm qua những kinh nghiệm về sự thận trọng, nên quyết định đình chỉ hoạt động khảo cổ của ông, dù chỉ là tạm thời, để đợi tới khi tình hình ổn định, điều kiện chín muồi, chúng tôi sẽ cân nhắc lại đề nghị của ông.

Chúc ông sớm phục hồi sức khỏe.

Mikhail Andreyevich Suslov

"Từ bức thư này có thể nhìn ra vấn đề, Alekseev và Menshikov cùng những người khác, vì muốn tiến thêm một bước bóc gỡ bí mật của kế tranh ngọc, nên đã đề xuất với chính quyền việc muốn tới Trung Quốc để khảo sát thực địa. Từ đó, tôi suy đoán nghiên cứu của họ nhất định đã có rất nhiều tiến triển, bởi vậy mới nóng lòng tới Trung Quốc khảo sát đến thế. Và cũng từ bức thư này ta có thể nhận ra, chính quyền đã không đồng ý với yêu cầu của họ, ít nhất là tới năm 1951 cũng vẫn chưa đồng ý". Đường Phong đọc xong thư lên tiếng trước.

Triệu Vĩnh tiếp lời: "Trong thư nhắc tới 'Viễn Đông đang tiến hành một chiến tranh đáng sợ', chắc là ám chỉ chiến tranh Triều Tiên, điều này phù hợp với niên đại trong thư, hơn nữa dải tây bắc lúc đó quả thực không ổn định, cân nhắc tới nhân tố an toàn, bởi vậy chính quyền Liên Xô đã cự tuyệt đề nghị của Alekseev và mọi người".

"Khà khà, chính quyền cực tuyệt đề nghị của Alekseev và mọi người, tôi thấy không phải vì nhân tố an toàn gì cả, mà chủ yếu là do nghiên cứu của Alekseev và Menshikov vẫn chưa đánh động được những nhân vật lớn ở tầng cấp cao kia, vì trong tiền đề không đủ chứng cứ thì họ vốn sẽ không tin tưởng đề nghị của Alekseev và Menshikov, mà chỉ coi đó là sự hoang tưởng của những phần tử tri thức. Nhưng nếu như có đủ chứng cứ, để chính quyền tin tưởng, thì bắt buộc phải đi khảo sát thực địa, bởi vậy sự việc mới gác lại tại đây." -Giáo sư La Trung Bình phát biểu quan điểm của mình.

"Vậy sau đó, rút cuộc Alekseev có tới Trung Quốc không nhỉ?" -Lương Viện hỏi giáo sư La.

Giáo sư La lắc đầu, thở dài: "Rất không may, không có sau này nữa, bởi vì năm đó Alekseev đã qua đời trong bệnh viện".

"Á? Vậy sao?" -Lương Viện giật mình.

Sau một hồi trầm ngâm, giáo sư La phá vỡ sự im lặng: "Chúng ta tiếp tục đọc bức thư thứ sáu đi, bức thư thứ sáu, cũng là bức quái dị nhất, thần bí nhất, dài nhất trong bảy bức thư.

7

_Bức thư thứ sáu viết năm 1958, nhưng họ tên của cả người viết và người nhận thư đều bị che đi rồi.

(Phần xưng hô bị bôi đen):

Hôm trước, khi tới tham quan cung điện Mùa Đông và viện nghiên cứu Đông Phương học học viện khoa học Liên Xô tại Leningrad, em thấy rất nhiều văn vật cổ có xuất xứ từ khu vực tây bắc nước ta. Những văn vật này, phần lớn là thuộc thời đại đế quốc Nga, được những nhà thám hiểm người Nga khai quật và đánh cắp mang về, trong đó, có kinh thư thời nhà Đường lấy ra từ Động Tàng Kinh Đôn Hoàng, cũng có cả văn hiến Tây Hạ lấy ra từ Hắc Thành. Những văn vật quý báu này, trước đây rất ít người trong nước biết tới, nên em có thể được coi là người Trung Quốc đầu tiên

đã nhìn thấy những văn vật quý báu này. Đây không biết nên gọi là hạnh phúc? hay là bất hạnh nữa? Nếu suy nghĩ sâu sa thì đây là hạnh phúc của cá nhân em, nhưng lại là bất hạnh lớn của quốc gia, vì báu vật của Trung Quốc lưu lạc tha hương tới đất nước khác, người trong nước lại không hề hay biết, thì đúng là nỗi bất hạnh lớn của đất nước rồi!

Đặc biệt là những văn vật Tây Hạ quý báu đó, trước đây, đến cả người được mang danh là "học giả" như em cũng đều chưa từng nghe thấy, nên thế nhân càng không biết được trên đời này hóa ra còn có những báu vật như vậy. Tại cung điện Mùa Đông, các nhà nghiên cứu Liên Xô còn đặc biệt bày ra cho em xem một báu vật Tây Hạ, mà theo như họ nói thì báu vật này tên là "kệ tranh ngọc nổi gân cổ chạm châu báu". Nhà nghiên cứu Liên Xô còn kể cho em nghe một số thành quả nghiên cứu của họ về kệ tranh ngọc. Tuy em không hoàn toàn hiểu hết, nhưng có thể nhận ra là Liên Xô vô cùng coi trọng kệ tranh ngọc Tây Hạ đó.

(Một dòng phía dưới bị bôi đen)

Hôm nay em tới Mátxcova, khi quan chức cao cấp của phía Liên Xô đón tiếp em, họ đã chính thức đề xuất mong rằng họ có thể cử một đoàn thám hiểm tới khảo sát khu vực tây bắc Trung Quốc. Em cảm thấy việc này không hề đơn giản, mà rất có khả năng là liên quan tới kệ tranh ngọc Tây Hạ đó. Nhưng khi em hỏi thăm về nội dung khảo sát cụ thể thì bất luận là quan chức hay là các nhà nghiên cứu của Liên Xô đều úp úp mở mở, có gì đó khó nói phải giấu giếm

(Hai dòng sau đó bị bôi đen)

(Dòng đầu bị bôi đen)

Theo ngụ ý của em, để phía Liên Xô đơn độc thám hiểm là không thể, chỉ có tổ chức đội thám hiểm liên hợp, may ra việc này còn có thể...

(Mười dòng sau đó gần như bị xóa toàn bộ, không thể đọc được)

"Sao bức thư này lại loạn lên thế nhỉ? Đằng sau vẫn chưa viết xong, hơn nữa người gửi thư, người nhận thư cũng không biết là ai?" -Lương Viện

đọc xong bức thư liền hỏi ngay.

Giáo sư La nói: "Bởi vậy ông mới gọi bức thư này là thư của nhân vật bí ẩn. Trong thư không chỉ có những chỗ đề cập tới thân phận của người nhận thư đều đã bị bôi đen, mà còn cả rất nhiều nội dung khác cũng đã bị bôi đen".

"Ông gọi người nhận thư là nhân vật bí ẩn, vậy người gửi thư thì sao? Hình như ông biết người đó là ai?" -Đường Phong hỏi.

Giáo sư La lắc đầu, đáp: "Đường Phong, tôi không thể khẳng định người gửi thư đó là ai, nhưng từ giọng điệu và tường thuật trong thư mà phán đoán, người gửi thư và người nhận thư chắc là người Trung Quốc. Bức thư này khác với những bức kia, và người gửi thư này theo như tôi phán đoán, có lẽ là một học giả rất quan trọng của nước ta thời đó, địa vị của người này đồng thời cũng rất cao, nếu không thì phía Liên Xô sao lại đề xuất tới việc cử đoàn thám hiểm liên hợp với ông ta làm gì?"

"Ừm, giáo sư La nói có lý. Đây quả thực là một bức thư kỳ lạ, mà bức thư này vốn được viết bằng tiếng Trung sao?" Đường Phong lại hỏi giáo sư La.

"Không! Bức thư này không phải viết bằng tiếng Trung, mà cũng được viết bằng tiếng Nga".

"Một học giả nổi tiếng của Trung Quốc mà lại dùng tiếng Nga viết thư cho một người Trung Quốc? Sao kỳ lạ vậy?" -Đường Phong không khỏi kinh ngạc, nhân vật bí ẩn này rút cuộc là ai?

"Điều này ít nhất cũng cho thấy nhân vật nhận thư bí ẩn này cũng tinh thông tiếng Nga, chỉ có điều chúng ta không biết người nhận thư này là ai..."

Triệu Vĩnh ngắt lời giáo sư La: "Điều mà tôi quan tâm nhất là bức thư này đã bị ai bôi đen? Có xuất hiện điều gì kỳ lạ không? Là người gửi thư tự bôi đen hay người nhận thư bí ẩn bôi đen hoặc là người nào khác? Sao bức thư này lại rơi vào tay KGB?"

"Có lẽ bức thư này ử đi, hoặc là người bôi đen bức thư chính là KGB" -

Đường Phong phán đoán.

Triệu Vĩnh phản bác: "Đây đều là những hồ sơ tuyệt mật của KGB. Nếu đã liệt vào hồ sơ tuyệt mật như vậy, thì KGB không hà có gì phải bôi đen vài chỗ trong bức thư như vậy, nếu như thật sự không yên tâm, thì họ chắc chắn sẽ chọn cách tiêu hủy nó đi rồi".

Đường Phong không còn lời nào để nói lại, lúc này, Lương Viện lại nóng vội hỏi: "Các anh đừng có tranh luận nữa, sau đó thì sao?"

"Sau đó? Sau đó thì có đội thám hiểm liên hợp giống như cơn ác mộng đó!" -Giáo sư La rầu rĩ nói.

8

_Bức thứ bảy, thư của chủ tịch KGB Shelepin (Alexander Nikolayevich Shelepin) gửi cho Sakharov (Victor Mikhailovich Sakharov), bộ trưởng đầu tiên của KGB (Bức thư này không có thời gian cụ thể)

Đồng chí Mikhailovich Sakharov:

Sự thất bại của hành động "Hắc Thành" đã khiến chúng ta tổn thất rất nhiều đồng chí ưu tú, vì vậy tôi rất tiếc khi phải thông báo với anh rằng, chúng ta phải lập tức dừng ngay hành động lần này lại.

Người đảng viên cộng sản chúng ta đều không tin vào thần thánh, càng không thể tin tưởng vào bất cứ truyền thuyết thần ma quỷ quái nào, nhưng lần này trong sa mạc tại tây bắc Trung Quốc, những điều ly kỳ đáng sợ mà đội thám hiểm gặp phải đã khiến tôi không thể giải thích được bằng bất cứ cách nào; cũng có thể là đã có sự phá hoại của thế lực thù địch nước ngoài, nhưng ở phương diện này, chúng ta cũng không có chứng cứ xác thực. Vật báu ẩn giấu bí mật của vương triều Tây Hạ đến từ Trung Quốc đó, tôi nghĩ chỉ có thể để lại cho thế hệ sau thám hiểm nghiên cứu mà thôi, còn tôi và anh cùng thế hệ chúng ta khả năng không còn cơ hội để bóc trần những bí mật trong đó nữa.

Dưới đây là mệnh lệnh của tôi:

1. Lập tức chấm dứt hành động "Hắc Thành", điều toàn bộ thành viên của chúng ta về, bao gồm các nhà khoa học của các chuyên ngành, nhân viên đặc công, quân nhân. Đồng thời, việc điều tra liên quan tới nguyên nhân thất bại của lần hành động này, cùng kế hoạch tìm kiếm thành viên mất tích cũng dừng lại.
2. Toàn bộ thành viên tham gia hành động lần này, bao gồm các nhà khoa học, nhân viên đặc công, quân nhân, bất luận họ biết được bao nhiêu vấn đề có liên quan đến hành động lần này, nhất loạt yêu cầu họ phải kí cam kết bảo mật, cam kết vĩnh viễn không được tiết lộ bất cứ bí mật nào liên quan tới hành động "Hắc Thành", nếu không họ sẽ phải ch phạt nghiêm khắc nhất.
3. Với mấy vị chuyên gia biết rõ nhất về sự tình cung điện Mùa Đông và viện nghiên cứu Đông Phương của Học viện khoa học, anh hãy sắp xếp một thời gian thích hợp, tôi muốn gặp mặt họ nói chuyện.
4. Tiêu hủy toàn bộ văn kiện liên quan tới hành động "Hắc Thành", việc này phải do anh đích thân thực thi.
5. Còn về vật báu đến từ vương triều Tây Hạ Trung Quốc, cũng do anh tìm kiếm nơi nào an toàn nhất để cất giữ. Ghi nhớ là: cất giữ vĩnh viễn! Nếu không được tổng bộ cho phép, thì tuyệt đối không được để vật này lộ diện, nếu như một ngày nào đó vật này xuất hiện trở lại, nhất định sẽ dẫn tới một sự hỗn loạn đáng sợ mới, điều đó tôi không hy vọng nhìn thấy.
6. Với những thành viên may mắn sống sót, cố gắng hết sức cấp cứu, còn về sắp xếp sau này cho họ, tôi sẽ cân nhắc tiếp.

Như vậy đi, tổng cộng là 6 điểm, mong anh nhớ kĩ và nghiêm túc thi hành. Bởi cấp độ bảo mật của hành động "Hắc Thành" rất cao, sẽ không tiếp tục phát tài liệu liên quan, thư này đọc xong, lập tức phải tiêu hủy.

Shelepin

"Từ bức thư của Shelepin, chúng ta có thể biết được rằng KGB đã gọi cuộc thám hiểm lần đó là hành động "Hắc Thành", hơn nữa trong thư ông ta

cũng đã nói rất rõ, hành động cuối cùng đã thất bại, cũng có nghĩa là họ đã không tìm ra được bí mật chôn giấu trong kệ tranh ngọc" -giáo sư La phân tích.

Đường Phong tiếp lời: "Nhu vậy, đối chiếu với tình hình mà Lương lão tiên sinh nói, Lương Vân Kiệt là phiên dịch tiếng Nga của đội thám hiểm, cũng tham gia vào chuyến thám hiểm đó, kết quả đội thám hiểm đã gặp nạn tại sa mạc Badain Jaran, gần như toàn quân tan tác. Lương lão tiên sinh là người duy nhất của phía Trung Quốc may mắn sống sót".

Giáo sư La Trung Bình gật gù: "Đúng vậy, tôi cũng là người nắm được tình hình của chuyến thám hiểm đó, lần đó xem chút nữa tôi cũng được chọn để tham gia vào đoàn thám hiểm. Đến giờ tôi vẫn còn nhớ, khi danh sách của đoàn thám hiểm được công bố, tôi đã buồn bã đến nhường nào, còn mấy thanh niên được chọn mà tôi quen thì đã hưng phấn vô cùng, nhưng, sau đó..." -Giáo sư La gần như chìm trong hồi ức, mãi một lúc sau, ông mới tiếp tục kể: "Sau khi đoàn thám hiểm gặp nạn, tôi ngày càng hứng thú với lịch sử Tây Hạ. Tôi càng quyết tâm hoàn thành cho được tâm nguyện vẫn còn dang dở của đoàn thám hiểm. Bởi vậy, bao năm qua tôi đã nhiều lần thâm nhập vào sa mạc Badain Jaran, Hạ Lan Sơn, Sa mạc Tengger, vùng phía Tây Xuyên và nhiều nơi khác để khảo sát, tìm kiếm văn minh Tây Hạ đã mất tích".

"Bao nhiêu năm kiên trì như vậy, ngài đã trở thành đại gia về văn hóa lịch sử Tây Hạ rồi" -Đường Phong nói.

Giáo sư La hất hất tay: "Bởi vậy tôi thường nghĩ, năm đó bị rớt khỏi đoàn thám hiểm, là sự may mắn của tôi? Hay là không may? Câu hỏi này tới tận giờ tôi vẫn chưa trả lời được".

"Nhưng tôi vẫn chưa hiểu là trong thư, Shelepin đã ra lệnh tiêu hủy tất cả những văn kiện liên quan, vậy tại sao hôm nay chúng ta vẫn có thể đọc được bảy bức thư tuyệt mật này? Còn cả mệnh lệnh cất giữ vĩnh viễn báu vật Tây Hạ của ông ấy, báu vật đó chắc là kệ tranh ngọc. Nếu như kệ tranh ngọc bị cất giấu vĩnh viễn, thì tại sao giờ đây nó lại lộ diện?" Câu hỏi của

Lương Viện lại khiến mọi người chìm trong suy tư.

"Văn kiện có khả năng lọt ra ngoài ra từ nội bộ KGB. Sau khi Liên Xô tan rã, KGB bị giải tán, rất nhiều văn kiện vốn là tài liệu cơ mật của KGB bị thất lạc. Còn về việc kê tranh ngọc tại sao lại xuất hiện, tôi không biết, cũng có khả năng giống như đồng tài liệu này bị thất thoát ra từ KGB vậy, cũng có khả năng là từ con đường khác nào đó" -Hàn Giang vốn trầm tư từ đầu tới giờ bỗng phát biểu suy đoán của mình.

"Ừm, tôi hoàn toàn đồng ý với phán đoán của đội trưởng, nhưng, còn có một nghi vấn lớn nhất, đó là từ nội dung của bảy bức thư này có thể nhận thấy, chắc chắn là các học giả Liên Xô thông qua việc nghiên cứu kê tranh ngọc đã thu được những manh mối rất quan trọng, bởi vậy mới có thể thuyết phục được các lãnh đạo cấp cao đồng ý cho họ tới Trung Quốc khảo sát. Vậy rút cuộc họ đã phát hiện ra điều gì trên kê tranh ngọc?" -Đường Phong nói ra nghi vấn trọng tâm.

"Không sai, đúng như Đường Phong nói, nhất định mấy vị học giả Liên Xô đó đã phát hiện ra điều gì trên kê tranh ngọc, hiện tại kê tranh ngọc này đang ở trong tay chúng ta, chúng ta cũng phải nhanh chóng tìm hiểu kê tranh ngọc này để hóa giải bí mật bao trùm lên nó, dĩ nhiên, phải trông cậy vào những nghiên cứu của giáo sư La rồi".

Mọi người cùng đổ dồn ánh mắt hy vọng về phía giáo sư La. Giáo sư La cười khan hai tiếng, nói: "Các bạn đừng nhìn tôi như thế, kê tranh ngọc trải qua bao nhiêu năm như vậy, những kí hiệu ồ, chính là những văn tự Tây Hạ mà Đường Phong nói, đã loang lổ không nhìn rõ nữa rồi. Hiện giờ tôi đang điều chế một loại chất lỏng đặc biệt, các bạn muốn nhìn rõ những văn tự Tây Hạ trên kê tranh ngọc này thì hãy chờ thêm một thời gian nữa; còn sau khi xử lý xong xuôi, có thể giải mã được những văn tự Tây Hạ để tìm ra bí mật của kê tranh ngọc này hay không, thì còn phải xem vận may của chúng ta nữa".

Đường Phong nghe xong những lời của giáo sư La liền quay lại nhìn nhìn Hàn Giang, trong lòng hai người không hẹn mà gặp cùng nảy sinh một suy

nghĩ kỳ lạ: ta đã tiếp cận được chân tướng của bí mật, hay là đang càng lúc càng xa rời bí mật đó đây?

Chương 6 : Tứ Bình

1

_Một tuần sau, Đường Phong, Lương Viện, Hàn Giang, Triệu Vĩnh và giáo sư La tập hợp lại trong mật thất của ngôi nhà nhỏ. Tấm kê tranh ngọc nổi gân cổ chạm châu báu Tây Hạ đang nằm ngay ngắn trên chiếc bàn trước mặt họ... Giáo sư La Trung Bình sau một tuần đóng cửa nghiên cứu, đã cơ bản giả mã được những kí hiệu bí ẩn trên bề mặt kê tranh ngọc.

Giáo sư La phát cho mọi người bốn bản in thác bản của bề mặt kê tranh ngọc, ông giới thiệu: "Từ bảy văn kiện tuyệt mật đó, chúng ta đã biết được năm đó Ivanovich Ivanov đã phát hiện ra một số kí hiệu bí ẩn trên bề mặt kê tranh ngọc. Ivannovich Ivanov, Alekseev và Menshikov đều cho rằng, những kí hiệu bí ẩn này chonhs là văn tự Tây Hạ đã biến mất nhiều năm qua, và họ đã cho tiến hành một số công việc dịch nghĩa. Nhưng kê tranh ngọc mà Đường Phong mang về này, do năm tháng bào mòn, cộng thêm điều kiện bảo tồn sau này không tốt, nên những kí hiệu bí ẩn trên bề mặt đó giờ đều bị cáu bẩn, mờ nét, bản in thác bản mà mọi người đnag nhìn thấy là do tôi dùng một loại chất lỏng đặc biệt để lau rửa, kê tranh ngọc sau khi được rửa sạch sẽ thì mới tiến hành lấy thác bản, nên bản in thác bản giờ cũng khá là rõ ràng rồi. Văn tự Tây Hạ là một loại văn tự chết, hiện nay ở nước ta, thậm chí là trên toàn thế giới, số người có thể đọc hiểu được văn tự Tây Hạ không vượt quá 20 người. Tôi tuy bất tài, nhưng đã bao năm học hành nghiên cứu văn tự Tây Hạ, bởi vậy cũng may mắn nhận biết được một vài văn tự Tây Hạ" -giáo sư La nói.

Lương Viện hiếu kỳ ngắt lời giáo sư La: "Giáo sư đừng giảng bài cho chúng cháu nữa, nếu giáo sư có thể đọc hiểu thì mau mau nói cho mọi người biết, những văn tự Tây Hạ trên đó nghĩa là gì đi ạ?"

Giáo SU La cười nói: "Viện Viện, cháu đừng nóng vội, nếu muốn phá giải bí mật ẩn giấu trong kê tranh ngọc Tây Hạ, mọi người ở đây vẫn bắt buộc phải nghe ông lái nhái. Không nói để các bạn đọc hiểu được văn tự Tây Hạ, thì ít nhất để các bạn đại khái hiểu được văn hóa lịch sử Tây Hạ; có như vậy các bạn mới có thể hiểu rõ được giá trị và văn hóa ẩn chứa bên

trong kệ tranh ngọc này, bởi vậy ông phải giảng bài cho mọi người trước đã".

"Giảng bài ? Cháu vừa mới tốt nghiệp từ Mỹ về, đến đây lại phải lên lớp sao ?" -Lương Viện tỏ ra nhụt chí.

Hàn Giang nghiêm mặt nói với mọi người: "Trên phương diện học thuật, giáo sư La là chuyên gia, chúng ta đều là học sinh, hơn nữa còn là học sinh tiểu học, bởi vậy bắt buộc phải nghe giáo sư La giảng bài cho chúng ta trước đã. Còn riêng Đường Phong, về phương diện này dĩ nhiên

không phải là học sinh tiểu học, nhưng tôi có yêu cầu cao với anh, nên anh lại càng phải chăm chú nghe giảng hơn chúng tôi, chăm học hơn chúng tôi?"

Những lời Hàn Giang nói khiến Đường Phong cảm thấy áp lực tăng lên gấp đôi. Anh bắt đầu hiểu ra tác dụng và giá trị của mình trong đội ngũ này, nhưng lúc này anh cũng không thể biết mình có khả năng đáp ứng được yêu cầu của Hàn Giang hay không, đặc biệt là việc đọc hiểu văn tự Tây Hạ đã thất truyền

2

_Giáo sư La bật máy chiếu lên, trên màn hình máy chiếu xuất hiện một ngọn núi tuyết nguy nga, dưới núi tuyết là rừng cây um tùm hun hút, đang có một đám người quần trên người những tấm da thú đang đuổi bắt dã thú, hoàn toàn là cảnh tượng của một xã hội nguyên thủy. Tiếp đó, giáo sư bắt đầu bài giảng của ông: "Người Đàng Hạng kiến lập vương triều Tây Hạ, từng là một chi của người Khương cổ. Vào thời viễn cổ, người Khương cổ sinh sống tại đông bắc cao nguyên Thanh Tạng, tại đây họ đã sáng tạo ra văn hóa Tây Khương. Người Đàng Hạng chính là một chi trong bộ lạc Tây Khương. Vào khoảng thế kỷ thứ tư, người Đàng Hạng bắt đầu bước lên vũ đài lịch sử Trung Quốc. Kể từ đó, người Đàng Hạng đã không ngừng nghỉ tiến những bước tiến di chuyển của họ. Vào thời kỳ cuối Nam Bắc triều, người Đàng Hạng bắt đầu hoạt động tại thượng lưu sông Hoàng Hà và khu vực bắc Tứ Xuyên, cũng chính là vùng đông nam tỉnh Thanh Hải và dải

Tung Phan, Hắc Thủy, Bắc Xuyên, Mậu Huyện của Tứ Xuyên. Trong "Tuy thư -Đảng Hạng truyền" có ghi chép lại: Đảng Hạng lấy thị tộc để phân chia bộ lạc, họ lớn thì hơn năm vạn người, họ nhỏ thì hơn nghìn người. " Tục thượng vũ lực, vô pháp lệnh, các vi sinh nghiệp, hữu chiến trận tắc tương đồn tụ, vô đao phú, bất tương vãng lai. Mục dưỡng ngư, dương, tru dĩ cộng thực, bất tri giá sắc". Người Đảng Hạng lúc đó chủ yếu sống bằng chăn nuôi gia súc, săn bắt, vẫn còn chưa biết sản xuất nông nghiệp, thuộc thời kỳ cuối của xã hội nguyên thủy. Sau này, Đảng Hạng Khương dần dần phát triển thành 8 bộ lạc lớn là: thị tộc Tế Phong, thị tộc Phí Thỉnh, thị tộc Vãng Lợi, thị tộc Pha Siêu, th tộc Dã Từ, thị tộc Phòng Đương, thị tộc Mễ Cẩm, thị tộc Thác Bạt, trong đó thực lực của bộ lạc Thác Bạt là mạnh nhất".

"Vậy thì, cái từ ‘Đảng Hạng’ này từ đâu mà có vậy?" -Lương Viện lại tò mò hỏi.

Giáo sư La giải thích: "Cái tên ‘Đảng Hạng’ này là kết quả của dịch âm sang tiếng Hán, khả năng lớn là dân tộc Hán có đã vay mượn cách gọi Đảng Hạng của một vài dân tộc thiểu số khác ở Tây Bắc, ví dụ như người Mông Cổ gọi người Đảng Hạng là ‘Đường Cổ Đặc’ hoặc ‘Đường Ngột Thích". Hầu hết các điển tịch tiếng Hán cũng tiếp tục dùng cách xưng hô này. Trong lúc đó, người Đảng Hạng lại tự gọi mình là ‘Miến Dược’ hoặc ‘Nhĩ Dược’, cách xưng hô này gần giống với cách gọi người Đảng Hạng của người Tạng. Trong văn hiến của dân tộc Tạng cổ, người Tạng gọi người Đảng Hạng trong thời kỳ Thổ Phiên di cư tới vùng Đông Bắc cao nguyên Thanh Tạng là Nhĩ Dược".

"Cũng có nghĩa là người Đảng Hạng thời kỳ này đã từ phía tây Tứ Xuyên di chuyển tới vành đai hồ Thanh Hải?" -Đường Phong truy hỏi.

"Đúng vậy, nhưng thời kỳ này, trên cao nguyên ThanhTạng, một vương triều khác là Thổ Phiên cũng phát triển, mở rộng ra bên ngoài. Để trốn tránh sự xâm lược và nô dịch của Thổ Phiên, các bộ lạc Đảng Hạng đã lần lượt di chuyển về một vương triều mới nổi lên -Đại Đường. Triều Đường đã tiếp nạp họ, người Đảng Hạng liền di chuyển tới khu vực hành lang Hà

Tây và khu vực Cam Nam. Sau loạn An Sử người Đảng Hạng lại di chuyển tới dải Thiểm Bắc, Hà Sáo, và từ đó định cư lại tại đây".

Đường Phong tiếp lời giáo sư La: "Phần lịch sử sau đó tôi đã biết rồi".

"Vậy thì sau đây sẽ tới lượt cậu nói nhé" -Giáo sư La đang muốn thử Đường Phong.

Đường Phong tiếp tục phần giới thiệu của giáo sư La: "Sau khi người Đảng Hạng định cư tại khu vực Thiểm Bắc, Hà Sáo, họ đã phát triển rất nhanh chóng và lớn mạnh. Những năm cuối thời Đường, thiên hạ đại loạn, từng nhóm người lớn mạnh khởi nghĩa, lãnh tụ kiệt xuất Thác Bạt Tư Cung của người Đảng Hạng đã dẫn dắt người Đảng Hạng không ngừng mở rộng thực lực của bộ tộc, và đã lập đại công trong việc trấn áp khởi nghĩa Hoàng Sào, được triều Đường phong làm Định Nan quân tiết độ sứ, phong tước Hạ quốc công và ban tặng họ "Ngột Danh". Bởi vậy trong sử sách cũng gọi hoàng tộc Tây Hạ là họ Ngột Danh. Kể từ đó, người Đảng Hạng từng bước chiếm hữu vùng đất của 5 châu gồm: Ngân Châu, a Châu, Hựu châu, Tuy châu, Tịnh Châu, trở thành chư hầu một phương. Sau khi triều Tống được thiết lập, triều đình thực thi chính sách bóc lột, thời Tống Thái Tông, hậu duệ của Thác Bạt Tư Cung INgột Danh Kế Bông tiếp tục kế nhiệm chức Định Nan quân tiết độ sứ. Không lâu sau, nội bộ quý tộc Đảng Hạng phát sinh đấu đá tranh giành quyền lực, triều Tống nhân cơ hội dụ dỗ Ngột Danh Kế Bông dẫn dắt tộc người đầu hàng, thuận theo triều Tống và dâng tặng vùng đất 5 châu: Ngân Châu, Hạ Châu, Hựu Châu, Tuy Châu, Tịnh châu. Kể từ đó, nội bộ dân tộc Đảng Hạng phân tách và đứng trước nguy cơ suy vong. Lúc này, trong những người Đảng Hạng không muốn thuận theo triều Tống, có một người đứng lên kêu gọi, dẫn lĩnh tộc người tháo chạy tới Địa Càn Trạch, cách đông bắc Hạ Châu 300 lý (khoảng 150km), tự xưng vương, chống lại triều Tống. Người này chính là người đặt nền móng cho vương triều Tây Hạ -Thác Bạt Kế Thiên.

Hơn 20 năm sau đó, người Đảng Hạ dưới sự lãnh đạo của Thác Bạt Kế Thiên, đã mở mang bờ cõi, chinh phạt bốn bề, mở rộng lãnh thổ, khai phá vùng sa mạc rộng lớn, không chỉ lấy lại lãnh thổ 5 châu đã mất, mà còn

công chiếm trấn địa trọng điểm của tây bắc bấy giờ là Linh châu. Đến thời kỳ con trai của Thác Bạt Kế Thiên, là Thác Bạt Đức Minh cầm quyền, người Đảng Hạng một mặt xoay sở với hai cường quốc Tống, Liêu, một mặt chinh chiến với Thổ Phiên, Hồi Cốt, mở rộng về hướng tây, không chế huyết mạch trên con đường tơ lụa -vành đai Hà Tây, từng bước thiết lập bờ cõi của nước Tây Hạ sau này, đồng thời xây dựng đô thành của vương triều Tây Hạ dưới chân núi Hạ Lan, đặt tên là Hưng Khánh Phủ.

Năm 1038, con trai của Thác Bạt Đức Minh là Nguyên Hạo, trải qua một thời gian dài chuẩn bị, từ bỏ họ tên mà liàng đế nhà Tống ban tặng, tự xưng là họ Ngôi Danh, chính chức xưng đế, kiến lập nên vương triều của người Đảng Hạng, lấy quốc hiệu Đại Hạ, người đời sau thường gọi vương triều là "Tây Hạ". Vào thời kỳ huy hoàng nhất của vương triều này là Tây Hạ, Hoàng Hà được coi là ranh giới phía đông, phía tây kéo dài mãi đến Tây vực, không chế con đường tơ lụa, phía nam đối đầu với Túc Quan, phía bắc dựa vào đại sa mạc, diện tích hơn cả ngàn dặm, bao gồm Ninh Hạ, toàn bộ Cam Túc Thiểm Tây, Nội Mông Cổ, Thanh Hải, một phần địa phận của Tân Cương ngày nay. Nguyên Hạo sau khi xưng đế, đã xây dựng bộ điển chương chế độ hoàn chỉnh, còn sáng tạo ra một hệ thống cả văn tự Tây Hạ độc đáo nữa".

3

_Giáo sư La nghe Đường Phong tường thuật xong, mỉm cười nói: "Đường Phong, lịch sử Tây Hạ mà cậu vừa nói rất chính xác, vì cậu đã nhắc đến Nguyên Hạo sáng lập ra văn tự Tây Hạ, vậy tiếp theo tôi sẽ nói về văn tự Tây Hạ đã thất truyền". Giáo sư La bấm nút điều khiển, một số ký tự kỳ lạ liền hiện ra trên màn hình máy chiếu, rồi ông tiếp giảng giải với mọi người: "Những ký tự đặc biệt trên màn hình máy chiếu này chính là văn tự Tây Hạ. Trước khi Nguyên Hạo xưng đế, dân tộc Đảng Hạng không có văn tự riêng. Những năm đầu, khi người Đảng Hạng còn sống du mục trên vùng cao nguyên Thanh Tạng, do ngôn ngữ Đảng Hạng gần gũi với Tạng ngữ, nên họ đã vay mượn chữ cái của Tạng văn để phiên âm ngôn ngữ của mình. Sự sáng tạo ra chữ viết Tây Hạ đã đánh dấu cho một bước phát triển mới,

lên một mình độ cao hơn của văn minh dân tộc Đảng Hạng. "Tổng sử" ghi: "Nguyên Hạo tự chế phiên thư, mệnh Dĩ Lợi Nhậm Vinh diễn dịch chi, thành thập lưỡng quyền, tự hình thể phương chỉnh loại bát phân, nhi họa pha trùng phục. Giáo quốc nhân kỹ sự dụng phồn thư, nhi dịch "Hiếu kinh", c'Nhĩ Nhã", "Tứ ngôn tạp tự" vi phồn ngữ". Thảm Khoát người Tống thì viết trong "Mộng Khê bút đàm": "Nguyên Hạo quả bản, kỳ đồ ngẫu khuất tiên sáng tạo phiên thư, độc cục nhất lâu thượng, lũy niên phương thành, chí thị hiển chi". Trong hai đoạn văn ghi chép này, đã nói rằng, trước khi Nguyên Hạo kiến lập vương triều Tây Hạ, đã ra lệnh cho đại thần thuộc hạ Dĩ Lợi Nhậm Vinh sáng tạo ra văn tự Tây Hạ, lệnh cho nhân dân trong nước sử dụng loại chữ mới này. Nguyên Hạo còn phiên dịch rất nhiều điển ách Hán văn thành chữ Tây Hạ. Thực ra, theo ý kiến của tôi, văn tự Tây Hạ vốn không phải do cá nhân nào sáng tạo ra, mà là được từng bước hình thành trong dân gian, cuối cùng được Dĩ Lợi Nhậm Vinh sưu tầm thu thập chỉnh sửa mà thành". Giáo sư La giới thiệu liền một mạch sự ra đời và hoàn thiện của văn tự Tây Hạ.

Lương Viện nhìn chằm chằm vào những văn tự Tây Hạ kỳ quái trên màn hình máy chiếu, đột nhiên hỏi: "Giáo sư sao cháu thấy mấy văn tự Tây Hạ này hơi giống tiếng Hán nhỉ, nhưng cháu chẳng hiểu được chữ nào cả".

"Khà khà ! Viện Viện, cháu quan sát khá lắm, văn tự Tây Hạ chính là Hán tự vay mượn, biến đổi mà thành. Các bạn xem, văn tự Tây Hạ, về kết cấu rất giống Hán tự. Cũng giống như chữ ô vuông, do nét chấm, ngang, sổ, móc, hất, quai, móc câu tạo thành, đến cả thể chữ cũng giống như Hán tự, có 5 loại thể chữ: Khải, Hành, Thảo, Triện, Lệ. Những người Itn »! IU nhìn thấy văn tự Tây Hạ đều nhầm rằng đây là chữ Hán, thực ra đây hoàn toàn là một loại văn tự khác. Cho tới nay, tổng cộng đã phát hiện ra hơn 5000 chữ trong văn tự Tây Hạ, tuy giống chữ Hán, nhưng không có bất cứ một chữ nào tương đồng với chữ Hán. Điều này đã phản ánh ý thức dân tộc mạnh mẽ của người Đảng Hạng, chúng ta xem lại mấy văn tự Tây Hạ này nhé, nét nhiều nhưng rời rạc, nhiều nét nghiêng, đặc biệt là nét phẩy, nét móc, bởi vậy mới có sách lịch sử viết về văn tự Tây Hạ là 'loại phù triện', ý nói là nét chữ Tây Hạ nhiều mà rời rạc, mù mờ khó hiểu. Bởi vậy, sau

khi Tây Hạ diệt vong, văn tự Tây Hạ nhanh chóng biến mất chôn vùi trong tai họa rình rập.

Sau khi Tây Hạ bị người Mông Cổ tiêu diệt, văn tự Tây Hạ cũng nhanh chóng biến mất trong dòng chảy lịch sử, mấy trăm năm sau không ai hay biết. Mãi cho đến những năm Gia Khánh triều Thanh, một học giả người am Túc là Trương Tấu trở về quê dưỡng bệnh, khi đến một ngôi miếu ở Vũ Uy, phát hiện thấy một căn phòng nhỏ đóng kín, ông hỏi một nhà sư ở đó là: "Trong phòng có vật gì?" Nhà sư nói: "Trong phòng là một tấm bia, tấm bia này rất quái dị, e rằng là yêu nghiệt, bởi vậy mới để trong phòng đóng kín cửa" Trương Tấu bao năm làm quan bên ngoài, nghe nhiều biết nhiều, không tin vào truyền thuyết ma quỷ nên đã yêu cầu nhà sư mở cửa phòng để xem thử là yêu nghiệt gì. Nhà sư không còn cách nào khác, đành phải mở cửa phòng cho Trương Tấu vào. Trương Tấu phát hiện trong phòng quả nhiên có một tấm bia, chữ trên tấm bia là những văn tự mà một đại học giả như ông chưa từng được biết đến, Trương Tấu lúc đó kinh ngạc thất sắc. Khi ông cẩn thận rón rén đi vòng ra sau tấm bia thì phát hiện ra mặt sau tấm bia có khắc chữ Hán, số chữ nhiều gần bằng chữ ở mặt trước. Trương Tấu bấy giờ mới hốt hoảng hiểu ra, hóa ra văn tự ở mặt trước chính là văn tự Tây Hạ đã biến mất! Tấm bia này chính là "Lương châu trùng tu Hộ Quốc Tự cảm ứng tháp bia" rất nổi tiếng, hiện vẫn bảo tồn trong viện bảo tàng tại thành phố Vũ Uy.

(1). Còn được gọi là: tấm bia Tây Hạ, là tấm bia khắc số lượng chữ Tây Hạ đối chiếu với chữ Hán nhiều nhất và hoàn chỉnh nhất được phát hiện. Ban đầu bia đá này được đặt ở Đại Vân Tự, thời Tây Hạ, Đại Vân Tự được đổi tên thành Hộ Quốc Tự -ND.

Kể từ đó về sau, văn tự Tây Hạ dần dần được giới học thuật coi trọng. Năm 1909, nhà thám hiểm người Nga Kozlov tại di chỉ Hắc Thủy Thành thuộc lãnh thổ Ejinaqi đã đào trộm một lượng lớn văn hiến có viết văn tự Tây Hạ trên đó. Kozlov vận chuyển tất cả những văn hiến Tây Hạ này tới Petersburg, nhà Hán học nước Nga Ivanovich Ivanov đã phát hiện ra cuốn "Phiên Hán hợp thời chương trung châu" nổi tiếng trong văn hiến Tây Hạ

được Kozlov chuyên về. Đây là một cuốn từ song ngữ tiếng Tây Hạ và tiếng Hán, do học giả Tây Hạ là Cốt Lạc Mậu Tài biên soạn. Ivanovich Ivanov nhờ có cuốn từ điển này đã đọc hiểu không ít văn tự Tây Hạ cổ xưa. Ở nước ta, người bắt đầu nghiên cứu một cách hệ thống văn tự Tây Hạ là hai cha con học giả nổi tiếng La Chân Ngọc và La Phúc Trường. Năm 1913, hai cha con La Chân Ngọc và La Phúc Trường có được một phần của 'Miên Hán hợp thời chương trung châu' từ chỗ Ivanovich anov. Trải qua nhiều năm nghiên cứu, La Phúc Trường đã dùng "Sáu phương pháp tạo nên chữ Hán truyền thống" là: tượng hình, chỉ sự, hình thanh, hội ý, giả tá, chuyển chú để phân tích văn tự Tây Hạ, giúp mọi người nâng cao rõ rệt kiến thức về cấu tạo văn tự Tây Hạ. Sau đó, ngày càng có nhiều học giả nghiên cứu văn tự Tây Hạ, nhưng do văn tự Tây Hạ mất mát đã nhiều năm nên đã không còn giá trị thực tế, cộng net chữ của văn tự Tây Hạ nhiều mà rời rạc, mù mờ khó hiểu, thế nên cho tới tận ngày nay, số học giả có thể nắm vững văn tự Tây Hạ chỉ còn lại thưa thớt vài người"

4

_Chính trong lúc mọi người đang rất đỗi ngạc nhiên về văn tự Tây Hạ cổ xưa thì Hàn Giang lại nhìn chằm chằm kệ tranh ngọc trước mặt, không nói một lời. Bề mặt kệ tranh ngọc này rút cuộc khắc nội dung gì ? Có thực sự ly kỳ đáng sợ như vậy không? Bao nhiêu người vì nó mà mất mạng, huyết chú đáng sợ! Văn tự trên kệ tranh ngọc, anh không hiểu nổi một chữ, thật là một cuốn thiên thư, không! Phải nói là tử thư! Nghĩ tới đây, Hàn Giang đột nhiên lên tiếng: "Giáo sư, vậy thì tiếp theo chúng ta sẽ giải thích nội dung của tử thư bí ẩn trên kệ tranh ngọc nhé".

"Tử thư?" -Mọi người nghe thấy từ này thốt ra từ miệng Hàn Giang đều rất đỗi sợ hãi. Giáo sư La cũng hơi sững sờ, liền cười đáp: "Không sai, đội trưởng Hàn nói không sai, đây quả thực là một cuốn tử thư".

"Tử thư! Lẽ nào giáo sư cũng không biết sao?" -Đường Phong ngạc nhiên hỏi.

Giáo sư La trầm ngâm hồi lâu, đáp: "Tôi vừa nói ban nãy rồi đấy, văn tự

Tây Hạ giống như chữ Hán, có năm thể thứ: Khải, Hành, Thảo, Triện, Lệ. Cho tới nay, tôi đã từng nhìn thấy bốn thể chữ Khải, Hành, Thảo, Triện trong văn tự Tây Hạ, chỉ có duy nhất thể chữ Lệ là chưa từng thấy trong văn tự Tây Hạ. Còn văn tự trên kệ tranh ngọc này, từ kinh nghiệm bao năm qua của tôi cho thấy, chúng vừa không phải là thể chữ Khải Tây Hạ, cũng không phải là thể chữ Hành Tây Hạ, càng không phải là thể chữ Thảo Tây Hạ hay thể chữ Triện Tây Hạ, bởi vậy bước đầu tôi phán đoán, văn tự Tây Hạ trên kệ tranh ngọc chắc là thể chữ Lệ Tây Hạ mà nhân thế chưa từng nhìn thấy"

"A ! Sao phức tạp vậy, vì chưa có ai từng nhìn thấy, vậy cũng chẳng có ai hiểu đâu nhỉ ?" -Lương Viện không giấu nổi sự thất vọng.

Khà khà, các bạn không phải sốt ruột đâu! Dù lần đầu tiên tôi đọc những văn tự này cũng không hiểu, nhưng rút cuộc cũng chỉ là thể chữ không giống, văn tự vẫn là văn tự Tây Hạ, nếu là thể chữ Khải và thể chữ Hành Tây Hạ thường thấy, thì chỉ cần một tiếng đồng hồ là tôi có thể dịch ra. Nguyên nhân đóng cửa một tuần là do cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy thể chữ Lệ. Vẫn may, thông qua một tuần nghiên cứu, tôi vừa đọc vừa mù mờ đoán nên cũng dịch được đại khái nội dung văn tự trên kệ tranh ngọc, chỉ có điều tôi cũng không thể hoàn toàn khẳng định..." -nói tới đây, giáo sư ngưng bật.

Hàn Giang nhìn giáo sư La đầy tin tưởng: "Giáo sư, bất luận là chính xác hay không, ngài cứ nói xem sao".

Giáo sư La gật gật đầu, bắt đầu dịch những văn tự trên kệ tranh ngọc: "Văn tự trên kệ tranh ngọc phân thành hai phía trước sau, chữ ở phần trên ít hơn, hơi giống như phần Hán tự trong toàn bộ bài văn, bước đầu tôi tạm dịch ra, toàn phần mở đầu này là: Tử tôn hữu nan, tử bình hợp nhất, vạn thủy, cửu từ nhất sinh, Hạng Hải Mật Thành,ại trường sinh thiên tí hựu, khả đắc phục quốc chi tư, phục quốc chi nhân, phi ngã tử tôn, tất thụ huyết chú. Tổng cộng có 44 chữ, văn gốc không có dấu câu, dấu câu ở giữa là do tôi thêm vào, đây chỉ là bản dịch ban đầu của tôi, thâm tâm cũng không chắc chắn, đặc biệt là ‘Hạng Hải Mật Thành’ mấy chữ đó đã bị bào mòn, rất không rõ

ràng".

"Giáo sư, bốn mươi tư chữ này nghĩa là gì?" -Đường Phong nói ra sự thắc mắc trong lòng mọi người.

Sắc mặt giáo sư La đanh lại, hình như ông đang băn khoăn cân nhắc trùng trùng, mọi người đợi mãi một lúc lâu sau mới nghe thấy giáo sư La nói: "Bốn mươi bốn chữ này, theo như suy đoán ban đầu của tôi, có liên quan tới một bí mật lớn của vương triều Tây Hạ.."

5

_Giáo sư La nói tiếp: "Dưới đây tôi sẽ đọc và giải thích từng câu, câu thứ nhất 'tử tôn hữu nan, tôi suy đoán chữ nan này, chắc là chỉ đại nạn mà vương triều Tây Hạ gặp phải, chẳng hạn như khi thời kỳ đất nước gặp hoạn nạn, cũng ý nói là con cháu hậu duệ, nếu như đến lúc gặp đại nạn; câu thứ hai 'tứ bình hợp nhất', câu này tôi trăn trở suy nghĩ mãi, ngẫm nghĩ mãi mà chẳng ra, nhưng sau đó tôi phân tích xong toàn bộ, lúc quay lại nhìn câu này mới ngộ ra, bởi vậy chúng ta tạm thời không xem câu này, tiếp tục; hai câu sau là 'thiên sơn vạn thủy, cửu tử nhất sinh', hai câu này về mặt chữ nghĩa không khó giải thích, chúng nói về gian nan, nguy hiểm, gian nan và nguy hiểm gì nhỉ ? Tôi nghĩ chắc là chỉ con đường gian nan, vượt qua sông núi ngàn trùng, thập tử nhất sinh; xem tiếp câu sau 'Hạn Hải Mật Thành', Hạn Hải Mật Thành là ý gì đây? Tôi lúc đầu cũng nghĩ không ra, nhưng tôi liên kết câu này với hai câu trước lại với nhau thì gần như đã hiểu ra, vượt qua sông núi ngàn trùng, thập tử nhất sinh là vì đi đâu đây? Là bởi vì đi đến Hạn Hải Mật Thành".

"Hạn Hải Mật Thành? Đây là nơi nào mà phải vượt qua sông núi ngàn trùng, thập tử nhất sinh mới tới được? Bí mật thật đấy!" -Lương Viện hỏi giáo sư La

Giáo sư La lắc lắc đầu: "Cả đời ta nghiên cứu lịch sử Tây Hạ nhưng cũng chưa bao giờ nghe thấy nơi nào tên là Hạn Hải Mật Thành cả".

"Có khi nào nghĩa là thế này không nhỉ, Hạn Hải là một địa danh, Mật Thành là một địa danh, 'Mật Thành' nghe có vẻ giống tên của một thành

phố" -Lương Viện đoán mò.

Đường Phong cũng suy đoán theo: "Hạn Hải, tôi thấy không có ý nghĩa gì đặc biệt cả, chính là chỉ sa mạc, Hạn Hải Mật Thành, ghép lại là nói về một thành trì bí mật trong gọi là Mật Thành".

Giáo sư La nghe Đường Phong phân tích, khẽ gật đầu điềm này tôi đồng ý với quan điềm của Đường Phong, Mật Thành rất có khả năng là một thành trì ẩn giấu trong sa mạc. Chúng ta xem tiếp, câu sau ‘nại trường sinh thiên tí hựu, câu này chắc là không có ý nghĩa thực tế gì, chỉ là ý nghĩa cầu nguyện ông trời phù hộ. Trung Quốc cổ đại, rất nhiều dân tộc du mục phương bắc như Mông Cổ, Khiết Đan, Đãng Hạng... đều sùng bái ông trời. Khi ra ngoài chinh chiến, săn bắn, phàm là có hoạt động gì quan trọng, họ đều phải cử hành nghi thức, cầu nguyện ông trời phù hộ. Hai câu sau, ‘khả đât phục quốc chi tư, phục quốc chi nhân’, theo như suy đoán của tôi, nghĩa là nói vượt qua sông núi ngàn trùng, thập tử nhất sinh, tìm thấy Hạn Hải Mật Thành là có thể có được tài nguyên phục quốc, nhân lực để phục quốc, ‘phục quốc chi tư’ may mà còn dễ lý giải, chính là của cải, của cải có thể đủ để phục quốc các bạn thử nghĩ xem phải có bao nhiêu?"

"Tôi đã hiểu ra chút ít rồi, thảo nào mấy trăm năm nay, bao nhiêu người muốn có được kệ tranh ngọc này, hóa ra không chỉ là vì báu vật này, mà còn vì kho tài nguyên phục quốc khác thường đó!" -Lời của Đường Phong khiến mọi người đều bưng tỉnh.

Trước mắt mọi người bưng lên ánh sáng, gấn như chuỗi sự việc này đã lần ra đầu mối, nhưng giáo sư La vẫn chau mày băn khoăn: "Các bạn đừng vui mừng vội, việc này không đơn giản chỉ là tranh giành một đồng của cải khổng lồ. ‘Phục quốc chi tư’ thì dễ lý giải, nhưng ‘phục quốc chi nhân thì nên lý giải thế nào đây?"

Phục quốc chi nhân! Lẽ nào là một đội quân? Sao lại như vậy được, mọi người đều chìm trong im lặng. Giáo se La nói tiếp: "Được! chúng ta tạm thời không để ý tới ‘phục quốc chi nhân’ này nữa, xem tiếp hai câu cuối cùng, ‘phi ngã tử tôn, tất thụ huyết chú’ "

Khi mây từ "tắt thụ huyết chú" thốt ra từ miệng giáo sư La, trong lòng tất cả mọi người trong mật thất đều run rẩy, huyết chú

! Huyết chú đáng sợ! Hóa ra chính là nội dung khắc trên kệ tranh ngọc này.

'Phi ngã tử tôn, tắt thụ huyết chú. Hai câu này tuy đáng sợ nhưng lại dễ hiểu, đây là lời nguyện rửa lúc đó của người sáng tác ra kệ tranh ngọc này, nếu như người nào không phải con cháu Tây Hạ đoạt được kệ tranh ngọc, tìm thấy Hạng Hải Mật Thành, thì sẽ bị huyết chú'. Giáo sư La giải thích xong, nhìn mọi người, ai ai cũng nặng trĩu tâm trạng, đến ngay cả Hàn Giang và Triệu Vĩnh vốn không tin quỷ thần mà sắc mặt cũng sầm xuống.

Vẫn là Lương Viện hỏi trước: " Vậy thì chúng ta cũng sẽ gặp phải lời nguyện của huyết chú?"

Giáo sư La cười đáp: "Thực ra, đây phần lớn là cách người xưa dùng để đe dọa người khác"

"Giáo sư, có lẽ ngài vẫn chưa biết, nửa tháng nay, ngoài Lương Vân Kiệt ra, đã có một số người vì kệ tranh ngọc này mà mất mạng" -Hàn Giang rút cuộc cũng mở miệng.

Lời của Hàn Giang khiến giáo sư La cũng kinh ngạc, trầm ngâm một hồi, giáo sư La mới khó nhọc nhoẻn một nụ cười: "Mọi người không cần phải lo lắng, dựa vào bao năm nghiên cứu của tôi, sau khi vương triều Tây Hạ bị diệt vong, rất nhiều người Đảng Hạng đã gia nhập đại quân Mông Cổ, người Mông Cổ gọi những người Đảng Hạng này là quân 'Đường Ngột Thích', trong đó có một nhánh sau này đã lấy chữ 'Đường' làm họ của mình, định cư tại nội địa, do đó mà nói, Đường Phong, cậu xem ra rất có khả năng là hậu duệ của người Đảng Hạng đấy! Vì đã là con cháu của người Đảng Hạng, nên cũng không nhất thiết phải lo lắng huyết chú gì đâu, khà khà".

"Cái gì ? Tôi là hậu duệ của người Đảng Hạng! Giáo sư La, ngài đừng an ủi chúng tôi như thế chứ!" -Mọi người đều biết giáo sư La bịa ra một lý do để an ủi mọi người, nhưng Đường Phong vẫn cứ bóc mẽ ông.

"Được rồi, đừng loanh quanh với cái ‘huyết chú’ nữa, chúng ta khi đã gia nhập lão K, thì sẽ không sợ huyết chú nào cả!" -Lời của Hàn Giang cất lên rất đanh thép và đầy cương quyết.

6

_Hàn Giang nhìn khắp mọi người trong phòng một lượt, rồi nghiêm túc nói: "Bóc gỡ bí mật của kệ tranh ngọc vốn rất nguy hiểm, nhưng tôi không tin huyết chú nào hết.

Lẽ nào con người mấy trăm năm trước còn có thể sống lại để cản trở chúng ta? chỉ có những đôi thủ tham lam, hung tàn,

họ mới thực sự là kẻ thù của chúng ta! Giáo sư La, ngài vẫn chưa giải thích xem câu thứ hai nghĩa là gì?"

Giáo sư La nhìn Hàn Giang, tiếp tục giải thích: "Trước đó tôi đã nói rồi, ban đầu tôi cũng không hiểu câu thứ hai ‘tứ bình hợp nhất’ nghĩa là gì? Nhưng khi tôi đọc và giải thích

xong toàn văn, quay lại xem câu thứ hai, hình như bắt đầu lý giải hàm ý của tứ bình hợp nhất. ‘Tứ bình hợp nhất’ tôi suy đoán chắc là có bốn kệ tranh ngọc.."

"Bốn kệ tranh ngọc?" -Giáo sư La nói tới đây, mọi người đều tròn mắt kinh ngạc.

"Đúng vậy, bốn kệ tranh ngọc, chỉ có ghép bốn kệ tranh ngọc lại với nhau, mới được vị trí chính xác của Hạng Hải Mật Thành, các bạn xem.." vừa nói, giáo sư La vừa đeo găng tay trắng vào, lật úp mặt sau kệ tranh ngọc lên, chỉ vào một vài chỗ lõm, nói: "Mọi người hãy nhìn viền những chỗ lõm xuống ở mặt sau, theo như suy đoán của tôi, mặt sau kệ tranh ngọc là một tấm bản đồ được khắc chìm".

"Bản đồ?"

"Nói chính xác là bản đồ hướng tới Hạng Hải Mật Thành".

"Liệu đó có phải là một bức bản đồ kho báu?" -Lương Viện hỏi.

Giáo sư La cười đáp: "Cháu muốn nói vậy cũng được, nhưng chỉ có một bức thì không đủ, phải tập hợp bốn kệ tranh ngọc này, ghép chúng lại với nhau, mới có thể nhìn rõ bản đồ hướng tới Hạm Hải Mật Thành".

"Ồ !" -Lương Viện gật gật đầu.

"Cũng với ý nghĩa như vậy, văn tự Tây Hạ trên mặt chính của kệ tranh ngọc, trừ phần thứ nhất mà chúng ta đã giải mã được ra, phần chữ chính to hơn ở phía dưới, theo tôi suy đoán thì chính là địa điểm mà bốn kệ tranh ngọc được cất giấu, cũng có khả năng vẫn còn một số tin tức liên quan tới Hạm Hải Mật Thành. Dưới đây chúng ta sẽ xem xem phần chữ chính trên kệ tranh ngọc, thông qua bước đầu phiên dịch, phần chính của kệ tranh ngọc dịch sang chữ Hán là " Hắc đầu Thạch Thất hoang thủy vực, xích diện phụ chủng cao hà, trường miên di dục nhân quốc tại bi' "

Giáo sư La đọc tới đây rồi im bặt. Lương Viện thúc giục: "Giáo sư, sao ông không đọc tiếp ạ?"

"Hết rồi, ông đã đọc hết rồi."

"Cái gì ? Phần chữ chính chỉ có mấy chữ này thôi sao?", mọi người vô cùng thất vọng.

"Đúng vậy, phần chữ chính của kệ tranh ngọc này chỉ có 21 chữ".

Đường Phong nghe mấy câu chữ Tây Hạ mà giáo sư La phiên dịch, bỗng nhiên kinh ngạc: "Mấy... mấy câu này hình như tôi đã được nghe qua, đúng rồi, chính là bảy bức thư đó, thư của viện sỹ Alekseev viết cho Menshikov, ở cuối bức thư đó, Alekseev đột nhiên viết thêm một đoạn, nói rằng năm đó, trước khi Ivanovich Ivanov chết, đã từng nhắc tới mấy câu thơ, chính là mấy câu này".

"Đúng! Đường Phong, khi tôi phiên dịch ra mấy câu này, tôi cũng đã rất ngạc nhiên, điều đó cho thấy năm đó Ivanovich Ivanov đã từng giải mã được mấy câu thơ này, đáng tiếc sau đó ông đã qua đời, không thể tiếp tục nghiên cứu được nữa".

"Vậy b thơ đó nghĩa là gì nhỉ? Có liên quan gì tới kệ tranh ngọc?" -Đường

Phong hỏi.

"Câu thơ này thuật lại địa điểm mà chắc là thời kỳ đầu người Đảng Hạng đã từng sinh sống, 'bạch cao hà, tôi cho rằng đó là chỉ lưu vực Bạch Hà thuộc tây bắc Tứ Xuyên hiện nay, đây vốn là nơi tụ tập sinh sống của người Đảng Hạng thời kỳ đầu, còn Hắc Đầu Thạch Thất rất có khả năng chính là nơi cất giấu một trong ba kệ tranh ngọc còn lại. Nếu như suy đoán của tôi đều chính xác thì sẽ có ý nghĩa học thuật vô cùng trọng đại đối với việc viết lại toàn bộ lịch sử Tây Hạ

Có thể nhận thấy, giáo sư La đã cất cao giọng khi nói tới đây.

"Nói như vậy, tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất chính là mục tiêu tiếp theo của chúng ta rồi!" -eriệu Vĩnh vừa nói vừa đưa ánh mắt thăm dò về phía Hàn Giang.

Mọi người đều nhìn Hàn Giang, nhưng Hàn Giang vẫn im lặng, và Đường Phong lại là người cất lời: "Các vị, không phải tôi nghi ngờ trình độ nghiên cứu của giáo sư La nhưng chỉ dựa vào chút chứng cứ hiện giờ rồi suy đoán là có bốn kệ tranh ngọc, rồi lại nói Hắc Đầu Thạch Thất gì đây có giấu các kệ tranh ngọc khác, thì tôi vẫn chưa thể tin được.

Hơn nữa, chúng ta cũng không biết vị trí cụ thể của Hắc Đầu Thạch Thất này ở đâu thì đi tìm thế nào đây?"

Giáo sư La rất bình tĩnh nói: "Tôi đã nói rồi, tất cả những điều này đều chỉ là suy đoán của cá nhân tôi, nhưng câu hỏi vừa rồi khiến tôi nhớ ra, trên kệ tranh ngọc có một chứng cứ có thể chứng minh cho phán đoán của tôi, có thể các bạn vẫn chưa biết trên kệ tranh ngọc này còn có một chữ Hán".

"Ồ! Trên kệ tranh ngọc có một chữ Hán, sao tôi không nhìn thấy nhỉ ?" - Đường Phong tỏ rõ vẻ nghi ngờ.

Giáo sư La xoay kệ tranh ngọc chéch đi một chút rồi, chỉ lên vách bên cạnh kệ tranh ngọc và nói với mọi người:

Mời các vị xem, ở đây có một chữ Hán rất nhỏ".

Mọi người quây lại gần hơn, chăm chú quan sát, quả nhiên, tất cả đều nhận ra, trên vách bên cạnh kệ tranh ngọc, có một chữ "Bạch" nho nhỏ.

"Chữ 'Bạch' này lại nói lên điều gì đây?" -Đường Phong thắc mắc.

"Nói lên điều gì? Chữ 'Bạch' này thực ra là tên của kệ tranh ngọc!"

"Tên? Tên của nó không phải là kệ tranh ngọc nổi gân có chạm châu báu Tây Hạ sao?" -Đường Phong cảm thấy đóc càng mù mị hơn trước.

"Tôi đã từng nói rồi, tôi suy đoán tổng cộng có bốn kệ tranh ngọc, chỉ tới khi nào ghép bốn kệ tranh ngọc này lại với nhau mới có thể hoàn toàn biết được trên kệ tranh ngọc viết những gì, mới có thể nhìn rõ bản đồ phía sau kệ tranh ngọc. Vậy thì, người chế tác lúc tạo ra bốn kệ tranh ngọc này, nhất định đã đánh số hiệu cho từng kệ tranh ngọc. Chữ 'bạch' viết bằng chữ Hán này, chính là số hiệu của kệ tranh ngọc này hoặc là tên của nó: tên gọi đầy đủ của kệ tranh ngọc này chắc phải là: kệ tranh ngọc nổi gân cổ chạm châu báu Tây Hạ tên Bạch".

"Kệ tranh ngọc nổi gân cổ chạm châu báu Tây Hạ tên Bạch? Vậy những kệ tranh ngọc khác thì đánh số hiệu gì đây?" -Đường Phong hỏi.

"Hãy nghe tôi từ từ nói, mọi người biết rồi đấy, tên gọi 'Tây Hạ' này là tên gọi trong sử thi Hán văn, vốn không phải là quốc hiệu, mà người Đảng Hạng tự đặt. Quốc hiệu mà người, Đảng Hạng tự đặt, trong giới học thuật có rất nhiều cách gọi khác nhau. Rất nhiều học giả đều cho rằng, người Đảng Hạng tự xưng quốc gia của mình là 'Đại Bạch Cao Quốc' hoặc 'Bạch Cao Đại Quốc'. Còn có một cách nói khác, cho rằng người Đảng Hạng tự xưng quốc gia mình là 'Bạch Cao Đại Hạ Quốc', tên gọi này là do học giả nước Nga Evgenij Ksmovich Kychanov nghiên cứu Tây Hạ, căn cứ vào cuốn "Đại tạng kinh Tây Hạ văn" được bảo tồn trong viện bảo tàng nhân loại học tại Stockholm Thụy Điển, phiên dịch từng chữ thành chữ Hán mà có được. Bản thân tôi cũng đồng ý hơn với cách nói này. Lại nói về kệ tranh ngọc trước mặt chúng ta, từ những văn tự khắc trên bề mặt có thể phán đoán, kệ tranh ngọc này chắc là kệ đầu tiên trong bốn kệ tranh ngọc, bởi vì, đối chiếu với bốn chữ 'Bạch, Cao, Đại, Hạ' mà tôi suy đoán, ba kệ

tranh ngọc còn lại sẽ lần lượt là kệ tranh ngọc chữ ‘Cao’, kệ tranh ngọc chữ ‘Đại’, kệ tranh ngọc chữ ‘Hạ Suy đoán mới của giáo sư La khiến mọi người tăng thêm lòng tin, và dường như càng lúc càng cận kề hơn với chân tướng của sự việc.

Giáo sư La tiếp tục nói: "Tôi bổ sung thêm một điểm, nếu như chúng ta thực sự tìm ra Hạng Hải Mật Thành, vậy thì ở đó sẽ có gì đây? Kho báu, cái này đương nhiên là có, thậm chí còn có rất nhiều rất nhiều kỳ châu dị bảo, nhưng tôi lại không hứng thú với kho báu. Năm 1908, Coats Ivanov đã phát hiện ra Hắc Thành và đã khai quật với con số lên tới hàng vạn văn vật Tây Hạ. Tôi nghĩ cái Hạng Hải Mật Thành này chắc chắn sẽ to hơn Hắc Thành, còn trọng đại, hoành tráng hơn thì tôi không dám tưởng tượng. Ở đó có thể chôn giấu bao nhiêu di sản văn hóa, làm chấn động thế giới, có lẽ sẽ có một bộ "Đại tạng thư" hoàn chỉnh bằng chữ Tây Hạ, có lẽ sẽ có vô số tượng phật tinh xảo, còn huy hoàng hơn cả Đôn Hoàng vĩ đại, có lẽ còn có rất nhiều những kỳ tích mà chúng ta có nghĩ cũng không nghĩ tới..." - giáo sư La đã không í giầu được sự hưng phấn, ông đã hoàn toàn say sưa trong Hạng Hải Mật Thành của mình.

Cuối cùng, Hàn Giang đứng thẳng dậy, tổng kết với mọi người: "Tôi cho rằng, suy đoán của giáo sư La là hợp tình hợp lý, mục tiêu tiếp theo của chúng ta là bắt buộc phải vượt mặt đối thủ, tìm đủ bốn kệ tranh ngọc, giải mã bí mật của Hạng Hải Mật Thành".

"Nhưng, bước tiếp theo chúng ta phải hành động thế nào đây?" - Đường Phong hỏi Hàn Giang.

Hàn Giang không trả lời, giáo sư La lên tiếng: "Muốn tìm kệ tranh ngọc Hắc Đầu Thạch Thất, tôi lại nhớ tới một manh mối. Vào thập niên 20, 30 của thế kỷ trước, nhà thám hiểm người Mỹ Joseph Rock hoạt động sôi nổi tại khu vực phía tây Tứ Xuyên. Rồi vào những năm cuối đời, trong một bài viết của mình, ông đã nhắc tới thông tin sau chuyến khảo sát núi tuyết Minya Konka nằm ở tận cùng tây bắc Tứ Xuyên, do một trận lở bùn đá đáng sợ nên ông đã tới nhầm một đảo nguyên ngoại thế. Ở đó non xanh nước biếc, dân chúng hồn hậu, người dân sùng bái đạo Phật, nhưng lại gìn

giữ một số lượng lớn phong tục tôn giáo nguyên thủy. Thủ lĩnh địa phương và Lạt ma tiếp đãi Rock vô cùng nhiệt tình, cuối cùng đã dẫn ông ra khỏi đảo nguyên bên ngoài nhân gian đó. Rock nhiều năm sinh sống tại Trung Quốc, am hiểu sâu sắc văn hóa Trung Quốc, ông phát hiện ra phong tục tập quán và tướng mạo của những người sinh sống ở đó rất khác biệt với cư dân của khu vực phía tây Tứ Xuyên khác. Bởi vậy ông cho rằng, cư dân ở đây là từ nơi khác di cư tới. Tiếp đó Rock đã táo bạo suy đoán: cư dân ở đó chính là hậu duệ người Đảng Hạng di cư tới khu vực phía tây Tứ Xuyên, để chạy trốn sự truy sát của thiết kỵ binh Mông Cổ".

Đường Phong nghiêng đầu ngẫm nghĩ hồi lâu rồi hỏi giáo sư La: "Tôi cũng từng nghe qua tại khu vực Xuyên Tây có hậu duệ người Đảng Hạng, nhưng trong trí nhớ của tôi, đó hình như là chỉ khu vực Mộc Nhã. Rock đã từng cho rằng người Mộc Nhã chính là hậu duệ của người Đảng Hạng nhưng sau này vì ông tới đảo nguyên ngoại thế đó nên đã thay đổi quan điểm. Ông cho rằng cư dân sống ở đó càng giống hậu duệ của người Đảng Hạng hơn. Sau này Rock vẫn muốn đi tìm lại vùng đảo nguyên đó, nhưng ông đi khắp động vách núi thuộc dải tây bắc Tứ Xuyên mà cũng không tìm thấy vùng đảo nguyên ngoại thế này. Vậy là, Rock đã gọi vùng đất đó là 'Shangri La cuối cùng' trở thành điều nuối tiếc cuối cùng của cuộc đời ông".

"Lẽ nào Rock không để lại vật gì đó, như một tấm ảnh chẳng hạn?" -Đường Phong hỏi.

Giáo sư La lắc lắc đầu, "Không có, bản thân ông nói rằng, trước khi ông đi vào vùng đảo nguyên ngoại thế đó, ông đã gặp phải một trận lở bùn đá đáng sợ. Ông đã thất lạc những người đồng hành khác, máy ảnh cùng những thiết bị khác mà ông mang theo cũng bị trôi theo bùn đá, bởi vậy không thể lưu lại hình ảnh hay tài liệu gì. Còn về lần đi lạc đó, ông chỉ để lại những dòng ghi chép ngắn gọn. Trong đoạn ghi chép này, Rock còn đặc biệt nhắc tới ngọn núi ở gần đó mà người địa phương sùng bái, và kể lại trong hang núi trên tuyết sơn có cả thánh vật của họ. Điều này hình như có mối liên hệ nào đó với Hắc Đầu Thạch Thất trong truyền thuyết".

"Ý ngài là Hắc Đầu Thạch Thất rất có khả năng ở đó?" -Lương Viện ngạc

nhiên hỏi.

Giáo sư La khẽ gật đầu, đáp: "Khả năng này rất lớn, nếu giống như Rock từng suy đoán, ở đó có hậu duệ của người Đẳng Hạng sinh sống, vậy thì, hang núi mà người địa phương thường nói rất có khả năng chính là Hắc Đầu Thạch Thất. Còn bản thân tôi vô cùng ngưỡng mộ Lock, ông là một nhà thám hiểm rất cẩn thận và nghiêm túc, đồng thời cũng là một học giả, tôi nghĩ độ tin cậy trong những lời nói của ông khá cao".

Đường Phong hình như đã hiểu ra ý của giáo sư La. "Giáo sư La, ý của ông là muốn chúng tôi đi tìm kiếm đảo nguyên ngoại thế mà Lock gọi là 'Shangri La cuối cùng' tìm kiếm hậu duệ của người Đẳng Hạng ở đó, tìm hiểu tình hình liên quan tới Hắc Đầu Thạch Thất?"

"Đúng vậy, hiện nay đây chính là manh mối duy nhất chúng ta, tôi tin chắc địa danh đó thực sự tồn tại" – Giáo sư La nói rất kiên định.

Đường Phong nhìn nhìn giáo sư La, rồi lại nhìn Hàn Giang, như muốn nghe ý kiến của anh. Hàn Giang trầm tư hồi lâu lúc này mới cất lời: "Tôi tin tưởng vào phán đoán của giáo sư La, tìm thấy đảo nguyên ngoại thế mà Rock đã từng đến chính là mục tiêu của chúng ta". Hàn Giang lại nhìn một lượt mọi người đang ngồi bên dưới, đưa ra mệnh lệnh:

"Hành động lần này của chúng ta phải tiến hành trong tình trạng bảo mật, do tôi và Đường Phong thực thi, những người khác ở lại đây trấn thủ, khi tôi không có mặt, công việc ở đây do Triệu Vĩnh phụ trách"

Nói xong, Hàn Giang quay ra bàn giao cho Triệu Vĩnh:

Sau khi tôi đi phải luôn luôn giữ liên lạc với tôi, đồng thời đảm bảo tốt viện trợ..." -Hàn Giang đang nói thì Lương Viện liền ngắt lời anh, hỏi thẳng thừng: "Sao lần hành động này không cho tôi đi theo?"

Hàn Giang quay đầu lại nhìn Lương Viện, nghiêm mặt nói: "Lần hành động này, rất có khả năng chúng ta phải thâm nhập vào hang sâu trên tuyết sơn, có khi còn gặp phải sự công kích của kẻ thù, cô là con gái, sao mà đi được!"

"Vậy thì tôi làm gì

"Cô hãy ở đây chăm sóc giáo sư La, đợi tôi trở về"

Lương Viện vẫn muốn tranh luận nhưng Hàn Giang không buồn để ý đến cô nữa, anh cùng Triệu Vĩnh đi ra khỏi mật thất, chỉ còn lại Lương Viện bĩu môi, đứng ngây trước cửa... Đường Phong thấy bộ dạng Lương Viện như vậy không nhịn cười, đúng lúc đó thì bị Lương Viện nhìn thấy, cô trợn mắt lườm Đường Phong một cái, nói không chút hào khí: "Anh cứ cười đi, không cho tôi đi, tôi cũng sẽ đi bằng được, hừm! Từ bé đến lớn, chưa có ai từng ngăn cản được bản cô nương".

Đường Phong thu lại nụ cười, cũng bắt chước điệu bộ của Hàn Giang, nghiêm mặt với Lương Viện: "Tiểu thư Lương, đây không phải là nơi để cô dờ thối đờng đánh đầu nhé, tôi thấy cô nên ở lại đây chăm sóc giáo sư La đi".

Lương Viện bị Đường Phong chọc tức như vậy bèn đẩy xe lăn của giáo sư La, thở hắt hắt bỏ đi, trong mật thất chỉ còn lại Đường Phong. Đường Phong đứng bên cửa sổ, vén một góc tấm rèm cửa dày cộm lên, phía xa xa, những dãy núi tĩnh mịch, trong lòng Đường Phong bỗng trào lên một dự cảm không lành.

Chương 7 : Hạ cánh khẩn cấp

1

Năm 1227, Hưng Khánh Phủ, thời khắc cuối cùng của vương triều Tây Hạ, bị kị binh Mông Cổ hùng mạnh nhất thế giới bao vây, nên thành quách đã cô độc vài tháng nay. Thành Cát Tư Hãn oai phong, ngạo mạn, ngồi chính tề trong lều, kiểm duyệt đội kị binh đã theo ông quét sạch đại lục u Á... Đột nhiên, một thiếu niên áo trắng từ trên trời rơi xuống, tay cầm bảo kiếm, rạch nát lều, tấn công Thành Cát Tư Hãn, kiếm bay vun vút như gió, Thành Cát Tư Hãn không còn chỗ nào để nấp, ngã nhào trong những nhát kiếm. Đợi tới khi các chur hầu đứng ngoài lao vào trong lều thì thiếu niên áo trắng đã cúi rạp người, bay ra khỏi lều, cuốn theo bụi trần... Nhìn lại thì Thành Cát Tư Hãn, bá vương của u Á đại lục này đã tắt thở. Chính trong thời khắc này mà vị vĩ nhân này đã mê man lìa đời, ông, Bột Nhi Chi Cân Thiết Mộc Chân, Hãn vương vĩ địa nhất trên thảo nguyên trong lịch sử từ trước tới nay với tám thân tàn, lấy danh nghĩa trường sinh thiên chi lên trời thề rằng: dĩ tử chi, dĩ diệt chi, dĩ tuyệt chi! Vậy là, ngày đen tối nhất trong lịch sử vương triều Tây Hạ đã đến...

Vào cái đêm Hưng Khánh Phủ thành bị phá vỡ, kị binh Mông Cổ đã tuân theo lời trăng trối trước khi chết của Thành Cát Tư Hãn, triển khai thăm sát đạ máu người Đẳng Hạng, đàn ông đầu lia khỏi xác, đàn bà thì bị làm nhục. Thiếu niên áo trắng tay giữ bảo kiếm, chỉ lo giết địch, cậu vừa đánh vừa rút lui, lui vào một mảnh sân to trong một ngôi nhà sâu hun hút, nhưng chỉ thấy xác người la liệt, máu chảy sông, hai tên lính Mông Cổ đang định hãm hiếp phụ nữ. Thiếu niên áo trắng xông lên, vung kiếm trong tay kết liễu hai tên lính Mông Cổ đó. Thiếu niên hỏi người phụ nữ: "Đây là phủ đệ của gia đình nào vậy?"

Người phụ nữ không trả lời, mà lôi một tay nải từ trong người ra, đưa cho thiếu niên: "Nhanh! Nhanh đưa tay nải này rời khỏi đây!"

"Trong này có gì vậy?" - Thiếu niên không hiểu ý của người phụ nữ.

Người phụ nữ kìm nén sự đau đớn uất hận, xé nát tâm can hét lên với thiếu

niên áo trắng: "Đây là hy vọng của người Đảng Hạng chúng ta, nhanh đem tay nải này rời khỏi đây, đi càng xa càng tốt.."

Nói xong, người phụ nữ lao đầu vào cột chết. Thanh niên áo trắng lau khô nước mắt, khoác tay nải, lao ra cửa. Ngoài đó, trừ xác của người Đảng Hạng ra thì chỉ còn lại đám kị binh Mông Cổ giết người tới đỏ cả mắt. Thiếu niên áo trắng vừa xuất hiện trên phố thì đã đụng ngay một kị binh Mông Cổ, hất múa đao cong vút lao tới. Thiếu niên thấy vậy, nhưng không hoảng loạn, cầm chắc thanh kiếm, chỉ đợi tên kị binh Mông Cổ lao tới đâm mình. Tên kị binh Mông Cổ tiến lại phía cậu mỗi lúc một gần, thiếu niên đã có thể nhìn thấy máu tươi nhỏ từ lưỡi đao xuống. Chính trong giây phút tên kị binh Mông Cổ lao tới trước mặt, thiếu niên liền né người một cái, một ánh đao lóe sáng trên con phố, tên kị binh Mông Cổ ngã ngựa trong tiếng thét gào. Thiếu niên áo trắng chạy nhanh vài bước, bay lên không trung, nhảy lên con hắc mã của tên kị binh Mông Cổ, xiết mạnh dây cương, ngựa đen quay đầu, phi thẳng ra khỏi cửa nam của Hưng Khánh Phủ. Trước cổng thành, người Mông Cổ bắn tên như mưa, thiếu niên áo trắng rạp người xuống lưng ngựa, lao qua vòng vây. Hắc mã phi vun vút trên đường, qua thảo nguyên, sa mạc, hoang mạc, vách núi, rừng sâu. Thiếu niên cũng không biết mình đã

được bao xa, cũng không biết con hắc mã này muốn đưa mình tới đâu, bởi chỉ có tiếng gió vun vút bên tai. Đột nhiên, hắc mã hí lên một tràng dài, hai chân trước chồm lên cao, rồi khựng lại không chịu bước tiếp. Thiếu niên áo trắng kinh ngạc, tập trung quan sát, lúc này mới phát hiện phía trước chính là dãy núi tuyết trùng trùng điệp điệp nguy nga đang chặn đứng đường đi của mình! Còn phía sau, cậu đã nghe thấy tiếng vó ngựa của kị binh truy đuổi. Quay ngựa đại chiến một trận với truy binh, hay là vượt qua núi tuyết? Truy binh phía sau càng lúc càng gần, núi tuyết phía trước cao vút chạm mây, đi đâu về đâu? Đây thực là một vùng đất chết...

2

"Vùng đất chết! Tôi phải làm thế nào? Làm thế nào đây?" -Đường Phong sau khi hét lên một tiếng thất thanh, rút cuộc đã tỉnh dậy, anh phát hiện xung

quanh chẳng có truy bình nào cả, cũng chẳng có tuyết sơn, chỉ có một đám hành khách đang nhìn mình bằng ánh mắt

"Không có gì, ban nãy nằm mơ thấy ác mộng." –nói xong, Đường Phong lại đổ người lên lưng ghế. Anh lau vệt mồ hôi trên trán, quay mặt đi, nhìn thấy tầng mây bên ngoài cửa máy bay, cuối cùng anh cũng nhớ ra, mình đang trên chuyến bay bay tới Thành Đô.

Mục tiêu hành động lần này của anh và Hàn Giang là tới vùng phía tây Tứ Xuyên, Cam Nam và khu vực Đông bắc Thanh Hải để tìm các kệ tranh ngọc khác. Nhưng khu vực này vắt ngang ba tỉnh Tứ Xuyên, Cam Túc, Thanh Hải, nối liền mấy chục ki lô mét vuông của mười mấy dân tộc Hán, Tạng, Khương, Hồi... Trên diện tích lãnh thổ rộng lớn như vậy, trong môi trường phức tạp như vậy, mà tìm kiếm một kệ tranh ngọc bé xíu, thì cũng đủ tưởng tượng ra sẽ khó khăn đến mức nào. Nhưng hiện giờ họ chỉ có một manh mối duy nhất, chính là "Hắc Đầu Thạch Thất" mà giáo sư La đã suy đoán ra từ những ghi chép ngắn gọn của nhà thám hiểm Rock.

Trong hai tháng qua, Đường Phong đã phải chịu đựng sự huấn luyện quá tải: hàng ngày dậy từ lúc 6 giờ sáng, cùng Triệu Vĩnh đeo đồ nặng chạy năm cây số, ăn sáng xong, vẫn còn cả một đồng bài tập thể lực, tiếp theo đó Hàn Giang sẽ giới thiệu giảng giải cho Đường Phong về nguyên lý của các loại súng máy; ăn xong bữa trưa thì thực hành bắn súng; ba giờ chiều, Triệu Vĩnh giảng dạy dã ngoại sinh tồn, bao gồm cả việc làm thế nào để tồn tại trong điều kiện hoang dã không có thực phẩm và thuốc men. Nhưng điều khổ sở nhất mà anh phải làm là học cách ăn thịt sống

Mùi vị của thức ăn sống nơi hoang dã khiến Đường Phong thực sự không dám ném thử. Triệu Vĩnh từng bắt ép Đường Phong ăn nguyên cả một con rắn sống và chính vì con rắn này mà Đường Phong đã nôn mửa cả ngày. Triệu Vĩnh đành phải bó tay từ bỏ ý định huấn luyện Đường Phong trở thành người nhái hải quân lục chiến.

Tùng đậy vẫn chưa thấm vào đâu. Buổi sáng, Đường Phong còn phải theo giáo sư La học văn tự Tây Hạ. Đối mặt với những văn tự đã biến mất 700

năm nay, Đường Phong vốn cho rằng mình có chút tài năng ngôn ngữ bẩm sinh nhưng giờ đều không có tác dụng gì cả. Hai tháng dạy như nhồi nhét với cường độ cao, Đường Phong cũng chỉ nắm được một vài từ vựng thường dùng, chính sau hai tháng huấn luyện đặc biệt này, Đường Phong và Hàn Giang đã cùng nhau đáp chuyến bay từ Bắc Kinh tới Thành Đô.

Trước khi lên máy bay, Đường Phong đã thắc mắc với Hàn Giang: "Sao lần này chỉ có hai chúng ta, khu vực rộng lớn như vậy thì phải tìm tới bao giờ. Chúng ta hoàn toàn có thể huy động cả một đội quân để cùng tìm kiếm kệ tranh ngọc mà? Tại sao chúng ta phải đi máy bay dân dụng, sử dụng máy bay quân đội không phải càng an toàn và tiện lợi hay sao?"

Hàn Giang lắc đầu, than thở: "Tiểu tử, cậu dù sao cũng không hợp với cái ngành này, thiếu nhiệt lắm! Cậu nghĩ xem, từ hành động thời gian trước của chúng ta cho thấy, đối thủ của chúng ta thực lực không hề tầm thường, nên phần lớn hành động của chúng ta đều không lọt qua được mắt chúng. Bởi vậy, hai chúng ta sẽ giống như những khách thông thường đến du lịch, đó mới là cách tìm kiếm kệ tranh ngọc tốt nhất; vì động tĩnh càng ít chúng ta càng an toàn. Hơn nữa, thực tế có kệ tranh ngọc hay không thì vẫn chưa dám khẳng định, chỉ là suy đoán của giáo sư La, cấp trên sẽ không phê chuẩn điều động nhiều nhân lực như vậy đâu".

"Bởi vậy lần này chúng ta đi, ngoài một vài trang bị cho du lịch lữ hành thì không mang theo thứ gì khác cả. Bất tội tập bắn súng mãi như thế, mà kết quả lần này cũng không cho tôi mang súng theo".

Hàn Giang nhìn Đường Phong một cái, cười nói: "Đâu chỉ mỗi cậu không mang súng, tôi cũng có mang theo đâu "Cái gì? Anh không mang súng theo!" -Đường Phong kinh ngạc, "Vậy ngộ nhờ chúng ta gặp phải bọn tội phạm thì làm thế nào?"

"Đường Phong, cậu phải biết rằng, đặc công giỏi thật sự không cần phải mang theo bất cứ thứ vũ khí gì. Khi nào cần vũ khí, bất cứ thứ gì cũng có thể là vũ khí của chúng ta, cả một con dao gọt hoa quả. Hơn nữa cậu cũng có thể dùng vũ khí của kẻ địch. Bởi vậy nhân viên đặc công chúng tôi tập

luyện không chỉ biết sử dụng mỗi loại súng máy chuyên dụng mà tất cả các loại súng của các quốc gia bọn tôi đều phải biết dùng".

Thảo nào anh và Triệu Vĩnh đều nắm rõ các loại súng như lòng bàn tay"

"Thực tế lần này hành động cậu không cần phải quá lo lắng như vậy đâu, dù sao chúng ta cũng ở trong nước, đám tội phạm đó cũng không đến mức quá ngạo mạn. Hơn nữa, lúc cũng có thể yêu cầu sự chi viện của công an địa phương cơ quan an ninh quốc gia, bao gồm cả chi viện vũ khí. Bởi vậy lần này chúng ta sẽ đến đó giống như những người yêu thu du lịch lữ hành thực sự, nào cậu cứ thư giãn chút đi" "Mong là như thế, nếu nhưgi lần này quả thật là một chuyến du lịch vui vẻ thì tốt biết mấy!"

Đường Phong nhìn chằm chằm hồi lâu làn mây khói bên ngoài cửa sổ máy bay, đột nhiên anh quay mặt lại, khẽ ca hát. Quả thực thời điểm này không phải là lúc thời tiết đẹp để đi du lịch, tháng mười mà lại tới vùng núi cao..."

Hàn Giang trợn mắt, nói nhỏ: "Đúng vậy, hiện giờ quả không phải là mùa đẹp nhất để đi du lịch, nhưng may này vẫn chưa tới mùa đông, thế nên chúng ta phải đến đó trước khi mùa đông tới, hoàn thành..."

Hàn Giang vẫn chưa nói hết câu đã liền im bặt, Đường Phong ngạc nhiên quay lại nhìn Hàn Giang, chỉ thấy Hàn Giang đang nhìn về hàng ghế phía trước bên trái anh. "Sao thế?" -Đường Phong tò mò hỏi.

Đường Phong nhìn lên hàng ghế trước mặt, đó là hai người nước ngoài. Một ông già tóc bạc xám, nhìn tuổi tác cũng ngoài 60 tuổi, có lẽ cũng phải tới 70 tuổi, nhưng vai rộng lưng thẳng, thần thái vẫn rất trẻ trung. Người còn lại là một phụ nữ tóc ngắn màu nâu; người phụ nữ này khoảng ngoài 30 tuổi, phong thái duyên dáng, đang tập trung xem tạp chí.

"Sao thế? Anh phải lòng mỹ nữ đó rồi sao?" -Đường Phong nửa đùa nửa thật.

"Nói thật với cậu nhé, tôi thấy hai người nước ngoài đó không giống người bình thường?"

"Có gì đặc biệt? Không phải là hai người tới Trung Quốc du lịch sao?"

"Giống như ban nãy cậu nói, hiện tại không phải là mùa du lịch."

"Có khi người ta không đến vùng núi cao như chúng ta, mà chỉ loanh quanh gần Tứ Xuyên, Thanh Thành Sơn, Lạc Sơn Đại Phật chẳng hạn!"

"Dù thế nào thì tôi cũng thấy hai người này không đơn giản, cậu phải tin vào trực giác của tôi".

Hàn Giang và Đường Phong thì thầm to nhỏ, hình như đã đánh động tới mỹ nữ người nước ngoài ở hàng ghế trên. Người đẹp mặt vô cảm quay lại mắt đối mắt với Hàn Giang. Hàn Giang vừa nhìn thấy ánh mắt của người đẹp liền hấp tấp thu lại ánh nhìn. Anh không hiểu tại sao mình lại như vậy, ánh mắt luôn tự tin như chim ưng từng khiến anh tự hào nhưng hôm nay lại... Hàn Giang quay đầu ra hướng khác, đột nhiên, một hình dáng quen thuộc xuất hiện trong mắt anh. "Lương Viện?!" -Hàn Giang giật mình kêu lên.

Nghe Hàn Giang thảng thốt, Đường Phong cũng nhảy dựng lên, nhìn theo ánh mắt của Hàn Giang. Quả nhiên, Lương Viện chậm rãi từ đầu lối đi tiến lại. Đường Phong rõ ràng không dám tin vào mắt mình, anh ra sức dụi mắt, không sai, chính là Lương Viện. Lúc này, Lương Viện ăn vận như một khách du lịch, khoác chiếc ba lô to màu xanh tới trước mặt Hàn Giang và Đường Phong, chưa kịp để hai người mở miệng, Lương Viện đã cười với Đường Phong: sao thế? Đường Phong, tôi nói rồi, trên thế giới này không ai có thể ngăn cản được bản cô nương mà".

"Cô... sao cô lại lên được đây?" -Đường Phong lắp ba lắp bắp hỏi?

"Tôi đã lên đây như thế này đây!" -Lương Viện đầy vẻ ngây thơ nói.

Đường Phong và Hàn Giang bốn mắt nhìn nhau, đối với cô tiểu thư Lương Viện này, hai người họ cũng hết cách. Hàn Giang nhìn Lương Viện gỡ ba lô xuống, hỏi: "Bên trong dày cộm cộm, đựng cái gì vậy?"

"Đều là những vật thiết yếu, còn có một vật quan trọng. -Lương Viện đáp.

"Vật quan trọng?"

"Kệ tranh ngọc" -Lương Viện nói nhỏ.

"Cái gì? Sao cô lại đem kệ..." -Đường Phong ngạc nhiên tới nỗi hét thành tiếng, may mà bị Hàn Giang bịt ngay miệng lại mới không bật ra ngoài.

"Sao cô lại đem kệ tranh ngọc theo làm gì chứ?" Đường Phong hạ giọng khẽ chất vấn Lương Viện.

"Ồ, kệ tranh ngọc là do ông nội tôi mua về, tôi thích thì mang theo, ảnh hưởng gì tới anh" -Lương Viện hùng hồn trả lời Đường Phong.

Đường Phong chán nản lắc đầu, đáp: "Kệ tranh ngọc là của gia đình cô, nhưng hiện giờ nó đã không thuộc về riêng gia đình cô nữa, bởi vì nó còn mang những giá trị lớn hơn, giá trị thật sự của nó không chỉ có mười triệu tệ".

"Được rồi! Được rồi! Đùa với anh thôi, xem anh căng thẳng chưa kìa, kệ tranh ngọc là tôi đem theo, nhưng đây không phải là ý của tôi, tôi chẳng to gan thế đâu, tôi biết tầm quan trọng của kệ tranh ngọc. Là giáo sư La bảo tôi mang theo, giáo sư La nói rằng các anh trên đường thám hiểm, rất có khả năng cần tới kệ tranh ngọc. Cũng không phải tôi lén lút chạy tới đây mà là do giáo sư La bảo tôi đưa kệ tranh ngọc theo, không biết chừng lại thật sự có giá trị đấy!"

"Giáo sư La này, nhất định là trúng kế của cô nhóc lừa đảo này rồi!" -Hàn Giang cười, nói.

"Còn lâu ý! Giáo sư La chẳng ngăn cản gì tôi đến đây cả!" -Lương Viện vẫn muốn tranh cãi.

Đầu óc Đường Phong lúc này lại căng lên như dây đàn chuyển đi này vẫn còn chưa biết sẽ gặp phải gian khó hiểm nguy gì, giờ lại thêm vướng chân, chật là... Đường Phong vừa nghĩ tới đây, trong lòng liền rối như tơ vò, nhưng khi anh nhìn thấy khuôn mặt ngây thơ đáng yêu của Lương Viện, lại không nữa nói thêm điều gì.

Hàn Giang cũng trong bộ dạng bó tay, anh nhìn Đường Phong lắc đầu,

không nói thêm gì nữa, rồi từ từ, anh mất lại. Cũng không biết là qua bao lâu sau, đột nhiên, máy bay bỗng lắc lư dữ dội, Hàn Giang lập tức mở trừng mắt, anh nhìn Đường Phong và Lương Viện bên cạnh đang hốt hoảng rồi lại nhìn nhìn ra ngoài cửa sổ máy bay: một động cơ bên trái máy bay đã không biết biến đâu mất, một động cơ khác cũng đã ngừng hoạt động, cánh trái máy bay rạch nát nền trời xanh, kéo theo vệt khói đen dài tít tắp

‘Chuyện gì thế này?’ -Đường Phong hoảng hốt hỏi

Hàn Giang.

Máy bay xảy ra sự cố rồi!" -Hàn Giang lo lắng đáp. Xảy ra chuyện? Sự cố kỹ thuật? Hay là...?" -Đường Phong quá đỗi kinh ngạc.

Không biết! Đừng hỏi tôi, tôi không phải là phi công!" trong khoang máy bay, tình hình bỗng trở nên hỗn loạn cho dù là tiếp viên hàng không cố trấn tĩnh, duy trì nét mặt tươi cười đến thế nào đi chăng nữa, nhưng cũng không thể an ủi những hành khách đang hốt hoảng thất kinh, bởi Tất cả mọi người đều cảm nhận được máy bay đang vù vù lao xuống. Hàn Giang di chuyển ánh mắt về phía cửa buồng lái, không biết phi công trong đó có thể ứng phó nổi với tình huống này hay không. Anh đột nhiên muốn manh động xông vào buồng lái. Anh tin rằng vào thời khắc này, trong số tất cả những người ở đây, mình chính là người có kinh nghiệm ứng phó với tình hình nguy hiểm này nhất.

"Chúng ta phải làm sao đây?" -Rõ ràng là Đường Phong chưa từng gặp phải tình huống này bao giờ.

"Không thể ngồi nhìn máy bay rơi xuống thế này được, tôi nghĩ chúng ta có thể làm điều gì đó." -Hàn Giang vừa nói, vừa đứng dậy khỏi ghế, bước nhanh tới buồng lái. Đường Phong cũng lắc lắc lư lư đứng dậy, đi theo Hàn Giang vào trong đó.

Máy bay vẫn đang lao xuống với tốc độ chóng mặt, Hàn Giang đưa thẻ cho tiếp viên đứng ngoài cửa buồng lái, sau đó nói: "Để tôi thử xem sao, biết đâu lại hữu dụng". Vậy là, tiếp viên dẫn Hàn Giang và Đường Phong vào buồng lái, trong buồng lái, cơ trưởng và phi công đang rối tung cả lên, thử

mọi cách để không chế máy bay.

Máy bay đã mất liên lạc với trung tâm chỉ huy, mặc cho cơ trưởng kêu gọi thế nào đi chăng nữa cũng không có bất cứ tín hiệu gì. Máy bay hiện giờ chỉ còn một bên động cơ đang hoạt động, nên không ngừng lao xuống vun vút. Về mặt của cơ trưởng và phi công vô cùng lo lắng, Hàn Giang nói với cơ trưởng: "Tôi đã từng lái máy bay, có lẽ tôi có thể giúp các anh".

Hàn Giang vẫn giữ được sự bình tĩnh trên nét mặt, nhưng sau khi anh ngồi lên vị trí cơ trưởng, chẳng mấy chốc anh đã hiểu ra rằng chút kinh nghiệm lái máy bay của mình cơ bản không đủ để ứng phó với tình huống đặc biệt này. Mấy phút sau, trên trán Hàn Giang đã đọng vệt mồ hôi...

"Đề tôi thử xem sao!" -Sau lưng Hàn Giang bỗng vang lên một giọng nói lơ lớ, Hàn Giang, Đường Phong, cơ trưởng và phi công cùng nhau quay đầu lại nhìn: trước cửa buồng lái là ông lão người nước ngoài tóc bạc xám, phía sau ông lão còn có một phụ nữ tóc ngắn màu nâu. Hàn Giang và Đường Phong nhận ra ngay hai người nước ngoài ban nãy trong khoang máy bay. Hàn Giang và ông lão đó bốn mắt nhìn nhau, chỉ thấy ông lão trước mặt mũi cao mắt sâu, tóc bạc xám, xem ra tuổi tác không thể dưới 70, nhưng hai mắt lại rực lên như hai ngọn đuốc, cơ thể tráng kiện rắn rỏi. Một câu tiếng Trung lơ lớ, không giống thỉnh cầu, mà giống mệnh lệnh không dễ hoài nghi hơn. "Người này quả nhiên không hề tầm thường!" -Hàn Giang thêm bước nữa chứng thực cho phán đoán trước đây của bản thân.

Khi Hàn Giang vẫn còn đang chần chừ, ông lão người nước ngoài đó liền móc ra hộ chiếu của mình, giới thiệu với mọi người: "Trước đây khi phục vụ trong quân đội, tôi lái máy bay và cũng từng gặp phải sự cố này, các anh hãy để tôi thử xem sao".

Đường Phong chú ý tới thông tin trên hộ chiếu của ông lão nước ngoài này: "Ivan Petrovich Makarov, người Nga..."

Hàn Giang quệt vệt mồ hôi trên trán, nhìn Makarov, anh đang khẩn trương phán đoán, giao máy bay cho một người nước ngoài không chế?... Tuy bản thân từng được học qua kỹ năng lái máy bay, nhưng chưa từng gặp phải

tình huống như thế này, anh quay lại nhìn cơ trưởng, vị cơ trưởng trẻ tuổi này e rằng cũng chưa từng gặp phải tình huống nào nguy hiểm như vậy, xem ra đành phải mạo hiểm thôi. Nói tới đây, Hàn Giang hạ quyết tâm, nhường vị trí cơ trưởng quay sang ông lão Makarov nước ngoài này, nói: "Tiếp theo phải trông cậy vào ngài rồi!"

Hàn Giang ngồi vào vị trí phụ lái, quay lại nói với mọi người: "Các anh hãy ra ngoài trấn an hành khách để yên tâm trước đã, chúng ta sẽ không sao cả".

Đường Phong cùng mọi người lui hết ra khỏi buồng lái, trong buồng lái chỉ còn lại Makarov và Hàn Giang. Lúc này, chiếc máy bay trong ạng thái mất kiểm soát, đã hoàn toàn xa rời đường bay, rơi chệch xuống hướng tây bắc.

Makarov sau khi tìm hiểu độ cao và các loại tham số của máy bay, quả quyết nói: "Chúng ta không còn nhiều thời gian nữa, không có sân bay để có thể hạ cánh, đành phải tìm chỗ nào đó hạ cánh gấp vậy".

"Tìm chỗ nào đó? Ông có biết chúng ta hiện đang đâu không?" -Hàn Giang cảm thấy ý kiến của Makarov hoàn toàn không ăn khớp với thực tế.

Makarov nhìn Hàn Giang một cái rồi đáp: "Đương nhiên là tôi biết, phía dưới chúng ta là núi non trùng điệp, ở đây núi non dựng đứng hiểm trở, vực sâu thăm thẳm, hang động ngang dọc, thực tế rất khó tìm thấy một vùng đất bằng phẳng thích hợp để hạ cánh, nhưng dùng một câu tục ngữ của người Trung Quốc các bạn là: Thế gian không có con đường cùng.

Vậy ông có cách

"Phải không chế được máy bay trước đã, bay về hướng Tây bắc, ở đó chắc sẽ có chỗ thích hợp để hạ cánh".

Hàn Giang lắc đầu, cũng chỉ thế thôi, một phút, hai phút, ba phút... năm phút sau, cuối cùng Makarov và Hàn Giang, đã lại không chế chiếc máy bay như một kỳ tích, tốc độ rơi xuống của máy bay rõ ràng đang giảm, nhưng họ biết máy bay không thể chống cự được quá lâu, họ bắt buộc phải

lập tức tìm thấy vùng đất thích hợp để hạ cánh.

5

Máy bay tiếp tục rơi xuống, 3800 mét, 3700 mét, 3600mét, 3500 mét, 3400 mét... máy bay xuyên qua tầng mây, đột nhiên, Hàn Giang tròn trừng mắt, nói: "Trước mặt có một ngọn núi, mau, mau kéo lên, kéo lên!"

Makarov gần như cùng lúc cũng nhìn thấy đỉnh núi phía trước, ông kéo mạnh cần điều khiển, một bên cánh máy bay và quạt đuôi máy bay điều chỉnh phương hướng, thân máy bay lệch sang bên trái, gần như áp vào sườn núi, vụt qua mỏm núi.

Hàn Giang thở phào nhẹ nhõm, nói: "Ban nãy thật là nguy hiểm!"

Makarov không nói gì, vẫn vô cùng bình tĩnh, nhưng, Hàn Giang đã nhìn thấy vết mồ hôi ướt đẫm trên trán ông. Đột nhiên, Makarov cười khan hai tiếng kỳ dị, Hàn Giang không hiểu: "Ông cười gì vậy?"

Tôi đã nói rồi, thế gian không có con đường cùng, cậu xem trước mặt là cái gì?

Hàn Giang nhìn ra ngoài cửa sổ máy bay -đồng cỏ trên núi cao! Anh lập tức hiểu ra ý của Makarov: "Ông chuẩn bị hạ cánh xuống đây?"

"Còn có chỗ nào thích hợp hơn chỗ này sao?" -Makarov vặn lại.

Hàn Giang gật đầu: "Đúng vậy, ở đây có thể hạ cánh, chỉ có điều..."

"Gì vậy?"

"Chỉ có điều... ông có để ý thấy không, từ góc độ của chúng ta nhìn ra, đồng cỏ trên núi cao này phía trước thì cao phía sau thì thấp, đằng sau lại toàn là bụi rậm, phía sau nữa lại là rừng rậm nguyên sơ. Nếu như chúng ta hạ cánh xuống đồng cỏ, rất có khả năng sẽ lao vào trong rừng rậm, nếu như không không chế được, đâm vào cây to, hậu quả sẽ..."

"Hiện giờ không quan tâm được nhiều như thế đâu, nhiên liệu sắp hết rồi, đành phải mạo hiểm thôi, anh đi gọi cơ trưởng và mọi người giúp đỡ hành

khách thực hiện phương án phòng hộ, ba phút sau, bắt đầu hạ cánh".

Cơ trưởng dẫn tổ viên giúp đỡ hành khách chuẩn bị các phương pháp phòng hộ, mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, Makarov dán mắt về đồng cỏ trên núi cao phía trước, ông quyết định không thả bánh xe máy bay xuống mà, trực tiếp hạ cánh bằng bụng máy bay. Làm như vậy, có hai nguyên nhân: một là bởi vì bánh xe bên trái đã bị hỏng, chỉ dùng hai bánh xe còn lại hạ cánh thì máy bay sẽ không vững; hai là để tăng độ ma sát, cố gắng hết sức khẩn cấp hạ cánh thành công trong cự ly ngắn, tránh cho máy bay lao vào rừng rậm.

Hàn Giang tính toán qua một chút, cự ly hạ cánh thích hợp của đồng cỏ chỉ chưa đầy 200 mét, tiếp theo đó là dãy bụi rậm hơn 100 mét, sau đó là đến rừng rậm rồi. Makarov điều khiển máy bay hạ cánh chuẩn xác trên đồng cỏ địa hình đồ dốc này, "Xẹt két... két!" bụng máy bay cọ sát mạnh vào đồng cỏ, may mà trên đồng cỏ có chút ẩm ướt, tránh khỏi ma sát kịch liệt dẫn đến khả năng tóe lửa.

Nhưng, đồng cỏ vẫn quá trơn, mà chỉ dài không tới 200 mét nên cơ bản không thể khiến máy bay dừng lại được. Máy bay lao thẳng vào bụi rậm, cát bụi, đất đá, củi khô, cành cây cùng lúc cuộn cả lại. Những bụi rậm thấp lè tè đã làm giảm tốc độ của máy bay, nhưng đồng thời cũng cọ vào bụng máy bay làm tóe lửa. Cánh bên trái máy bay nặng trình trịch, một

tiếng nổ lớn phát ra, cánh bên trái đứt lìa, thân máy bay đột nhiên nghiêng hẳn sang bên trái, hành khách trong khoang máy bị lắc mạnh văng ra tứ phía, tiếng kêu thét thát thanh,

tiếng gào khóc rền rí vang lên.

Trong buồng lái, Hàn Giang đã làm theo yêu cầu của Makarov bò rạp người xuống. Makarov ngồi trên ghế cơ trưởng vẫn ra sức khống chế máy bay, hy vọng máy bay không lao vào rừng rậm. Tốc độ của máy bay càng lúc càng chậm lại, nhưng cách rừng rậm cũng càng lúc càng gần rồi.

Makarov trợn trừng mắt, con người của ông đang mở to hết cỡ, ông đã ở thể nhìn rõ cây đại thụ chọc trời ngay trước mặt...

"Rầm...!" -Lại thêm một tiếng nổ lớn, máy bay vẫn không tránh khỏi việc đâm sầm vào cây đại thụ đó, may mà tốc độ lúc này đã chậm lại rất nhiều, sau khi đâm vào thân cây đại thụ, cuối cùng máy bay đã dừng lại. Chính trong giây phút máy bay đâm vào cây đại thụ, một cành cây khô có đường kính to bằng miệng bát, đã đâm vỡ cửa kính máy bay, chọc thẳng vào Makarov, Makarov không kịp né người, bị cành cây khô rạch rách vai, máu chảy đầm đìa.

Mọi thứ đã yên tĩnh trở lại, tiếng động cơ máy, tiếng ma sát giữa bụng máy bay và mặt đất, tiếng gào thét thất kinh, lúc này đều đã biến mất, trong khu rừng rậm nguyên sơ hoang vu này, chỉ còn lại tiếng khóc lóc và tiếng rên rĩ vọng ra từ khoang

Hàn Giang lao đảo nhoài người dậy, cánh tay trái của anh bị một vết rách, nhưng anh không buồn để ý tới điều đó mà lao ngay tới bên cạnh Makarov, hô lên: "Ông không sao chứ?"

Makarov khó nhọc mở to mắt, cố nở một nụ cười: "Tôi vẫn sống" -nói xong ông lại ngất lịm đi.

Hàn Giang thở phào một cái, nhưng ngay lập tức anh phát hiện ra máu vẫn đang tuôn xối xả trên vai của Makarov, anh nói: "Ông đừng cử động, để tôi ra ngoài tìm thuốc cho ông".

Cú va đập mạnh khiến cho cửa khoang buồng lái đã hoàn toàn bị biến dạng, Hàn Giang mất rất nhiều sức lực, khó khăn lắm mới đập được cửa ra ngoài. Mọi người trong khoang hành khách đổ nghiêng đổ ngã, người thì đang rên rĩ, người thì đang khóc lóc, chỉ có Đường Phong và tổ tiếp viên, và cả người đẹp cùng đi với Makarov là đã bò dậy. Hàn Giang tìm một chiếc rìu, bỗ mạnh vào cửa máy bay, cửa bật ra, một luồng không khí tươi mới lạnh buốt xuyên thấu vào khoang máy bay, đem lại tia hy vọng mới cho tất cả mọi người đang tuyệt vọng trước cái chết.

Hàn Giang là người đầu tiên bò ra khỏi khoang máy bay. Trước mắt anh là một vùng rừng rậm âm u. Đối diện với rừng rậm tối đen này, Hàn Giang

không biết điều gì đang chờ đợi họ phía trước. Hy vọng được sống sót trở về hay là lại tiếp diễn những ác mộng đáng sợ đây?

Tất cả hành khách đều được đưa ra khỏi máy bay, cơ trưởng đếm số người, cộng thêm cả tổ phi công và tiếp viên, tổng cộng có 48 người, không ai thiệt mạng. Đây cũng có thể nói là một kỳ tích không lớn cũng không nhỏ trong lịch sử ngành hàng không rồi, nhưng có mười mấy hành khách bị thương cũng nghiêm trọng, nếu không kịp thời cứu chữa khả năng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Dưới sự giúp đỡ của Đường Phong, Hàn Giang và Lương Viện, người đẹp tóc nâu dùi Makarov đang hôn mê ra khỏi buồng máy, đặt ông dưới một góc thông thoáng gió. Makarov mở mắt, nhìn Hàn Giang và Đường Phong, rồi lại quay sang người đẹp tóc nâu, miệng lắp bắp: "Yelena, cha không sao đâu, con đừng quá đau buồn".

Yelena nghe những lời Makarov nói, gật gật đầu, quệt lệ nơi khóe mắt, quay lại máy bay, lấy thuốc và băng gạc ra lau rửa vết thương cho Makarov, sau đó lại băng bó lại. Hàn Giang và Đường Phong cũng túc trực bên cạnh Makarov, nhặt nhạnh cành cây, nhóm một đống lửa, nhiệt độ trên núi chỉ khoảng 4 đến 5 độ, nên chỉ có đống lửa mới có thể đem lại chút hơi ấm cho ông ấy. Chờ Yelena băng bó vết thương cho Makarov xong, Hàn Giang thử hỏi cô ta bằng tiếng Anh: "Cô là bác sỹ à?"

Yelena nhìn Hàn Giang, không trả, Hàn Giang tưởng rằng cô gái xinh đẹp lạnh lùng này không biết tiếng Anh, vậy là anh quay sang Đường Phong. Đường Phong hiểu ý, hỏi lại lần nữa bằng tiếng Pháp.

Đường Phong hỏi xong, vẫn chưa thấy Yelena đáp lại, đang định mở miệng hỏi thêm lần nữa thì Yelena liền trả lời bằng thứ tiếng Hán rất trôi chảy: "Đúng vậy, tôi là bác sỹ".

Hàn Giang và Đường Phong vô cùng bất ngờ, gần như cùng lúc nói: "Cô nói tiếng Trung giỏi vậy sao?"

"Hai anh làm gì vậy?" -Yalena hỏi lại.

Hàn Giang cướp lời tự mình giới thiệu trước: "Tôi là Hàn Giang, nghề nghiệp cảnh sát". Sau đó chỉ Đường Phong: "Anh ấy là Đường Phong, là giảng viên đại học, bạn của tôi, hai chúng tôi tới Tứ Xuyên du lịch".

"Ô? Cảnh sát biết lái máy bay? Cảnh sát Trung Quốc các anh đều giỏi vậy sao?" -Yelena có vẻ không thể tin vào lời tự giới thiệu của Hàn Giang.

Hàn Giang thầm tự trách mình, bình thường vốn đầu óc phản ứng nhanh nhạy, nhưng dường như trước người đẹp này anh lại bị mất hồn, sao lại nói làm cảnh sát chứ, ban nãy cứ nói là phi công của công ty hàng không thì có hơn không.

Giờ đã đâm lao thì đành phải theo lao, anh cố gắng giải thích: Trước đây tôi từng phục vụ trong quân đội".

"Không quân?"

"Không! Hải quân."

"Hải quân không chiến ư?"

‘ừm! đúng vậy." -Hàn Giang càng giải thích càng không bình thường. Anh bắt đầu nghi ngờ đầu óc của mình ,hay là lúc hạ cánh đập vào đầu nên có vấn đề nhỉ?

Hàn Giang ra sức che giấu thân phận của mình, anh đứng thẳng đơ trước mặt Yelena, giống như đứng trước kẻ địch, sợ rằng người đẹp ngoại quốc đứng trước mặt anh lại đặt ra câu hỏi moi móc gì đó, vạch trần thân phận thật sự của anh.

"Cởi áo ra đi" -Yelena đột nhiên ra lệnh.

"Cái gì ?" -Hàn Giang giật mình không tin vào tai mình.

"Tôi bảo anh cởi áo khoác ra, để tôi băng lại vết thương cho".

Hàn Giang lúc này mới tỉnh lại, anh cởi áo khoác, để lộ cơ bắp rắn chắc, rồi ngồi yên cho Yelena sát trùng, lau rửa, băng bó vết thương trên cánh tay trái. Đường Phong đứng bên cạnh cười đầy ẩn ý, Hàn Giang nghe vậy

"Cô Yelena, tôi mạo muội xin hỏi cô là người nước nào vậy -Hàn Giang mở lời.

Lúc này, Yelena đã băng bó vết thương cho Hàn Giang, nghe Hàn Giang hỏi, cô kiêu ngạo nhìn thẳng vào anh, hỏi ngược lại: " ngài cảnh sát tiên sinh, ngài muốn kiểm tra hộ chiếu của tôi sao?"

"Không...." Không để Hàn Giang nói hết. Yelena liền lôi cuốn hộ chiếu trong chiếc túi nhỏ mang bên mình ra "bộp" một cái, cuốn hộ chiếu đã nằm gọn trong tay Hàn Giang. Hàn Giang không ngờ Yelena lại dung chiêu này, anh hơi sững sờ, nhưng vẫn mở cuốn hộ chiếu ra – Yelena Yiluovanuna Makarov, người Nga, nhập cảnh 3 ngày trước tại Bắc Kinh.

Nhìn họ tên và tuổi tác, Yelena có vẻ như là con gái của Makarov, Hàn Giang gập hộ chiếu lại, trả cho Yelena rồi hỏi: "Ông lão đó là gì của cô?"

Yelena tỏ ra rất khó chịu với câu hỏi này của Hàn Giang, vẫn với vẻ ngạo mạn, cô nhìn Hàn Giang một cái. Lúc này Makarov đang nằm dưới gốc cây kế bên đã tỉnh lại, thần thái của ông xem ra đã tốt hơn ban nãy rất nhiều. Makarov vươn vươn vai, nói với Hàn Giang và Đường Phong: các cậu cứ gọi là Makarov, Ivan Petrovich Makarov, theo thói quen của người Trung Quốc, các cậu cũng có thể gọi tôi là ông Mã, đây là con gái út Yelena cũ tôi."

"Makarov tiên sinh, lần này mắc nợ ngài nhiều quá, nếu như không có ngài hậu quả thật sẽ không thể tưởng tượng nổi" –Hàn Giang cảm kích nói.

Makarov hất hất tay: "Tôi cả đời làm trong quân đội đã từng trải qua tình huống này rồi, không ngờ lần này về hưu mà vẫn gặp phải."

"Ngài cũng từng phục vụ trong quân đội sao?"-Hàn Giang hỏi.

"Đúng vậy, tôi phục vụ cho quốc gia 40 năm, cho tới khi về hưu."

"Trong không quân."

"Đúng vậy, không quan, phi công, phi công huân."

"Vậy thì ngài nhất định đã từng lái chiếc Su-27 rồi." Đường Phong tò mò hỏi.

"Khà khà chàng thanh niên, Su-27, Mi-29, hầu hết những máy bay của gia tộc Mi và gia tộc Sukhoi tôi đều đã lái qua, còn cả máy ay ném bom chiến lược Tu-160, cảm giác đó thật là quá tuyệt."

"Ngài cừ quá, từng lái nhiều máy bay như vậy! Thảo nào có thể hạ cánh thành công!" Đường Phong ca ngợi.

"Thế vẫn chưa là gì đâu, tôi còn đã từng lái máy bay của Mỹ nữa!" – Makarov chìm đắm trong hồi ức về những ngày tháng huy hoàng đã qua.

"Vậy thì theo ngài, tại sao máy bay của chúng ta lại xảy ra sự cố?" – Hàn Giang thỉnh giáo làm đứt quãng hồi ức của Makarov.

"Xem ra có vẻ là sự cố máy móc dẫn đến động cơ ngừng hoạt động trên không trung, nhưng cũng có thể ngoại trừ khả năng khác" – Đường Phong kinh ngạc.

Ý ngài là có người phá hoại? –Hàn Giang hạ giọng nói.

"Không! Tôi không loại trừ khả năng nào, nguyên nhân chính dẫn đến máy bay hạ cánh khẩn cấp thì chỉ có đợi ban ngành hữu quan sau khi kiểm tra mới biết được".

"Nếu như có người phá hoại thì đáng sợ quá!" Lương Viện hoảng hốt nhìn xung quanh.

Đường Phong cũng nhìn xung quanh, đột nhiên anh phát hiện ra cách chỗ họ không xa lắm có hai người đàn ông uể oải đang nằm bò dưới gốc cây thông, Đường Phong tiến lên phía trước hỏi: "Các anh không sao chứ?"

Người đàn ông trung niên đeo kính gọng vàng, xem ra thần sắc vẫn khá ổn, đang nhàn hạ hút thuốc bằng ống tẩu, nghe thấy vậy liền đứng dậy nói với Đường Phong: "Tôi vẫn ổn, chỉ có vị này là rơi từ trên ghế ngồi xuống lúc máy bay hạ cánh".

"Hai anh đi cùng nhau sao?" -Hàn Giang cũng bước lên. Người đàn ông trung niên lắc đầu: "Tôi quen anh ấy trên máy bay, ghA của chúng tôi cạnh nhau, anh ấy tên là Stephen, từ Mỹ tới, còn tôi, đây là danh thiếp của tôi, mong nhận được sự quan tâm!"

Nói xong, người đàn ông trung niên lấy từ trong túi ra một xấp danh thiếp, kính cẩn đưa cho Đường Phong và Hàn Giang. Đường Phong vừa nhìn thấy tấm danh thiếp này liền chau mày, chỉ thấy tấm danh thiếp to hơn hẳn những danh thiếp thông thường này có in: Tiến sỹ khoa học -Đại học Oxford, tiến sỹ công trình học -Học viện Imperial, tiến sỹ lịch sử học -Đại học Yale, tiến sỹ quản trị kinh doanh -Đại học Columbia, tiến sỹ giáo dục học -Đại học Mátxcova...

8

_Đường Phong cầm danh thiếp, đọc tới nổi hoa cả mắt, lòng nhủ thầm: kỳ tài vậy sao, mà sao mình từ trước tới nay chưa từng nghe danh nhỉ ? Anh đưa mắt chuyển tới dòng cuối cùng của loạt chữ này, "Từ Nhân Vũ? Tiến sỹ Từ?" Đường phong lẩm bẫm đọc dòng họ tên sau dòng chức danh.

"Chính là tại hạ" -Từ Nhân Vũ tươi cười rạng rỡ nói. Nhưng anh ta lập tức phát hiện ra có chỗ nào đó không bình thường, nên vội vàng móc tấm danh thiếp, đưa cho Đường Phong, bối rối giải thích: "Ồ! Tấm ban này là danh thiếp trước đây của tôi, khoe khoang quá, khoe khoang quá, bởi lúc đó tôi không hiểu một đạo lý rằng, làm người nên khiêm tốn, nhất định phải khiêm tốn".

Đường Phong đón lấy tấm danh thiếp mới từ tay Từ Nhân Vũ, thấy trên danh thiếp chỉ còn lại dòng tiêu đề:

Tổng giám đốc công ty quốc phòng Tấn Bình -tiến sỹ Từ Nhân Vũ.

"Công ty quốc phòng Tấn Bình? chế tạo vũ khí sao?" Hàn Giang hỏi.

"Không! Không! Chỉ là mấy thứ cồng cồng, vớ vẩn thôi, đạn cao su, đạn hơi cay, có lúc cũng sản xuất một ít súng máy các loại. Đối tượng phục vụ của chúng tôi chủ yếu là công ty bảo vệ và phía cảnh sát" -Từ Nhân Vũ giải

thích.

"Nói như vậy thì tôi chính là đối tượng phục vụ của anh rồi. Biết chơi súng không?" -Hàn Giang cười hỏi Từ Nhân Vũ.

"Biết chút ít, chỉ có điều chơi không giỏi lắm, tôi chủ yếu phụ trách nghiên cứu chế tạo sản phẩm".

"Tiền sỹ, hình như ở nước ta vẫn chưa có công ty nào như vậy thì phải ?" - Đường Phong hỏi lại Từ Nhân Vũ.

"Bởi thế nên công ty chúng tôi mới đăng ký ở Mỹ, có văn phòng đại diện tại Singapore, khà khà!" – Từ Nhân Vũ giải thích.

"Thế lần này anh tới để..." -do tình huống bất ngờ lần này nên với bất kỳ ai Hàn Giang cũng đều đề cao cảnh giác.

"Lần này tôi đến Thành Đô chủ yếu để thăm vài người bạn, không ngờ đến đây... thì xảy ra chuyện! Anh xem, bây giờ điện thoại cũng không gọi được, mấy người bạn của tôi còn chuẩn bị đón tiếp tẩy rửa bụi trần cho tôi nữa đấy!" -Từ Nhân Vũ sốt sắng phân trần.

"Đón tiếp tẩy rửa bụi trần ? Lùi lại vài ngày cũng không muộn, ít nhất anh cũng giữ được mạng sống của mình rồi!"

-Hàn Giang nói xong, cúi người xuống xem tình hình vết thương của Stephen. Stephen cắn chặt răng, trán đổ mồ hôi hột, nhưng sau khi Hàn Giang kiểm tra thì kết luận vết thương của Stephen không quá nghiêm trọng, trừ một số vết thương ngoài da, thì có cánh tay trái bị trật khớp. Hàn Giang cười, nói với Stephen: "Tôi thấy anh giống người Trung Quốc, sao lại lấy tên người nước ngoài vậy?"

Vừa hỏi, Hàn Giang vừa thừa lúc Stephen không để ý liền sờ sờ, "rắc" một cái, cánh tay trái trật khớp của Stephen đã trở lại bình thường. Hàn Giang đứng phũ phũ tay nói: "Không sao nữa rồi, đứng dậy đi đi. Nhìn anh là biết thiếu luyện tập thể thao, chút chấn thương này mà cũng đau đến thế sao?"

Stephen dường như không buồn ghi nhận sự giúp đỡ của Hàn Giang, anh ta nhìn chằm chằm Hàn Giang một lúc rồi mới chống cánh tay phải ngồi dậy, mở miệng nói: "Stephen M.I, người Mỹ gốc Hoa" -nói xong câu này, anh ta liền tựa vào gốc cây, nhắm mắt lại, không để ý đến mọi người nữa.

"Người Mỹ gốc Hoa, như vậy nghĩa là anh ta họ Mã?"

Đường Phong rì rầm nói nhỏ với Hàn Giang.

Hàn Giang không nói gì cả, anh lại nhìn Stephen một

Cái cùng Đường Phong quay lại bên cạnh Makarov và Yelena. Lúc này, Lương Viện khó khăn lắm mới tìm thấy Ba lô và hành lý của mình trong bộ khung tàn của máy bay.

Đường Phong nhìn bộ dạng kéo ba lô và hành lý lồi thối lếch thếch của Lương Viện liền cười, nói: "Bảo cô đừng có đi, cô cứ đòi đi cho bằng được, giờ thì hối hận rồi chứ?"

"Tôi thèm vào hối hận! Bỏn cô nương không phải vẫn khỏe mạnh đây sao! Anh đúng là đồ xấu xa, đến mức này rồi mà còn nhiếc móc tôi..." -Tuy Lương Viện đã kìm nén, nhưng vừa nói cái đã bật khóc.

Đường Phong nhìn bộ dạng Lương Viện, bỗng nhớ tới lời dặn dò gửi gắm của Lương Dũng Tuyên, thấy có chút ái ngại, anh vội vàng giúp Lương Viện lau nước mắt trên má, và nói: "Đừng buồn nữa, ban nãy tôi chỉ định đùa cô chút thôi, chủ yếu là tôi lo lắng cho thứ trong túi cô kia".

Đất cát và nước mắt trên mặt Lương Viện đã khiến khuôn mặt vốn xinh đẹp của cô trở nên nhem nhuốc. Sau khi cùng Đường Phong kiểm tra kệ tranh ngọc trong túi xong, cô mới yên tâm trở lại, vừa cười vừa quệt nước mũi.

Đường Phong, Hàn Giang, Lương Viện, Makarov và ; Yelena năm người chụm lại quanh đồng lửa. Đường Phong gọi Từ Từ Nhân Vũ rất phấn khởi định lao tới nhưng Stephen lại không muốn đi , ngồi im lìm dưới gốc cây. Từ Nhân Vũ bước đi vài bước, quay đầu lại phát hiện ra Stephen vẫn chưa buồn nhúc nhích, đành phải bối rối hất hất tay về phía Đường Phong rồi quay lại bên cạnh Stephen. Stephen và Từ Nhân Vũ cũng nhóm một đồng

lửa nhỏ, đôi diện nhưng cách nhóm của Đường Phong một khoảng khá xa.

"Đúng là đồ dị hợm" – Lương Viện khẽ oán than.

"Mỗi người đều có cách nghĩ riêng của họ, không nên bắt ép" Chúng ta không thể cứ ngồi đây chờ chết được, phải nhanh chóng để nghĩ cách thoát ra ngoài thôi!" – Hàn Giang đột nhiên nói.

Lời của Hàn Giang khiến mọi người chìm trong yên lặng. Mọi người không ai bảo ai cùng lúc hướng mắt nhìn ra xung quanh, xung quanh ngoài rừng rậm thì chỉ có rừng rậm. Hàn Giang ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trời sắp tối rồi, tầng mây rất thấp, xem ra đêm nay sẽ có mưa, anh bắt đầu hối hận về sự tự tin thái quá của mình. Quả thật cho dù thế nào đi chăng nữa, cũng nên nghe lời Đường Phong mang theo vũ khí mới phải.

9

_Màn đêm đáng sợ kéo đến, nhiệt độ trên núi cao nhanh chóng tụt xuống xấp xỉ 0 độ C, hầu hết khách hàng đều mệt mỏi rã rời, họ ngồi quay quanh đồng lửa ngủ gà ngủ gật. Đường Phong nhìn Hàn Giang và Lương Viện bên cạnh, hai người đang thở đều đều, hai cha con người Nga dường như cũng đã ngủ say. Đường Phong vươn vai nhìn về Đường Nhân Vũ và Stephen, nhưng anh chỉ thấy một đồng lửa bập bùng, không thấy rõ Từ Nhân Vũ và Stephen. Anh muốn đi tới đó xem sao, nhưng nghĩ lại, hà tất đi làm phiền người khác, vậy là anh lại dựa vào than cây phía sau. Anh nhớ lại chuyện ban sang, thật không ngờ vừa xuất phát đã xảy ra việc đáng sợ như thế này. Nghĩ mãi nghĩ mãi cuối cùng Đường Phong cũng nhắm mắt lại... đang lúc nửa tỉnh nửa mê, Đường Phong đột nhiên nghe thấy một tiếng động. "Soạt...soạt...soạt!" – Anh cảnh giác ngồi dậy, mở to mắt nhìn xung quanh, hóa ra là một con sóc không an phận đã làm kinh động không gian.

Cử động của anh làm Hàn Giang bên cạnh tỉnh giấc, ‘anh không ngủ được a?’ – Đường Phong dụi mắt nói.

"Suyt!" – Hàn Giang lấy tay ra hiệu cho Đường Phong im lặng, ra dấu bảo anh theo mình đến chỗ trũng trên ngọn núi nhỏ bên cạnh để nói chuyện, tránh làm người khác bị thức giấc. Vậy là hai người đứng dậy, rón rén đi

tới chỗ trũng trên ngọn núi.

Đến chỗ trũng đó, Đường Phong mở miệng trước: " Anh thấy tai nạn máy bay ban sang thế nào?"

"Tai nạn? Cái này thì có gì để nói, động cơ máy bay xảy ra sự cố, kết quả thì đã hạ cánh rồi mà!" -Hàn Giang ban ngày chỉ lo cứu người, vốn chẳng có thời gian để nghĩ ngợi nhiều.

"Lẽ nào chỉ đơn giản như vậy sao?"

"Ý cậu là sao? Lẽ nào cậu nghi ngờ có người phá hoại?" "Tôi không biết, nhưng tôi có một dự cảm không lành" -nói xong, Đường Phong nhìn nhìn về phía Makarov và Yelena.

"Dự cảm không lành? Tôi thấy cậu bây giờ còn đa nghi hơn cả tôi đấy." - Hàn Giang

"Thì đành chịu, ai bảo tại tôi đi cùng anh mà! Anh xem lại xem những hành khách trên chuyến bay này, ai ai lai lịch cũng khác thường!" Đường Phong lại nhìn về phía Stephen và Từ Nhân Vũ, nhưng chỗ họ đứng vốn không nhìn thấy Stephen và Từ Nhân Vũ.

"Ý cậu nói tới Makarov và Yelena?"

"Còn cả tên Stephen đó nữa, tôi ghét nhất người Trung Quốc mà lại lấy tên tây".

"Người ta từ bé đã là người Mỹ rồi mà!"

"Ngoài ra, cái tên Từ Nhân Vũ đó, nhìn kiểu gì cũng thấy giống tên buôn lậu vũ khí!"

"Được rồi, đừng nói về họ nữa, hay là chúng ta bàn bạc bước tiếp theo nên làm thế nào đi?" -Hàn Giang ngắt lời Đường Phong.

Hàn Giang lấy bản đồ quân dụng tỉ lệ 1:50000 mang theo người ra, dùng luồng ánh sáng từ đèn pin chỉ lên một khu vực nhỏ trên bản đồ, nói:

"Trước tiên, chúng ta phải xác định vị trí hiện tại cái đã, theo như kinh độ

và vĩ độ của GPS hiển thị, hiện giờ chúng ta đang ở trong vùng khu vực này".

Đường Phong nhìn theo hướng ánh sáng đèn pin, tìm thấy vị trí mà Hàn Giang đánh dấu - gần kê Tùng Phan thuộc phía tây bắc Tứ Xuyên, ở đây toàn là núi cao ba bốn nghìn mét, rừng rậm bao phủ, vách núi ngang dọc, dân cư thưa thớt. Đường Phong nhìn vào điện thoại của mình, kể từ sau khi hạ cánh cho tới giờ đều không có tín hiệu, càng đáng sợ hơn nữa là nhiệt độ trên núi vẫn đang tiếp tục giảm, Đường Phong rung mình một cái, nói: "Phía bắc Tứ Xuyên,

Tùng Phan, ở đây là khu vực ngụ cư của người Khương cổ đại, giới sử gia đều cho rằng, tổ tiên của người Đảng Hạng chính là từ đây di cư tới phương bắc".

"Ừm, đây đúng là khu vực mà chúng ta tìm kiếm, rút cuộc máy bay lại hạ cánh xuống đây, đúng là số phận an bài" -Hàn Giang thở dài, nói tiếp: "Hiện giờ, hai chúng ta đợi ở đây không phải là ý hay, phải ra khỏi đây, rời khỏi chỗ này đã."

"Rời khỏi đây ? Sau khi máy bay xảy ra chuyện đã phát đi tín hiệu kêu cứu rồi, tại sao không đợi người tới cứu viện?"

"Đợi người tới cứu viện? Không sai, máy bay đã phát tín hiệu kêu cứu, nhưng ở đây đều là núi non trùng điệp, 411 nhìn xem với thời tiết này, tầng mây dày như vậy, một khi trời đổ mưa, chắc chắn mây trên núi sẽ tụ lại dày đặc, thì nhân viên cứu viện khó có thể phát hiện ra chúng ta. Mười mấy người trong số hành khách bị thương cũng khá nặng, nhiệt độ trên núi lại thấp như vậy, hiểu thần thuốc men, bác sỹ, tôi không dám tưởng tượng, nếu như chờ thêm vài ngày thì hậu quả sẽ đáng sợ như thế nào, bởi vậy hai chúng ta phải ra khỏi đây trước, để báo cáo với thế giới bên ngoài tình hình ở đây. Ngoài ra, để hoàn thành kế hoạch, chúng ta cũng cần phải nhanh chóng ra khỏi vùng núi này".

Đường Phong hoàn toàn đồng ý với phân tích của Hàn Giang, nhưng anh vẫn phân vân: "Nhưng chúng ta phải đi theo hướng nào đây? Xung quanh

toàn là rừng rậm nguyên sơ mênh mông, ngộ nhờ chúng ta lạc mất phương hướng trong núi..."

Hàn Giang chau mày, im lặng ngẫm nghĩ, đáp: "Chúng ta đi về hướng đông, chắc là có thể tìm thấy đường xe chạy. Không phải lo lắng quá, chúng ta có bản đồ và GPS trong tay. nhất định sẽ tìm thấy đường".

Hàn Giang và Đường Phong quay lại bên đồng lửa, thấy Makarov và Yelena vẫn đang ngủ say nên không đánh động họ mà chỉ khẽ khàng đánh thức Lương Viện, sau đó ba người tới cạnh xác máy bay tìm cơ trưởng. Hàn Giang thuật lại cho cơ trưởng biết về kế hoạch của họ, rồi bàn giao lại cho cơ trưởng các thủ tục. Hàn Giang yêu cầu cơ trưởng tạm thời bảo mật việc ba người họ bỏ đi, tổ chức tốt hành khách trong khi chờ cứu viện, đợi ngày mai khi trời sáng mới tuyên bố với tất cả hành khách tin tức họ đi khỏi đây để tìm kiếm cứu viện.

Giao phó mọi việc cho cơ trưởng xong, Hàn Giang nói với Đường Phong: "Để tất cả những đồ không dùng đến trong túi lại, chỉ mang theo GPS, bản đồ, đèn pin, la bàn và điện thoại".

Đường Phong chân chừ nói: "Lẽ nào không mang chút đồ ăn gì sao?"

"Không mang, để tất cả thực phẩm và thuốc men lại cho những hành khách khác".

"Vậy thì chắc cũng phải mang theo một chai nước

"Không, khát thì uống nước suối" -Hàn Giang nói như đinh đóng cột.

Đường Phong vừa nghe thấy vậy, suýt nữa lặn ra ngất, Nhưng muốn tồn tại ở nơi hoang vu thế này cũng phải có

Vũ khí chứ!"

Hàn Giang vẫn chưa trả lời thì cơ trưởng đã bước tới, đưa cho Hàn Giang một "cậu chàng" bằng sắt đen sì sì, hóa ra là một khẩu súng ngắn kiểu 84 cỡ đạn 7,62 ly, cơ trưởng giải thích: "Đây là súng của cảnh sát hàng không, chuyên dùng để đối phó phần tử khủng bố trên máy bay, chưa chắc đã hợp

với các anh, nhưng tôi nghĩ có thể các anh sẽ cần dùng tới, trong băng đạn chỉ có 6 viên, nên các anh hãy dùng tiết kiệm chút".

Hàn Giang vốn định nói với cơ trưởng giữ súng lại ứng phó tình huống đột xuất phát sinh, nhưng lời vừa đến miệng, anh đã nuốt lại, bởi bản thân anh hiểu rõ rằng, đoạn đường tiếp đây của anh và Đường Phong khả năng sẽ nguy hiểm hơn nhiều lần.

10

_Sớm tinh mơ, trên núi có sương rơi, Đường Phong, Lương Viện và Hàn Giang thu dọn xong xuôi, bắt đầu tiến vào màn sương mù, nương tựa vào bóng đêm che chở, tiến về phía đông bắc. Họ phải vượt qua những dãy núi trùng điệp phía trước, sau đó gắng hết sức nhanh chóng tìm ra bất cứ một điểm dân cư nào, hoặc là tìm ra đường quốc lộ gần nhất.

Núi non hùng vĩ sâu thẳm tối đen; thêm cả sương mù dày đặc, trong rừng cây lại không có lấy một tia ánh sáng, ba người chỉ có thể dựa vào GPS và phương hướng của la bàn, Xuyên qua rừng rậm nguyên thủy không một bóng người, không có đường đi quả vô cùng khó khăn. Gió lạnh, hơi ẩm bao trùm lấy ba người, và cả đôi khát cùng sự khủng hoảng trong lòng... chỉ có tiếng chim hót thỉnh thoảng lại văng vẳng khiến họ vẫn còn cảm nhận được chút hơi thở nhân gian.

Không biết đi được bao lâu, phía trước đột nhiên vang lên những tiếng động, Đường Phong và Hàn Giang lập tức kéo Lương Viện cúi người xuống, nấp sát vào thân cây, "Đó là cái gì vậy?" -Lương Viện sợ hãi hỏi.

Đường Phong cũng không nhìn rõ phía trước: "Không biết, có lẽ là động vật hoang dã". Ba người nấp sau gốc cây hồi lâu thì chỉ thấy một con gấu ngựa lực lưỡng xuyên qua sương mù, từ từ xuất hiện trước mặt họ. Cả ba đều nín thở, không dám phát ra tiếng động, sợ sẽ kinh động đến gấu ngựa. Một con, hai con, ba con, bốn con, ngay phía sau lại xuất hiện thêm ba con gấu ngựa một to hai nhỏ nữa. Con gấu ngựa đầu đàn nhìn ngang ngó dọc, thận trọng quan sát xung quanh, cuối cùng, nó chọn một lối nhỏ được tạo thành bởi những dấu chân trước đó để đi xuống núi.

"Hóa ra là bốn con trong gia đình nhà gấu!" -Lương Viện thở phào.

Gấu ngựa u, đây là lần đầu tiên tôi được nhìn thấy con còn đang sống thế này, nó là động vật cần được bảo hộ cấp hai của quốc gia đấy. Vùng núi rộng lớn này chính là thiên đường của các loài động vật hoang dã, ở đây có hàng chục động vật hoang dã quý hiếm sinh sống" -Đường Phong giới thiệu.

"Mọi người xem, ở đây có con đường mòn đi xuống núi. Hàn Giang chỉ vào con đường gấu ngựa vừa đi ban nãy nói.

Đường Phong quan sát một lúc, nói: "Tôi thấy con đường mòn này không giống lối đi do con người tạo ra, mà

Có vẻ như bị những động vật hoang dã này giẫm nhiều mà thành. Con đường mòn này dẫn xuống núi, hai ngọn núi ở đây đối diện nhau, dưới núi thường là khe núi và suối nước, khả năng mấy con gấu ngựa này xuống núi uống nước. Hiện trời sắp sáng rồi, vừa vặn là lúc động vật hoang dã xuống núi uống nước".

Hàn Giang nhìn lên bầu trời, tuy xung quanh vẫn còn sương mù dày đặc, nhưng sắc trời đã sáng dần, họ đã đi được bốn năm tiếng đồng hồ mà không hề hay biết.

"Gấu ngựa đã xuống núi uống nước, vậy thì chúng ta cũng đi uống chút nước thôi!" -Lương Viện đề nghị.

Đường Phong xem xét phương hướng, gật đầu đồng ý vậy là ba người đi theo con đường mòn trong núi, mà gấu ngựa đi qua, từ từ xuống núi. Khoảng 20 phút sau, Đường Phong nghe thấy tiếng nước chảy, dưới chân núi quả nhiên

có một dòng suối chảy từ trên núi xuống, tiếng nước róc rách, Đường Phong lúc này đã quá đói khát đến mức không chịu nổi, nhìn thấy nước suối liền muốn lao ngay xuống, Hàn Giang kéo ngay anh lại: "Cậu quên mất nguyên tắc dã ngoại sinh tồn rồi à?"

"Chưa quên, nước suối này chắc không có vấn đề đâu, anh xem, mấy con gấu ngựa đó vừa uống ở đây xong, chúng chẳng sao cả nên chúng ta cũng có thể uống được mà." – Đường Phong chỉ vào những vết dấu chân động vật hỗn loạn bên bờ suối nói.

Hàn Giang nhìn mấy vết chân, quả thực là dấu chân của gấu ngựa, anh bước lên phía trước, hứng nước suối lên, cẩn thận quan sát hồi lâu, lúc đó mới cùng Đường Phong và Lương Viện phấn khởi uống lấy uống để.

Sau khi uống đã rồi, Đường Phong mới cảm thán: "Áy! Nước suối ngọt lịm thế này, nếu mà có thêm chút hương vị hoang dã nữa thì tuyệt."

"Cậu nghĩ hay thật đấy! Nghỉ ngơi một lúc, lập tức tiếp tục lên đường". Nói xong, Hàn Giang cầm bản đồ vừa xem vừa than thở: "Ở đây toàn là núi non hiểm trở, nhìn trên bản đồ thấy một đoạn đường chẳng bao xa, nhưng khi đi thì lại phải vượt qua mấy ngọn núi to".

"Đúng vậy, thế nên chúng ta muốn thoát ra ngoài được, chắc chắn không phải là chuyện dễ" -Đường Phong than thở.

" Sao lại thế được ? GPS nhận tín hiệu vệ tinh, vốn không chịu ảnh hưởng của địa hình" -Đường Phong phản bác.

" Thật là kỳ lạ, nhưng quả thật là không nhận được tín hiệu vệ tinh".

"Vậy chúng ta không phải toi rồi sao, lạc đường trong ngọn núi thế này, hậu quả thật khó mà tưởng tượng nổi"

Lương Viện nhìn núi non trùng điệp xung quanh và từng đám sương mù bay lên trên núi, tuyệt vọng nói.

" Đừng nói linh tinh, phương hướng mà chúng ta đi chắc là đúng đấy, GPS ban nãy vẫn còn tín hiệu" -Hàn Giang nói tới câu này, nhưng bản thân cũng không tin tưởng chút ! nào cả. Tuy anh đã từng gặp rất nhiều kẻ thù lớn mạnh, trải qua bao hoàn cảnh khó khăn phức tạp, nhưng trong hoàn cảnh nguy hiểm như thế này, GPS không nhận được tín hiệu, quả là lần đầu tiên anh gặp phải.

"Nhưng mong là la bàn vẫn có tác dụng!" -Đường Phong đặt hết mọi hy vọng vào chiếc la bàn.

Hàn Giang nhìn chiếc la bàn, nói: "Không sai, phương hướng chúng ta đi không sai, theo như hiển thị của của bàn,Thượng lưu của dòng suối là hướng tây nam, hạ lưu của dòng suối là hướng đông bắc, chúng ta chỉ cần đi men theo con suối này là có thể ra ngoài được".

"Đành phải vậy thôi, ít nhất đi men theo suối còn có nước uống" -Đường Phong đồng ý với ý kiến của Hàn Giang,

Vậy là, ba người tiếp tục đi về phía hạ lưu của dòng suối...

Chương 8 : Cốt đạo thăm thăm

Đường Phong, Lương Viện, Hàn Giang ba người men theo con suối chảy dưới vách núi chầm chậm tiến về phía trước, hai bên vách núi dựng đứng cao hàng nghìn mét,

đỉnh núi ẩn trong tầng mây, sương mù đêm qua kéo xuống vẫn chưa tan hết, bao trùm cả vách núi, nếu chỉ cách xa 5 mét thôi thì cũng không nhìn thấy nhau rồi. Không biết đi được bao lâu, những giọt nước mưa từ trên không trung tí tách rơi xuống, đường đi càng thêm lầy lội, có những chỗ vốn chẳng có đường, chỉ có suối chảy băng qua.

Lương Viện ca thán: "Lại mưa rồi, thật đúng là đen đui". Hàn Giang không kêu ca gì, mà giống như đang suy nghĩ điều gì đó. Đường Phong hỏi: "Anh đang nghĩ gì vậy?"

"Tôi đang nghĩ con suối này sẽ dẫn đến đâu nhỉ"

"Đường Phong, cậu có để ý thấy không, hiện giờ dòng suối rộng hơn ban nãy rất nhiều, nước cũng sâu hơn trước." Hàn Giang nói.

"Điều này không phải rất bình thường sao, dòng suối càng chảy xuống hạ lưu, mặt nước càng rộng, nước cũng càng sâu mà" -Đường Phong thần nhiên đáp lại.

"Tôi cảm giác chỗ này thấp hơn mực nước biển rất nhiều, chúng ta đứng đã tới chân vách núi rồi, có lẽ chúng ta sắp ra khỏi ngọn núi này đây" -Lương Viện nói chem. vào.

"Mong là như thế... ở đây không còn đường đi nữa rồi.

Ồi! Vẫn phải xuống nước." -Vừa nói, Đường Phong vừa thử lội xuống suối. Nhưng anh vừa xuống nước toàn thân liền loạng choạng, không nhìn được liền bật ra câu chửi: "Mẹ nó! không ngờ ở đây sâu hơn ban nãy nhiều thế!".

"Anh nhìn có vẻ văn hóa nho nhã thế mà cũng biết chửi bậy cơ đấy, ha ha!" -Lương Viện bám theo sau Đường Phong trong nước cười hi hi chọc.

Đường Phong đỏ mặt, đáp: "Cô đừng có suốt ngày soi tôi! Đội trưởng mới chuyên nói bậy kia! Anh ta mà cuống là sẽ chửi bậy ngay!"

"Ê! Các người đấu võ mồm, đừng có mà lôi tôi vào, Liên quan gì đến tôi chứ!" -Hàn Giang cũng vừa nói, vừa lội xuống nước. Đường Phong đi đầu, Lương Viện ở giữa, Hàn Giang phía sau, ba người đi theo hàng dọc, chầm chậm thả người theo dòng suối chảy về phía trước. Trước mặt là đám sương mù bay lên, tầm quan sát càng kém, ngoài hai mét toàn là một vùng trắng xóa. Hàn Giang lo lắng cho Lương Viện, bước tới cạnh cô, hai người bám sát theo sau Đường Phong, nhắc nhở Đường Phong cẩn thận. "Suyt! Hai người xem đây là âm thanh gì?" -Tiếng nước chảy rào rào từ trước vọng lại, ba người đứng trong sương mù dày đưa mắt nhìn nhau.

"Không phải tiếng nước chảy sao?" -Đường Phong không màng tới, tiếp tục tiến lên phía trước, đột nhiên, Hàn Giang hét lên: "Cẩn thận, phía trước có thác đấy!"

May mà Hàn Giang cảnh báo sớm. Đúng lúc Hàn Giang hét lên "cẩn thận", Đường Phong vừa trượt chân một cái, theo đà ngã nhào. Dòng suối vốn đang hiền hòa, đến đây đột nhiên trở nên dữ dội, Đường Phong bị dòng nước chảy xiết cuốn lên phía trước. Đường Phong trợn trừng mắt, bởi anh đã có thể nhìn thấy thác nước phía trước mặt. Đường Phong ra sức giãy giụa trong nước, định đứng dậy, nhưng so với d

òng nước đang chảy xiết thì sức lực của anh thật quá mong manh, Đường Phong mở to mắt bất lực nhìn mình bị dòng nước xiết cuốn trôi, thác nước trước mặt đã càng lúc càng gần rồi...

Hàn Giang bảo Lương Viện đứng nguyên chỗ cũ đừng di chuyển, còn mình thì bất chấp tất cả lao lên phía trước. Đúng trong giây phút Đường Phong bị dòng nước đẩy xuống thác, cánh tay trái của Hàn Giang đã tóm được cánh tay trái của Đường Phong, cánh tay còn lại thì tóm chặt vào một tảng đá to trong dòng nước.

Cơ thể Đường Phong treo lơ lửng giữa không trung, anh đảo mắt nhìn xuống phía dưới, đầu óc quay cuồng, phía dưới là những tầng sương dày

đặc, vốn chẳng nhìn rõ sâu đến mức nào, có lẽ chính là...vực sâu vạn trượng!

"Cố gắng bám lấy!" -Hàn Giang hét về phía Đường Phong.

"Tôi... tôi sắp không gắng được nữa rồi!" -Đường Phong cảm thấy cánh tay trái của mình đã tê cứng tự bao giờ.

"Cánh tay kia, dùng cánh tay kia tóm lấy vật gì đó, cành cây, đá, cái gì cũng được..."

Đường Phong ra sức vẩy đập cánh tay phải trong không trung, anh muốn tóm lấy vật gì đó, đó có lẽ chính là ngọn cỏ cứu mạng của anh.

2

"A!.." tiếng kêu thảm thiết của Đường Phong, Hàn Giang nhắm mắt lại, trong lòng cũng đột ngột nặng trĩu, Lương Viện càng gào khóc thảm thiết, đến ngay cả Đường Phong cũng cho rằng mình đã rơi xuống vực sâu vạn trượng. Đợi tới khi Hàn Giang mở mắt ra thì lúc này mới phát hiện rằng Đường Phong đã dùng tay phải tóm được một bụi gai ven bờ. Bụi gai đâm xuyên vào da thịt của Đường Phong, máu tươi chảy theo cánh tay phải của Đường Phong từ từ nhỏ xuống tong tong.

Hàn Giang dùng chân bám chặt vào tảng đá to, đưa cánh tay còn lại ra, hai tay cùng tóm lấy cánh tay trái của Đường Phong, nói: "Nào, hai chúng ta cùng dùng sức nhé!"

Đường Phong gật gật đầu, hai người cùng dòn sức, một người ra sức kéo, một người ra sức bò lên trên, năm phút sau, rút cuộc Hàn Giang cũng lôi được Đường Phong lên. Hai người sức cùng lực kiệt, nằm sõng soài trên thảm cỏ bên bờ suối.

"Cảm ơn anh, anh lại cứu tôi thêm một lần nữa" -Đường Phong nhìn lên bầu trời mây mù bay lượn, thở hổn hển nói.

"Cảm ơn gì chứ! Nếu như là tôi rơi xuống đấy, tôi nghi cậu cũng sẽ làm như vậy thôi".

Hai người nằm trên thảm cỏ hai mươi phút mới hồi phục lại. Đường Phong nhìn Lương Viện đang đờ đẫn cả người, mắng: "Đã thấy ngốc chưa? Cứ đòi đi theo chúng tôi cho bằng được cơ; nếu cô mà là tôi lúc này, nộp cái mạng quèn ở đây, đến lúc đó, cha cô sẽ đau lòng đến nhường nào!"

"Anh lại nói tôi như vậy rồi, thế mà vừa này tôi còn phí công lo lắng cho anh cơ đấy!" -Lương Viện ghen ngào hét lên với Đường Phong.

"Hai người đừng cãi vã nữa, bây giờ nói cái gì có ích chút đi, đã đến đây rồi thì không ai được bỏ ai!" -Hàn Giang lớn tiếng gầm lên, hét xong lại hạ giọng lầm bầm: "Tôi mới là đen đui đây này, gặp nguy hiểm không nói làm gì, lại còn năm sóc các người, ngoài ra còn phải làm người hòa giải cho các người nữa chứ! Phải đoàn kết, hiểu chưa hả?"

Hàn Giang vừa nói lại vừa gằn giọng, Đường Phong và Lương Viện cùng nhìn nhau, không dám nói thêm gì nữa. Hàn Giang nhóm một đống lửa, hong khô quần áo của anh và Đường Phong, rồi lại giúp Đường Phong xử lý vết thương trên tay, khi xong xuôi mọi việc thì cũng đã tới trưa, sương mù trong khe núi bắt đầu dần dần tàn đi.

Ba người bụng trống rỗng, Hàn Giang đi một vòng xung quanh, rồi chỉ dùng một con dao quân dụng Thụy Sĩ mang theo bên người mà đã bắt được một con sóc xuống suối uống nước. Hàn Giang thuần thục xử lý con sóc sạch sẽ xong, gác lên ngọn lửa bắt đầu nướng, vừa nướng vừa Cười nói với Đường Phong: "Giờ thì mơ ước của cậu thành sự thật rồi nhé, thịt thú rừng cũng có rồi đây, nào, ném thử một miếng trước đi".

Vừa nói, Hàn Giang vừa cắt một miếng thịt sóc đưa t II" cho Đường Phong. Đường Phong ném thử một miếng, chau mày nói: "Mùi vị thật là chẳng ra sao cả!"

"Thôi đi, có ăn là tốt rồi, còn chưa bảo cậu ăn sống đấy ! Hàn Giang cười nói.

Đường Phong vừa nghe thấy Hàn Giang nhắc đến hai từ "ăn sống" nhớ lại con rắn mà Triệu Vĩnh bắt mình ăn lúc trước, dạ dày lại muốn cuộn cuộn

hết cả lên.

Tuy mùi vị không ngon, nhưng Hàn Giang và Đường Phong vẫn chén từng miếng thịt sóc, Lương Viện lặng lẽ nhìn hai người nhưng không ăn lấy một miếng. Hàn Giang thấy vậy, quan tâm hỏi: "Sao cô không ăn đi?"

Lương Viện chau mày lắc lắc đầu: "Từ trước tới nay tôi không ăn những con vật nhỏ này, các anh tàn nhẫn quá.

Hàn Giang nghe thấy vậy, bó tay lắc đầu. Đường Phong lạnh lùng cười: "Nhìn cái là biết đại tiểu thư con nhà giàu, cô à không ăn gà, không ăn vịt chắt! Lại còn động vật nhỏ với cả động vật to, quá tàn nhẫn. Bây giờ cô vẫn chưa tới lúc thật sự đói, đợi đến khi đói sắp chết, cái gì mà cô chẳng ăn, rắn, ếch, thằn lằn đều..."

"Thôi đi! Thôi đi! Anh đừng nói nữa, buồn nôn quá..." Lương Viện hét lên, ngắt lời Đường Phong.

"Suyt! Đừng nói nữa!" -Hàn Giang đột nhiên lấy tay ra hiệu im lặng.

"Sao thế..." -Đường Phong thì thào hỏi.

"Có người!"

"Cậu nghe, phía trên dòng suối có động tĩnh..."

Ba người im lặng, dỏng tai nghe, quả nhiên, phía trên dòng suối vọng lại tiếng cành cây gãy và cả tiếng bước chân lạo xạo, giữa đó còn lẫn cả tiếng người nói chuyện.

Hàn Giang hất hất tay về phía Đường Phong và Lương Viện, ra hiệu cho họ nấp vào bụi cỏ cạnh đó, còn mình thì lôi khẩu súng ngắn 84 ra, lúi vào bụi cỏ, cảnh giác nhìn lên phía trên dòng suối.

"Có khi nào là người trên máy bay không nhỉ -Đường Phong ghé sát tai Hàn Giang, khẽ hỏi.

"Tôi cũng nghĩ như vậy... Nếu tôi không nghe lầm thì là hai người".

"Hai người ? Makarov và Yelecna?"

"Ngộ nhờ không phải người trên máy bay thì sao?" -Lương Viện đột nhiên hoảng hốt hỏi.

Đường Phong quay lại nhìn Lương Viện, không trả lời, bởi anh không dám nghĩ tiếp. Trên ngọn núi rộng lớn không một bóng người này, ngoài hành khách trên máy bay ra, còn có ai được nữa? Đường Phong mở to mắt nhìn chăm chăm về phía trước, sương mù trong khe núi trước mặt vẫn chưa tản đi hết, tiếng bước chân của hai người đó càng lúc càng rõ rệt.

Tim anh đập thình thịch theo tiếng bước chân của họ. Năm phút sau, Đường Phong rút cuộc đã nhìn rõ hai người bước ra từ trong sương mù đó, hóa ra là Từ Nhân Vũ và Stephen.

Hai người một trước một sau, men theo con đường ban nãy Đường Phong đi qua, đi tiếp xuống dưới. Gần như cùng lúc Đường Phong và Hàn Giang phát hiện ra họ, Từ Nhân Vũ và Stephen cũng phát hiện ra ba người, Từ Nhân Vũ liền cao giọng hét lên: "Tôi đã bảo là chắc chắn các anh sẽ men theo con đường này đi xuống dưới, Stephen còn không tin".

"Sao các anh không ở chỗ cũ đợi cứu viện, chạy tới đây làm gì vậy?" -Hàn Giang nghiêm giọng trách móc.

"Từ Nhân Vũ bị lời trách móc của Hàn Giang làm cho cứng họng, không thốt lên được câu nào, ngược lại Stephen thì lườm Hàn Giang một cái, chẳng ôn hòa cũng chẳng nói chẳng đáp lại: "Cảnh sát Hàn, chúng tôi cũng không phải là phạm nhân, các anh có thể xuống núi, tại sao chúng tôi không thể?"

Lúc này đến lượt Hàn Giang cứng họng, Đường Phong vội chêm lời: "Không phải chúng tôi quản lý các anh, mà là chúng tôi lo lắng cho sự an toàn của các anh, ở đây môi trường phức tạp, hoang vu không một bóng người, rất dễ xảy ra chuyện, các anh ở lại trên núi, đợi cứu viện thì sẽ an toàn hơn".

‘Ồ trên núi, đợi cứu viện?’ -Stephen ngẩng đầu nhìn nói: "Trên núi đã hoàn toàn đứt liên lạc với thế giới bên ngoài, trong cái thời tiết quái quỷ này, anh hy vọng sẽ có người phát hiện ra chúng tôi sao? Đừng nằm mơ

nữa. Ở trên núi nếu không chết vì lạnh thì cũng chết vì đói, hoặc thành bữa tối của thú hoang! Không muốn chết thì chỉ còn cách tự mình ra khỏi đây".

"Không sai, thời tiết kiểu này rất khắc nghiệt, nhân viên cứu hộ rất khó để phát hiện ra chúng ta, thế nên mấy người chúng tôi mới xuống núi tìm cứu viện bên ngoài" Hàn Giang giải thích với Stephen.

Stephen thoáng sửng sờ, nói: "Vậy thì chúng tôi trách nhầm anh rồi, tôi còn cho rằng bọn anh bỏ chạy hết rồi"

"Chạy hết rồi ? Nghĩa là sao ?" -Hàn Giang không hiểu.

"Hai cha con người Nga cũng không thấy đâu cả!" Từ Nhân Vũ nói chen vào.

"Cái gì ? Makarov và Yelena cũng không thấy đâu cả?" Đường Phong ngạc nhiên nhìn Stephen và Từ Nhân Vũ.

Từ Nhân Vũ gật gật đầu nói: "Chúng tôi vừa ngủ dậy thì phát hiện ra canh đồng lửa của các anh đã chẳng còn một ai. Chúng tôi tưởng rằng năm người bọn anh cùng nhau xuống núi, Stephen thì bảo rằng các anh không đi cùng nhau; quả nhiên, Stephen đã nói đúng, các anh không đi cùng họ".

"Tôi đã nói từ trước là hai cha con người Nga đây không hề đơn giản" - Hàn Giang khẽ lẩm bẩm nói.

"Đúng vậy! Cái ông lão lái máy bay đó, chắc chắn không phải người bình thường" -Stephen đột nhiên nói giọng kỳ quái khó hiểu.

"Vậy cậu đến Trung Quốc làm gì vậy?" -Hàn Giang quay ngoắt lại, hỏi thẳng Stephen.

Stephen bỗng thoáng sửng sờ, ngập ngừng một lúc mới chậm rãi nói: "Xem ra anh cũng rất hứng thú với tôi đấy nhỉ?"

"Đúng vậy, tôi hứng thú với tất cả mọi người xung quanh, đặc biệt là sau khi máy bay rơi." -Hàn Giang nhìn Stephen nói.

"Được rồi! Nếu như ngài hứng thú, tôi có thể nói với ngài, lần này tôi tới

Trung Quốc là vì cha tôi. cha tôi là một Phật tử thành kính, ông luôn muốn thỉnh một bức tượng

phật từ trong nước về. Ông đã nhiều tuổi rồi, không đi được nữa, nên lần này tôi tới là để hoàn thành tâm nguyện của phỔ thân." -Stephen bình tĩnh nói.

Hàn Giang không nghe thấy bất cứ sơ hở nào trong lời nói của Stephen và Từ Nhân Vũ, năm người ngồi quây quanh đống lửa. Stephen và Từ Nhân Vũ ném món thịt sóc của Hàn Giang, Từ Nhân Vũ lấy một ít đồ ăn trong túi của mình ra đưa cho Lương Viện.

4

_Năm người đã nghỉ ngơi xong xuôi, chuẩn bị tiếp tục xuất phát. Đường Phong nhìn thác nước dưới chân, bần khoăn nói: "Trước mặt là thác nước, hai bên suối cũng không có đường để đi, chúng ta xuống thế nào đây? Trừ khi có công cụ leo vách đá".

"Đừng nghĩ tới công cụ leo vách đá nữa, hay là xem xem hai bên núi có đường để đi không đã!" -Hàn Giang chau mày, quan sát hai bên núi.

"Ở đây vết tích con người còn chẳng thấy, lấy đâu ra đường?" -Đường Phong miệng lẩm bẫm.

"Cậu xem, đó là cái gì?" -Hàn Giang đột nhiên hét lên rồi chỉ về một vùng um tùm trên sườn núi phía bên trái.

Đường Phong nhìn theo hướng tay Hàn Giang chỉ, kinh ngạc khi phát hiện thấy vị trí trên lưng chừng núi có một chỗ bằng phẳng, một vùng cây cỏ rậm rạp um tùm, thấp thoáng hiện ra chút màu xám kỳ lạ, hình như còn có cả một làn khói từ đó bay lên. "Ở đó hình như có nhà! Có lẽ là nhà của thợ săn" -Đường Phong suy đoán.

"Cầu cho ở đó có người ở, có người dẫn đường, chẳng mấy chốc chúng ta sẽ có thể đi ra khỏi núi" -Hàn Giang nói.

Mọi người nghỉ ngơi quay sang nhìn nhau, sau đó cả đoàn bắt đầu di chuyển

hướng về phía lưng núi. Trên đường đi, Đường Phong cảnh giác quan sát xung quanh, mọi người đều cố gắng phát ra tiếng động nhỏ nhất. Nửa tiếng sau, khi họ leo tới lưng chừng núi, tất cả mọi người đều ngậy cả ra vì ngạc nhiên... Hiện lên trước mặt họ không phải là nhà của thợ săn mà là một kiến trúc hùng vĩ được tạo thành bởi toàn bộ những viên đá màu xám được xếp chồng lên nhau. Toàn bộ tường bên ngoài tòa nhà đều bị dây leo phủ kín, xem ra đã rất lâu rồi không có người ở đây. Giữa vùng núi không một bóng người này, tòa nhà hiện lên vô cùng âm u đáng sợ, vì thế làn khói dưới chân núi thấy thấp thoáng ban nãy lúc này đã không còn nữa.

"Đây là cái gì nhỉ?" - Lương Viện kinh ngạc hỏi.

Sau mấy phút quan sát, Đường Phong nói như đinh đóng cột: "Khương Trại! Một tổ hợp quy mô hùng vĩ, nhưng... nhưng hình như là Khương Trại này đã bị bỏ hoang từ rất lâu rồi".

"Khương Trại?"

‘Đúng vậy, Khương Trại, là nơi ở của người Khương

Đây là một tòa Khương Trại vô cùng điển hình, xây dựa núi, tầm vóc oai hùng. Kiến trúc tổng thể có bốn tầng, phân thành hai bên, mỗi bên đều có một vọng gác sừng sững, chính là hai cái tháp cao hình vuông giống ống khói kia kia"

Đường Phong vừa nói vừa chỉ cho mọi người xem.

Hàn Giang gật gù: "Nhưng trên núi cao không một bóng người thế này, sao lại có tòa Khương Trại quy mô hùng vĩ như vậy?"

"Có lẽ là do người xưa để lại, sau này thành hoang phế! hình dáng và cấu tạo của tòa Khương Trại này cho thấy, không phải là một Khương Trại bình thường, mà là một trại đã được thiết kế xây dựng tinh xảo, hoàn chỉnh." - Đường Phong suy đoán.

"Quan trại? Có phải là phủ đệ của thổ ty khu vực Tây Nam trước đây không?" - Stephen đột nhiên hỏi.

Đường Phong gật đầu, đáp: "Đúng vậy, bắt đầu từ đời Nguyên, trung ương triều đình đã thiết lập chế độ thổ ty tại khu vực dân tộc Tây Nam, do thủ lĩnh bộ tộc địa phương thống lĩnh những bộ tộc nhỏ hơn, đồng thời duy trì hình thức cha truyền con nối. Triều Minh và triều Thanh cũng tiếp tục sử dụng chế độ thổ ty. Sau đó bắt đầu từ thời hoàng đế Ung Chính triều Thanh, triều đình nhà Thanh đã thực hiện rộng rãi chính sách "cải thổ quy lưu", cử quan viên xuống địa phương trấn áp, từng bước thay thế thổ ty cha truyền con nối. Nhưng những thổ ty này tại khu vực Tây Nam vẫn rất lớn mạnh, nên chính sách "cải thổ quy lưu" của triều đình không được thuận lợi. Mãi cho tới tận thời kỳ Dân quốc, khu vực Tây Nam vẫn còn không ít thổ ty, chế độ thổ ty tiếp tục kéo dài tới thời kỳ tân Trung Quốc mới diệt vong. Tòa Khương Trại trước mặt chúng ta được xây dựng rất tinh xảo, trải qua bao năm tháng vẫn bảo tồn hoàn hảo. Nhìn lại vị trí của Khương Trại có thể thấy có suối chảy dưới núi, Hiện giờ nước không lớn, nhưng nếu như là mùa hè, nước suối chảy xiết, phía dưới sẽ là thác nước, khe núi. Người Khương thích xây dựng Khương Trại cạnh vực sâu không có đường đi như thế này vì sống ở trên cao như thế, dễ phòng thủ khó tấn công. Bởi vậy tôi phán đoán, đây từng là một tòa quan trại của thổ ty dân tộc Khương".

"Tòa Khương Trại này được xây dựng từ thời nào ? Đến thời nào thì hoang phế nhỉ ?" -Từ Nhân Vũ tò mò hỏi.

Đường Phong lắc lắc đầu:"Cái này thì không biết được , có lẽ chỉ có vào bên trong mới có thể nhìn ra vết tích".

Mọi người lục tục kéo nhau đi về phía Khương Trại, đột nhiên, một tảng đá trong bụi cỏ thu hút sự chú ý của Đường Phong. Đường Phong chỉ vào tảng đá nói với mọi người: "Mọi người xem, tảng đá này giống như đã từng được ai đó mài giũa vậy".

"Ồ!" -át cả đều ngạc nhiên. Đường Phong vuốt lớp bụi trên bề mặt tảng đá, quan sát hồi lâu, nói: "Tôi có thể khẳng định, đây là một tấm bia đá, ban đầu chắc là được dựng ở gần đó, sau này bị đẩy đổ biến thành tấm bia gãy".

Vậy trên tấm bia chắc là có văn tự rồi?" -Từ Nhân Vũ hỏi Đường Phong.

Đường Phong gật đầu, nói: "Chắc là có, nhưng nhìn trên mặt này có vẻ không có văn tự, có lẽ mặt có văn tự bị lật úp mặt dưới rồi".

Vừa nói, Đường Phong vừa cúi người, dùng sức lật tấm bia đá lên, mọi người vây quanh chăm chú quan sát, nhưng mặt còn lại của tấm bia tàn cũng trắng trơn, rõ ràng là không có vết tích hay chữ được khắc lên.

Đường Phong, hay là cậu phán đoán nhầm rồi ?" -Hàn Giang nghi ngờ hỏi Đường Phong.

Đường Phong cũng bắt đầu có chút lung lay, anh nhìn chằm chằm tấm bia tàn trên đất, miệng lẩm bẩm: "Lẽ nào đây là một tấm bia không có chữ?"

Mọi người tản ra, lại tìm kiếm hồi lâu trong bụi cỏ, nhưng không thấy phần còn lại của tấm bia tàn. "Kiểu này chắc chúng ta phải vào trong để thám hiểm thì mới biết rút cuộc thế nào được" -Hàn Giang tự lẩm bẩm. Đường Phong im lặng không lên tiếng, anh chăm chú nhìn về phía Khương Trại, nó giống như một mê cung trước mặt, sự nghi vấn dấy lên trong lòng anh, còn Hàn Giang thì bỗng vô thức lẩn sờ

khẩu súng ngắn 84...

5

Khi tới gần Khương Trại, Đường Phong ngẩng đầu nhìn lên Khương Trại phía trước mặt, giới thiệu với mọi người: Thường thì tầng một của Khương Trại không có người ở, chủ yếu dùng để quay nuôi gia súc; tầng hai mới là chỗ sinh hoạt chủ yếu, cũng là chỗ thờ cúng bài vị của tổ tiên; tầng ba cũng là nơi sinh hoạt, thường dùng để cất trữ lương thực cùng những vật phẩm khác; tầng bốn thường là một ban công, cũng chủ yếu là nơi để đón ánh sang. Mọi người xem tòa Khương Trại này vô cùng hoàn mỹ: cửa sổ của mỗi tầng đều không giống nhau; cửa sổ tầng một gọi là "địa song"-cửa sổ dưới đất, cửa sổ tầng hai, tầng ba gọi là "hoa song"-cửa sổ hình hoa, cửa sổ cạnh hoa song đều là "đầu song", cửa sổ có hình dáng đặc biệt trên ban công tầng bốn giống như sừng dê, tên trước đây là 'dương giác song', trên

ban công còn có một loại là "thăng song", chính là tên gọi cổ của cửa sổ trời mà chúng ta biết, ánh sáng cuat trung tâm Khương Trại chính nhờ vào thăng song này."

"Vọng gác ở Khương Trại dùng để làm gì vậy?Khương Trại không giống như những nhà dân bình thường chính là ở tính năng phòng ngự quan sự rất mạnh mẽ của nó. Thời cổ, những khu vực biên cương như thế này vốn không yên bình. Để phòng ngừa kẻ địch tấn công, các Khương Trại đều xây dựng vọng gác. Tác dụng quan trọng nhất của vọng gác và ban công trên tầng bốn là để quan sát tình hình của địch từ xa, đề phòng kẻ địch tấn công.

Hàn Giang ngẩng đầu nhìn lên vọng gác hai bên, những vọng gác này hoàn toàn được chồng lên nhau bằng đá cao, sừng sững chọc lên tận mây xanh. Quý phủ thần công nào lại có thể khiến người Khương cổ dựng những công cụ thô sơ xây dựng lên chiếc vọng gác cao to như vậy! Đột nhiên, mắt Hàn Giang lóe lên một tia sáng, Hàn Giang kinh ngạc nói:" Mọi người xem trên vọng gác phía đông như có người?"

Đường Phong nhìn về vọng gác phía đông, chẳng thấy gì cả.

Anh nhìn lên đỉnh vọng gác bị mây khói che phủ, lắc đầu nói: "Không thể, trong núi sâu không một bóng người thế này, không thể có người vẫn sống trong tòa Khương Trại này được. Bên trong vọng gác đều là cầu thang và sàn được làm bằng gỗ, bao nhiêu năm qâu gió thổi mưa rơi cũng mục nát từ lâu rồi, chắc chắn chẳng có ai leo lên vọng gác đó được."

Hàn Giang bước nhanh tới cửa sổ tầng hai Khương Trại, nghiêng người đẩy một cái, một tiếng "cót két" vang lên. Tiếng cửa to nặng trịch được bọc sắt ở bên ngoài đã mở ra. Phòng khách trên tầng hai tối om om, chỉ có tia nắng chói mắt từ một lỗ thủng trên chop nhà chiếu xuống, chiếu rọi lên chiếc cột trung tâm chống đỡ cae Khương Trại. Đường Phong bám theo Hàn Giang, tới chính giữa phòng khách tang hai, ngẩng đầu nhìn lên lỗ thủng trên chop nhà, ngắm nghía hồi lâu, sau đó ánh mắt lần theo chiếc cột trung tâm to lớn này từ từ di chuyển xuống phía dưới.

Cái lỗ thủng đó chính là "thăng song" mà ban nãy cậu vừa nói?"-Hàn Giang

hỏi Đường Phong.

"Ừm! Thiết kế thật khéo léo". –Đường Phong dần dần di chuyển ánh mắt xuống chân cột, mts anh chợt sáng lên, chỉ xuống chân cột nói với mọi người: "Mọi người xem, phía dưới chiếc cột này hình như có chữ!"

Nhờ ánh sáng chiếu xuống của thăng song, Hàn Giang ngẩng đầu nhìn lên vọng gác mọi người phát hiện ra dưới chân chiếc cột trung tâm quả nhiên có khắc một dòng chữ: "Đại Minh Hồng Vũ nhị thập thất niênn hoàng đế bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế".

"Sao lại là chữ Hán?" -Lương Viện không hiểu hỏi.

Đường Phong suy ngẫm hồi lâu, suy đoán nói: Tôi nghĩ chắc đây chính là niên đại chuẩn xác của kiến trúc Khương Trại. Nghe Tây Hạ bị diệt vong, từng có một nhánh người Đảng Hạng vì trốn chạy sự truy sát của chính quyền Nguyên Mông, nên đã trở lại nơi khởi nguồn của người Đảng Hạng, chính là trong vùng núi Tây Bắc mênh mông của Tứ Xuyên này. Trong suốt thời kỳ nhà Nguyên, họ không dám xuất đầu lộ diện, bởi vậy mãi tới năm Hồng Vũ thứ hai mươi bảy, cũng chính là sau mấy chục năm kiến lập triều Minh, nhóm người Đảng Hạng này mới biết triều Nguyên đã bị diệt vong. Cũng đến lúc đó thế giới bên ngoài mới đều biết tới sự tồn tại của đám người này, nên triều Minh lúc này mới sắc phong thủ lĩnh của nhóm di dân Đảng Hạng là thổ ty và họ đã xây dựng lên tòa Khương Trại quy mô hùng vĩ này".

Hàn Giang bật đèn pin lên nhìn một lượt khắp nơi:

Xung quanh phòng khách có bảy cánh cửa lớn đóng kín mít.

"những cánh cửa này thông ra đâu nhỉ?" -Hàn Giang khẽ hỏi.

Chỉ có mở cửa ra chúng ta mới biết được" -Đường Phong suy tư nói.

Đường Phong vừa dứt lời, từ trong cánh cửa đầu tiên phía bên trái họ, đột nhiên vang lên một tiếng ‘pai’ lạnh lạnh, khiến mọi người lập tức trở nên cảnh giác...

_Đường Phong lấy tay ra hiệu cho Lương Viện, Từ Nhân

Step Vũ và Stephen ở lại trên tiền sảnh của phòng khách tầng hai, còn mình thì rút súng ra cùng Hàn Giang tới sát cánh cửa nhất bên trái. Cánh cửa này cũng không khóa, bên trong cánh cửa vô cùng yên tĩnh, không có bất cứ âm thanh gì. Hàn Giang duỗi thẳng tay về phía Đường Phong, đưa tay theo chiều ngang hai lần, đây là ngôn ngữ bằng tay mà bộ đội đặc chủng sử dụng, ý nghĩa của động tác này là "tiến vào".

Đường Phong lấy tay ra hiệu "hiểu rõ" cho Hàn Giang. Hàn Giang dùng ngón tay ra hiệu đếm từ 1 đến 3. Đường Phong một chân đạp tung cửa, Hàn Giang cầm súng xông vào trước, Đường Phong bám sát theo sau, nhưng tới khi họ xông vào thì thấy bên trong không có người, chỉ có một con

Đây là lịch sử, hay là sự suy đoán của anh?-Từ Nhân Vũ hỏi Đường Phong.

"Vừa là lịch sử, cũng vừa là suy đoán của tôi, bởi đoạn lịch sử này đã chìm đắm trong dòng sông lịch sử từ rất lâu đời. Đường Phong nói xong lại nhìn lên chiếc cột trung tâm, lẩm bẫm noi: "Vậy mà chúng ta lại tìm thấy một tòa Khương Trại cổ kính như thế này như thế này!

mèo đen đang ngồi trên cầu thang xoắn ốc bằng gỗ thông xuống tầng dưới - ban này chính là cậu chàng này gây ra tiếng

"Ồ đây sao lại có mèo nhỉ?" -Đường Phong thở dài. Hàn Giang vẫn duy trì cảnh giác, khẽ nói: "Tôi thấy ánh mắt của con mèo này rất kỳ quái".

"Ánh mắt mèo thì có gì kỳ quái ?"

"Không biết. Cầu thang này dẫn tới đâu?"

"Chắc dẫn xuống tầng một, cũng có thể thông ra vọng gác."

"Nào, cùng tôi xuống thử xem! Nếu cậu không muốn trở thành mục tiêu thì tốt nhất hãy tắt đèn pin đi" -Sự nhắc nhở của Hàn Giang khiến Đường Phong hoảng sợ, toàn thân mồ hôi đầm đìa, anh vội vàng tắt đèn pin.

Trong bóng tối, hai người rón ra rón rén, men theo cầu thang tối om mò xuống dưới, đi được chưa tới chục bước, sau lưng bỗng vang lên một tiếng "pâng" đập mạnh. "Toi rồi, cửa bị đóng lại rồi!" -Đường Phong lần này phản ứng rất nhanh, tức tốc bật đèn pin lên, soi thẳng vào cửa. Cửa chính đã bị đóng lại, con mèo đen cũng không nhìn thấy nữa.

Tim gan Đường Phong cũng treo ngược cả lên, anh quay đầu nhìn Hàn Giang, mặt Hàn Giang sầm xuống, không nói một lời, họ quay lại phía cửa, lại hành động giống như lúc tiến vào, một, hai, ba... cửa mở rồi, trong phòng khách vẫn nguyên xi như cũ, chỉ có điều -ba người Lương Viện, Từ Nhân Vũ và Stephen không thấy đâu nữa.

"Họ đâu rồi ?" -Đường Phong kinh ngạc hỏi.

Hàn Giang lên đạn, cảnh giác quan sát xung quanh. Cửa chính Khương Trại đã bị đóng, tất cả cửa phòng xung quanh cũng đều đóng. Hàn Giang giương súng đi về phía vị trí Lương Viện ban nãy đứng đợi, đột nhiên, từ trong cánh cửa thứ hai bên trái vọng ra tiếng kêu yếu ớt: "Đường Phong, lại đây, mau tới cứu chúng tôi..."

Đây là tiếng kêu cứu của Lương Viện! Hàn Giang một bước lao nhanh tới trước cửa, dồn sức đâm sầm vào cánh cửa đó. Cánh cửa gỗ dày cộm không hề động đậy, còn Hàn Giang do dùng sức quá mạnh nên ngược lại còn bị đập bắn trở lại.

Hàn Giang trong lòng kinh ngạc, sức lực của mình như vậy lại không mở nổi một cánh cửa gỗ? Anh định gồng sức để húc thêm lần nữa, nhưng Đường Phong lại bảo anh dừng lại: "Đợi chút đã, anh xem chỗ này này!"

Hàn Giang giờ mới để ý thấy, bên cạnh cánh cửa gỗ có một cái chốt nhô ra. Lúc này, tiếng kêu cứu của Lương Viện lại từ trong cửa vọng ra: "Tôi và tiến sỹ Từ bị nhốt trong này rồi, chúng tôi không tài nào mở được cửa ra nữa!"

Hàn Giang chăm chăm vào chốt cửa bằng gỗ đó, nghi ngờ hỏi: "Xem ra cái chốt này đã chặn cửa lại, khiến họ không mở được. Nhưng thế thì chúng ta

phải mở được từ bên ngoài chứ!"

Đường Phong cũng không hiểu ra sao cả, nhưng anh sức nhớ ra điều gì đó liền thò tay ấn chiếc chốt cửa bằng gỗ xuống, vừa ấn, chốt cửa đã sập xuống. Thấy vậy, Đường Phong hét lớn: "Mọi người thử xem, đẩy cánh cửa này ra!" "Két két!" lại một tiếng kêu chói tai, cửa mở rồi, Lương Viện và Từ Nhân Vũ hét hoảng lao ra, Lương Viện đâm sầm vào lòng Đường Phong, Đường Phong nhìn vào đôi mắt đang đầy sự hoảng loạn của Lương Viện, vội vàng hỏi: "Sao hai người lại bị nhốt trong đó?"

"Sau khi... sau khi các anh tiến vào cánh cửa đó, tiến sỹ Từ và... Stephen cũng thử đẩy những cánh cửa khác, tôi cũng đi theo tiến sỹ vào, thì...thì không ra được nữa!" Lương Viện lấp bắp nói.

Hàn Giang và Đường Phong thò đầu nhìn vào không gian sau cánh cửa, hai người bất giác cùng hoảng hét, hóa ra cảnh tượng sau hai cánh cửa này cũng giống hệt như cảnh tượng trong cánh cửa thứ nhất bên trái, cũng là một cầu thang xoắn ốc bằng gỗ, bậc cầu thang uốn lượn xuống phía dưới, không biết dẫn đi đâu. Nhìn lại cánh cửa đó, đúng như Đường Phong dự liệu, trong khung cửa quả nhiên vẫn còn một cái chốt, chính cái chốt này đã khiến cho Hàn Giang dốc hết sức cũng không đẩy nổi cửa ra.

"Những cái cửa thật kỳ quái, tại sao phải làm hai cái chốt trong ngoài ?" - Hàn Giang thắc mắc.

"Chẳng có gì kỳ quái cả, điều này đã thể hiện trí tuệ của người xưa khi xây dựng Khương Trại. Cửa gỗ dày nặng như vậy, chốt trong chốt ngoài, nếu như kẻ địch tấn công từ bên ngoài vào, thì có thể rút lui vào phòng phía trong cầu thang sau cửa, đóng cánh cửa này lại, thừa cơ tháo chạy. Thiết kế này tuyệt diệu vậy đấy!" -Đường Phong khâm phục.

"Nhưng ban nãy ai đã chốt hai cái chốt cửa đó lại chứ?"

Câu hỏi của Hàn Giang khiến Đường Phong cũng giật mình, anh lật qua lật lại hai chốt cửa bằng gỗ, giải thích: "Có lẽ đã nhiều năm nên chốt cửa bị lỏng, vì vậy khi cửa gỗ dày nặng vừa đóng một cái sẽ tạo ra chấn động nên hai cái chốt

cửa cũng bị sập xuống".

Hàn Giang nghe Đường Phong giải thích, không nói gì, anh nhìn lại cầu thang xoắn ốc lần nữa, quay đầu lại chất vấn Từ Nhân Vũ: "Stephen đâu? Tôi bảo mọi người đứng nguyên chỗ cũ, sao lại chạy lung tung như thế?"

"Tôi làm sao mà biết được cái kí hiệu tay của anh ý

Từ Nhân Vũ miệng lẩm bẩm nói. Sau đó, Từ Nhân Vũ chỉ vào cánh cửa bên phải nói: "Tôi thấy Stephen đi vào cánh cửa kia,

Có lẽ... có lẽ lúc này anh ấy đang bị nhốt trong đó cũng nên".

M^d người đến trước cánh cửa đầu tiên bên phải, cánh cửa này đối diện thẳng với cánh cửa đầu tiên bên trái, Hàn Giang đang định đẩy cửa tiến vào, Lương Viện liền hét hoảng hét lên: "Bên ngoài cánh cửa này không có chốt mà?"

Mọi người đều ngạc nhiên, bên ngoài cửa không có chốt, lâu như vậy mà Stephen vẫn chưa ra, lẽ nào... mọi người không dám nghĩ tiếp, cùng nhau đẩy cánh cửa gỗ này ra.

Ánh sáng từ "hoa song" chiếu vào, ở đây không có cầu thang xoắn ốc, mà là một căn phòng hoàn chỉnh, trong phòng trống trơn không có một ai, cũng không bày biện bất cứ đồ đạc nào.

"Stephen đâu?" -Đường Phong khẽ hỏi Từ Nhân Vũ.

Từ Nhân Vũ gãi gãi đầu, nói một cách đầy hổ thẹn: "Ban nãy rõ ràng tôi đã nhìn thấy cậu ấy đi vào cánh cửa này, Lương Viện cũng nhìn thấy mà".

Đường Phong chê ánh sáng trong phòng không đủ, lại bật đèn pin lên, soi lên bốn bức tường trong phòng, nhưng ngoài bức tường cũ kĩ bong tróc ra, anh chẳng phát hiện được gì cả. Anh vừa nhìn, bước chân vừa từ từ di chuyển tới cạnh hoa song, đột nhiên, Hàn Giang hét lên một tiếng: "Chú ý dưới chân!"

Đường Phong giật mình lùi lại nửa bước, cúi đầu nhìn, lúc này mới phát

hiện ra trên sàn nhà sát cạnh hoa song xuất hiện một miệng hố rộng khoảng một mét, nếu không có Hàn Giang kịp thời nhắc nhở, thì anh cũng đã rơi tõm xuống đấy rồi.

Mọi người vây xung quanh, nhìn theo ánh đèn pin soi xuống phía dưới, chiếc hầm tối rộng khoảng một mét sâu không thấy đáy, một luồng hơi ẩm mốc phảng phất từ trong hầm bốc lên. "Lẽ nào Stephen rơi xuống dưới đấy?" – Từ Nhân Vũ đẩy vẻ hoảng sợ.

"Không phải chứ?" -Lương Viện đáp.

Từ Nhân Vũ nói: "Mọi người xem, vết nứt của sàn nhà này là mới mà."

"Có nghĩa là sàn nhà mới bị nứt gãy" – Đường Phong nói.

"S...te...phen!" Stephen, chỉ vọng lại những âm thanh đáng sợ.

Hầm này sâu bao nhiêu nhỉ? Sao Stephen vừa rơi xuống... đã xoĐúng rồi, trong hầm có cái gì đáng sợ không nhỉ, ví dụ như quái thú!" -Lương Viện trợn to đôi mắt vô cùng khiếp đảm nhìn Đường Phong.

"Tôi thấy cô xem nhiều phim kinh dị quá đấy! chỗ này sao mà có quái vật được!" -Đường Phong không buồn chấp suy đoán vớ vẩn của Lương Viện, nhưng khi anh nhìn lại xuống dưới hầm một lần nữa, thì cũng cảm thấy lạnh toát cả người.

Đường Phong dùng đèn pin soi qua căn phòng quái dị này thêm một lần nữa, nói: "Tôi thấy hứng thú ở chỗ, tại sao căn phòng này sao lại xây trên một lỗ hầm sâu nhỉ?"

Sau khi Hàn Giang cẩn thận nhìn xuống hầm, anh suy đoán: "Không phải căn phòng này xây trên lỗ hang, mà là người ta đã cố ý xây một cái hầm dưới sàn nhà. Cái hầm này được nhân công xây bằng gạch, cũng nghĩa là khi kiến tạo nên tòa Khương Trại khổng lồ này, thì họ đã xây nên cái hầm này rồi".

Lương Viện vẫn hồn xiêu phách lạc, lập cập nói: "Tòa Khương Trại này thật bí hiểm, tại sao phải xây một cái hầm sâu phía dưới căn phòng?"

"Đúng vậy! Các căn phòng khác không biết chừng cũng là cơ quan bí mật, tòa Khương Trại này còn giống một mê cung dày đặc những góc ngách hơn, phía dưới, cùng những tầng phía trên cũng không biết có những gì nữa?"

"Nếu nói như vậy, chúng ta ở trong này, không phải cũng rất nguy hiểm sao?" -Lương Viện sợ hãi.

"Đường Phong, anh nói cũng hơi quá đấy, cứ coi như những góc ngách dày đặc đi chẳng nữa, mấy trăm năm rồi, liệu vẫn còn phát huy tác dụng không? Còn nữa, coi như lúc đầu tòa Khương Trại này chỉ là nhà ở, xây bao nhiêu là góc ngách bí mật như vậy, ngộ nhờ sát thương chính mình thì sao? Tôi nghĩ lối hang này chỉ là một con đường thoát hiểm "

-Hàn Giang phản bác lại Đường Phong.

Đường Phong cũng không tranh luận, anh quay lại phòng khách, rồi lần lượt kiểm tra các phòng khác trên tầng hai, nhưng không phát hiện ra có điều gì bất thường ở đó. Bốn người quay trở lại trung tâm phòng khách, Hàn Giang dùng đèn pin soi lên sàn gỗ ở tầng trên, đột nhiên hỏi: "Này? Thật là kỳ lạ, sao lại không thấy cầu thang thông lên gác nhỉ ?"

Đường Phong nhìn một lượt, giải thích: "Điều này rất bình thường, thường trong Khương Trại không có cầu thang cố định, lên xuống lầu đều dùng thang gỗ rồi"

"Vậy tại sao trong hai cánh cửa bên trái trước đó lại có cầu thang xoắn ốc cố định?" -Hàn Giang hỏi lại.

"Hầu thang xoắn ốc đó quả thật rất kỳ lạ! Thông thường mà nói, tầng một của Khương Trại đều để quây nuôi gia súc, là nơi cất chứa những thứ linh tinh, không thể xây cầu thang tốt như vậy được. Tóm lại, trong tòa Khương Trại này đầy rẫy những bí ẩn" -Đường Phong cũng không sao giải thích được bao nhiêu những hiện tượng kỳ dị khó hiểu trong tòa Khương Trại này.

Đường Phong vừa dứt lời, đột nhiên phát hiện ra con mèo đen nhìn thấy

trước đó không biết từ lúc nào lại xuất hiện cạnh cánh cửa thứ hai bên trái. Hàn Giang cũng chú ý tới con mèo đen đó, anh khẽ bước từng bước đi về phía con mèo đen, nhưng anh vừa mới sát lại gần, mèo đen liền quay người, chớp cái đã mất hút trong cánh cửa.

"Thật là một con mèo kỳ lạ!" -Hàn Giang khẽ lẩm bẩm trong miệng.

"Biết đâu con mèo này sẽ dẫn chúng ta hóa giải những bí ẩn" Nói xong, Đường Phong lại xông lên trước, theo con mèo tiến vào trong cánh cửa đó. Hàn Giang không dám để Lương Viện và Từ Nhân Vũ ở lại, vậy là cả ba người cùng theo Đường Phong tiến vào cánh cửa này.

Cầu thang xoắn ốc uốn lượn xuống phía dưới, Đường Phong bật đèn pin đi đầu, Lương Viện và Từ Nhân Vũ bám theo phía sau, Hàn Giang cảnh giác quay lại nhìn cánh cửa gỗ đi theo xuống dưới.

Cầu thang xoắn từng vòng, từng vòng một, Đường Phong cũng không nhớ rõ họ rút cuộc đã xoay bao nhiêu vòng. mỗi bước chân của anh đều khiến cầu thang xoắn ốc phát ra tiếng "cót két", mỗi âm thanh này đều khiến từng sợi lông tóc trên người Đường Phong dựng đứng cả lên. Đường Phong dùng đèn pin soi xuống cầu thang trước mặt, con mèo đen đó lại bí ẩn mất tích rồi.

Cuối cùng thì cũng bước xuống khỏi cầu thang xoắn ốc, trước mặt cả nhóm là một địa đạo được lát bởi những tảng đá, vòm địa đạo hình cong cong, chỗ cao nhất không tới hai mét, trong địa đạo mạng nhện giăng kín, rõ ràng là đã nhiều năm qua không có người tới đây. Đường Phong tiến vài bước lên phía trước, đột nhiên cảm thấy trên đầu có ánh sáng. Đường Phong lập tức ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện hóa ra mình lúc này đang ở dưới một vòm gác cao to, ánh sáng đó từ trên đỉnh lầu vòm gác chiếu xuống. Lương Viện. Từ Nhân Vũ và Hàn Giang tới bên cạnh Đường Phong, cùng nhau ngẩng đầu lên nhìn, Lương Viện tò mò hỏi: "Sao chúng ta lại đi xuống dưới đáy cái ống khói to thế này?"

Đường Phong chán nản nhìn nhìn Lương Viện, đáp! "Đây không phải là cái ống khói to, mà là vòm gác chúng ta nhìn thấy bên ngoài Khương Trại.

Nếu như có thể leo lên vọng gác đó, từ cửa sổ nhỏ nhìn ra, chắc sẽ có thể nhìn thấy tình hình vùng lân cận trong vòng bán kính hàng chục ki lô mét".

"à mà thế nào để leo lên đấy được? Trong vọng gác vốn không có thang mà!"
-Từ Nhân Vũ quan sát một lượt bên trong vọng gác, nghi ngờ nói.

"Điều mà tôi còn quan tâm hơn là địa đạo này thông đến chỗ nào!" -Hàn Giang dùng đèn pin soi vào địa đạo tối om trước mặt, tự mình lảm bảm.

Mạng nhện kín mít bay lên từng lớp bụi dày đặc, rồi bất chợt có một ngã rẽ khiến ánh sáng chói lóa của chiếc đèn pin cũng đột ngột mất đi công dụng trong địa đạo đen đặc này. Đường Phong dẫn đầu nhưng cũng không đoán được có gì chờ đợi anh ở phía trước ? Quái vật ? Hay là cạm bẫy?

Lương Viện bám chặt phía sau Đường Phong, trên đầu đột nhiên rơi xuống rất nhiều bụi bặm khiến cô sợ hãi Đến mức bám chặt lấy gấu áo Đường Phong. Phía trước lại có một bức tường, đây không phải là điểm cuối của địa đạo, chỉ là một ngã rẽ. Đường Phong và Lương Viện rẽ trước, Đường Phong đột nhiên phát hiện ra địa đạo trước mặt hình như rộng hơn một chút, đường đi dưới chân bắt đầu dốc xuống, vươn thẳng tới nơi thẳm sâu càng lúc càng ẩm ướt của đường hầm...

Lương Viện bước một bước lên phía trước, đột nhiên chân phát ra tiếng "răng rắc" kì lạ khiến cô sợ hãi vội vàng lui lại nửa bước. Đường Phong cầm đèn pin soi xuống chân Lương Viện, hai người nhìn thấy một đoạn "gậy" màu đen. Lương Viện thò tay nhặt đoạn "gậy" đó lên cẩn thận xem xét, từ từ phủi đi bùn đất đen xì trên đoạn "gậy" đó...

Đột nhiên mắt Lương Viện trợn trừng trừng rồi hét toáng lên, đoạn "gậy" trong tay cũng rơi xuống đất, bởi cô ấy đã nhìn thấy rõ, dưới bùn đất đen xì lộ ra màu trắng đáng sợ, đó chính là một đoạn xương... một đoạn xương người.

Tiếng hét thất thanh của Lương Viện khiến Hàn Giang và Từ Nhân Vũ cũng chạy tới, "Xảy ra chuyện gì vậy?" -Hàn Giang lo lắng hỏi.

Lương Viện hồn xiêu phách lạc, không thốt nên lời.

Đường Phong không trả lời câu hỏi của Hàn Giang mà soi đèn pin xuống dưới chân. Địa đạo dưới chân dốc xuống nơi thẳm sâu xuất hiện từng đoạn hài cốt bị bùn đất che phủ, những hài cốt này gần như trải kín cả con dốc, không chỗ nào là không có, tất cả những hài cốt đều úp mặt xuống, bò trên đất, đầu hướng về' cầu thang xoắn ốc ở cổng địa hình như, họ đều gặp phải nguy hiểm khủng khiếp cùng một lúc, để giữ lại mạng sống, họ đã bất chấp tất cả lao về phía cổng địa đạo, nhưng... nhưng có lẽ chỉ muộn một chút thôi, tất cả họ đều đã bị đóng kín trong địa đạo ẩm ướt tối đen này, Tại sao họ lại tới địa đạo này? Và điều gì đã khiến họ sợ hãi khủng khiếp đến như vậy

Đường Phong nhớ tới lăng mộ trong địa cung của vua chúa. Truyền thuyết kể rằng, trước khi chôn cất hoàng đế, địa cung sẽ bị bịt lại, chôn sống những người thợ xây mộ trong địa cung. Trong giây phút cuối cùng của sinh mệnh, bản năng sinh tồn đã thôi thúc những người thợ gắng hết sức lao ra khỏi cửa địa cung, có lẽ chính là cảnh tượng họ đang nhìn thấy trước mắt!

"Thật đáng sợ, chúng ta quay lại đi!" - Lương Viện là người đầu tiên đề nghị "đánh bài chuồn".

Từ Nhân Vũ quệt mồ hôi lâm thâm trên trán, nhìn Hàn Giang và Đường Phong, trong lòng anh ta rất sợ hãi, nhưng lại không muốn bỏ rơi Stephen. Hàn Giang và Đường Phong đều hiểu ý của Từ Nhân Vũ, họ cũng không muốn từ bỏ nhưng... Hàn Giang lại nhìn con dốc địa đạo trước mặt, nói với mọi người: "Thời gian hôm nay không còn nhiều nữa mọi người cũng mệt rồi, chúng ta tạm thời trở lại phòng khách trên tầng hai nghỉ ngơi, ngày mai lại xuống đây đi đến Từ Nhân Vũ tỏ ra đồng ý, Đường Phong không nói gì,

Bốn người chuẩn bị quay lại thì một vật đột nhiên rơi vào chùm ánh sáng phía trước đèn pin của Đường Phong, lại là con mèo đen đó! Mèo đen đang ngồi trên đống xương trắng trên con dốc địa đạo, lặng lẽ nhìn Đường Phong. "Không được! Chúng ta vẫn nên đi xuống dưới xem sao, có thể Stephen chưa chết..."

Nói xong, Đường Phong cũng không chờ nghe ý kiến từ những người khác, anh đi thẳng xuống dốc địa đạo. Lương Viện thấy Đường Phong đi tiếp xuống dưới, cũng không biết dừng khí từ đâu ra, bỗng nhiên tóm lấy Đường Phong, cùng đi xuống địa đạo. Đường Phong kéo Lương Viện, cẩn thận rón rén giẫm lên từng bộ hài cốt, đi xuống dốc, càng đi xuống dưới không khí càng ẩm ướt, hô hấp cũng khó khăn hơn, "rắc", "rắc"

Từng tiếng xương vỡ vụn xuyên qua màng nhĩ vang tới tận óc, đâm chích vào thần kinh vốn đang suy yếu của hai người.

Hàn Giang và Từ Nhân Vũ cũng đi theo. Sau khi đi được khoảng hai mươi mét, mọi người đã tới chân dốc địa đạo hóa ra địa đạo hình vòng cung, lúc trước đây lại trở

thành không gian hình vuông mái vòm. Đường Phong ước lượng qua, không gian hình vuông này khoảng bảy tám chục mét, đây là đâu? Đúng lúc Đường Phong đang thắc mắc thì Hàn Giang đột nhiên kề sát tai anh, khẽ nhắc nhở: "Đường Phong, liệu đây có phải là cái Hắc Đầu Thạch Thất trong truyền thuyết không nhỉ?"

Đường Phong giật bản mình, Hắc Đầu Thạch Thất ? Lẽ nào đây chính là Hắc Đầu Thạch Thất ? Ngay từ giây phút đặt chân vào địa đạo này, Đường Phong đã lập tức nghĩ tới Hắc Đầu Thạch Thất, nhưng anh đã nhanh phủ định suy đoán này, anh không tin mình chưa cân nhắc kỹ trước khi hành động mà lại có thể dễ dàng tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất. Nhưng lúc này Hàn Giang hỏi như vậy khiến anh không thể không bắt đầu suy nghĩ lại vấn đề này. Không gian rộng lớn dưới lòng đất này lẽ nào chính là Hắc Đầu Thạch Thất trong truyền thuyết?

10

_Đường Phong nói nhỏ, trả lời Hàn Giang: "Phải tìm được chứng cứ thuyết phục mới có thể chứng minh điều suy đoán này .

Đường Phong nói xong bước tới sát tường, mượn ánh sáng của đèn pin tỉ mỉ quan sát, một vệt nước màu trắng hơi ngả vàng xuất hiện xung quanh

bốn bức tường. Đường Phong vỗ vào bức tường trước mặt một cái, nói với mọi người: "Mọi người xem, ở đây có vết tích đọng nước từ rất lâu rồi, cho thấy trước đây nó từng ngâm trong nước một thời gian dài".

"Thảo nào dưới này ẩm ướt như vậy, trên dốc địa đạo có bao nhiêu là bùn đất." -Lương Viện lẩm rẩm nói.

Hàn Giang đột nhiên nhớ ra điều gì đó: "Có khi nào nơi đây từng là thủy lao không nhỉ ? Những hài cốt trên dốc địa đạo rất có khả năng là của phạm nhân đã từng bị nhốt ở đây, do ở đây phát sinh một biến cố nào đó, ví dụ như mực nước dâng cao, vậy là, họ gắng hết sức thoát ra khỏi đây, nhưng cuối cùng vẫn bị đại thủy nhấn chìm".

"Tôi thấy anh có thể viết tiểu thuyết được rồi đấy!" -Từ Nhân Vũ cười nhạt với Hàn Giang.

Đường Phong lại nói: "Hàn Giang nói có vẻ hợp tình hợp lý đấy, hoàn toàn có khả năng đó, chỉ có điều là sao mực nước ở đây lại đột nhiên dâng lên như vậy nhỉ ?"

"Vậy thì anh phải vào đó xem xem" -vừa nói, Hàn Giang vừa chỉ chỉ vào một cửa động xuất hiện trên bức tường bên cạnh.

Đường Phong gật đầu, rồi thò đầu vào trong cửa động đó bên trong vẫn là một địa đạo mái vòm. Khi Đường Phong đã dần dần thích ứng với ánh sáng và không khí trong địa đạo này thì lại một lần nữa thất kinh, bởi anh đã xâm nhập vào một địa đạo toàn xương người. Dưới chùm ánh sáng của đèn pin, từng bộ hài cốt trắng ớn kinh hoàng xếp ngay ngắn xuất hiện trước mặt mọi người.

Dưới chân hai bên tường địa đạo là một dãy đầu lâu xếp ngay ngắn, phía trên đầu lâu là từng tầng xương trắng được xếp gọn gàng chồng lên nhau sát cạnh tường, xương trắng càng chất càng cao, mãi tới tận khi chạm vào mái vòm mới dừng lại. Tại vị trí cao nhất của mái vòm địa đạo, cũng chính là trên đỉnh đầu mọi người, có treo một hàng đầu l

Đường Phong không hiểu những đầu lâu này làm thế nào mà cô định được

trên đỉnh vòm, anh ngẩng đầu, quan sát thật

đúng lúc mắt anh gần như dán vào hố mắt trống rỗng của chiếc đầu lâu thẳng trên đỉnh đầu thì rút cuộc anh đã phát hiện ra: đầu lâu trên đỉnh vòm được một chiếc đinh sắt rất to đã vàng đóng chặt vào trong gạch của đỉnh vòm. Nhìn tới đây, Đường Phong đột nhiên thấy hoa mắt chóng mặt.

"Thật khủng khiếp! Bao nhiêu xương trắng, hơn nữa hơn nữa còn bị người ta sắp xếp thành hình dạng này Lương Viện hoảng hốt nói.

Từ Nhân Vũ nghi ngờ hỏi: "Trước đây ở châu An tôi đã từng nhìn thấy giáo đường xương người, không ngờ ở vùng núi nước ta hóa ra cũng có một địa đạo xương người như thế này!"

"Chuyện này rút cuộc là thế nào?" -Hàn Giang cũng rối tung cả lên.

Đường Phong ra sức tìm chế nhạo tim đang đập loạn xạ, đầu óc anh quay cuồng, mọi thứ trước mắt đã hoàn toàn vượt xa kiến thức anh được biết, nhưng Đường Phong vẫn đưa ra giải thích của cá nhân anh: "Có hai khả năng, một những bộ hài cốt này là hài cốt của chủ nhân Khương Trại địa đạo này giống như kiểu một hầm mộ; hai là, những hài cốt này là hài cốt của kẻ địch, chất đống ở đây, khuếch trương võ công của chủ nhân Khương Trại, cũng là để uy hiếp phạm nhân trong thủy lao. Bản thân tôi cũng nghi ngờ về giả thiết thứ hai hơn".

"Tại sao?" -Hàn Giang thắc mắc.

Đường Phong hạ giọng nói nhỏ: "Theo như tôi biết bất luận là người Khương hay là người Đảng Hạng. Điều không có tập tục mai táng này, còn suy đoán về thủy lao ban nãy, và cả hài cốt trên dốc địa đạo đều rất phù hợp với suy đoán thứ hai".

Hàn Giang khẽ gật gù, một mình tiến lên phía trước đi trước mọi người, Đường Phong theo sau Hàn Giang chậm rãi bước vào địa đạo tối đen sâu hun hút. Sau khi đi được khoảng 80 bước, Hàn Giang cuối cùng cũng dừng lại, Đường Phong tiến lên cùng, kinh ngạc phát hiện, đường đi trước mặt đã bị chặn lại, và vật chặn đường này chính là một đống xương trắng chất

cao ngất ngưỡng!

Bốn người vô cùng thất kinh trước cảnh tượng trước mắt, một lúc lâu sau, Đường Phong mới chậm rãi nói: "Xương cốt nhiều quá chừng! Xem ra chúng ta phải quay lại thôi".

Hàn Giang hình như không cam tâm, anh tiến lên phía trước dùng đèn pin quan sát tỉ mỉ đồng xương trắng chất cao như núi này, đường đi trước mặt quả thực đã bị chặn đứng. Hàn Giang bó tay, lùi lại, nhưng đèn pin trong tay anh vô tình chiếu xuống đất, đột nhiên phát hiện ra trên đồng xương trắng có mấy tảng đá to nhỏ khác nhau. Mọi người đổ dồn tư tập trung về phía đồng xương nên không ai để ý tới mấy hòn đá dưới chân, Hàn Giang chỉ vào những hòn đá đó, Đường Phong: "Đây là gì nhỉ?"

Đường Phong cúi người xuống chăm chú quan sát xem hòn đá đang bị vùi lấp trong đồng xương cốt này là gì. Anh chậm chậm, nhìn từng góc một, cuối cùng bỗng phát hiện những văn tự vừa quen vừa lạ trên mấy hòn đá này..

Chương 9 : Khương trại chết chóc

1

Đường Phong cẩn thận xem kỹ từng văn tự trên hòn đá, năm phút sau, anh không giấu được sự hưng phấn quay lại nói với mọi người: "Đây là văn tự Tây Hạ, thật không thể ngờ, trong vùng núi tây bắc Tứ Xuyên này lại xuất hiện bia đá văn tự Tây Hạ!"

"Văn tự Tây Hạ? Ở đây cũng có văn tự Tây Hạ sao?"

-Hàn Giang vừa kinh ngạc vừa vui mừng, nhưng lại không dám tin vào điều đó.

"Đúng vậy, tôi không thể nhầm được, đây là một tấm bia tàn đã nứt gãy có văn tự Tây Hạ" -Đường Phong khẳng định.

"Bia tàn? Tấm bia tàn không có chữ mà chúng ta nhìn thấy ngoài Khương Trại có phải cũng là trên tấm bia này không nhỉ ?" -Lương Viện hỏi.

Đường Phong gật đầu nói: "Chắc là vậy, chỉ có điều... có điều tôi không hiểu tại sao tấm bia tàn đó lại di chuyển được ra tận bên ngoài Khương Trại nhỉ ?"

"Cũng có thể hỏi rằng sao tấm bia tàn này lại ở trong địa đạo âm u sâu thẳm này!" -Hàn Giang đột nhiên nói chêm vào.

Đường Phong nghe thấy vậy, hơi sững sờ, sau đó nói: "đúng vậy, cũng có khả năng như vậy, cũng có thể bia đá vốn dĩ đã ở bên ngoài!"

"Đừng quan tâm bia đá ở đâu nữa? Mau nói xem, trên tấm bia đá này khắc gì vậy?" -Lương Viện giục.

Đường Phong gom vài hòn đá vụn lại với nhau, tỉ mỉ xem xét tỉ mỉ, anh lục lại tất cả những văn tự Tây Hạ mà mình nhớ được trong đầu, từng chữ từng chữ một đối chiếu với văn tự Tây Hạ xuất hiện trên tấm bia tàn, lúc thì ánh mắt lộ ra sự hưng phấn, lúc lại lắc đầu than thở: "Tuy ở đây có tới lộn vài miếng bia tàn, nhưng số bia đá này vẫn thiếu sót chưa đủ, bởi vậy tôi không thể nhìn thấy toàn bộ văn bia, còn có cả i một vài văn tự tôi

không dám xác định, nhưng chỉ với những ăn tự mà tôi nhận biết được thì đã có thể phát hiện ra một vài tin tức quan trọng".

"Ồ! Nói xem sao!"

Văn tự trên tấm bia được khắc lần lượt từ trái sang theo hàng dọc, hàng thứ nhất tuy dấu tích của chữ không còn đủ, nhưng tôi đại khái nhìn ra ý nghĩa của câu này. dịch ra như sau: 'Vương triều lật đổ, Đẳng Hạng suy vi, người dân tộc ta... ông trời phù hộ, quay lại cố thủ, từ Hạ Lan xuất phát...' đại khái là ý như vậy; hàng thứ hai thiếu rất nhiều, tôi chỉ nhận ra mấy chữ 'vượt qua tuyết sơn, hai chữ dòng thứ ba là 'khe sâu lớn, còn hai chữ phía trước 'khe sâu lớn' tôi không dám khẳng định, khả năng là tên của cái khe sâu này, tên là Nạp Ma, hai chữ phía trước nữa nghĩa là 'vượt qua' hoặc là 'xuyên qua'; ý nghĩa của dòng thứ tư đến dòng thứ sáu đại khái là 'ông trời phù hộ, phải quay về cố hương, trại trú chân thành thành quách...1 sau đó là ghi chép tường thuật về chủ nhân tòa Khương Trại này cùng một vài tình hình chiến đấu tiếp cận quân địch, tiếp sau đó là một chuỗi tên họ quan chức thổ ty mà hoàng đế triều Minh sắc phong, còn lại thì không nhìn thấy"-Đường Phong giải thích tỉ mỉ về nội dung văn bia.

"Chúng nói lên điều gì?" -Từ Nhân Vũ đột nhiên hỏi.

Đường Phong nhìn Từ Nhân Vũ, không biết có nên nói ra phán đoán của mình trước mặt anh ta hay không. Hàn Giang dùng mắt ám hiệu cho Đường Phong, Đường Phong hiểu ý, nói vớ

i Từ Nhân Vũ: "Tấm bia này ghi chép về chủ nhân xây dựng lên tòa Khương Trại cùng một số tình hình hoạt động sau khi định cư tại đây, vẫn còn rất giá trị".

Từ Nhân Vũ nghe xong những lời giải thích của Đường Phong, suy tư gật gật đầu. Lúc này, Lương Viện đề nghị: "Đằng nào thì cũng không thể đi tiếp được nữa, hay là chúng ta khẩn trương quay lại thôi!"

"Nói như vậy thì Stephen chết chắc rồi!" -Từ Nhân Vũ nhìn đống xương cốt trắng toát chất như núi trước mặt thất vọng nói.

Hàn Giang lắc đầu, chán nản: "Không còn cách nào khác, cái hang mà Stephen rơi xuống rất có khả năng thông với địa đạo này, thậm chí rất gần với vị trí của chúng ta hiện giờ, nhưng đường đi trước mặt đã bị chặn hoàn toàn rồi, tôi thấy quả thực Stephen lành ít dữ nhiều".

Hàn Giang nói xong, chẳng còn ai lên tiếng nữa, bốn người mở to đôi mắt tò mò và hoảng loạn nhìn đống xương cốt chất đống ngay ngắn chỉnh tề, sau đó từ từ lùi về phía sau.

Cuối cùng, cả nhóm rút lui khỏi địa đạo xương người đáng sợ, lại leo lên con dốc trái kín những hài cốt, quay trở về. Đường Phong đi đầu tiên, rẽ qua một ngã rẽ, anh dựa vào trí nhớ phán đoán, đây chắc là ngã rẽ cuối cùng trong địa đạo. Nhưng khi anh rẽ qua ngã rẽ này, mặt đất dưới chân đột nhiên khẽ rung chuyển, một chút bụi từ trên mái vòm rơi xuống, vương trên tóc Đường Phong. Đường Phong kinh ngạc phỉ phỉ bụi trên đầu rồi ngẩng lên nhìn mái vòm, không phát hiện thấy điều gì bất thường, anh lại bước nhanh vài bước về phía trước, nhìn thấy thấp thoáng tia sáng lộ ra trên vọng gác. Nhưng đúng lúc này, Đường Phong cảm

nhận được hình như cả tòa Khương Trại đều đang khẽ rung động, gần như cùng một lúc, anh nghe thấy một âm thanh như tiếng sấm rền nặng nề, Đường Phong không hiểu đây rốt cuộc là chuyện gì, nhưng bản năng mách bảo anh rằng -chỗ

này không nên ở lại lâu!

Vậy là, Đường Phong quay lại gọi Hàn Giang và Từ Nhân Vũ: "Vừa nãy Khương Trại lắc lư đấy, mau rời khỏi đây thôi!"

Hàn Giang và Từ Nhân Vũ chạy lên, bốn người đứng dưới vọng gác, Đường Phong theo bản năng ngẩng đầu nhìn lên phía trên vọng gác. Lúc này mới thấy, Khương Trại lại khẽ rung chuyển trong tiếng sấm kinh hoàng, ngay sau đó, từ trên đỉnh vọng gác, mấy chục viên đá khổng lồ kích cỡ khác nhau đang rơi xuống, rơi thẳng đứng chực đè vào Đường Phong và

mọi người trong vọng gác.

Đường Phong hét toáng lên: "Nguy hiểm! " – rồi xô ngã Lương Viện vẫn đang đứng ngây người ở chỗ cũ. Hai người theo đà đổ nhào về phía trước, né được tảng đá khổng lồ từ trên đỉnh vọng gác rơi xuống, nhưng vẫn bị bụi đá phủ kín người. Mãi một lúc sau, Lương Viện mới tỉnh táo lại, lắc lắc đầu, quay lại nhìn, Đường Phong đang ôm lấy cô nhưng vẫn bất tỉnh nhân sự. Lương Viện kinh ngạc thất sắc, quay người lồm cồm bò dậy, nhào lên người Đường Phong, ra sức lay anh dậy. Đường Phong vẫn hôn mê, Lương Viện vô cùng sợ hãi, cô bắt đầu ra sức đập vào ngực Đường Phong, miệng hét lên: "Đường Phong... anh đừng có dọa tôi chứ!"

Giọng Lương Viện nghẹn ngào, nước mắt sắp rơi lã chã. Hàn Giang và Từ Nhân Vũ ở cạnh bên vừa mới lồm cồm bò dậy cũng chạy đến, Hàn Giang kiểm tra thân thể của Đường Phong nhưng không thấy thương tích bên ngoài, lúc đó anh mới yên tâm hơn. Hàn Giang cõng Đường Phong trên lưng, sau đó hét lên với Lương Viện và Từ Nhân Vũ: "Lên trên đã rồi tính tiếp!". Khi bốn người trở lại bên giá bếp trong phòng khách trên tầng hai thì mới phát hiện ra bên ngoài Khương Trại mây đen kín trời, mưa như trút nước.

Khoảng mười phút sau, Đường Phong rút cuộc cũng từ từ tỉnh lại. Lương Viện thấy Đường Phong tỉnh lại vội vàng quệt nước mắt, hờn trách: "Anh cũng ác thật đấy, giờ mới chịu tỉnh lại"

Đường Phong cố gắng nhớ lại mọi chuyện ban nãy, thấy mình đang nằm trong lòng Lương Viện anh bỗng bật ngay dậy: "Đại tiểu thư, ban nãy hình như là tôi cứu cô đấy,

"Cô vẫn hung tợn với tôi như vậy sao!"

"Đúng là anh đã cứu tôi, nhưng vừa nãy anh cũng dọa tôi sợ chết đi được đấy!"

Lương Viện nói vậy khiến Đường Phong nghẹn họng,

Hàn Giang và Từ Nhân Vũ không thể nhịn cười. Đường Phong lườm

Lương Viện một cái, đến ngồi cạnh giá bếp, hỏi Lương Viện: "Ban nãy mọi người đã nhìn thấy những tảng đá to rơi từ trên vọng gác rơi xuống rồi chứ?"

"Nhìn thấy rồi, may mà cậu hét lên nên mọi người mới thoát chết!" -Hàn Giang nói.

"Anh nói xem ban nãy là thế nào?"

"Ban nãy tôi chỉ nghe thấy một tiếng sấm nặng nề, sau đó những tảng đá khổng lồ kia từ trên đỉnh vọng gác rơi xuống, tôi cho rằng đỉnh vọng gác bị sét đánh trúng khiến cho những tảng đá đó rơi xuống" -Hàn Giang phân tích.

"Như vậy thì trùng hợp quá, đúng lúc chúng ta ở đây thì bị sét đánh?"

"Thôi đi, giờ nên cảm ơn vận may thì hơn, sau đó tôi nhìn lại địa đạo thì nó đã hoàn toàn bị bịt kín bởi những tảng đá khổng lồ, nếu như chúng ta chạy chậm một bước thì chắc đã bị nhốt trong đó rồi cũng nên, một bên là đá tảng không

lò, một bên là xương trắng chất đống, giờ nghĩ lại tôi vẫn còn rùng mình đây này!" -Hàn Giang đầy vẻ sợ sệt.

Trời đã hoàn toàn tối sẫm, bên ngoài Khương Trại mưa càng lúc càng to, Hàn Giang muốn nhóm một đống lửa nhưng khổ nỗi trong đây không có củi, bốn người đành phải chia nhau hết số thức ăn trong túi của Từ Nhân Vũ, coi đó là bữa tối, còn Từ Nhân Vũ thì châm tẩu thuốc thân yêu cũ của anh ta lên, ngất ngây chìm đắm trong đó.

Từng cơn gió lạnh buốt từ khe cửa luồn vào, để tiết kiệm, không ai bật đèn pin lên cả, bốn người lặng lẽ ngồi quây quanh giá bếp trong Khương Trại tối om. Từ Nhân Vũ thở dài, nói: "Chẳng làm được cái gì cả, làm thế nào để vượt qua được đêm đông đằng đẵng này đây?"

"Ngủ!" -Hàn Giang cười nhạt.

"Ngủ ở cái nơi quái quỷ này ư? Tôi không ngủ được

"Đúng vậy, đêm nay tôi không dám ngủ đâu!" -Lương Viện cũng phụ họa theo.

"Cũng không biết Stephen sao rồi nhỉ? Lẽ nào anh ấy đã rơi xuống và chết thật rồi! Đến cả tiếng kêu cứu cũng không có nữa" -Đường Phong rì rầm.

"Đừng nghĩ nữa! Tôi thấy cái động đó sâu hoắm, không thấy đáy, nhưng chưa chắc rơi xuống địa đạo lại sâu như vậy. đáy động vẫn còn chưa biết là chỗ nào nữa là? Cứ coi như là cái động mà Stephen rơi xuống đó thông với địa đạo, vậy thì trong đó có thể có gì? Quái vật? Những cái bẫy bí hiểm? Sợ rằng chỉ có một vũng nước, anh ta cũng toi rồi! Ôi! Thoát

Được nạn máy bay thì lại chết trong cái Khương Trại cổ nhân xây lựng nên này!" -Từ Nhân Vũ than thở nói.

"Còn cả Makarov và Yelena nữa, nếu như hai người họ cũng xuống núi rồi, sợ rằng..." -Lương Viện mở to đôi mắt hoảng hốt, không dám nói tiếp nữa.

Đường Phong nhìn Hàn Giang trầm ngâm im lặng bên cạnh, hỏi: "Anh đang nghĩ gì vậy? Sao lại không nói gì?"

Hàn Giang đáp: "Tôi đang nghĩ, cái cầu thang xoắn ốc trong cánh cửa thứ hai dẫn xuống thủy lao dưới địa đạo, vậy thì cầu thang trong cánh cửa thứ nhất sẽ dẫn đến đâu nhỉ ?"

"Sao? Anh vẫn muốn vào đó xem thế nào ư?" -Từ Nhân Vũ ngạc nhiên.

"Còn nữa, con mèo đen đó đâu? Sau khi chúng ta đi theo nó vào đoạn địa đạo xương người cuối cùng đó thì đã không nhìn thấy nó đâu nữa?" -Hàn Giang không trả lời câu hỏi của Từ Nhân Vũ, mà tiếp tục nói lên những nghi vấn trong lòng.

"Con mèo đó chắc chắn đã bị kẹt trong địa đạo rồi!" -Nhân Vũ khẳng định.

"Biết đâu... biết đâu mèo đen có thể lách qua những kẽ hở giữa những hài cốt, tiếp tục đi vào trong địa đạo" -Đường Phong đột nhiên lẩm bẩm.

Hàn Giang gật đầu đáp: "Tôi nghiêng về giả thuyết của Đường Phong, cơ

thể của mèo rất dẻo dai nên rất có khả năng nó sẽ lách qua được những khe hở hài cốt đó, tiếp tục đi vào địa đạo".

"Đi tiếp vào thì sẽ là gì nhỉ?" -Lương Viện hỏi.

"Khả năng là cái động sâu mà Stephen rơi xuống đó, cũng có khả năng chẳng có gì cả, chỉ là một bức tường, ai biết được?" -Hàn Giang ngập ngừng một lúc, nói tiếp: Tóm lại, việc ở đây xuất hiện một con mèo là vô cùng

"Có gì là lạ? Chẳng qua chỉ là một con mèo hoang thôi mà?" -Lương Viện không hiểu.

"Mèo hoang cũng không thể xuất hiện ở vùng núi không một bóng người thế này được!" -Hàn Giang nói.

Lời của Hàn Giang khiến Đường Phong giật thót trong lòng: "Ý anh là... ở đây vẫn còn có người ở?"

"Á!... Ở đây vẫn còn có người khác!" -Lương Viện hãi đến nỗi nhảy dựng lên khỏi sàn nhà, hoảng hốt nhìn xung quanh, như thể xung quanh đang có vô số những con mắt nhìn chằm chằm vào mình.

Hàn Giang hất hất tay, ra hiệu cho Lương Viện ngồi xuống. Đợi Lương Viện bình tĩnh trở lại, Hàn Giang mới chậm rãi nói: "Ở đây không có lấy một vết tích của sự sống con người, hơn nữa ở vùng núi cách biệt với thế giới bên ngoài này, con người không thể sinh tồn được." -Hàn Giang vươn vươn vai, nói tiếp: "Mọi người không cần phải đoán mò nữa, ngày mai chúng ta sẽ đi xuống cầu thang xoắn ốc trong cánh cửa thứ nhất xem thử, nếu như không phát hiện ra điều gì. mưa tạnh, chúng ta sẽ tiếp tục lên đường. Mục tiêu của chúng ta vốn không phải là giải đáp những bí ẩn ở đây, mà là nhanh chóng thoát ra khỏi vùng núi này, ứng cứu hành khách gặp nạn. Còn về chỗ này và cả Stephen nữa, đợi nhân viên cứu viện đến, dọn đồng xương cốt đó đi thì sẽ nhìn rõ mọi thứ,."

Hiện tại thời gian của chúng ta rất quý báu, mọi người hãy tranh thủ nghỉ ngơi, đừng nói sợ không ngủ được, không ngủ được cũng phải ngủ, ngày

mai còn phải lên đường".

Nói xong, Hàn Giang kiểm tra lại lần nữa cửa chính của Khương Trại và từng cánh cửa trong phòng khách. Sau khi đóng chặt tất cả các cửa Hàn Giang mới yên tâm nằm xuống. Đường Phong, Lương Viện và Từ Nhân Vũ cũng nằm xuống, miệng thì nói không ngủ được, không dám ngủ, kết quả, Lương Viện và Từ Nhân Vũ vừa nằm xuống một cái đã ngủ say không biết gì. Đường Phong thì vẫn hồi tưởng lại những việc gặp phải an sáng, nhưng anh không nghĩ ra điều gì, đầu óc cứ rối tung cả lên..

4

"Pai" một tiếng, trong địa đạo ẩm ướt tối đen bỗng lóe lên một luồng ánh sáng. Đường Phong không cần tới đèn pin, một mình đi trong địa đạo tối đen, bên cạnh anh là những đồng hài cốt được chôn ngay ngắn chỉnh tề địa đạo xương người! Đường Phong lại tới điểm cuối cùng của địa đạo xương người, ở đây, xương trắng chất cao như núi, chặn đứng đường đi của anh.

Đường Phong lặng lẽ nhìn đồng xương cốt trước mặt, hình như quên cả sự hoảng sợ. Những hài cốt này là những ai? Họ từ đâu tới? Sao lại bị chôn cất ở đây? Nghĩ tới đây, anh bất giác thò tay ra, khẽ chạm vào đỉnh một chiếc xương sọ, lại thêm một cái, thêm một cái nữa, một cái lại một cái, Đường Phong đang chạm vào những linh hồn xa xăm... Khi tay Đường Phong chạm vào một trong những chiếc xương sọ đó, đồng hài cốt chất như núi trước mặt anh, không biết do sức mạnh từ đâu, bỗng tách ra làm đôi, sức mạnh đó đưa Đường Phong tiến thẳng lên phía trước, đi vào địa sâu thẳm hơn. Vành tai, bên má, bên cạnh người anh đều là xương cốt trắng toát, chỉ có một đường đi nhỏ hẹp lóe lên phía trước. Sức mạnh thần bí đẩy Đường Phong đi càng lúc càng nhanh, Đường Phong cảm thấy khó thở, không mở được mắt, nhưng anh vẫn cố gắng hết sức để mở mắt ra, anh bắt buộc phải nhìn rõ phía trước, trước mặt sẽ là gì ? Sẽ có thứ gì đáng sợ hơn xuất hiện?

Bỗng sức mạnh thần bí đó biến mất, Đường Phong đến tới cuối địa đạo, anh nghiêng ngả lao về phía trước, khó mà đứng vững được, anh nhìn thấy

một người đứng trong bóng tối phía trước mặt. Anh là ai ? Đường Phong bất giác bước một bước lên phía trước, người đó cũng bước lên một bước, giờ thì Đường Phong đã nhìn thấy quần áo trên người người đó, là... là Stephen.

"Stephen!" -Đường Phong kinh ngạc vui mừng hét lên, nhưng, khi đầu người đó hoàn toàn lộ ra khỏi bóng tối. Đường Phong ngạc nhiên thần thò, đó... đó không phải là mặt của Stephen, mà là một cái đầu lâu trắng toát đáng sợ!

Đường Phong lùi lại phía sau, bộ xương trắng đó tiến lên phía trước, Đường Phong từng bước từng bước lùi lại phía sau, bỗng nhiên cảm giác lưng mình tựa vào một vật nào đó, Đường Phong quay ngoắt đầu lại, phát hiện địa đạo sau lưng mình đã bị bịt kín, sau lưng... lại là từng hàng xương trắng chình tề! Đường Phong không còn đường nào rút lui, anh quay đầu lại, nhìn bộ hài cốt trước mặt đang tiến lại gần, bộ xương đưa cánh tay phải khùng khiếp ra, một tay tóm lấy cổ họng Đường Phong, Đường Phong mở to đôi mắt hoảng hốt, con ngươi của anh cũng tức tốc giãn căng ra, anh cảm thấy tức thở, anh muốn hô hấp, nhưng không sao hét lên được...

"Buông tôi ra!" -Đường Phong hét toáng lên, rồi bùng tỉnh cơn mộng mị. Tiếng hét của anh khiến Lương Viện và Từ Nhân Vũ tỉnh dậy. Từ Nhân Vũ vội vàng hỏi Đường Phong "Anh sao thế?"

Đường Phong quệt quệt mồ hôi lấm tấm trên trán, "Tôi Mơ thấy ác mộng!"

"Anh đúng thật là chưa lớn! Còn nằm mơ thấy ác mộng nữa!" -Lương Viện trách móc.

Đường Phong không đáp lại Lương Viện, anh đột nhiên phát hiện ra: "Hàn Giang... Hàn Giang đi đâu rồi?"

Lương Viện và Từ Nhân Vũ cũng trở nên hốt hoảng, đang lúc người đang không biết phải làm thế nào thì đột nhiên, họ lại nghe thấy âm thanh kỳ lạ: "Pai. Pai. Pai!"

m thanh đó có giai điệu và tiết tấu. Đường Phong chăm chú lắng nghe, anh

đã nhận ra, đó là âm thanh của gỗ đập vào nhau, hình như phát ra từ phía cửa chính. Anh ngồi dậy, bật đèn pin, bước ề phía cửa chính, chỉ thấy cửa chính đang khép lại, chốc chốc lại bị thứ gì đó bên ngoài chọc vào, rồi lại đập trở lại, "pai. pai. pai!" - Đây là âm thanh cánh cửa đập vào khung cửa phát ra.

"Chuyện gì vậy?" - Từ Nhân Vũ sợ hãi hỏi khẽ.

"Tôi đi xem sao" - Đường Phong đứng dậy, đi về phía cửa chính của Khương Trại, nhưng kỳ lạ ở chỗ, khi Đường Phong vừa mới cất bước, cánh cửa đang đập bùm bụp vào khung cửa bỗng không động dậy nữa, âm thanh kỳ lạ đó cũng biến mất theo. Đường Phong đứng im sau cánh cửa. Đúng lúc này, Đường Phong đột nhiên cảm thấy có một sức mạnh khủng khiếp không thể khổng chế ở phía bên ngoài cửa chính đẩy tung cánh cửa, lao thẳng vào người mình. Anh cảm thấy cơ thể mình trở nên vô cùng yếu đuối trước luồng sức mạnh này, anh liên tiếp lùi lại sáu bảy bước, rồi ngồi bệt xuống đất, đèn pin trong tay cũng rơi xuống lăn lông lốc ra xa.

Gió! Sức mạnh khổng lồ đó chính là một trận cuồng phong. Cửa chính của Khương Trại đã bị mở tung, Đường Phong ngồi trên sàn nhà cảm nhận được một làn gió lạnh toát sộc thẳng vào ống quần mình. Anh mở trừng mắt hoảng hốt, nhìn chăm chăm ra phía ngoài cửa, bỗng hành lang gỗ ngoài cửa vang lên tiếng bước chân rần rỏi mà nhịp nhàng Cộc! cộc! cộc....

Đường Phong cảm thấy lạnh giá thấu tận xương tủy. Anh gồng mình lùi lại phía sau, Lương Viện và Từ Nhân Vũ ở sau lưng anh còn run rẩy lập cập hơn, sự sợ hãi đã lên đến đỉnh điểm. Một cái bóng vừa cao vừa dài in lên sàn nhà trước cửa chính, ngay sau đó, cùng với tiếng bước chân khủng khiếp

đó một bóng đen cao to xuất hiện trước cửa. Cánh tay phải của Đường Phong cuống cuồng mò mẫm trên sàn nhà, cuối cùng anh cũng vớ được chiếc đèn pin bị rơi xuống, run rẩy bật đèn pin lên, soi về phía cửa, lắp bắp hỏi: "Ai...?"

"Đừng chiếu nữa, là tôi!" - Khi giọng nói đó vừa cất lên lúc Đường Phong

cũng nhìn thấy rõ bóng đen ngoài cửa hóa ra là Hàn Giang.

"Sao nửa đêm anh lại không ngủ, định dọa người ta à?" Đường Phong bực bội.

Hàn Giang đi vào, đóng cửa, nói: "Tôi đang canh cho các người. Ở cái nơi quỷ quái như thế này, nếu cả bốn chúng ta đều ngủ, ngộ nữa gặp phải nguy hiểm gì thì có phải toi rồi"

"Canh ư? Thế anh chạy ra ngoài đó làm cái gì?"

"Bên ngoài đang có mưa nhỏ, tôi đi loanh quanh ngoài cửa, chỉ nghe thấy mấy tiếng chim hót quái dị, ngoài ra chẳng phát hiện ra thứ gì lạ cả!" -Hàn Giang giải thích.

Lúc này Lương Viện và Từ Nhân Vũ mới định thần lại, cùng nhau oán thán Hàn Giang. Cuối cùng, Hàn Giang không chịu được nữa, hất hất tay, nói: "Được rồi, được rồi, là tại tôi, các anh các chị khẩn trương đi ngủ đi!"

Lương Viện, Đường Phong và Từ Nhân Vũ lại nằm xuống, một phút sau, Lương Viện và Từ Nhân Vũ đã lại thiếp đi, còn Đường Phong vẫn đang nghĩ tới giấc mơ ban nãy. Một cơn ác mộng kỳ lạ! Nửa tiếng sau, Đường Phong vẫn chưa ngủ được, anh vừa mới trở mình thì đã bị Hàn Giang bên cạnh khẽ đá cho một cái, Hàn Giang kể vào tai anh, nói nhỏ: "Vẫn chưa ngủ à? Không ngủ được thì tới nói chuyện với tôi!"

Nói xong, Hàn Giang đứng dậy rón rén đi ra phía cửa chính, Đường Phong không hiểu gì, theo Hàn Giang ra cửa, Ra tới bên ngoài, Hàn Giang vỗ vỗ vai Đường Phong nói: "Ban nãy tôi định tìm cậu nói chuyện riêng, ai ngờ cậu ngủ say thế!"

"Phí lời, đi cả ngày rồi, đêm qua cũng chẳng ngủ mấy, mà không buồn ngủ cơ chứ!"

"Được rồi, đừng ca thán nữa, tôi tìm cậu để muốn hỏi cậu vấn đề quan trọng nhất đây".

"Vấn đề quan trọng nhất ? Vấn đề gì ?"

"Đây có phải là Hắc Đầu Thạch Thất mà chúng ta muốn tìm kiếm không?"

Đường Phong trầm ngâm hồi lâu, trả lời: "Theo như tôi thấy thì không giống, tuy ở đây chúng ta đã phát hiện ra bia đá của văn tự Tây Hạ, nhưng căn cứ theo mấy câu thơ trên kệ tranh ngọc, Hắc Đầu Thạch Thất phải là một tập hợp kiến trúc có tính chất sùng bái thần linh mà người Khương Đảng Hạng thời kỳ đầu xây dựng tại dải tây bắc Tứ Xuyên, mà cũng

Có khả năng là một hang núi. Chắc nó phải được làm từ trước khi người Khương Đảng Hạng di cư về phương bắc, vào thời Tùy -Đường; còn Khương Trại ở đây, niên đại kiến trúc của nó chúng ta đã xác định rõ ràng rồi, sớm nhất cũng từ những năm đầu triều Minh thôi, nên xét niên đại thì cách nhau mấy trăm năm, bởi vậy tôi cho rằng đây chắc không phải là Hắc Đầu Thạch Thất".

Lẽ nào đây chỉ là một Khương Trại ?"

"Đương nhiên đây không phải là một ường, bởi chỉ dựa vào tấm bia tàn văn tự Tây Hạ đó là đủ nói rõ mối quan hệ giữa Khương Trại này và di dân Đảng Hạng, những người kiến tạo ra nơi này chính là di dân Đảng Hạng quay trở lại Tây Bắc Tứ Xuyên sau khi Tây Hạ bị diệt vong".

‘Cũng có nghĩa là, ở đây tuy không phải là Hắc Đầu Thạch thất, nhưng cũng đã rất gần với mục tiêu của chúng ta rồi?’"

"Tôi đoán là vậy, nhưng tôi nghĩ chúng ta không dễ tìm ra Hắc Đầu Thạch Thất như vậy đâu." -Đường Phong nói tới đây, ngừng lại một lúc, rồi nói tiếp: "Đúng rồi, nếu anh không nhắc đến Hắc Đầu Thạch Thất, thì suýt nữa tôi cũng quên nói với anh, trên tấm bia tàn chúng ta nhìn thấy ở cuối địa đạo, dòng thứ nhất có mấy chữ Hắc Đầu Thạch Thất, sau đó nó cũng xuất hiện thêm lần nữa".

"Ồ ! Sao lúc đó cậu không nói ?"

"Vi tiền sỹ Từ, anh ta vẫn chưa phải là người của chúng mà đúng không?" _

"Đúng! Cậu làm rất đúng, có những việc anh ta không được phép biết, nhưng bây giờ thì anh ta cũng biết được một chút rồi đấy, dù sao, chúng ta

cũng không thể bỏ anh ta ở đây.

Đây cũng là một việc khó xử, không biết tiếp theo đây sẽ gặp phải những gì nữa" -Hàn Giang lại thờ dãi.

"Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, mai ta sẽ làm theo lời anh, việc khẩn cấp trước mắt không phải là Hắc Đầu Thạch Thất, mà là nhanh chóng thoát ra khỏi đây." -Đường Phong quay lại an ủi Hàn Giang.

Khi hai người nói chuyện, trời lại đổ mưa to, Hàn Giang và Đường Phong trở lại phòng khách, cả nửa đêm sau đó, hai người thay nhau thức canh, mãi cho tới tận khi phía đông hửng sáng.

Sáng sớm hôm sau, lúc mọi người tỉnh dậy, bên ngoài Khương Trại đã tạnh mưa. Đường Phong ra ngoài cửa Khương Trại, phát hiện dòng suối trong khe núi, chỉ trong vòng một đêm, mực nước đã dâng cao, thác nước hôm qua xém chút nữa lấy mất mạng của Đường Phong, giờ đã hình thành một quần thể thác hùng vĩ, từ trên cao dội xuống, tạo ra những âm thanh âm ỉm.

Đường Phong quay vào trong Khương Trại, Hàn Giang và mọi người đã chuẩn bị xong xuôi. "Sao rồi ? Theo kế hoạch của anh, vào cánh cửa thứ nhất xem sao chứ?" -Đường Phong hỏi Hàn Giang.

"Tôi đã lên kế hoạch, thường thì sẽ không thay đổi"

"Anh có nhìn thấy con mèo không?" -Đường Phong đột nhiên hỏi Hàn Giang

Hàn Giang ngạc nhiên trước câu hỏi kỳ lạ này từ Đường Phong, anh hơi sững người một chút, hỏi lại: "Lần cuối cùng là nhìn thấy nó trong địa đạo xương người, rồi sau chẳng biết nó biến đâu, sao, anh phát hiện ra điều gì à?".

Đường Phong lắc đầu: "Không, tôi chỉ tiện thể hỏi thôi." -Nói xong, Đường Phong đeo ba lô, tư thế sẵn sàng.

Lần này, Hàn Giang đi đầu, mở cánh cửa gỗ đầu tiên bên trái ra, giống như những gì hôm qua anh nhìn thấy, một chiếc cầu thang xoắn ốc bằng gỗ cũ kĩ

thông xuống phía dưới.

Hàn Giang bật đèn pin, vòng ba bốn vòng của cầu thang xoắn ốc thì tới một căn phòng nhỏ kín mít. Hàn Giang dùng đèn pin quét một lượt khắp phòng, trong phòng có hai cánh cửa nhỏ giống hệt nhau, Hàn Giang nghi ngờ hỏi:

"Cầu thang

xoắn ốc này xem ra chỉ tới đây thôi".

Đường Phong cũng rất ngạc nhiên: "Đây là tầng một của Khương Trại, xem ra cầu thang xoắn ốc này chỉ dẫn tới đây, nhưng cầu thang xoắn ốc hôm qua chúng ta đi xoáy rất nhiều vòng, chắc là thông thẳng xuống dưới lòng đất Khương Trại, đây chắc là sự khác biệt của hai cầu thang".

"Bởi thế nên người của Khương Trại năm đó đã xây hai cầu thang xoắn ốc này". -Từ Nhân Vũ nói.

"Còn có một cái động nữa mà, hoặc gọi là giếng cũng được!" -Câu này của Lương Viện khiến mọi người lại nhớ tới Stephen.

"Để chúng tôi thử xem hai cánh cửa gỗ này thông với đâu?" -Hàn Giang nói xong, bước tới trước một cánh cửa,

Lấy tay đẩy đẩy, cánh cửa không nhúc nhích, có vẻ đã bị khóa rồi. Hàn Giang lại chuyển sang cánh cửa gỗ còn lại, dồn sức đẩy một cái, cửa mở, Hàn Giang cảnh giác bước vào, Đường Phong và hai người kia cũng bám sát theo sau. Sau cánh

là một không gian không lớn lắm, bốn người ngẩng đầu nhìn lên, Đường Phong bất giác kêu lên: "Chúng ta đã vào một vọng gác khác trong Khương Trại rồi".

Đứng vậy, họ đã vào trong một vọng gác khác của Khương Trại, bởi trong vọng gác cao to này, họ nhìn thấy một cầu thang gỗ xoắn ốc còn to lớn hơn, cầu thang gỗ uốn lượn lên trên, thông thẳng lên phía trên vọng gác".

Hàn Giang kinh ngạc nói: "Thật không ngờ bao qua rồi mà chiếc cầu thang này vẫn còn tồn tại.

"Đúng thế, như vậy là chúng ta có thể lên trên rồi." Nói xong, Đường Phong vội vàng hấp tấp bước lên cầu thang xoắn ốc trong vọng gác. Sau khi đã đi vòng bốn vòng cầu thang họ đã lên tới bậc trên cùng của cầu thang xoắn ốc. Đường

Phong tỉ mỉ quan sát rồi chỉ vào sàn gỗ trên đỉnh đầu, nói với mọi người: "cầu thang xoắn ốc thông tới đây, nhưng bên trên chắc là vẫn còn có không gian, vọng gác này rất cao, nhưng xem ra chúng ta không thể leo tiếp lên trên được nữa rồi".

Hàn Giang nói: "Có vẻ là như vậy, nhưng mọi người xem này". Vừa nói, Hàn Giang vừa chỉ vào một cánh cửa gỗ xuất hiện trên tường: "Ở đây vẫn còn một cánh cửa nữa".

Hàn Giang bước lên phía trước, ra sức đẩy cánh cửa này, một tia nắng chói mắt chiếu thẳng tới. Hàn Giang thận trọng, bước qua cửa. Bên ngoài là một ban công lộ thiên. Đường Phong tới bên ban công, nói với mọi người: "Đây chính là ban công trên đỉnh tầng bốn mà hôm qua tôi nói mọi người đấy, có vẻ như là chúng ta đã không qua tầng ba mà lên thẳng tầng trên cùng rồi".

Đường Phong chăm chú quan sát ban công, ở đây có một dãy năm phòng thông nhau, được xây dựa vào tường phía sau, sát cạnh tường bên trái và bên phải là hai phòng có tường đá, trên mỗi bức tường đá đều có một cánh cửa sổ hình sừng dê, ba phòng ở giữa không có cửa sổ, hoàn toàn mở ra, chỉ dựa vào hai chiếc trụ để chống lên, đối diện với ban công lộ thiên. Đường Phong đứng trên ban công, hít thở không khí tươi mới, mắt nhìn xung quanh, núi xanh quanh co, nước biếc róc rách, anh không kìm chế được niềm Vui trong lòng: "Nơi đây chỉ cần sửa chữa thêm một chút thì thành một biệt thự nghỉ ngơi thư giãn rất tuyệt đấy!"

Hừm! Vậy thì sau này anh dọn đến đây ở đi!" – Hàn Giang quan sát xung quanh một lượt, nhưng không phát hiện ra điều gì khác thường. Khi anh đứng thẳng chính giữa ban công, ngẩng đầu lên, đột nhiên nhìn thấy một tảng đá màu trắng cao cao nhô ra trên trần bức tường phía sau, nó hiện lên

vô cùng bắt mắt dưới ánh nắng chiếu thẳng.

7

"Đó là cái gì nhỉ?" -Hàn Giang chỉ vào tảng đá trắng trên bức tường phía sau hỏi.

Tảng đá đó gọi là bạch thạch, là thiên thần của người Khương, cũng gọi là thần Bạch Thạch. Người Khương tôn màu trắng, sùng bái bạch thạch từ lâu đời rồi. Truyện kể rằng từ cổ xưa, người Khương chiến đấu với kẻ Địch; trận nào thua trận đấy, sau này, vào một đêm lạnh giá, thủ lĩnh Mâu Tân của dân tộc Khương vô tình đã có được căn dặn của thần Bạch Thạch. Thần nói với ông, ngày thứ hai quyết chiến, dùng đá bạch vân rắn chắc và gậy gỗ làm vũ khí thì sẽ đánh bại được kẻ địch. Người Khương làm theo lời dặn dò của thần Bạch Thạch, quả nhiên đã đánh bại được kẻ địch. Kể từ đó, người Khương liền tôn thần Bạch Bạch làm thiên thần, và trên tất cả các kiến trúc của Khương tộc đều đặt một tảng đá trắng để cầu cho thiên thần phù hộ. Mọi người xem, trên hai vụng gác đều có phiến đá trắng'

Đường Phong giải thích một chút về nguồn gốc của phiến đá trắng.

Hàn Giang nhìn lại lần nữa ban công này, anh nhú mắt, nhìn nhìn vụng gác bên phải, một phần đỉnh vụng gác bên phải đã sụp đổ, xem ra đây chính là phần vụng gác mà hôm qua suýt nữa rơi xuống người họ. Hàn Giang lại chuyển sang nhìn vụng gác bên trái, vụng gác bên trái hoàn toàn nguyên vẹn, trên đỉnh vụng gác cũng có một tảng đá nó cao sừng sững tới tận tầng mây, trời xanh, mây trắng, nên sự bí hiểm kỳ lạ của thần Bạch Thạch có sức mạnh không thể ngờ tới... Đột nhiên, tảng đá trắng trên đỉnh vụng gác đó lắc lư, là gió? Hay là?... ? Hàn Giang đột nhiên trợn tròn mắt. hét lên: "Trên vụng gác có người!".

Đường Phong và mọi người vẫn chưa kịp phản ứng gì thì Hàn Giang đã kéo ngay họ nhào ra đất, ngay sau đó, là những tiếng "Đoàng, đoàng, đoàng!" vang lên -một loạt tiếng sùng vang lên trong hoảng loạn. Hàn Giang đã yểm hộ để mọi người vào trong dãy phòng phía sát tường, tiếng sùng lúc này mới dừng lại.

Không khí dường như ngưng đọng, người trên vọng vọng gác không tiếp tục bắn nữa, Hàn Giang và Đường Phong đều hiểu rằng, họ đang đợi "con mồi" xuất hiện lại. Lúc này, trên ban công tầng bốn, chỉ còn lại tiếng gió đang gào thét giữa

đại ngàn.

Một phút, hai phút, ba phút... mười phút sau, Hàn Giang nghe thấy tiếng bước chân dồn dập từ vọng gác vọng lại. Anh lộ ra nụ cười tự tin, nói nhỏ: "Một tên, hai tên, ba tên. Bốn tên, năm tên, sáu tên, được! Tổng cộng có sáu tên.

Đường Phong, Lương Viện, tiến sỹ, mọi người mau trốn vào góc khuất trong góc phòng đi, lúc nữa đánh nhau tôi không để ý được mọi người, mọi người tự lo cho mình nhé".

"Có lẽ tôi có thể giúp được anh" -Đường Phong nói.

"Đúng vậy! Không biết chừng chúng tôi có thể giúp được anh!" -Từ Nhân Vũ tuy, nhưng chẳng mấy chốc đã trấn tĩnh trở lại.

"Không cần đâu, sáu gã, một mình tôi đối phó được, khi nào cần mọi người, tôi sẽ gọi" -Hàn Giang nói như đinh đóng cột.

"Nhưng súng của anh chỉ còn có sáu phát đạn" -Đường Phong bồn chồn lo lắng.

"Kể cả không có súng, tôi cũng có thể đối phó với mấy tên tép riu này! Dĩ nhiên, có súng thì vẫn dùng súng, sáu phát đạn, vừa vặn mỗi tên một phát." -Đường Phong vẫn muốn nói thêm gì đó, nhưng Hàn Giang đã ngắt lời anh: "Kể

từ bây giờ, chúng ta không được nói chuyện nữa, dùng ngôn ngữ bằng tay, mọi người nhất định phải trông chừng Lương Viện, đừng để cô ta lên tiếng".

Lương Viện nghe thấy Hàn Giang nói vậy thì không hài lòng, đang định mở miệng tranh luận liền bị Đường Phong bịt ngay miệng lại, lúi vào một góc

khuất phòng, bên cạnh vừa hay lại có một đồng đồ linh tinh phủ đầy bụi, có thể sau đó nắp, Hàn Giang thì nắp sau một chiếc cột, anh đã chuẩn bị sẵn sàng...

Sáu tên cướp nhảy vào vọng gác, rơi xuống ban công trên tầng bốn, sáu tên phân thành hai nhóm, tay cầm súng tiểu liên MP510A3 do Đức sản xuất, từng bước tiến lại gần. Tên cướp đi đầu giơ súng ra đằng sau, tất cả đám cướp đều dừng bước, tên cướp đó giương súng về phía dãy phòng sát tường, một loạt tiếng súng vang lên... Vào giây phút đó, gạch đá trong phòng văng ngang dọc, bụi bay mù mịt.

Đường Phong nắp sau cột, vài viên đạn từ cột bay sượt qua, anh vẫn không động đậy, anh biết, đám cướp này đang thăm dò. Hàn Giang nghe thấy tiếng bọn cướp thay băng đạn, tiếp đó, đám cướp tiến lên phía trước, càng lúc càng tiến

lại gần vị trí chỗ anh đứng. Hàn Giang đã có thể nhìn thấy vài cái bóng của chúng. Anh nhìn nhanh Đường Phong nắp trong góc tường, Đường Phong cũng đang nhìn anh, ánh mắt đó hình như nói rằng có thể ra tay rồi, Hàn Giang nhẹ nhàng động ngón tay cái, ý là... đợi chút nữa!

Rút cuộc, thủ lĩnh của nhóm cướp đã đi tới cạnh chỗ cột mà Hàn Giang ẩn nắp, Hàn Giang quyết định, chỉ cần tên tiểu tử đó bước thêm nửa bước... hấn vẫn chưa phát giác ra điều gì, lại tiến lên phía trước nửa bước, chân vẫn chưa đặt xuống thì đột nhiên hấn phát hiện có vấn đề. Nhưng đã muộn rồi khi hấn đang định quay người, giương súng bắn về phía Hàn Giang, tiếc rằng cự ly lại quá ngắn nên hấn đã mất hết cơ hội, chỉ thấy Hàn Giang đưa cánh tay cứng như thép ra kẹp lấy yết hầu tên tiểu tử, quật ngay hấn vào lòng, tay phải tức tốc giương súng, nhắm thẳng vào thái dương hấn, bốp "pằng" một tiếng. Giải quyết xong tên tiểu tử này, cả quá trình nhanh gọn sạch sẽ, không quá năm giây.

Năm tên cướp còn lại vẫn chưa phản ứng thì Hàn Giang đã nghiêng người xuất hiện trước mặt chúng, "Pằng! Ping! Pằng! Pằng!"-năm tiếng súng nổ, toán cướp vẫn chưa bắn phát nào thì đã bốn tên chết một tên bị thương, tên

bị thương thấy tình hình không ổn, quay đầu chạy về phía ban công. Lúc này, khẩu súng 84 của Hàn Giang đã hết đạn,

Anh vút khẩu súng đi, nhặt khẩu tiểu liên của một tên cướp, xông tới bên tên cướp đã chạy tới ban công và chỉ bắn một phát đạn... "A" - tên cướp trúng đạn, đứng không vững, lao đầu rơi xuống khỏi ban công.

8

Mọi thứ đều quá nhanh, những tên cướp khác trên vọng gác vẫn chưa kịp phản ứng lại, sáu tên đồng bọn đã mất mạng. Hàn Giang nhân cơ hội nhỏ hết những băng đạn trên người bọn cướp ra, quay trở lại phòng, bên ngoài súng nổ liên hồi.

"Bắt lấy!" - Hàn Giang ném một khẩu tiểu liên cho

Đường Phong. Đường Phong đón lấy súng, từ góc tường

Đứng dậy, hỏi: "Tôi cũng phải dùng cái này sao?"

"Đúng vậy, kẻ địch ở bên trái trên vọng gác, ban nãy phát hiện cánh, cửa thông ra ban công đã bị khóa rồi, bây giờ chúng ta bây giờ không còn đường rút lui nữa, chỉ có một cách là tiêu diệt hết quân địch bên trái vọng gác. Tôi tính thế này, chút nữa cậu phụ trách yểm hộ, còn tôi sẽ leo lên bên trái vọng gác".

"Ý hay đấy, nhưng như vậy anh sẽ rất nguy hiểm, hiện giờ không có gì để trèo lên".

"Bởi vậy mới cần sự yểm hộ của cậu. Sau khi tôi lao ra cậu phải bắn liên tục về phía bên trái vọng gác. Tôi sẽ gắng nhanh hết sức vòng qua đằng sau bên trái vọng gác. Đừng tranh cãi nữa, hiện giờ chỉ có cách này thôi".

Đường Phong ngẫm nghĩ, cũng đành phải gật đầu đồng ý. Tổng cộng mười băng đạn, Hàn Giang chỉ mang theo hai băng, còn đâu để tắt lại cho Đường Phong. Mọi việc chuẩn bị xong xuôi, tiếng súng bên ngoài phòng cũng im lìm Hàn Giang nép người vào tường, từng bước ngấn, từng bước ngấn, từ từ tiếp cận bên trái vọng gác.

Nhưng, ý đồ của Hàn Giang chẳng mấy chốc đã bị nhóm cướp trong vọng gác phát hiện ra, vậy là, tiếng súng lại vang lên. Đường Phong nép nghiêng người bên khung cửa vừa nhìn thấy bọn trên vọng gác nhằm Hàn Giang bắn anh liền lập tức bắn trả. "Tạch, tạch, tạch, tạch!..." Đường Phong bắn liền một lúc hết cả băng đạn, tới nỗi bọn trong vọng gác không có nỗi cơ hội bắn trúng Hàn Giang.

Đường Phong tính nhanh, chỉ cần Hàn Giang có thể vượt qua phía sau vọng gác thành công, kể cả bắn hết tám băng đạn thì cũng không sao cả.

Đường Phong dừng lại một lúc, đám cướp trong vọng Lại nhằm bắn về phía Hàn Giang, Đường Phong tiếp tục bắn trả, toán cướp trong vọng gác hình như đã phát giác ra tính nghiêm trọng của vấn đề nên nhôn nháo hết cả lên.

Bên trái vọng gác được chắt thành từ những viên đá, tảng đá và từng hòn đá to được mài giữa ngay ngắn, Hàn Giang dẫm lên những khe hở giữa những viên đá và tảng đá, khó nhọc leo lên vọng gác. Cùng lúc anh leo lên bên trái vọng gác, nhóm cướp bên phải vọng gác đã phát hiện ra anh, một loạt bắn bên người Hàn Giang. Anh vẫn giữ bình tĩnh. Vẫn theo kế hoạch từng bước từng bước di chuyển tới phía

sau bên trái vọng gác. Mười lăm phút sau, tay tay Hàn Giang đã bị mài phồng

rộp và rớm máu, nhưng rút cuộc anh cũng vòng tới phía sau vọng gác. Phong cảnh ở đây thật hữu tình, cũng không có súng bắn của bọn cướp, nhưng vẫn không thể lơ là cảnh giác, Hàn Giang nhìn xuống dưới chân, rơi xuống một cái thì chỉ có thể mất mạng...

Đầu bên kia, Đường Phong đã mệt mỏi rã rời, một lúc bắn mấy trăm phát đạn, cả thấy hết bảy băng đạn, thấy Hàn Giang đã vòng được ra phía sau vọng gác anh mới thở phào nhẹ nhõm, quyết định để lại chút đạn để tự vệ. Vậy là, Đường Phong xoay người lại, nấp vào trong phòng.

Một bước, hai bước, ba bước... Hàn Giang khó nhọc leo lên phía trên vọng gác, sau khi anh tiếp tục leo thêm sáu, Bảy mét nữa thì trên vọng gác xuất hiện một cửa sổ. Hàn Giang lao người, nhảy vào cửa sổ, bên trong là sàn cầu thang bằng gỗ, xem ra còn rất mới, như mới chỉ được lát gần đây Hàn Giang nhìn xung quanh, không thấy tên cướp nào, anh cũng không biết mình đang ở tầng nào trên vọng gác. Anh không quan tâm nhiều nữa, tiếp tục leo lên trên. Vừa mới leo đến tầng trên, thò đầu ra anh đã phát hiện bên trái có hai tên cướp đang nhìn chằm chằm vào cửa sổ mà không chú ý tới phía sau. Hàn Giang rón ra rón rén, thò nửa người sau đó giương súng nhắm chuẩn hai tên cướp đó, khẽ ho một tiếng rồi nói: "Được rồi, tao chuẩn bị xong rồi".

Hai tên cướp nghe thấy giọng nói lạ vang lên sau lưng quay đầu lại, còn chưa kịp nhìn rõ dung nhan của Hàn Giang thì đã bị Hàn Giang kết liễu mạng sống. Tiếng súng kinh động toán cướp bên trên, Hàn Giang tức tốc leo thêm một tầng, tầng này không có người, nhưng anh vừa mới đứng vững thì bốn tên cướp từ tầng trên đã lao xuống. Hàn Giang bắn xối xả, giải quyết xong hai tên, hai tên kia vừa thò chân ra đã vội quay ngay lại.

Hàn Giang biết rằng, tầng trên chính là sào huyệt của bọn cướp, không vội vàng hấp tấp, anh thay một băng da mới, rồi lao lên trên hét vang: "Các người đã bị bao vây mau xuống dưới đầu hàng đi!"

Đáp lại lời Hàn Giang là loạt đạn bắn xuyên thủng nhà từ trên xuống. Hàn Giang lùi lại hai bước, ngược nhìn lên lỗ thủng trên sàn nhà, giương súng cũng nhắm chuẩn sàn nhà bên trên rồi bắn liên hồi, kèm theo tiếng súng nổ hai tiếng kêu "A!... Á!..." thảm thiết. Hàn Giang biết, lại giải quyết xong hai tên. Anh tiếp tục hét lên phía trên: "Sự kiên nhẫn của tôi có giới hạn, tôi đếm đến ba, đây là thời hạn cuối các người đấy!" cùng cho

" Một!" -trên gác không có tiếng động.

"Hai!" -lại thêm một loạt đạn xuyên qua sàn nhà, bắn

xuống dưới chân Hàn Giang, Hàn Giang tiếp tục lùi lại hai bước.

Hàn Giang tiếp tục hét lên: "Ba!" - Vừa mới dứt lời, sáu tên cướp lút cút đi xuống cầu thang, lần lượt quăng lại vũ khí. Khẩn cầu tha mạng. Hàn Giang nhìn những người này,

Hỏi: "Ban nãy lúc tôi hét lên, ai đã bắn tôi?"

Trong sáu tên cướp, năm tên không hẹn mà gặp cùng lúc đổ dồn ánh mắt vào tên cướp nhỏ thó đứng giữa. Hàn Giang nhìn tên tiểu tử đó, cười nói: "Ban nãy cậu bắn tôi tổng cộng mười tám phát, quả là con số đẹp! Sáu người các cậu, cởi thắt lưng ra, chống đẩy mười tám cái, đừng có làm trò".

Hàn Giang nhân cơ hội đám cướp chống đẩy, tiến lên kiểm tra một lượt, trên lầu quả nhiên không có người, Hàn Giang xuống dưới, trói sáu người lại rồi hỏi: "Thủ lĩnh của các người đâu?"

Tên nhỏ thó ử rữ nói: "Trước khi anh lên đây, hấn chạy mất rồi".

Trên lan can, tiếng súng ngưng bật, đám cướp trên vọng gác đều "tịt ngòi". Đường Phong chậm chậm bước ra khỏi căn phòng ẩn nấp vì anh biết nhất định là Hàn Giang đã khống chế được bọn chúng.

Ở bên trái vọng gác, ổ sung đạn dược, rồi xuống dưới truy kích thủ lĩnh nhóm cướp đang tháo chạy. Dọc quãng đường này, Hàn Giang lại bắn chết vài tên trong góc tối. Mấy tên cướp có ý đồ bắn trộm đã lao thẳng một mạch xuống tầng trệt vọng gác, rồi tiến vào căn phòng nhỏ lúc đi lên, ở đây tối om. Hàn Giang bật đèn pin, phát hiện cánh cửa nhỏ ban nãy không đẩy ra được giờ lại khép hờ, Hàn Giang không chần chừ nữa, đẩy thẳng cửa lao vào bên trong...

Sau cánh cửa là một không gian rất rộng, có một lô đồ đạc chất đống, hình như là một nhà kho. Hàn Giang thoát nhiên nhớ lại Đường Phong từng nói, tầng một của Khương Trại thông thường đều không để ở, mà là dùng để quây nuôi gia súc, nhưng ở đây hiện giờ sao lại thành nhà kho? Hàn Giang bước tới, trên những thứ đồ đó có phủ một tấm vải bạt màu xanh lục, Hàn Giang hất tấm bạt lên, bên dưới hóa ra là hơn mười thùng vũ khí và đạn dược!

Hàn Giang vô cùng kinh ngạc, cảm giác đầu óc rối tung, đúng lúc anh đang suy nghĩ miên man thì sau lưng bỗng vang lên một giọng khàn đặc: "Bạn của tôi, quăng súng ra đây, sau đó lấy tay ôm đầu đi".

Hàn Giang không động đậy. Người đó gầm lên: nào còn cần tao dạy mày làm thế nào nữa hả?" -Nói xong, một viên đạn tóe lửa cạnh chân Hàn Giang. Hàn Giang bỏ tay, quăng súng, từ từ giơ hai tay lên.

"Đá súng ra đây!"

Hàn Giang làm theo. Đúng lúc người đó cúi người xuống nhặt súng, Hàn Giang quay ngoắt người lại, nhìn xem Đó là ai, nhưng anh đã thất vọng vì người đó lại chụp mũ đen, không nhìn thấy mặt. "Ai cho mày quay mặt lại!" -Tên cướp quát lên.

"Tôi có chết thì cũng phải có vài việc muốn hỏi cho rõ, nếu không thì chết cũng không nhắm mắt, các người là ai?"

"Mày muốn biết chúng tao là ai không? Mày đã không còn cơ hội phán quyết chúng tao nữa rồi, ha ha!" -Người đó cười điên dại.

Mục đích của các người là gì?" -Hàn Giang vẫn kiên quyết không buông tha.

"Mày hỏi nhiều quá đây, tao không có thì giờ để đùa với mày đâu, bây giờ tao sẽ tiễn mày lên đường! Nhìn rõ nhé, chết dưới nòng súng này cũng được coi là đối đãi đẹp với mày rồi đây, đợi lúc nữa, mày sẽ biến thành cái rở, ha ha ha, người đó cười nham hiểm rồi hung hãn giương khẩu Ak 999 do Nga sản xuất lên, chuẩn bị bóp cò. Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Hàn Giang nhắm mắt lại, anh bắt đầu hồi tưởng lại những chuyện xưa cũ xa xăm, xung quanh lặng thinh như tờ, không ai có thể phiên tới anh, đột nhiên, một giọng nói từ xa vọng lại: "Kẻ phải biến thành rở là mày đây!"

Hàn Giang trợn trừng mắt: "Yelena! Là cô sao?" Yelena phi con dao găm trúng vào cổ tay của tên cướp, hấn kêu lên thảm thiết, gắng gượng dùng một tay bắn vài phát về phía Yelena. Yelena sắp người xuống đất. Tên

cướp đã không gượng được, để rơi súng và co căng chạy. Hàn Giang vốn định đuổi theo hắn, nhưng lại lo cho Yelena, nên đành phải để cho hắn chạy đi, còn anh chạy tới gần Yelena. Yelena không sao cả, cô đứng dậy hét lên với Hàn Giang: "Hàn! Sao anh không đuổi theo kẻ xấu đó?"

"Không phải tôi lo lắng cho cô sao ? Sao cô lại tới đây ?"

"Tôi không sao ! Tôi và cha thấy các anh đi rồi, cũng âm thầm bỏ đi!"

"Việc đó tôi đã biết rồi, nhưng cha cô đang bị thương mà!"

"Đừng quan tâm nhiều thế, mau đuổi theo bọn cướp thôi, đi, tôi biết ở đây có một cái cửa" -Yelena kéo Hàn Giang chạy qua cánh cửa khác, ra khỏi Khương Trại. Lúc này, Hàn Giang mới phát hiện ra, hóa ra phía sau bức tường Khương Trại có một con đường nhỏ, chắc chắn là đám cướp đó đã ra vào từ con đường này.

Hàn Giang và Yelena đuổi theo một lúc đã nhìn thấy tên cướp, có vẻ hắn đã mất quá nhiều máu, nên dáng chạy xiêu vẹo. Chạy chưa được bao xa hắn đã lại ngã nhào ra đất, nhưng cũng không bò dậy được.

Hàn Giang dùng đầu gối ghì lên lưng tên cướp; lúc này Yelena, Đường Phong và Makarov, Lương Viện, Từ Nhân Vũ đều đã chạy tới. Hàn Giang lột mũ chụp đầu của hắn ra, thấy mặt hắn toàn thịt, trên mặt còn in ba vết sẹo rõ nét.

Đường Phong vừa nhìn thấy gã này liền lập tức ngạc nhiên hét lên: "đây không phải là tên cướp đã bắt cóc tôi và Lương Viện tại Hồng Kông sao? Ba vết sẹo trên mặt hắn tôi đã quá quen rồi. Không sai, gã này chính là "ba vết sẹo" mà tháng trước đã giữ được mạng sống ở Hồng Kông."

Hàn Giang chất vấn: "Nói, các người là ai? Ông chủ của các người là ai?"

"Ba vết sẹo" không ngừng cầu xin dưới chân Hàn Giang: "Đại ca, anh đề lên tôi thế này, tôi nói làm sao được, tôi bị thương, không chịu được nữa rồi, anh cho tôi đứng lên, thở cái đã..."

Hàn Giang nghĩ, dù gì gã này cũng không chạy nổi nữa rồi, nên liền nhắc

hắn dạy, để hắn ngồi lên một tảng đá.

"Ông chủ sai tôi đến đây, thực ra, gặp phải các anh chỉ

Là việc ngoài ý muốn..." "ba vết sẹo" vừa nói tới chỗ máu chốt thì đột nhiên cầm nín, bởi đúng lúc đó hắn đã bị trúng một nhát đạn giữa trán.

"Có xạ thủ bắn tia!" -mọi người hốt hoảng, vội vàng núp vào bụi cây ven đường, quan sát xung quanh. "Không! Không phải là trong Khương Trại, mà là trên sườn núi trước mặt!" -Đường Phong là người đầu tiên phát hiện ra trên sườn núi đối diện có người.

Đường Phong vừa dứt lời, một quả hỏa tiễn đã ném trúng kho đạn được ở tầng một Khương Trại, "Bùm." một tiếng nổ lớn, cả ngọn núi to cũng khẽ rung chuyển, Khương Trại mấy trăm năm lịch sử trong nháy mắt đã biến thành một đồng gạch nát!

10

_Đường Phong nhìn thấy Khương Trại quý báu trong phút chốc đã hóa thành gạch vụn thì vô cùng phẫn nộ, giương khẩu tiểu liên trong tay, bắn điên cuồng về phía sườn núi đối diện. Hàn Giang ngăn lại nói: "Đường Phong, không ích gì đâu. Bên đó xa quá, súng này không thể bắn tới được đâu!"

Đường Phong buông súng xuống, nhìn lên sườn núi đối diện, anh chỉ có thể lơ mơ nhìn thấy có hai người đang xách hai chiếc va li to hấp tấp bước thấp bước cao. Bất giác anh lầm bầm nói: "Nếu mang theo kính viễn vọng quân dụng thì tốt biết mấy".

"Áy! Thử cái này xem!" -Makarov đưa cho Đường Phong chiếc bình rượu bằng inox mang theo bên mình.

"Cái gì thế ạ?"

"Tôi về hưu nhàn rồi, tự làm mấy thứ đồ chơi ấy mà".

Đây không phải là một bình rượu thông thường, mà là một kính viễn vọng có hình bình rượu. Đường Phong đưa kính viễn vọng hình bình rượu lên

nhìn, tuy không sánh được với kính viễn vọng phóng đại quân dụng, nhưng anh đã nhìn thấy rõ, trên sườn núi có hai người đang bước thấp bước cao, nhưng cự ly quá xa, dùng chiếc kính viễn vọng hình bình rượu này thì không thấy rõ diện mạo của hai người đó. Chẳng mấy chốc, hai người đó đã mất tích trên sườn núi đối diện...

Đường Phong cầm kính viễn vọng, mãi vẫn không chịu buông xuống. "Tôi nghĩ ta nên nhanh chóng rời khỏi đây, tốt nhất là ra khỏi núi trước khi trời tối" - Yelena nhắc nhở Hàn Giang.

Đường Phong trả lại kính viễn vọng cho Makarov, nói: "Người có sở thích lúc về hưu như ông thế này, trước khi Người có sở thích lúc về hưu như ông thế này nhất định không phải là người đơn giản".

ra khỏi vùng núi này trước khi trời tối, nhưng sự tình luôn trái ngược với mong ước, họ đi hơn nửa ngày trong vùng núi, mãi cho tới tận khi mặt trời lặn xuống rặng núi phía tây thì cũng vẫn chưa đi ra khỏi được đây.

Mọi người đành phải dừng chân bên một dòng suối nhỏ, Từ Nhân Vũ và Makarov nhóm một đống lửa. Hàn Giang, Đường Phong và Yelena tốn bao công sức mới kiếm được về chút đồ ăn trong rừng, mọi người ngồi quây quanh đống lửa, bắt đầu thưởng thức bữa tối không nhiều nhận này.

Từ Nhân Vũ ăn xong bữa tối, phân khởi lô từ trong ba lô ra hai khẩu súng ngắn, hai quả mìn, còn có cả vài băng đạn, đưa cho Hàn Giang và Đường Phong: "Những thứ này tôi tìm thấy trong nhà kho dưới tầng một Khương Trại, đây cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy nhiều súng máy đến như vậy đấy".

Hàn Giang cầm súng lên, đưa qua đưa lại một lúc rồi nói: "Hóa ra là súng ngắn 92 do Đức sản xuất, nhưng... số sung ống này đều đã bị xóa sổ rồi!"

Hàn Giang thu hết súng lại, anh thấy Đường Phong vẫn chau mày cau có. Anh biết Đường Phong đang đau buồn vì Khương Trại đã bị hủy diệt, có lẽ, một vài manh

môi để tìm kiếm Hắc Đầu Thạch Thất đã bị đứt, mà đây cũng chính là điều

anh lo lắng nhất. Hàn Giang vỗ vỗ vai Đường Phong, nói: "Đừng buồn bã nữa, chúng ta cũng có được một ít thu hoạch mà." -Đường Phong hiểu ý của Hàn Giang gật gật đầu. Hàn Giang nhìn Yelena, rồi lại nhìn Makarov, cả đường đi, anh luôn nhủ thầm trong lòng: hai cha con này rút cuộc lai lịch thế nào mà lại có bản lĩnh phi thường đến vậy?

"Anh cứ nhìn tôi chăm chăm làm gì thế nhỉ?" – Yelena đột nhiên chất vấn Hàn Giang.

"Bởi vì tôi luôn muốn thỉnh giáo cô Yelena một vấn đề" -Hàn Giang mỉm cười nói với Yelena.

"Ồ! Anh nói xem sao!"

"Tôi muốn hỏi cô Yelena, các bác sỹ nữ người Nga có phải đều xinh đẹp quyến rũ như cô không, mà còn biết cả tuyệt kỹ phi dao nữa?"

Yelena mỉm cười, hỏi lại: "Cảnh sát Trung Quốc anh cũng không phải đều biết lái máy bay sao?"

"Tôi đã nói rồi, trước đây tôi đã từng được huấn luyện trong quân đội."

"Vậy thì tôi nói thật với anh, chút tuyệt kỹ phi dao của tôi là chút võ phòng thân mà cha tôi đã dạy cho, chuyên dùng để đối phó với kẻ xấu"

"Ồ! Võ phòng thân của nữ giới mới lợi hại làm sao."

Nếu nói như vậy, Makarov tiên sinh không những chỉ biết lái máy bay, mà võ nghệ cũng thuộc hàng điêu luyện!" -Vừa nói, Hàn Giang vừa chuyển chủ đề sang Makarov.

"Trước đây tôi có học một chút võ thuật trong quân đội, thế nên dạy lại cho Yelena. Yelena từ nhỏ đã cùng tôi lớn lên trong quân đội, nó không chỉ biết phi dao mà bắn súng cũng rất chuẩn. Anh biết đấy, mấy năm nay an ninh ở Nga

không ổn lắm, tôi chỉ có mỗi đứa con gái này, thế nên tôi đã dạy cho nó những thứ cơ bản nhất mà tôi biết" -Makarov rất bình tĩnh nói.

Trong lòng Hàn Giang vẫn đầy nghi ngờ, nhưng câu trả lời của Makarov đã khiến anh không tóm được bất cứ sơ hở nào. Đúng lúc Hàn Giang đang không biết nên làm thế nào thì Đường Phong xuất hiện giải vây: "Được rồi, giờ chúng ta cần bàn xem bước tiếp theo nên làm thế nào".

"Làm thế nào? Đi tiếp chứ sao, giờ mọi người tranh thủ thời gian ngủ đi!" - Hàn Giang vừa nói, vừa nằm sõng soài ra bãi cỏ.

"Buổi tối lạnh thế này, mà ngủ ở đây e rằng ngày mai tất cả đều bị cảm lạnh mất!" - Từ Nhân Vũ lẩm bẩm.

"Đúng vậy! Ngủ sao được!" - Lương Viện được nuông chiều từ nhỏ cũng tỏ ra không thể chịu được sự cực khổ này.

Makarov cười nói: "Dĩ nhiên không thể ngủ như Hàn thế này rồi, tôi có một mẹo nhỏ, trước tiên ta hãy tìm ít đá trứng ngỗng dưới suối lên đã".

Mọi người đều không hiểu, chỉ trừ Hàn Giang không nhúc nhích, những người khác đều xuống suối mò lên rất nhiều đá trứng ngỗng. Makarov lại nói: "Giờ hãy nướng những hòn đá trứng ngỗng này trên lửa, đồng thời, mỗi người chúng ta hãy đào một cái hố kích cỡ tương đương với tình hình của mình, sau đó đặt đá trứng ngỗng nướng vào trong hố, rồi dùng cát mịn bên bờ suối phủ lên trên đá trứng ngỗng, như vậy nằm ngủ trong hố sẽ ấm hơn rất nhiều đấy".

Mọi người làm theo cách của Makarov, quả nhiên, thấy ấm hơn rất nhiều. Hàn Giang cũng không còn cách nào khác, đành làm theo cách của Makarov, đào cho mình một cái hố sau đó nằm xuống, lúc đó mới dễ dàng vào giấc.

Tất cả mọi người đều mệt lả, đêm nay, Đường Phong, Hàn Giang, Lương Viện và Từ Nhân Vũ đều ngủ rất ngon. Sáng sớm hôm sau, Đường Phong tỉnh dậy đầu tiên, vươn vai, than thở: "Không ngờ ngoài thiên nhiên cũng có thể ngủ đến..." vẫn chưa kịp nói hết câu anh đã bật, giật mình nhìn vào hai cái hố nông trước mặt, hét lên: "Không thấy Yelena và Makarov đâu nữa rồi?"

Tiếng hét của Đường Phong đánh thức Hàn Giang, Lương Viện và Từ Nhân Vũ, họ kiểm tra lại hành lý, những gì thuộc về họ không thiếu thứ gì, nhưng đồ đạc của Yelena và Makarov đã hoàn toàn biến mất. "Tôi đã nhận ra hai người họ có vấn đề từ lâu rồi!" -Hàn Giang làu bàu.

"Xem ra hai người họ tự bỏ đi, chắc là mới đi được một lúc thôi" -Đường Phong phán đoán.

"Vậy chúng ta có phải đuổi theo không?" -Từ Nhân Vũ hỏi.

"Người ta không muốn đi cùng chúng ta, chúng ta còn đuổi theo sao, dơ dáy!" -Hàn Giang nói giận.

Mọi người chìm trong im lặng, mãi một lúc sau, Lương Viện mới thỏ thẻ hỏi: "Giờ ta phải làm thế nào?"

"Kê họ, tiếp tục lên đường!"

Bốn người chuẩn bị xong xuôi, tiếp tục lên đường. Lại cả một ngày đường núi, trước khi màn đêm buông xuống, họ đã vượt qua ngọn núi lớn cuối cùng, rút cuộc đã nhìn thấy đốm sáng dưới núi. "Hình như là một thị trấn nhỏ" – Đường Phong mừng rỡ nói. Cuối cùng cũng thoát ra rồi!" -Từ Nhân Vũ ngồi bệt xuống sườn núi.

Bốn người tiếp tục đi xuống dưới núi, một tiếng sau, họ đã đi tới đường cái, họ định chặn một chiếc xe lại, nhưng trên đường không thấy có xe nào đi qua, bốn người đành phải tiếp tục đi bộ thêm một trăm mét. Bỗng Hàn Giang đột nhiên phát hiện ra một tấm biển ven đường, anh vui mừng soi đèn pin lên, nhưng vừa nhìn rõ nó, tinh thần anh đã trùng xuống, nặng trĩu như đeo đá, trên tấm biển đó viết là... "Sạt núi, đường hỏng, hiện đang sửa chữa! "

Mọi người vừa nhìn thấy tấm biển này đều tức khắc ỉu xiu. Từ Nhân Vũ than thở: "Khó khăn lắm mới đi được đến đây thì đường lại bị hỏng, thật sự tôi không chịu nổi nữa rồi!"

"Mau xem xem điện thoại di động có sóng chưa?" – Đường Phong trong lúc tràn trề thất vọng vẫn giữ được chút bình tĩnh.

Mọi người vội lấy điện thoại ra xem nhưng phát hiện ra điện thoại lúc này đều đã hết pin. Vừa đói, vừa khát, vừa mệt, cộng thêm nỗi thất vọng tràn trề, Hàn Giang dường như không thốt nên lời, anh chỉ còn sức chỉ trở về phía đốm sáng nhấp nháy phía trước đường cái. Vậy là, mọi người tiếp tục cầm đầu đi tiếp. Không biết phía trước là nơi nào, nhưng dù sao cũng có hơi người. Đốm sáng càng lúc càng rõ nét, trong lòng ai cũng nhen nhóm lên chút hy vọng, bước chân cũng bắt giác nhanh hơn.

Chương 10 : Lang Mộc Tự

Màn đêm buông xuống, Đường Phong đi mãi, rút cuộc cũng nhìn thấy rõ thị trấn nhỏ yên tĩnh dưới núi, một tấm biển nằm chổng chơ ven đường quốc lộ, trên đó viết ba chữ "Lang Mộc Tự" khá to.

"Lang Mộc Tự, đây là nơi nào ?" -Hàn Giang nhìn tấm biển hỏi.

Đường Phong nghi hoặc đáp: "Nếu như tôi nhớ không nhầm thì Lang Mộc Tự là một thị trấn nhỏ nằm ở nơi tiếp giáp giữa Tứ Xuyên và Cam Túc. Vài năm trước, một nhóm tây ba lô đến đây du lịch đã bị hút hồn bởi phong cảnh cao nguyên và phong tục tập quán độc đáo vùng Khương Tạng này, và cũng bất ngờ trước vùng đào nguyên ngoại thế, nên họ đã gọi Lang Mộc Tự này là ‘Thụy Sĩ thu nhỏ của phương

Đông’. Sau đó thị trấn Lang Mộc Tự trở thành thánh địa du lịch của khách du lịch ba lô trong và ngoài nước tìm về mỗi năm, đến mùa du lịch, du khách trong và ngoài nước đều nô nức tụ hội về đây. Nhưng hiện giờ sao lại vắng vẻ như vậy nhỉ ?"

Thế thì có gì lạ, bây giờ là mùa vắng khách du lịch mà!” Từ Nhân Vũ nhìn đèn đóm nhấp nháy ẩn hiện phía thị trấn nói Lang Mộc Tự? Ở đây có đền chùa không?" -Lương Viện tò mò hỏi Đường Phong.

Đường Phong giả thích:” Tên Lang Mộc Tự ở đây không phải là chùa, mà là một địa danh, nhưng thực sự nơi này cũng có hai ngôi chùa, một là An Đa Đạt Thương Hàm nằm ở đầu tỉnh Cam Túc. Lang Mộc’ trong tiếng Tạng có nghĩa là ‘tiên nữ’, bởi gần trong sơn động giữa khe núi có một phiến đá ngọc đẹp như thiếu nữ, đây là nguồn gốc của cái tên này. Một ngôi chùa khác là Cách Nhĩ Đệ Tự nằm ở phía giáp với tỉnh Tứ Xuyên. Hai ngôi chùa trong cùng một thị trấn, đồng thời trở thành tự viện của giáo Hoàng Cách Lỗ phái, nhưng lại phân thành hai tỉnh, có thể coi là một thắng cảnh".

Xem ra chúng ta có thể nhân tiện ngao du một chuyến ở đây rồi!” -Lương Viện cười.

"Thôi đi, hiện giờ tâm trí đầu mà chơi nữa!" -Đường Phong nói lại.

Hàn Giang nhìn thị trấn nhỏ phía trước, hỏi: "Tôi chỉ ngạc nhiên là tại sao chúng ta lại đi đến đây nhỉ?"

"Đừng nghĩ ngợi nhiều thế nữa, vào trong thị trấn, chúng ta sẽ liên lạc được với thế giới bên ngoài, chúng ta cũng có thể nghỉ ngơi tử tế một chút, mau đi thôi!" -Đường Phong thúc giục.

Hàn Giang không nói gì. Anh lại nhìn về đóm lửa đèn nhấp nháy phía thị trấn trước mặt, rảo bước nhanh.

Thị trấn rõ ràng vắng lặng một cách dị thường. Một con đường quanh co xuyên qua thị trấn, cửa hàng ai bên đường đa số đều đã đóng cửa ngừng kinh doanh, chỉ có một ngọn đèn cao áp màu vàng âm u cô độc sừng sững bên đường. Nhóm Đường Phong đi hơn mười phút trên phố nhưng không nhìn thấy lấy một bóng người, đang trong lúc nghi hoặc, thì đột nhiên họ phát hiện ở góc phố trước mặt một cửa hàng vẫn đang sáng đèn, mở cửa kinh doanh.

"Trông có vẻ giống một quán cà phê?" -Đường Phong phỏng đoán.

Nói xong, Đường Phong, Lương Viện và Từ Nhân Vũ một mỗi rẽ rời cũng không buồn hỏi ý kiến của Hàn (đi thẳng vào quán cà phê tên là "Sa Sa" đó -Hàn Giang đeo một chiếc ba lô to, chẳng còn cách nào khác, đành theo ba người kia. Bước vào cửa, Hàn Giang lập tức dùng ánh sắc bén quét một vòng quán cà phê này, quán không rộng lắm, trên tường có một tấm bản đồ thế giới rất to, bên trên dán chi chít những lời kỉ niệm của du khách khắp nơi trên thế giới. Thật không ngờ quán cà phê bé xíu thế mà lại nổi tiếng đến như vậy.

Nhưng lúc này, quán cà phê lại vắng tanh, trừ chủ quán và bốn lữ khách đường xa đột nhiên ghé vào chỉ có một nữ du khách ngồi trong góc quán, uống cà phê một mình.

Hàn Giang ngồi đối diện nữ du khách, thăm dò một lượt. Cô gái này xem ra chạc tuổi Lương Viện, nhưn trông già dặn hơn Lương Viện rất nhiều. Cô

gái mở lời trước: ‘’ Các anh từ đâu tới?’’

-"Từ Bắc Kinh" -Hàn Giang đáp.

Cô gái chăm chú quan sát Hàn Giang, Đường Phong, Lương Viện và mọi người một lượt thì lãnh đạm nói: "Nhìn lllli« liệ toàn mặc đồ hiệu, chắc hẳn đều là người giàu có,xem ra chúng ta không cùng một đường".

Hàn Giang không ngờ cô gái lại nói vậy, bởi rồi không biết nên trả lời thế nào. Anh sững người ra một lúc mới đáp lại: " Cô xem tôi người ngòm bản thiụ, sao mà giống người giàu có !"

"Điều này càng khẳng định rằng các anh là người giàu có bởi vậy các anh mới không tiếc của mà biến đồ hiệu thành bộ dạng này, và cũng chỉ có các anh mới làm được".

Hàn Giang không muốn nói với cô gái mới quen biết này về tất cả những gì mà họ đã gặp phải trên đường đi nên phải lắc đầu đầu hàng: "Xem ra tôi nói không lại cô rồi, ít nhất tôi cũng không phải là người giàu có. Cô xem, mấy người bạn của tôi mới là giàu có đây này, đặc biệt là gã tiểu tử ki" Nói xong, Hàn Giang lại chỉ vào Đường Phong phía xa " Gã đó đã từng kiếm được bạc tỷ nhờ một tác phẩm nghệ thuật trong một cuộc bán đấu giá

"Ồ? Quả nhiên là người giàu có!" -Cô gái bình tĩnh nói rồi lại liếc nhìn Đường Phong đang đứng đằng xa.

Hàn Giang dùng con mắt nhạy bén quan sát cô gái này, khi có ý nhắc đến chuyện Đường Phong vừa kiếm được bạc tỷ trong cuộc bán đấu giá thì phản ứng của cô gái cũng không giúp anh tìm thấy được bất cứ sơ hở nào. Hàn Giang cười nói tiếp: "Cô xem, cái gã đó gần đây còn gặp phải vận đào hoa, cô gái bên cạnh đang theo đuổi hẳn đấy"

"Ừm!" -Cô gái khẽ hắng giọng rồi nói: "Nhưng bạn của anh xem ra cũng khá ổn đấy chứ".

Giờ thì đến lượt Hàn Giang hắng giọng, anh nhủ thầm trong lòng: cái gã Đường Phong này sao lại sát gái thế nhỉ, cả cô gái này cũng cho rằng hẳn khá ổn! Hàn Giang trấn tĩnh lại chút, hỏi tiếp: "Vẫn chưa thỉnh giáo quý

danh của cô?"

"Tôi tên là Chu Nam Nam, đến từ Thượng Hải, anh gọi tôi là Nam Nam nhé!" -Rút cuộc trên mặt Nam Nam cũng lộ ra một nụ cười.

"Tôi tên là Hàn Giang" -Hàn Giang giới thiệu xong, Đường Phong và Lương Viện cũng đi tới, tự mình giới thiệu một lượt, đương nhiên những gì cần giấu thì họ đều giấu hết đi rồi, nhưng bất luận thế nào, năm người họ cũng coi như là đã quen nhau.

Bốn người ăn no bụng trong quán cà phê nhỏ, rồi nghe Nam Nam kể về một loạt những điều mắt thấy tai nghe trong một chuyến du lịch một mình này. Lương Viện nói đầy vẻ ngưỡng mộ: "Tôi thật sự ngưỡng mộ cô đấy, một mình mà dám đi nhiều nơi như vậy".

"Cô cũng có thể làm thế mà!"

"Một mình tôi đâu có dám đi xa vậy đâu!"

"Không phải cô có chàng người yêu cao to đẹp trai

thế này bảo vệ sao?" -vừa nói, Nam Nam vừa liếc nhìn Đường Phong.

"Anh ta không phải người yêu tôi đâu, anh ta đang muốn quảng tôi đi còn chẳng được nữa là" -về mặt Lương Viện ngay thờ.

Hai cô gái nói chuyện rất tâm đầu ý hợp, hoàn toàn không buồn để ý đến cảm giác của Đường Phong bên cạnh. Hàn Giang vẫn giữ cảnh giác, chăm chú nhìn từng người bước vào quán cà phê, thậm chí là cả từng người đi qua cửa. Anh không phát hiện ra bất cứ ai khả nghi, nhưng anh luôn cảm thấy có đôi mắt đang chăm chăm nhìn anh từ một góc tối nào đó "Có lẽ do mình đa nghi quá." -anh nghĩ, nhưng anh càng nghĩ như vậy, cảm giác đó lại càng bộc phát mãnh liệt

"Mọi người biết đài thiên táng không?" -Nam Nam đột nhiên hỏi, thu hút sự chú ý của Hàn Giang.

"Đài thiên táng nào?" -Hàn Giang tò mò hỏi.

Nam Nam nói: "Tôi tới Lang Mộc Tự, ngoài việc tham chùa chiền ra thì đến đây cũng chỉ vì đài thiên táng. Đài thiên táng ở đây rất nổi tiếng đấy".

"Thiên táng là phong tục mai táng độc đáo của người dân tộc Tạng. Sau khi một người qua đời, mọi người khác sẽ đặt thi thể người đó trên đài thiên táng, thầy mo thực hiện các thủ tục xử lý xong xuôi sẽ để cho kền kền đến ăn xác" -Đường Phong giải thích một lượt.

"Khiếp vậy sao?" -Lương Viện và Từ Nhân Vũ đồng thanh thốt lên, khiến cho chủ quán trong quầy bar cùng quay sang liếc họ một cái.

Đúng vậy! Thường thì người dân tộc Hán không hiểu lắm về thiên táng. Người dân tộc Hán cho rằng, bảo tồn thi thể hoàn chỉnh mới là hiếu thuận, nhưng người dân tộc Tạng lại cho rằng, con người sau khi chết đi, linh hồn và thể xác đã tách khỏi nhau, xác thịt không còn tác dụng gì nữa nên dâng tặng cho kền kền ăn, mà kền kền lại là một loài chim thần, nên sau khi chúng ăn thịt người chết sẽ bay lên trên trời, và cũng sẽ đem theo cả linh hồn người chết lên thiên đường. Bởi vậy, thiên táng cũng được gọi là ‘điều táng’ Đối với dân tộc Tạng, thiên táng là một hình thức vô cùng thần thánh". -Giải thích của Nam Nam khiến Lương Viện bắt đầu có đôi chút khái niệm về thiên táng.

"Ở đây cũng có đài thiên táng sao?" -Đường Phong hỏi Nam Nam.

Nam Nam gật đầu: "Ở đây có một đài thiên táng nổi danh xa gần, nghe nói là đài thiên táng lớn nhất của khu vực AnĐa"

"Nhưng trước đây tôi đến Tây Tạng, đài thiên táng ở đó không cho phép tham quan" -Đường Phong lại hỏi.

"Đài thiên táng của Tây Tạng không cho phép tham quan, nhưng đài thiên táng ở đây cho phép tham quan, người địa phương hình như không kiêng kị những thứ này, hơn nữa, mọi người đến thật đúng lúc, sáng ngày mai sẽ có một đám thiên táng".

"A! Nói như vậy, chúng ta có thể mục sở thị thiên táng ở rồi!" -Từ Nhân Vũ vô cùng ngạc nhiên, nhưng bỗng cảm thấy trong lòng lộn mửa.

"Đúng vậy! Sáng sớm ngày mai, tôi sẽ lên đài thiên tangđó" -Nam Nam kiên quyết nói.

Lương Viện có chút sợ hãi nói: "Nam Nam, cô to gan thật đấy, tôi thì chẳng d

"Chẳng có gì đáng sợ cả, các bạn phải coi thiên táng là nghi thức thần thánh. Phải biết rằng, không phải ở đâu cũng có thể nhìn thấy thiên táng, cũng không phải lúc nào cũng có thể nhìn thấy, các bạn được chứng kiến thì cũng được coi là may mắn rồi!" -Khuôn mặt Nam Nam vẫn còn chút trẻ con, đầy vẻ tự tin

Đường Phong tuy có chút buồn nôn, nhưng sự hứng thú và tò mò về thiên táng thần bí vẫn vượt xa sự sợ hãi trong lòng. Anh quyết tâm sáng sớm ngày mai sẽ theo Nam Nam đến đài thiên táng để chứng kiến cho bằng hết.

Lương Viện thấy Đường Phong muốn đi, cũng thu hết can đảm, tỏ ý muốn đi. Tù Nhân Vũ cũng rất hứng thú với việc tới đài thiên táng. Bốn người lại nhìn nhìn Hàn Giang, Hàn Giang phẩy tay một cái, cười nói: "Đám trẻ con các cậu còn chẳng vấn đề gì huống hồ tôi".

Vậy là, năm người bàn bạc rồi hẹn nhau sáng sớm hôm sau sẽ đến đài thiên táng tận mục sở thị

3

_Nam Nam dẫn hội Đường Phong đến khách sạn nhỏ mà cô ở, nhưng khi họ tới nơi thì khách sạn đã đóng cửa. Nam Nam gõ gõ cửa khách sạn, nhưng bên trong vẫn không có động tĩnh gì.

"Sao ở đây bây giờ lại vắng lặng thế nhỉ?" – Đường Phong đột nhiên tò mò hỏi Chu Nam Nam.

"Bởi vì hiện giờ đã qua mùa du lịch lâu rồi, đây dù cũng chỉ là một vùng núi, cứ qua tháng 9 một cái là nhiệt độ sẽ hạ xuống nhanh chóng. Du khách đến đây rất ít, mà du khách ít rồi, thì những người 'buôn bán phần lớn cũng đờ đờ khỏi đây tới chỗ khác làm ăn." -Chu Nam Nam giải thích xong lại ra sức gõ cửa khách sạn, nhưng bên trong vẫn không có phản ứng gì.

"Có lẽ ông chủ ra ngoài rồi?" -Từ Nhân Vũ suy đoán Từ Nhân Vũ vừa dứt lời, trong khách sạn đột nhiên vọng ra tiếng bước chân, chẳng mấy chốc, một ông lão ngáp ngáp dài ra mở cửa, ông ta khoảng hơn 60 tuổi, mặc một bộ quần áo vải Tôn Trung Sơn kiểu cũ màu xanh. Ông lão thò đầu ra, ngó nghiêng bên ngoài, tỏ vẻ nghi ngờ nhìn mấy người lạ ngoài cửa. Khi nhìn thấy Chu Nam Nam khuôn mặt nhăn nhoe của ông rút cuộc cũng xuất hiện ti lệ cười, ông mở miệng nói: "Mượn thế này rồi, tôi không cô vé, tưởng cô không quay lại nữa!"

"Sao thế được ạ, bác xem, cháu còn dẫn thêm vé mlf người khách nữa đây này" -Chu Nam Nam chỉ vào hộp Đường Phong nói.

"Hoanh nghênh, hoanh nghênh thôi!" -Ông lão UI chút giọng gao mời nhóm Đường Phong vào.

Đường Phong nhìn xung quanh khách sạn rồi hỏi ông lão: "Tôi có thể dùng điện thoại ở đây một lúc không ạ? Điện thoại di động của chúng tôi đều hết pin rồi"

"Điện thoại ? Các cậu đến thật không đúng lúc, mấy hôm nay, đường dây điện thoại của chúng tôi xảy ra sự cố, điện thoại lúc được lúc mất, cậu thử xem sao!" -Tức khắc, nụ cười trên mặt ông lão vụt tắt.

Đường Phong nhìn ông lão vẻ nghi ngờ rồi đi thẳng về quầy lễ tân, nhấc điện thoại, quả đúng như những gì ông lão nói, đầu dây bên kia bận liên hồi. Đường Phong đặt điện thoại xuống, chán nản quay ra lắc lắc đầu với Hàn Giang, Hàn Giang chau mày, nói nhỏ: "Ban nãy ở quán cà phê tôi đã thử rồi, điện thoại cũng không gọi được, thật là kỳ lạ!"

"Khó khăn lắm mới đến được đây, giờ lại không liên lạc được, chúng ta đúng là đen đủi thật đấy!" -Từ Nhân Vũ lên tiếng

"Nam Nam, cô có thể cho chúng tôi mượn điện thoại một lúc không ?" -Đường Phong quay ra cầu cứu Chu Nam Nam.

Chu Nam Nam giơ hai tay ra, nói: "Thật đáng tiếc, trên đường đi điện thoại của tôi bị mất rồi, tôi còn đang định mượn tạm của các anh để dùng"

đây này!"

Đường Phong chán nản nhìn Hàn Giang, Hàn Giang đúng chẳng còn cách nào khác, đành phải mở cửa phòng trước, về phòng nghỉ ngơi, nhân tiện sạc pin điện thoại luôn. Hàn Giang và Đường Phong ở cùng phòng, Từ Nhân Vũ một mình một phòng, Lương Viện vốn dĩ muốn ở cùng phòng với Nam Nam, nhưng Hàn Giang nghĩ tới đồ đạc trong túi của cô ấy nên đã thuê riêng một phòng cho Lương Viện

Đường Phong vào phòng, quan sát một lượt, nói với Hàn Giang: "Ồ đây kỳ lạ thật đấy, sớm thế này mà khách sạn đã đóng cửa rồi".

"Thế thì cũng có gì lạ đâu, chẳng có mấy người, đương nhiên phải đóng cửa sớm rồi!" -Hàn Giang nói.

Đường Phong vào nhà vệ sinh, bỗng nhiên có chuyện phấn khởi nói với Hàn Giang: "Anh đừng nói đây là khách sạn ở nơi rừng rú nhé, rất sạch sẽ đấy, còn có cả nước nóng, rút cuộc chúng ta có thể ngủ một giấc ngon lành rồi".

"Tôi nhắc nhở anh, những du khách kia vẫn đang phải nhịn đói và chết cồng trên núi đấy". -Hàn Giang đầy vẻ nghiêm túc nói với Đường Phong.

"Nhưng ở đây cũng chẳng có cách nào để liên lạc với thế giới bên ngoài, chúng ta làm được gì bây giờ?" -Đường Phong ngập ngừng một lúc rồi lại an ủi Hàn Giang: "Đã mấy ngày rồi, không biết chừng nhân viên cứu viện đã tìm thấy họ rồi cũng nên, có khi mấy người chúng ta có khả năng lại được liệt vào danh sách những người mất tích ấy chứ"

Hàn Giang ngẫm nghĩ, Đường Phong nói cũng không phải không có lý, vốn dĩ hy vọng có thể sớm thoát ra ngoài, thông báo địa điểm máy bay xảy ra sự cố, nhanh chóng đi cứu viện, nhưng thật không ngờ, trên đường đi lại xảy ra nhiều chuyện như vậy; nếu không biết chừng đúng như Đường Phong nói, ngược lại mấy người họ lại trở thành nạn nhân mất tích. Stephen sao rồi nhỉ? Stephen đen đủi! Còn cả Makarov và Yelcna nữa, hai người họ có ổn không? -Hàn Giang nằm trên giường, không hiểu tại sao trong đầu lại hiện lên khuôn mặt tươi cười của Yelcna.

Nửa đêm, Hàn Giang bỗng nhiên bị tỉnh dậy bởi tiếng cãi vã ngoài cửa sổ tầng dưới, Hàn Giang bật dậy khỏi giường, Hóng tai nghe, âm thanh đó hình như là ngoài cửa sổ, nhưng hình như lại ở rất xa. Hàn Giang cố gắng để nghe cho rõ nội dung của cuộc cãi vã nhưng anh thực sự không thể nghe được gì.

Hàn Giang nhìn Đường Phong đang ngủ say, mò súng ngắn dưới gối lên, rón rén mở cửa phòng. Hành lang tối im, lắng nghe một lần nữa nhưng âm thanh đó lúc này lại không thấy đâu nữa, cả khách sạn nhỏ lại chìm trong tĩnh lặng. Hàn Giang cảm thấy bất ổn, anh ghé tai vào cửa phòng Từ Nhân Vũ, dòng tai lắng nghe, bên trong vọng ra tiếng khịt khịt mũi. Hàn Giang lại áp vào cửa phòng Lương Viện, trong phòng không một tiếng động, nhưng Hàn Giang vốn rất thính nên vẫn có thể "tóm" được tiếng ngáy khe khẽ của Lương Viện. "Xem ra mình đa nghi rồi!" -Hàn Giang thu mình lại, nhìn về phía quày lễ tân dưới tầng, không có người, không có bất cứ động tĩnh gì.

Hàn Giang quay lại phòng mình, nằm ra giường, anh không nghe thấy tiếng cãi cọ đó nữa, dần dần, cơn buồn ngủ lại ủa đến tấn công anh., Hàn Giang nhắm mắt lại...

4

_Sáng sớm hôm sau, khi Đường Phong tỉnh dậy, đã là mười giờ, Hàn Giang nằm bên cạnh vẫn đang ngủ say, hơi thở phì phò, điều này không giống lắm với phong cách của Hàn Giang. Đường Phong gọi Hàn Giang dậy. "Quái lạ! Hôm qua sao tôi lại ngủ say như chết vậy nhỉ?" -Hàn Giang lắc lắc đầu, cảm giác đầu óc mụ mị nặng trĩu.

"Chuẩn bị nhanh, hôm qua chúng ta đã hẹn Nam Nam đến đài thiên táng mà, bây giờ có khi muộn rồi đây" – Đường Phong nhắc nhở Hàn Giang.

Hàn Giang vừa nghe Đường Phong nhắc vậy, phất một cái ra khỏi giường, âm ầm gõ cửa phòng Lương Viện bên cạnh. Đường Phong không hiểu gì cả, cũng chẳng theo. Hàn Giang vừa gõ cửa vừa lầm rầm nói nhỏ với Đường Phong: "Hôm qua thật rất không bình thường lẽ ra tôi không nên ngủ say

như thế." -Anh lại nghĩ tới tiếng còi vĩ kỳ lạ ngoài cửa sổ tầng dưới đêm qua.

"Có lẽ hôm qua anh mệt quá cũng nên"

"Không thể, hiện giờ tim tôi đang đập thình thịch đây này, tôi lo Lương Viện xảy ra chuyện".

Đường Phong vừa nghe thấy vậy cũng bắt đầu lo lắng hai người ra sức đập cửa phòng Lương Viện rầm rầm, đợi mãi một hồi lâu, cửa phòng Lương Viện vẫn chưa mở, lại còn làm Từ Nhân Vũ tỉnh giấc. Hàn Giang mất hết kiên nhẫn, đang định phá cửa xông vào thì cửa bật mở, Lương Viện mắt nhắm mắt mở nhìn nhìn ba người đàn ông cao to ngoài cửa, cười nói: "Gọi tôi dậy cũng không cần phải hành động mạnh như vậy chứ?"

Hàn Giang không buồn để ý tới Lương Viện, xông thẳng vào phòng cô, mở ba lô ra, nhìn thấy kệ tranh còn nguyên vẹn nằm trong túi, anh mới thở phào nhẹ nhõm "Nửa ngày mới mở cửa, cô làm chúng tôi hết hồn đấy" Đường Phong trách móc

"Các anh không cần lo lắng, tôi ngủ cũng ôm theo cái túi của mình, mất sao được!" -mặt x Lương Viện đầy vẻ ngây thơ. Đột nhiên, nhớ ra điều gì đó, Lương Viện hét lên: "Chết rồi! Chết rồi! Sao giờ này các anh mới đến gọi tôi dậy. Tối hôm qua hẹn với Nam Nam rồi, sáng sớm hôm nay phải tới đài thiên táng, có khi Nam Nam đợi sốt ruột rồi đấy".

"Nam Nam?" -Hàn Giang lẩm bẩm, nói với Đường Phong và Lương Viện: "Tôi đi tìm Chu Nam Nam, hai người chuẩn bị đi, đợi chút nữa sẽ xuất phát".

Hàn Giang đến trước cửa phòng Chu Nam Nam, gõ cửa hồi lâu nhưng không có ai trả lời. Hàn Giang chạy xuống quây lể tân ở tầng dưới lầu, hỏi thăm ông chủ nhà nghỉ. Ông lão vẫn mặc bộ trang phục Tôn Trung Sơn bằng vải thô, nghe Hàn Giang hỏi Chu Nam Nam, ông trả lời bằng giọng khàn khàn: "Tôi thấy sáng sớm cô ấy đã ra ngoài rồi".

"Ông có biết cô ấy đi đâu không ạ?"

Ông lão lắc lắc đầu: "Cô ấy không nói, nhưng..."

"Nhưng sao ạ?"

"Nhưng, hôm qua cô ấy hỏi tôi về chuyện đài thiên táng, tôi đoán chắc là cô ấy đến đó rồi" - Ông lão trả lời, mặt vô cảm

Hàn Giang gật gật đầu, đang định bỏ đi thì bỗng nhiên quay lại hỏi ông lão thêm một câu: "Cô gái đó đến ở đây từ khi nào vậy ạ?"

Ông lão ngẫm nghĩ, đáp: "Hôm trước, tối hôm trước cô ấy tới đây một mình".

Hàn Giang tư lự suy đoán, quay lại phòng Lương Viện: "Ông lão nói Nam Nam đã đi từ sáng sớm rồi, có thể là một mình đến đài thiên táng"

"Sao Nam Nam không gọi tôi? Tối qua tôi hẹn với cô ấy hôm nay đi cùng rồi mà" - Lương Viện oán thán.

"Có khi tại cô ngủ say quá" - Đường Phong nói.

"Không thể như vậy, cô ấy mà gọi tôi, nhất định tối sẽ dậy".

Lương Viện vẫn muốn nói thêm gì đấy nhưng Hàn Giang đã nói như đinh đóng cột: "Đừng ca thán nữa, mọi chuyện hãy đợi đến khi lên đài thiên táng, tìm thấy chu Nam Nam rồi nói".

Bốn người, về phòng chuẩn bị. Hàn Giang bật điện thoại đã sạc pin lên, phát hiện vẫn chưa có sóng, anh chán nản nhìn Đường Phong, hỏi nhỏ: "Đêm qua cậu có nghe thấy tiếng cãi vã ngoài cửa sổ tầng dưới không?"

"Tiếng cãi vã? Không, sao thế, anh nghe thấy gì vậy?" Đường Phong không hiểu hỏi lại Hàn Giang.

Hàn Giang chau mày, lẩm bẩm một mình: "Sao chỉ mỗi mình nghe thấy nhỉ? Hay là mình nằm mơ?"

"Rút cuộc là sao?" - Đường Phong đầu óc mơ hồ. "Tóm lại, cảm giác của tôi rất bất ổn, luôn cảm thấy chỗ này có gì đó dị thường" - Hàn Giang nhìn Đường Phong nói.

"Tôi cũng cảm thấy ở đây có chút kỳ quái, nhưng chúng ta vẫn phải khẩn trương đi tìm Chu Nam Nam thôi!"

Đường Phong nói xong, Lương Viện và Từ Nhân Via cũng đã chuẩn bị xong xuôi, Đường Phong hỏi thêm ông lão đường đi, rồi bốn người lên đường hướng về đài thiên táng.

Đến phố, Đường Phong mới phát hiện ra, hôm nay Trời âm u, gió đông bắc hun hút, người đi đường thưa thớt, thị trấn Lang Mộc Tự càng thêm vắng lặng.

Bốn người đội gió lạnh đi được một đoạn, đường núi càngg lúc càng lầy lội. Đường Phong ca thán: "Sao lại đi đúng vào lúc thời tiết tồi tệ này chứ." -Không ai tiếp lời, bốn người tiếp tục cúi đầu nhìn đường, đài thiên táng càng lúc càng gần, Đường Phong đã nhìn thấy cờ phướn màu trắng rải rác trên sườn núi, anh biết, ở đó chính là đài thiên táng.

Không hiểu là do tác động tâm lý hay là do độ cao so mực nước biển mà Đường Phong cảm thấy càng trèo lên cao càng lạnh buốt. Gió gào thét, lướt qua mặt bốn người, nhưng họ nhất định không dừng bước, ngược lại còn bước nhanh hơn, đài thiên táng cách họ mỗi lúc một gần.

Đồi cỏ trước mặt hiện lên một hàng rào thép gai, nhưng đây chỉ là một hàng rào thép tượng trưng, cổng của nó mở toang, và không ăn cản bất cứ ai tiến vào đài thiên táng sẵn lòng cái lạ. Lương Viện nhìn xung quanh, không thấy một ai, cũng chẳng thấy bóng dáng của Nam Nam, cờ phướn phía trước bị gió lớn thổi tung, phát ra những âm thanh quái dị, không gian nồng nặc mùi máu tanh. Lương Viện sợ hãi, cô run rẩy chỉ vào tám chữ to màu đỏ treo trên hàng rào thép: "Du khách dừng bước, từ chối tham quan", giống như tìm thấy lối thoát để xuống đồi: "Mọi người xem, ở đây không cho vào, hay là chúng ta quay về thôi, không biết chừng Nam

Nam cũng đã quay về rồi".

Từ Nhân Vũ cũng đồng ý, Hàn Giang có chút do dự, anh nhìn xung quanh và cũng gật đầu, rồi ba người cùng nhìn Đường Phong. Đường Phong

không nói gì, liếc nhìn

đài thiên táng phía xa xa một cái, quay người định đi xuống núi, mới đi được vài bước, đột nhiên phát hiện trên không trung có một bầy kền kền đen kịt đang bay tới. Kền kền lượn vòng quanh trên đài thiên táng, mãi vẫn không chịu bay đi.

Đường Phong ngẩng đầu, nhìn bầy kền kền đen sì bay lượn trên không trung, như đang suy tư điều gì đó. Sau khi lượn vài vòng trên trời, kền kền đậu lại trên đài thiên táng.

Lương Viện giục Đường Phong: "Anh nhìn gì vậy, mau đi thôi!"

Đường Phong nhìn đám kền kền trên đài thiên táng rồi quay đầu lại nhìn Hàn Giang, Lương Viện và Từ Nhân Vũ. Rồi đột nhiên hét lên: "Không được, tôi phải vào xem sao". Nói xong, Đường Phong xông thẳng vào đài thiên táng không một bóng người. Hàn Giang vốn đang do dự cũng liền bám sát Đường Phong đi về phía cổng đài thiên táng, Từ Nhân Vũ và Lương Viện bó tay, đành phải đi theo.

Bốn người đi qua tấm cờ phướn, mùi máu tanh khiến Đường Phong và Lương Viện thi nhau nôn ọe. Cờ phướn phát phơ trong gió, sáu chữ chân ngôn được nhân dân Tây Tạng thành kính viết lên cờ phướn, mỗi khi gió thổi qua, thì đồng nghĩa với việc người chết đã thông niệm một lượt sáu chữ chân ngôn này rồi. Người Tây Tạng tin rằng, đây chính là lời cầu nguyện của người chết cho mình và người nhà. Xung quanh cờ phướn, có đặt rất nhiều bản kinh khắc bằng đá. Đường Phong đứng trước những bản kinh này lặng lẽ cầu nguyện. Lương Viện cũng bắt chước điệu bộ của Đường Phong, miệng lầm nhảm đọc kinh, vừa là cầu nguyện cho mình, cũng vừa để cầu nguyện cho ông nội sớm có thể lên thiên đường, tức khắc, sự khủng hoảng ban nãy đột nhiên tan biến, giữa trời đất mênh mông mịt mù này, một cảm giác thần thánh bỗng trào dâng trong lòng họ.

Vòng qua tấm cờ phướn này, bốn người tới một bãi đất trống rải kín những tảng đá to, ở đây chất đống một số thứ hỗn loạn, có riêu, có quần áo, còn có một vài đoạn xương người và tàn tích biết được. Đường Phong khẽ nói:

"Đây chính là đài thiên táng rồi, thi thể của người chết được xử lý ở đây, chia thành từng miếng nhỏ, đập nát xương, để kền kền đến ăn".

Hàn Giang chau mày, Từ Nhân Vũ và Lương Viện bịt miệng, để tránh làm phiền linh hồn và bày kền kền trên đài thiên táng, bốn người men theo đài thiên táng, nhanh chóng đi về phía bên kia dốc núi. Đi được khoảng trăm mét, đột nhiên phát hiện ra đầu dốc núi bên kia đang có một bày kền kền đậu trên đồng cỏ, ra sức xé rách một thứ gì đó...

6

_Trong lòng bốn người không hẹn mà cùng trào dâng một dự cảm không lành. Đường Phong bước thật nhanh về phía trước, bất chấp sự nguy hiểm bị kền kền tấn công khi mình xông tới vị trí của đám kền kền đó.

Kền kền tan tác bay lên. Đường Phong, Hàn Giang, Lương Viện và Từ Nhân Vũ vội vàng chạy tới. Bốn người đều sững sờ trước cảnh tượng máu me trước mắt, rồi ngay sau đó là trận nôn mửa kinh hoàng. Ở đúng nơi bày kền kền tản ra, họ nhìn thấy thi thể của Chu Nam Nam. Quần áo của Nam Nam đã bị kền kền xé rách tả tơi, bán khỏa thân, máu thịt lẫn lộn, không ra hình người. Đáng sợ nhất là khuôn mặt của người chết, hai hố mắt trống trơn, không còn con ngươi, sau gáy hoàn toàn bị đập nát, óc vương vãi khắp nơi. một con kền kền không chịu bỏ đi vẫn đứng đó hút óc của Chu Nam Nam...

Lương Viện mất tự chủ ngã vào lòng Đường Phong khóc lóc: "Ai đã giết Nam Nam vậy? Nam Nam? Hôm qua cô ấy vẫn còn sống sờ sờ ra đây mà!"

Đường Phong ôm chặt lấy Lương Viện, khóe mắt cũng ướt đẫm, thật không ngờ Nam Nam hôm qua vẫn còn khỏe mạnh như thế, giờ lại chết trên đài thiên táng!

"Hay là Nam Nam bị kền kền tấn công, thế nên.. Từ Nhân Vũ suy đoán.

nơi xa xăm theo tiếng gió ào ào: Đường Phong, đứng đây, Chu Nam Nam là do tao giết".

"Không thể! Kèn kèn thường chỉ ăn thịt phân hủy. Đường Phong lớn tiếng bác bỏ phán đoán của Từ Nhân Vũ anh vừa mới dứt lời, đột nhiên có một giọng nói vọng lại từ

Bốn người giật bắn mình, tám con mắt kính ngạc, nhìn ra xung quanh. Không có người, đài thiên táng trống trải, không một bóng người! Đường Phong, Hàn Giang và Từ Nhân Vũ không hẹn mà gặp, đồng loạt rút khẩu súng ngắn 92 ra, lên nòng, cảnh giác quan sát xung quanh.

Giọng nói đó lại vang lên: "Đường Phong, Hàn Giang, thu súng của chúng mày lại, chúng mày không phải lo lắng xạ thủ bắn tỉa, tao không làm hại chúng mày ở đây đâu".

Hàn Giang cố gắng phán đoán giọng nói này, tiếng Hán, giọng nam trung, tiếng phổ thông, tiếng phổ thông chuẩn, không nghe thấy bất cứ khẩu âm địa phương nào, giống như phát thanh viên thời sự trên truyền hình, anh nhanh chóng nhận định đây là giọng nói đã qua xử lý. Hắn là ai? Hắn đang trốn ở đâu?

Lúc này, Lương Viện vẫn gục trong lòng Đường Phong, không biết lấy dũng khí từ đâu ra, gào lên với giọng nói đó: Người là ai? Sao không dám ra đây? Tại sao người lại giết Chu Nam Nam?"

Lương Viện vẫn chưa kêu gào xong, giọng nói đó đã cười điên dại: "Ha... ha! Đại tiểu thư Lương của tôi, đừng... tức giận như vậy, tại sao lại giết Nam Nam, sau này cô sẽ biết; còn tôi là ai, khả khả, sau này cô cũng sẽ biết. Nhưng, có một điều bây giờ tôi sẽ có thể để cho cô biết, cái chết của Chu Nam Nam là do cô, do cái thứ mà cô mang theo bên người".

"Kệ tranh ngọc Tây Hạ?" -Lương Viện giật bắn người, càng ôm chiếc ba lô chặt hơn.

Đường Phong và Hàn Giang nghe thấy những lời này cũng rất kinh ngạc, hai người nhìn nhau, hình như hiểu rõ nguồn gốc của hung thủ. Đường Phong chạy tới sườn núi phía sau lưng, nhìn xung quanh, nhưng vẫn không thấy một ai. Giọng nói đó lại lần nữa cất lên: "Lương Viện, nếu như cô

nghe lời, 5 giờ chiều nay hãy mang thứ mà tôi cần để vào ba lô của cô, sau đó đặt cạnh sù tử đá trước đại kinh đường Cái li Nhĩ Đệ Tự. Chỉ cần cô làm theo lời tôi nói, tôi sẽ không Uii Kại các người. Nhưng nếu như các người giờ trò thì sẽ chết thảm hơn cả chu Nam Nam đấy! Ha ha... ha ha! Nhờ kl!

Năm giờ chiều, bên cạnh sù tử đá trước đại kinh đường Cách Nhĩ Đệ Tự".

Nói xong, giọng nói đó không vang lên nữa, Đường Phong một mình đứng trên chỗ cao nhất của dốc núi, bên tai anh ngoài tiếng gió chỉ vẫn chỉ là tiếng gió!

7

_Đường Phong đứng thẳng trên nơi cao nhất của dãy núi, anh vẫn đang cố gắng tìm kiếm. Đột nhiên, Đường Phong phát hiện ra trong một chỗ trũng trên sườn núi phía

xa xa, có hai đốm màu đỏ, ẩn hiện ẩn hiện. Anh nhanh phán đoán ra, đó chính là hai người, trông vẻ giống như hai Lạt ma. Đường Phong lao như bay về phía hai Lạt ma đó, đến khi anh đuổi kịp hai Lạt ma thì hai người này ngoài vẻ mặt kinh ngạc ra cũng chẳng biết gì cả. Đường Phong đành phải chán nản quay lại, khi anh mệt mỏi rã rời đổ người ra bãi cỏ thị Hàn Giang tiến lại.

Quảng cho anh một thứ, Đường Phong đón lấy nhìn: một chiếc máy ghi âm.

"Ban nãy kẻ nói chuyện với chúng ta chính là cái này", Không cần Hàn Giang giải thích, Đường Phong đã hiểu ra rút cuộc là chuyện gì.

"Mẹ nó! Máy thằng này ngông cuồng thật" -Đường Phong tức giận đập bình bịch chiếc máy ghi âm lên bãi cỏ.

"Đúng vậy! Quá ngông cuồng, hình như chúng nắm rõ như lòng bàn tay mọi chi tiết ngầm của chúng ta, còn chúng ta thì lại không biết một chút gì về chúng cả." -Hàn Giang nghi ngờ nói.

Đường Phong khẽ gật đầu: "Đúng! Nhất định là chúng

òn lại đều vô cùng ngạc nhiên. Đường Phong ngậy ra một lúc rồi mới hỏi lại Từ Nhân Vũ: "Sao vậy? Anh nhìn thấy thứ đó rồi à?"

"Không! Tôi chưa nhìn thấy, nhưng giờ thì tôi biết rồi, tất cả những gì mà chúng ta gặp trên đường, Khương Trại, và cả ở đây nữa, thậm chí bao gồm cả sự cố máy bay, tất cả những chuyện đáng sợ này đều liên quan tới cái thứ trong ba lô của các anh, máy ghi âm ban nãy đã nói rất rõ rồi! Stephen, Chu Nam Nam, có lẽ còn cả Yelena và Makarov nữa, họ đều trở thành vật hy sinh, tôi cũng không muốn thành người tiếp theo đâu!" - Từ Nhân Vũ hét lên giữa đài thiên tắng trống trải vắng lặng, giọng nói của anh ta kinh động cả bầu kền kền.

Hàn Giang bước tới, nhìn Từ Nhân Vũ: "Tiến sỹ, hãy nghe tôi nói, tôi hiểu tâm trạng của anh, tôi không phủ nhận tất cả những gì gặp phải đều liên quan tới thứ trong ba lô của Lương Viện, nhưng tôi phải nhắc nhở anh rằng, nếu bây giờ mà anh tách khỏi chúng tôi, khả năng sẽ càng nguy hiểm hơn".

"Càng nguy hiểm hơn? Thôi đi, theo các anh mới càng nguy hiểm hơn, tôi cũng không muốn bỏ mạng ở chôn này!" Từ Nhân Vũ lắc đầu nói.

Đường Phong không biết phải khuyên ngăn Từ Nhân Vũ thế nào. Hàn Giang đi đi lại lại trước mặt Từ Nhân Vũ. Anh đang ngẫm nghĩ, nên ứng phó thế nào với cục diện này. Cuối cùng, anh đứng lại trước mặt Từ Nhân Vũ, nghiêm túc nói: "Được rồi! Tiến sỹ, nếu như anh cố chấp muốn bỏ đi như vậy, chúng tôi cũng không miễn cưỡng giữ anh lại nữa, nhưng mong anh suy nghĩ cho kỹ, bây giờ anh bỏ đi thì chỉ có hai con đường, một là rời khỏi đây, còn một nữa là ở lại đây, đợi đến khi điện thoại được khôi phục lại. Bất luận anh chọn con đường nào, tôi cũng đều hy vọng sau khi anh liên lạc được với thế giới bên ngoài, sẽ kịp thời báo cáo về tình hình sự cố máy bay, còn cả tình hình của chúng tôi nữa, tôi đưa cho anh một số điện thoại, anh có thể gọi vào số này."

Vừa nói, Hàn Giang vừa móc ra tấm danh thiếp mà Từ Nhân Vũ đã đưa cho anh, viết một dãy số ra mặt trắng phía sau tấm danh thiếp, sau đó đưa lại cho Từ Nhân Vũ. Từ Nhân Vũ liếc nhìn một cái, nói: "Đây là số điện

thoại? Số điện thoại thật gì mà lạ thế!"

"Là số điện thoại thật đấy, anh nhất định phải gọi vào số này nhé và nói rõ sự cố máy bay cũng như tình hình trên cả quãng đường của chúng tôi, chúng tôi là những người bạn đáng để anh tin cậy" -Hàn Giang thành khẩn nói.

Từ Nhân Vũ cảm tấm danh thiếp, đáp: "Bạn? Có lẽ là vậy! Các anh yên tâm, tôi sẽ gọi vào số này." -Nói xong, Từ Nhân Vũ không buồn quay đầu lại, một mình đi thẳng xuống núi. Hàn Giang nhìn theo bóng Từ Nhân Vũ xa dần, không khỏi buông một tiếng thở dài.

Đường Phong, Hàn Giang và Lương Viện nhìn theo Từ Nhân Vũ dần dần mất hút khỏi tầm mắt, sau đó họ cũng bắt đầu đi xuống núi. Trên đường đi, ba người chốc chốc lại quay đầu nhìn lại đài thiên táng, cờ phướn trên đài thiên táng vẫn đang phấp phật trong gió, ở đó có thi thể của Chu

Nam Nam đang bị bày kèn kèn mặc nhiên cán xé, nguyện cầu cho bày kèn kèn đó sẽ đem linh hồn của cô ấy đến nơi thật xa, đến với thiên quốc.

Buổi trưa, mây khói âm u trong không trung đã tản đi. Một tia nắng hiếm hoi xuất hiện, thị trấn nhỏ náo nhiệt hơn ban sáng một chút. Ba người tiện thể ghé vào một quán ăn theo phong vị Tứ Xuyên để ăn bữa trưa. Đường Phong và Lương Viện vẫn chưa quên ám ảnh của đài thiên táng, nên nhìn thấy thức ăn, không có chút thích thú nào, nhưng dưới sự kiên quyết của Hàn Giang, hai người họ vẫn phải miễn cưỡng ăn cho no bụng.

Trở lại khách sạn, Từ Nhân Vũ đã trả phòng. Hàn Giang dùng chiêu đặc biệt, xâm nhập vào phòng của chu Nam Nam, kiểm tra một lượt, ngoài xấp tiền trăm tệ lục ra được từ trong túi của Chu Nam Nam, thì không phát hiện ra bất cứ điều khả nghi nào khác. Hàn Giang để lại tiền vào trong túi, rút lui khỏi phòng.

Trở lại phòng mình, Hàn Giang nói với Đường Phong và Lương Viện: "Ở đây đã không còn an toàn nữa rồi, chúng ta phải mau rút thôi".

Ba người trả phòng, đi bộ cả quãng đường, chẳng mấy chốc đã tới Cách

Nhĩ Đệ Tự. Cách Nhĩ Đệ Tự không như đền chùa thường thấy của dân tộc Hán là có một bức tường vây quây lấy cả khu chùa, Cách Nhĩ Đệ Tự là một quần thể kiến trúc rộng lớn, rải rác quanh núi là những điện thờ lớn nhỏ. Đường Phong, Hàn Giang và Lương Viện đeo ba lô như những du khách thông thường, từ chân núi đi qua từng điện thờ một rồi chậm chậm tham quan dần lên. Trên đường đi, trừ những người Tạng thành kính khấn lễ thì họ không gặp du khách ngoại địa nào, càng không phát hiện ra ai khả nghi.

Đường Phong và Lương Viện cũng học theo người Tây Tạng, khấn lễ một vòng trong dãy hành lang cầu kinh dài hun hút. "Khấn lễ có thể khiến con người quên đi phiền não!" Đường Phong nói với Lương Viện, nhưng Lương Viện vẫn không sao quên được cảnh tượng đẫm máu trên đài thiên táng ban sáng.

Sau khi tham quan xong vài tòa điện thờ chớp bạc cao quý nhất ở Cách Nhĩ Đệ Tự, ba người họ tới trước đại kinh đường của Cách Nhĩ Đệ Tự. Đường Phong nhìn nhìn đồng hồ, đã bốn rưỡi chiều rồi, những âm thanh trầm tĩnh trải dài trong đại kinh đường, tiếng tụng kinh của các Lạt ma trầm ngâm uyển chuyển, trùng trùng điệp điệp, vang vọng xa xăm, Trên quảng trường trước đại kinh đường, trừ một số người dân địa phương, thì còn lại là gần chục khách du lịch ngoại địa tùm nãm tùm ba, còn có cả hai du khách nước ngoài tóc vàng mắt xanh

' Làm gì vậy nhỉ? Sao những người kia lại tụ tập ở đây?' Hàn Giang hỏi Đường Phong.

Đường Phong cũng không biết, liền tò mò hỏi một vị du khách, vị này đáp: "Nghe nói ở đây sắp có một hoạt động, chúng tôi đến xem sao".

Hàn Giang cố gắng phán đoán giọng nói này, tiếng Hán, giọng nam trung, tiếng phổ thông, tiếng phổ thông chuẩn, không nghe thấy bất cứ khẩu âm địa phương nào, giống như phát thanh viên thời sự trên truyền hình, anh nhanh chóng nhận định đây là giọng nói đã qua xử lý. Hấn là ai ? H trốn ở đâu?

Lúc này, Lương Viện vẫn gục trong lòng Đường Phong, không biết lấy dũng khí từ đâu ra, gào lên với giọng nói đó: "Ngươi là ai? Sao không dám ra đây? Tại sao ngươi lại giết Chu Nam Nam?"

Lương Viện vẫn chưa kêu gào xong, giọng nói đó đã cười điên dại: "Ha... ha! Đại tiểu thư Lương của tôi, đừng... tức giận như vậy, tại sao lại giết Nam Nam, sau này cô sẽ biết; còn tôi là ai, khà khà, sau này cô cũng sẽ biết. Nhưng, có một điều bây giờ tôi sẽ có thể để cho cô biết, cái chết của Chu Nam Nam là do cô, do cái thứ mà cô mang theo bên người".

"Kệ tranh ngọc Tây Hạ?" -Lương Viện giật bắn người, càng ôm chiếc ba lô chặt hơn.

Đường Phong và Hàn Giang nghe thấy những lời này cũng rất kinh ngạc, hai người nhìn nhau, hình như hiểu rõ nguồn gốc của hung thủ. Đường Phong chạy tới sườn núi phía sau lưng, nhìn xung quanh, nhưng vẫn không thấy một ai. Giọng nói đó lại lần nữa cất lên: "Lương Viện, nếu như cô nghe lời, 5 giờ chiều nay hãy mang thứ mà tôi cần để vào ba lô của cô, sau đó đặt cạnh sù tử đá trước đại kinh đường Cái li Nhĩ Đệ Tự. Chỉ cần cô làm theo lời tôi nói, tôi sẽ không Uii Kại các người. Nhưng nếu như các người giở trò thì sẽ chết thảm hơn cả chu Nam Nam đây! Ha ha... ha ha! Nhớ kị!"

Năm giờ chiều, bên cạnh sù tử đá trước đại kinh đường Cách Nhĩ Đệ Tự".

Nói xong, giọng nói đó không vang lên nữa, Đường Phong một mình đứng trên chỗ cao nhất của dốc núi, bên tai anh ngoài tiếng gió chỉ vẫn chỉ là tiếng gió!

7

_Đường Phong đứng thẳng trên nơi cao nhất của dãy núi, anh vẫn đang cố gắng tìm kiếm. Đột nhiên, Đường Phong phát hiện ra trong một chỗ trũng trên sườn núi phía

xa xa, có hai đốm màu đỏ, ẩn hiện ẩn hiện. Anh nhanh phán đoán ra, đó chính là hai người, trông vẻ giống như hai Lạt ma. Đường Phong lao như

bay về phía hai Lạt ma đó, đến khi anh đuổi kịp hai Lạt ma thì hai người này ngoài vẻ mặt kinh ngạc ra cũng chẳng biết gì cả. Đường Phong đành phải chán nản quay lại, khi anh mệt mỏi rã ròn lại đều vô cùng ngạc nhiên. Đường Phong ngậy ra một lúc rồi mới hỏi lại Từ Nhân Vũ: "Sao vậy? Anh nhìn thấy thứ đó rồi à?"

"Không! Tôi chưa nhìn thấy, nhưng giờ thì tôi biết rồi, tất cả những gì mà chúng ta gặp trên đường, Khương Trại, và cả ở đây nữa, thậm chí bao gồm cả sự cố máy bay, tất cả những chuyện đáng sợ này đều liên quan tới cái thứ trong ba lô của các anh, máy ghi âm ban nãy đã nói rất rõ rồi! Stephen, Chu Nam Nam, có lẽ còn cả Yelena và Makarov nữa, họ đều trở thành vật hy sinh, tôi cũng không muốn thành người tiếp theo đâu!" - Từ Nhân Vũ hét lên giữa đài thiên táng trống trải vắng lặng, giọng nói của anh ta kinh động cả bầu kền kền.

Hàn Giang bước tới, nhìn Từ Nhân Vũ: "Tiến sỹ, hãy nghe tôi nói, tôi hiểu tâm trạng của anh, tôi không phủ nhận tất cả những gì gặp phải đều liên quan tới thứ trong ba lô của Lương Viện, nhưng tôi phải nhắc nhở anh rằng, nếu bây giờ mà anh tách khỏi chúng tôi, khả năng sẽ càng nguy hiểm hơn".

"Càng nguy hiểm hơn? Thôi đi, theo các anh mới càng nguy hiểm hơn, tôi cũng không muốn bỏ mạng ở chốn này!" Từ Nhân Vũ lắc đầu nói.

Đường Phong không biết phải khuyên ngăn Từ Nhân Vũ thế nào. Hàn Giang đi đi lại lại trước mặt Từ Nhân Vũ. Anh đang ngẫm nghĩ, nên ứng phó thế nào với cục diện này. Cuối cùng, anh đứng lại trước mặt Từ Nhân Vũ, nghiêm túc nói: "Được rồi! Tiến sỹ, nếu như anh cố chấp muốn bỏ đi như vậy, chúng tôi cũng không miễn cưỡng giữ anh lại nữa, nhưng mong anh suy nghĩ cho kỹ, bây giờ anh bỏ đi thì chỉ có hai con đường, một là rời khỏi đây, còn một nữa là ở lại đây, đợi đến khi điện thoại được khôi phục lại. Bất luận anh chọn con đường nào, tôi cũng đều hy vọng sau khi anh liên lạc được với thế giới bên ngoài, sẽ kịp thời báo cáo về tình hình sự cố máy bay, còn cả tình hình của chúng tôi nữa, tôi đưa cho anh một số điện thoại, anh có thể gọi vào số này."

Vừa nói, Hàn Giang vừa móc ra tấm danh thiếp mà Từ Nhân Vũ đã đưa cho anh, viết một dãy số ra mặt trắng phía sau tấm danh thiếp, sau đó đưa lại cho Từ Nhân Vũ. Từ Nhân Vũ liếc nhìn một cái, nói: "Đây là số điện thoại? Số điện thoại thật gì mà lạ thế!"

"Là số điện thoại thật đấy, anh nhất định phải gọi vào số này nhé và nói rõ sự cố máy bay cũng như tình hình trên cả quãng đường của chúng tôi, chúng tôi là những người bạn đáng để anh tin cậy" -Hàn Giang thành khẩn nói.

Từ Nhân Vũ cầm tấm danh thiếp, đáp: "Bạn? Có lẽ là vậy! Các anh yên tâm, tôi sẽ gọi vào số này." -Nói xong, Từ Nhân Vũ không buồn quay đầu lại, một mình đi thẳng xuống núi. Hàn Giang nhìn theo bóng Từ Nhân Vũ xa dần, không khỏi buông một tiếng thở dài.

Đường Phong, Hàn Giang và Lương Viện nhìn theo Từ Nhân Vũ dần dần mất hút khỏi tầm mắt, sau đó họ cũng bắt đầu đi xuống núi. Trên đường đi, ba người chốc chốc lại quay đầu nhìn lại đài thiên táng, cờ phướn trên đài thiên táng vẫn đang phấp phật trong gió, ở đó có thi thể của Chu

Nam Nam đang bị bày kèn kèn mặc nhiên cắn xé, nguyện cầu cho bày kèn kèn đó sẽ đem linh hồn của cô ấy đến nơi thật xa, đến với thiên quốc.

Buổi trưa, mây khói âm u trong không trung đã tản đi. Một tia nắng hiếm hoi xuất hiện, thị trấn nhỏ náo nhiệt hơn ban sáng một chút. Ba người tiện thể ghé vào một quán ăn theo phong vị Tứ Xuyên để ăn bữa trưa. Đường Phong và Lương Viện vẫn chưa thoát khỏi ự ám ảnh của đài thiên táng, nên nhìn thấy thức ăn, không có chút thích thú nào, nhưng dưới sự kiên quyết của Hàn Giang, hai người họ vẫn phải miễn cưỡng ăn cho no bụng.

Trở lại khách sạn, Từ Nhân Vũ đã trả phòng. Hàn Giang dùng chiêu đặc biệt, xâm nhập vào phòng của chu Nam Nam, kiểm tra một lượt, ngoài xấp tiền trăm tệ lục ra được từ trong túi của Chu Nam Nam, thì không phát hiện ra bất cứ điều khả nghi nào khác. Hàn Giang để lại tiền vào trong túi, rút lui khỏi phòng.

Trở lại phòng mình, Hàn Giang nói với Đường Phong và Lương Viện: "Ở đây đã không còn an toàn nữa rồi, chúng ta phải mau rút thôi".

Ba người trả phòng, đi bộ cả quãng đường, chẳng mấy chốc đã tới Cách Nhĩ Độ Tự. Cách Nhĩ Độ Tự không như đền chùa thường thấy của dân tộc Hán là có một bức tường vây quây lấy cả khu chùa, Cách Nhĩ Độ Tự là một quần thể kiến trúc rộng lớn, rải rác quanh núi là những điện thờ lớn nhỏ. Đường Phong, Hàn Giang và Lương Viện đeo ba lô như những du khách thông thường, từ chân núi đi qua từng điện thờ một rồi chậm chậm tham quan dần lên. Trên đường đi, trừ những người Tạng thành kính khẩn lễ thì họ không gặp du khách ngoại địa nào, càng không phát hiện ra ai khả nghi.

Đường Phong và Lương Viện cũng học theo người Tây Tạng, khẩn lễ một vòng trong dãy hành lang cầu kinh dài hun hút. "Khẩn lễ có thể khiến con người quên đi phiền não!" Đường Phong nói với Lương Viện, nhưng Lương Viện vẫn không sao quên được cảnh tượng đẫm máu trên đài thiên táng ban sáng.

Sau khi tham quan xong vài tòa điện thờ chớp bạc cao quý nhất ở Cách Nhĩ Độ Tự, ba người họ tới trước đại kinh đường của Cách Nhĩ Độ Tự. Đường Phong nhìn nhìn đồng hồ, đã bốn rưỡi chiều rồi, những âm thanh trầm tĩnh trải dài trong đại kinh đường, tiếng tụng kinh của các Lạt ma trầm ngâm uyển chuyển, trùng trùng điệp điệp, vang vọng xa xăm, Trên quảng trường trước đại kinh đường, trừ một số người dân địa phương, thì còn lại là gần chục khách du lịch ngoại địa tùm nãm tùm ba, còn có cả hai du khách nước ngoài tóc vàng mắt xanh

'Làm gì vậy nhỉ? Sao những người kia lại tụ tập ở đây?' Hàn Giang hỏi Đường Phong.

Đường Phong cũng không biết, liền tò mò hỏi một vị du khách, vị này đáp: "Nghe nói ở đây sắp có một hoạt động, chúng tôi đến xem sao". Đường Phong quan sát một vòng đại kinh đường, quả nhiên, hai bên đại kinh đường đều có một tượng sư tử đá to lắm. Ba người bàn bạc, quyết định để

một số vật phẩm không dùng tới vào ba lô màu xanh của Lương Viện rồi đặt phía bên phải cạnh sư tử đá.

Mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, Đường Phong và Lương Viện đóng giả thành đôi tình ngòi tâm sự cách tượng sư tử đá không xa; Hàn Giang thì một mình lẫn vào trong biển người đang xúm lại, dùng ánh mắt nhạy bén như chim của mình chăm chú quan sát từng người có mặt ở đây.

Kim giờ nhích gần tới 5 giờ, người trước đại kinh đường tụ tập càng lúc càng đông, khả năng là do chênh lệch thời gian, năm giờ chiều, trời vẫn sáng trưng. Hàn Giang không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì? Chốc chốc anh lại nhìn chiếc ba lô màu xanh cạnh sư tử đá, lúc lại nhìn Đường Phong và Lương Viện phía xa xa, thỉnh thoảng lại lướt qua một lượt đám người vây xem, đặc biệt là những du khách hiếu kỳ.

Còn vài phút nữa là đến 5 giờ, đột nhiên, một bóng người cao ráo xuất hiện trong tầm mắt Hàn Giang, Yelena! Yelena! Hàn Giang đứng dậy, men theo quảng trường bước nhanh tới nơi Yelena xuất hiện. Đường Phong và Lương Viện thấy vậy, cũng đi theo, Đường Phong vội vàng hỏi: "Sao thế, anh phát hiện ra gì vậy?"

"Yelena! Tôi nhìn thấy Yelena!"

"Cái gì? Sao lại thế được? Cô ta cũng đến đây sao?" Đường Phong quay đầu lại ngó nghiêng trong đám người, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của Yelena đâu.

Hàn Giang vừa mới bước tới chỗ Yelena xuất hiện, đó có vài du khách đứng chụp hình, không có bóng dáng của Yelena. Hàn Giang nhìn chăm chú xung quanh, đột nhiên phát hiện ra Yelena trong đám đông trước mặt, anh định bước nhanh xuyên qua quảng trường trước đại kinh đường, nhưng chính lúc này, kim giờ chỉ 5 giờ, tấm rèm màu đỏ trước đại kinh đường bị gió khẽ hất lên, những Lạt ma tụng kinh trong kinh đường đột nhiên ào ra như bầy ong, làm quảng trường lúc đó tràn ngập một màu đỏ. Đợi tới khi Hàn Giang rẽ những Lạt ma đi tới phía đối diện thì Yelena đã không thấy đâu nữa, chiếc ba lô màu xanh đặt cạnh sư tử đá cũng đột nhiên biến mất!

Hàn Giang vô cùng tức tối, nhưng cũng chẳng biết làm thế nào. Anh quay người nhìn về phía quảng trường trước đại kinh đường, các Lạt ma người thì vỗ tay, người thì đặt câu hỏi, người thì lại lầm nhảm tụng kinh, lễ biện luận kinh Phật hoành tráng bắt đầu.

Đường Phong và Lương Viện vội vã chạy đến, phát hiện chiếc ba lô đã biến mất, Đường Phong cất lời trước: "Ba lô bị ai lấy đi rồi?"

Tôi không biết! Ban nãy lúc các Lạt ma ra ngoài, quảng trường; náo loạn, tôi chẳng nhìn thấy gì cả!" -Hàn Giang khó mà che giấu được sự bức bối trong lòng.

"Lẽ nào là Yelena?"

"Chắc chắn là cô ấy xuất hiện rồi, nhưng tôi không thể khẳng định có phải là cô ấy lấy ba lô hay không?"

"Nếu như là cô ấy,hi đáng sợ quá! Lẽ nào là họ giết Nam Nam? Tôi thật sự không dám tin!" -Đường phong chau mày.

"Sao lại không dám tin! Lai lịch của họ anh biết không?"

"Nhưng tôi thấy Yelena và Makarov không giống những kẻ xấu, càng không giống người tàn nhẫn như vậy".

"Xì! Nếu như họ đến đây vì kê tranh ngọc, thì nhất định sẽ không từ mọi thủ đoạn để đạt được mục đích. Nhưng, họ cũng coi thường tôi quá đấy, để đạt được mục đích, tôi cũng có thủ đoạn vậy" -Hàn Giang tức tới nổi nghiến răng kèn kẹt.

"May mà đồ vẫn còn!" -Lương Viện an ủi Hàn Giang, Hàn Giang kiểm tra ba lô của Đường Phong, nhìn thấy kê tranh ngọc còn nguyên vẹn, gật gật đầu, nhẹ nhõm hơn một chút.

"Tiếp theo ta phải làm thế nào?"

"Tiếp tục tìm, tôi có thể khẳng định, nhóm Yelena nhất định cũng tới Lang Mộc Tự" -Hàn Giang nói như đinh đóng cột.

Ba người giống như ruồi mất đầu, đi loăng quăng khắp một lượt Cách Nhĩ Độ Tự rộng lớn, nhưng không thu hoạch được gì cả. Đường Phong chỉ lên "đồng tên sơn thần" trên đỉnh núi, nói: "Chúng ta đến đó xem sao, ở đó có thể nhìn bao quát toàn bộ Cách Nhĩ Độ Tự".

Vậy là, ba người lại đi lên dốc núi, khi leo đến chùng núi thì trời đã tối, Lương Viện giở bài chuẩn: "Trời tối rồi, lên trên đó cũng chẳng nhìn thấy gì cả, hay là chúng ta quay về thị trấn, tìm một khách sạn để ở đã".

Lương Viện vừa nói dứt lời, đột nhiên, Đường Phong giống như phát hiện ra thứ gì đó: "Mọi người nhìn kia, trên nền điện Phật trước mặt là thứ gì vậy?"

Sự tò mò thôi thúc ba người đi về phía điện Phật hoang vu đó, một cơn gió lạnh thổi qua, những mảnh giấy trên nền điện Phật bị thổi bay lên không trung, vài mảnh giấy nhỏ còn bay đến bên cạnh Đường Phong, Đường Phong bất giác rung mình bởi những mảnh giấy trắng này làm anh nghĩ tới "Tiền âm phủ! Toàn là tiền âm phủ!" -Lương Viện ngạc nhiên hét lên, phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng trong chùa.

Đường Phong thu hết can đảm, nhặt một tờ tiền lên, tỉ mỉ quan sát, lúc này anh mới phát hiện ra, những mảnh giấy xung quanh điện Phật vốn chẳng phải là tiền âm phủ gì cả, vì trên mặt có in một số hình Phật giáo và kinh Phật bằng 1 tiếng Tạng mà anh đọc không hiểu. Đây là cái gì ? Trên ngọn núi hoang vu này sao lại có điện Phật ? Đường Phong quyết định đến trước điện Phật này để mục sở thị.

"Giống như một mảnh giấy..."

Ba người đến trước cổng điện Phật, cửa đóng im ỉm.

Đường Phong ngẩng đầu nhìn tòa kiến trúc này, điện thờ này hơi cũ kỹ, bên trong tối om, xem ra rất lâu rồi không có

Người ở đây. "Trên cổng hình như có vẽ thứ gì đó?" -Hàn Giang nhắc Đường Phong, Đường Phong bật đèn pin, soi lên cánh cổng.

Chùm ánh sáng chiếu lên cửa, ba người loáng thoáng nhìn hình vẽ trên cánh cổng, đó là hình vẽ một vị hung thần dữ tợn, tay phải cầm kiếm, tay trái cầm một vật gì đó. Đường Phong nhìn không rõ vật đó, nên khi anh soi đèn pin lên tay trái hung thần, Lương Viện lập tức hét lên thất thanh. Đường Phong sợ tới nỗi rơi cả đèn pin xuống đất, đến cả Hàn Giang cũng run rẩy trong lòng, bởi họ cùng lúc nhìn thấy rõ vật trên tay trái của hung thần -đó là một đầu người máu me đầm đìa.

Đường Phong và Lương Viện sợ hãi quá đến mức không biết chọn đi đường nào, họ vội vàng quay lại, men theo bức tường bao quanh điện Phật lúc tới, đang định bỏ đi thì không ngờ lại đi tới góc khác của bức tường, bỗng trong góc đó bỗng có một người mặc áo cà sa Tây Tạng rộng thùng thình đột nhiên rẽ ra, khiến Lương Viện và Đường Phong một lần nữa giật bắn mình. Hai người lùi lại vài bước, va thẳng vào Hàn Giang phía sau, Hàn Giang cũng được coi là trấn tĩnh hơn cả, nhìn thấy người trước mặt tiến lại là một lão người Tạng đang đi khấn quanh chùa.

Ông lão cũng giật mình khi đối diện với những người ngoại địa đột nhiên xuất hiện trước mặt, nhưng ông cũng nhanh chóng trấn tĩnh lại, nhìn Đường Phong và Lương Viện một cái, sau đó cụp mắt xuống, tiếp tục đi vòng quanh chùa. Hàn Giang vội vàng đuổi theo ông lão, hỏi: "Xin hỏi lão, đây là nơi nào ạ?"

Ông lão nhìn nhìn Hàn Giang, im lặng, lắc lắc rồi, cúi đầu òng qua Hàn Giang, tiếp tục đi thẳng, bước vào màn đêm mịt mù. "Đúng là ông lão quái dị, muộn thế này rồi mà vẫn còn ở đây đi quanh chùa!" -Đường Phong bước lại nói.

"Hơn nữa còn không nói chuyện, điệu bộ ban nãy khiến tôi sợ chết khiếp" - Lương Viện càu nhàu.

"Có lẽ người ta không hiểu tiếng Hán." -Hàn Giangkhom lưng nhặt đèn pin lên, rồi lại soi về phía cổng, anh cũng không nhận biết được trên cổng vẽ cái gì, hung thần môn thần hay là Kim Cương la hán? Bây giờ nhìn lại, không còn khủng khiếp như ban nãy nữa, chỉ là hai bức tranh mà thôi.

Nhưng lúc này, công điện Phật bỗng nhiên mở

10

_Trong công điện Phật cũng rọi ra một chùm ánh sáng đèn pin, còn sáng hơn cả đèn của Hàn Giang, chọc thẳng vào mắt Hàn Giang. Hàn Giang bị lóa tới nỗi không mở mắt ra được, anh theo phản xạ rút ngay khẩu súng ngắn 92 ra, lao thẳng về phía chùm ánh sáng ngoài cửa. Người đó thấy tình hình không ổn, vội lùi lại phía sau, Hàn Giang từng bước tiếp cận, mãi cho tới tận khi người đó tựa lưng lên cột, không thể lùi tiếp được nữa. Cánh tay trái của Hàn Giang gác lên cổ họng đối phương, tay phải dùng súng chỉ vào thái dương của người đó, cùng lúc, anh ngửi thấy một mùi thơm mát, mùi hương mà chỉ có phụ nữ mới có.

" Yelena!" -Đường Phong ở phía sau khẽ kêu lên.

Hàn Giang lúc này mới biết, người bị mình giữ chặt hóa là Yelena! Nếu như trước đây, Hàn Giang chắc chắn sẽ rất đàn ông buông ngay Yelena ra, sau đó xin lỗi, nhưng lần này Hàn Giang không buông tay, anh gầm lên với Yelena: " nói, có phải các người đã giết chu Nam Nam không?"

"Hàn! Tôi không hiểu anh đang nói gì! Anh quá... quá dã man đấy." -Rõ ràng, Hàn Giang đang làm Yelena bị đau.

Nhưng, Yelena cũng không phải vừa, cô thấy Hàn Giang vẫn không buông tay, một đùi dưới chân đá lên, kích thẳng vào chỗ hiểm của Hàn Giang. Hàn Giang bị tấn công bất ngờ, đành phải buông tay, lùi lại phía sau một bước, nhưng nòng súng vẫn chỉ vào Yelena, bất động.

Đường Phong và Lương Viện theo vào trong sân. Makarov không lên ngăn chặn cuộc ẩu đả của Hàn Giang và Yelena, mà thò đầu ra ngoài cổng thăm dò một lúc, đóng cửa xong ông mới quay vào sân. Năm người đứng sừng sững trong khoảnh sân không rộng lắm, đối phương là bạn hay là thù, chẳng ai biết được.

Cuối cùng, Yelena vẫn là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng: "Hàn Giang, bản thân anh đang ở trong vòng nguy hiểm cao độ mà vẫn hoàn toàn không

biết sao!"

"Nguy hiểm? Hừm! Không khiến cô phải bận tâm." -Hàn Giang hắng giọng.

"Đây không phải là nơi nói chuyện, vào phòng rồi nói tiếp". Makarov lên tiếng xoa dịu. Hàn Giang nhìn về phía điện Phật không lớn lắm trong sân, trong điện tối đen, nhũ thẫm: nam nhi hảo hán toàn thân dũng khí, mặc kệ có rồng huyết hổ thì cũng phải xông vào! Hàn Giang đi theo Makarov, hiên ngang bước vào điện Phật.

Trong điện Phật tối om, không có đèn điện, chỉ có ngọn đèn dầu trên ban thờ phát ra ánh sáng vàng vọt Hàn Giang mượn chút ánh sáng này nhìn bao quanh điện. Ngoài ban thờ có đặt đèn dầu ra, những chỗ khác phủ đầy bụi bặm, xem ra ở đây lâu lắm rồi không có người ở trên đất trước ban thờ được quét dọn một khoảng, đặt hai chiếc túi ngủ, Hàn Giang ngẫm nghĩ, đây chắc là nơi ở tạm của Yelena và Makarov.

Đường Phong, Lương Viện và Yelena cũng theo Hàn Giang bước vào điện Phật, Makarov cẩn thận rón rén đóng cửa điện lại, nói: "Hàn Giang, không ngờ là các anh tới đây!"

"Hừm! Đương nhiên, có hai người ở đây, chúng tôi tất nhiên cũng không thể vắng mặt" -Hàn Giang thù hằn nhìn Makarov.

"Không! Không! Hàn Giang, cậu hiểu lắm chúng tôi rồi, chúng tôi không có ác ý gì với các cậu cả" -Makarov ra sức giải thích với Hàn Giang.

"Không có ác ý? Vậy ông nói xem, hai người đến đây làm gì

Makarov cười khan vài tiếng, đáp: "Nói thẳng ra, cái thị trấn nhỏ này quả thật quá đẹp, dùng một câu thành ngữ của Trung Quốc cậu thì chính là đảo nguyên ngoại thế..."

"Người Trung Quốc hiếu khách, nếu các người chỉ đến du lịch; tôi hoan nghênh, nhưng các người lại không pahir vậy" Hàn Giang ngắt lời Makarov.

" Đúng vậy, tôi và Yelena không phải đến đây để du lịch, nhưng anh yên

tâm, chúng tôi tuyệt đối không làm gì hại đến các anh. Còn về mục đích hành động lần này của chúng tôi, khi nào thích thích hợp tôi sẽ nói cho anh biết, nhưng không phải bây giờ. Hiện giờ không còn thời gian nữa, giống như lúc nãy nói, các anh và chúng tôi đang ở trong vòng nguy hiểm cao độ".

"Đang trong nguy hiểm? Lẽ nào cảnh tượng khủng khiếp trên đài thiên táng hôm nay không phải là do các người gây ra sao?" -Hàn Giang vẫn hùng hùng hổ hổ.

"Đài thiên táng? Hàn, tôi không biết anh nói cái gì, từ tối qua, tôi và Yelena đều ẩn nấp ở đây, chỉ trừ ban nãy ra ngoài mua đồ ăn".

Nghe Makarov nói như vậy, Hàn Giang lại quan sát một lượt gian điện Phật không rộng lắm, trong lòng cũng tin vài phần, "Nói như vậy thì Chu Nam Nam không phải do các người giết sao?"

"Tôi vốn không quen biết người anh vừa nhắc đến, sao phải giết cô ta?" -Makarov tranh luận.

"Vậy thì chiếc ba lô màu xanh đặt cạnh sư tử đá chỗ đại kinh đường là ai lấy đi mất?" -Đường Phong cũng chần vẩn lại.

"Ba lô màu xanh nào? Hàn, tôi hiểu rồi, anh thấy tôi xuất hiện trước đại kinh đường nên nghi ngờ tôi chứ gì?" Yelena rút cuộc cũng hiểu ra tại sao Hàn Giang lại thù địch với mình.

"Lẽ nào không phải là cô sao? Vậy tại sao cô lại xuất hiện trước đại kinh đường lúc 5 giờ?" -Hàn Giang lại cất cao giọng.

"Tôi đi đâu cũng cần phải báo cáo với anh chắc?" Yelena vênh mặt, không hề tỏ ra yếu thế.

"Hàn, ban nãy tôi nói rồi đấy, Yelena ra ngoài mua ít đồ ăn. Nó xuất hiện trước đại kinh đường là muốn thăm dò chút tin tức ở đó, không ngờ lại bị anh bắt gặp." -Makarov lại đến giảng hòa.

"Được rồi, cứ coi là các người nói thật, nhưng nếu các người không làm gì

hồ thẹn với lương tâm thì tại sao không ra ngoài ở khách sạn mà phải trốn vào đây làm gì?" -Hàn Giang quay mặt lại chất vấn Makarov.

Makarov không hề tỏ ra tức giận trước lời chất vấn của Hàn Giang, ông gật đầu mỉm cười nói: "Hàn, đây cũng là điều mà tôi muốn nói với cậu. Tôi và Yelena đến thị trấn

nhỏ này từ sáng sớm hôm qua. Vốn dĩ chúng tôi muốn thuê khách sạn, nhưng khi chúng tôi đi một vòng trong thị trấn thì phát hiện có người bám theo mình. Tôi đã dùng hết mọi biện pháp chống đeo bám mới cắt đuôi được những người đó trong thị trấn này, bất luận đến góc ngách nào, tôi cũng cảm thấy có đôi mắt ở góc tối nào đó nhìn chúng tôi chằm chằm, nhưng chúng tôi không phát hiện ra được những người đó!"

‘Mọi người cũng có cảm giác này sao?’ -Những lời của Makarov khiến Hàn Giang hồi tưởng lại cảm giác vào cái đêm vừa mới tới thị trấn.

"Xem ra cậu cũng biết rồi, cậu có biết đám người đó là ai không?" - Makarov chau mày.

"Tôi không biết, sáng hôm nay, cô gái ở cùng khách sạn với chúng tôi đã bị giết chết trên đài thiên táng. Tới giờ tôi vẫn không hiểu nổi. Hiện không phải là mùa du lịch, du khách trong thị trấn không đông, cư dân trong thị trấn đều thật thà chất phác, nên người ngoại địa cũng rất dễ nhận biết. Vậy sao đám người đó lại có thể ẩn mình ở đây mà không bị phát hiện nhỉ?" - Hàn Giang nói ra nghi vấn trong lòng.

Makarov đáp: "Tôi đã nói rồi, bọn chúng đều là cao thủ, người của bọn chúng chắc là không nhiều, nhưng tên nào cũng có tuyệt kỹ, đám cướp mà chúng ta gặp ở Khương Trại chắc chắn không thể bì được!"

"Thế nên hai người mới ẩn náu ở đây?" -Đường Phong hỏi.

"Ừm! Tôi nghĩ ở đây chắc là an toàn, nhưng ẩn náu ở đây cũng không phải là kế lâu dài, chắc chắn đám người đó sẽ biết được chúng tôi vẫn đang ở trong thị trấn, sớm muộn gì bọn chúng cũng tìm đến đây, có khi ban nãy các cậu đã dẫn chúng đến đây rồi đấy." -Makarov nói xong, lo lắng nhìn ra bên

ngoài điện Phật, tiếng chó sủa từ nơi không xa lắm vọng lại, nhưng tiếng chó sủa chẳng mấy chốc đã im bật, bên ngoài yên tĩnh trở lại.

"Vậy bước tiếp theo hai người định thế nào?" -Hàn Giang hỏi Makarov.

"Thoát khỏi đám người đó" -Yelena nói như đinh đóng cột.

"Các cậu lại đây mà xem!" -vừa nói Makarov vừa trải một tấm bản đồ bằng da dê đã ngả vàng cũ kĩ lên trên ban thờ, nói với Đường Phong, Hàn Giang và Lương Viện: "Đây là bản đồ da dê mà chúng tôi phát hiện trên ban thờ".

"Ồ! Ở ngay đây sao!" -Đường Phong ngạc nhiên hỏi. "Đúng vậy, đặt ngay trên ban thờ, bản đồ da dê bị lớp bụi dày phủ lên, tôi cũng vô tình phát hiện ra thôi" -nói xong, Makarov chỉ chỉ lên ban thờ.

Đường Phong nhìn về phía ngón tay Makarov chỉ, quả nhiên, trên ban thờ đồ nát có một khoảng trống không có bụi, trái ngược rõ rệt với lớp bụi dày hình thành xung quanh.

Makarov lại nói tiếp: "Ký hiệu đánh dấu trên phần bản đồ này hình như là Tạng ngữ cổ, tôi và Yelena đọc đều không hiểu, các anh có đọc được không?"

Đường Phong đã theo giáo sư La học được một ít Tạng văn cổ, anh đón lấy tấm bản đồ da dê cũ kĩ, tỉ mỉ quan sát, trên mặt bản đồ vẽ những dãy núi dài miên man, giữa những dãy núi này có một thị trấn nhỏ. Đường Phong nhận ngay ra biểu thị đánh dấu bên cạnh: "Lang Mộc! Hiện giờ chúng ta đang ở đây".

Những ký Kiệu đánh dấu khác trên bản đồ thì không nhận biết như vậy, Đường Phong dùng đèn pin soi từng chút từng chút một khắp mọi góc độ trên bản đồ. Anh nhìn thấy vài dòng sông chảy ra giữa quần thể núi non uốn lượn, nhưng anh không thể hiểu được những ký hiệu đánh dấu bên cạnh dòng sông, anh còn nhìn thấy một cái hồ to nằm trọn giữa quần thể núi, Đường Phong đoán đó là một vùng biển nhỏ, nhưng anh cũng vẫn không thể nhận biết ký hiệu đánh dấu bên cạnh vùng biển nhỏ có ý nghĩa gì. Chùm

ánh sáng từ đèn pin trên tay Đường Phong lại quay trở lại gần Lang Mộc Tự, anh đột nhiên phát hiện ra: gần cái ký hiệu đánh dấu "Lang Mộc" đó có một khe núi, cạnh khe núi có một ký hiệu khác đánh dấu nho nhỏ "Nạp - Ma!" -Cuối cùng, Đường Phong cũng đọc được cái tên đó, anh đột nhiên cảm thấy hình như mình đã nghe thấy cái tên này ở đâu đó... 11 -"Nạp - Ma?" -Đường Phong ra sức lục soát trong đầu cái tên mơ hồ này, nhưng đầu óc anh lại rối tung cả lên, không làm sao nhớ ra được anh đã nghe thấy cái tên này ở đâu, "Nạp -Ma..." "Đường Phong, anh đang nói đến Nạp Ma à?" – Lương Viện đột nhiên hỏi Đường Phong.Đường PhongĐúng vậy, cô xem gần Lang Mộc Tự có một khe núi, nếu như tôi không đọc sai thì ký hiệu đánh dấu trên này hình như tên là Nạp Ma".

Chương 11 : Đại khe sâu nạp ma

1

Màn đêm bao trùm lên thị trấn nhỏ Lang Mộc Tự một vùng tĩnh lặng như đã chết, chỉ có chó ngao Tây Tạng mà những hộ dân du mục nuôi dưỡng thỉnh thoảng lại sủa gào lên vài tiếng. Mặt trăng đêm nay hoàn toàn đã bị mây đen che kín, không có lấy một ánh trăng lọt xuống mặt đất. nhiệt độ ban đêm nhanh chóng hạ xuống âm độ. Hàn Giang, Đường Phong, Lương Viện, Makarov và Yelena, năm người

lần lượt cheo chân nhau chui ra khỏi điện Phật hoang phế, áp người vào bức tường màu đỏ bên ngoài điện Phật, vội vã tiến về phía đại khe sâu Nạp Ma.

Trước khi lên đường, Hàn Giang xác định rõ ràng nhiệm vụ của từng người, Hàn Giang đi trước mở đường, Makarov và Yelena đi ngay phía sau, nhiệm vụ của Đường Phong là bám sát đội hình, bảo vệ Lương Viện, đương nhiên cũng bao gồm cả việc bảo vệ kị tranh ngọc.

Mất bao công sức, mọi người mới mò tới cửa vào khe núi. Hàn Giang đi đầu, vừa mới bước vào cửa hang thì đã sững sờ trước cảnh tượng hiện lên trước mắt, anh dừng ngay ại. Makarov và Yelena phía sau không hiểu Hàn Giang gặp phải tình huống đột xuất nào, nên đã nghi ngờ tiến lên phía trước xem xét thì chỉ thấy trước mặt mọi người là tấm cờ phướn khổng lồ đủ màu sắc đang phấp phật trong gió, một vị Lạt ma trong bộ cà sa màu đỏ đang ngồi khoanh chân trước cờ phướn, miệng lầm bầm đọc kinh. Không hiểu do trời lạnh hay do thói quen của các Lạt ma mà vị Lạt ma này lại lấy áo cà sa trùm kín từ đầu đến chân, ngồi quay lưng lại phía mọi người. Trong lòng mọi người đều không hiểu, nửa đêm khuya khoắt thế này, sao vị Lạt ma này còn ngồi đây tụng kinh?

Hàn Giang thử thăm dò bước lên phía trước vài bước, Lạt ma không chút phản ứng, miệng vẫn lầm bầm đọc kinh, đột nhiên tay phải giơ lên, ném lên không trung một xấp giấy nhỏ. Hàn Giang giật bản mình, theo phản xạ lùi lại một bước, tay cũng thò vào sau thắt lưng, mò tới khẩu súng đang

găm ở đó. Đợi tới khi Hàn Giang đứng lại thì lúc này mới phát hiện ra, những tờ giấy này giống hệt như những tờ giấy nhỏ ban nãy nhìn thấy ngoài điện Phật, bên trên kín mít những văn kinh Tạng ngữ, kèm theo những tờ giấy tung bay rợp không gian này là tiếng tụng kinh của Lạt ma vang vọng khắp cả hang...

Makarov ghé sát bên tai Hàn Giang, nói nhỏ: "Có lẽ Lạt ma này đang làm pháp sự, mặc kệ ông ta, chúng ta đi đường chúng ta" -Hàn Giang gật gật đầu, dẫn mọi người nén vào trong hang núi.

Mcố gắng nói thật khẽ, đi vòng sau lưng Lạt ma. Lạt ma có vẻ như không buồn để ý tới sự xuất hiện của mọi người, vẫn ngồi khoanh chân như vậy, lầm rầm đọc kinh, nhưng khi Đường Phong bước tới sau lưng Lạt ma thì vị Lạt ma đó đột nhiên quay mặt lại, lướt nhìn mọi người một cái. Đường Phong nhìn về phía Lạt ma, bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt của Lạt ma toát lên một ánh nhìn lạnh như băng, trong lòng Đường Phong bất giác run rẩy, nhưng khi anh muốn nhìn rõ mặt của Lạt ma thì mới phát hiện ra khuôn mặt của Lạt ma đã hoàn toàn ẩn trong bóng tối, anh không thể nhìn thấy gì được nữa.

Đường Phong rút lại phía cuối đoàn, anh vẫn muốn nhìn rõ dung nhan của Lạt ma, nhưng Yelena lại đến kéo anh đi. Không để anh kịp giải thích cô ấy đã lôi anh vào đại khe sâu.

Trong đại khe sâu Nạp Ma, đường đi khúc khuỷu, một con suối nhỏ uốn lượn bên trong. Dòng suối nhỏ khuất lấp này chính là khởi nguồn của Bạch Long Giang, một dòng suối chậm chậm chảy ra từ khe núi, tới thảo nguyên Nhược Nhĩ Cái thì trở nên hùng mạnh, tuôn trào ra từ dãy núi non cao vút của vùng tây bắc Tứ Xuyên, chảy mãi cho tới tận khi hòa vào dòng Trường Giang. Nhìn tiếp hai bên khe núi, vách núi dựng đứng sừng sững, những tảng đá hình thù quái dị lờm chờm. Trong bóng đêm bao trùm, những tảng đá này hiện lên càng thêm phần hung tợn. Mọi người tức tốc đi qua động Tiên Nữ, Hồ Huyết cùng những thắng cảnh khác, rồi hai mươi phút sau thì một bãi cỏ rộng hiện ra trước mặt họ Lương Viện không gượng dậy được, đổ người ra bãi cỏ, thờ hỏn hển, van nài Hàn Giang cho nghỉ ngơi một lúc.

Makarov có tuổi, lại đang bị thương, chạy cả đoạn đường này cũng thở không ra hơi. Hàn Giang nhìn về phía cửa hang, mọi thứ đều bình thường, vậy là anh mới bớt cảnh giác, đồng ý để mọi người nghỉ ngơi chốc lát.

Mọi người không ai nói năng gì, ngồi trên bãi cỏ, người nào ngẫm nghĩ tâm sự người nấy. Đột nhiên, Đường Phong đứng phắt dậy, hét lên với mọi người: "Không được rồi! Trong này có vấn đề."

Đường Phong và Hàn Giang rút súng ra, lần lượt nấp dưới tảng đá to hai bên khe núi. Bước chân của đám người đó càng lúc càng gần kề, Đường Phong thậm chí đã có thể nghe thấy chúng hét lên khẩu lệnh ngắn gọn bằng tiếng Anh. Chắc chắn chúng không ngờ rằng ở đây đang có người đợi chúng, nếu không thì, chúng đã không ra lệnh bằng lời, mà phải dùng tay để thực hiện điều đó. Nghĩ tới đây, Đường Phong tự tin thêm vài phần, anh lên nòng súng, chỉ đợi đám người đó xuất hiện. Nhưng khi anh nhìn lên bầu trời đêm, trong lòng bất giác cũng bao trùm một tầng mây sầu cảm, bởi bầu trời đêm hôm nay mây đen giăng kín, không có lấy một ánh trăng, mà kẻ thù của họ có khả năng đeo thiết bị hồng ngoại nhìn thấu màn đêm. Đường Phong hiểu rằng, đây chắc chắn sẽ là một trận chiến đầy gian khổ! Hàn Giang và Đường Phong gần như cùng lúc bóp cò, hai bên khe núi hình thành hỏa lực đan chéo vào nhau, người áo đen này trong khe núi. Nhưng đám người áo đen này lại không chụm nhau lại, mà vừa nghe thấy tiếng súng, tám tên áo đen tức tốc tản ra bãi cỏ, nhào người ra đất, bắt đầu bắn trả. Trong đêm đen, Đường Phong và Hàn Giang thiếu thiết bị hồng ngoại nhìn xuyên màn đêm, căn bản không thể bắn chuẩn, đành phải dùng hỏa lực để kìm chế kẻ địch. Nhưng tình thế tốt chẳng được bao lâu, nhóm áo đen gần như đã nắm rõ tình hình, lợi dụng ưu thế của thiết bị nhìn xuyên màn đêm và hỏa lực lớn mạnh, nên chẳng mấy chốc đã khống chế được hỏa lực của Đường Phong và Hàn Giang. Hai người nấp sau tảng đá to, chỉ cần thò đầu ra một cái là chắc chắn sẽ có một viên đạn bay xuyên qua đỉnh đầu họ, dội liên tiếp lên vách đá, làm văng ra biết bao nhiêu là đá vụn. Đường Phong đã bắn sạch hết ba băng đạn, anh đoán Hàn Giang cũng bắn hết khá nhiều đạn rồi, mà hỏa lực của kẻ địch càng lúc càng mạnh. Đường Phong ý thức rõ ràng, nếu tình hình tiếp tục diễn ra như thế này, hai người họ ắt sẽ

bỏ mạng tại đây. Đường Phong vừa nghĩ tới đây thì bỗng thấy trên không trung bay tới hai thứ gì đó -lựu đạn! Đường Phong thấy tình hình không ổn, nghiêng người nhảy lên như cá, "Bùm!...", tảng đá anh vừa náu thân đã nổ tan nát, Đường Phong tránh được sự công kích của lựu đạn, nhưng lại bị đá vụn đập cho no đòn.Đường Phong ngẩng đầu lên, lắc lắc đầu, hất đá vụn trên người xuống, đang định nhòm dây tiếp tục chiến đấu thì lại nghe thấy hai tiếng nổ lớn bên phía Hàn Giang. Đường Phong nặng trĩu trong lòng, nhanh chóng bò sang bên phía Hàn Giang. Lúc bò gần tới chỗ Hàn Giang, Đường Phong mới phát hiện ra Hàn Giang cũng bị đá vụn bắn khắp người, Đường Phong giúp Hàn Giang hất những mảnh đá vụn trên người ra, khẽ nói: "Kẻ thù xông lên rồi". Đúng vậy, đám người áo đen thấy lựu đạn công kích ra trò đã khom lưng, tức tốc tiến về phía bên này" Mẹ nó! Suýt nữa là lấy mất mạng của bố mày! Đến lúc phải cho chúng mày nếm sự lợi hại của bọn tao rồi đấy." – Hàn Giang nghiêng răng bật ra câu này. Đường Phong không hiểu, chỉ thấy Hàn Giang moi từ trong túi ra hai quả lựu đạn, cười nói: "Đồ chơi này tôi cũng có, nhưng chỉ có hai quả". "Sao anh lại có cái này?" "Thiệt cho tiền sỹ Từ quá, đều là của anh ấy lấy ra từ Khương Trại, gã ta định giữ lại phòng thân, nhưng lại bị tôi phát hiện nên mới tặng lại tôi đấy". "Đồ tốt thế này sao anh không lấy ra sớm" -Đường Phong trách móc. "Đồ tốt phải giữ lại đến lúc cần thiết nhất, nhóm Yelena chắc là đi được kha khá rồi. Sao, đợi kẻ thù đến, chúng ta mỗi người một quả, ném xong thì rút lui!" Không kịp đợi Hà n Giang nói xong, Đường Phong đã cầm một quả lựu đạn , ném về phía đám người áo đen. Đám người áo đen bên đó hét lên thảm thiết, ngay tức khắc lửa bốc ngàn ngút lên tận trời, tiếng súng nổ vang. Hàn Giang tức tối trách: " Sao không đợi tôi mà đã ném rồi ?" Nói xong, anh cũng vội vàng ném nốt quả lựu đạn cuối cùng, và lại thêm một tiếng "bùm" Bọn người áo đen không ngờ lại gặp phải sự phản kháng ngoan cường đến vậy, chúng không dám manh động.Đường Phong và Hàn Giang nhân cơ hội chui vào t rong bụi cây phía sau khe sâu, mắt hút trong màn đêm. Đám người áo đen đó chẳng mấy chốc đã tỉnh ra, tên thủ lĩnh của đám cướp hậm hực ra lệnh bằng tiếng Anh: "Đuổi! Mau đuổi chúng cho tao!"

Hàn Giang kéo Đường Phong xuyên qua những bụi rậm um tùm gai góc không có đường đi, khe sâu mỗi lúc một nhỏ hẹp, hai bên vách núi cũng càng đi càng dốc đứng, đột nhiên, Đường Phong kinh ngạc: "Chết rồi! Phía trước không còn đường!" Hai đỉnh núi trùng điệp giao nhau, đột nhiên ở phía trước, con đường mòn dưới chân bỗng nhiên đứt quãng, hình như đây đã tới điểm cuối của khe sâu. Đường Phong và Hàn Giang tuyệt vọng ngửa mặt nhìn lên đỉnh đầu, chiếc rìu thần công của tự nhiên đã gọt đỉnh núi này thẳng đứng trên đỉnh núi hiểm trở cao chót vót không một bóng người. chỉ có hai con kền kền đậu trên đó, ngạo mạn nhìn chăm chú mọi thứ mà chúng phát hiện được trong khe sâu, còn phía sau, truy binh đã cận kề... "Đây lẽ nào chính là tuyệt địa chúng ta?" -Đường Phong thì thầm nói."Không! Đường Phong, nhóm Yelena nhất định đã đi qua đây, cho thấy ở đây chắc là có đường đi." -Hàn Giang hét lên với Đường Phong.Đường Phong đột nhiên tỉnh ngộ: "Đúng vậy, nhìn trên bản đồ da dê, đại khe sâu Nạp Ma không thể ngắn như vậy, cách đây còn xa mà vẫn chưa phải là điểm cuối của khe sâu, nhưng đường ở đâu đây?"

Đúng lúc Đường Phong và Hàn Giang không biết làm thế nào thì bỗng có một người trên lưng chừng núi dốc hiểm trở hét lên với họ: "Hàn, Đường, phía trước có đường đây, các anh đi nhanh lên!" Đường Phong và Hàn Giang nghe thấy vậy liền ngẩng đầu nhìn lên, người trên lưng chừng núi chính là Makarov, đứng bên cạnh ông còn có Yelena và Lương Viện. Không kịp nghĩ ngợi nhiều, Hàn Giang kéo Đường Phong xuyên qua bụi rậm, đến phía dưới đỉnh hai ngọn núi hiểm trở. Đến lúc này họ mới phát hiện ra, hóa ra ở giữa hai đỉnh núi, có một miệng hang hẹp chỉ rộng khoảng hơn một mét, nếu không đến gần lên phía trước thì không thể phát hiện ra được. Đường Phong và Hàn Giang tức tốc thông qua miệng hang nhỏ hẹp này, trong hang quả nhiên rộng rãi thênh thang, lại là một vùng thiên địa khác.Đường Phong quay lại nhìn lên đỉnh núi, anh không hiểu, hỏi: "Makarov và Yelena đứng ở đó làm gì nhỉ? Sao họ vẫn chưa đi xa?"Hàn Giang ngửa mặt lên nhìn hồi lâu,

áp: "Lẽ nào cậu không nhìn thấy hai tảng đá khổng lồ kia?"Đường Phong nhìn lại lần nữa, phát hiện ra trên eo núi, phía trước Makarov và Yelena

có hai tảng đá to, anh lập tức hiểu ra Makarov và Yelena muốn làm gì. Lúc này, trên eo núi, Makarov, Yelena và cả Lương Viện đang cùng nhau dồn sức, đẩy hai tảng đá to này xuống núi. Mặt đất bắt đầu rung chuyển, tảng đá lớn kéo theo vô số đá vụn, lũ lượt nối đuôi nhau trút thẳng xuống, không xiên không lệch, vừa vụn lã vào miệng hang nhỏ hẹp. Makarov, Yelena, Lương Viện tức tốc xuống núi gặp Đường Phong và Hàn Giang, đợi tới khi năm người hợp lại thành một nhóm thì bên phía miệng hang đã vọng lại tiếng kêu gào bắt lức của đám người áo đen. Có thời gian nói chuyện, mọi người lục đục tiến vào sâu trong khe núi. Phong cảnh trong khe sâu lúc thì hùng vĩ diễm lệ, lúc lại uốn lượn quanh co, mỗi một bước di chuyển đều nhìn thấy một cảnh đẹp khác nhau, chỉ có điều là trong bóng đêm, mọi người đều vội vã nên chẳng ai có tâm trạng để thưởng thức cảnh đẹp. Không biết đi được bao lâu, địa hình hình như mỗi lúc một cao, ở giữa đỉnh núi dựng đứng cao vút hiểm trở trước mặt, một con đường xanh mượt từ thấp tới cao bỗng nhiên xuất hiện trước mắt mọi người. "Thật hùng vĩ diễm lệ làm sao!" - Đường Phong bất giác cảm thán. Mọi người đều một mỗi, nghe thấy sau lưng đã không còn âm thanh của truy binh, nên thần kinh căng cứng rút cuộc cũng được thả lỏng, năm người năm ngón ngang trên con đường xanh mượt, hóp lầy từng hóp lớn không khí tươi mới ở đây. Lúc này, giữa đất trời, mọi âm thanh tự nhiên cũng đều lắng đọng, chẳng còn ai có thể làm phiền họ thưởng thức sự hùng vĩ diễm lệ thần kỳ ở chốn này. Sau khi hồi sức lại, Hàn Giang là người đầu tiên phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, anh tự mình lảm bảm: "Chúng ta chắc là đã đi ra khỏi đại khe sâu rồi nhỉ?" Đường Phong ngồi dậy, nhìn xung quanh, nói: "Ở đây, chắc sắp đến đoạn cuối của khe sâu rồi". "Đám người đó có thể đuổi kịp không nhỉ?" - Mặt Lương Viện rầu rĩ. "Tôi nghĩ chúng ta đã cắt đuôi chúng rồi" - Yelena nói. Makarov đáp: " Yelena, đừng có lạc quan quá, đám người đó không cam chịu dừng lại vậy đâu, hai tảng đá to đó chỉ có thể ngăn chặn bọn chúng được một lúc, có lẽ, bọn chúng chẳng mấy chốc sẽ cho nổ tung tảng đá, đuổi kịp đến đây". Lời của Makarov khiến trong lòng mọi người đều lo

Trong khe núi tĩnh lặng, đột nhiên nghe thấy Đường Phong hét lên như vậy, trong lòng ai cũng hốt hoảng, Hàn Giang ngạc nhiên hỏi: "Có vấn đề gì

vậy?"

Đường Phong đáp: "Vấn đề, vấn đề chính là ở chỗ vị Lạt ma ban nãy gặp ở cửa động!"

"Lạt ma thì sao?" - Mọi người càng thêm kinh ngạc.

"Lạt ma đó nhất định có vấn đề. Ban nãy khi tôi đi qua lưng hấn, Lạt ma đó đã nhìn trộm tôi một cái, lúc đó tôi đã cảm thấy đôi mắt đó có vấn đề... mãi tới khi vừa rồi tôi nhìn đôi mắt của Yelena tôi mới nhớ ra, đôi mắt đó có con ngươi không phải màu đen, mà giống như màu mắt của Yelena vậy" - Vừa nói, Hàn Giang vừa quay ra nhìn thẳng vào đôi mắt của Yelena.

"Ý anh là Lạt ma ban nãy không phải là người Trung Quốc? Mà là một..." - Yelena trợn trừng mắt.

"Một người nước ngoài!" - Hàn Giang tiếp lời Yelena. Đường Phong gật gật đầu, nói tiếp: "Mọi người hãy nghĩ lại xem hành động bất thường của tên Lạt ma đó, đêm

khuya lạnh giá thế này mà lại xuất hiện ở cửa động, đó vốn dĩ đã rất không bình thường. Còn nữa, sao hấn lại lấy áo cà sa trùm kín đầu? Tại sao lại vờ như không thấy sự xuất hiện của chúng ta? Càng quan trọng hơn nữa là, khi tôi đi qua phía sau lưng hấn, nghe thấy tiếng tụng kinh của hấn..."

"Sao, kinh hấn tụng có vấn đề gì à?" - Makarov truy vấn.

"Tôi đã từng học qua một chút tiếng Tạng, cũng hơi thạo kinh Phật, bây giờ nghĩ lại, ban nãy nghe Lạt ma tụng kinh, vốn dĩ không đúng, hấn tụng kinh vốn không phải là tiếng Tạng, càng không phải là kinh Phật, bởi vậy, từ đó tôi phán đoán, Lạt ma đó chắc chắn là một Lạt ma giả!"

"Cái gì? Lạt ma giả?" - Mọi người đều vô cùng kinh ngạc

"Người đó không phải là Lạt ma thì là ai?" - Lương Viện chớp chớp đôi mắt hoảng hốt hỏi.

Đường Phong vịn lên vai của Lương Viện nói: "Cái này 'mà cũng cần phải nói sao? Cái trang thành Lạt ma, đúng lúc này thì xuất hiện ở đây, cô nói

xem có thể là ai ?"

Mắt Lương Viện toát lên sự sợ hãi: "Là những người tấn công chúng ta trong Khương Trại, cũng chính là hung thủ sát hại Nam Nam!"

Lúc này, phía trên khe núi, có một con kền kền bay lướt qua trên không trung, bả cỏ trong khe núi chìm trong tĩnh lặng, năm người nhìn nhau, trong đầu Hàn Giang nhanh chóng suy ngẫm tới hoàn cảnh trước mắt họ, đột nhiên, Yelena cất lời hỏi anh: "Hàn, người đó là kẻ thù của chúng ta, vậy tại sao hắn lại vờ như không thấy sự xuất hiện của chúng ta anh không cảm thấy trong này có vấn đề sao?"

"Đúng vậy! Tôi đoán hắn đang đợi đồng bọn của mình, một mình hắn không đủ sức

Đôi phó với chúng ta, bởi vậy hắn tạm thời ẩn nấp không hành động".

Hắn tạm thời ẩn nấp không hành động".

"Nói như vậy thì chúng ta nên quay lại xử hắn." - Vừa nói. Yelena vừa định rút súng.

Hàn Giang kéo Yelena lại: "E rằng bây giờ không kịp nữa rồi".

Hàn Giang nhào người ra đất, ghé sát tai xuống thảm cỏ anh nghe thấy tiếng bước chân dồn dập. Anh đứng thẳng dậy, nói với mọi người: "Những kẻ sắp đến không lương thiện, tầm đến mười người, bước chân đều và nhịp nhàng, rõ ràng là đã từng được huấn luyện tác chiến đặc chủng một thời gian dài, trang bị của chúng thì khỏi phải nói, chắc chắn chúng vô cùng tinh luyện và hiện đại. chúng ta không có thiết bị hồng ngoại nhìn ban chắc chắn không phải là đối thủ của chúng, ba mươi sáu kế kể kể chuồn là thượng sách, lui!"

Năm người tức tốc đi vào sâu trong khe núi. Khe núi dần dần trở nên nhỏ hẹp, mặt đất phủ đầy sỏi đá lô nhô và lùm cây gai góc, càng lúc càng khó đi. Lương Viện đi rất chậm chạp, dù đã có Hàn Giang và Đường Phong vừa kéo vừa lôi đi nhưng vẫn rớt lại phía sau mọi người. Tiếng bước chân của đám người đó càng lúc càng rõ rệt, Đường Phong lôi Lương Viện chạy

thục mạng lên phía trước. Đột nhiên, Đường Phong tuột tay, ngay sau đó đã nghe thấy tiếng kêu của Lương Viện, Đường Phong quay lại nhìn, hóa ra Lương Viện trong lúc hoảng loạn đã vấp phải một hòn đá trên đường nên ngã ra, đùi thì bị bụi gai rạch xước. "Đường Phong, tôi thật sự không chạy nổi nữa rồi" -Lương Viện lúc này đã không còn chút tính khí đại tiểu thư nào nữa.

Đường Phong không biết phải làm thế nào, đành phải cõng Lương Viện, tiếp tục chạy lên phía trước. Chẳng bao lâu sau, mọi người lại tới một bãi cỏ rộng rãi trong khe sâu. Đường Phong đặt Lương Viện xuống, rồi mệt lả ngồi bệt xuống đất. Hàn Giang nhìn nhóm người tạm thời ghép lại này, lắc đầu, nói: "Không thể chạy như thế này được nữa, già già trẻ trẻ, Lương Viện lại bị ngã thế này, nếu tiếp tục chạy nhất định sẽ bị chúng đuổi kịp. Yelena, cô bảo vệ cha cô và Lương Viện chạy trước, tôi và Đường Phong ở lại đây kháng cự một trận, để mọi người tranh thủ thời gian".

"Tôi cũng ở lại, dựa vào mấy chúng ta có lẽ có thể giải quyết xong bọn chúng." -Yelena yêu cầu được ở lại cùng Hàn Giang chung vai chiến đấu.

"Không! Bên đó cũng cần cô" -Hàn Giang cự tuyệt ý tốt của Yelena vẫn muốn nói thêm gì đó, nhưng Đường Phong đã hất hất tay với cô: "Không kịp nữa rồi, như thế mà làm đi, gặp lại ở phía trước".

Yelena nhìn nhìn Hàn Giang, gật đầu, không nói thêm gì nữa. Makarov rút súng ngắn, đi trước mở đường, Yelene và Lương Viện bám sát sau lưng. Ba người dần dần mất hút vào sâu trong khe núi, trên bãi cỏ chỉ còn lại Đường Phong và Hàn Giang

Chương 12 : Giết sạch dưới hồ nước ngầm

1

_Trong hang động tối đen, đi được khoảng mười lăm phút thì bốn người đã dần dần quen bóng tối bên trong động. Họ đến cuối con dốc, đó là một mặt phẳng không rộng lắm, ở đây lại xuất hiện một con dốc hướng xuống phía dưới. Tiếp tục đi xuống dưới, con dốc càng lúc càng hẹp, càng khó đi, mặt đất toàn là đá vụn và những chùm nhũ đá nhỏ từ trên đỉnh hang rủ xuống, Lương Viện bắt đầu hét: "Tôi thấy cái động này hình như chưa từng có ai đến hay sao ấy, bên trong không ập phải điều đáng sợ gì, hay là chúng ta quay lại đi!"

"Tôi đã nói trước là cô đừng đi theo rồi mà, biết ngay là cô sẽ làm vương chân chúng tôi, bây giờ sợ rồi chứ gì. Đường Phong oán trách Lương Viện.

Lương Viện vừa nghe thấy Đường Phong trách như vậy, lập tức cãi lại: "Tôi mà thềm vương chân mọi người. Không phải tôi sợ mà là tôi lo lắng. Tôi không biết cái động này sẽ thông đến đâu, cũng không biết sẽ gặp phải tình huống gì?"

Hơn nữa, chúng ta cũng không mang theo trang bị thiết yếu mà lại dám xuống thám hiểm động..."

Quay về? Bốn người áo đen không biết chừng đang đợi chúng ta ở ngoài đó đấy..." -Đường Phong vẫn đang định nói tiếp thì đã bị Hàn Giang ngắt lời: "Lương Viện nói phải không có lý, xem ra, đây là một hang động đá vôi rất sâu, nếu tiếp tục đi xuống dưới thì khả năng sau đó sẽ xuất hiện giếng sâu hoặc cửa động thẳng đứng, hay cũng có khả năng sẽ có sông ngầm hoặc hồ dưới lòng đất, nếu như không có dây thừng hoặc thiết bị lặn, rồi lại bị lạc đường trong động, thì chúng ta có thể sẽ bị giam trong động! Thật không thể ngờ, một cái hang nhìn bên ngoài nhỏ và không gì khác thường mà bên trong lại lớn thế này..."

Hàn Giang nói tới đây, đột nhiên im bặt, bởi lúc này họ đã đi tới điểm cuối của con dốc nhỏ hẹp này, vòng qua một đá vụn, phía trước bỗng rộng mở thành thang, một đại sảnh lớn hình bầu dục hiện lên trước mắt họ, đây

là một đại sảnh to bằng sân bóng đá với những tảng đá hình khối to lớn dựng đứng sừng sững trên mặt đất, cao gần bằng hai ba người. Mọi người ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đại sảnh, phần đỉnh đại sảnh cao ngang với một tòa nhà mười tầng, từng chùm nhũ thạch khổng lồ dài tới bốn năm mét, tầng tầng lớp lớp rủ xuống, giống như "lưỡi gươm Damocles" treo trên đỉnh đầu mọi người, dưới ánh đèn pin rọi lên, hình dạng của chúng đa dạng quái dị, lấp lánh ánh sáng kì dị, hỗn tạp. Lương Viện nhìn vào chùm nhũ đá trên đỉnh hang, lo lắng hỏi: "Những chùm nhũ đá này có thể rơi xuống đầu chúng ta không nhỉ?"

Mọi người sau khi được Lương Viện nhắc nhở, liền để ý quan sát chùm nhũ đá trên đỉnh hang động, lúc này họ mới phát hiện ra, những chùm nhũ đá này có vẻ rất kiên cố, nhưng có vài chùm nhũ đá đã lung lay sắp rụng, Đường Phong chỉ vào những mảnh đá vụn trên mặt đất, nói: "Những chùm nhũ đá có lẽ ra rất giòn rồi, mọi người nhìn xem, những mẫu đá vụn trên mặt đất đều là từ uên đình hang động rơi xuống đây"

Hàn Giang dùng súng gõ vào một tảng đá vôi trên vách động, quan sát một lượt, gật đầu đồng ý với Đường Phong Anh nói: "Đá vôi ở đây rất giòn, chùm nhũ đá này to nên cũng sẽ rất dễ r xuống, mọi người phải đặc biệt cẩn thận. Bốn người đi một vòng quanh đại sảnh hình bầu dục. Ở đầu bên kia đại sảnh, họ lại phát hiện ra một cửa hang, một đường đi sâu hun hút không biết thông tới đâu. Hàn Giang nhìn đường đi, miệng lẩm bẫm: "Cái động này rút cuộc sâu tới mức nào vậy?"

Makarov nhìn đường đi trước mặt, nói: "Theo sự quan sát của tôi, không gian của động đá vôi này sẽ rất lớn, mọi người đã cảm nhận thấy gió ở đây chưa?"

Makarov vừa nhắc, mọi người mới chú ý tới luồng gió từ từ thổi lại từ đầu bên kia con đường, gió phả lên mặt, thật là sáng khoái. Makarov giải thích: "Còn có cả khói trắng bay lên từ cửa động, điều đó cho thấy không khí trong cửa động luân chuyển rất tốt, cũng cho thấy không gian trong hang vôi rất rộng lớn".

"Không gian trong hang đá rất rộng, chúng ta rất khó ra khỏi đây, hay là quay lại đường cũ vậy!" -Lương Viện lại ra sức khuyên mọi người quay về.

Lần này, Đường Phong không phản đối nữa, Hàn Giang chìm trong suy tư, đến cả Makarov kiên quyết nhất cũng bắt đầu trở nên do dự...

2

Đúng lúc bốn người đang chân chừ chưa quyết, đột nhiên, từ con dốc mà họ tới đây bỗng vọng lại tiếng bước chân dồn dập. Bốn người lập tức trở nên cảnh giác, tiếng

bước chân càng lúc càng gần, loáng một cái, bốn người đã lấp sau đồng đá vụn đầu đường, chuẩn bị rút lui bằng con đường này bất cứ lúc nào...

"Hay là Yelena?" -Đường Phong khẽ hỏi.

"Không! Không phải chỉ có một người đến" -Makarov đáp.

"Không phải là Yelena, chính là bọn người áo đen đó -Đường Phong trợn mắt.

Đường Phong vừa nói dứt lời, trên đầu con dốc phía bên kia đại sảnh hình bầu dục vọng lại mấy câu cầu nhàu bằng tiếng Anh: "Diên rồi, bắt chúng ta xuống cái động quái quỷ này, bọn chúng sao có thể chạy tới đây nộp mạng được!"

Thoắt cái, sáu tên áo đen trang bị vũ khí từ đầu tới chân, đeo cả thiết bị hồng ngoại nhìn xuyên màn đêm, bồng súng đột kích M4A1, xuất hiện trong đại sảnh hình bầu dục. Sợ gì y như rằng gặp ngay phải cái đấy, chúng ta mau rút lui thôi!" -Đường Phong khẽ đề xuất.

"Lui ư? Không kịp nữa rồi! Chúng ta chạy không nổi với chúng đâu. Cậu xem, chúng ta bốn người, chúng sáu người, chúng trong chỗ sáng, chúng ta trong bóng tối, sao chúng ta không ở xử lý hết bọn chúng?" -Vừa nói, Hàn Giang vừa nhìn chòm nhũ đá lung lay sắp rụng trên đỉnh đại sảnh.

Đường Phong và Makarov lĩnh ý, gật gật đầu với Hàn Giang, ba khẩu súng

cùng nhắm chuẩn vào chùm nhũ đá. Sáu tên áo đen này rõ ràng vô cùng căng thẳng, tên nào cũng duy trì cảnh giác cao độ, lăm lăm khẩu súng trong tay chúng rồi cuối cùng lần lượt lục soát trong đại sảnh hình bầu dục từng bước, từng bước, rút cuộc, chúng đã tới chính giữa đại sảnh hình bầu dục. Trên đỉnh đầu chúng chính là hai chùm nhũ đá khổng lồ dài ba bốn mét, hai chùm nhũ đá đã lung lay chực rụng...

"Pằng! Pằng! Pằng." -Đường Phong, Hàn Giang và Makarov, ba người ba khẩu súng trong tay, cùng lúc bắn lên hai chùm nhũ đá khổng lồ trên đỉnh trung tâm đại sảnh, "Áaa..." một chùm nhũ đá trong đó lập tức rơi xuống, rơi trúng một tên áo đen, tiếng kêu thảm thiết của tên áo đen vang vọng khắp đại sảnh.

Nhưng chùm nhũ đá còn lại thì không nghe lời như vậy, tuy nó đã lung lay chực rụng nhưng lại chần chừ không chịu rơi xuống, mãi tới khi Hàn Giang có thể bắn rụng chùm nhũ đá này thì đám người áo đen lại tránh được. Ngay sau đó, đám người áo đen vốn đang ẩn nấp đã bắt đầu bắn trả điên cuồng, đạn bắn như mưa trút xuống đồng đá vụn mà hội Đường Phong ẩn náu, họ vẫn không thể bắn trả.

Lúc này, Hàn Giang đã có chút ân hận, anh lại lần nữa

Đánh giá thấp tố chất và thực lực của bọn người áo đen này. Anh vẫn cho rằng mình có thể lấy tối đánh sáng, chắc là sẽ có vài phần thắng lợi, nhưng vừa bắt đầu bắn nhau thì mới phát hiện ra, hỏa lực dưới nòng súng của bọn họ hoàn toàn yếu thế hơn, trong huyết động âm u này, lại không có thiết bị nhìn xuyên thấu màn đêm nên họ hoàn toàn ở trong thế bị động.

Không thể cố thủ được nữa! Hàn Giang khẽ nói với Đường Phong và Makarov: "Hai người dẫn Lương Viện đi trước, tôi ở đây kháng cự một lúc nữa, chốc nữa gặp lại mọi người".

Đường Phong và Makarov không nói gì cả, đã đến lúc này thì cũng chẳng còn cách nào hơn, ba người khom lưng, áp người vào vách núi, nhanh chóng rút lui bằng con đường vòng đến đây. Họ không biết con đường này sẽ dẫn tới đâu, không không biết sẽ gặp phải điều gì ở đây, nhưng, hiện tại

muôn quay lại bằng đường cũ là điều không thể nên đành phải tiến lên phía trước, có lẽ sẽ có đường sổng.

Đường Phong kéo Lương Viện, khom lưng, áp vào tường, rút lui vào sâu trong thông đạo. May mà con đường này uốn lượn quanh co, rẽ qua một khúc quanh, đạn của kẻ địch không bắn trúng được họ. Đường Phong đứng thẳng người, kéo Lương Viện bước nhanh về phía trước. Phía sau lưng, đám người áo đen không rõ đã lao ra nhả đạn điên cuồng, ngay sau đó là tiếng súng phản kích của Hàn Giang.

3

_Đường Phong kéo Lương Viện chạy thực mạng vào trong thông đạo, đây là một con đường quanh co, nhưng rất bằng phẳng, thông đạo rất thông gió, không có nhiều chùm nhũ đá trên đỉnh nên hoàn toàn không cần phải lo lắng nhũ đá đột nhiên rơi xuống. Đường Phong sau khoảng hơn chục phút chạy thực mạng, dần dần bỏ xa tiếng súng sau lưng, anh không biết Hàn Giang hiện giờ ra sao? Ban đầu còn có thể nghe thấy tiếng súng phản kích dồn dập của Hàn Giang, nhưng hiện giờ... Đường Phong bước chậm lại, thờ hồn hển nhìn chăm chú về phía trước, lúc này, trước mặt lại xuất hiện một đại sảnh rộng lớn - đại sảnh thác đá.

Thời khắc này, Đường Phong đang chứng kiến một cảnh tượng hùng vĩ mà anh chưa từng thấy trong cuộc đời.

Ở phía bắc đại sảnh này (nếu như la bàn vẫn nhảy), phía trên vách hang có một cửa hang khổng lồ hình bầu dục, trong cửa hang tối đen như mực, nên anh không thấy rõ bên trong có những gì, nhưng lại nhìn thấy phía dưới cửa hang là một thác

đá hùng vĩ rộng khoảng ba bốn chục mét; từ cửa hang đổ xuống mặt đất đại sảnh trên thác đá, không biết là do thấm nước hay là do có khoáng sản mà lại ánh lên những tia sáng lấp lánh.

Đúng lúc Đường Phong đang chìm đắm trong kỳ quan thì đột nhiên phía sau thông đạo vọng lại tiếng bước chân dồn dập, Đường Phong và Makarov lập tức trở nên cảnh giác, hai

người tắt đèn pin, nấp sau một tảng đá cạnh đường vào tiền sảnh thác đá, tiếng bước chân đó càng lúc càng gần, càng lúc càng rõ, rồi cuối cùng thì một bóng đen chạy vào trong đại sảnh, nòng súng của Makarov và Đường Phong nhắm thẳng vào bóng đen đó, nhưng họ cũng nhanh chóng nhận ngay ra đó là Hàn Giang.

Đèn pin lại được bật lên, Hàn Giang quay đầu lại nhìn, thấy Đường Phong và Makarov đang cầm súng nhắm vào mình, anh ngạc nhiên: "Tôi kiên trì ở đó bảy tám phút, sao giờ các ông mới chạy tới đây?"

"Chúng tôi đang đợi anh, còn nữa... ở đây thực sự hùng vĩ quá!" -Đường Phong thu súng lại, nói.

"Cái gì mà hùng vĩ chứ, đám người đó sắp đuổi đến đây rồi, các ông không cần sống..." -Hàn Giang nói tới đây đột nhiên ngưng bật, bởi cảnh tượng trước mắt thực sự quá hùng vĩ, nên người có vốn kiến thức phong phú đây mình như Hàn Giang cũng không thể không bị chinh phục.

Đường Phong sau khi được Hàn Giang cảnh tỉnh, chẳng mấy chốc đã tỉnh táo trở lại. Ở đây quá nguy hiểm, tuyệt đối không phải là nơi để thưởng thức cảnh đẹp, anh nhìn khắp lượt xung quanh đại sảnh thác đá, nhìn thấy phía nam đại sảnh, đối diện với thác đá có một cửa động hơi tròn, rất giống với cửa động khổng lồ phía trên thác đá, chỉ có điều nhỏ hơn một vòng.

Đường Phong chỉ về phía cửa động này, hét lên với mọi người "Nhanh! Đi đường này" -Nói xong, Đường Phong dẫn mọi người chui vào, khi họ vừa mới chui vào bên trong thì phía sau đã vọng lại tiếng bước chân của truy binh.

Đường Phong một tay cầm súng, một tay cầm đèn pin bước nhanh qua đường hầm trong cửa động hơi tròn này. Đường hầm này không giống với thông đạo uốn lượn quanh co ban nãy mà thẳng tắp hướng về phía trước, thẳng xuống dưới, càng chạy càng thấy ẩm ướt, có chỗ thậm chí còn có thể nhìn thấy khe nước chảy róc rách, chẳng mấy chốc, Đường Phong đã phát

hiện ra mạch nước hiện rõ trên vách động

"Đây là cái gì ?" -Lương Viện dừng lại tò mò hỏi.

Không đợi Đường Phong cất lời, Makarov đã thở hỏn hển giải thích: "Đây là mạch nước, mạch nước xuất hiện ở đây cho thấy ở đây đã từng tích nước trong một thời gian nhưng hiện giờ nước rút rồi".

"Đúng vậy, chúng ta chạy vào sâu như vậy, rất có khả năng sẽ xuất hiện sông ngầm hoặc hồ dưới lòng đất? Mọi người xem, ở đây đã xuất hiện nước rồi!" -Đường Phong lo lắng nói.

"Sau lưng quân truy sát, trước mặt lại xuất hiện hồ dưới lòng đất, vậy phải làm thế nào đây?" -Lương Viện ngạc nhiên.

Hàn Giang giữ bình tĩnh: "Bất luận thế nào, đi tới cùng rồi tính tiếp, đến đường cùng ắt sẽ có lối thoát".

Tiếng bước chân của truy binh phía sau mỗi lúc một rõ. Đường Phong dẫn mọi người tiếp tục chạy về phía trước cũng không biết chạy được bao lâu, bỗng xuất hiện một hồ nước dài chặn đứng đường đi của họ.

"Chết tiệt, quả nhiên có hồ nước dưới lòng đất" -

Đường Phong đứng bên hồ chửi rủa.

Đường Phong không biết phải làm thế nào khi nhìn về hồ nước trước mặt. Mặt hồ rộng gần chục mét, dài... không thấy điểm kết thúc, mặt hồ phẳng lặng như gương, dưới ánh đèn pin soi rọi, lấp lánh ánh sáng màu xanh ngọc bích tuyệt đẹp. "Hồ nước dưới lòng đất này đẹp thật đấy, giống như

Một tấm ngọc bích xanh biếc" -Lương Viện trầm trồ.

"hiểu rồi, tại sao ban nãy đại sảnh kia lại hình thành thác đá hùng vĩ đến vậy. Hàng nghìn năm trước, nước trong hang động phía trên chảy xuống đại sảnh, sau hàng nghìn năm tích lũy, không ngừng bào mòn, cuối cùng hình thành nên nhũ đá hùng vĩ đó; còn nước chảy vào trong đại sảnh lại chảy vào đường hầm, chảy mãi tới đây, rút cuộc thì hình thành nên hồ nước dưới lòng đất này" -Đường Phong giải thích.

Hàn Giang không chút hứng thú với những giải thích của Đường Phong, anh đáp: "Hiện giờ nói chút gì có ích đi, nghĩ xem chúng ta nên làm thế nào!"

"Xem ra chúng ta đành phải đội nước nhất chiến rồi!" rõ ràng là Makarov không hiểu â thành ngữ "đội nước nhất chiến" này.

Đường Phong im lặng, anh mượn ánh sáng đèn pin, soi thẳng về phía không thấy bờ của đầu bên kia hồ nước

trong lòng đất. Không khí ở đây lưu thông rất tốt, phía bờ bên kia chắc là có đường, lại nhìn nước hồ, cũng không sâu lắm. Đường Phong hạ quyết tâm: bơi qua hồ nước ngầm.

Khi Đường Phong nói ra ý kiến của mình, mọi người đều kinh ngạc, đến cả Hàn Giang cũng vô cùng ngạc nhiên Đường Phong hỏi Lương Viện: "Cô biết bơi không?" Lương Viện gật đầu: "Tôi còn bơi giỏi là đằng khác, chỉ có điều từng bơi trong hồ nước ngầm thế này bao giờ, ở dưới đó có thủy quái không nhỉ?"

"Cô yên tâm, ở đây đến cá còn chẳng có nữa là! Mọi người đều biết bơi, vậy thì bơi qua đi, tôi đoán hồ này không thể quá dài" -Đường Phong kiên định nói.

Makarov thử thăm dò nhiệt độ nước, lạnh thấu xương ông chau mày: "Nước rất lạnh, mọi người nhất định kiên trì, cũng phải giúp đỡ lẫn nhau, tôi xuống trước." -xong Makarov lục từ trong ba lô ra mấy chiếc kính lặn quân dụng đưa cho mọi người. Hàn Giang hơi bất ngờ, nghi nhìn Makarov rồi mới đón lấy kính.

Đường Phong và Lương Viện phía trước, Hàn Giang và Makarov phía sau, bốn người cởi áo khoác ra, cật vào trong ba lô, đeo kính lặn lên, lần lượt nhảy xuống hồ nước dưới lòng đất lạnh cóng. Đợi sau khi họ bơi được hơn chục mét, đám truy binh cũng đuổi đến nơi, chúng lập tức giương súng điên cuồng bắn xuống mặt hồ.

Thấy bắn xuống nước vô hiệu, lập tức có hai tên áo đen mở ba lô ra, lôi ra

hai thiết bị lặn mặc vào người, tay cầm khẩu súng p11 dưới nước, nhảy xuống dưới hồ.

Hồ nước trong vắt thấy tận đáy, khả năng nhìn được dưới nước rất cao, sau khi Đường Phong bơi được hai chục mét kinh ngạc phát hiện ra, dưới đáy hồ mọc rất nhiều ụ Màng khổng lồ nhô lên, có ụ thì mới mọo ụ thì đã cao ba bốn mét, còn có cả mấy cột đá khổng lồ cao tới năm sáu mét, đã gần chạm tới mặt nước, dưới mặt hồ rõ ràng là một rừng đá dưới nước, tươi đẹp hùng vĩ.

Đường Phong quay người lại nhìn Hàn Giang và Makarov bám sát phía sau. Hàn Giang bơi rất giỏi nên khỏi nói, Makarov tuy tuổi tác ã ngọt nghiệt bảy mươi, lại

đang bị thương nhưng dưới nước hồ lạnh buốt như vậy vẫn rất cù; nhìn tiếp Lương Viện bên cạnh, động tác chậmị thường, rõ ràng, cô ấy vẫn chưa thể thích ứng với nước hồ lạnh công dưới này... Không ổn! Chân trái của

Lương Viện đột nhiên bị chuột rút, cô đau đớn giãy giụa trong nước. Đường Phong vội vàng tiến đến kéo lấy Lương Viện, nhưng sức của một người rõ ràng không đủ, Hàn Giang tức tốc bơi đến cùng Đường Phong đẩy Lương Viện lên mặt nước, ngay sau đó, Đường Phong và Hàn Giang cũng cùng ngoi lên mặt nước. "Lương Viện, cô sao rồi?" -Đường Phong quan tâm hỏi?

Mặt Lương Viện tái xanh, thở hỏn hỏn, Hàn Giang trả lời thay cô ấy: "Bị chuột rút rồi, nước lạnh quá".

"Vậy làm thế nào? Không muốn chết thì phải cố gắng tới cùng!" -Hàn Giang cắn răng nói. Họ quay đầu lại thì đã không nhìn thấy hai bóng đen bám đuôi, Đường Phong vội

hỏi Lương Viện: "Lương Viện, cô vẫn ổn chứ?"

Lương Viện ra sức gặt đầu rồi lại lặn xuống nước. Đường Phong nhìn Hàn Giang, im lặng, lại bơi tới bên cạnh Lương, Viện, bơi tiếp gần chục mét lên phía trước. Lương Viện quả thực bơi rất chậm, Đường Phong trong

lòng sốt ruột, sao hồ nước nhỏ như vậy mà bơi mãi vẫn chưa đến bờ, nếu như truy binh đuổi kịp, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Đường Phong sốt ruột lo lắng, bất giác tăng tốc, một mình bơi lên phía trước, anh muốn xem phía trước còn bao xa mới đến bờ, nhưng đột nhiên, anh phát hiện dòng nước bên cạnh mình có chút không bình thường, anh mở trừng mắt trong nước, phát hiện phía trước tối đen, hồ nước ngăm màu xanh không thấy đâu nữa, chuyện gì thế này?

Đường Phong ngoi lên mặt nước, anh không nhìn ra phía trước, nhưng anh nghe thấy tiếng nước chảy ào ào. Mặt hồ trước mắt không còn yên ả nữa, dòng nước đột ngột chảy xiết, đầu óc Đường Phong cũng quay cuồng theo, anh suy nghĩ để phán đoán xem phía trước là gì? Đột nhiên, một ý nghĩ lóe lên trong đầu anh - phía trước là thác nước!

5

_Dòng nước chảy xiết đẩy Đường Phong Đường Phong giật bản mình, cố gắng bơi lùi lại, anh chặn đứng Lương Viện đang khó nhọc bơi về phía trước, rồi lấy tay ra hiệu cho Hàn Giang và Makarov, bốn người nổi trên mặt nước, Đường Phong chỉ về phía trước, nói nhỏ: "Thác Nước!". Mọi người đã hiểu ra, sự hoảng sợ đều hiện rõ trên khuôn mặt từng người, phía trước có thác nước, phía sau có truy binh, nếu rơi xuống dưới thác nước này, chắc chắn sẽ Chết chắc, truy binh thì đang đuổi tới nơi..ề giờ đã là đường • img rồi.

Lòng Đường Phong như có lửa đốt, một mình anh lại lặn xuống nước. Anh nhìn thấy những ụ đá chít chít dưới đáy hồ, sát vách động dưới đáy hồ có hai ụ đá rất to, một ụ đá to hơn một chút, cao khoảng bốn năm mét, một ụ đá thì nhỏ hơn, cao khoảng ba bốn mét, xung quanh hai ụ đá to này còn có rất nhiều những tảng đá nhỏ khác. Những ụ đá, tảng đá lớn lớn nhỏ nhỏ này hình thành nên một rừng đá; nhìn thấy vậy, trong lòng Đường Phong bỗng lóe lên một ý nghĩ.

Anh nổi lên mặt nước, ra hiệu cho mọi người lặn xuống dưới, sau đó chỉ chỉ vào hai ụ đá to, đưa mọi người bơi về phía rừng đá đó, mọi người bơi

tới bên ụ đá, rồi lại nổi lên mặt nước, Hàn Giang không thể chờ đợi thêm liền hỏi ngay: Nhất định là cậu đã có ý tưởng rồi phải không?"

Đường Phong ôm lấy ụ đá to nhất, thở hổn hển, đáp: Đúng! Mọi người nhìn thấy hai ụ đá to này rồi chứ? Đợi hai tên đó bơi tới đây, chúng ta sẽ ôm lấy hai ụ đá này rồi lặn xuống nước. Có ụ đá này che chắn, lần này chắc chắn chúng ta có thể thoát được, còn nếu như không thoát được, thì thôi đành phải bỏ mạng lại vậy".

Makarov cười ranh mãnh: "Tôi hiểu rồi, kế sách một mũi tên trúng hai đích, vừa có thể cứu được mạng chúng ta, vừa có thể khử được hai tên đó".

"Ông lão người Nga này, sao lại biết nhiều thành Trung Quốc thế nhỉ, nhưng ông nói sai rồi, lần này mượn dao giết người!"

Hàn Giang xem xét địa hình, hoàn toàn tán đồng ý kiến của Đường Phong, cuối cùng anh dặn dò: "Đây là thử thách quan trọng nhất của chúng ta, mọi người phải nín thở cho thật sâu, xuống nước rồi là không thể lấy hơi được nữa, đếm đến ba, một, hai, ba!" -Hàn Giang nói xong, hít hơi thật sâu, ôm lấy ụ đá to nhất, cùng Makarov lặn xuống nước, Đường Phong và Lương Viện bơi tới cạnh ụ đá to hơn. Đường Phong hỏi Lương Viện: "Chuẩn bị xong chưa?"

-Lương Viện gật gù: "Chuẩn bị xong rồi". Hai người cũng học theo Hàn Giang, hít một hơi thật sâu, lặn xuống nước, mặt đối mặt ôm chặt lấy ụ đá đó. Đường Phong giữ, hết sức mở to mắt, quan sát động tĩnh dưới hồ, từng giây, từng giây trôi qua, lúc này, từng giây trôi qua đối với họ cũng thật quá dài, và cũng quan trọng, vì bản thân anh không biết mình có thể kiên trì được bao lâu nữa. Anh nhìn Hàn Giang và Makarov, rồi lại nhìn Lương Viện, "Lương Viện, cô nhất định phải gắng gượng đấy!" -Đường Phong âm thầm cầu nguyện trong lòng.

Theo thời gian từng giây từng phút trôi qua, Đường Phong cũng cảm nhận được nhiệt độ cơ thể mình đang tức tốc hạ xuống, tai và mắt rõ ràng bắt đầu cảm thấy khó chịu. Ngược, phổi phải chịu đựng áp lực không thể chịu

đựng nổi, Đường Phong vẫn gắng sức chịu đựng. Nếu ngay cả bản thân mình cũng khó nhọc nhường vậy, thì Lương Viện sẽ thế nào đây?

Đường Phong không dám nghĩ tiếp, cũng không dám nhìn Lương Viện nữa...

Rút cuộc, hai gã đó cũng xuất hiện rồi, Đường Phong nhìn thấy rõ thứ chúng đang cầm trong tay là khẩu súng ngắn P11 do Đức chế tạo. Đường Phong trong lòng biết. nhưng lại có chút mừng thầm. Kinh ngạc ở chỗ bọn áo này không ngờ lại trang bị hiện đại đến vậy, toàn diện đến vậy, đến cả súng bắn dưới nước mà cũng có; mừng thầm ở chỗ, may mà họ không quay lại chiến đấu với bọn này.

Hai tên áo đen này rõ ràng không phát hiện ra bốn người nhóm Đường Phong, chúng vốn không ngờ rằng trong rừng đá này lại có thể nấp được mấy người khá to như họ, thúng chỉ biết tiến lên phía trước truy đuổi, nên bơi rất nhanh qua khu rừng đá này...

Đường Phong nhìn chăm chú mọi thứ, thời khắc quan trọng nhất tới rồi, chỉ cần gắng gượng hơn chục giây nữa, đợi hai tên đó rơi xuống thác nước là họ sẽ có thể nổi lên mặt nước, hộp từng hộp không khí tươi rói. Đột nhiên, Đường Phong phát hiện ra gã đang bơi phía trước bỗng ra sức giãy giụa trong nước, xem ra hẳn đã phát hiện thấy thác nước trước mặt; nhưng đã quá muộn, gã đó chưa kịp kêu lên câu nào thì đã bị dòng nước chảy xiết cuốn phăng xuống thác, không kịp

kêu tiếng kêu gào thảm thiết, không kịp kêu cứu, thậm chí còn không nghe thấy cả tiếng động mà hẳn rơi xuống. Hẳn đã âm thầm biến mất không chút động tĩnh như vậy thì lẽ nào thác nước phía trước sâu không thấy đáy?

Gã bơi phía sau phát hiện ra đồng bọn rơi xuống. biết được đại sự không ổn, sống chết cố bơi quay lại. Nhưng hẳn càng muốn bơi quay lại, dòng nước xiết càng muốn cuốn hẳn đi, nhưng mà tên này cũng thuộc dạng khỏe mạnh hơn người, nên sau một hồi giãy giụa, hẳn đã thoát được khỏi dòng nước xiết, bơi trở lại được.

Đường Phong âm thầm oán thán, vì mong rằng hai tên này nếu đều rơi cả

xuống thì mình sẽ có thể nổi lên mặt nước tha hồ hít thở, nhưng thật không ngờ, tên này lại bơi được Đường Phong cảm thấy cơ thể mình đã đến đỉnh điểm, anh biết mình không thể kiên trì thêm

Đúng lúc Đường Phong đang vô cùng khổ sở thì mặt nước bên cạnh bắn tung tóe, Lương Viện ngoi lên mặt nước. Đường Phong thấy vậy cũng ngoi lên theo, hớp lấy ngum không khí tươi rói, nhìn lại Lương Viện đã thấy mũi cô ấy chảy rờn rờn và bất tỉnh nhân sự.

Đường Phong và Lương Viện đã bị bại lộ như vậy rồi thì Makarov và Hàn Giang cũng không nhất thiết phải gắng gượng nữa, hai người lần lượt trước sau nổi lên mặt nước. Tiếng động họ phát ra khi giãy giụa khiến tên đang bơi phát hiện ngay ra họ, nhưng khi gã này chưa kịp phản ứng lại. Hàn Giang đã kịp thời dùng con dao găm quân dụng thu được ở Khương Trại phi thẳng vào đôi mắt. Gã này ban nãy vừa tiêu hao rất nhiều sức lực, càng không ngờ tới việc Hàn

Giang lại chủ động tấn công như vậy, nên chân tay hấn cuống quýt cả lên đến nỗi không bắn nổi phát nào, mắt trợn trừng trừng nhìn Hàn Giang ngay trước mặt.

Hàn Giang dùng tay trái kẹp chặt lấy người hấn, dìm xuống nước, tay phải dồn sức cửa một đường, cắt đứt cổ họng của hấn. Một đám bọt bong bóng sủi lên mặt nước, lúc này mắt hấn trợn ngược và vô cùng hoảng sợ, nên ra sức giãy giụa trong nước. Súng đã rút khỏi tay, hấn muốn ngoi lên mặt nước, nhưng Hàn Giang đã dồn hết sức lực của người đàn ông tráng kiện mà dìm hấn xuống nước sâu hơn ...

Đường Phong và Makarov kinh ngạc chứng kiến cảnh tượng này, nhưng họ không thể nhìn thấy rõ mọi việc dưới nước, nên Makarov rút dao găm ra, định lao đến trợ giúp. Đúng lúc đó, mặt hồ yên ắng trở lại, mặt nước vốn trong vắt bỗng loang ra vệt đỏ tươi, là máu, máu người, mùi tanh của máu chẳng mấy chốc lan tỏa khắp mặt hồ. Đây là máu của gã áo đen hay là của Hàn Giang gặp rủi ro?

Đúng lúc Đường Phong và Makarov đang chân chừ do dự thì một vật đen

sì nổi lên mặt nước. Vật đen thui đó dập dềnh theo dòng nước, trôi về phía trước. Dòng nước trước mặt bắt đầu chảy xiết, vật đen thui đó chẳng mấy chốc biến

mất theo dòng nước cuộn cuộn cuốn đi. Lúc này Đường Phong và Makarov đã biết gã đó đã bị Hàn Giang xử xong, nhưng Hàn Giang mãi vẫn chưa thấy ngoi lên mặt nước, nên lòng hai người bất giác trùng xuống.

Rút cuộc thì Hàn Giang cũng đã nổi lên mặt nước giữa Một vùng máu loang lổ, từ từ bơi về phía họ, đến lúc này Đường Phong và Makarov mới yên tâm trở lại. Hàn Giang bơi về, phát hiện Lương Viện vẫn bất tỉnh nhân sự, mặc cho Đường Phong kêu gọi thế nào, Lương Viện cũng không phản ứng gì. Hàn Giang nhìn Lương Viện rồi nói với Đường Phong: "Đừng gọi nữa, không ích gì.đâu, mau hô hấp nhân tạo đi".

"Cái gì? Anh bảo tôi hô h nhân tạo cho cô ta?" Đường Phong hỏi lại Hàn Giang.

"Phí lời, không phải cậu thì tôi chắc! Một trong những nhiệm vụ của cậu là bảo vệ Lương Viện mà".

"Nhưng đâu có nói là phải hô hấp nhân tạo ?"

"Thôi đi, đừng có được lợi lại còn làm ra vẻ ra nhanh lên!"

Makarov tiến lại vỗ vỗ vai Đường Phong: "Chàng trai đừng có ngượng!" - nói xong, Makarov và Hàn Giang bơi đi để tìm lối thoát khác. Lúc này, Đường Phong cũng không còn gì để đắn đo, anh hít một hơi thật sâu, từ từ kê sát miệng vào môi Lương Viện. Đôi môi Lương Viện lạnh tới nỗi không có lấy làn hơi ấm làm Đường Phong giật thót mình. Anh chưa từng bao giờ lo lắng cho Lương Viện như lúc này: ôm chặt lấy Lương Viện, muốn lấy thân nhiệt của mình ủ ấm cho cô ấy... Lương Viện rút cuộc đã dần dần tỉnh lại, thấy mình đang nằm trong lòng Đường Phong, được Phong hô hấp nhân tạo, khuôn mặt trắng bệch bất giác ửng

đỏ. Đường Phong thấy Lương Viện tỉnh lại, đang định Buông tay ra thì Lương Viện lại ra sức ôm chặt lấy anh không rời...

"Thôi nào, thôi nào, đây không phải là nơi để thân mật, ban nãy còn ngại ngần e thẹn, bây giờ đã lại không nỡ buông nhau ra rồi!" -Hàn Giang và Makarov không biết từ lúc nào đã lại đứng bên cạnh họ.

Đường Phong và Lương Viện quỵn luyến buông nhau ra, Hàn Giang cười nói: "Ban nãy nhân lúc hai người hôn nhau, tôi và Lão Mã đi thăm dò đường, phát hiện ra một miệng Hang rộng khoảng hai mét trên vách động dưới nước, cách rùng đá này không xa lắm. Tôi đã bơi vào trong xem sao, bên trong là một con đường rất hẹp".

"Ý của anh là chúng ta sẽ bơi ra theo con đường đó?" – Đường Phong hỏi.

Hàn Giang gật đầu: "Chẳng còn cách nào khác".

"Nhưng con đường đó dài đến đâu, thông tới đâu, chúng ta cũng không biết, hơn nữa anh xem Lương Viện, cô ấy... mắt Đường Phong lúc này nhìn Lương Viện tràn đầy sự thương xót.

"Đường Phong, vừa hô hấp nhân tạo một cái là quan tâm người ta vậy sao".

"Bảo vệ Lương Viện, là nhiệm vụ mà anh đã giao phó cho tôi! Đây là anh nói mà".

"Đừng có lí luận với tôi nữa!" -Hàn Giang quay lại

Lương Viện: "Tôi đã tính toán sơ sơ, con đường này khả năng dài hơn hai chục mét, tôi cũng không rõ bơi qua đó thì sẽ đến đâu. Sao rồi? Cô ổn chưa?"

Có sức mạnh của tình yêu, tinh thần Lương Viện đã hơn rất nhiều, cô kiên định gật gù đầu với Hàn Giang, đáp: tôi vẫn có thể gắng được!"

"Được! tinh thần thiếu nữ thật đáng khen ngợi", Hàn Giang cổ vũ Lương Viện xong, làm người dẫn đầu, lặn xuống, nước. Đường Phong bảo vệ Lương Viện cũng lặn xuống nước chẳng mấy chốc, họ đã chui vào trong

thông đạo màu trắng

rất hẹp. Ở đây không có những ụ đá to giống như trong hồ nước ngầm, chỉ có vài ụ đá nhỏ mới nhô lên, cho thấy niên đại hình thành ở đây muộn hơn, nên vẫn chưa có nhiều ụ đá to. Thông đạo màu trắng ngắn hơn Hàn Giang dự đoán, nên

sau khi bơi được khoảng mười lăm mét, mọi người lại đến một hồ nước ngầm khác. Hồ nước ngầm này không to lắm, nước không sâu, cũng không có ụ đá mà chỉ là một hồ nhỏ hoàn toàn khép kín, nên mọi người lại bơi tiếp mấy phút, rút

cuộc đã nhìn thấy bờ.

Lên đến bờ, bốn người toàn thân run rẩy, ngồi bệt trên

bờ, hóp lầy từng hóp không khí tươi rói trong động. Mãi một lúc sau, Lương Viện mới cất lời trước: "Ban nãy thật sự nguy hiểm quá, nếu như rơi xuống thác nước thì chúng ta bây giờ đã xong hết rồi, đại nạn không chết, ắt có hậu phúc" -Lương

Viện tự an ủi bản thân.

Đường Phong lại nói: "Thực ra, chúng ta nên cảm ơn vận may của mình, vì hiện đang là mùa nước cạn, nếu như là mùa hè lượng nước dồi dào, thì hồ nước ngầm đó sẽ đầy mức nào? E rằng chỗ chúng ta đang ngồi hiện giờ cũng đang Ngập trong nước".

Makarov trầm trồ: "Cái động đá vôi này thần kỳ thật đấy, bên trong còn có cả thác nước, hơn nữa lại còn là thác nước nhiều tầng, phía dưới thác nước không biết sẽ thông tới đâu? Tôi ở Nga chưa từng nhìn thấy huyết động nào thần kỳ như vậy".

"Đúng vậy! Cái động này tôi cũng chưa từng nghe nói tới. xem ra chúng ta là nhóm người đầu tiên phát hiện ra. Nếu như có thể ra ngoài, chúng ta s...-vừa nói, Đường Phong vừa định cởi quần áo ướt sũng trên người ra,

Hàn Giang vội vàng ngăn anh lại: "Đừng cởi quần áo vội, ở đây chưa phải là nơi nghỉ ngơi, chúng ta phải đi xa một chút, đến nơi an toàn sẽ lại nghỉ tiếp".

"Lẽ nào chúng ta ở trong hang đá vôi lạnh lẽo lại mặc quần áo ướt sũng thế này đi sao? Tôi thấy chúng ta không bị bọn áo đen đó đánh chết thì cũng chết vì cảm lạnh cũng nên!" -Đường Phong ca thán.

Hàn Giang lắc lắc đầu: "Đường Phong, đừng kêu ca nữa, khắc phục chút đi!" -vừa nói anh vừa đứng dậy, nhìn nhìn thông đạo tối đen sau lưng: "Quay về thì không quay được nữa, chỉ còn con đường này, từ đây đi thôi".

Bốn người lại đi vào một đường hầm. Hàn Giang đi đầu soi đèn pin; anh bất giác mừng thầm trong bụng, may mà pin này chịu được nước nên chưa bị nước làm hỏng. Không biết đi được bao lâu, họ đến một đại sảnh đá vôi huy hoàng hơn hẳn -đại sảnh màu vàng cam, ở đây to hơn, hùng vĩ hơn, càng khó tưởng tượng hơn đại sảnh hình bầu dục và đại sảnh thác đá, bởi trên khắp vách động trong đại sảnh, có vô số những lỗ nhỏ, suối đá màu cam, màu đỏ và màu vàng. Từ vô SỐ những lỗ nhỏ này chảy ra, tuôn trào ra ngoài, phủ kín gần như hầu hết vách động, hình thành nên cảnh quan độc đáo kỳ lạ đến vô cùng.

Hàn Giang ngạc nhiên thốt lên: "Đại sảnh này quả thật ngoài sức tưởng tượng". Đường Phong, Lương Viện và Makarov hoàn toàn quên mất sự lạnh giá trên cơ thể, người nào người nấy há hốc mồm kinh ngạc, mắt mở to, chìm đắm trong cảnh quan hùng vĩ này.

Một lúc lâu sau, Đường Phong mới trầm trồ: "Tôi cảm giác mình đang ở một thế giới hoàn toàn khác".

"Đúng vậy! Tuy bị người ta truy sát, nhưng chuyến đi này của chúng ta quả thật không lãng phí" -Lương Viện vẫn còn chút phấn khởi.

Hàn Giang đi một vòng quanh đại sảnh màu vàng cam. sau đó mở ba lô ra, lôi ra chiếc la bàn và GPS. "Mong là hai thứ này chưa bị hỏng, nhìn thì thấy hình như vẫn bình thường, nhưng... thế này là thế nào!" Hàn Giang đột nhiên hét lên kinh ngạc. Mọi người quay lại xem, Hàn Giang chỉ vào GPS

và la bàn, nói: "Ở đây không nhận được tín hiệu vệ tinh thì là bình thường, nhưng mọi người xem, cái la bàn này làm sao vậy?"

Nhìn bên ngoài, la bàn không có bất cứ hỏng hóc nào, nhưng kim la bàn lại quay tít cả lên, nên không thể nhận biết được bên nào là Bắc bên nào là Nam. "Lẽ nào từ trường ở đây không có tác dụng nữa sao?" -Đường Phong nghi ngờ không hiểu.

Cuối cùng, vẫn là Makarov kiến thức uyên bác nói:

Lúc tôi còn phục vụ trong quân đội, đã từng tới Afghanistan, TRong một lần chỉ huy một binh đoàn đặc chủng truy kích một đội du kích, đội du kích này đã dụ chúng tôi vào một hang động trong núi. Trong hang động đó,động nổi động, có rất nhiều ngã rẽ, chúng tôi vào đó chưa được bao lâu thì đã chóng hết cả mặt khi di chuyển, lúc đó la bàn của chúng tôi cũng xuất hiện tình trạng như thế này, hoàn toàn không biết được phương hướng. Tôi thấy tình hình không ổn, lập tức chỉ huy mọi người rút lui theo đường đến, nhưng cuối

cùng chúng tôi vẫn lạc đường. Trong động, chúng tôi không ngừng bị quân du kích mai phục, nên rút cuộc, chỉ có mình tôi rhoát ra được khỏi hang núi. Sau khi thoát ra, tôi không sao hiểu nổi nên đã báo cáo tình hình với cấp trên. Sau này trong một lần hành động, sau khi chúng tôi phải trả giá rất đắt thì cuối cùng mới hoàn toàn chiếm lĩnh được hang động đó. Sau đó, cấp trên đã mời chuyên gia đến khảo sát hang động này. Kết quả khảo sát là trong động có mạch khoáng sản sắt nam châm, cho nên..."

"Ý ông nói là sắt nam châm là linh hồn ở đây, cũng có nghĩa là ở đây có mạch khoáng sản sắt nam châm?" -Hàn Giang ngắt lời Makarov.

"Tôi nghĩ chắc là như vậy, vì ngoài điều này ra, tôi cũng không tìm được cách giải thích nào hợp lý hơn" Makarov đáp.

"Nói như vậy, hiện giờ chúng ta đã hoàn toàn mất phương hướng, lạc đường trong huyết động khổng lồ này . . Đường Phong toát mồ hôi hột.

"Bây giờ phải làm thế nào? Nếu như chúng ta vĩnh viễn không thoát ra

được, thì sẽ..." -Lương Viện nói mà chỉ chực khóc.

"Không phải lo lắng, tiêu cô nương, cùng lắm chúng ta ở đây sống cuộc sống của người nguyên thủy, vẽ tranh trên vách động, ghi chép lại sự tích anh hùng của chúng ta. Rồi bao nhiêu năm sau, khi các nhà thám hiểm phát hiện ra chỗ này, thì sự tích của chúng ta sẽ được lưu truyền khắp thiên hạ. Đến lúc đó, chúng ta đều thành người nổi tiếng rồi, khà khà!" -Makarov đến lúc này mà vẫn không quên pha trò.

"Cháu không thèm làm người nổi tiếng chết tiệt gì đấy đâu! Cháu vẫn còn trẻ mà!" -Lương Viện không những không vui vẻ trước lời pha trò của Makarov, ngược lại còn rơi vài giọt nước mắt khiến Đường Phong lại càng thêm xót xa

"Được rồi, nhanh chóng tìm lối thoát thôi!" – Hàn Giang luôn giữ được đầu óc tỉnh táo. Thế nhưng mọi người đi một vòng trong đại sảnh vàng cam, trừ đường hầm lúc tới đây ra, thì cũng không tìm thấy một thông đạo nào khác. Lẽ nào ở đây chính là điểm tận cùng của huyết động?

8

_Mọi người đều bắt đầu trở nên lo lắng, không tìm thấy lối ra thì làm thế nào? Chắc chắn là không thể theo đường cũ về chứ nhỉ? "Không! Không thể không có lối ra, nhất định vẫn còn có lối ra" -Hàn Giang suy đoán.

Trong lúc nước sôi lửa bỏng, Đường Phong đột nhiên hét lên từ trong một góc đại sảnh vàng cam: "Ở đây có cái cửa hang!" Mọi người chạy tới, cùng nhau quan sát, hóa ra là một cửa hang hình tròn hướng xuống dưới, chuẩn xác mà nói, đây nên gọi là giếng mới đúng!

"Giờ không có công cụ thì làm thế nào để xuống?" -Hàn Giang nhìn vào miệng giếng tối đen, sâu không thấy đáy nói.

Mọi người nhìn nhau, chẳng ai có cách gì. Đột nhiên,

Đường Phong hình như lại phát hiện ra điều gì đó, cúi người xuống, dùng đèn pin soi một vòng từ đầu tới chân lần theo cửa hang, Hàn Giang có chút mất kiên nhẫn nói: "Đừng soi nữa, căn bản không thể nhìn thấy đáy được!"

Đường Phong đáp: "Không phải tôi muốn nhìn tận đáy mà là đang tìm dây thừng".

"Cậu điên à, ở đây lấy đâu ra dây thừng?"

"Mọi người xem, đây là cái gì?" - Mọi người cúi người tỉ mỉ quan sát, khi đèn pin của Đường Phong soi xuống dưới,

Mọi người nhìn thấy trong một góc giếng, hóa ra có treo một sợi dây ni lông. Sợi dây này thả thẳng xuống giếng. Lần theo sợi dây, mọi người phát hiện ra trên vách đá cách giếng thẳng hai mét, có hai chiếc đinh to được người ta đóng chặt vào đó,

xung quanh đinh sắt còn có một cuộn dây ni lông.

"Sao ở đây lại có sợi dây? Lẽ nào trước khi chúng ta đến đã có người từng tới đây?" – Về mặt Hàn Giang vô cùng kinh ngạc

"Có lẽ là như vậy! Xem ra chúng ta không phải là nhóm người đầu tiên tiến vào hang đá vôi này rồi -Makarov thất vọng nói.

"Không! Không thể có điều đó, nếu như có người từng tới đây thì tại sao thế giới bên ngoài không biết tới sự tồn tại của huyệt động này?" -Hàn Giang vẫn không chịu tin vào sự thật này.

Trên mặt Makarov lộ ra nét biểu cảm kỳ lạ, ông nói:

"Đó chỉ là một khả năng".

Cái gì?

"Trước chúng ta, tất cả những người vào thám hiểm

động, không có một ai còn sống để ra ngoài!" -Makarov đưa ra kết luận khiến mọi người sồn da gà – tất cả những người vào trong động đều chết rồi! Mọi người không chịu tin vào kết luận đó, nhưng lại không có bất cứ lí do nào để có thể phản bác lại.

Đường Phong cầm cuộn dây ni lông cạnh thành giếng lên, xem xét: "Phần dây để lại bên trên cũng rất dài, không biết bên dưới còn dài đến đâu?" -

Vừa nói, Đường Phong vừa kéo lên trên. Thời gian trôi qua từng giây từng phút, sợi dây ni lông trên tay Đường Phong càng kéo càng dài, mắt mọi người càng trợn càng to, bởi vì... bởi vì sợi dây ni lông trông rất bình thường này, hóa ra kéo mãi không hết, không tính cả cuộn dây vốn ở trên giếng, chỉ tính riêng dây ni lông kéo được lên trí ít giếng đã dài gần năm mươi mét rồi. Tay của Đường Phong bắt đầu khẽ run rẩy, sợi dây dài miên man này rốt cuộc dài đến đâu đây? Chiếc giếng này rốt cuộc sâu bao nhiêu mét? Cuối cùng, khi Đường Phong nhắc đoạn ni lông cuối lên, mọi người lúc

đó ngạc nhiên ngậy cả người ra vì đoạn dây ni lông cuối cùng này hóa ra lại bị cắt phăng ngọt lịm...

Đây là thứ gì mà lại cắt phăng dây ni lông ngọt lịm như vậy? Mọi người kinh ngạc nhìn chăm chú sợi dây và miệng giếng trước mắt. Hàn Giang cẩn thận quan sát hồi lâu, suy đoán: Từ hình dáng, chất liệu và tính chất của sợi dây này có thể thấy rằng nó đã có từ nhiều năm trước rồi, tuyệt đối không phải là thứ của một hai chục năm nay".

"Ừm, tôi thấy lịch sử của cuộn dây này ít nhất phải trên bốn mươi năm, thậm chí còn nhiều hơn" -Makarov đồng ý với phán đoán của Hàn Giang.

Hàn Giang lại nói: "Từ độ dài của sợi dây treo trong giếng mà phán đoán thì cái giếng này ít nhất cũng phải sâu hơn năm mươi mét; dây đứt rồi, cho thấy độ sâu của giếng

không chỉ dừng lại ở năm mươi mét".

"Đúng vậy, cái giếng này rút cuộc sâu bao nhiêu mét đây?" -Đường Phong hỏi.

"Muốn biết sâu bao nhiêu, thì phải xuống xem sao!"

"Cái gì? Anh muốn xuống dưới!" -Mặt Đường Phong toát lên vẻ kinh ngạc.

Hàn Giang giẫm giẫm lên sợi dây, gật gật đầu, nói với mọi người: "Tuy sợi dây này nhiều năm tuổi rồi, nhưng vẫn khá chắc chắn. Hiện tại tôi nghĩ

không còn có đường thoát nào khác, chỉ có cách xuống thăm dò thì may ra còn có cơ hội thay đổi thời cơ. Ngoài ra, mọi người có cảm nhận được luồng không khí không? Chúng ta có thể đi được tới nơi sâu như thế này mà, không khí vẫn rất tốt, luồng không khí lên từ giếng. Điều này chứng minh dưới giếng thẳng chắc là có không gian rất rộng lớn. Hiện giờ tôi quả thật không thể tưởng tượng, không gian trong động đá vôi này rút cuộc rộng lớn nhường nào!"

Hàn Giang kiểm tra một chút hai chiếc đinh sắt lớn, đinh sắt được ghim kiên cố vào trong vách đá, vô cùng chắc chắn. Hàn Giang nhìn mọi người, cười nói: "Đừng có mặt mày ủ rũ như thế, chúng ta hiện giờ không phải vẫn đang rất ổn sao? Tôi xuống trước! May mà trước đây tôi đã học một khóa leo dây. Mọi người tóm lấy một ít dây, nếu tôi gặp phải nguy hiểm gì, hoặc là muốn mọi người kéo sợi dây lên thì ra sức đạp sợi dây".

Mọi người nhìn nhau, không ai nói gì cả, cùng lúc gật gật đầu với Hàn Giang. Hàn Giang buộc một đầu sợi dây vào thắt lưng mình, chui vào giếng... chẳng mấy chốc, bóng dáng Hàn Giang đã mất hút trong giếng...

9

_Tuy có đinh sắt cố định, nhưng mọi người vẫn căng thẳng tóm lấy sợi dây. Một phút sau, ba phút sau, năm phút sau, mười phút sau, mười lăm phút sau... theo thời gian từng giây từng phút trôi đi, tim mọi người đập mỗi lúc một nhanh, lòng bàn tay cũng ướt đầm mồ hôi. Sợi dây trong tay mọi người tuột xuống từng chút, từng chút một. Năm mét, mười mét, hai mươi mét, ba mươi mét, bốn mươi mét, mọi thứ dường như vẫn bình thường... Đột nhiên, sợi dây trong tay mọi người giống như không thể điều khiển nổi, rơi vun vút xuống dưới giếng, tiếng động đáng sợ vọng lên từ dưới giếng, năm mươi mét, sáu mươi mét... mọi người bừng tỉnh, dốc hết sức kéo sợi dây lên, nhưng sợi dây vẫn vun vút tuột xuống. Đường Phong cảm thấy lòng bàn tay mình như bị sợi dây cọ rách, nhưng anh vẫn không thể khống chế được sợi dây, dưới giếng thẳng hình như có một sức mạnh khủng khiếp không thể gọi tên, đó là gì nhỉ? Quái vật hung mãnh? Hay là... Hai tay Makarov kéo sợi dây, một chân đạp lên vách đá, trán đổ mồ hôi, ông

không kịp nghĩ ngợi nhiều nữa, hướng xuống miệng giếng dưới chân hét toáng lên: "Hàn! Hàn! Xảy ra chuyện gì vậy?"

Trong giếng chỉ có âm thanh vọng lại kéo dài, không có tiếng Hàn Giang đáp lại, đến cả tiếng động đáng sợ cũng không nghe thấy nữa. Cuối cùng, sợi dây dừng lại không tiếp tục tuột xuống nữa, ba người phía trên giếng thẳng mết mỏi rã rời ngồi bệt bên cạnh giếng, nhưng họ không kịp nghĩ ngợi, lập tức lại lao tới bên miệng giếng, kêu gọi Hàn Giang. Không có hồi âm, Đường Phong vội vàng kéo sợi dây lên, nhưng khi tay vừa chạm vào sợi dây thì anh đã lập tức kinh ngạc kêu lên: "Không ổn!"

"Sao thế?" -Lương Viện và Makarov quan tâm hỏi. Đường Phong không trả lời, chỉ lo lôi sợi dây lên. Mấy phút sau, Đường Phong kéo được đoạn dây cuối cùng lên, Hàn Giang đã biến mất rồi! Ba người mắt tròn mắt dẹt, không biết phải làm thế nào, sự khủng hoảng đầy ắp trong

mắt mỗi người. Trong bầu không khí lặng lẽ đó, Lương Viện

đã bật khóc thành tiếng: "Dưới đó rút cuộc có thứ gì đáng sợ vậy?"

"Lương Viện, đừng có khóc! Tôi chưa chết! Ha ha Dưới này quả thật là quá đẹp!" -Đột nhiên, một giọng nói vang vọng từ trong giếng thẳng vọng lên. Lương Viện lập

tức ngừng khóc bởi cô đã nhận ra giọng nói đó, chính là Hàn Giang!

"Anh sao rồi?" -Lương Viện hướng về giếng thẳng lớn tiếng hỏi.

"Bị trầy xước chút thôi, không sao cả, có thể nhìn thấy cảnh đẹp như thế này thì chết cũng đáng đấy!" -giọng Hàn Giang oang oang vang vọng trong giếng.

"Anh còn ung dung vậy sao, ban nãy rút cuộc sao thế. Làm chúng tôi sợ chết khiếp!" -Đường Phong hỏi.

"Khà khà, đừng hỏi nữa, tôi không thể diễn đạt bằng lời được, mọi người xuống đây sẽ biết, Lương Viện, cô trước đi, sau đó đến Đường Phong, cuối

cùng thì tử cho Lão Mã rồi, đoạn cuối cùng trong giếng thẳng là một con dốc có rất nhiều đá vụn, mọi người phải cẩn thận, ban nãy tôi đã bị ngã ở đây, khà khà, dưới này quả thật quá hùng vĩ!" dưới giếng vọng lên tiếng cười ngốc nghếch của Hàn Giang;

"Tôi nghĩ anh ta bị ngã đập đầu xuống đất rồi nên, tôi chưa bao giờ thấy anh ta như vậy" -Đường Phong lẩm bẩm.

"Có lẽ dưới đó thật sự rất đẹp!" -Lương Viện nói.

"Cảnh có đẹp đến thế nào đi chăng nữa thì hiện tại cũng không thể khiến tôi hứng thú được..." -Đường Phong mau tới đây, phía dưới lại vọng lên tiếng Hàn Giang: "Quên không nhắc nhở mọi người, trong giếng thẳng có hai thứ rất đáng sợ, mọi người phải chuẩn bị tâm lý trước đây".

Thứ đáng sợ? Đường Phong, Lương Viện và Makarov nhìn nhau, không hiểu Hàn Giang ý gì, hỏi lại Hàn Giang nhưng bên dưới không thấy tiếng trả lời.

Đường Phong giúp Lương Viện buộc chặt sợi dây, từ từ thả Lương Viện xuống dưới, lúc mới bắt đầu mọi việc đều hết sức bình thường, nhưng khi sợi dây thả xuống dưới được khoảng năm mươi mét, trong giếng thẳng âm u đột nhiên

vang lên tiếng kêu thất thanh của Lương Viện, lòng Đường Phong ngay lập tức thất lại.

Tiếng kêu thét xé rách tâm can của Lương Viện khiến lông tơ trên người Đường Phong cũng dựng hết cả lên. Anh hướng về phía giếng thẳng lớn tiếng kêu gọi Lương Viện, chỉ thấy tiếng khóc thút thít của cô ấy vọng lên, xem ra Lương Viện vẫn chưa bị nguy hiểm tới tính mạng. Sợi dây tiếp tục thả xuống dưới, nhưng chưa được bao lâu, trong giếng thẳng lại vọng lên tiếng thét thất thanh của Lương

Đường Phong không thể chịu đựng được nữa, đang định kéo sợi dây lên thì bên dưới lại vọng lên tiếng của Hàn Giang. "Đường Phong, đừng kéo dây lên, Lương Viện đã an toàn rồi".

Rút cuộc Lương Viện đã gặp phải thứ gì dưới giếng mà khiến cô ấy khiếp sợ đến vậy? Đường Phong mang theo một bụng nghi ngờ nên đã buộc đèn pin lên cánh tay xuống giếng. Đường Phong đã từng học được chút ít kỹ thuật leo vách đá và leo dây khi ở trong lão K, nên chẳng mấy chốc anh đã xuống được hơn ba mươi mét. Trong giếng thẳng dường như mọi thứ đều vẫn bình thường, nhưng Phong vẫn không dám lơ là cảnh giác. Xuống được khoảng bốn mươi mét, chân Đường Phong chạm tới vách động, ở đây không giống như trạng thái treo lơ lửng ban nãy nhưng chỗ này trong giếng thẳng đã xuất hiện một con dốc, chân Đường Phong đã có thể giẫm lên con dốc nhám thạch mà từ từ tụt xuống. Nhưng, ở đây không vì xuất hiện con dốc trở nên dễ đi hơn, con dốc phủ đầy đá vụn, vách đá bên lởm chởm những hình thù quái dị, nhám thạch giống như bất cứ lúc nào cũng có thể sụt xuống làm Đường Phong

thót tim, ban nãy chính ở chỗ này Lương Viện... Đột nhiên Đường Phong trượt chân, đứng không vững, xem chút là trượt ngã, may mà sợi dây buộc trên người đã treo anh lửng trên không trung. Người Đường Phong đung đưa lại trên không, anh nhắm chuẩn một chỗ, ra sức khom lưng đập mạnh một cái, hai chân lại đứng trên con dốc; nhưng Đường Phong vừa mới đứng vững thì bỗng phát hiện ra trên vách đá trước mặt, có một bộ xương trông vô cùng hung tợn

Dưới ánh sáng của đèn pin soi rọi, bộ xương ánh lên chú ánh sáng âm u lấp loáng, thật là khủng khiếp. Trong giếng thẳng tối om này, gặp phải một bộ xương đáng sợ như vậy nên cảm giác nghẹt thở bao trùm lấy Đường Phong. Anh muốn hét lên, nhưng hét không thành tiếng. Anh thở hổn hển, điều chỉnh trạng thái của bản thân, mãi một lúc sau, anh mới bình tĩnh trở lại. Giờ thì anh đã hiểu Lương Viện lại hét lên thất thanh như vậy, và cũng đã hiểu thứ đáng sợ mà Hàn Giang nói là cái gì, chính là bộ xương này! Nhưng, Hàn Giang nói có hai thứ đáng sợ, nói

như vậy, thì đằng sau vẫn còn một bộ xương nữa sao?

Quả nhiên, khi Đường Phong xuống tới khoảng sáu mươi mét, ở đây lại đột nhiên xuất hiện một bộ xương khác,

Chỉ có điều bộ xương này không còn hoàn chỉnh mà đã rơi vãi trên đất. Lần này thì Đường Phong đã bình tĩnh hơn, anh lại tiếp tục tụt xuống hơn chục mét nữa thì tới điểm cuối của con dốc. Tại đây, anh đã nhìn thấy Hàn Giang và Lương Viện, và cũng nhìn thấy một cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi trong cả cuộc đời mình. Đây là một đại sảnh trắng, giống như thế giới cổ tích toàn một màu trắng vậy, cao bằng khoảng hơn chục tầng lầu. Không gian đại sảnh của động đá vôi to đủ bằng hai sân bóng đá, trên vách đá, thậm chí là trên nền đất, khắp nơi đều mọc lên những ụ tạch cao màu trắng đủ mọi hình dáng kỳ dị, óng ánh bắt mắt. cả hang động đá vôi như được khoác lên tấm áo trắng.

Trên đỉnh đại sảnh, hàng chục chiếc trụ cột thạch cao to lớn màu trắng trong suốt, giống như những chùm đèn khổng lồ rọi sáng toàn đại sảnh. Đường Phong bắt giác kinh ngạc thẫn

thờ, anh ngẩng đầu lên, nhìn ngắm thế giới ngầm không thể tưởng tượng này, miệng lẩm bẩm: "Quả thật quá đẹp!" đó cười ngốc nghếch, anh cũng giống Hàn Giang "ngã đập đầu xuống đất".

Chẳng bao lâu sau, Makarov cũng đã xuống tới nơi. Sau khi nhìn ngắm sơ qua cảnh đẹp, Makarov lấy ra một khẩu súng ngắn hoen rỉ loang lổ, nói với mọi người: Khi này tôi mới nhận được nó bên cạnh bộ xương thứ hai trong giếng đáy. Súng ngắn Walther PPK nòng 7,65 ly do Đức chế tạo năm 1935, nhưng đã han rỉ hỏng rồi, chắc là không dùng được nữa".

Hàn Giang đón lấy khẩu súng, xem xét: "Han rỉ tới mức này, chắc cũng có nhiều năm nay rồi. Xem ra chủ nhân của khẩu súng này chính là bộ xương ban nãy trong giếng. Liên hệ với những gì chúng ta dự đoán trước đó, hiện giờ căn bản có thể đoán định, trước chúng ta, dĩ nhiên không phải rất gần đây, phải tầm khoảng mấy chục năm trước, đã từng có nhóm người đi vào trong huyệt động này".

"Sao dám người đó lại vào trong huyết động xa xôi này nhỉ ? Lẽ nào chỉ là đến khảo sát ?" -Đường Phong hỏi.

"Tôi nghĩ không đơn giản như vậy, nếu như chỉ là thám hiểm khoa học thông thường thì sao phải mang theo súng?"

Phải hiểu rằng, súng ngắn Walther PPK nòng 7,65 ly năm đó là hàng hiếm, tại Trung Quốc tôi nghĩ để có được nó không hề đơn giản" -Makarov đưa ra phán đoán của mình từ những gì trên khẩu súng.

Hàn Giang gật đầu: "Đám người đó chắc chắn không đơn giản, mục đích bọn họ tới đây rất đáng để nghi ngờ".

Đường Phong đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, kinh ngạc nói: đây có khi nào là Hắc Đầu..."

"chúng ta tìm kiếm xem bọn họ còn để lại thứ gì ở đây không" -Hàn Giang quyết đoán ngắt lời Đường Phong, sau đó hậm hực trợn mắt nhìn Đường Phong một cái, đó là bí mật của họ, không thể để Makarov biết được.

Mọi người đi một vòng trong đại sảnh màu trắng, phát hiện thêm hai chiếc thùng và một đồng củi gỗ. Mở thùng ra, bên trong hóa ra là một thùng đầy ắp nến, còn một thùng nữa làm bằng da được chế tạo để đi khảo cứu, khóa đã han

rỉ chết cứng, mở ra xem, bên trong ngoài mấy viên đạn đã rỉ thì cũng chẳng còn gì cả.

Đường Phong nghi ngờ nhìn chiếc thùng da này: trong chiếc thùng này, trước đây chắc chắn là để đồ, thậm chí còn là đồ rất quan trọng, nếu không thì cũng chẳng cần phải tốn nhiều công sức đem nó tới huyết động tận sâu trong

lòng đất thế này".

Makarov so sánh mấy viên đạn rỉ vàng trong thùng da,

nói: "Mấy viên đạn này là đạn của khẩu súng ngắn Walther PPK nòng 7,65 ly".

"Nếu như vậy thì chủ nhân của chiếc thùng này cũn chính là chủ nhân của khẩu súng ngắn, cũn chính là bộ xương trong giếng thẳng đó?" -Đường Phong nói.

Hàn Giang khắg địn: "Chắk là như vậy; tạm thời bỏ mặc nhữn thứ này đi, tiền nhn đã chuẩn bị cho chúng ta nển và gỗ thế này rồi, chúng ta nên ở đây nghỉ ngơi chút đã, rồi hong khô quần áo ướt trên người. Tôi nghĩ, ở đây chắk là Trong đại sảnh màu trắng, gió lưu thông rất tốt, đốt nển không thành vấn đề, chỉ có điều đổng củi đó, để lâu năm trong hang đổng âm u ẩm ướt nên phần lớn đã bị mục nài không dùng đượ nữa, nhưng còn một ít vẫn có thể nhóm lửa. Vậy là, Hàn Giang nhóm một đổng lửa lên, đem lại chút ấm áp cho mọi người.

Mọi người để Lương Viện hong khô quần áo đầu tiên, mấy người còn lại lui ra chỗ khác. Makarov về ngoài trông như bị cảnh đẹp trong đại sảnh màu trắng hớp mắt hồn, nhưng thật ra ông vẫn luôn lo lắng cho Yelena; còn Hàn Giang thì kéo Đường Phong sang một bên, nhìn bề ngoài hai người có vẻ như cũn đang thưởng thức cảnh đẹp trong đổng, nhưng khi đến chỗ khuất, Hàn Giang lập tức khế hỏi: "Kệ tranh ngọc vẫn ổn chứ?"

Đường Phong quay đầu lại liếc Lương Viện đang bán khỏa thân bên đổng lửa một cái, ba lô của anh đang ở chỗ Lương Viện, khế đáp: "Anh yên tâm, không vấn đề gì cả, ban nầy tôi kiểm tra qua rồi, kệ tranh ngọc lành lặn như lúc ban đầu".

Hàn Giang yên tâm hơn một chút, anh lại nhớ tới câu nói ban nầy của Đường Phong, bèn hỏi: "Ban nầy cậu nghi ngờ hang đổng đá vôi này chính là Hắc Đầu Thạch Thất mà chúng ta cần tìm kiếm?"

Đường Phong khế gật đầu, đáp: "Rất có khả năng như vậy. Trên cao nguyên tây bắc Tứ Xuyên, hang đổng đá vôi karrst vốn rất hiếm gặp, huống hồ đây còn là hang đổng đá vôi karst hùng vĩ huy hoàng như thế này? Bởi vậy, tôi suy đoán, hơn một nghìn năm trước, bộ lạc Đẳng Hạng Khương sinh sống ở đây, rất có thể đã phát hiện ra hang đổng đá vôi này, và đã từng sinh sống trong huyệt đổng này. Giống như dân tộc du mục Tiên Ti nổi

tiếng trong lịch sử Trung Quốc vậy, khởi nguồn tại động Ca Tiên vùng rừng rậm thăm thẳm Đại Hưng An Lĩnh phía đông bắc Trung Quốc, người TiênTi sau này di chuyển xuống trung nguyên phía nam, kiến lập lên vương triều Bắc Ngụy. Thế nhưng, người Tiên Ti không bao giờ quên được động Ca Tiên -nơi khởi nguồn của dân tộc họ, nên họ đã nhiều lần phái người trở về tẢi. Nếu như những suy đoán vừa rồi của tôi là sự thật, thì ở đây quả thực là Hắc Đầu Thạch Thất mà chúng ta tìm kiếm. Đó chính là sau khi vương triều Tây Hạ bị diệt vong, rất có khả năng một nhánh người Đàng Hạng đã mang theo một tấm kê tranh ngọc trở lại Hắc Đầu Thạch Thất, nơi khởi nguồn của dân tộc họ, cũng chính là huyết động này".

"Nếu như vậy thì kê tranh ngọc thứ hai chính là ở đây?"

"Rất có khả năng này".

Hàn Giang nghe xong suy đoán của Đường Phong, trầm tư hồi lâu, rút cuộc, vẫn lắc lắc đầu: "Đường Phong, bây giờ kết luận như vậy vẫn còn sớm lắm, chúng ta vẫn chưa phát hiện ra bất cứ vết tích sinh hoạt nào của nhân loại cổ đại ở đây".

"Đúng vậy ! Thế nên ban nãy tôi đã bảo tất cả những gì tôi nói đều chỉ là suy đoán của cá nhân tôi, quan trọng là vẫn cần phải tìm thấy những chứng cứ liên quan thì mới có thể chứng minh đây chính là Hắc Đầu Thạch Thất".

"ừm , ra ngoài trước đã rồi nói sau." -Hàn Giang ngập ngừng một lúc, lại hỏi Đường Phong: "Cậu nhìn nhận thế nào về sợi dây, sừng, nển và thừng da đó, còn cả đám người đã từng tới đây nữa?"

"Tôi không biết trước đây ở đây đã từng xảy ra chuyện gì, nhưng từ những vật phẩm này mà phán đoán thì đám người từng tiến vào hang động này lai lịch không tầm thường, chắc chắn không phải là sơn dân bản địa. Từ niên đại cho thấy, phần lớn là trước giải phóng, không thể là sau giải phóng, bởi nếu là sau giải phóng, thì chính phủ hoặc đơn vị nghiên cứu khoa học, tổ chức thám hiểm khoa học nhất định đã để lại hồ sơ ghi chép rõ ràng. Còn về mục đích để nhóm người này đến đây, có khả năng là vì thám hiểm kỳ quan, cũng có khả năng là thám hiểm khoa học bí mật, nhưng tôi luôn cảm

thấy, mục đích của đám người này không hề đơn giản, rất có khả năng mục đích của họ cũng chính là Hắc Đầu Thạch Thất".

"Phán đoán của cậu hoàn toàn giống như của tôi. Đám(Un người đó gặp nạn ở đây, nhưng đã gặp phải điều gì nhỉ ? Bắn giết? Hồng thủy ngầm? Hay là bị dã thú tấn công?"

"Dã thú tấn công? Sao mà như vậy được? Trong động

đá vôi karst rộng lớn thế này, không thể có sinh vật to lớn sống ở đây được".

"Tôi hiểu cái lý lẽ đó, nhưng lòng dạ tôi lại run rẩy bất an.

Hàn Giang nói tới đây thì thấy Makarov đang tiến về phía họ. Anh lại khẽ nói với Đường Phong: "Được rồi, nói vậy thôi đã, cậu nhớ rõ, không được sự cho phép của tôi, tất cả những gì chúng ta vừa nói đều không được nói cho ai khác".

Đường Phong hiểu, đây là nhằm vào Makarov và Yelcna (gia dụ có thể gặp lại Yelena), nhưng anh vẫn hỏi lại một câu: cũng không được nói với Lương Viện sao?"

Hàn Giang im lặng hồi lâu, đáp lại: "Đúng, tạm thời không cần nói với cô ấy".

"Hàn! Tôi không thể không nói, chuyến này đến đây quả không hề uổng công, ở đây quả thật quá đẹp!" -Makarov bước đến, trầm trồ nói.

Ba người lại bàn b về đường thoát ra ngoài bước tiếp theo, rồi quay lại bên đồng lửa. Lúc này, Lương Viện đã hong khô quần áo.

12

_Đường Phong, Hàn Giang và Makarov vừa hong quần áo vừa sắp xếp lại những trang thiết bị mang bên mình. Súng đạn đã xong xuôi, GPS không nhận được tín hiệu, la bàn không chuẩn xác nữa, toàn bộ điện thoại đã bị hỏng do ngâm nước, một ít thực phẩm đê' bên trong cũng bị ngấm nước không ra hình thù, nhưng mọi người vì phải nhét chút gì vào bụng nên vẫn

miền cường nuốt trôi những thứ khó nuốt này.

Cuối cùng, Hàn Giang thất vọng khi phát hiện ra, chiếc đồng hồ quân dụng chống nước chống rung của mình hóa ra cũng không chạy nữa. Khởi phải nói, đồng hồ của những người khác chắc chắn cũng hỏng hết rồi, đi mất bao nhiêu thời gian trong hang động như vậy, mà không biết bên ngoài giờ đã là lúc nào ? Cần phải đi bao lâu nữa mới có thể lại nhìn thấy ánh sáng?

Cả đêm không ngủ, lại cả một đoạn đường bị người xấu truy sát, quả thật là quá mệt mỏi, nên chẳng bao lâu sau, Hàn Giang, Đường Phong, Lương Viện và Makarov đã ngủ thiếp đi quanh đống lửa.

Không biết bao lâu sau, Đường Phong bỗng giật mình một cái, anh bị loạt âm thanh kỳ dị làm tỉnh giấc. Anh ngồi dậy nhìn xung quanh, một vùng tối đen, nến tắt rồi, đống lửa cũng đã tàn. Anh bắt giác giật mình, thật là không nên chút nào, trong hoàn cảnh nguy hiểm thế này thì sao lại ngủ say như vậy? Anh sờ lên người, súng vẫn còn, rồi lại mò lấy hai cây nến châm lên, nhìn thấy Makarov, Lương Viện vẫn đang ngủ say, còn Hàn Giang thì bị tiếng động của anh làm tỉnh giấc. Đường Phong hỏi Hàn Giang: "Anh có nghe thấy tiếng gì không?"

Hàn Giang dỏng tai nghe ngóng: "chẳng có tiếng gì cả!" Đường Phong đứng dậy, đi một vòng trong đại sảnh màu trắng, âm thanh kỳ dị lúc nãy giờ đã không nghe thấy nữa. Trong đại sảnh yên tĩnh tới nỗi chỉ nghe thấy tiếng tim mình đang đập, lẽ nào ban nãy là do tai mình xuất hiện ảo thính? Đường Phong lắc lắc đầu, quay trở lại bên cạnh ngọn

nến, gọi Makarov và Lương Viện dậy. Bốn người thương lượng, vẫn là nên đi, chỉ có đi ra ngoài, đến nơi an toàn mới có

thể yên tâm nghỉ ngơi.

Bốn người thu dọn hành lý, vứt bỏ những thứ không cần thiết đi, mang theo nến trong đại sảnh và cả khẩu súng ri sét. Hàn Giang cố ý cắt đi đoạn dây thả xuống giếng còn thừa ra, cắt vào trong ba lô để phòng những lúc cần dùng tới. Sắp xếp xong đồ đạc, bốn người lại lên đường, nhưng họ lập tức gặp phải một vấn đề mới. Trong đại sảnh màu trắng tr cái giếng đó ra, còn

có hai lối ra, một to một nhỏ, thực ra là hai đường hầm tối đen một lớn một nhỏ, rút cuộc nên đi vào đường hầm nào đây? Bốn người đau đầu chán nản.

Đường Phong chỉ vào đường hầm to: "Đi đường to đi, Nếu như không thông thì quay lại".

Hàn Giang gật đầu: "Nhưng, bắt đầu từ đây thì chúng phải đánh dấu cái đã".

"Đánh dấu! Lấy cái gì đánh dấu?"

"Đánh dấu phải nổi bật bắt mắt" -Hàn Giang đột nhiên quay về phía Lương Viện: "Lương Viện, cô có mang theo son môi không?"

Lương Viện lập tức lôi từ trong chiếc túi nhỏ của mình ra một thỏi son, đưa cho Hàn Giang. Đường Phong nhìn túi mỹ phẩm nhỏ của Lương Viện, bó tay lắc đầu, Hàn Giang thì cười nói: "Tôi biết ngay mà, con gái các cô, bắt kể đi đâu đều mang theo đồ trang điểm".

Bốn người chui vào đường hầm to, tuy trên đỉnh hầm chỉ chít những nhũ đá đủ hình đủ dạng nhưng đường đi dưới chân lại rất bằng phẳng, hơn nữa đường càng đi lại càng rộng nên khiến mọi người như thấy được tia hy vọng mới. Đi mãi, đi mãi, Đường Phong đang dẫn đầu đột nhiên dừng lại, bởi vì... bởi vì anh lại nghe thấy âm thanh kỳ dị này. Lần này, anh có thể khẳng định, chắc chắn không phải là ảo thính của mình.

Chương 13: Đại Sảnh Trụ Cột Thần Bí

Bốn người đều dừng lại. Đường Phong mở to mắt, tim bắt đầu đập thình thịch, nhìn về phía đường hầm tối đen trước mặt. Đây là âm thanh gì ? Anh không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả âm thanh nghe thấy lúc này, vì âm thanh quá dị, âm thanh khủng khiếp, âm thanh đó càng lúc càng to, hình như đang lao về phía họ!

"Nó là cái gì vậy nhỉ?" -Đường Phong rút cuộc thốt ra một câu.

"Mặc kệ nó là cái gì, thì cũng chuẩn bị chiến đấu đi!

Lương Viện, cô lùi lại phía sau!" -Nói xong, Hàn Giang rút khẩu súng ngắn 92 ra, hai tay giữ súng, xông lên phía trước, nhưng trong đầu anh lại rối tung cả lên, anh nghĩ tới hai bộ xương trong đại sảnh màu trắng, từng khuôn mặt khủng khiếp đang ẩn hiện trước mặt anh, xương trắng ? Hồng thủy? Dã thú?...

Lương Viện lùi lại phía sau, Đường Phong ở giữa, Hàn Giang bên phải, Makarov bên trái, ba khẩu súng, duy trì thế trận. m thanh đó cận kề rồi, càng lúc càng vang, rung chuyển, lấn công màng nhĩ. Bốn người cảm thấy màng nhĩ như sắp rách toạc ra. Lương Viện đau đớn bịt tai lại, còn Đường Phong, Hàn Giang và Makarov thì cố kìm nén cơn đau, sẵn sàng chuẩn bị bắn chết kẻ thù bất cứ lúc nào. Thế nhưng khi thứ đó thật sự xuất hiện trước mặt họ thì cánh tay ba người bắt đầu run lên lẩy bẩy, vì thứ đáng sợ

"Dơi Chạy mau!"

Đúng vậy, đó là hàng nghìn hàng vạn con dơi, mệnh mông cuộn cuộn, không có bất cứ thứ gì có thể chặn đường của chúng trong đường hầm âm u hun hút này. "Pằng! Pằng !, trong lúc hoảng loạn, Đường Phong lao lên phía trước bắn hai phát, nhưng đối với hàng vạn con dơi này thì hai phát đạn quả thật chẳng thấm vào đâu. Đại quân dơi vẫn theo hàng theo lối, tức tốc lao vù vù về phía trước. Hàn Giang, Makarov không chống lại nữa mà vội quay đầu bỏ chạy, làm ý chí của Đường Phong lúc này cũng sụp đổ theo, anh kéo Lương Viện đang ngậy ra chạy thực mạng. Vài con dơi bay qua đỉnh đầu họ, Đường Phong quay đầu lại nhìn, đại đội dơi đã áp sát, anh

đã có thể nhìn thấy rõ những chiếc răng nanh nhọn hoắt lộ ra ngoài miệng những con dơi hung tợn này.

Nhanh! Đường Phong kéo Lương Viện chạy thục mạng. Anh hiểu rằng, nếu như bị đại đội dơi đuổi kịp, hai người họ sẽ giống như những người trong giếng, trở thành một đồng sương trắng. Rút cuộc, đúng giây phút Đường Phong và Lương Viện sắp nổ tung thì họ đã nhìn thấy đại Sảnh trắng tuyệt đẹp. Họ chạy vào trong đó, rẽ thật nhanh trốn vào trong đường hầm nhỏ hơn bên cạnh. Đường Phong và Lương Viện nằm bò ra đất, thở hổn hển một lúc sau, hai người mới hồi sức lại. "Xem ra nhìn thấy cảnh đẹp, thì cũng phải mạo hiểm đấy." -Đường Phong than thở.

Đúng vậy! Có lúc thậm chí còn phải trả giá bằng cả mạng nữa!"

"Giờ thì tôi đã biết hai bộ xương đó bị chết thế nào rồi!"

"Á! Ý anh là họ bị dơi tấn công?"

"Nhiều khả năng là như vậy, họ bị đàn dơi tấn công rồi

Ngã xuống giếng mà chết, cũng có khả năng trực tiếp bị dơi tấn công đến chết".

"Thật là quá đáng sợ! May mà ban nãy lúc chúng ta nghỉ ngơi, đàn dơi không xuất hiện, nếu không thì chúng ta thật sự..." -nói tới đây, Lương Viện tê hết cả da đầu.

"Nghĩ tới mà vẫn phát sợ!" -Đường Phong thật sự không thể tưởng tượng nổi, nếu như hàng vạn con dơi này xông vào đại sảnh màu trắng lúc họ đang ngủ say thì cảnh tượng sẽ thế nào đây.

Trong bóng tối, Lương Viện mở to mắt, nhìn xung quanh, hỏi Đường Phong: "Chúng ta đang ở đâu vậy?"

"Nếu như tôi không nhầm thì hiện giờ chúng ta đang ở trong đường hầm nhỏ hơn".

"Vậy thì chúng ta vẫn rất nguy hiểm, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi

đây thôi".

"Đúng vậy, hội Hàn Giang không biết chạy đi đâu rồi nhỉ?" -Đường Phong nhìn xung quanh, một vùng tối đen, mò mẫm, đèn pin của anh không thấy đâu nữa, thảo nào không có lấy một tia ánh sáng. Lúc này anh mới hồi tưởng lại, ban nãy trong lúc chạy thực mạng, đèn pin của anh chắc là bị rơi trong đường hầm rồi. Lương Viện nghe thấy hung tin này, bật khóc thành tiếng, Đường Phong cũng trở nên tuyệt vọng. Trong huyết đạo dưới lòng đất phức tạp, rộng mà mất đi ánh sáng thì cũng đồng nghĩa với chết chóc.

2

_Đường Phong lau lau nước mắt Lương Viện, an ủi nói: "Đừng khóc nữa, chúng ta vẫn còn hy vọng, chỉ cần tìm thấy hội Hàn Giang, chúng ta sẽ có hy vọng".

"Nhưng họ chạy đi đâu rồi nhỉ?"

"Tôi nghĩ chắc là họ cũng chạy vào đường hầm này, ngoài chỗ này ra, không còn lối thoát nào khác, có khi họ cũng đang tìm chúng ta cũng nên".

"Ừm, vậy thì chúng ta tiếp tục tiến lên phía trước thôi Đường Phong và Lương Viện cùng đỡ nhau, mò mẫm tiến vào trong đường hầm, may mà đại quân dơi không đuổi vào đây. Sau khi hai người đi được khoảng mấy chục mét thì tới một không gian cũng khá lớn. Đoạn hầm này ngắn vậy sao? Đường Phong nghi ngờ, nhìn xung quanh trong bóng tối, đột nhiên anh phát hiện ra một tia sáng, nên nói với Lương Viện: "Xem, ở đó có ánh sáng!"

Nhưng vừa mới dứt lời, đốm sáng đó đột nhiên phụt tắt, xung quanh lại là một vùng tối đen. Tim Đường Phong bất giác đập thình thịch. Ánh sáng đó là do thứ gì phát ra? đèn pin, hay là... ma trôi dưới lòng đất?

Đường Phong và Lương Viện sững sờ đứng, tại chỗ, không ai dám di chuyển nửa bước... Cứ như vậy, hai người đứng đó hồi lâu, mãi cho tới tận khi ánh sáng đó xuất hiện Đường Phong thu hết can đảm, hét lên về phía ánh sáng đó: "Ai?"

"Đường Phong phải không?" -Đường Phong rớt cuộc đã nghe thấy giọng

của Hàn Giang, rốt cuộc cũng nhìn thấy ánh sáng. Anh và Lương Viện mừng rỡ ôm chặt lấy nhau.

Hai tia sáng gần lại rồi, Hàn Giang và Makarov xuất hiện trước mặt hai người. Hàn Giang quan tâm hỏi: "Sao hai người không bật đèn pin lên?"

"Lúc nãy bị dơi đuổi, đèn pin của tôi rơi mất rồi" – Đường Phong rầu rĩ nói.

"Tôi cũng tìm hai người mãi, may mà chúng ta đã gặp lại nhau, nếu không thì..." -Hàn Giang không nói tiếp nữa.

"Đúng đấy! Nếu mà không gặp lại hai người, tôi và Lương Viện coi như xong rồi".

"Thôi được rồi! Ở đây tôi cũng mang theo một chiếc đèn pin dự phòng, cậu cầm lấy đi".

Đường Phong bật đèn pin lên, nhìn xung quanh, ở đây giống như một ngã tư, trừ hàng động tối đen mà mình vừa mò mẫm đi ra đây thì còn có ba hàng động khác, hàng động đối diện hình như đã sụp đổ chỉ còn lại hai cửa hàng bên trái và bên phải. Đường Phong hỏi: "Bây giờ chúng ta nên đi đường nào?"

Hàn Giang giới thiệu: "Ban nãy chúng ta đã thăm dò hai cái động này rồi, cái động bên trái khá thẳng, hình như thông đến nơi rất xa, động bên phải bên trong uốn lượn quanh co, có chỗ còn bị sụp đổ, cho nên tôi nghiêng về động bên trái".

"Sự việc đã đến thế này rồi thì cũng đành vậy thôi"

Bốn người chui vào đường hầm bên trái, Lương Viện lo lắng hỏi: "Lần này chúng ta không nhầm đường tiếp chứ?"

"Ai mà biết được? Xem ý trời vậy!" -Makarov lại thốt ra một câu thành ngữ Trung Quốc.

Bốn người đi được vài trăm mét thì đường hầm kịch đường, đến một đại sảnh không lớn lắm, mặt đất thấp lồi lõm, toàn là đá vụn và bùn đất; ngẩng

đầu nhìn lên trên đỉnh đại sảnh không có những chùm nhũ đá hùng vĩ mà là từng thanh "ống đá" to nhỏ như những ống sắt thép.

Lương Viện tò mò chỉ vào những "ống đá" này hỏi: "Đó là những thứ gì mà trông thần kỳ vậy?".

Đường Phong sau khi quan sát, giải thích: "Đây gọi là ống ngỗng, tên chính thức gọi là 'chùm nhũ đá hình thân lúa mạch', nó là một chùm nhũ đá thu nhỏ, cũng chính là trạng thái của chùm nhũ đá vẫn chứa hoàn toàn thành hình".

"Nói như vậy thì sảnh ống ngỗng có vẻ ít tuổi phải không?" -Hàn Giang hỏi.

Cũng có thể nhận định như vậy, tới đây chúng ta nên phải cẩn thận, vì cấu tạo địa chất ở đây rất không ổn định". Đường Phong ngập ngừng một lúc, một con dóc trên trước mặt, nói: "Đây là cái cầu thang lớn hình chữ chi độ dóc lớn, mọi người hãy đi theo hình chữ z, như vậy sẽ dễ đi hơn đấy".

Mọi người bước lên những tảng đá vụn và bùn đất theo hình chữ "Z". Sau khi bước lên "cầu thang lớn hình chữ chi", mọi người lại lần nữa tròn tròn mắt...

Bốn người đi lên "cầu thang lớn hình chữ chi", trước mặt lại là một đại sảnh động đá vôi rộng lớn. Tuy trong đại sảnh này toàn là đá nham thạch đỏ sục, hình dạng cũng không theo quy tắc nào cả, nhưng điều đó cũng không thể che lấp được sự kỳ thú ở đây. Đây là một đại sảnh ngũ sắc, trên vách nham thạch chỉ chít những mảng thạch cao màu vàng nhạt, trên một thác đá vẫn chưa hình thành hoàn chỉnh trái kín suối đá màu đỏ và màu vàng cam, mưa đá màu trắng mọc từng đám trên vách hang, giống như những chùm hoa nhỏ màu trắng bung nở trên vách động; còn có cả những hạt trân châu đủ hình đủ dạng, cột đá khổng lồ đã bị sục đỏ, ánh sáng ngũ sắc giống như đá quý, quả thật không thể ngờ tới, nó tỏa sáng lấp lánh, soi rọi toàn bộ đại sảnh.

Bốn người đều bị cảnh đẹp bất ngờ trước mắt chinh phục, chậm rãi đi

chuyển bước chân tiến lên phía trước, bởi mỗi bước chân đều dẫn tới một cảnh đẹp khác nhau, Phía trước vọng lại tiếng nước giổ xuống. Đây là âm thanh những giọt nước từ những chùm nhũ đá trên đỉnh động nhỏ xuống vũng nước phía dưới. Đường Phong nghi ngờ soi thẳng đèn pin về phía trước, anh lần nữa lại bị bất ngờ bởi cảnh tượng trước mắt. Ở đó hóa ra là một hồ nước ngầm rộng lớn, mặt hồ phẳng lặng lấp lánh ánh sáng màu xanh âm u. Khi Đường Phong tiến vào, hồ nước lại toát lên màu xanh lục diễm lệ như ngọc bích. Lẽ nào đây là một hồ nước đổi màu?

Đường Phong ngồi xổm xuống, chiếu đèn pin ra xa trong hang động âm u, không nhìn thấy bờ bên kia của hồ nước. Vậy hồ nước này rút cuộc to nhường nào? Ranh giới của nó ở đâu? -Trong lúc Đường Phong đang suy nghĩ rồi thì phía sau lưng bất ngờ vang lên tiếng trầm trồ của Lương Viện: "Đây quả thực là một thế giới ngũ sắc, đẹp quá đi!" "Đúng vậy! Đẹp tới nỗi khiến người ta nghẹt thở" • Đường Phong tiếp lời.

"Tôi cũng chưa bao giờ nhìn thấy cảnh đẹp như vậy

-Makarov vốn hiểu biết phong phú cũng không thể không ca ngợi.

"Mọi người xem, những thứ màu vàng trên vách đá là gì vậy?" Lương Viện tò mò chỉ vào những tảng đá thạch cao màu vàng nhạt chi chít trên vách hang.

Đường Phong bước tới bên vách hang, quan sát một hồi rồi nói: "Đây là lưu huỳnh, tự nhiên của lưu huỳnh" "Thảo nào vừa mới bước vào trong hang động này, tôi đã ngửi ngay thấy mùi lưu huỳnh." -Nói xong, Makarov lại khịt khịt mũi ngửi mùi lưu huỳnh nồng nặc trong không khí.

"Lưu huỳnh?" -Lương Viện giống như nghĩ tới điều gì bỗng ngạc nhiên hỏi: "Trong đại sảnh có nhiều lưu huỳnh như vậy, không phải sẽ đốt cháy được sao?"

Lời của Lương Viện khiến trước mắt mọi người đều hiện lên cảnh tượng cả đại sảnh ngũ sắc chìm trong biển lửa, cháy bùng bùng. "Không thể!" -Hàn Giang đứng dậy nói, Mọi người xem, ở đây vốn không có vết tích của lửa".

"Đúng vậy! Nếu như ở đây đã từng bị lửa thiêu cháy chúng ta đã không nhìn thấy được cảnh đẹp như vậy nữa.

Lưu huỳnh tự nhiên vốn không dễ cháy vậy đâu, ngoài ra, mọi người cảm nhận thấy không? Tuy không gian ở đây rộng lớn như vậy, nhưng không khí lại loãng hơn ban này ấ nhiều".

Đường Phòng vừa nhắc nhở xong thì mọi người đều

Cảm nhận thấy ngay, không khí ở đây quả thực loãng hơn trước đó. "Sao lại như thế này nhỉ?" -Lương Viện hoảng hốt hỏi.

Đường Phong nhìn xung quanh lần nữa, rồi phát hiện trong đại sảnh, trừ "cầu thang lớn hình chữ chi" lúc đến và hồ nước ngầm không thấy điểm kết thúc ra thì xung quanh đại sảnh không có lối thoát nào khác, trong lòng anh bất giác hoang mang. Anh vẫn chưa nói gì thì Makarov đã ngạc nhiên hỏi: "Sao ở đây không có lối thoát nào cả nhỉ? Thảo nào không khí loãng như vậy?"

Đường Phong nói: "Không nên kết luận sớm thế, đại sảnh này không giống như mấy đại sảnh trước đây chúng ta đã qua, ở đây tuy ngũ sắc giao thoa, nhưng cấu tạo địa chất lại

Yếu và phức tạp, không đơn giản như mấy đại sảnh mà chúng ta thấy trước đây. Ở đây động nằm trong động, mọi người xem, hình dạng của cả đại sảnh này không theo quy tắc nào cả, mặt phẳng thì giống như hình hồ lô, hiện nay chúng ta đang ở trong phía trước toàn đại sảnh, cũng chính là phía nửa dưới của hồ lô, không biết chừng chúng ta tiếp tục kiểm sẽ phát hiện ra lối thoát mới".

Đường Phong vừa mới dứt lời, một chùm nhũ đá đột nhiên rơi xuống bên cạnh Lương Viện. Lương Viện sợ đến nỗi hét toáng lên, làm cả đại sảnh vang vọng. Hàn Giang

Makarov không hiểu chuyện gì, không hện mà gặp cùng súng, lập tức cảnh giác quan sát xung quanh, nhưng khắp nơi cũng không phát sinh tình huống nào cảĐược rồi, được rồi! Không có gì cả, chỉ là một chùm nhũ đá rơi

xuống thôi mà! " -Đường Phong an ủi Lương Viện đang hốt hoảng sợ hãi.

Lương Viện khó khăn lắm mới trở lại bình thường được. Bốn người không dám ở lại đây lâu, Đường Phong dẫn mọi người tới phía sau đại sảnh ngũ sắc, cũng chính là phần nửa trên của "hồ lô". Không gian ở đây nhỏ hơn ban nãy rất nhiều, mọi người ai nấy cầm đèn pin soi chiếu xung quanh tìm kiếm lối thoát, nhưng trừ vách đá đẹp long lanh ra thì chẳng thu hoạch được gì cả. Đường Phong thất vọng nói: "Lẽ nào ở đây quả thật không có lối ra? Nếu mà như vậy chúng ta phải quay lại thôi".

"Cậu muốn đi qua một lối thoát còn lại sao?" -Hàn Giang hỏi lại.

"Cái gì?" -Đường Phong lập tức hiểu ngay ý của Hàn Giang, "Ý anh là hồ nước ngầm?"

"Khà khà, coi như cậu thông minh!"

"Nhưng hồ nước ngầm vốn không thấy đáy bên kia, có khi đầu bên đó chẳng có gì cả, vốn cũng chẳng có lối thoát, ông

Trời phù hộ, chúng ta có lẽ không nên xuống nước nữa".

"Đúng đấy! Tôi cũng không muốn xuống nước nữa đâu. Hiện giờ tôi đã cảm giác mình sắp bị cảm lạnh rồi, nhưng ai mà biết được sẽ như thế nào chứ?" -Hàn Giang mặt chán nản.

Mọi người đi vòng quanh trong nửa phần trên "hồ lô" cả nửa ngày trời, cuối cùng thì cũng tới vị trí "miệng hồ lô" hẹp nhất trong toàn bộ "hồ lô". Đèn pin trong tay Đường Phong soi thẳng về phía trước, chùm ánh sáng rọi vào một thông đạo nhỏ hẹp. "Mọi người xem, ở đây có đường đi" -Đường Phong nói.

Mọi người cùng đến nhìn, lúc này mới phát hiện ra, tại miệng hồ", bỗng nhiên xuất hiện một thông đạo âm. "Đi từ đây sao?" -Hàn Giang hỏi.

"Thử xem thế nào! Trừ ở đây ra thì còn có thể đi đường nào nữa?" -Đường Phong chán nản giơ hai tay ra.

"Vậy được, lần này tôi đi đầu. Đường Phong, anh bảo Lương Viện, Lão

Mã đệm sau cùng nhé". Hàn Giang ra lệnh xong, anh chui vào thông đạo nhỏ hẹp tối đen trước tiên, đi được bảy tám mét thì thông đạo này hẹp tới nỗi chỉ có thể từng người một đi qua, và phía trước thì vẫn không nhìn thấy điểm cuối.

Đường Phong lại nhớ tới đại khe sâu Nạp Ma, bất giác than thở: "Chúng ta thoát được khỏi đại khe sâu trên mặt đất, giờ lại đến một cái đại khe sâu "Hơn nữa khe sâu còn hẹp như thế này!" -Makarov ca thán.

Khe sâu dưới lòng đất này uốn lượn quanh co, chẳng mấy chốc họ đã mất phương hướng. Không biết đi được bao lâu, không khí trong khe sâu càng lúc càng loãng, khe sâu dưới lòng đất giống như không có điểm tận cùng... Bốn người đến trước một "cầu thang" hướng lên trên, bước lên bậc thang, lại tiếp một "cầu thang" khác cũng hướng lên trên lên tiếp, phía trên rộng rãi hơn một chút, nhưng hai "cầu thang" này cũng khiến bốn người mệt mỏi rã rời, đặc biệt là Lương Viện, cô thở hổn hển hơn tất cả những người khác. Makarov nhìn Lương Viện mặt đỏ phừng phừng, cười nói: "Tiểu cô nương, lười luyện tập sức khỏe đây mà!"

Nếu như trước đây, tính khí ngạo mạn như Lương Viện sẽ phản bác lại, nhưng lúc này cô chỉ dựa vào vách động, lo thở hổn hển. Đường Phong thấy Lương Viện hình như có chút không bình thường nên liền tiến đến sờ trán cô, vừa chạm vào một cái, Đường Phong liền giật bản mình: "Lương Viện, cô sao thế? Trán nóng thế này!"

"Không sao cả, chỉ có điều cơ thể rã rời... nhưng, tôi vẫn có thể cố gắng được." -Lương Viện quả thực kiên cường hơn trước đây rất nhiều.

Đường Phong rất ngạc nhiên, Hàn Giang cũng chú ý thấy Lương Viện không giống lúc trước lắm, ủ rũ mệt mỏi như vẻ như sắp ốm đến nơi. Hàn Giang cũng sờ trán Lương Viện rồi quan sát một lúc, nói: "Không có gì lạ cả, cô ấy bị sốt rồi, cái này cũng thường thôi, một cô gái ở dưới lòng đất lạnh lẽo thế này, đi bao lâu như vậy, vừa lạnh vừa đói, lại phải ngâm trong nước lâu như thế, nếu không bị ốm thì mới là chuyện lạ. Tình hình trước mắt cho thấy, chúng ta phải nhanh chóng ra khỏi đây, trị bệnh cho Lương Viện.

Đường Phong, cậu phải chăm sóc cô ấy nhiều hơn, mọi người cũng cố gắng thêm chút nữa, tôi nghĩ chúng ta cũng sắp ra khỏi đây rồi." -Hàn Giang nói những lời mà bản thân mình cũng không dám tin để cổ vũ mọi người.

Chúng cứ duy nhất ủng

hộ quan điểm của anh chính là con đường này quả thật hướng lên trên, có lẽ đã cận kề mặt đất rồi. Nhưng, chẳng lâu sau, một "cầu thang" hướng xuống dưới lại xuất hiện trước mặt Hàn Giang...

5

_Hàn Giang đối diện với "cầu thang" hướng xuống dưới'. chán nản lắc đầu, không có lối ra nào khác, đành phải thuận theo, "xuống cầu thang". Và như vậy, bốn người trong hang động nhỏ hẹp dưới lòng đất, lên lên xuống xuống, hết rẽ lại vòng, đúng lúc mọi người gần như tê mỏi thì trước mặt bỗng rộng mở thênh thang, chờ đợi họ sẽ là thứ gì đây? Cảnh hùng vĩ hay là lối ra để thoát khỏi bóng tối? – Đều. Mọi người còn chưa kịp phấn khởi thì đã thất vọng phát hiện ra, ở đây vừa không có cảnh đẹp hùng vĩ, cũng không có lối ra để thoát khỏi bóng tối, vách động xung quanh bình thường không có gì kỳ lạ, lối ra chỉ có một thông đạo nhỏ hẹp dưới khe sâu trong lòng đất.

"Đây được coi là cái gì? Khe đất ư? Hẹp thế này, aithấy chỉ chứa đủ một người nghiêng người lách qua" ĐườngPhong chán nản nói.

"Cứ coi là khe đất đi thì chúng ta cũng phải đi quaHàn Giang kiên định nói.

Nhìn vào khe đất chật hẹp ẩm ướt, không có điểm kết thúc, mọi người vừa nhìn vừa bước đi, không một ai biết nếu như đi vào đó rồi thì sẽ gặp phải điều gì trong đó. Hàn Giang lấy từ trong ba lô ra hai đoạn dây lấy được từ trong giếng buộc vào thắt lưng mình, sau đó nói với mọi người: "Mọi người đều buộc sợi dây này lên eo đi, tôi vào trước, nếu có gì bất trắc, mọi người có thể kéo tôi lại! Hiện giờ chúng ta là kiến trên cùng một sợi dây, đừng có mặt mày ủ rũ, không biết chừng, khe đất không dài, vừa chui vào một cái bên kia lại có thiên động".

"Cũng có khả năng chúng ta chui vào trong khe nứt nửa ngày nhưng cuối cùng cũng không có đường đi" Đường Phong nói.

"Không có đường đi thì lại quay ra! Đừng nói những câu đen đui" - Hàn Giang luôn để cho người khác thấy sự tự tin đầy mình của anh, nhưng trải qua mọi chuyện, trong lòng mọi người đều thấu hiểu, Hàn Giang cũng có lúc sợ hãi, có

lúc sự tự tin của anh chỉ để cho người khác thấy mà thôi.

Mọi người đều buộc sợi dây lên cơ mình, theo Hàn Giang chui vào khe đất chỉ đủ cho một người lách qua, không khí bên trong càng lúc càng loãng. Trong khe đất tĩnh mịch chỉ có thể nghe thấy tiếng tim đập và tiếng thở của mấy người. Sau khi bốn người khó nhọc tiến về phía trước hơn trăm mét trong động, vừa không nhìn thấy thiên động mà Hàn Giang mong đợi, cũng không thấy ngõ cụt mà Đường Phong lo lắng, khe đất tối đen, không có điểm kết thúc, không có lối ra, mọi người sắp ngạt thở đến nơi rồi...

Đột nhiên, Hàn Giang đi đâu bất động, trong lúc mọi người đang ngạc nhiên thì phía trước vọng lại giọng nói

Vang vang của Hàn Giang: "Ở đây bị một tảng đá to chặn đường rồi".

Mọi người nghe thấy vậy, lòng bỗng trùng xuống, Đường Phong oán thán: "Tôi đã bảo là ngõ cụt rồi mà, giờ thì hỏng rồi, đi xa như thế này rồi mà lại phải quay lại".

"Không! Không phải ngõ cụt, trên tảng đá này có một khe nứt, còn rộng hơn cả khe đất, người có thể lọt qua, nhưng phải bò vào trong, từ từ nhích qua".

"Ngạt mất thôi! Hóa ra lại còn có cả đường kiểu này nữa".

Đợi Đường Phong, Lương Viện, Makarov đến trước khe nứt, Hàn Giang đã bò vào trong đó, khó nhọc nhích người qua bên trong. Mấy người đều nhìn lác cả mắt, sự việc đã thế này rồi, cũng chẳng còn cách nào khác, Đường Phong, Lương Viện và Makarov cũng đành phải chui vào trong khe nứt, lấy cánh tay chống vào đá nhám thạch, nhích người vào trong đó.

Bốn người nhích được vài chục mét thì đã thở hổn hển từ lúc nào, mồ hôi đầm đìa, Hàn Giang vẫn đang ở phía trước cô vũ mọi người: "Kiên trì, ở đây có không khí lưu thông, cho thấy phía trước nhất định có đường".

Sau khi mọi người lại tiếp tục nhích thêm hơn hai mươi mét, Đường Phong cảm thấy đá nham thạch dưới chân hình như đang dốc nghiêng xuống. Anh đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Hàn Giang, nhưng từ sợi dây trên lưng anh thì có thể biết được, Hàn Giang phía trước đó nhất định cũng đang dừng lại. Không ai nói gì cả, mọi người đều nhào người lên đá nham thạch, thở hổn hển, đột nhiên, một cơn gió mát thổi tới, Đường Phong nghe thấy tiếng nước chảy.

6

Bốn người đều nghe thấy tiếng nước chảy rào rào, sợi dây trên eo Đường Phong khẽ rung đưa. Đường Phong lập tức tỉnh táo lại, anh biết Hàn Giang lại bắt đầu cẩn thận rón rén dịch chuyển lên phía trước. Đá nham thạch càng lúc càng dốc xuống, khe đá không chặt hẹp giống như ban nãy nữa, Đường Phong dùng đèn pin buộc trên cánh tay soi về phía trước nhưng không nhìn thấy bóng dáng của Hàn Giang, anh lo lắng lớn tiếng nhắc nhở Hàn Giang: "Hàn Giang! Anh phải cẩn thận, phía trước mặt là gì vậy? Tôi nghe thấy tiếng nước chảy?"

Hàn Giang không đáp lại, trong khe đá chặt hẹp, chỉ có giọng Đường Phong vang vọng, đột nhiên, Đường Phong

cảm thấy sợi dây trên eo mình bị giật mạnh xuống một cái, cơ thể mình bị một sức mạnh to lớn lôi đi, trượt về phía trước. Không ổn! Đường Phong âm thầm kêu khổ, Hàn Giang ở phía trước nhất định gặp phải sự cố gì đó rồi. Đường Phong giơ hai tay ra, quờ quạng chơi với lên đá nham thạch phía dưới, hy vọng có thể tóm được cọng cỏ cứu mạng, nhưng sức mạnh đó lớn quá, cơ thể Đường Phong vẫn bị lôi về phía

trước. Đường Phong hiểu rằng, nếu như mình mà tiếp tục bị kéo thế này, Lương Viện và Makarov phía sau, thì sẽ không thể giữ mình và Hàn Giang lại được, chỉ có bản thân mình nếu gắng gượng được, cộng thêm cả

sức lực của Lương Viện và Lão Mã thì mới có thể lôi Hàn Giang lại.

Nhưng, hiện tại bản thân cũng bị mất trọng tâm, đang bị một sức mạnh vô hình kéo xuống vực sâu chưa biết là đâu...

Đúng giây phút Đường Phong sắp trượt xuống vực sâu thì tay của anh chạm vào một khe nứt của đá nham thạch, đúng là cọng cỏ cứu mạng, hai tay Đường Phong dồn sức tóm chặt lấy khe nứt đó, anh quay đầu lại hét lên với Lương Viện và Makarov phía sau: "Hàn Giang xảy ra chuyện rồi,

ở đây có một khe nứt, mọi người bám chặt lấy khe nứt này, nhất định phải tóm chặt đấy!".

Lương Viện và Makarov bám thật chặt vào khe nứt, phía trước, sức mạnh to lớn đó vẫn đang kéo ba người đi, ngón tay Đường Phong lấm tẩm máu, hai tay anh bắt đầu tê cứng, Lương Viện và Makarov nhìn thấy vậy mà lòng dạ như lửa đốt, nhưng hai người họ cũng chẳng biết làm cách nào, họ chỉ biết dốc hết sức mình để kéo dài thời gian bị trượt về phía trước.

Hàn Giang không biết nên trả lời thế nào. Anh sững sờ nhìn bóng tối đặc quánh trước mặt. Nước sông róc rách chảy qua ngực anh, chốc chốc lại có vài con cá trắng bệch bơi quanh anh. Dòng sông ngầm này rút cuộc thông tới đâu đây? Hiện giờ, mình nên làm thế nào?... Đột nhiên, một cơn gió mát thổi tới, Hàn Giang rung mình một cái, anh quyết định, đi tới chỗ kè sát vách động, nước sông ở đây nông hơn một chút. Hàn Giang gỡ ba lô xuống, tháo sợi dây buộc trên lưng ra, sau đó buộc hai chiếc ba lô to lên sợi dây. quay lại hét về phía Đường Phong và Makarov: "Mọi người đứng nguyên ở vị trí cũ đừng di chuyển! Tôi tiến lên phía trước thăm dò đường".

Đường Phong và Makarov cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ biết chăm chú nhìn Hàn Giang bơi đi rồi dần dần mất hút khỏi tầm mắt họ...

Đường Phong hiểu rằng, bản thân đã không thể gắng gượng thêm được nữa, vì không chỉ hai cánh tay anh bị tê cứng mà thần trí cũng bắt đầu choáng váng. Anh nhắm mắt lại, lặng lẽ chờ đợi giây phút mà thần chết giáng xuống.

Trước mắt anh, lại hiện lên cảnh tượng Tề Ninh rơi từ trên đỉnh tòa nhà xuống, tiếp theo đó là vết thương sâu hoắm trên ngực Lương Vân Kiệt, còn cả động sâu vô đáy của Khương Trại, thi thể của Chu Nam Nam trên đài thiên táng. Không! Tôi vẫn chưa thể chết.

Đường Phong nghĩ tới đây bỗng mở trừng mắt, đôi mắt chằng chịt những tia máu, nhìn chằm chằm vào vách đá trước mặt, những th này rút cuộc là thế nào? Là ai? Là ai đã cuốn mình vào trong xoáy ốc đáng sợ này? Đường Phong giãy giụa, gắng gượng, anh muốn kêu gọi Hàn Giang lần nữa, nhưng anh đã hét không thành tiếng, khắp cơ thể đã hoàn toàn tê cứng, đang dần dần mất đi tri giác, anh lại lần nữa nhắm mắt lại...

Đột nhiên, bên tai Đường Phong vang lên một giọng nói: "Tôi vẫn còn sống, dưới này có một thác nước to!" là giọng của Hàn Giang, "Tôi giẫm lên một tảng đá nham thạch, bây giờ thì an toàn rồi, mọi người có thể từ từ di chuyển xuống đây." - Vẫn là giọng nói của Hàn Giang vọng lại. Nghe thấy câu nói này của Hàn Giang, Lương Viện và Makarov mới thở phào nhẹ nhõm, tim vốn treo ngược lên giờ mới trở về đúng vị trí cũ, còn Đường Phong, đôi tay đang ở trong khe đá đã hoàn toàn mất đi cảm giác lúc này rút cuộc cũng được thả lỏng.

Gió nhẹ hiu hiu thổi khiến Đường Phong sắp ngất đi cũng tỉnh cả người. Anh, Lương Viện và Makarov cẩn thận rón rén lách ra mép khe đất. Đây không phải ngõ cụt, rút cuộc thì cũng có thể hít thở không khí tươi mới mà lâu lắm rồi không được hít thở. Ba người nhào lên vách đá, tham lam hít thở không khí tươi rói ở đây.

Sau khi hồi sức lại, ba người từ từ bò ra ngoài, giẫm lên đá nham thạch, tiếng nước chảy bên tai âm âm rung cảm màng nhĩ. Hàn Giang đã leo lên chỗ bằng phẳng dưới khe đất. Đường Phong, Lương Viện và Makarov cũng đi theo vết chân của Hàn Giang, leo lên chỗ bằng phẳng. Họ đang ở sa một thác nước khổng lồ, nước chảy từ trên cao xuống, đổ vào một chiếc đầm sâu trước mặt, bọt nước tung tóe, bắn cả vào mặt mọi người, nhưng không ai tránh né cả mà đều tận hưởng giây phút tươi mới hiếm có này.

"Thật là thần kỳ quá, trong huyết động mà lại có thác nước hùng vĩ thế này!"
-Lương Viện thốt lên kinh ngạc.

Đường Phong cũng gật gù, ca ngợi: "Quả thật quá thần kỳ, đặc biệt là nước ở đây, nước từ đâu đến nhỉ ? Hiện giờ đang là mùa khô mà lượng nước lại lớn thế này, nếu là mùa hè thì không dám tưởng tượng cảnh tượng ở đây sẽ thế nào!"

"Tôi không quan tâm những thứ đó, tôi chỉ quan tâm phía trước màn nước sẽ là cảnh tượng thế nào." -Hàn Giang nói xong, bất giác tiến lên phía trước hai bước, những giọt

Nước lại bắn lên người anh nhiều hơn, nhưng màn nước trước mặt anh kín đặc, không có lấy một khe hở để anh có thể nhòm thấy thế giới bên ngoài màn nước.

"Thác nước này khiến tôi nhớ đến Thủy Liêm Động ở Hoa Quả Sơn trong 'Tây Du Ký', một trong tứ đại kiệt tác của Trung Quốc. Mọi người đều cùng lúc nhìn hướng về Makarov, thật không ngờ ông lão người Nga này đã từng đọc cả tứ đại kiệt tác của Trung Quốc.

Đường Phong cười nói: "Tôi thấy thác nước này còn thần kỳ hơn Thủy Liêm Động ở Hoa Quả Sơn trong 'Tây Du Ký' rất nhiều, Thủy Liêm Động là phía sau thác nước có một cái động, còn thác nước này lại nằm gọn trong động đá vôi",

"Đúng là rất thần kỳ, nhưng hiện giờ chúng ta phải nhanh chóng đi tới phía trước màn nước, thế giới ở đó chắc chắn còn sống động hơn". Nói xong, Hàn Giang đi tới đầu bên kia chỗ bằng phẳng, không thể trực tiếp đi xuyên qua màn nước, đành phải thử từ bên cạnh xem sao, thử xem có đường đi hay không.

Hàn Giang dẫn mọi người từ vách đá dựng đứng bên phía khoảng bằng phẳng đi vòng qua đầm sâu, đi hơn nửa vòng, cuối cùng thì cũng tới chính diện thác nước. Máy chiếu đèn pin cùng lúc rọi lên phía trên thác nước, gần kề với vách đá phía trên đỉnh đại sảnh là một miệng hang khổng lồ,

đang có từng làn nước trong vắt ào ào đổ xuống. "Hóa ra nước chảy ra từ miệng hang đó" -Đường Phong lẩm bẩm.

"Vậy thì nước trong miệng hang đó bắt nguồn từ đâu nhỉ ? Lẽ nào là..." - Hàn Giang nói đến đây liền im bặt, đến ngay bản thân anh cũng không dám tin vào phán đoán của mình

"Là hồ nước ngầm mà chúng ta từng bơi qua, nước ở đó bất luận chảy thế nào trong huyết động phức tạp, cuối cùng thì cũng đều lao thẳng xuống đây, đổ vào trong đầm này. Tuy có lẽ cũng là thác nước hùng vĩ nhất trong toàn bộ huyết động" -Đường Phong nói ra phán đoán của mình. Anh biết đây cũng chính là phán đoán của Hàn Giang.

Hàn Giang hoàn toàn đồng ý với suy đoán của Đường Phong, rồi cũng đoán đại khái rằng, từ miệng hang tới đầm sâu, độ rơi của thác nước trong động này vào khoảng bốn năm mươi mét, đây là một con số đáng kinh ngạc! Nhưng Hàn Giang và Đường Phong vẫn chưa kịp tính toán cụ thể thì Lương Viện đang đứng bên cạnh đầm sâu đột nhiên lại hét lên thất thanh khiến mọi người phát hoảng. Đường Phong bước đến, chằm chọc: "Đại tiểu thư của tôi lại sao thế? Đừng có bé xé ra to như thế".

"Anh nhìn kia, có người... người!" -Lương Viện chỉ xuống mặt nước trong đầm sâu sát ngay bên cạnh, hoảng hốt hét lên.

8

Đường Phong ngồi xổm cạnh đầm quan sát, quả thực là có một người, một người chết, xác chết đó lưng phơi lên, mặt úp xuống nước. Từ quần áo trên người hẳn, Đường Phong có thể đoán định, đây chính là một trong hai tên áo đen mà họ xử lý ở hồ nước ngầm

"Xem ra suy đoán của chúng ta đã hoàn toàn chính xác, đây là một trong hai tên rơi xuống thác nước trong hồ nước ngầm" -phía sau vang lên giọng nói của Hàn Giang.

"Đúng vậy! Giờ thì có thể chứng minh rằng các huyết động này hoàn toàn thông với nhau, chỉ có điều chúng ta không biết là gã này từ hồ nước ngầm

trôi tới đây thì cả quãng đường đó bao xa?"

Đường Phong và Hàn Giang cùng nhau lật cái xác lên, lật mặt nạ trên bộ quần áo lặn của tên này ra, óc trắng lẫn máu và nước chảy ra khiến Lương Viên đứng bên cạnh nôn oẹ. Đường Phong và Hàn Giang cẩn thận xem xét, đây là một người nước ngoài tóc vàng mắt xanh, cơ thể cao to, lục khắp người hấn, chẳng có bất cứ thứ gì có thể chứng minh thân phận người này. Đúng lúc Hàn Giang chuẩn bị buông xuôi thì Đường Phong đột nhiên chỉ lên cổ hấn, ngạc nhiên nói: "Anh xem, ở đây có một hình xăm!"

Hàn Giang nhìn theo hướng ngón tay Đường Phong chỉ, thì thấy trên cổ người này, ngay sát sau dải tai phải, có một hình xăm màu đen, rất nhỏ, khuất lấp. Đó là hình một con sói đang ngoác miệng ra hú, trên người sói còn có một con chim Ưng đứng thẳng.

Hàn Giang không hiểu, hỏi Đường Phong: "Hình xăm không nổi bật như thế này thì đặc biệt ở chỗ nào nhỉ?"

Đường Phong nói nhỏ, kể bên tai Hàn Giang: "Anh có còn nhớ tên sát thủ đã đâm chết Lương Vân Kiệt không? Về sau, chúng ta vớt được thi thể của hấn từ sông Châu Giang lên cũng phát hiện được một hình xăm như thế này..."

Không đợi Đường Phong nói ế, Hàn Giang lập tức nhớ ngay ra: "Cũng là con sói thế này, còn cả một con chim ưng?"

"Đúng vậy, đến giờ tôi vẫn nhớ rất rõ, con sói đúng như thế này, ngửa đầu lên hú, còn con chim ưng lại đứng thẳng trên lưng sói, dáng vẻ ngang tàng bất khuất!"

"Xem ra tất cả những chuyện này đều dính dáng đến nhau, hung thủ giết hại Lương Vân Kiệt và bọn áo đen truy sát chúng ta đều là một." -Hàn Giang khẽ gật đầu, hiểu ra vấn đề. Không biết từ lúc nào, Malcarov đã im hơi lặng tiếng đứng ngay sau hai người và nhìn hình xăm trên cổ người này. Vừa nhìn thấy một cái, Makarov đã đột nhiên trợn trừng mắt, ngạc nhiên nói: "Sao lại xuất hiện cái này?"

Đường Phong và Hàn Giang quay đầu lại nhìn. Mặt hoảng hốt, căng thẳng Makarov lùi lại vài bước. Hai người họ kể từ khi quen biết Makarov cho tới nay, bất luận gặp phải tình huống nguy hiểm gì đi chăng nữa, cũng chưa từng nhìn thấy Makarov hoảng sợ đến như vậy. Đường Phong nghĩ trong lòng: "Bên trong nhất định có chuyện!" - Bởi vậy anh hỏi dồn: "Lão Mã, ông đã từng nhìn thấy hình xăm này sao? Nó tượng trưng cho điều gì vậy?"

"Không! Không! Tôi chưa từng nhìn thấy kí hiệu này." Tuy Makarov ra sức giữ bình tĩnh nhưng Đường Phong và Hàn Giang đều nhận ra là, nhất định ông ấy biết chút gì đó, nhưng mặc cho Đường Phong và Hàn Giang hỏi thế nào đi chăng nữa, Makarov vẫn kiên quyết nói rằng mình chưa bao giờ nhìn thấy kí hiệu này.

Đường Phong không tiện tiếp tục truy hỏi, anh đứng dậy đi về phía trước một đoạn, vòng qua một cột đá khổng lồ đổ nát. Đường Phong dùng đèn pin rọi vào đại sảnh trước mặt, mọi người lúc này mới phát hiện ra, hóa ra đây mới chính là chủ thể của toàn bộ đại sảnh - một đại sinh rộng bằng năm sân bóng đá.

Không giống với những đại sảnh động đá vôi mà họ đã từng đi qua, trong đại sảnh này chẳng có mấy kỳ quan đá đẹp bắt mắt, thậm chí đến cả nhũ đá cũng rất ít. Bốn vách hang đều là đá nham thạch bằng phẳng vuông vức, nhưng những thứ này cũng không ảnh hưởng tới giá trị của đại sảnh, bởi từ giây phút này, trước mặt mọi người bỗng hiện lên từng hàng cột đá hình vuông ngay ngổ thẳng từ trên xuống dưới, giống như trụ cột chống trời, chống đỡ cho cả đại sảnh. "Quả là một tòa đại sảnh trụ cột hùng vĩ!" - Đường Phong lầm bầm.

9

Bốn người đi loanh quanh trong sảnh có hàng trụ cột thuy hoàng, Makarov nói: "Ồ đây khiến tôi nhớ tới đền Luxor nằm cạnh bờ sông Nile ở Ai Cập, đó cũng là một chiếc cột đá, chống đỡ cả ngôi đền to lớn!"

Lời của Makarov khiến Đường Phong tin tưởng vào phán đoán của mình, anh chỉ vào một chiếc cột đá nói với mọi người: "Hiện giờ tôi có thể khẳng

định một trăm phần trăm là những cột đá này đều do con người tạc nên, phía trên

Vẫn còn lưu lại dấu vết chạm khắc của những người thợ năm nào; hơn nữa tôi còn có thể đoán định, niên đại của nó ít nhất cũng hàng trăm năm trở lên".

"Ý anh nói là toàn bộ đại sảnh đều do cổ nhân tạc nên?" -Hàn Giang nói.

"Không! Không phải là toàn bộ đại sảnh, mà là cổ nhân lợi dụng hang động đá vôi vốn có, rồi mở mang tu sửa mà thành. Người xưa thường giỏi về việc xác định nền tảng, mọi người chú ý quan sát mà xem đại sảnh này vốn không phải rất cao, nhưng diện tích lại rất lớn, cho thấy cổ nhân đã mở rộng diện tích vốn có theo nhu cầu của mình".

"Sao cổ nhân lại phải dựng lên chiếc trụ cột khổng lồ như vậy nhỉ ?" - Lương Viện tò mò hỏi.

Đường Phong lắc lắc đầu: "Hiện giờ tôi vẫn chưa biết, có khi giống như Lão Mã nói, đây là một tòa miếu thần!"

"Cậu thôi đi được rồi đấy, kiến trúc của miếu thần Ai Cập cổ sao lại có thể chạy vào trong đại hang động của Trung Quốc được" -Hàn Giang không buồn để ý.

"Hiện giờ, điều mà tôi hứng thú chính là công dụng của đại sảnh này và tác giả của kiệt tác kiến trúc này!" -Đường Phong nói.

"Đúng vậy! Tôi cũng đang nghĩ tới vấn đề này. Thời cổ đại công cụ lạc hậu, xây dựng một kiến trúc to lớn trong hang núi như thế này, nhất định là một công trình vĩ đại, cần rất nhiều nhân lực và vật lực, nhưng tôi chưa từng nghe thấy những ghi chép về phương diện này trong lịch sử" -Hàn Giang thắc mắc.

"Chẳng cần nói mọi người, tôi tốt xấu gì cũng đọc nosách vở, nhưng cũng chưa từng nghe nói tới công trình này." Đường Phong ngập ngừng một chút,

đột nhiên mắt sáng lên, thì thầm nói với Hàn Giang: "Đây có khi nào là Hắc Đầu Thạch Thất mà chúng ta đang tìm kiếm không?"

Hàn Giang kéo Đường Phong sang một bên: "Tôi hiện giờ càng lúc càng nghiêng về suy đoán của cậu. Ở đây quả thực rất giống, niên đại xây dựng, vị trí địa lý, ghi chép lịch sử, càng ngày càng giống với Hắc Đầu Thạch Thất mà chúng ta muốn tìm kiếm. Nhưng, trước khi nhìn thấy chứng cứ chuẩn xác, tôi vẫn không thể kết luận bừa được."

"Chứng cứ? Chứng cứ chẳng mấy chốc sẽ có thôi!"

"Ở đây chỉ có những chiếc cột này, phía trên cũng không phát hiện thấy văn tự gì cả, chứng cứ ở đâu ra? Tôi cần là cần chứng cứ có tính thuyết phục, chứng cứ trực tiếp nhất!"

"Chứng cứ có tính thuyết phục, chứng cứ trực tiếp nhất! Anh yên tâm, tôi sẽ tìm ra cho anh" - Đường Phong rọi đèn pin vào vài chiếc cột đá trong góc quặt của đại sảnh "Anh xem! chứng cứ anh cần ở đây này." - Giọng nói của Đường Phong khó mà giấu được sự phấn khởi.

Hàn Giang theo Đường Phong đến góc quặt trong đại, bất giác rung mình một cái, bởi ở đây có hàng trăm vụn gốm sứ phủ đầy bụi được xếp ngay ngắn, kín mít. "Đây chính là chứng cứ mà cậu nói?" - Hàn Giang chỉ vào đồng vại gốm sứ hỏi Đường Phong.

Đường Phong cười nói: "Đây chính là chuyên ngành của tôi rồi. Tôi đứng từ xa nhìn thấy đồng vại gốm này, trong lòng đã một chín một mười có thể chứng thực phán đoán của mình rồi".

"Đừng nói phét nữa! Anh thần thánh vậy sao?"

"Khà khà, không phải tôi bốc phét đâu, tôi nhìn cái là có thể đoán định, những vại gốm sứ này đều là phỏng theo gốm đen trắng điển hình của lò gốm Từ Châu Tây Hạ. Lò gốm Từ Châu là một hệ thống lò gốm lớn của khu vực miền bắc thời kỳ Tống - Nguyên, gốm đen trắng là sản phẩm đặc trưng của lò gốm Từ Châu. Nói ra cũng thấy kỳ lạ, thời đó, lò gốm ở trung nguyên rất nhiều, ví dụ như gốm xanh của lò gốm Diệu Châu, gốm trắng

của lò gốm Định châu, gốm bóng xanh của lò gốm thị trấn Cảnh Đức; vậy mà người Hạng Tây Hạ lại chỉ thích gốm đen trắng của lò gốm Từ Châu; có lẽ là do loại gốm đen trắng này có thể toát lên bản chất hào phóng, chất phác nhất của người Đảng Hạng Tây Hạ. Vậy là, người Đảng Hạng đã bắt đầu nung một lượng lớn gốm sứ phỏng theo gốm đen trắng của lò gốm Từ Châu. Rồi từ đó trở đi, loại gốm đen trắng này đã trở thành một loại gốm sứ nổi tiếng nhất, được sử dụng rộng rãi nhất ở Tây Hạ. Từ quan lại cao quý cho tới thường dân bách tính, trên khắp đất nước Tây Hạ từ trên xuống dưới đều thích sử dụng loại gốm sứ này".

"Ồ ! Nghe cậu nói vậy thì cũng đúng như thế thật! Vậy cậu nói, những chiếc vò gốm sứ này dùng để làm gì ?"

"Dùng để làm gì ? Khả khả, nếu như tôi nói không sai, thì những vò gốm này đều là vò đựng tro cốt!"

"Cái gì? Vò đựng tro cốt!" -Hàn Giang tròn tròn mắt, nhìn vài trăm vò tro cốt trước mặt, giống như nhìn thấy vài trăm linh hồn đã bị bụi phủ mờ vậy.

"Cậu nói thật hay là đùa tôi đấy?" -Hàn Giang vẫn không tin lời Đường Phong.

"Thời cổ, người Hán thịnh hành việc chôn cất, nhưng Nhữn dân tộc thiểu số khác vẫn bảo tồn tục lệ ma chay của họ. Ví dụ như tục lệ thiên táng mà chúng ta nhìn thấy hôm trước trên đài thiên táng, ngoài ra còn có cả hỏa táng rất phổ biến trong những dân tộc du mục ở phương bắc. Căn cứ theo sử sách ghi chép và chứng minh khảo cổ cho thấy, trong xã hội Tây Hạ, đại đa số quý tộc đều kiến tạo lăng mộ hào hoa, tiến cách hỏa táng. Tro cốt sau khi hỏa táng thường cất giữ trong vò gốm sứ như thế này để tiện cho việc mang theo bên mình".

"Đem tro cốt theo để di chuyển?"

"Đúng vậy, đây cũng là tập tục của rất nhiều du mục".

"Quả thật thần kỳ, nhưng nếu như những vò gốm sứ này đúng là của người Đảng Hạng thì sao lại cất giữ ở đây ?"

"Khà khà, đây không phải là đã chứng minh cho suy đoán của tôi rồi sao? Tôi hiện giờ đã bảy tám phần chắc chắn rồi, những linh hồn trong những vò gốm sứ này chính là một chi của người Đảng Hạng, sau khi vương triều Tây Hạ bị diệt vong, họ đã trở lại nơi khởi nguồn của dân tộc Đảng Hạng. Ở đây rất có khả năng chính là Hắc Đầu Thạch Thất mà chúng ta khổ sở tìm kiếm, họ cất giấu kê tranh ngọc đỏ ở đây, rồi gửi gắm lại linh hồn ở chốn này... Anh nhìn này, trên mặt những vò gốm này còn có cả văn tự".

"Văn tự?" - Hàn Giang nhìn về chỗ Đường Phong soi đèn pin lên thì chỉ thấy một dòng hình như giống chữ Hán, nhưng cũng giống văn tự kỳ dị nào đấy: "Ý cậu nói đến mấy thứ kỳ quái này?"

"Không phải là chữ kỳ quái! Đây chính là văn tự Tây Hạ" - Đường Phong lúc này tỏ rõ vẻ đắc ý.

Hàn Giang bưng tỉnh: "Ồ, phía trên bề mặt tấm bia tàn mà chúng ta nhìn thấy trong địa đạo Khương Trại chính là loại văn tự này, còn trên cả kê tranh ngọc nữa. Mấy chữ trên này nghĩa là gì vậy?"

"Mộc... Tạng... Đức... Phúc!" - Đường Phong phiên dịch từng chữ từng chữ trên vò gốm. Anh lại soi đèn pin hướng về một vò gốm sứ khác: "Mộc... Tạng... Vũ... Lâm!"

"Nghĩa là gì vậy?" - Hàn Giang chờ đợi đã có phần sốt ruột.

"Đều là họ tên của người ta, Mộc Tạng là họ Đảng Hạng, là một trong tám đại gia tộc Đảng Hạng, cuối cùng là tên của chủ nhân vò gốm sứ, từ những họ tên này có thể nhận ra tên của người Đảng Hạng sau này đã từng bước được Hán hóa, nhưng vẫn giữ lại họ của người Đảng Hạng, cũng được coi là họ tên Phiên Hán hợp lại".

"Cái 'Mộc Tạng' này, hình như thời gian trước đây tôi cũng có chút ấn tượng khi đọc sử thi Tây Hạ, nhưng hiện giờ nghĩ không ra..." - Hàn Giang cố gắng hồi tưởng lại.

"Khà khà, cái 'Mộc Tạng' này đương nhiên nổi tiếng rồi. Hoàng hậu của hoàng đế Ngõi Danh Nguyên Hạo - khai quốc Tây Hạ, chính là con gái của

gia tộc Một Tạng, con traibà sau này kế tục ngôi vị hoàng đế. Anh trai Một Tạng Ngoa Bàng của bà nắm giữ triều chính hơn hai mươi năm, gia tộc Một Tạng nhất loạt dốc hết quyền lực vào Tây Hạ." – Đường Phong giới thiệu.

"Đúng! Đúng! Chính là gia tộc Một Tạng này, lẽ nào những vò gôm này đều là hậu duệ của gia tộc Một Tạng? Lẽ nào chính là nhánh người Đảng Hạng trở lại nơi khởi nguồn của dân tộc Đảng Hạng?" - Hàn Giang cảm thấy không ngờ trước phát hiện này.

Lúc này, phía bên kia đại sảnh trụ cột vang lên tiếng gọi của Makarov: "Ồ đây sao lại có nhiều vò gôm thế nhỉ?" Hàn Giang và Đường Phong vội vàng chạy tới, trong một góc phía bên kia đại sảnh trụ cột, cũng có hàng trăm chiếc vò gôm đen trắng, những vò gôm này giống hệt với những vò gôm họ phát hiện ban nãy. Sau đó, mọi người còn phát hiện thêm những vò gôm giống thế ở những chỗ khác trong đại sảnh trụ cột. Đường Phong tính toán qua, toàn bộ vò gôm trong này cộng lại cũng phải lên tới hơn 3000 cái. Hơn 3000 vò gôm, cũng chính là hơn 3000 linh hồn đã bay đi. Bốn người nhìn dãy trụ cột và vò gôm thần bí trong đại

sảnh hùng vĩ, bất giác chìm trong suy tư, rút cuộc là người lúc nào đã xây dựng nên đại sảnh có nhiều trụ cột hùng vĩ này, và những linh hồn trong những vò gôm này sao lại ngủ yên mãi

nơi đây? Đó thực sự có phải là nhánh người Đảng Hạng biến mất mà sử thi đã ghi chép lại không?

Thế giới âm u dưới lòng đất, mấy nghìn linh hồn bay đi. bốn người đang ở trong đó, vừa hiếu kỳ, vừa hoảng sợ. Có thể Lương Viện đã không còn đủ sức để kiên trì chống chọi với sự ẩm ướt lạnh giá trong thế giới ngầm dưới lòng đất, cô tựa vào một cột đá run rẩy lầy lầy. Đường Phong thương xót đỡ lấy Lương Viện, quan tâm hỏi: "Lương Viện, em có thể gắng gượng được nữa không?"

Lương Viện yếu ớt tới nỗi không nói nên lời, nhưng cô vẫn cố chấp gật gật đầu, còn Hàn Giang lại lắc đầu nói: "Tôi thấy cô ấy không gắng gượng được bao lâu nữa đâu, tạm thời không khám phá bí mật ở đây nữa, đợi khi

nào chúng ta rang ngoài sẽ mời chuyên gia và các nhà học giả đến nghiên cứu, còn hiện giờ nhiệm vụ đầu tiên của chúng ta là ra khỏi đây".

Nhưng điều khiến mọi người ngạc nhiên là dù, họ đã đi một vòng men theo đại sảnh trụ cột, nhưng lại không phát hiện thấy bất cứ lối ra nào. Đường Phong dường như đã hiểu ra, anh nói: "Thảo nào những người Đảng Hạng này có thể nguyên ở đây lâu như vậy, vì ở đây ngoài khe đất đó ra, và thủy động trên thác nước thì không có bất cứ lối ra nào khác, như vậy thì không có người vào được trong này quấy rối linh hồn họ!"

"Vớ vẩn! Nói như cậu thì đương nhiên là hay rồi. nhưng cậu cũng không nghĩ xem, không có lối ra thì những người Đảng Hạng đó vào đây bằng cách nào? Không phải là họ cũng đều chui vào từ cái khe đất đó sao?"

Đường Phong lập tức cứng họng, Makarov cũng mù mịt cả đầu óc. Lúc này, Lương Viện nằm trong lòng Đường Phong đột nhiên ập a ập úng nói: "Nước... nước... nước...", Đường Phong nhìn đôi môi trắng bệch của Lương Viện, an ủi cô: "Lương Viện, cô cố gắng thêm chút nữa, đợi chúng ta ra ngoài thì sẽ có nước uống".

Nhưng Lương Viện vẫn run rẩy đưa cánh tay phải ra, chỉ vào con sông ngầm dưới thác nước: "Nước... sông... sông..." Đường Phong quay đầu lại nhìn Hàn Giang: "nước này uống được không? Hay là để tôi thử trước?"

Hàn Giang nhìn sông ngầm trước mặt, rồi lại nhìn Lương Viện, đột nhiên vỗ trán, nói: "Tôi hiểu ra rồi, Lương Viện vẫn không phải đòi uống nước, ý cô ấy là tiền nhân khi mở ra đại sảnh trụ cột này đã thông qua con sông ngầm tiến vào đây. Đúng! Nhất định là như vậy, dòng sông ngầm này chắc chắn thông ra ngoài động, mọi người xem, không khi ở đây lưu thông tốt hơn nhiều, tiểu cô nương này quả là thông minh đấy".

Lương Viện nghe xong lời Hàn Giang nói, đã ra sức gật gật đầu. Hàn Giang lập tức xuống nước, thăm dò độ sâu. Nước hai bên bờ không sâu, chỉ đến mắt cá chân của Hàn Giang. Vậy là, Hàn Giang dặn dò: "Đường Phong, Lão Mã.

ba chúng ta buộc dây lên eo để tránh sau khi xuống nước đi lạc. lần này chúng ta vẫn giống như mấy lần trước, tôi vẫn đi đầu, Lão Mã đi cuối cùng. Đường Phong, vất vả cho cậu rồi, cậu cũng Lương Viện đi giữa, mọi người nhất định phải trợ giúp lẫn nhau, không được để ai rời khỏi đội hình".

Dặn dò xong, Hàn Giang một mình đeo hai chiếc ba lô to xuống nước trước tiên, Đường Phong cũng Lương Viện đi giữa, Makarov mò xuống nước cuối cùng.

12

_Chẳng mấy chốc, bốn người đã tiến vào sông ngầm trong huyết động, đại sảnh trụ cột và thác nước dần dần biến mất phía sau lưng, xung quanh lại là một vùng tối đen, chỉ có ánh sáng đèn pin soi về phía trước. Hàn Giang đi đầu, dường như mọi việc đều thuận lợi, anh dần dần hồi phục sự tự tin đã mấy lần mất đi trong hang động tối đen. Anh nói: "Giờ thì tôi càng lúc càng chắc chắn, con sông ngầm này thông ra ngoài động, mọi người xem, dưới sông không có cột đá mà chúng ta nhìn thấy dưới hồ nước ngầm, đều chỉ là những tảng đá rất bình thường, hơn nữa nước cũng không sâu, có khi chẳng mấy chốc chúng ta sẽ ra khỏi đây..."

Hàn Giang vừa nói đến đây, đột nhiên lão đảo, xem chút nữa đã ngã nhào xuống nước. Đường Phong ở phía sau nói: "Anh sao thế?"

Hàn Giang đứng vững lại, nhìn xuống dưới trả lời: "Không có gì, mọi người đến đây phải cẩn thận, nước ở đây khá sâu, nước ngập tới đầu gối của tôi rồi".

Mọi người tiếp tục đi về phía trước. Hàn Giang hốt hoảng phát hiện ra, từ chỗ ban nãy đi tiếp lên, dòng sông ngầm càng lúc càng sâu, bản thân anh bước thêm mỗi bước lên phía trước thì mực nước lại cao thêm một bậc: đầu gối -đùi -thắt lưng... Hàn Giang vừa hồi phục sự tự tin, lúc này lại bắt đầu chán nản, nhưng anh vẫn tỏ ra can đảm, dò dẫm tiến lên phía trước, mãi cho đến khi nước sông gần tới ngực thì rút cuộc Hàn Giang mới dừng lại. Ở đằng sau, Đường Phong lớn tiếng gọi: "Thế này là thế nào? Sao

nước mỗi lúc mỗi sâu vậy, dòng sông ngầm này rút cuộc thông tới đâu?"

Năm phút trôi qua, Đường Phong vẫn không thấy bóng dáng Hàn Giang đâu. Trong huyết động tối đen tĩnh lặng, chỉ trừ tiếng nước chảy, thì chỉ có tiếng tim đập và tiếng thở của mấy người. Lương Viện nằm trên lưng Hàn Giang, đã trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, đột nhiên khẽ kêu lên một tiếng, hình như là mới tỉnh lại, miệng lẩm bẩm áp úng hỏi Đường Phong: "Chúng ta đang ở đâu rồi?"

Đường Phong vội vàng an ủi Lương Viện: "Chúng ta sắp ra ngoài rồi, cố gắng thêm chút nhé".

Nghe thấy Đường Phong nói vậy, Lương Viện lại thiếp đi "Sắp ra rồi?" - Đường Phong ngẫm nghĩ câu mình vừa nói, bất giác bật cười. Dòng sông ngầm này càng đi nước càng sâu, vẫn còn chưa biết sẽ thông đến đâu, muốn ra bên ngoài, quả một suy nghĩ viễn vông không chút hiện thực!

"Đường Phong, Lão Mã, tôi nhìn thấy ánh sáng rồi, dòng sông này thông ra bên ngoài, phán đoán của chúng ta không sai" -phía trước đột nhiên vọng lại tiếng gọi phấn khởi của Hàn Giang, Đường Phong và Makarov ngạc nhiên vui mừng, ngay lúc đó lại nghe thấy giọng của Hàn Giang: "Mọi người đi bám vào vách động, ở đó nước không sâu, đừng có quên hai cái ba lô đấy".

Đường Phong và Makarov dò dẫm men theo vách động tiến lên phía trước. Makarov cầm ba lô của Hàn Giang và Đường Phong. Đường Phong cũng Lương Viện, họ đi theo dòng sông ngầm, rẽ qua một ngã rẽ, sau mười phút dài đằng đẵng, rút cuộc đã nhìn thấy ánh sáng mà bao lâu nay chưa được nhìn thấy...

Chương 14 : Ưng sói không ăn thịt người

1

Mặt trời mới mọc, ánh nắng ấm áp vương trên in vùng hồ tĩnh lặng, mặt hồ dưới ánh nắng hiện lên đủ mà ngũ sắc lấp loáng. Xung quanh hồ là những dãy núi trùng trùng điệp điệp và rừng nguyên thủy rậm rạp. Phóng tầm mắt, không thấy bến bờ, phía xa xa, một ngọn tuyết sơn nguy nga, trên tuyết sơn, mây khói lượn nh, đỉnh núi ẩn mình trong đó, không rõ hình thù. Phàm là ai nhìn thấy cảnh đẹp

này, cũng đều có một cảm giác bất ngờ như tiên cảnh.

Vào lúc này, Đường Phong, Hàn Giang, Makarov và đương nhiên còn có cả Lương Viện đang mê man bất tỉnh nằm trên lưng Đường Phong, họ đang đứng giữa tiên cảnh này. Từ sông ngấm lạnh thấu xương dưới lòng đất, được lên tới mặt hồ ấm áp, nước vẫn là nước đó, nhưng lại là hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Ba người ngâm mình trong nước hồ ấm áp, quên đi sự ẩm ướt lạnh giá dưới huyết động trong lòng đác, quên rằng họ đã từng bị truy sát, bởi họ hoàn toàn đã bị cảnh đẹp trước mắt chinh phục.

"Ồ đây quả thực quá đẹp!" -Hàn Giang khẽ trầm trồ.

"Đúng vậy! Ở đây khiến tôi nhớ tới truyền thuyết đảo nguyên ngoại thế của Trung Quốc cổ đại" -Makarov tiếplời.

"Không! Đây không chỉ là đảo nguyên ngoại thế, mà là tiên cảnh nhân gian!Hàn Giang lại nói.

Lúc này, Lương Viện vốn đang mê man bỗng bật ra tiếng rên đau đớn, ba người lập tức ý thức được vắn đề nan giải của họ vốn không thể nhờ cảnh đẹp mà giải quyết được, Lương Viện cần phải được kịp thời chữa trị, nhưng ở đây lại là một thế giới hoàn toàn xa lạ, đây là đâu? Đã an toàn hay chưa? Có lẽ, nguy hiểm có thể giáng xuống bất cứ lúc nào!

Đường Phong quay lại nhìn huyết động tối đen phía sau lưng, nước từ trong sông ngấm từ từ chảy ra, đổ vào hồ dưới chân. Tạm biệt nhé, hang động đá vôi diễm lệ mà đáng sợ! Đường Phong chỉ lên vách đá trên huyết động, nói

với Hàn Giang và Makarov: "Không phải phí lời, mặc nó là đào nguyên ngoài thế hay là tiên cảnh nhân gian, chúng ta cũng phải nhanh chóng ra khỏi đây. Đi men theo vách động tiến về phía trước, tôi nghĩ chẳng mấy chốc sẽ lên được bờ". Hàn Giang và Makarov gật gật đầu, đi theo Đường Phong, lội qua một đoạn nước, vòng qua một eo nước, chẳng mấy chốc, họ đã lên bờ.

Đây là một khu rừng thông. Đường Phong nhẹ nhàng đặt Lương Viện xuống, dựa vào thân một cây thông vượn cao tới trời, bản thân anh cũng đổ người tựa vào Lương Viện, thở hắt hắt nói: "Giờ thì chúng ta cũng được coi là ra ngoài rồi nhỉ?"

"Tôi nghĩ chắc là vậy, chỉ có điều vẫn chưa biết đây là chỗ nào." -Hàn Giang phóng tầm mắt ra xa, hy vọng cò thể nhìn thấy bóng người, nhưng xung quanh chỉ có những rặng núi tĩnh lặng.

"Chúng ta đã đi trong động bao lâu nhỉ?" – Đường Phong lại hỏi.

"Bây giờ là sáng sớm, n như vậy, chúng ta đã ở trong động một ngày một đêm rồi!" -Makarov nhìn bầu trời nói.

Hàn Giang lại nói: "Không biết chừng là hai ngày hai đêm, cũng có khả năng là ba ngày ba đêm!"

"Anh điên rồi, sao lại như thế được?" -Đường Phoiil, và Makarov chỉ coi như Hàn Giang đang trêu chọc.

"Tạm thời không quan tâm chúng ta đi được mấy ngày mấy đêm, tuy hiện tại chúng ta đã ra được khỏi động đá vôi, nhưng vẫn chưa đến được nơi an toàn". Nói xong, Hàn Giang nhìn Lương Viện, rồi lại lo lắng ưu tư nói: "Lương Viện bắc buộc phải được chữa trị ngay, nếu không thì.."

Đường Phong cũng nói: "Đúng vậy! Tôi sợ Lương Viện sẽ không gắng gượng được bao lâu nữa, nhưng xung quanh đây lại là rừng rậm nguyên sơ không biên giới, chúng ta nên đi về đâu đây?"

"Phải tìm một con đường cái đã, nếu không thì chúng sẽ bị lạc đường trong núi mất" -Hàn Giang gật đầu nói.

. "Tốt nhất là có thể tìm được mấy người dân địa phương ở đây để hỏi xem sao" -Makarov đề xuất.

"Nhưng ở đây đến một bóng người cũng không thấy.." -nói tới đây, Hàn Giang ban nãy vừa mới nói oang oang bỗng im bật, đột nhiên chỉ lên vách núi trước mặt, hét lên với Đường Phong và Makarov: "Mọi người xem, trên đó có người!"

Đường Phong và Makarov cùng nhìn về phía vách núi kriAk mặt, cũng chính là phía trên vách đá cheo leo trên hang động tối đen, đang có hai người đứng trên đó...

Do khoảng cách quá xa, hội Đường Phong nhìn không rõ hình dáng của hai người đó. Hàn Giang và Makarov vội vàng lục ống nhòm trong ba lô ra. Makarov nói: "Có khi nào là hai gã mà chúng ta nhìn thấy trên núi Khương Trại không nhỉ?"

Hàn Giang tìm ngay ra chiếc ống nhòm quân dụng của mình, nấp sau một thân cây to, nhìn hướng về vách núi trước mặt, nhưng anh thất vọng phát hiện ra ống nhòm quân dụng của mình đã bị nước ngấm vào trong làm mặt kính mờ mờ hồng hồng nhìn rõ được gì, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy có hai người trên vách núi đối diện.

"Nhìn quần áo thì thấy không giống với hai người mà chúng ta gặp ở Khương Trại." -Lúc này, Makarov cầm chiếc ống nhòm hình bình rượu của ông nói.

Hàn Giang nhìn nhìn chiếc ống nhòm trong tay Makarov, chửi rủa: "Mẹ kiếp, vẫn là đồ của Tây tốt hơn!"

"Là một nam một nữ, mặc kiểu quần áo quái dị, giống như áo choàng dân tộc Tạng hay mặc, nhưng lại có nhiều điểm rất khác" -Makarov vừa nhìn vừa giới thiệu.

Đường Phong nghe mà thấy sốt ruột, nói một câu

"Cho tôi mượn một chút!" -rồi giật ngay lấy chiếc ống nhòm hình bình rượu trong tay Makarov, hướng về phía vách núi trước mặt. Makarov chỉ

biết bó tay lắc đầu.

Quả nhiên đúng như Makarov nói, trên một vch cheo leo trên vách núi trước mặt đang có hai người, một nam một nữ đứng đó. Từ trang phục của hai người cho thấy quả thực có chút kỳ dị, nhìn lướt qua thì thấy rất giống áo choàng của người Tạng, nhưng quan sát kỹ thì lại phát hiện phục trang mà họ mặc vừa không giống áo choàng của người Tạng, cũng không giống trang phục truyền thống của dân tộc Khương. Đôi nam nữ này tay trong tay, hướng về phía hồ... Họ dường như không phát hiện ra bốn người bên cây thông trước mặt. Đường Phong đoán định, đôi nam nữ này chắc chắn không phải là hai người gặp ở Khương Trại. Chỉ có điều, anh không biết, hai người đó đứng trên vách núi làm gì.

Đột nhiên, Đường Phong nghe thấy một tiếng thét xé rách tâm can, tiếng thét này từ trên vách núi đó vọng lại, nhưng không phải là tiếng thét của đôi nam nữ đó, qua ống nhòm, Đường Phong nhìn thấy trên vách núi, đôi nam nữ nghe thấy tiếng kêu thất thanh liền quay đầu lại nhìn. Đường Phong vội vàng di chuyển ống nhòm sang bên trái vách núi thì chỉ thấy bên trái vách núi, giữa những vách đá cheo leo một con đường nhỏ quanh co, một thiếu nữ đang khóc thét lên, chạy thục mạng về phía đôi nam nữ, thiếu nữ đó ăn vận gần giống với cô gái trên vách núi. Đường Phong không nghe rõ thiếu nữ đó đang hét cái gì. Máy người này là ai? Họ đang định làm gì?

Trong lúc Đường Phong đang hoài nghi, thì bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng kêu thất thanh của Hàn Giang và Makarov. Đường Phong giật bản mình, đợi đến khi anh nhắm thẳng ống nhòm về phía vách núi thì đôi nam nữ trên vách núi đó đã vĩnh viễn mất hút trong ống nhòm rồi, rồi

Ngay sau đó, mặt hồ dưới vách núi bắn tung lên hai làn nước – đôi nam nữ đó nhảy xuống vực rồi!

Tất cả những điều này đều xảy ra trong giây lát, khiến Đường Phong, Hàn Giang và Makarov vô cùng kinh ngạc. Ba người há hốc miệng, mặt hoảng hốt. Không ai ngờ rằng, họ vừa mới thoát ra khỏi hang động đá vôi khủng khiếp, đến được nơi tươi đẹp thế này, trong một buổi sáng ngập tràn nắng

vàng mà lại gặp phải sự việc đáng sợ như vậy!

Trước mắt Đường Phong lại hiện lên cảnh tượng khủng khiếp khi Tề Ninh rơi từ trên lầu xuống mấy tháng trước, chỉ có điều, lần này còn lạnh gáy hơn, khiến anh nổi da gà...

3

Trên vách núi đối diện, chỉ còn lại thiếu nữ một mình gào khóc. Đường Phong đặt ống nhòm xuống, nói với Hàn Giang và Makarov: "Tôi muốn đến đó xem sao, tốt nhất là tìm được cô gái đó hỏi thăm xem rút cuộc là chuyện gì?"

Nói xong, Đường Phong lại cầm ống nhòm hướng về

phía vách núi, muốn xác định thêm lần nữa phương hướng nhưng lúc này, thiếu nữ vừa mới khóc lóc trên vách núi lại mất tích khỏi tầm ngắm ống nhòm! Lần này lại chỉ trong giây lát, mọi thứ đều trở lại bình thường, giống như ch từng xảy ra chuyện gì cả, mặt hồ lại yên bình dưới ánh nắng màu sắc tươi đẹp luôn biến đổi, những rặng núi xa xăm tĩnh mịch yên ắng. Rõ ràng Đường Phong không dám vào mắt mình, anh ra sức chớp chớp mắt, lẽ nào tất cả nh chuyện này đều là ảo giác của bản thân? Lẽ nào tất cả nhữn chuyện này đều chứa từng xảy ra?

Không! Hàn Giang và Makarov cũng đều nhìn thấy mà. "Cô gái đó không thấy đâu nữa rồi, cậu có định đến nữa không?" -giọng Makarov vang lên sau lưng.

"Thật quá kỳ lạ, ban nãy cô gái đó vẫn còn trên vách núi, sao bây giờ đã lại không thấy đâu nữa nhỉ?" -Đường Phong nghi ngờ nói.

"Tôi đang nghĩ, mấy người đó là ai nhỉ?" -Hàn Giang hỏi

"Khu vực gần Lang Mộc Tự đều là người dân tộc nhưng vấn đề là, hiện nay chính chúng ta cũng không bi mình rốt cuộc đang ở đâu?" -Đường Phong nói.

Hàn Giang lắc đầu: "Rất kỳ lạ, xung quanh Lang Mộc Tự toàn là thảo

nguyên, nhưng địa hình ở đây hoàn không giống với địa hình xung quanh Lang Mộc Tự, vùng núi tĩnh mịch, hồ nước diêm lệt, rất giống với... giống với Cữu Trại Cầu mà tôi đã từng đến".

"Không thể như vậy được, Cữu Trại Cầu cá

ch Lan Mộc Tự mấy trăm ki lô mét" -Đường Phong nói.

"Tôi biết đây không phải là Cữu Trại Cầu, chỉ có điều ở đây kỳ lạ quá" - Hàn Giang lẩm bẫm.

"Hay là kiểm tra qua một chút trang thiết bị, không biết chừng ở đây có thể nhận được tín hiệu GPS" – Makarov nhắc nhở Đường Phong.

Đúng vậy! Nếu như có thể nhận được tín hiệu GPS thì không phải sẽ biết được vị trí chính xác ở đây sao? Đường Phong tìm thấy máy nhận tín hiệu GPS trong ba lô, máy nhận tín hiệu bị nước vào, nên màn hình có chút mờ ảo, nhưng anh vẫn kinh ngạc vui mừng phát hiện ra ở đây có thể nhận được tín hiệu GPS, tuy chỉ thấy trên màn hình GPS mờ ảo hiển thị lên các đường kinh độ, vĩ độ Hàn Giang lập tức tìm bản đồ quân dụng chống thấm nước ra để so sánh, nhưng khi anh căn cứ kinh vĩ độ hiển thị trên máy nhận tín hiệu GPS để tìm thấy vị trí tương ứng trên bản đồ, thì anh và Đường Phong lập tức ngạc nhiên đến nỗi ngớ cả người, bởi vì căn cứ theo kinh vĩ độ hiển thị trên GPS rồi đối chiếu với bản đồ cho thấy thì vị trí hiện nay của họ, hóa ra là ở khu vực thượng lưu sông Bạch Hà, cách phương hướng tây nam Lang Mộc Tự hơn vài trăm ki lô mét.

"Sao chúng ta lại có thể đi xa như vậy nhỉ ?" -Hàn Giang không thể tin nói.

"Lẽ nào chúng ta quả thật không chỉ đi một ngày một đêm trong sông ngầm?" -Makarov chìm đắm trong suy tư.

Đường Phong tỉ mỉ quan sát bản đồ, hy vọng trên bản đồ có kí hiệu đánh dấu, chỉ ra một con đường, nhưng dù anh có nhìn đi nhìn lại cẩn thận đến đâu thì căn cứ theo kinh vĩ độ hiển thị trên GPS, khu vực này trên bản đồ quân dụng hóa ra lại là một vùng trống trơn, không có bất cứ kí hiệu nào có giá trị. "Lẽ nào ở đây chưa từng có người tới?" -Đường Phong lẩm bẫm.

"Không thể, chắc chắn là máy nhận tín hiệu GPS bị ngâm nước hỏng rồi" - Hàn Giang nói.

"Tôi cũng nghĩ như vậy, kinh vĩ độ hiển thị trên máy nhận tín hiệu GPS chắc chắn có vấn đề" -Makarov đồng ý với ý kiến của Hàn Giang.

Đường Phong gật gật đầu: "ừm! chỉ có cách giải thích như vậy, tôi muốn lập tức đến vách núi trước mặt xem sao, không biết chừng còn có thể gặp được cô gái ban nãy, hai

người ai đi theo tôi"

"Dĩ nhiên là tôi rồi!" -Hàn Giang lần sờ khẩu súng ở thắt lưng.

"Nhưng Lương Viện cần có người chăm sóc".

Nói xong, Đường Phong đưa mắt nhìn Hàn Giang rói lại chuyển sang nhìn Makarov. Hàn Giang cũng quay đầu nhìn Makarov, Makarov đan tay vào nhau, nói: "Các cậu cứ yên tâm đi đi, tiểu cô nương này giao cho tôi!"

Đường Phong lại nhìn nhìn Hàn Giang, anh vẫn nghi ngờ ông lão người Nga Makarov này, anh muốn có được sự khẳng định từ Hàn Giang, Hàn Giang khẽ gật đầu, Đường Phong lúc này mới nói với Makarov: "Vậy thì trông cậy vào

bác rồi".

Ba người thương lượng quyết định, Đường Phong và Hàn Giang mang theo súng rồi đi tìm vách núi phía trước mặt.

Đường Phong và Hàn Giang đi lên con đường nhỏ khúc khuỷu trên vách núi, con đường mòn ẩn hiện trong lùm cỏ, nếu không tìm kĩ thì chắc chắn sẽ không phát hiện thấy sự tồn tại của nó. Phía dưới con đường chính là vực thẳm cheo leo. Đường Phong và Hàn Giang cẩn thận rón rén đi sát mép vực thẳm. Cả hai người không ai nói chuyện, cũng không có tâm trạng nào dừng lại để thưởng thức cảnh sắc xung quanh, chỉ chăm chăm cắm cúi bước đi.

Con đường mòn bên vách núi uốn lượn quanh co, thay đổi theo địa hình

núi, mỗi khi đèn ngã rẽ, Đường Phong đi đâu lại gât giắc trở nên lo lắng, sợ rằng mỗi lần rẽ như vậy đột nhiên xuất hiện một ai đó chặn đứng đường đi. Núi trước mặt mỗi lần thay đổi địa hình, hay con đường mòn lại đến một ngã rẽ là tìm Đường Phong lại giật thót lên, rồi lại lo lắng, ở đó có một người đột nhiên xuất hiện, nhưng khi anh đột ngột rẽ vào một khúc quanh thì trên con đường tĩnh lặng vẫn không một bóng người, chỉ có tiếng gió thổi qua những lùm cây văng vẳng bên tai.

Đường Phong và Hàn Giang đã có thể nhìn thấy nơi mà đôi nam nữ ban nãy nhảy xuống vực, ở đó có một tảng đá to nhô ra mặt hồ, bề mặt tảng đá đó nhẵn nhụi trơn bóng, tỏa ra ánh sáng kỳ dị dưới ánh nắng. Đường Phong và Hàn Giang đứng trên tảng đá to đó, đây chính là nơi mà lúc nãy đôi nam nữ nhảy xuống vực, hai người nhìn xung quanh nhưng không thể phát hiện ra điều gì khác thường, dùng ống nhòm soi Makarov và Lương Viện bên cây thông, mọi thứ đều bình thường, tiếp tục dùng ống nhòm soi ra xa, trong ống nhòm, chỉ có những dãy núi trùng trùng điệp điệp, không thấy lấy một bóng người.

Đột nhiên, Đường Phong cảm thấy có điều gì đó không bình thường. Anh buông ống nhòm xuống, kinh ngạc phát hiện ra, trên bầu trời đang trong xanh nắng vàng, đột nhiên có một đám mây đen bay tới, che lấp ánh nắng, cả bầu trời bỗng tối sầm lại. Trong rừng cây, gió gào thét, gió thổi mạnh tới mức Đường Phong và Hàn Giang không mở nổi mắt. Cuồng phong từ từ qua đi, Đường Phong lúc này mới than vãn: "Thời tiết thật kỳ dị!"

Anh và Hàn Giang thu hết can đảm, từng bước từng bước dịch về phía mép tảng đá, thò đầu ra ngoài nhìn, Đường Phong chỉ cảm thấy chóng mặt, xem chút nữa là ngã lộn nhào, nên anh vội vàng lui lại, quay đầu lại nhìn Hàn Giang. Không biết từ lúc nào, Hàn Giang đã ngồi xổm xuống tảng đá, ôm lấy ngực, mặt trắng bệch, vẻ mặt vô cùng khổ sở. Đường Phong chưa bao giờ nhìn thấy bộ dạng Hàn Giang như thế này, anh vội vàng quan tâm hỏi: "Anh sao thế?"

Hàn Giang đợi sắc mặt ổn hơn chút, mới đáp lại "Không sao cả, chỉ có chút khó chịu thôi. Tôi cũng không hiểu tại sao, nhìn từ dưới lên ở đây

không hề cao, lúc lên thì mới phát hiện trên này cách mặt nước cao như vậy!"

"ừm!", Đường Phong lại thò đầu ra, nhìn xuống mặt nước, đột nhiên, anh trợn trừng mắt, bởi anh đã nhìn thấy trên mặt hồ đang có hai cái xác một nam một nữ nổi lên. Điều càng khiến anh không thể tin nổi là, mặt hồ ban nãy dưới ánh nắng ngũ sắc lấp lánh, trong giây phút này lại biến thành một vùng nước đen sì mà ai nhìn xuống cũng sẽ thấy khiếp sợ, hình như sâu không thấy đáy. Đường Phong lại cảm thấy choáng váng.

Hàn Giang cũng nhìn thấy tất cả, hai người lùi lại, đều

Rệu rã ngồi bệt trên tảng đá. Đường Phong không hiểu bèn hỏi "Nghe thì có vẻ như chúng ta đã trải qua rất nhiều khảo nghiệm rồi, xác chết cũng nhìn thấy vô số, vách núi cũng leo trèo không ít, mà sao đứng ở đây phản ứng lại mãnh liệt như vậy nhỉ?"

Hàn Giang thở hồn hển, lắc đầu nói: "Tôi không biết, đoạn đường này, từ khi máy bay hạ cánh, đến Khương Trại,

Lang Mộc Tự, rồi lại đến đại khe sâu Nạp Ma, đại hang động đá vôi, rồi đến đây, tôi đã trải qua rất nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi, kinh nghiệm tôi tích lũy hơn chục năm nay mà hiện giờ dường như cũng không còn nhanh nhạy nữa".

Đường Phong đứng dậy, nhìn ra xung quanh, con đường mòn lúc đến tới đây là kết thúc rồi, xem ra con đường mòn này dẫn lên trên tảng đá lớn, ngoài ra, ở đây không có đường nào khác. Đường Phong càng thêm nghi hoặc: "Ở đây chỉ có con đường mòn lúc đến, cô gái ban nãy khóc lóc ở đây đi đâu mất rồi nhỉ?"

"Lẽ nào cô gái ấy cũng nhảy xuống rồi?" -Hàn Giang nói.

Lời của Hàn Giang khiến Đường Phong toàn thân run rẩy, anh cảm thấy sờn hết cả da gà.

Đường Phong nghi ngờ đứng thẳng dậy, lại lần nữa tiến sát ra mép tảng đá, nhìn xuống dưới, trên mặt nước quả thực chỉ có hai thi thể một nam một nữ,

không có thi thể thứ ba. Anh và Hàn Giang tìm kiếm kỹ trong những lùm cây quanh tảng đá, toàn là rừng rậm nguyên sơ rậm rạp, không có vết tích chứng tỏ có người đi qua. Hai người quay trở lại bên tảng đá, Hàn Giang đột nhiên chỉ xuống một hòn đá nhám thạch phía dưới mép tảng đá nói: "Ở đó có đường không nhỉ?"

Đường Phong tiến lại gần quan sát một lượt, quả quyết nói: "Không thể, trên vách đá làm sao có đường được chứ? Cứ coi như là có đường đi chẳng nữa thì cũng cực kỳ vất vả vì cheo leo hiểm trở, nên chỉ có khi mới có thể đi được trên đây".

Hai người không biết làm gì trên tảng đá, đành phải men theo đường cũ quay về, rồi cả hai người họ cùng cảm thấy kỳ lạ ở chỗ, sau khi từ trên vách núi đi xuống, đám mây đen bao trùm mặt hồ trên bầu đã tản mát, ánh nắng lại chiếu sáng mặt hồ, mặt nước lại lấp lánh đủ màu sắc diễm lệ.

Trong rừng thông, mọi việc đều bình thường. Lương Viện vẫn hôn mê, Đường Phong lấy tay sờ lên trán Lương Viện, hình như không còn nóng như trước nữa, lúc này Lương Viện càng giống như đang ngủ say. Makarov hỏi: "Các cậu đã phát hiện được gì vậy. Tìm thấy cô gái đó chưa?"

Hàn Giang lắc lắc đầu: "Chúng tôi chỉ nhìn thấy thi thể của đôi nam nữ nhảy xuống vách đá, nhưng không nhìn thấy cô gái đó".

"Mọi thứ quả thật quá kỳ lạ, cô gái đó chạy đi đâu mất nhỉ ? Ở đây yên tĩnh quá, hình như trừ chúng ta ra, thì chẳng có ai khác, nhưng chúng ta rõ ràng đã nhìn thấy những người kỳ lạ đó" -Đường Phong nói.

"Nhưng chuyến đi này không phải là không có chút thu hoạch nào, trên vách đá chúng tôi đã nhìn thấy vùng mặt hồ mênh mông, vị trí chúng ta hiện nay đang ở là hạ lưu của hồ , thượng lưu không nhìn thấy bờ, vẫn chưa biết được cái hồ này rút cuộc rộng thế nào" -Đường Phong nhận xét.

Hàn Giang lại nói: "Thượng lưu không nhìn thấy bờ, hạ lưu cũng không nhìn ra, nước hồ rút cuộc chảy về đâu

hình như nước ở hạ lưu đều biến mất rồi!"

"Lẽ nào đây chỉ là một hồ nước khép kín? Lại là một hồ nước kỳ lạ!" - Makarov than thở.

Ba người nhìn nhau, trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên, một chuỗi âm thanh vang lên phía mặt hồ. "Có người!" - Ba người vội vàng nấp sau một tảng đá to ven hồ, nhìn về phía mặt hồ. Âm thanh trên mặt hồ càng lúc càng vang to, hình như có người đang đánh trống. Chẳng bao lâu sau, ba người phát hiện ra, trên mặt nước không biết từ đâu bỗng mọc ra mấy chiếc thuyền, trên thuyền quả thực có người đang đánh trống, còn có người lớn tiếng hô hào, dồn sức chèo thuyền.

Mấy chiếc thuyền chèo nhanh đến vách núi thì đậu lại, Đường Phong dùng ống nhòm nhìn về phía đó, "Thật là một đám người kỳ lạ, họ ăn mặc gần giống như đôi nam nữ vừa nhảy xuống vực".

"Khả năng đây là trang phục của người dân địa phương! *

-Hàn Giang suy đoán.

"Họ đang làm gì vậy?" -Makarov bị Đường Phong giành lấy ống nhòm vội vã hỏi.

"Vớt xác trên mặt nước, nhưng sao lại đánh trống âm âm vậy" -Đường Phong nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ qua ống nhòm.

"Thế là thế nào? Có người chết sao lại không đau buồn mà còn đánh trống âm âm như vậy nhỉ?" -Hàn Giang thấy vô cùng khó hiểu.

"Tôi nói rồi, tất cả mọi chuyện đều rất kỳ lạ... họ vớt hai cái xác lên, bắt đầu quay về, vẫn đang đánh trống âm âm, không thấy bất cứ vẻ đau buồn nào!" -Đường Phong tiếp tục giải thích.

Đường Phong cầm ống nhòm, im lặng hồi lâu, khiến Hàn Giang và Makarov vô cùng sốt ruột. Hàn Giang không đợi được nữa, liền hỏi: "Anh nói gì đi chứ? Đám người đó đi đâu rồi?" -Hàn Giang thúc giục.

"Nếu như tôi không nhìn nhầm thì chắc là họ đã chèo tới một vịnh nhỏ cách chỗ chúng ta không xa lắm, ở đó khả năng có thôn xóm của người địa

phương, cũng khả năng là.. Tôi nghĩ chúng ta nên đến đó xem sao, có lẽ sẽ sáng tỏ ra đôi chút vấn đề". Đường Phong ngáp ngừng một lúc, rồi quay lại nói với Hàn Giang: "Thấy được không? Hai chúng ta đi một chuyến!" -Nói xong, Đường Phong rút súng ra, kiểm tra một lượt băng đạn.

Hàn Giang gật gật đầu, cũng rút khẩu súng ngắn 92 của mình ra, hai người một trước một sau, xuyên nhanh qua rừng thông, chẳng mấy chốc họ đã biến mất trong rừng thông sâu hun hút.

Đường Phong và Hàn Giang đi nhanh, thẳng tiến về rừng thông phía trước khoảng nửa tiếng đồng hồ, bên bờ hồ, một bia đá khổng lồ bỗng xuất hiện trước mắt họ. Đường Phong đi lên trước, lần lượt đọc bốn chữ to khắc trên tấm bia đá: THẤT SẮC CẨM HẢI.

"Thất Sắc Cẩm Hải ? Xem ra đây chính là tên của vùng hồ này" -Hàn Giang nói.

"Cái tên này được đặt thật xác đáng, Thất Sắc Cẩm Hải, anh xem, mặt hồ dưới ánh nắng quả thật tỏa ra bảy màu sắc". Dưới sự chỉ dẫn của Đường Phong, Hàn Giang nhìn thấy, từ góc độ này nhìn ra, hồ nước lúc thì hiện lên màu xanh lá cây nhạt, lúc lại là một vùng xanh ngọc bích, chốc chốc lại xanh đen như màu lông chim phỉ thúy, lúc lại là một vùng vàng óng đẹp mê hồn, lúc lại lấp lánh sắc tím thần kỳ, lúc lại đỏ rực như lửa, đương nhiên, cũng không thể thiếu màu đen khiến người ta khiếp sợ!

"Quả nhiên là đảo nguyên ngoại thế, thật thần kỳ!" -Hàn Giang bất giác khen ngợi.

Hai người lại men theo ven hồ, đi một đoạn về phía thượng lưu, họ phát hiện ra có một thôn xóm tọa lạc trong một vịnh hẹp, những ngôi nhà trong thôn đều được xây cất từ những tảng đá đã được mài giũa, rất giống với nơi ở của người dân tộc Khương. Nhìn tiếp về phía sân bên ngoài thôn xóm, có hàng trăm người đang tụ tập, nam nam nữ nữ đều vây quanh một tòa cao đài bằng gỗ, người nói người cười, họ hát nhảy múa, vô cùng náo nhiệt.

"Cuối cùng thì cũng nhìn thấy người rồi!" -Hàn Giang đã cảm thấy thoải

mái hơn.

"Họ đang làm gì vậy?" -Đường Phong tò mò hỏi.

"Giống như đang mừng một ngày lễ gì đó" -Hàn Giang suy đoán.

"Nhưng ở đây vừa có người chết, lễ nào ở đây có phong tục như vậy?"

Hàn Giang lườm Đường Phong một cái, nói: "Vỡ vắn Cậu có thấy ở Trung Quốc có chỗ nào có người chết mà lại reo mừng không? Muốn biết nguyên nhân thì phải đến sao." -Nói xong, Hàn Giang thu súng lại, tiến về phía người đó.

Đường Phong vội vàng bám theo, bên cạnh. Hai người đứng phía sau đám người này, nhìn vào giữa đám đông, chỉ thấy trong đám người có một giá gỗ cao tới một trượng, dưới giá gỗ chất đầy một đống củi, trên giá gỗ có hai người đang nằm trên đó, toàn thân họ được quấn lụa ngũ sắc, bên ngoài lụa ngũ sắc còn quấn cả chăn dạ màu trắng. Đường Phong quan sát kỹ thì mới phát hiện ra, hai người nằm trên giá chính là đôi nam nữ nhảy xuống vực tự sát. Anh bất giác giật thót mình, những người này đặt xác chết lên giá gỗ, họ muốn làm gì đây? Càng kỳ lạ hơn ở chỗ, những người này không một ai có biểu hiện đau buồn trên nét mặt, mà toàn là ca hát nhảy múa, đánh trống uống rượu?

Trong lúc Hàn Giang đang kinh ngạc thì trong đám người, một vị có vẻ như là thủ lĩnh cao tuổi vạm vỡ, cầm một bó đuốc đã châm lửa đi tới phía dưới cái giá, đưa cánh tay lên vẫy một cái, tất cả mọi người đều yên lặng trở lại. Vị thủ lĩnh đó nói với mọi người: "Đại Lạt ma đang cầu nguyện cho linh hồn người con gái trên giá gỗ này!".

Đường Phong thấy vị thủ lĩnh nói tiếng Hán, nhưng tiếng Hán từ miệng người này phát ra lại biến thành một thứ ngôn ngữ kỳ quái khiến Đường Phong cảm thấy thật kỳ lạ. Anh không nghe ra đây là phương ngữ của vùng nào, cũng không hiểu rõ lắm lời của ông ta. Anh quay đầu lại nhìn Hàn Giang, Hàn Giang cũng mù mịt cả đầu óc, cũng không hiểu vị thủ lĩnh này nói gì.

"Xem ra ông ta là người đứng đầu đám người này".

Đường Phong nghĩ tới đây rồi lại nhìn vị thủ lĩnh, chỉ thấy ông ta cầm bó đuốc lên, châm vào giá gỗ cao cao, đồng thời miệng lớn tiếng hét lên: "Bay... lên... trời!"

Giá gỗ bị lửa thiêu cháy, trong ánh lửa bập bùng, mọi người bên giá gỗ giống như trúng tà vậy, hai tay giơ cao, hét lên từng hồi cùng với vị thủ lĩnh đó: "Bay lên trời! Bay lên trời!"

"Bay lên trời? Nghĩa là gì vậy?" Đường Phong và Hàn Giang nhìn chằm chằm vào ánh lửa ngàn ngụt trước mắt, nghi ngờ không hiểu. Đột nhiên, hai người gân như cùng lúc bừng tỉnh, đây là họ đang đốt thi thể của đôi nam nữ! Chết người, những người này không báo cảnh sát mà lại hỏa thiêu thi thể qua loa như thế sao! Không biết chừng, cái chết của đôi nam nữ này không đơn giản là tự sát vậy đâu!

Đường Phong và Hàn Giang lập tức lao tới, đám đông đó nhón nhào, Đường Phong đứng dưới giá gỗ, hét lên với mọi người: "Các người làm gì vậy? chết người khỏi

báo cảnh sát mà lại tự mình hỏa thiêu thi thể thế này!" xong Đường Phong và Hàn Giang nhặt cành cây lên, lao V d lửa, ý định dập tắt đồng lửa ngàn ngụt đó.

7

_Những người xung quanh giá gỗ đều tận mắt chứng kiến hành động của Đường Phong và Hàn Giang, tất cả đều sửng sờ, họ ngó người nhìn Đường Phong và Hàn Gian giống như nhìn quái vật. Vẫn là vị thủ lĩnh tráng kiện lớn tuổi phản ứng nhanh nhất, người này vô cùng phẫn nộ trước hành động của Đường Phong và Hàn Giang. Ông ta vẫy tay một cái, từ trong đám đông đã xuất hiện vài thanh niên đáng vẻ hung hãn, mấy thanh niên hung hãn này cùng xông tới một lúc, không đợi Đường Phong và Hàn Giang kịp phản ứng lại đã quật ngã hai người xuống đất. Nếu như trước đây. mấy thanh niên hung hãn này vốn không phải là đối thủ củ

Hàn Giang, nhưng hiện nay thì "hồ lạc xuống đồng bằng", Hàn Giang vừa đói vừa mệt, cơ thể vô cùng yếu đuối, nên khi bị hai thanh niên đè lên người dĩ nhiên không thể động đậy được nữa.

"Các người là ai, dựa vào cái gì mà bắt tôi!... Mau dập tắt lửa đi!" -Hàn Giang tuy chân tay đã bất động nhưng miệng vẫn không phục

Đúng vậy! Cả anh và Đường Phong đều có lý do để không phục, cả hai người đều đã từng chiến đấu với kẻ thù đáng sợ, thật không ngờ lần này lại bị tóm trong tay mấy gã trai miền núi, đúng thật là lật thuyền trong cồng cạn.

Mấy gã trai to khỏe lục được hai khẩu súng ngắn trên người Đường Phong và Hàn Giang, giao cho vị thủ lĩnh. Vị thủ lĩnh kiểm tra qua hai khẩu súng, cười nhạt, nói với Đường Phong và Hàn Giang một tràng. Đường Phong nghe mà không hiểu gì, anh cố gắng bình tĩnh lại, hỏi lại ông ta: "Các người rút cuộc là ai ? Tại sao lại bắt chúng tôi ?"

"Anh hỏi chúng tôi là ai ? Ngược lại tôi muốn hỏi các anh là ai ?" -Vị thủ lĩnh đó đột nhiên đổi giọng, chuyển sang ngôn ngữ mà Đường Phong có thể nghe hiểu nhưng vẫn khiến Đường Phong cảm thấy gượng gạo.

"Chúng tôi là du khách bị lạc đường nên mới tới đây"

-Đường Phong giải thích.

"Du khách? Hừm! Có du khách mang theo súng sao?"

-Vị thủ lĩnh vẫn thốt ra những câu bằng tiếng Hán lơ lớ.

"Súng ? Nghề nghiệp của tôi là cảnh sát, mang súng theo chỉ là để phòng thân thôi" -Hàn Giang giải thích.

"Tôi không muốn tiếp tục phí lời với các anh nữa, bởi vì tôi cũng không hy vọng nghe được những lời nói thật từ miệng các anh", giọng ông ta trở nên nghiêm túc, không dễ vắn vẹo để moi ra điều gì.

Đường Phong vẫn đang ra sức giải thích: "Không! Tôi không lừa ông, những gì tôi nói đều là thật, chúng tôi vào nhầm một hang động đá vôi,

cũng không biết đã đi bao lâu, cuối cùng thì đi theo một con sông ngầm ra được bên ngoài rồi tới đây".

Đường Phong không nói còn hơn, người đó vừa nghe thấy động đá vôi một cái, bất giác như nảy bật người lên. "Các anh đã vào động đá vôi ?"

"Đúng vậy" -Hàn Giang gật gật đầu.

"Vậy thì các anh đã xâm nhập vào đại sảnh trụ cột thần thánh rồi ?" Ệ Vị thủ lĩnh truy hỏi.

Đường Phong bất giác giật thót tim, lúc này không biết làm thế nào để trả lời câu hỏi của vị thủ lĩnh, nhưng ông ta đã không cần đến câu trả lời của anh.

Chỉ thấy vị thủ lĩnh lớn tiếng nói với mọi người: "Họ đã xâm nhập vào đại sảnh trụ cột thần thánh, rồi lại phá hoại tang lễ nghiêm trang, đúng là ma quỷ, ma quỷ vô cùng độc ác không thể dung tha!"

"Đúng! Ma quỷ! Ma quỷ độc ác không thể dung tha!"

-Tất cả mọi người cùng hét lên theo.

Thủ lĩnh lại ra sức vẫy tay, tất cả lại yên lặng, chỉ nghe thấy ông ta chậm rãi tuyên bố: "Vì bọn chúng là ma quỷ, nên chúng ta sẽ phải dùng biện pháp đối phó với ma quỷ để đối phó bọn chúng!" Cả đám người hoan hô.

Đường Phong và Hàn Giang nhìn nhau, nét mặt chán nản và mông lung, họ không biết đám người này là ai, chờ đợi họ sẽ là hình phạt tàn khốc nào đây. Đúng lúc này, ngọn lửa trên giá gỗ đã dần dần lụi tàn, đôi nam nữ nằm trên đó đã hóa thành tro tụi lúc nào, theo gió bay tỏa khắp mặt hồ Thất Sắc Cầm Hải

8c

Vị thủ lĩnh và bốn thanh niên hung hãn đó nghênh ngang áp giải Đường Phong và Hàn Giang rời khỏi thôn, đi vào khu rừng bên cạnh. Đường Phong không hiểu đám người này muốn dẫn họ đi đâu. Dọc đường đi anh đều suy nghĩ lung tung, nhưng đi mãi, đi mãi, Đường Phong liền phát hiện

ra đám người này đang áp giải anh và Hàn Giang đi trở lại theo con đường lúc tới. "Muốn áp giải chúng tôi đi đâu đây?" -Đường Phong ngẫm nghĩ, chẳng mấy chốc, anh đã hiểu ra rồi, bởi vì anh đã nhìn thấy Lương Viện đang tựa vào gốc cây bất tỉnh, và cả Makarov đang ngủ gà ngủ gật.

Trước khi nhìn thấy Makarov, trong lòng Đường Phong còn có tia hy vọng, hy vọng Makarov có thể cứu anh và Hàn Giang, nhưng khi anh nhìn thấy Makarov đang tựa vào gốc cây ngủ say thì anh đã thất vọng hoàn toàn. Anh và Hàn Giang bị bịt chặt miệng, mắt mở trừng trừng nhìn hai gã thanh niên hung hãn, cầm dây thừng từng bước từng bước tiến lại gần Makarov đang ngủ say, sau đó nhào đến một cái, đợi tới khi Makarov giật mình bừng tỉnh thì đã muộn rồi, cho dù ông ra sức phản kháng nhưng ông cũng đã bị dây thừng buộc chặt vào gốc cây, Makarov vin ra sức giãy giụa, nhưng ông càng giãy mạnh, sợi dây thừng buộc trên người ông càng thắt chặt hơn, ông bắt lực hết lên: "Các người là ai ? Tại sao lại trói..."

Makarov vẫn chưa hết xong đã đột nhiên im bật, bởi lúc này, ông cũng nhìn thấy Đường Phong và Hàn Giang. Vị thủ lĩnh ngông nghênh ngạo mạn bước tới trước mặt Makarov và Lương Viện, cười lạnh lùng: "Hừm! Ma quỷ, lại thêm hai con quỷ, còn có cả một con quỷ cái!"

Nói xong, ông ta cười phá lên, sau đó dặn dò bốn trai tráng hung tợn: "Ta thấy ở đây rất phù hợp, dứt điếm đây luôn đi!"

Bốn gã trai tráng bậm trợn gật gật đầu, cũng trói Đường Phong, Hàn Giang và Lương Viện vào gốc cây, sau đó lấy xẻng sắt cầm trong tay, bắt đầu đào đất. Theo nhịp xẻng đào thoăn thoắt, trước mặt cả nhóm Đường Phong, chẳng mấy chốc đã xuất hiện bốn hố đất vừa to vừa sâu. Đường Phong, Hàn Giang và Makarov tất cả đều kinh ngạc sững sờ, họ không hện mà gập cùng lúc nghĩ tới hình phạt mà họ sắp phải đối diện -chôn sống!

Nhịp tim ba người đập thành thịch theo nhịp điệu nhảy múa của chiếc xẻng sắt. Đường Phong không thể chịu đựng được nữa, anh hét về phía đám người đó: "Các người là ai ? Tại sao lại bắt chúng tôi ? Muốn chúng tôi chết cũng phải để chúng tôi chết cho minh bạch chứ!"

Đám người đó nhìn nhìn Đường Phong rồi mặc kệ anh, vẫn tiếp tục đào đất như những cỗ máy. Mười lăm phút sau, bốn cái hố đã được đào xong, bốn gã kiện tráng hung tợn từ từ lui ra phía xa, chỉ còn lại vị thủ lĩnh và bốn người bị tr vào gốc cây, vị thủ lĩnh liền đến đứng cạnh miệng hố đất tiên, miệng lảm bảm rì rầm...

"Ông ta đang làm gì vậy?" -Hàn Giang hỏi Đường Phong

"Không biết!" -Đường Phong lắc lắc đầu.

"Đến giờ mà vẫn không hiểu, là câu nguyện cho chúng ta trước lúc chết đấy!" -Makarov nói.

Hàn Giang cười đau khổ: "Ông cho rằng cái này giống như của các ông, trước khi chết, còn phải tìm mục sư đọc kinh thánh sao? Hiện đang ở Trung Quốc đấy".

"Suyt!" -Đường Phong đột nhiên ra hiệu cho Hàn Giang và Makarov im lặng. Hàn Giang và Makarov không hiểu là ý gì, nhưng vin ngậm miệng lại, cùng nhìn Đường Phong, xem xem anh ta có cao kiến gì, nhưng chỉ thấy Đường Phong chau mày, chăm chú lắng nghe tiếng niệm lảm rầm đó, dần dần, lông mày Đường Phong giãn nở ra.

Vị thủ lĩnh đứng cạnh cái hố đầu tiên lảm rầm niệm một lượt, rồi lần lượt đến ba cái hố còn lại cũng niệm một lượt. Sau khi niệm xong, ông ta nhìn nhìn bốn người bọn Đường Phong, không nói năng gì. Hàn Giang chịu không nói, gào lên: "Ông định làm gì chúng tôi? Làm nhanh lên, đừng có chần chừ kéo dài!"

Vị thủ lĩnh cười nói: "Tôi không làm gì các người cả. Đêm nay các người ở lại đây nhé, bày sói và thú hoang t rong núi, còn cả chim ưng trên trời sẽ quyết định số phận các người".

Nói xong, ông ta không còn để ý gì tới Hàn Giang nữa mà dẫn mấy gã kiện tráng hung tợn rời khỏi rừng thông. Trong rừng thông hoang vắng chỉ còn lại bốn người hội Đường Phong, dĩ nhiên, bốn người iúc này đều đã bị buộc chặt vào thân cây, không thể động đậy.

Đợi mấy người đó đi xa, màn đêm đã buông xuống, Makarov than thở: "Thật là kỳ lạ, bọn họ đào xong mấy cái hố, sao lại không chôn sống chúng ta nhỉ?" -Không ai đáp lại.

Sau một lúc trầm ngâm, Makarov lại hỏi Đường Phong: "Ban nãy cậu đi về phía thượng lưu phát hiện được gì vậy?"

Sao lại bị đám người đó bắt được?"

Đường Phong liền kể lại cho Makarov nghe những gì mình và Hàn Giang gặp phải trên đường đi. Makarov nghe xong, chau mày, miệng lẩm bẫm: "Thật là một đám người kỳ

lạ. Đúng rồi, Đường Phong, ban nãy lão đó miệng lẩm bẫm tụng kinh gì đấy, cậu có nghe được ông ta nói g

Hàn Giang cũng truy hỏi: "Đúng đấy! Rút cuộc cậu có nghe rõ không?"

Đường Phong trầm ngâm hồi lâu mới đáp lại: "Ban nãy lão thủ lĩnh đó đứng bên canh hồ giống như đọc lời nguyện nào đó vậy, cụ thể là gì tôi cũng không nghe rõ lắm, tóm lại, nơi thần bí này còn có cả một đám người kỳ dị".

"Phí lời, tôi cũng biết đây là đám dị nhân, chết người rồi mà vẫn còn hát hò nhảy múa reo mừng, mất nửa ngày đào hố, tôi tưởng là muốn chôn sống chúng ta, cuối cùng...cũng không hiểu nói chúng muốn làm trò gì..." -Hàn Giang làu bàu.

"Được rồi! Chúng ta tranh thủ nghỉ ngơi đi, phục hồi thể lực, đợi sáng sớm ngày mai tính tiếp!" -Đường Phong ngắt lời Hàn Giang.

Lúc này, phía xa xa dãy núi bỗng vọng lại chuỗi âm thanh khùng khiếp, Đường Phong toàn thân run rẩy, kinh ngạc hỏi: "Tiếng gì vậy?"

"Là tiếng sói hú! Mà không chỉ có một con, mà là cả một đàn sói!" - Makarov vẫn giữ được bình tĩnh.

"Ông chắc chắn đây là một bầy sói?" -Hàn Giang hỏi Makarov

"Đương nhiên, bởi vì tôi đã từng nghe không chỉ một lần" Makarov tự tin nói

"Áaa! Ở đây có sói thật sao! Vậy thì chúng ta bị buộc vào đây, nếu như bị bọn sói phát Kiện ra, thì có khác gì bó tay ngồi chờ chết?" -Đường Phong hoảng hốt nói.

"Xem ý trời thôi!" -Hàn Giang buột miệng thốt ra một câu, sau đó tựa vào thân cây, nhắm mắt lại.

àn đêm buông xuống, nhiệt độ trong rừng thông tức tốc hạ xuống, Hàn Giang và Makarov đều đã ngủ say, Đường Phong bị lạnh tới nổi run lập cập, không thể ngủ nổi, anh

lại lo lắng bầy sói không biết lúc nào sẽ tới, không thể không mở mắt, sợ hãi nhìn xung quanh. Bầy sói không hề xuất hiện, xung quanh chỉ có rừng thông vắng lặng tối đen. Đường Phong quả thực quá mệt mỏi rồi, cơ thể lạnh giá và sự sợ hãi trong lòng cuối cùng cũng không thể ngăn cản được đôi mắt của anh khép lại.

Rạng sớm tinh mơ, trên dãy núi phía xa xa, lại vang vọng tiếng sói hú thê lương, Đường Phong giật bản mình,tỉnh táo trở lại, anh cảnh giác nhìn xung quanh, rừng thông

hoang vắng, một vùng tối đen. Bỗng nhiên, anh phát hiện ra trong rừng sâu tăm tối, có những đốm sáng màu xanh nhấp nháy, đó là gì vậy?Đường Phong lập tức lóe lên vài suy nghĩ, sói ? Hay là dã thú nào khác ? Đường Phong theo phản xạ đứng phắt dậy, nhưng anh vừa mới cử động, sợi dây thừng buộc trên người anh càng thắt chặt khiến anh thêm đau đớn.Đường Phong bắt lực tựa vào thân cây, nhìn chằm chằm đốm sáng màu xanh phía trước, đấu mắt với đốm sáng xanh đó hồi lâu, nhưng Đường Phong không thể biết được, nếu như đốm sáng xanh đó thực sự tiến sát lại mình thì bản thân mình sẽ thế nào đây? Lẽ nào bó tay ngồi chờ chết thế này sao?

Đường Phong không dám nghĩ tiếp nữa, và cứ như vậy sững sờ đấu mắt

với đốm sáng xanh đỏ. Cũng không biết được bao lâu sau, trên không trung tĩnh mịch, đột nhiên có một bóng đen to lớn bay qua đỉnh đầu Makarov. Đường Phong ngẩng đầu lên nhìn, nó giống như một con chim ưng, Đường Phong chưa từng nhìn thấy con chim ưng nào to nhường vậy. Trong lúc Đường Phong đang vô cùng kinh ngạc thì bóng đen khổng lồ đó đã lập tức biến mất trên không trung. Đường Phong giật mình nhìn về phía chân trời xa xăm, đến khi anh định thân lại, nhìn về phía rừng rậm thì thấy đốm sáng xanh ban nãy còn nhấp nháy giờ đã không thấy đâu nữa rồi.

Đường Phong thở phào nhẹ nhõm, rồi lại tựa vào thân cây, lại nhắm mắt lại...

Chương 15 : Người tịnh tu bên hồ

1

Mặt trời hừng sáng phía đông, ánh nắng ấm áp vương trên mặt hồ, cũng vương trên mặt Đường Phong, Hàn Giang, Makarov và Lương Viện, bốn người đều đã trải qua một đêm khó nhọc. Đường Phong tỉnh dậy, phát hiện Lương Viện bên cạnh mình vẫn hôn mê chưa tỉnh, anh bất giác trong lòng đầy áp bi quan. Lương Viện vốn đang ốm đau, lại trải qua bao nhiêu dày vò như vậy, xem ra lành ít dữ nhiều. Đường Phong thấy Hàn Giang và Makarov cũng đã tỉnh lại, Anh liền hét về phía họ: "Hai người có cách nào tháo dây thừng ra không?"

Không cần Đường Phong hỏi, Hàn Giang và Makarov đều đã ở đó dốc hết sức, định thoát khỏi sợi dây thừng trên người, nhưng hai người họ càng giãy giụa, sợi dây trên người càng thắt chặt, chặt tới nỗi hai cánh tay đều cảm thấy đau đớn.

"Đừng phí công nữa, kể cả các anh có khỏe mạnh đến nhường nào cũng không thoát nổi sợi dây thừng này đâu". Phía xa xa bỗng vang lên giọng nói dường như đã từng quen thuộc, mọi người nhìn lại thì người đang đi tới hóa ra là vị

thủ lĩnh hôm qua đã trói họ lại, và cả mấy gã trai vạm vỡ hung hãn nữa.

Vị thủ lĩnh tiếp tục nói: "Dây thừng này được kết thành từ một loại vỏ cây thằn trên vùng núi gần đây, kỹ thuật chế tạo vô cùng phức tạp, hoàn toàn được làm thủ công. Trước tiên phải cắt lớp vỏ cây thân xuống, rửa sạch, loại bỏ tạp chất, sau đó phơi khô, cắt thành đoạn nhỏ, rồi lại ngâm trong nước hồ Thất Sắc Cầm Hải, vớt lên, đan lại, phơi dưới nắng to bảy bảy bốn mươi chín ngày. Sau khi hoàn thành, còn phải phun thuốc lên, loại dây thừng này cực kỳ chắc chắn, kể cả dùng dao sắc bén mấy cắt nó cũng không chắc một nhát là đứt ngay, bởi vậy, bất luận các người dốc sức thế nào cũng đều uổng công mà thôi".

"Cây thân?... Thả chúng tôi ra!" -Ánh mắt Hàn Giang đầy căm thù.

"Các người không phải vội, ta sẽ thả các người, nhưng các người vẫn phải chịu đựng thêm một lúc nữa".

"Ông thả cho chúng tôi đi sao?" -Đường Phong hình như nhìn thấy tia hy vọng.

Vị thủ lĩnh không trả lời câu hỏi của Đường Phong, ông ta lại đi tới trước bốn chiếc hố hôm qua vừa đào, miệng lầm rầm niệm chú, Đường Phong mở to đôi mắt vẫn tia máu chứng kiến cảnh tượng này, giờ lại muốn làm trò gì đây? Hôm qua niệm chú xong, hôm nay lại chạy đến đây niệm lần nữa! Anh đột nhiên nhớ lại câu nói ban nãy của vị thủ lĩnh, ông ta sẽ thả họ ra? Vẫn phải chịu đựng thêm một lúc nữa.. ? Thế... thế là ý gì ? Đầu óc Đường Phong trống rỗng, tai ù ù, anh cảm giác mình sắp nổ tung đến nơi, anh trợn trừng mắt, đồng tử không ngừng giãn ra... bởi vì anh nghĩ đến nó: Thả chúng tôi ? Chịu đựng thêm một lúc nữa? Nghĩa... nghĩa là sắp lập tức chôn sống chúng tôi! Xem ra đêm qua không bị sói ăn thịt, hôm nay cũng không thể thiếu nhất dao này!

Đường Phong nhìn chăm chăm vào miệng vị thủ lĩnh, cái miệng đó vẫn đang lầm rầm lầm bầm, không ngừng nghỉ.

Anh cảm giác những gì từ cái miệng đó niệm ra đều chính là thần chú thắt chặt vòng kim cô của Đường Tăng. Anh không thể chịu đựng thêm được nữa... Nhưng Đường Phong vẫn lắng nghe, lắng nghe, dần dần nghe ra một số điều gì đó; anh nắm mắt lại, lắng nghe thật kỹ lời nguyện của vị thủ lĩnh, đột nhiên, hình như anh hiểu ra điều gì đó...

Lúc này, Hàn Giang đã không sao chịu đựng được nữa liền gầm gào lên với ông ta: "Muốn chôn sống bọn tao thì nhanh lên, đừng có mà tụng nữa!"

Vị thủ lĩnh không buồn để ý Hàn Giang, vẫn thản nhiên tụng niệm. Đường Phong nghe thấy tiếng gầm gào của Hàn Giang, anh bỗng mở mắt, nói với Hàn Giang: "Không!

Ông ta không chôn sống chúng ta đâu".

"Vậy thì lão ta đang làm gì vậy?"

"Đang đuổi ma quỷ, nếu như không nghe lầm, ông ta đang niệm những thứ trong mấy bộ lời nguyện Tây Hạ

'Kiến thuận quý' 'Ma đoạn yêu ngữ' và 'Bách tự chú dừng thuận yếu ngữ'. Họ coi chúng ta là ma quỷ, theo như tập tục

Tây Hạ có xưa, lúc đuổi ma quỷ thì trên đất phải đào hố, đứng bên canh hố đọc lời nguyện thì ma quỷ sẽ được đưa xuống hố, như vậy là có thể tiêu diệt..."

Đường Phong nói tới đây thì cũng vừa lúc vị thủ lĩnh đang đọc lời nguyện bên miệng hố bỗng đột nhiên dừng lại, quay người bước nhanh vài bước, xông tới trước mặt Đường Phong, túm lấy ngực Đường Phong, nhìn anh chất vấn: "Các người rút cuộc là ai ?"

"Tôi còn muốn hỏi ông ý chứ, các người là ai ?" -Đường Phong không tỏ ra yếu thế, cũng trợn mắt nhìn ông ta.

Vị thủ lĩnh từ từ buông Đường Phong ra, nghiêm giọng hỏi: "Sao người lại biết như thế?"

"Xem ra những gì tôi nói đều là đúng!" -Đường Phong ngẩng cao đầu, không khỏi có chút đắc ý.

"Không sai! Người nói đều đúng, kể từ hôm qua các người xâm nhập vào Thất Sắc Cẩm Hải, bọn ta đều coi các người là quỷ, bởi vậy mới đào hố ở đây, đọc lời nguyện để xua đuổi quỷ! Người còn biết được bao nhiêu nữa?"

"Tôi còn biết... Nếu như tôi đoán không lầm thì đôi nam nữ nhảy xuống vực hôm qua đi tự tử vì tình, nhưng các người không hề đau buồn, ngược lại còn nhảy múa uống rượu, đó cũng là tục lệ Tây Hạ có xưa".

"Ta không biết Tây Hạ, Đảng Hạng gì cả, nhưng người nói đúng, bọn ta ở đây từ cổ xưa đến nay đều như vậy, nam nữ vui hoan, không cần phải bi ai, chỉ là họ bay lên thiên quốc, cò gì mà phải khóc! chàng trai trẻ, hãy nói hết ra những gì cậu biết đi, ta muốn biết cậu hiểu biết được bao nhiêu về bọn ta ?

"Tôi biết không nhiều, tuy hôm qua các ông đã bắt chúng tôi, mặc dù vẫn không muốn lấy mạng của chúng tôi, nhưng các ông đào mấy cái hố ở đây chỉ là để dọa chúng tôi mà thôi, mau cởi trói cho chúng tôi đi, chúng tôi ở đây còn có một người ốm" -Đường Phong nói.

Vị thủ lĩnh nhìn nhìn Lương Viện đang hôn mê, rồi lại lạnh lùng cười với Đường Phong, đáp: "Chàng thanh niên, cậu biết cũng đủ nhiều rồi đấy, nhưng có một chuyện cậu đã nói sai rồi, bọn ta đào hố ở đây là để đuổi quỷ, quả thật không phải để chôn sống các cậu, nhưng điều này không không muốn lấy mạng các người!".

"Cái gì? Ông vẫn muốn giết chúng tôi?" -Đường Phong toàn thân run rẩy.

"Không! Không! Không! Cậu nói sai rồi, không phải ta giết các cậu, ta cũng không thể giết các cậu, đêm qua ta trói các cậu ở nơi này là muốn bày sới ở đây, và cả chim ưng trên trời nữa sẽ ném thử mùi vị của các cậu. Nếu như bốn người các cậu trở thành bữa ăn của bầy sói và chim ưng thì mấy cái hố này của ta cũng không phải là uổng công đào" ẽ

"Ý ông là, sẽ chôn đóng xương tàn của chúng tôi bị bầy sói và đám chim ưng ăn thừa xuống mấy cái hố này?" -Nghĩ tới đây, Đường Phong liền cảm thấy nổi da gà.

Đúng vậy, ta vẫn nghĩ rằng sáng nay đến đây sẽ nhìn thấy đóng xương tàn của các người mà sói ăn thừa".

"Vậy thì chúng tôi làm ông thất vọng rồi?"

"Các người đã làm ta thất vọng, các người vẫn sống sờ sờ, quả thật là ma quỷ mà ưng sói cũng không ăn! Đến cả sói ác và chim Ưng mà cũng không dám lại gần các người. Bởi vậy ban nãy ta lại vừa đọc thêm một lượt lời nguyên".

"Lời nguyên đuổi quỷ thì có tác dụng gì! Các người rút cuộc muốn chúng tôi thế nào đây?" -Đường Phong hỏi vị thủ lĩnh.

"Các người là ma quỷ mà đến cả sói và chim ưng cũng không dám lại gần, ta đã không còn quyền quyết định số phận của các người nữa. Ta sẽ đưa

các người đi gặp một người, số phận của các người sẽ do người này quyết định!"

"Ai vậy?" -Đường Phong và Hàn Giang đồng thanh kinh ngạc hỏi.

"Đại Lạt ma! Đại đức trí giả mà ở đây không ai có cao hơn ngài" -Nói xong, vị thủ lĩnh dẫn dò mấy gã trai vạm vỡ hung tợn gỡ bốn người ra khỏi gốc cây rồi áp giải họ đi về phía thượng lưu Thất Sắc Cẩm Hồ.

Mọi người đi men theo Thất Sắc Cẩm Hồ, hướng về phía thượng lưu. Họ đi qua thôn xóm canh vịnh nước. những người dân trong thôn nhìn hội Đường Phong như nhìn quái vật vậy.

Đường Phong vốn tưởng rằng chỗ ở của Đại Lạt ma chắc là cách thôn xóm không xa lắm, nhưng ra khỏi thôn, anh liền phát hiện ra, tiếp tục đi men theo hồ nước hướng về phía thượng lưu lại toàn là đường núi khúc khuỷu. Anh và Hàn Giang thay nhau cõng Lương Viện. Thẳng tiến trên vách núi cheo leo khoảng nửa tiếng, mọi người đã thở hồn hển, vị thủ lĩnh đó cũng mệt rũ rời, vậy là mọi người dừng lại nghỉ ngơi.

Đường Phong đứng trên vách núi, nhìn xuống Thất Sắc Cẩm Hồ ở phía dưới, nó vẫn tĩnh lặng diễm lệ nhưng vậy, còn rặng núi phía xa xa lại càng hùng vĩ tuyệt đẹp.

Đường Phong thở hồn hển quay đầu lại nhìn vị thủ lĩnh: "Chúng ta còn phải đi bao xa nữa?"

"Đừng có hỏi nhiều, đi theo chúng tôi là được rồi".

Nghỉ ngơi chốc lát, mọi người lại lên đường. Đường dưới chân, từ từ ròi vách núi cheo leo bên hồ nước, Đường Phong cảm giác họ đang đi vào trong núi. Quả nhiên, sau khi họ vượt qua hai ngọn núi, thì đã hoàn toàn không nhìn thấy Thất Sắc Cẩm Hồ diễm lệ, xung quanh đều là rừng rậm tối đen trùng trùng điệp điệp, không thấy giới hạn. Vị thủ lĩnh nhắc nhở họ: "Các người phải bám sát theo sau đây, đừng có để lạc đội hình, cũng đừng có ý định bỏ trốn ở đây. Mấy trăm năm nay, những người vào nhằm khu rừng rậm này gần như đều lạc mất trong này, không bao giờ trở lại

được nữa".

Đường Phong chốc chốc lại nhìn xung quanh, khu rừng rậm nguyên sơ âm u này khiến anh bất giác run lẩy bẩy, bỏ trốn? Anh vốn không nghĩ tới! Vị thủ lĩnh đi đầu, dẫn mọi người rẽ vào một chỗ ngoặt, đường đi xuất hiện một con đường đá dăm, và họ lại đi ra khỏi rừng, lại nhìn thấy hồ nước, con đường đá dăm này thông thẳng tới ven Thất Sắc Cẩm Hải. Trên vách núi bên cạnh Thất Sắc Cẩm Hải, một ngôi nhà gỗ tinh xảo xuất hiện trước mắt mọi người.

"Một ngôi nhà nhỏ thật yên tĩnh, Đại Lạt ma tu hành ở đây sao?" -Đường Phong hỏi vị thủ lĩnh.

Ông ta không trả lời, nhưng Hàn Giang vẫn tiếp lời: "Một người tu hành bên hồ tuyết làm sao, tu hành ở nơi tĩnh mịch đẹp đẽ thế này ắt hẳn là cao nhân, tôi rất muốn gặp vị cao nhân ngoại thế này đây"

"Ừm! Quả thật rất thần kỳ, mọi người có phát hiện ra không? Hồ nước đến đây hình như có vòng qua một quãng, đứng ở đây đã không nhìn thấy hạ lưu hồ nước nữa rồi" Makarov nhắc nhở khiến Đường Phong và Hàn Giang cũng đi tới bên vách núi quan sát. Quả nhiên, vị trí mà họ đang đứng là một khúc quặt của hồ nước, đứng ở đây không còn nhìn thấy hạ lưu của hồ nước, nhìn lên thượng lưu, cũng không nhìn thấy thượng lưu của hồ bắt nguồn từ đâu.

Họ tới trước ngôi nhà gỗ. Ngôi nhà gỗ xem ra rất rộng rãi, xây trên vách núi cạnh hồ. Vách núi vốn không quá cheo leo, cách mặt nước cũng khoảng hơn ba chục mét, phía sau căn nhà gỗ chính là những dãy núi trùng điệp. Đứng trước mái hiên của căn nhà phóng tầm mắt ra xa, tầm mắt ngút ngàn, chỉ thấy um tùm tươi tốt.

"Đẹp quá!..." -Đường Phong cảm giác bản thân mình đã hoàn toàn chìm đắm trong tranh thủy mặc, núi, nước trong giây phút này bỗng gần gũi mình đến vậy, mọi cảnh vật đều tuyệt đẹp và đều có thể chạm tay tới.

"Suyt!" -Vị thủ lĩnh lấy tay ra hiệu im lặng, cắt ngang cảm xúc của Đường Phong, sau đó khẽ cảnh cáo họ: "Các người nhìn thấy Đại Lạt ma nhất định

phải cung kính, phải hoàn toàn phục tùng, tôn trọng ý kiến của Lạt ma. Ta nói lại lần nữa, số phận của các người nằm trong tay Lạt ma đấy"

Trong gian Phật đường của ngôi nhà gỗ, ánh nắng đông đầy, một vị Lạt ma mặc áo thầy tu, quay lưng lại phía mọi người, ngồi khoanh chân trước gian thờ, một thiếu nữ đứng

bên cạnh phục dịch. Đường Phong vừa nhìn thấy thiếu nữ này, lập tức sững sờ, thiếu... thiếu nữ này chẳng phải chính là cô gái bí ẩn mất tích trên vách núi sáng hôm qua sao?

Đường Phong chăm chú quan sát thiếu nữ bí ẩn này: cô gái mặc một chiếc áo choàng màu trắng, trước ngực có đeo viên đá quý lam ngọc và san hô đỏ, mái tóc dài đen láy tết thành hình thù kỳ dị trên đầu, phần còn lại buông xõa tự nhiên sau lưng. Thiếu nữ chú ý thấy Đường Phong đang nhìn cô, nhưng lại không chút ngượng ngùng, cô ta cũng chớp chớp mắt, không rời mắt khỏi Đường Phong.

Đường Phong luôn cho rằng đôi mắt của mình có thể nhìn thấu thế giới nội tâm của người khác, nhưng giây phút này, anh lại bị thiếu nữ trước mặt nhìn tới nỗi trở nên lúng túng, đành phải lảng tránh ánh mắt của cô ấy.

Lạt ma quay người lại. Đường Phong lại giật bản mình,

một Đại Lạt ma mới đẹp làm sao! chỉ thấy Lạt ma nét mặt trầm tư như dòng nước chảy, râu tóc bạc phơ, ngồi ngay ngắn trên chõng, hai mắt khép hờ, trên tay nắm một chuỗi tràng hạt người đáng sợ, ắt hẳn là một trí giả đại đức đã tu hành nhiều năm. Vị thủ lĩnh áp giải Đường Phong và mấy gã vạm vỡ hung hãn vừa nhìn thấy Lạt ma đều quỳ hai gối, cúi rạp xuống đất. Lạt ma không hề mở mắt, cũng không nói gì, chỉ khẽ nhấc nhấc tay phải đang cầm tràng hạt xương người những người đó liền đứng lên. Vị thủ lĩnh cung kính nói vài câu với Lạt ma bằng thứ ngôn ngữ mà Đường Phong ngh không hiểu. Dứt lời, ông ta đem tất cả những đồ đạc của hội Đường Phong, bao gồm cả ba khẩu súng đặt hết lên trước mặt Đại Lạt ma, sau đó lại kê sát vào tai Lạt ma, nói nhỏ vài câu. Đại Lạt ma nghe xong, vẫn khép hờ đôi mắt, không nói gì, cũng không kiểm tra đồ đạc của mọi người chỉ khẽ gật

gật đầu, sau đó hất hất tay, vị thủ lĩnh liền dẫn mấy gã trai vạm vỡ hung hãn lui ra.

Phật đường chìm trong sự im lặng đáng sợ. Đường Phong nhìn vị Lạt ma trước mặt, rồi lại quay đầu nhìn về cửa chính của Phật đường, anh không biết những người kia có còn ở bên ngoài hay không? Nếu như ở đây chỉ có mỗi Đại Lạt ma, và cả thiếu nữ kia, có lẽ.. Đúng lúc Đường Phong; đang suy nghĩ rồi thì Đại Lạt ma đột nhiên mở mắt, nhìn bốn vị khách không mời mà đến, ánh mắt đó không có sự uy hiếp nhưng lại lẫm liệt không thể xâm phạm khiến trong lòng Đường Phong âm thầm kinh ngạc, không ngờ lão Lạt ma xem ra đã già nua thế này mà đôi mắt lại có thần đến vậy Đại Lạt ma chăm chú nhìn hồi lâu, rồi lại cup mắt xuống, chậm rãi hỏi: "Cô nương đó sao lại hôn mê bất tỉnh vậy?"

Tiếng phở thông của Đại Lạt ma rất chuẩn, hơi mang khẩu âm Tây Bắc, điều này cũng khiến Đường Phong và Hàn Giang đều cảm thấy kinh ngạc. Đường Phong vội vàng đáp lại: "Cô ấy ốm rất nặng, cần phải được chữa trị ngay lập tức, Đại Lạt ma tha chúng tôi ra, chỉ cho chúng tôi một con đường thoát..."

Đường Phong vẫn chưa nói hết, thì đã bị Đại Lạt ma nhắc tay lên cắt ngang: "Đi cô ấy đến chỗ ta".

Lời của Đại Lạt ma ngắn gọn, rõ ràng, không có gì để hoài nghi. Đường Phong đành phải đi theo Lương Viện tới trước mặt Đại Lạt ma. Ông nhìn sắc mặt Lương Viện một lượt, rồi lại lật mí mắt của Lương Viện lên, dặn dò thiếu nữ đứng phục dịch bên cạnh: "Hắc Vân, đem thảo dược mà lần trước ta hái từ trên núi về đến đây".

Đợi một lúc, thiếu nữ Hắc Vân đó bưng lên một bát thuốc màu xanh đen, Phật đường lúc đó bỗng ngào ngạt một

mùi thơm đặc biệt. Đường Phong nhìn bát thuốc màu xanh đen, có chút nghi ngờ hỏi: "Thuốc này có ổn không ạ?"

Đại Lạt ma không trả lời câu hỏi của Đường Phong, mà lại bảo anh: "Mở miệng cô ta ra!" -Đường Phong vội vàng nâng hai má Lương Viện lên, định

mở miệng cô ra, nhưng Lương Viện cắn chặt răng, nên cho dù Đường Phong dùng sức thế nào cũng không thể mở được miệng cô ấy. Đại Lạt ma nhìn thấy vậy, khẽ thở dài một tiếng, hất hất tay, ý bảo Đường Phong tránh ra, còn Đại Lạt ma thì buông tràng hạt xương người xuống, một tay cầm bát, một tay khẽ đưa ra, đặt lên hai má Lương Viện, miệng lầm nhảm đọc, giống như đang tụng kinh, lại giống như đang nói chuyện với ai đó. Hai phút sau, điều thần kỳ xuất hiện, không một ai thấy Đại Lạt ma dùng sức, nhưng miệng Lương Viện vẫn tự động mở ra. Đại Lạt ma rất nhẹ nhàng bón bát thuốc lá cho Lương Viện uống

4

_Bón thuốc cho Lương Viện xong, Đại Lạt ma lại dặn dò Hắc Vân: "Đi đưa cô ấy vào trong phòng con, cô ấy cần được tĩnh dưỡng cẩn thận". Sau khi sắp xếp cho Lương Viện xong xuôi, Đại Lạt ma nhìn lướt qua Đường Phong, Hàn Giang và Makarov thêm một lượt, nói: "Các người cũng đều lại đây, ta xem xét vết thương cho"

Makarov bước tới trước tiên, Đại Lạt ma kiểm tra vết thương trên vai Makarov, rồi đưa cho ông ta một viên thuốc tể màu đen, tiếp đến là Đường Phong. Đường Phong cũng không hiểu sức mạnh nào đã đả đày mình mà anh lại mất tự chủ đi tới đó. Đường Phong vốn không bị thương nặng, chỉ cảm thấy tứ chi rệu rã, trên người có nhiều vết xây xước, chắc là do bị trói cả đêm nên cánh tay có vài chỗ bị tụ máu và hơi đau

âm ỉ. Đại Lạt ma di lên cánh tay anh vài cái, anh cảm thấy có chút tê tê, lại cúi đầu nhìn xuống, vết tụ máu bỗng nhiên lập tức biến mất. Đường Phong kinh ngạc trợn mắt nhìn, đúng lúc anh ngậy người ra thì Đại Lạt ma cũng đưa cho anh một viên thuốc tể màu đen. Sau khi anh nửa tin nửa ngờ nuốt viên thuốc vào, thì ngay tức khắc, anh cảm thấy tinh thần mình sáng khoái, tinh lực dồi dào.

Cuối cùng chỉ còn lại Hàn Giang đứng nguyên chỗ cũ, nhất định không động đậy.

Đại Lạt ma hỏi: "Chàng thanh niên, cậu không cần ta xem ché nào sao?"

"Không! Tôi không cần".

"Vậy cậu cần gì?"

"Tôi cần ăn, đã mấy ngày mấy đêm tôi không được ăn rồi." -Hàn Giang trả lời rất chân thành khiến Đại Lạt ma bật cười: "Được! Được! Hắc Vân, đem đồ ăn đến cho họ*."

Chẳng mấy chốc, một bàn thức ăn thịnh soạn đã được bày lên, từng miếng thịt bò to, sườn dê, thịt muối, bánh khoai tây, bánh bột ngô, cơm rang ngũ sắc, rượu lúa mạch. Hàn Giang cũng không biết mình rút cuộc đã bao nhiêu ngày chưa ăn, phải chăng anh đã đói đến đỉnh điểm. Anh, Đường Phong, và cả Makarov, ba người ngồi xuống bàn, ăn như lũ cuốn, trong vòng mười phút đã tiêu diệt hết cả một bàn thức ăn thịnh soạn. Cuối cùng, Hắc Vân lại bung lên cho họ một bát canh màu trắng đậm đặc, mùi vị vô cùng tươi ngon -Đường Phong tò mò hỏi: "Đây là canh nấu bằng gì mà mùi vị ngon vậy?"

Hắc Vân mỉm cười nói: "Loại cá mà chỉ Thất Sắc Cẩm Hải mới có, mùi vị của loại cá này rất đặc biệt, là đặc sản ở đây, canh này được nấu bằng loại cá đó".

Đường Phong gật gật đầu, rồi lại hỏi thiếu nữ: "Cô tên là Hắc Vân?"

"Ừm! Mọi người đều gọi tôi là Hắc Vân" -Hắc Vân gật đầu

"Sáng hôm qua chúng tôi nhìn thấy cô" -Hàn Giang đột nhiên nói xen vào.

"Sáng hôm qua?" -mặt Hắc Vân đang rạng rỡ bỗng nhiên tối sầm lại.

"Đúng vậy, trên vách núi dưới hạ lưu" -Hàn Giang tiếp tục nói

"Đúng!... Đó là tôi!" -Hắc Vân cúi đầu.

"Vậy thì đôi nam nữ nhảy vực chắc chắn là người thân của cô phải không?"

"Sao anh biết?"

"Nếu như không phải là người thân của cô thì cô sẽ không gào thét rách cả tâm can và bất chấp tất cả lao như bay trên vách núi như vậy".

"Um, cô gái nhảy xuống vực đó là em gái tôi" -giọng Hắc Vân càng lúc càng hạ xuống.

"Em gái cô! Thật là đáng thương, trẻ tuổi vậy mà đã... cô ấy và chàng trai đó tự tử vì tình phải không?" -Đường Phong hỏi Hắc Vân.

Hắc Vân gật đầu: "Đúng vậy, cha mẹ của hai gia đình đều không đồng ý cho họ yêu nhau, thế nên..ề"

"Bây giờ là thời đại nào rồi mà lại có những chuyện như vậy!" -Hàn Giang phần nộ nói.

Sự phần nộ của Hàn Giang khiến Đại Lạt ma ho khan một tràng, mọi người quay nhìn Đại Lạt ma rồi đều ngậm miệng lại, không khí trong Phật đường bất giác trở nên im lìm.

"Sự sống quả thật mong manh!" -Tiếng xuýt xoa của Đường Phong phá vỡ bầu không khí gượng gạo.

Hàn Giang đột nhiên nhớ ra điều gì đó, lại hỏi Hắc Vân: "Sau này chúng tôi lên đó tìm cô, nhưng không thấy cô

đâu, cô trốn đi đâu vậy?" "Tôi..." -Hắc Vân ấp úng, vẫn chưa trả lời thì đã nghe thấy giọng nói sang sảng của Đại Lạt ma: "Các anh đã ăn uống no say rồi, cơ thể cũng không bệnh tật gì nữa, bây giờ, tôi phải làm quen với các anh chút đã".

5

"Đến lúc giới thiệu một chút rồi". Đường Phong vẫn mang tâm lý phòng bị, không đợi Đại Lạt ma nói xong, anh đã cướp lời: "Đây là đâu? Các người là ai ? Các người có quyền gì mà trói chúng tôi?"

Trước một loạt câu hỏi chất vấn của Đường Phong, Đại Lạt ma không hề tức giận, ông nhẫn nại nghe hết, sau đó nói lại: "Chúng tôi là ai cũng không quan trọng, là các anh đột nhập vào đây, phá vỡ cuộc sống yên tĩnh của chúng tôi, bởi vậy tôi có quyền biết về tình hình của các anh".

Đường Phong nói: "Chúng tôi chỉ là du khách thông thường, lạc vào một

hang động đá vôi, sau đó thì đi đến đây".

"Du khách thông thường mà lại mang theo súng? Hơn nữa, tôi thấy mấy khẩu súng này cũng rất ổn!"

"Tôi là cảnh sát..." -Hàn Giang vội vàng giật lại súng rồi trả lời.

Hàn Giang vẫn còn muốn tranh luận giải thích nhưng Đại Lạt ma đã nghiêm giọng cắt ngang anh: "Hãy nói thật đi, tôi không có nhiều thời gian, thời gian của các anh cũng không còn nhiều đâu".

Đường Phong và Hàn Giang đưa mắt nhìn nhau, hạ quyết tâm, quyết định bộc bạch hết: "Được rồi! Tôi nói thật, chúng tôi đang bị người ta truy sát!"

"Ồ! Truy sát..?" -Đại Lạt ma trầm ngâm hồi lâu, im lặng không nói gì, trong phòng yên tĩnh lạ thường nhưng trong lòng Đường Phong, Hàn Giang và Makarov lại bồn chồn bất an, không biết sau đây sẽ gặp phải điều gì.

Đại Lạt ma trầm tư rất lâu, rút cuộc đã mở miệng "Được rồi! Ta quyết định thả các người đi, đợi sau khi cô gái đó khỏe lại ta sẽ sai người đưa các người rời khỏi đây. Nhưng trước đó, các người hãy ở chỗ ta, nhớ là không được tùy tiện đi lại lung tung, chỉ được đi lại gần ngôi nhà gỗ. Còn nữa sau khi rời khỏi đây, nhất định không được kể lại những gì các người nhìn thấy ở đây cho những người bên ngoài nghe, nhất định phải ghi nhớ, nếu không thì bất luận là các người hay là chúng ta cũng đều sẽ bị đại họa giáng xuống đầu!"

Nghe xong những lời Đại Lạt ma nói, Đường Phong, Hàn Giang và Makarov thần kinh đang căng như dây đàn rút cuộc cũng được thả lỏng. Xem ra Đại Lạt ma không hề có ý hại họ, nhưng những lời của Đại Lạt ma khiến ba người có chút thất vọng. Đường Phong không kìm chế được lớn tiếng hỏi: "Tại sao ông không hỏi nữa, sao không hỏi xem tại sao chúng tôi bị truy sát? Và bị ai truy sát?" Đại Lạt ma nhắm mắt lại, lắc đầu nói: "Những người tu hành từ lâu đã nhìn thấu hồng trần sự tục, tại sao các người bị truy sát, bị ai truy sát thì liên quan gì đến ta!"

"Không phải ban nãy ông rất hứng thú với chúng tôi sao ?" -Hàn Giang hỏi

lại.

"Ta chỉ cần các người thành thật, các người đã nói thật như vậy rồi thì ta cũng không cần phải hỏi nữa." -Đại Lạt ma bình tĩnh giải thích.

"Được rồi, ông không hỏi chúng tôi nữa, nhưng chúng tôi vẫn muốn hỏi ông, các ông là ai?" -Hàn Giang liên tục hỏi.

"Không phải là việc các người cần biết thì một chữ ta cũng không nói. Những gì các người cần biết ban này ta đã nói rồi." -Đại Lạt ma nói xong, bắt đầu tụng kinh văn thật to, không buồn để ý ba người.

Ba người Đường Phong đứng trân trân trong Phật đường, không biết nên làm thế nào. Lúc này, Hắc Vân đi tới, nói với ba người: "Các anh đi theo tôi, tôi sẽ sắp xếp phòng cho các anh".

Ba người nhìn nhìn Hắc Vân, rồi lại nhìn nhìn Đại Lạt ma, đành phải chán nản lui ra khỏi Phật đường, nhưng đúng lúc ra đến cửa thì Đại Lạt ma lại gọi họ đứng lại.

6

"Đợi một chút, ta vẫn có việc muốn hỏi các anh." -tiếng gọi của Đại Lạt ma khiến ba người Đường Phong giật thót tim. Đại Lạt ma lại nhớ ra gì đây? Ba người trở lại Phật đường, lo lắng chờ đợi câu hỏi của Đại Lạt ma.

Đại Lạt ma vẫn cup mắt xuống, chậm rãi hỏi: "Các người ở trong hang động đá vôi đã xâm nhập vào đại sảnh trụ cột?"

Ba người cùng nhìn nhau, không biết Đại Lạt ma hỏi gì, và nên trả lời thế nào? Ai cũng không biết nếu như trả lời sai thì sẽ bị hình phạt gì giáng xuống đầu. Hàn Giang đẩy Đường Phong tới trước mặt Đại Lạt ma để Đường Phong đứng không vững, xem chút nữa trượt ngã khiến Hắc Vân đứng sau bật miệng cười trộm. Đường Phong bó tay, đành phải thu hết dũng khí, đáp lại: "Đúng vậy, chúng tôi đã nhìn thấy đại sảnh trụ cột đó".

"Những linh hồn trong đó vẫn ổn chứ?"

"Ý ông nói những vò gốm sứ?"

"Không! Đó không phải là những vò gốm sứ thông thường, đó là tráp hồn cất giữ những linh hồn của tiên nhân!"

"Đúng, tráp hồn, những tráp hồn đó đều được bảo tồn rất tốt. Những người đó là... của các ông?"

Đường Phong vẫn muốn hỏi gì đó nhưng bị Đại Lạt ma ngắt lời: "Vậy thì tốt! Các người có thể ra ngoài rồi, đồ đạc của các người có thể mang đi, còn mấy khẩu súng đó thì hãy để ta giúp các người bảo quản vài ngày".

Ba người lắc đầu, cầm ba lô của mình lui khỏi Phật đường. Hắc Vân dẫn ba người tham quan toàn bộ căn nhà gỗ, không ngờ ngôi nhà gỗ trông bình thường như vậy mà bên trong lại rộng lớn bất ngờ. Toàn bộ ngôi nhà gỗ, ngoài Phật đường ra còn có bảy tám gian phòng, nhà bếp, nhà vệ sinh đầy đủ, trước cửa chính, còn có một khoảnh sân bằng phẳng có thể nhìn bao quát Thất Sắc Cẩm Hải. Đường Phong đứng trên khoảnh sân, ngắm mình trong ánh nắng âm áp, bất giác trầm trồ: "Đây chính là một biệt thự nghỉ ngơi an dưỡng, có một khoảnh sân ngắm cảnh rộng thế này. Điều đáng tiếc duy nhất ở đây là không có trang thiết bị hiện đại, mà mọi thứ đều nguyên sơ, tự nhiên".

Câu nói của Đường Phong lại lần nữa khiến Hắc Vân cười khùng khục. "Cô có gì mà buồn cười vậy?" -Đường Phong không hiểu hỏi lại Hắc Vân.

"Tôi cười điệu bộ của anh ban nãy!" -Hắc Vân nhìn Đường Phong nói.

"Hắc Vân, tôi muốn hỏi cô một chuyện, cô tên là Hắc Vân, vậy cô họ gì?" - Hàn Giang đột nhiên hỏi.

Hắc Vân mơ hồ lắc đầu, "Tôi cũng không biết tôi họ gì, nghe nói tôi họ Hạ Lai, là Đại Lạt ma đặt tên Hắc Vân này cho tôi, kể từ khi tôi hiểu chuyện thì mọi người đều gọi tôi là Hắc Vân, từ trước đến nay chưa từng có ai gọi họ của tôi cả".

"Cái gì ? Hóa ra cô không có họ? Thế cha mẹ cô đâu?"

Đường Phong kinh ngạc hỏi.

"Tôi không có cha mẹ, là Đại Lạt ma nuôi tôi khôn lớn."

"Thế em gái cô tên là gì?"

"Bạch Vân"

"Hắc Vân? Bạch Vân? Tên gọi thật là có ý nghĩa văn thơ, nhưng lại rất kỳ quái!" -Đường Phong cảm thán.

Đường Phong nhìn Hắc Vân đứng trước mặt, đôi mắt trong veo thật ngây thơ, nhưng anh lại không sao có được câu trả lời mà anh muốn nghe t đôi mắt trong veo ngây thơ đó. "Hắc Vân, có thể nói cho chúng tôi biết về các cô không? Các cô là ai ? Tại sao lại sống trong vùng núi rộng lớn cách biệt với thế giới bên ngoài này?"

Hắc Vân lại lắc đầu: "Không! Tôi không nói được, ban nãy tôi nói cũng đủ nhiều rồi, Đại Lạt ma không cho phép tôi kể chuyện về chúng tôi cho người ngoài nghe" -Hắc Vân cúi đầu, trầm ngâm hồi lâu, rồi lại nói: "Kể cả tôi muốn kể cho các anh, nhưng tôi cũng không biết được bao nhiêu. Đại Lạt ma... trong ông ấy hình như có vô số những bí mật, tối cũng có rất nhiều chuyện muốn biết, ví dụ như cha mẹ tôi là ai, nhưng... Đại Lạt ma lại chưa bao giờ chịu nói với tôi, tôi cũng không hiểu tại sao ông lại phản đối chuyện hôn nhân của em gái tôi..."

"Ý cô nói là em gái cô tự tử vì tình là do Đại Lạt ma phản đối không cho cô ấy kết hôn với chàng trai đó ?" -Hàn Giang kinh ngạc hỏi.

"Ừm, không chỉ Đại Lạt ma phản đối, mà gia đình chàng trai cũng phản đối chuyện hôn nhân này" -Hắc Vân lặng lẽ chảy hai hàng nước mắt.

"Cũng có nghĩa là, thực ra em gái cô là bị Đại Lạt ma bức tử?" -Đường Phong rút ra kết luận như vậy.

"Không! Không! Anh không thể nói như vậy. Đại Lạt ma nuôi chúng tôi từ tấm bé, ông nhất định muốn tốt cho chúng tôi, ông không đồng ý chuyện hôn nhân của em gái tôi nhất định là có lí do của ông" -Hắc Vân hoàn toàn không thể chấp nhận kết luận của Đường Phong.

Đại Lạt ma này rút cuộc là quái nhân kiểu gì nhỉ ?

"Tôi thấy cô đã bị Đại Lạt ma tẩy não rồi đấy, vẫn còn bảo vệ ông ấy như vậy!" -Đường Phong nhìn cánh cửa Phật đường đóng im ỉm, trong lòng bắt đầu có phán đoán mới:Đại Lạt ma này rút cuộc là quái nhân kiểu gì nhỉ?

Hắc Vân trở vào phòng, chuẩn bị phòng ốc cho ba người trên khoảnh sân chỉ còn lại Hàn Giang, Đường Phong và Makarov. Đường Phong nhìn xung quanh, phát hiện đám áp giải họ không thấy đâu nữa: "Xem ra đám người đó quay về rồi?"

Hàn Giang càng cẩn thận nhìn lướt một lượt, đám người đó quả thực không ở đây nữa, anh kéo Đường Phong một bên, nói nhỏ: "Bây giờ ở đây ngoài chúng ta ra, chỉ còn lại Lạt ma và Hắc Vân, nếu không phải là Đại Lạt ma đồng ý cho chúng ta đi, thì bây giờ tôi muốn..."

"Anh muốn bỏ chạy?" -Đường Phong ngạc nhiên nói.

"Hiện tại lúc này không muốn nữa rồi, tạm thời ở đây xem tình hình rồi tính tiếp!"

"Anh cho rằng chúng ta có thể ra ngoài ?"

"Ở đây chắc chắn có đường thông ra ngoài, tôi không tin những người này có thể không dựa vào bên ngoài, sống cuộc sống thường nhật ‘không biết Tần Hán, bất luận Ngụy Tấn’.. Trong đào nguyên ngoại thế này, anh lẽ nào không chú ý tới đồ dùng mà họ sử dụng sao?"

"Đồ dùng?"

"Ví dụ như bát sứ mà chúng ta ăn cơm, còn cả những đồ đạc bày biện trong ngôi nhà gỗ, những thứ đó đều không thể sản xuất ở đây được. Điều đó cho thấy, ở đây không phải là đào nguyên ngoại thế cách biệt với thế giới bên ngoài, chắc chắn có đường thông ra bên ngoài".

"Nói có lý, nhưng, có lẽ con đường đó rất khó đi thì sao?"

"Đường có khó đi chẳng nữa, nhưng họ đã đi được thì chúng ta cũng có thể đi được!" -Hàn Giang nói rất kiên định.

"Tôi thấy, hiện giờ chúng ta vẫn không nên manh động, thử xem Đại Lạt ma sắp xếp cho chúng ta ra ngoài thế nào, Nếu như ông ta nuốt lời thì chúng ta sẽ tính toán sau."

"Ừm! Ý tôi cũng vậy... Anh thấy mọi thứ ở đây thế nào? Đặc biệt là những người đó?" -Hàn Giang quay lại hỏi ý kiến của Đường Phong.

Đường Phong ngẫm nghĩ một hồi rồi nói ra suy nghĩ của mình: "Tôi cũng không biết nói thế nào, ban đầu khi nghe thấy vị thủ lĩnh đó niệm chú đuổi ma bên miệng hổ thì đoán rằng đây là tập tục cũ của Tây Hạ, cộng thêm một số chứng cứ khác, ví dụ như phát hiện ra đại sảnh trụ cột, vậy là tôi bắt đầu tin rằng những người này chính là nhánh người Đẳng Hạng trở lại nơi khởi nguồn của dân tộc Đẳng Hạng sau khi Tây Hạ bị diệt vong, nhưng vị thủ lĩnh đó lại nói ông ta không biết Tây Hạ, Đẳng Hạng nào cả. Khi tôi đi qua thôn xóm của họ cũng quan sát kỹ thôn trại, nhưng không phát hiện ra có gì khác thường, tuy thôn dân ăn mặc có chút kỳ dị nhưng cũng rất giống với cách ăn mặc của dân tộc Tạng khu vực phía tây Tứ Xuyên".

"Ý của anh là gì ? Những người đó có khả năng là một nhánh của dân tộc Tạng?"

"Hoàn toàn có khả năng đó, nhưng cũng có khả năng là một nhánh của dân tộc Khương, bởi vì tôi quan sát kiến trúc của họ rất giống Khương Trại mà chúng ta từng cũng là ngôi nhà được xây bằng từng viên đá".

"Ồ, còn phức tạp vậy sao?"

"Đúng vậy, quả thực khó mà đoán định. Cứ cho rằng nhánh người Đẳng Hạng năm đó đã từng đến đây, nhưng mấy trăm năm qua đi rồi, họ có thể đã di chuyển đến nơi khác, ví dụ như vùng Mộc Nhã nằm trên rặng núi tây nam Tứ Xuyên. Rất nhiều học giả đều cho rằng, người Mộc Nhã ở đó mới chính là người Đẳng Hạng di chuyển trở về cố hương, cũng có khả năng họ đã hoàn toàn bị đồng hóa vào những dân tộc Hán, Tạng, Khương và nhiều

dân tộc khác lân cận".

"Cũng có nghĩa là khả năng người Đảng Hạng đã hoàn toàn biến mất rồi?"

"Ừm, giới học thuật từ lâu đã nhận định người Đảng Hạng biến mất rồi, cứ cho rằng người ở đây có huyết thống của người Đảng Hạng, thì khả năng cũng có thể bảo lưu ít nhiều phong tục của người Đảng Hạng".

Hàn Giang suy tư hồi lâu, nói với Đường Phong: " Xem ra có thể giúp chúng ta giải mã được bí ẩn, thì chỉ có một người".

"Ý anh là... Đại Lạt ma?" -Đường Phong nghĩ ngay tới ilieu này.

"Đúng, Đại Lạt ma! Kể từ giây phút đầu tiên tôi nhìn thấy Đại Lạt ma, tôi đã cảm thấy chúng ta có thể có được thứ chúng ta muốn từ bản thân Đại Lạt ma!" -Hàn Giang đáp.

"Đúng vậy! Tôi cũng có cảm giác đó."

Đường Phong và Hàn Giang nói chuyện xong, nhìn thấy Makarov vẫn im lặng từ đầu đến giờ, họ đi tới đó, hỏi ông: "Lão Mã, bác đang nghĩ gì vậy?"

"Tôi chẳng nghĩ gì cả."

“Không nghĩ gì cả? Ở một nơi bí ẩn như thế này, gặp phải bao nhiêu chuyện như vậy, bác lại chẳng nghĩ gì cả là sao, đây không giống với tính cách một lão binh!"

"Khà khà, cái này thì cậu không biết rồi, kẻ địch muốn chiến thắng cậu thì cần tới đầu óc thông minh, nhưng trong thời gian tôi phục vụ trong quân đội đã hình thành một thói quen: khi cậu không sáng suốt đối diện với vấn đề khó khăn, thì thà rằng đừng suy nghĩ gì; không cần nghĩ gì cả, chỉ cần đi theo trình tự, làm tốt những việc trước mắt là được, đây cũng là một con đường sinh tồn của tôi"

"Đây ngược lại cũng là một quan điểm sinh tồn rất thực

"Đúng như những gì cậu nói, cả quãng đường mà chúng ta đến đây, trừ gặp

phải chuyện bị truy sát, thì còn gặp hết điều bí ẩn này đến điều bí ẩn khác. Hiện nay, các loại dấu hỏi đều đang kín mít đầu óc tôi, nó đã vượt quá sức chịu đựng của tôi, tôi già rồi, không còn được như hồi trẻ nữa, bởi vậy, hiện giờ tôi không suy nghĩ điều gì cả".

"Nhưng vẫn phải nghĩ xem bước tiếp theo nên làm thế nào?"

"Không cần phải nghĩ, vị Đại Lạt ma đó đã chỉ rõ đường đi cho chúng ta rồi, yên tâm ở lại đây đi, ăn uống, nghỉ ngơi

tử tế, đợi Lương Viện hồi phục rồi ông ấy sẽ tiễn chúng ta ra khỏi đây, như vậy không phải rất tốt sao? chúng ta vừa hay ở lại đây có thể ở lại đây hưởng thụ một chút kỳ nghỉ không chủ định hiếm có này".

"Bác đúng là nghĩ thoáng thật đấy!" -Đường Phong bị Makarov nói cho đến mức không còn gì để nói, anh quay ra nhìn chăm chú về ngọn núi tuyết phía xa xa. Đại tuyết sơn vẫn nguy nga tĩnh mịch, giống hệt như sáng sớm hôm qua khi lần đầu tiên họ nhìn thấy nó. Đỉnh tuyết sơn ẩn nấp trong mây khói, không lộ diện, nhìn mãi nhìn mãi, Đường Phong đột nhiên có cảm giác bản thân đang chìm đắm trong sương khói.

Ba người tận hưởng ánh nắng hiếm có sau ban trưa trên khoảnh sân. Mặt trời lặn đằng tây, Hắc Vân lại chuẩn bị cho họ một bữa tối thịnh soạn. Lúc ăn cơm, họ không nhìn thấy Đại Lạt ma, Đường Phong hỏi Hắc Vân: "Đại Lạt ma không đến ăn cùng sao?"

"Đại Lạt ma đã ăn rồi."

"Ăn rồi ?" -Trong lòng Đường Phong lại nghi ngờ. Ăn xong bữa tối, Hắc Vân dẫn ba người đến ba phòng khác nhau, sau đó nói với mọi người: "Cô nương đó ở trong phòng tôi, tôi sẽ chăm nom tử tế cho cô ấy". Cuối cùng, Hắc Vân cảnh cáo mọi người: "Trong căn nhà gỗ này, chỗ nào cũng có thể đi, chỉ có gian Phật đường đó là không được phép vào. Nhất định phải nhớ lời tôi nói, nhất định không được vào trong Phật đường". Ba người không hện mà gặp cùng liếc về phía Phật đường một cái, Phật đường bí ẩn, Lạt ma cũng bí ẩn như vậy!

Đường Phong trước khi ngủ lại tranh thủ qua phòng Hắc Vân thăm Lương Viện. Lương Viện tuy vẫn chứa tỉnh nhưng sắc mặt cô đã hồng hào trở lại. Đường Phong lúc này mới có phần yên tâm, trở về phòng mình. Trong căn nhà gỗ trên núi này, mọi thứ đều giống như trở về thời cổ đại, không có đèn điện, không có giải trí, thì có thể làm gì trong bóng đêm? Nằm ra giường ngủ, đầu óc lại bị vô số những điều quấy nhiễu, lật trái lật phải, trăn trở hồi lâu, Đường Phong mới có thể chìm dần vào giấc ngủ.

Chương 16 : Mật thất thần bí dưới lòng cung điện mùa đông

1

_Trong màn đêm, căn nhà gỗ tọa lạc trên vách núi chìm trong tĩnh lặng, đột nhiên, một cánh cửa sổ phía sau căn nhà bật mở, một bóng đen nhảy ra ngoài. Bóng đen đứng dậy ẩn mình sau cánh cửa, phỉ phỉ bụi trên người, cầm lấy ba lô, hướng về con đường đá dăm phía trước căn nhà gỗ rảo bước.

Con đường đá dăm đâm thẳng vào rừng rậm tối đen, bóng đen bước trên con đường bỗng quay đầu lại nhìn căn nhà gỗ, rồi lại nhìn về phía khu rừng rậm đen kịt đáng sợ trước mặt, nhìn một hồi lâu, hình như có chút do dự. Khi bóng đen vẫn đang chần chừ vừa bước lên phía trước một bước thì trong rừng rậm bỗng vang lên những tiếng sói hú thê lương, khiến bóng đen lại dừng bước. Hắn đi đi lại lại trên con đường đá dăm, vài phút sau, bóng đen hình như đã ra quyết định, rời khỏi con đường này, chui vào một bụi rậm bên vách núi.

Bên cạnh là vách đá cheo leo, dưới chân là bụi rậm không có đường đi, bóng đen bước thấp bước cao trong màn đêm, di chuyển khó nhọc trong đám bụi rậm trên vách núi, Đi chưa được bao xa, bóng đen đã loạng choạng, xém chút nữa là bị đá dăm dưới chân đốn ngã. Bóng đen đứng thẳng người dậy, đột nhiên, hắn phát hiện ra bên vực thẳm trước mặt có một người đàn ông vạm vỡ đang đứng đó, đối diện với hắn. Bóng đen bắt giác lùi lại phía sau một bước, màn đêm đã che dấu sự hoảng loạn trong lòng hắn ta, hắn ta dụi dụi mắt, không dám tin vào cảnh tượng trước mắt, đây là ai? Người này muốn gì ?

Bóng đen thu hết can đảm, bước lên phía trước nửa bước, vừa vịn một ánh trăng rớt xuống gương mặt hắn, bóng đen bất ngờ tới nỗi trợn trừng mắt -A! Người đứng trước mặt hắn hóa ra là Hàn Giang!

Không sai, người cản đường bóng đen chính là Hàn Giang, dưới ánh trăng. Hàn Giang bật cười lạnh lùng: "Lão Mã, muộn thế này rồi, ông không ngủ mà chuẩn bị đi đâu vậy?"

Makarov toàn thân run rẩy, vội vàng lùi lại phía sau, ai ngờ, sau lưng lại có một bóng người vụt qua, chặn đứng đường rút lui của ông, Makarov nhận ra người phía sau lưng mình là Đường Phong. Đường Phong bật đèn pin lên, ánh sáng đèn pin soi thẳng lên mặt Makarov. Thấy đã không còn đường nào để đi nên Makarov đành phải nói với Đường Phong xin tha: "Đường! Coi như các anh đã biết, đồ đạc ở đây".

"Tôi đã sớm dự liệu được là, ông có. Nhưng..."

Vẫn là Hàn Giang nói với tôi đêm nay ông sẽ hành động nên tôi mới nghi ngờ ông. Ban ngày tôi hỏi ông đang nghĩ gì, ông nói không nghĩ gì cả, thực ra ông đã sớm tính toán xong rồi!"

-Đường Phong cười lạnh lùng, đi tới bên cạnh Makarov, mở ba lô của ông ta ra, trong ba lô là chiếc hộp gỗ tử đàn quen thuộc, mở chiếc hộp ra, kệ tranh ngọc tinh xảo tỏa ra ánh sáng màu xanh lấp lánh dưới ánh trăng. Không sai! Chính là kệ tranh ngọc mà Lương Viện đem đến. Đường Phong đây lại, cho lại vào túi mình.

"Sao các cậu biết được đêm nay tôi sẽ lấy trộm kệ tranh ngọc đi?" - Makarov không hiểu hỏi.

"Khà khà, thân phận, bản lĩnh và ánh mắt của ông và Yelena, đặc biệt là ánh mắt của hai cha con ông đã nói với chúng tôi điều đó. Tuy chúng tôi không biết các ông là ai nhưng ông và Yelena đã nhắm vào chiếc ba lô của chúng tôi từ lâu rồi. Kể từ khi máy bay hạ cánh khẩn cấp, các ông đã nhắm vào chiếc ba lô của chúng tôi. Hôm qua... sáng sớm hôm qua khi chúng ta đi men theo sông ngâm thoát ra khỏi hang động đá vôi, ba lô của chúng tôi đều giao phó cho ông, ông nhân cơ hội lúc chúng tôi không chú ý đã mở trộm ba lô của chúng tôi ra, tôi nói không sai chứ? Lão Mã?" -Hàn Giang bước tới trước mặt Makarov nói.

"Không sai, vẫn không thể qua nổi mắt cậu. Khi tôi và Yelena gặp cô bé kia trên máy bay đã nghi ngờ trong ba lô của các cậu có thứ mà chúng tôi

cần. Sáng hôm qua, rút cuộc cơ hội cũng đến, tôi đã phát hiện ra kế tranh ngọc chính là thứ

mà chúng tôi muốn tìm kiếm, nhưng cả ngày hôm qua đều không có cơ hội..."

"Sáng hôm nay thì cơ hội đến rồi, khà khà..., bây giờ ông bỏ đi thì không sợ bị bày sới ăn thịt sao? Không sợ nhỡ xảy chân bên bờ vực một cái thì sẽ rơi xuống vực sâu thăm thẳm vĩnh viễn không bao giờ lên lại được sao?" -Đường Phong ngắt lời Makarov.

"Ha! Ha!" -Makarov nghe thấy vậy liền bật cười, cười xong ông nói với Đường Phong: "Đường, cậu coi thường tôi quá đấy! Tôi đã đến được đây rồi thì đã không biết sợ hãi là gì, cho dù có thật sự gặp nguy hiểm thì tôi cũng sẽ chôn chặt sự hoảng sợ dưới đáy lòng. Trong cuộc đời sự nghiệp của mình, tôi đã từng gặp vô số nguy hiểm, tôi là người đã từng chết đi sống lại mấy lần, rất nhiều đồng nghiệp, chiến hữu của tôi đều đã sớm rời bỏ tôi từ lâu, tôi sống tới ngày hôm nay đã là vô cùng may mắn rồi!" - Makarov dần dần đã trấn tĩnh trở lại.

Hàn Giang bước lên phía trước vài bước, kề sát Makarov, lạnh lùng nói: "Lão Mã, tôi cảm thấy chúng ta rất cần làm quen lại với nhau một chút"

Makarov gật đầu với Hàn Giang và Đường Phong, nói: "Đúng vậy, sự việc đã đến ngày hôm nay, tôi cũng cảm thấy rất cần phải như vậy. Tôi không thể không thừa nhận, cho đến lúc này, chuyến đi đến Trung Quốc của tôi và Yelena đã hỏng bét rồi. Tôi cũng không cần thiết phải giấu giếm các cậu điều gì nữa".

"Được! Vậy tôi hỏi ông, ông và Yelena rút cuộc là ai?"

-Hàn Giang truy hỏi.

Makarov nhìn Đường Phong và Hàn Giang, sau đó bình tĩnh trả lời: "Trước khi nghỉ hưu tôi đã từng làm việc tại KGB trong một thời gian dài. Sau khi Liên Xô giải thể, tôi về hưu với quân hàm thiếu tướng. Còn về Yelena, nó là nữ đặc công át chủ bài của Cục An ninh liên bang!"

"Ồ! KGB ?" -Đường Phong và Hàn Giang không hẹn mà gặp cùng lúc nghĩ tới bảy bức thư tuyệt mật của KGB mà họ đã giải mã được.

2

_Đường Phong suy tư hồi lâu rồi lại hỏi lại Makarov:

"Không ngờ ông còn là một tướng quân, thiếu tướng Makarov, nói như vậy, Yelena cũng không phải là con gái của ông rồi?"

Makarov đã nhiều năm không nghe thấy ai gọi ông là tướng quân, ông khẽ cười lạnh lùng một tiếng, đáp:

Tướng quân, hừm! Tôi đã về hưu lâu rồi. Yelena, không sai, nó quả thực không phải là con gái ruột của tôi, nó từng là học sinh của tôi, nhưng hiện giờ tôi lại coi nó như con gái ruột của mình".

"Mục đích hành động lần này của các ông là gì? Cũng là vì kế tranh ngọc này?" -Hàn Giang chất vấn hỏi.

"Không sai, đây chính là nhiệm vụ của tôi và Yelena" -Makarov trả lời.

"Ông nhắm tới chúng tôi bằng cách nào vậy?"

"Tôi và Yelena gặp các anh vừa là trùng hợp, vừa là số phận an bài, hơn ba tháng trước, cung điện Mùa Đông ở Saint Petersburg bị mất một tác phẩm nghệ thuật quý báu, đó chính là kế tranh ngọc Tây Hạ. Tính chất của kế tranh ngọc này rất trọng đại, vậy là, bộ chỉ huy liền ủy thác cho Yelena và tôi đến Trung Quốc, truy tìm tung tích của kế tranh ngọc. Từ Bắc Kinh đến Hồng Kông, đều lưu lại dấu chân của chúng tôi. Hội chợ bán đấu giá tại Bắc Kinh chúng tôi đã đến chậm một bước, nếu không thì tôi đã ngăn chặn cuộc bán đấu giá này. Sau này, chúng tôi lại đến Hồng Kông, cũng lại chậm một bước như thế. Kết quả, chúng tôi đã chứng kiến cuộc tranh giành đẫm máu đó." - giải thích nói.

"Hồng Kông? Lần đó các ông cũng ở đó?" -Đường Phong nhớ lại cơn ác mộng kinh hoàng tại Hồng Kông hơn một tháng trước.

Makarov gật gật đầu: "Không sai, chúng tôi vừa mới tới Hồng Kông thì đã

tận mắt chứng kiến cuộc huyết chiến đó, tôi và Yelena cảm thấy giật mình, bởi vì chúng tôi không ngờ rằng hóa ra lại có nhiều người quan tâm tới kệ tranh ngọc này đến vậy. Sau đó, tin tức về kệ tranh ngọc gần như biến mất. Nhưng đúng lúc chúng tôi chẳng biết làm cách nào thì lại nhận được một tin tình báo quan trọng, nói rằng tại Trung Quốc, khả năng vẫn còn có một kệ tranh ngọc khác. Vậy là, chúng tôi phán đoán, người nào có được kệ tranh ngọc này nhất định sẽ đến đây để tìm kiếm kệ tranh ngọc khác, thế nên..."

"Thế nên các ông đã đến đây?"

"Nhưng tôi không thể ngờ rằng người có được kệ tranh ngọc lại chính là các cậu. Được rồi, những gì cần nói tôi đều nói rồi, muốn xử lý tôi thế nào, tùy các cậu, muốn đẩy thẳng

tôi xuống vực sâu hay là cho tôi một nhát dao ? Tôi thấy hay là

các cậu cứ trực tiếp đẩy thẳng tôi xuống vực, như thế nhanh gọn dứt điểm, không để lại dấu vết, cũng tránh để bộ xương già như tôi chịu khổ" - Makarov khẳng khái đề nghị, dáng vẻ rất chính nghĩa lắm liệt.

"Cái gì? Ông coi chúng tôi là hạng người nào vậy?" -Hàn Giang tức giận.

"Hạng người nào? Quả thật ban đầu tôi đã tin những lời ma quỷ của các cậu, cảnh sát Trung Quốc và giảng viên đại học đi du lịch, khà khà, bây giờ xem ra, các cậu chẳng qua cũng chỉ là một bọn muốn đoạt được kệ tranh ngọc bí ẩn đó, các cậu và đám cướp đó chẳng khác gì nhau cả!"

"Thối hoác! Tôi nói thật với ông nhé, dù sao thì ông cũng đang ở trong tay tôi rồi, nên tôi cũng không sợ ông tiết lộ bí mật, chúng tôi đang tìm kiếm kệ tranh ngọc cho Tổ quốc của mình, rồi giải mã những bí mật phía sau kệ tranh ngọc cũng là vì những oan hồn đã vì nó mà chết. ‘Lão K’, ông đã từng nghe đến cái tên này chưa?... Bây giờ thì ông đã hiểu rồi chứ?"

Makarov nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Hàn Giang cũng bắt đầu hiểu ra, ông chau mày, hồi tưởng lại: "Lão K! Lúc tôi tới bộ chỉ huy ở Matxcova hình như đã từng nghe nói qua".

"Được rồi, ông đã được thân phận thật sự của chúng tôi như vậy thì chắc là cũng biết cái gì chúng tôi nên làm, cái gì chúng tôi không thể làm. Ông có ý đồ lấy trộm tranh ngọc, đã làm sai nhưng lại đi tố cáo người khác trước, nghi ngờ chúng tôi, phải là chúng tôi nghi ngờ ông mới đúng? Khương Trai, dài thiên táng, đại khe sâu N

p Ma, thậm chí là cả sự cố máy bay, ông hãy giải thích rõ cho chúng tôi nghe về tất cả những rủi ro ly kỳ trên cả đường đi của chúng tôi!" -Hàn Giang nghiêng răng áp sát Makarov nói.

"Cậu nghi ngờ tôi? Dựa vào cái gì mà nghi ngờ tôi? Nhiệm vụ của tôi và Yelena là đem kệ tranh ngọc về, những việc khác đều không liên quan gì đến tôi cả" -Makarov tranh cãi "Đem về? Kệ tranh ngọc là của Trung Quốc." -Đường Phong nói chêm vào.

Makarov quay lại nói với Đường Phong: "Là tác phẩm nghệ thuật của Trung Quốc, nhưng nó đã tới Liên Xô từ rất lâu rồi. Hơn một trăm năm trước, kệ tranh ngọc này đã thuộc về cung điện Mùa Đông, chỉ cách đây không lâu mới bị lấy trộm khỏi đó mà thôi".

"Không sai, chúng tôi cũng biết kệ tranh ngọc này trở về từ nước Nga, nhưng mấu chốt của vấn đề không nằm ở đây, tôi khuyên ông hãy nói thật đi! Toàn bộ sự việc, rút cuộc ông biết được bao nhiêu? Các ông rút cuộc đã biết được những gì về kệ tranh ngọc?" -Hàn Giang tiếp tục chất vấn Makarov.

"Tôi không thể nói, đây là cơ mật của chúng tôi. Nhưng... tôi chỉ có thể nói với cậu, chúng tôi biết rằng kệ tranh ngọc không chỉ có một tấm, còn những thứ khác tôi biết rất ít. Cho dù biết đi chẳng nữa thì cũng là cơ mật không thể nói".

"Ông cái này không biết, cái kia cũng không biết, được rồi, tôi hỏi ông, Yelena đi đâu rồi ? Cái này chắc ông phải biết chứ nhỉ ?" -Nói xong, Hàn Giang đưa cánh tay nổi gân xanh tóm lấy ngực Makarov.

Makarov nhìn Hàn Giang, gào lên: "Yelena đi đâu, không phải cậu cũng thấy rồi sao? Nó mất tích rồi, khả năng là bị bọn người áo đen đó tóm được".

"Ông đừng giả vờ nữa, Yelena bị bọn người áo đen đó bắt đi sao? Cô ta là đặc công át chủ bài của các ông cơ mà. Mấy người chúng ta mà còn thoát được truy sát, bản lĩnh của cô ta giỏi như thế sao lại bị tóm được chứ? Thêm cả biểu hiện của ông nữa, Yelena mất tích rồi nhưng ông không hề tỏ ra lo lắng, tôi muốn lên trên tìm cô ta nhưng ông đã ngăn tôi lại, hừm, đây lẽ nào chưa nói rõ được vấn đề sao?"

"Hàn Giang, rút cuộc anh có ý gì?"

"Ý gì? Rất đơn giản, tôi nghi ngờ Yelena cố ý tách chúng ta ra, cô ta đi chỉ huy người của các ông rồi báo tin cho họ. Đám người nước ngoài áo đen trong đại khe sào Nạp Ma chính là người của các ông! Tôi đúng là có mắt như mù, tự nhiên lại đi tin vào những lời ma quỷ của ông. Suy nghĩ kỹ lại làà, đám người áo đen lợi hại như thế, chuyên nghiệp như thế có giống một đám cướp thông thường không? Không! Tuyệt đối không, chúng là người của các ông, tất cả đều là đặc công có tố chất từng qua huấn luyện".

Makarov vô cùng tức giận, ông cũng tóm ngay lấy ngực Hàn Giang, gầm lên: "Cậu đang bôi nhọ, vu oan vô liêm sỉ, tôi không biết bọn người áo đen đó là ai, nhưng tôi có thể thề rằng, lần này tới Trung Quốc chỉ có hai người là tôi và Yelena. Tôi cũng lo lắng cho Yelena. Yelena tuy không phải là con gái ruột của tôi, nhưng hiện giờ nó còn thân thiết hơn cả con đẻ của tôi, tôi không cho phép cậu bôi nhọ nó. Nếu như cậu cứ khẳng khẳng khẳng định như vậy, vậy thì mời cậu đưa chứng cứ ra đây, đưa chứng cứ ra đây!".

"Tôi cảm thấy những gì Lão Mã nói đều là thật. Suốt dọc đường đi, trải qua bao thử thách sinh tử như vậy, chúng ta đều cùng nhau vào sinh ra tử, tôi tin rằng Lão Mã không phải người như vậy" -Đường Phong bắt đầu bị dao động.

Hàn Giang không buồn để ý lời Đường Phong nói, anh và Makarov mắt

đầu mắt, hai người trừng trừng nhìn nhau, tuy đã mềm lòng rồi nhưng không ai muốn nhượng bộ trước. Tiếng gió gào thét thổi bên tai họ, thời gian trôi qua từng giây từng phút, rút cuộc, Hàn Giang đã nhượng bộ trước: "Ông lão ngoan cố này, được, coi như tôi tin ông lần này." Hàn Giang buông Makarov ra, Makarov cũng buông tay khỏi Hàn Giang, Hàn Giang xoa xoa ngực rồi nói: "Vẫn còn một câu hỏi?"

"Cậu còn bao nhiêu câu hỏi nữa thì cứ nói hết ra, chỉ cần tôi biết, có thể nói tôi sẽ nói hết cho cậu."

"KGB của các ông chẳng nhẽ không còn ai để phái đi hay sao, mà lại phái hai người bọn ông, một cô gái và cả ông lão về hưu như ông nữa?"

Makarov nghe thấy Hàn Giang hỏi như vậy, sững sờ,

Ông nhìn chăm chăm vào Đường Phong và Hàn Giang trước mặt, dần dần, mắt Makarov có chút ươn ướt. Đường Phong và Hàn Giang đều cảm thấy kinh ngạc, vậy là sao ? Chưa từng thấy Makarov rơi lệ bao giờ! Makarov nghẹn ngào nói: "Thế thì phải kể từ đầu, tôi đã nghỉ hưu từ lâu rồi, đáng nhẽ nên ở nhà nghỉ ngơi an dưỡng, nhưng không ngờ... con trai duy nhất của tôi lại... lại bị người ta sát hại vì kế tranh ngọc này, đến giờ vẫn chưa bắt được hung thủ. Tôi không thể chịu đựng được khi danh tiếng của con trai tôi bị hủy hoại, thế nên, tôi

thề rằng phải tìm lại được kế tranh ngọc bị mất ở cung điện Mùa Đông, trả lại sự trong sạch cho con trai tôi, và còn phải tóm được hung thủ đã giết hại nó..." -nói tới đây, trước mắt Makarov bỗng hiện lên một cánh cửa, mọi chuyện đều bắt đầu kể từ khi ông mở cánh cửa đó ra

4

_Makarov hấp tấp lục soát khắp người, run rẩy lấy một chùm chìa khóa từ trong túi ra. Ông muốn nhét thẳng vào lỗ khóa nhưng không sao nhét vào đó được, tay ông mỗi lúc một run rẩy. Ông cố gắng giữ bình tĩnh, ổn định lại tinh thần, lần nữa lấy hai tay nhắm thẳng vào lỗ khóa, chiếc chìa khóa rút cuộc đã chui vào trong ổ khóa, "lách cách" một tiếng, cánh cửa to trước mặt đã mở ra.

Makarov cẩn thận rón rén bước vào căn phòng tối đen phía sau cánh cửa, bóng tối bao trùm, ông thò tay ra mò mẫm công tắc đèn trên tường, nhưng đèn vẫn chưa sáng. Cảm giác trong lòng Makarov càng lúc càng bất an: "Lẽ nào ngắt điện rồi?" -Makarov nghi ngờ, mò đèn pin trên người ra, một chùm ánh sáng chiếu lên tường, đây là đâu? Một dãy hành lang? Makarov đột nhiên có cảm giác như đang ở một thế giới khác. Ông dò dẫm, rồi lại tới trước một cánh cửa. Ông đẩy cánh cửa ra, bên trong lại là một căn phòng tối đen, ông nhìn thấy một bộ ghế sofa đỏ rực trong phòng, màu sắc đó khiến Makarov cảm thấy buồn nôn, làm ông vội vàng lui ra khỏi căn phòng này. Hành lang, hành lang dài hun hút, lại có một cánh cửa phòng im ỉm. Makarov đưa tay ra, ra sức đẩy cánh cửa đó, cửa không khóa, nhẹ nhàng đẩy một cái là đã mở ra, ánh sáng đèn pin quét một lượt khắp các góc trong phòng, một chiếc giường, một tủ đầu giường, tủ quần áo... trên giường có chút hỗn loạn, tim Makarov bắt giắc giật thót một cái, ông chậm chậm, chậm chậm, từng bước từng bước lui ra khỏi căn phòng này. Vẫn là dãy hành lang đó, lại là một căn phòng tối đen, kế tiếp đó, vẫn là dãy hành lang sâu hun hút...

Rút cuộc, Makarov đã đi tới cuối hành lang, trước mặt là một cánh cửa khép hờ, cánh tay phải già cỗi vô cùng run rẩy, khi tay ông vừa chạm vào cánh cửa trước mặt. Cánh cửa tự động mở ra, Makarov lập tức ngửi thấy mùi máu tanh quen thuộc. Trong cả đời làm việc của mình, ông đã vô số lần ngửi thấy thứ mùi này. Ông run rẩy soi đèn pin, trước mặt là cảnh tượng mà cả đời ông không thể nào quên được: một thanh niên trần truồng nằm trong bồn tắm, nửa bồn nước đã hoàn toàn bị máu nhuộm đỏ, còn máu tươi trên yết hầu của người thanh niên đó đã hoàn toàn đông lại khiến người ta buồn nôn.

"Victor, Victor, con ơi..." -Makarov miệng lầm bầm,

Một mình đau buồn tuyệt vọng ngồi bệt trên ghế sofa tanh mùi máu đỏ, thế giới xung quanh dường như đã ngừng lại, cảnh sát ra ra vào vào, chụp ảnh, lấy chứng cứ, thậm chí khi di hài của con trai bị người ta khiêng đi ông cũng không buồn chú ý tới. Trước mắt ông lại hiện lên cảnh tượng 30

năm trước, cũng là vào mùa hè như lúc này, một mình ông ôm con trai, chèo thuyền nghịch nước vui vẻ trên sông Neva tươi đẹp. Con trai thích nhất là ăn kem dâu tây bán ở tiệm giải khát trên phố ven sông Neva.

"Ngài là Ivan Petrovich Makarov, cha của nạn nhân Ivain Victor Pavlovic Makarov?" - Một giọng nói sang sảng ngắt quãng hồi ức của Makarov. Ông ngẩng đầu lên, thất thần nhìn người đàn ông vạm vỡ trước mặt, gật gật đầu.

"Vụ án này hiện giờ do tôi phụ trách, tôi là Valentin Pavlov Ivan Sergei Mikhailovich của trường thiếu sinh quân Cục An ninh Liên bang" - người này tự giới thiệu rồi đưa thẻ của mình ra cho Makarov xem.

Makarov vừa nghe thấy người đứng trước mặt mình là đặc công của Cục An ninh Liên bang, lập tức trở nên cảnh giác, tiền thân của Cục An ninh Liên bang chính là KGB danh nổi như cồn, cái chết của con trai sao lại khiến đặc công Cục An ninh Liên bang chú ý tới? Ông nhìn xung quanh, những cảnh sát ban nãy còn ở đây chụp ảnh, lấy chứng cứ giờ đã không thấy đâu cả, trong căn phòng trống trải này giờ chỉ còn lại ông và đặc công Pavlov Ivan trước mặt.

"Trường thiếu sinh quân, hóa ra lại kinh động đến cả các cậu! Lẽ nào đây không phải là một vụ án hình sự thông thường sao?" - Makarov cố gắng giữ được bình tĩnh, ra dáng là bậc tiền bối.

Pavlov Ivan kéo một chiếc ghế lại, ngồi trước mặt Makarov, anh nhìn Makarov rất lâu, mặt nở nụ cười mỉm anh nói: "Trước tiên, tôi rất tiếc về tai nạn của con trai ông..."

-Pavlov Ivan nói tới đây, lại ra vẻ như có điều muốn nói nhưng lại ngập ngừng, anh trầm ngâm, ậm ừ rồi nói tiếp: "Tôi nói thẳng nhé, chúng tôi điều tra vụ án này là vì chúng tôi cho rằng cái chết của con trai ông có liên quan đến một vụ án buôn lậu cổ vật trộm cắp quan trọng. Ông biết rồi đấy, Cục An ninh Liên bang của chúng tôi không chỉ làm tình báo, lật cả những vụ án quan trọng đều liên quan tới chúng tôi".

"Vụ án buôn lậu cổ vật trộm cắp quan trọng? Con trai tôi chỉ là thương nhân mở công ty nội thất thì liên quan gì tới cổ vật?" - Makarov biết tổng

truyền thống của KGB, thích ôm đồm tất cả mọi việc, đến mức vụ án nào cũng muốn nhúng tay vào.

"Đúng vậy, tình báo của chúng tôi không làm sai đâu, cung điện Mùa Đông bị mất một cổ vật vô cùng quan trọng, còn công ty của con trai ngài gần đây đã tham gia vào một hạng mục công trình cải tạo cung điện, bởi vậy, chúng tôi nghi ngờ..."

"Cung điện Mùa Đông?" -Makarov nghĩ ngay ra, mấy tháng trước, con trai đã từng hào hứng kể với mình về sự việc này, cung điện Mùa Đông, hoàng cung ngày xưa của sa hoàng, cùng với viện bảo tàng Hermitage ngày nay, bảo tàng Anh ở Luân Đôn và bảo tàng Louvre ở Paris được xếp là ba bảo tàng lớn trên thế giới, là niềm tự hào của nước Nga. Cung điện Mùa Đông lưu giữ vô số những báu vật đặc biệt cổ vật quý hiếm, lẽ nào Victor thật sự làm cái việc ngu ngốc đó. Nó đã nhân cơ hội cải tạo công trình cung điện Mùa Đông trộm cắp cổ vật trong này? "Không! Con trai tôi tuyệt đối không làm việc phạm pháp!" -Tuy con trai đã chết, nhưng Makarov vẫn không cho phép bất cứ ai bôi nhọ danh dự của con mình.

Pavlov Ivan vẫn còn muốn nói thêm điều gì đó, nhưng Makarov đã không thể nghe lọt tai thêm nữa, ông đứng phắt dậy, gào lên với Pavlov Ivan: "Cấp trên của cậu là ai? Nếu như tôi đoán không lầm thì là Ilyushin đúng không! Đưa tôi đi gặp anh ta. Tên tiểu tử này năm nào còn là học sinh của tôi, bây giờ hóa ra lại leo lên đầu tôi, lại dám đối với tôi như vậy..." - Makarov vô cùng tức giận, ông không buồn màng tới Pavlov Ivan, lao thẳng ra khỏi cửa phòng.

5

_Makarov tức tối lao xuống dưới tòa chung cư, liếc qua máy chiếc xe tắc xi đỗ ven đường, sau đó mặc kệ lời mời gọi của mấy bác tài đỗ xe phía trước, ông lao thẳng vào chiếc tắc xi Prada cũ kỹ đỗ sau cùng.

"Tới tòa nhà Cục An ninh Liên bang" Makarov dặn dò tài xế. Bác tài không hề khởi động xe mà nghi ngờ quay đầu lại nhìn ông lão ngang ngạnh.

"Anh không nghe thấy sao? Đến tòa nhà Cục An ninh Liên bang", Makarov thúc giục. Bác tài chán nản lắc lắc đầu đành phải khởi động xe, lái về hướng tòa nhà Cục An ninh Liên bang Petersburg.

Chiếc Prada dừng lại dưới tòa nhà Cục An ninh Liên bang. Chưa kịp đợi xe dừng hẳn, Makarov đã nhảy xuống, lao vào tòa nhà. Bác tài thấy vậy cũng nhảy xuống xe, đuổi theo Makarov gọi to: "Thưa ông, ông vẫn chưa trả tiền xe mà!" Makarov quay lại, rặn ra một nụ cười, nói với bác lái xe "Xin lỗi, lúc tôi rời khỏi nhà vội quá quên mất mang theo tiền, nhưng tôi nghĩ anh quay về chỉ cần báo với Ilyushin đại danh của tôi thì anh ta sẽ thanh toán cho anh chút tiền xe này; ghi nhớ, tôi tên là Ivan Petrovich Makarov!"

Makarov chỉ lo xông thẳng vào tòa nhà An ninh Liên bang, làm phòng tuyến an ninh trong mấy tầng lầu lập tức trở nên căng thẳng. Hai cảnh vệ mặc quân phục xông tới: "Xin lỗi, thưa ông, đây là Cục An ninh Liên bang, ông muốn tìm ai? Xin hãy đăng kí trước đã". Makarov căn bản không buồn để ý tới hai cảnh vệ đó, chỉ thấy ông nhẹ nhàng quay cánh tay, lấy tay trái vịn cánh tay người cảnh vệ ra sau lưng rồi lại thò cánh tay phải đánh chắc như thanh thép, khễ đẩy tức khắc, người cảnh vệ đó lập tức đổ ra đất, vô cùng đau đớn. Người cảnh vệ còn lại thấy vậy, không dám xông lên nữa, đứng trân trân nhìn Makarov đi qua phòng tuyến đầu tiên.

Lên trên lầu, tòa nhà ban nãy còn sát khí đằng đằng, giờ bất giác yên tĩnh trở lại, không gì có thể ngăn cản Makarov lao vào văn phòng của Ilyushin. Rõ ràng Ilyushin đã chuẩn bị sẵn, nên vừa nhìn thấy Makarov, Ilyushin đã tươi cười ghênh đón: "Thầy giáo kính mến, sao hôm nay thầy lại đến đây ạ?"

Makarov lờ đi chiêu này của Ilyushin, ông chăm chú quan sát Ilyushin một lượt, hơn 10 năm không gặp rồi, vẻ ngoài của Ilyushin vốn không có gì thay đổi, vẫn gày gò như trước đây, đầu rẽ ngôi, để hàng ria mép nhỏ, và cả đôi mắt sáng rực có thần toát lên vẻ tinh nhanh năng nổ.

Makarov chắt vấn thẳng anh ta: "Cậu có chứng cứ gì mà nghi ngờ con trai

tôi trộm cắp cổ vật của cung điện Mùa Đông ? Tôi tuyệt đối không cho phép các người bôi nhọ danh dự con trai tôi".

"Thầy giáo kính mến, xin thầy đừng kích động, chúng tôi tất nhiên có chứng cứ" -khuôn mặt Ilyushin vẫn tươi cười.

"Chứng cứ gì ?"

"Tôi nghĩ Pavlov Ivan van chưa nói rõ với thầy, không phải là con trai thầy trộm cắp báu vật cung điện Mùa Đông, mà là con trai thầy đã phát hiện ra báu vật ở Cung điện Mùa Đông".

"Phát hiện ra báu vật ?"

"Đúng vậy, con trai thầy trong lúc thi công nội thất cho Cung điện Mùa Đông, đã phát hiện ra một báu vật vô cùng quan trọng trong một gian mật thất đã đóng cửa mấy chục năm nay, nhưng thật đáng tiếc, con trai thầy đã không giao nộp lại báu vật mà chiếm giữ làm của riêng, rồi âm thầm đem ra khỏi cung điện Mùa Đông. Tôi nghĩ chắc có lẽ là do anh ta giữ báu vật đó làm của riêng nên mới dẫn đến vụ giết người đó".

Makarov nghe những lời Ilyushin nói bất giác sửng sò, Ilyushin giải thích hợp tình hợp lý, lẽ nào cái chết của con trai ông quả thật như vậy? "Đó là báu vật gì vậy? – Makarov định thần lại hỏi."

Ilyushin lấy từ ngăn kéo ra một tấm ảnh đen trắng đã ngả vàng, đưa cho makarov: "Đây! Đây chính là thứ này. Tôi cũng không biết thứ này nên gọi là gì. Tôi đã thỉnh giáo chuyên gia của viện bảo tàng Hermitage, họ nói rằng đây là một báu vật đến từ Trung Quốc. Đến nay đã có gần năm lịch sử, gọi...gọi là..."

Tên của nó là kệ tranh ngọc cổ chạm châu báu Tây Hạ, là báu vật đến từ vương triều Tây hạ Trung Quốc. Vẫn chưa kịp để iluyshin nói xong, Makarov đã chậm rãi nói ra tên của báu vật trong bức ảnh này; còn Makarov, ông đang chăm chú nhìn vào bức ảnh trên tay, toàn thân bất giác thần thờ, đôi mắt vốn dĩ có thần, bỗng nhiên trở nên đục ngầu và xa vắng.

Ilyushin nghe thấy Makarov nói ra tên của báu vật trong ảnh thì vô cùng ngạc nhiên: "Thầy biết thứ này!" ập tức anh ta truy hỏi Makarov: "Xem ra nhất định thầy đã từng nhìn thấy báu vật này ở chỗ con trai mình. Chúng tôi đã lục soát chung cư của con trai thầy nhưng không tìm thấy vật báu đó. Thầy có biết tung tích của nó không?"

"Không! Không ai biết tung tích nó cả. Tất cả những người có mưu đồ chiếm đoạt báu vật này đều sẽ phải chịu đựng những sự trừng phạt nghiêm khắc nhất, huyết chú... huyết chú đáng sợ!" Miệng Makarov lẩm bẩm mãi không thôi.

"Thầy đang nói gì vậy?" – Ilyushin hình như đã nhìn thấy ánh bình minh phá án, ánh mắt vụt lóe tia nhìn ớn lạnh, tiến lại gần Makarov.

Makarov hơi định thần lại, thều thào nói: "Cậu đừng uống công vô ích nữa, vụ án này không đơn giản như cậu tưởng tượng đâu. Tôi khuyên cậu nên tránh xa vụ này na, đứng trên danh nghĩa thầy trò chúng ta, tôi chỉ muốn tốt cho cậu."

"Nực cười! Vụ án này sắp phá được tới nơi rồi, tại sao tôi phải từ bỏ chứ? Tôi biết thầy vì chuyện trước đây vẫn hận tôi. Vụ án lần này lại liên quan tới con trai thầy, bởi vậy thầy không muốn nhìn thấy tôi phá án" – Ilyushin vẫn vô cùng tự tin về vụ án, nên không nghe lọt tai lời khuyên cáo chân thành của Makarov.

Makarov lắc lắc đầu nói với Ilyushin: "Cậu không nghe lời tôi thì sẽ thiệt thòi đấy! Thế này đi, cậu nói máy cho tôi tới Matxcova, tôi ắt sẽ cho cậu biết sự nghiêm trọng của tình hình."

Ilyushin nghe thấy những thaaazys những lời nói này, sau một lúc ngó ra rồi hỏi; "Thầy giáo kính mến của tôi ơi, thầy già cả lẫn lộn rồi phải không, thầy cho rằng thầy vẫn có thể trực tiếp gọi điện cho tổng bộ sao? Đến cả tôi cũng không thể tùy tiện gọi điện cho tổng bộ nữa là".

"Tôi biết tôi không có tư cách gì gọi điện cho tổng bộ thế nên mới làm phiền cậu gọi cho tổng bộ hộ tôi. Tôi nói lại lần nữa, việc này rất quan

trọng, nếu như vì cậu mà để lỡ việc thì cái ghê cực trường của cậu cũng sẽ lật nhào đấy!" -Giọng điệu của Makarov kiên định, không có gì để nghi ngờ.

Ilyushin nghĩ thầm, ông lão này định làm gì vậy? Gọi điện đến tổng bộ kiện cáo mình? Có lẽ là do tình cảm với con trai, cái chết của con trai đã làm cho thần kinh ông ta không bình thường, già lắm lắm rồi? Ông ta già lắm lắm, mình không thể hồ đồ theo ông ấy được, nghĩ tới đây, Ilyushin tắt phụt nụ cười, nghiêm túc nói: "Đủ rồi! Thầy giáo, tôi đã nhìn thầy nhiều rồi. Việc thầy tự ý xông vào tòa nhà Cục An ninh Liên bang, đánh bảo vệ bị thương cũng đủ để đưa ra tòa rồi. Tôi khuyên thầy hãy phối hợp với điều tra của chúng tôi, đừng quấy nhiễu làm loạn, như thế không có lợi gì cho thầy

Makarov lắc đầu, than thở: "Xem ra cậu vẫn mê muội không chịu tỉnh ngộ. Cậu hỏi tôi tại sao lại biết báu vật đó, tôi có thể kể cho cậu nghe một chút về quá khứ của kệ tranh ngọc đó. Nửa thế kỷ trước, hai nước Trung -Liên đã từng tổ chức một đội thám hiểm khảo sát khoa học, trên danh nghĩa là khảo sát, nhưng thực tế là để giải mã bí mật của kệ tranh ngọc đó".

"Bí mật?" -Ilyushin vô cùng tò mò.

"Đúng vậy. Nhưng đội khảo sát sau đó gặp nạn, gần như toàn quân mất tích, từ đó trở đi kệ tranh ngọc không biết đi đâu về đâu... Hôm nay, báu vật này sau nửa thế kỷ biến mất đã lại lộ diện, nên tuyệt đối không đơn giản như cậu nghĩ".

Ilyushin nghe xong những lời Makarov nói, cũng bắt đầu dao động, ngộ nhờ quả đúng như những gì ông lão nói, sự việc nghiêm trọng hơn mình dự đoán?... Vậy thì... anh ta nghĩ đi nghĩ lại, rút cuộc vẫn nghe theo ý kiến của Makarov, gọi vào đường dây nóng của tổng bộ Matxcova.

7

_Tại sân bay quân dụng của vùng ngoại ô Petersburg, một chiếc máy bay vận tải quân dụng Il-76 bay từ Matxcova hạ cánh xuống đường băng, đang từ từ trượt trên nền sân bay. Makarov, Hyushin và Pavlov Ivan, ba người

đứng trên đường băng chờ đợi hồi lâu, "Đây rút cuộc là vụ án gì mà phải phải cả một chiếc 11-76 to như thế này tới, hơn nữa hành động còn nhanh như vậy. Tôi chưa từng bao giờ thấy cục diện này." -Pavlov Ivan đứng phía sau lùm rậm nói nhỏ với Ilyushin.

Ilyushin cũng mù mịt hết cả đầu óc, anh ta suy đoán: trong khoang máy bay của chiếc 11-76 khổng lồ này chắc chắn có chứa một số vũ trang đặc biệt, còn có khả năng chở cả một đội quân đột kích đặc chủng trang bị hoàn mỹ. Lãnh đạo đội quân đột kích đặc chủng này sẽ là ai đây?

Chiếc 11-76 đổ hẳn trên sân bay, từ từ hạ cửa khoang sau xuống. Tất cả mọi người đều mở to mắt nhìn chăm chăm vào cửa khoang sau máy bay, nhưng thời gian từng giây từng phút trôi qua, bên trong cửa khoang sau máy bay, không hề vận chuyển ra trang bị đặc chủng mà Ilyushin dự đoán, cũng không có trọn bộ vũ trang của bộ đội đặc chủng. Sau năm sáu phút mọi người sốt ruột chờ đợi, đột nhiên, một chiếc xe Jeep UAZ quân dụng, vô cùng dũng mãnh gần như nhảy vọt từ cửa khoang sau "bay" ra. "UAZ" của gấp trên nền sân bay, tiếng phanh xe rít lên, đột ngột lao tới vị trí mà mấy người nhóm Ilyushin đứng.

"Hóa ra là... cô ta" – tiếng kêu đầy kinh ngạc của Ilyushin vang lên phía sau lưng Makarov.

"Ai ? Sếp, anh nói cô ta là ai vậy?", Pavlov Ivan

"Yelena!" miệng Ilyushin vẫn chưa khép lại đã lại lảm bảm nói.

"Yelena! Cô ấy tên là Yelena sao? Cô ta họ gì."

"Không ai biết cô ta họ gì, càng không ai biết họ tên đầy đủ của cô ấy, thậm chí Yelena có phải là tên thật của cô ấy hay không cũng không ai biết". Khi Ilyushin nói xong những câu này, rút cuộc cũng khép miệng lại.

UAZ càng lúc càng tới gần, nhưng không hề có ý muốn giảm tốc độ, gần như muốn đâm vào Ilyushin, khiến anh ta sợ đến nỗi chuẩn bị co cẳng chạy. Makarov cũng tròn tròn mắt, theo phản xạ lùi lại vài bước. Cùng với tiếng phanh xe chói tai ngân dài, thì chỉ thấy chiếc UAZ rẽ ngoặt trước mặt,

khựng ngay lại.

Yelena nhảy xuống xe, đến trước mặt Makarov: "Chào thầy, thầy giáo kính mến! Thầy có còn nhớ em không ạ?"

"Cô là..." -Makarov cố gắng hỏi tương lại.

"Thầy có còn nhớ khóa học sinh cuối cùng của thầy không?... Yelena! Tuy thầy chỉ dạy em có một năm, nhưng em vẫn luôn kính trọng thầy".

" Yelena, cô là Yelena!" -Makarov rõ ràng không dám tin cô gái gầy yếu năm nào giờ lại cao lớn đứng ngay trước mặt mình.

"Nghe nói con trai thầy không may gặp nạn, hơn nữa còn liên quan tới vụ án này... em cũng rất buồn." -Trong lúc thầy trò Yelena và Makarov hàn huyên thì Ilyushin và Pavlov Ivan cũng đứng phía sau quan sát Yelena. Thấy Yelena mặc một bộ quần áo phi công, tuy đã ngoài 30 tuổi nhưng thân hình vẫn rất hoàn mỹ, chiếc kính râm gác trên mái tóc ngắn màu nâu, mặt trang điểm nhẹ, che đậy những vết nhăn hiếm hoi của năm tháng.

"Đúng là trời sinh" -Pavlov Ivan ngắm nhìn cô ta mà lòng dạ có chút xôn xang.

"Tốt nhất là cậu nên tỉnh táo chút đi. Theo như tôi biết thì đàn ông theo đuổi cô ta có thể xếp thành một hàng dài, nhưng cô ta không ưng ai cả, đến giờ vẫn cô đơn một mình. Đàn ông trên đời này cô ta để ý tới chả có mấy người",

Ilyushin khẽ nói với Pavlov Ivan.

"Sao máy bay to như vậy mà chỉ có mỗi cô ta xuống?"

Nghe anh nói vậy thì cô ta có còn là phụ nữ không nhỉ ?"

"Mỗi mình cô ta tới cũng đủ cho cậu chịu đựng rồi! Cô ta vốn không phải là phụ nữ, mà là người biến thái. Ngoài ra, tôi còn phải nói với cậu, võ thuật của cô ta rất lợi hại, cậu nhất định đừng có mà gây sự với cô ấy" -Ilyushin càng nói càng hăng.

Hai người đang rì rầm to nhỏ thì Yelena đã bước tới đứng trước mặt

Ilyushin: "Chào thượng tá Ilyushin, lại nói xấu tôi rồi".

"Tôi nào dám, cô mới là người nổi tiếng của tổng bộ, trong lòng tôi, cô chính là hóa thân của nữ thần hoàn mỹ. Nhìn cô ăn mặc thế này, ban này cô vừa tự lái máy bay sao?"

-Từ trước đến nay trước mặt phụ nữ đẹp Ilyushin chưa bao giờ keo kiệt thốt ra những mỹ từ của mình.

"Đúng vậy! Sự tình cấp bách, tôi đành phải tự lái máy bay tới"

"Ôi! Yelena thân mến, cô cừ thật đấy, hiện giờ trong lòng tôi, cô không chỉ là nữ thần mà còn là thiên sứ, thiên sứ có đôi cánh". Ilyushin càng nói nghe càng bốc, Makarov và Pavlov Ivan đứng nghe mà nổi cả da gà.

Nghe xong những lời nịnh nọt của Ilyushin, Yelena liền nở ra nụ cười hiếm có. Sau đó, Ilyushin giới thiệu Pavlov Ivan với Yelena. Nghe giới thiệu xong, Yelena thu lại nụ cười, nghiêm túc nói với mọi người: "Kể từ bây giờ, các anh phải nghe theo sự chỉ huy của tôi, bao gồm cả ngài, thượng tá Ilyushin". Vừa nói, Yelena vừa đưa mắt nhìn Ilyushin. "Tất nhiên là vậy rồi, đều nghe cô dặn dò, cô xem sau

đây chúng ta sẽ đi đâu? Hay là nghỉ ngơi trước đã..." chưa kịp đợi Ilyushin dứt lời, Yelena đã ngắt lời anh ta -ra lệnh cho mọi người: "Ba người lập tức theo tôi tới cung điện Mùa Đông".

Petersburg, vào buổi chiều mùa hè cả không gian như đang nghênh đón những đêm trắng diễm lệ, những tia nắng còn sót lại lúc mặt trời lặn soi sáng chân trời. Sau thời khắc hoàng hôn ngắn ngủi, lại hùng lên ánh bình minh, đường chân trời ửng lên những tia sáng màu đỏ, màu xanh lá cây, màu vàng... đủ màu sắc kỳ dị xua đuổi bóng đêm. Trong những đêm trắng này, thanh niên tụ tập ở quảng trường trước cung điện Mùa Đông, âm nhạc rộn ràng, vui hoan thâu đêm. Petersburg biến thành một thành phố không có đêm đen.

Makarov và Yelena chẳng có tâm trạng đâu mà thông dong, họ xuyên qua quần thể tượng thần Atlas khổng lồ nơi cổng

cung điện Mùa Đông, tiến vào bên trong. Tại sảnh nghỉ chân trong cung điện Mùa Đông, họ gặp nhà nghiên cứu trẻ Julia Volodymyrivna của bảo tàng nghệ thuật Viễn Đông đến trước để tiếp đãi họ.

Julia Volodymyrivna dẫn mọi người tới một căn mật thất vừa được dọn dẹp sạch sẽ dưới cung điện Mùa Đông. Đây là một căn mật thất không rộng lắm, ba mặt kín bung, một mặt liền kề với nhà kho cổ vật, bên ngoài đang tu sửa, do tu sửa nên kho cổ vật đã hoàn toàn để trống.

Julia Volodymyrivna chỉ vào cánh cửa mật thất bị mở ra, giới thiệu: "Ở đây trước kia vốn được một bức tường gạch bịt kín, nhìn từ bên ngoài rất khó phát hiện ra căn phòng bí mật này. Bởi vậy trước đây chúng tôi hoàn toàn không biết ở đây vẫn còn có một mật thất, trong quá trình tu sửa lần này căn phòng bí mật mới được phát hiện".

Yelena xem xét hiện trường rồi quay mặt lại chăm chú nhìn cô gái đeo kính trẻ tuổi cao gầy này: "Các cô không biết về sự tồn tại của căn phòng bí mật này sao?"

Julia Volodymyrivna nhắc nhắc gọng kính, gật đầu đáp: "Đúng vậy, chúng tôi chưa từng biết ở đây vẫn còn có một gian mật thất. Sau này chúng tôi có hỏi một số đồng nghiệp cao tuổi đã về hưu, một vị đã ngoài 90 tuổi nhớ lại, thời chiến tranh vệ quốc, để chống lại sự tập kích bằng không quân của Đức và Pháp, lúc đó quả thật đã đào cái hầm này dùng để tránh máy bay địch. Nhưng sau này, gian mật thất này bị bịt vào lúc nào và tại sao lại bị bịt, bên trong cất giấu những thứ gì thì ông ấy không biết" -Julia Volodymyrivna kể tường tận lại tình hình cho Yelena nghe.

Makarov im lặng lắng nghe, còn đầu óc thì vận hành liên tục như một chiếc ra đa. Qua lời nói của Julia Volodymyrivna, ông đã nắm bắt được mọi tin tức có giá trị, đây là thói quen mà ông đã hình thành sau bao năm trong nghề. Julia Volodymyrivna nói xong, Makarov liền nói chen vào: "Sao các cô không biết về sự tồn tại của gian mật thất này mà lại biết được trong đó có cất giấu kế tranh ngọc nổi gân cổ chạm châu báu Tây Hạ?"

Julia Volodymyrivna giải thích: "Là thế này, tôi là nhân viên đầu tiên của

bảo tàng phát hiện ra mật thất. Trước đây, căn mật thất này được nhân viên thi công mở ra, cụ thể lúc nào tôi cũng không rõ lắm, có thể là một tháng trước, có thể Là hai tháng trước, cũng có thể còn sớm hơn. Công nhân thi công dùng vải bạt che lồi vào mật thất, thế nên mãi sau chúng tôi vẫn chưa phát hiện ra mật thất này, cho tới tuần trước, sau khi tôi phát hiện ra mật thất, tôi đã lập tức bảo đội thi công dừng lại. Tôi vào trong mật thất kiểm tra thì phát hiện trong đó có một chiếc két bảo quản phủ đầy bụi bặm, nhưng khi tôi mở chiếc két bảo quản ra thì thấy bên trong trống trơn, kiểm tra kỹ thì thấy trên két rõ ràng có vết tích bị người ta cạy khóa. Tôi đoán chiếc két đó đã bị công nhân thi công mở ra. Sau đó, trong đồng đá vụn bên cạnh chiếc két, tôi lại phát hiện ra một tấm ảnh đen trắng, trên ảnh chính là kệ tranh ngọc đỏ, phía sau bức ảnh có viết tên của báu vật này là: kệ tranh ngọc nổi gân cổ chạm châu báu Tây Hạ, bằng tiếng Trung và tiếng Nga. Tôi chắc là kẻ trộm trong lúc hấp tấp đã đánh rơi lại bên chiếc két".

Makarov đi tới cạnh tường phía sau mật thất, cúi người xuống kiểm tra, chân tường phía sau quả nhiên rơi vãi một chút đá vụn và lớp bụi dày, bên cạnh đá vụn là chiếc két bảo quản đó. Cửa két đã mở ra, Makarov ngồi xổm trước két bảo quản, cẩn thận kiểm tra nó, quả nhiên là một chiếc két đã có nhiều năm tuổi, cửa két rõ ràng mới bị người ta cạy gần đây, nhưng Makarov vẫn không thể tin lời của Julia Volodymyrivna. Ông hỏi lại Julia Volodymyrivna: "Dựa vào một tấm ảnh, các cô đã có thể xác định vật báu đó là của viện bảo tàng?"

Julia Volodymyrivna lắc đầu nói: "Đương nhiên không chỉ bức ảnh này, sau này chúng tôi còn có phát hiện kinh ngạc hơn nữa".

"Phát hiện kinh ngạc hơn nữa?"

"Đúng vậy, phát hiện kinh ngạc hơn nữa! Dựa vào kiến thức của mình, tôi phán đoán rằng kệ tranh ngọc đỏ vô cùng quý báu. Tuy đã làm việc nhiều năm trong viện bảo tàng nhưng tôi lại không có chút ấn tượng nào về kệ tranh ngọc này, vậy là tôi phát động các đồng nghiệp cùng tìm kiếm tài liệu lưu trữ cũ của viện bảo tàng, nhưng không phát hiện ra kệ tranh ngọc. Thế nhưng trong mục lục có vật lưu giữ của những năm 50 thế kỷ trước, chúng

tôi đã tìm thấy kệ tranh ngọc. Tiếp tục tra cứu mục lục thời gian trước đó, những năm 40, những năm 30, những năm 20, thậm chí là trong cả mục lục cổ vật lưu giữ trước cách mạng tháng Mười đều có đăng kí về kệ tranh ngọc này, nhưng trong mục lục cuối những năm 50 thì lại không tìm thấy đăng kí của kệ tranh ngọc này nữa".

"Thật kỳ lạ, tại sao mục lục trước đây đều có đăng kí, nhưng trong mục lục từ những năm cuối thập niên 50 thì kệ tranh ngọc này lại biến mất bí ẩn như vậy nhỉ?" - Ilyushin Pavlov Ivan cũng cảm thấy khó hiểu.

Makarov và Yelena trầm ngâm im lặng, mãi lâu sau, Yelena mới mở miệng hỏi Ilyushin đứng bên cạnh: "Sau khi vụ án xảy ra, các anh đã thẩm vấn công nhân đội thi công chưa?" Ilyushin vội trả lời: "Sau khi viện bảo tàng báo án, chúng tôi đều lấy lời khai của từng công nhân tham gia vào hạng mục công trình này, không trừ một ai. Tất cả công nhân tham gia hạng mục công trình này đều thừa nhận mật thất là họ phát hiện và mở ra mấy tháng trước, nhưng cũng không trừ một ai, tất cả công nhân đều phủ nhận họ lấy cắp báu vật trong két; thậm chí khi đưa bức ảnh cho họ xem, họ không biết trong ảnh là thứ gì. Bởi vậy, chúng tôi gần như loại trừ những công nhân đó khỏi diện tình nghi".

"Cũng có nghĩa là, theo như điều tra của các anh thì Victor là đối tượng tình nghi lớn nhất hả?" - Yelena hỏi lại Ilyushin.

"Đúng là như vậy, tất cả công nhân đều nghe theo anh ta, nên chỉ có anh ta là có khả năng nhất..."

Vẫn chưa để Ilyushin kịp nói hết câu, Makarov đã ngắt lời anh ta, tức tối: "Những công nhân đó phủ nhận họ lấy trộm báu vật thì cậu đều tin sao? Còn lẽ nào Victor thừa nhận báu vật là do nó lấy trộm?"

"Thầy giáo kính mến, thầy đừng tức giận! chúng tôi tất nhiên có lý do của chúng tôi. chúng tôi thẩm tra công nhân vô cùng nghiêm túc, nhóm công nhân không thể có cơ hội thông cung, bao nhiêu công nhân như vậy đều nói giống hệt nhau, nên chúng tôi không thể không tin. Tất cả công nhân có mặt tại hiện trường đều nói là hôm đó sau khi mở căn phòng bí mật ra, Victor

là người đầu tiên đi vào bên trong. Hơn nữa, lúc đó có công nhân đề xuất nên báo cáo với bảo tàng về việc phát hiện ra căn phòng bí mật, nhưng đã bị con trai thầy cự tuyệt với lý do: không cần thiết, viện bảo tàng biết có căn phòng bí mật này từ lâu rồi. Còn nữa, khi những công nhân này nhìn thấy bức ảnh, thì không có một ai từng nhìn thấy thứ trên ảnh, càng không biết đó là thứ gì. Nhưng, con trai thầy thì lại khác, chúng tôi đã từng thăm vấn anh ta, khi chúng tôi đưa bức ảnh này cho anh ta xem, tuy miệng anh ta cũng phủ nhận, nhưng dựa vào kinh nghiệm đoán án bao năm qua, tôi vẫn nhìn thấy sự kinh ngạc mà anh ta không sao che giấu nổi trong chính đôi mắt của anh ấy. Tôi có thể đoán định, con trai thầy, nhất định đã từng nhìn thấy kệ tranh ngọc này." -Ilyushin giải thích một tràng liền mạch.

"Tôi cần chứng cứ, chứ không phải là suy luận hay suy đoán theo chủ quan của cậu" -rõ ràng Makarov rất không hài lòng với giải thích của Ilyushin.

Ilyushin vẫn muốn nói thêm gì đó nhưng đã bị Yelena lập tức ngăn lại. Yelena liền nói: "Các vị, bây giờ tôi nói một chút về suy đoán của tôi, các chứng cứ cho thấy, căn mật thất này được xây dựng trong thời kỳ chiến tranh vệ quốc những năm 40, bị đóng kín vào cuối những năm 50, trong lúc đóng kín, bên trong có cất giữ một két bảo quản, và trong chiếc két bảo quản này chắc là có cất giữ kệ tranh ngọc trong bức ảnh kia. Mấy chục năm sau, không ai biết về bí mật này, căn mật thất đóng kín mãi cho tới tận ngày nay, cho tới khi bị đội thi công vô tình mở ra, đồng thời phát hiện ra báu vật đó. Tôi nghĩ những suy đoán này là hợp tình hợp lý. Còn về việc rút cuộc ai đã lấy trộm báu vật, và báu vật chạy đi đâu mất, vẫn cần chúng ta phải tiến hành điều tra thêm bước nữa, bây giờ đưa ra kết luận thì tôi cho rằng hơi sớm".

Mọi người nghe suy đoán của Yelena, lần lượt gật đầu, Chỉ có Makarov lại càng chìm sâu trong suy tư: tại sao mật thất bí ẩn này lại đột nhiên bị bịt kín vào cuối những năm 50?

Bên trong mật thất ngoài kệ tranh ngọc ra thì còn có những bí mật gì nữa? Còn hung thủ giết hại con trai ta ở đâu? Căn phòng bí mật của cung điện Mùa Đông -một chiếc hộp Pandora được mở ra! -Makarov cảm thấy đầu

óc mình như sắp nô cung Makarov sau bao nhiêu lần vất cũng đã mệt mỏi, nhất là khi nhớ tới con trai đã chết khiến toàn thân ông rã rời. Ông rệu rã ngồi bệt xuống, đờ người tựa vào một tảng đá to bên cạnh, thất thần nhìn về những rặng núi im lìm phía xa xăm... Đường Phong và Hàn Giang lúc này đã hiểu rõ thân phận của Makarov, Yelena, và cả thân thế của kẻ tranh ngọc trước khi được bán đấu giá. Giờ thì hai người gần như đã tiêu tan mọi nghi ngờ về Makarov. Hai người không nỡ làm phiền Makarov, đang định bỏ đi, đột nhiên, Makarov gọi họ tại. Cả hai đều không hiểu có chuyện gì, quay trở lại bên cạnh Makarov, lúc này mới phát hiện ra mắt Makarov đã đầm đìa nước, ông khóc không thành tiếng.

Đường Phong không ngờ người đàn ông sắt đá này lại có lúc mang tâm trạng của nữ nhi, anh đành phải an ủi ông: "Khóc đi, khóc ra sẽ tốt hơn chút".

Makarov gạt nước mắt trên má, dần dần bình tĩnh trở lại, nói với Đường phong và Hang Giang: "Tổng bộ phái tôi tới Trung Quốc còn có một nguyên nhân quan trọng nữa, vốn dĩ tôi không muốn nói ra, cũng không nên nói, nhưng ở đây, tôi sẽ nói, tôi tin các cậu sẽ giữ được bí mật này."

"Bí mật?"

"Đúng vậy! Tổng bộ phái tôi đến Trung Quốc tìm kẻ tranh ngọc này về còn có một nguyên nhân quan trọng nữa, bởi vì tôi là người duy nhất từng nhìn thấy kẻ tranh ngọc này".

"À!"-Đường Phong và Hàn giang giật bản mình. Đường Phong hỏi: "Ban nãy không phải ông vừa nói rằng kẻ tranh ngọc đó bị cất kín trong mật thất mấy chục năm nay, sao ông lại từng nhìn thấy nó được?"

"Không sai, kẻ tranh ngọc này đã bị đóng kín mấy chục năm trong căn phòng bí mật của cung điện Mùa Đông, nhưng khoảng hơn nửa thế kỷ trước, tôi đã từng nhìn thấy kẻ tranh ngọc này!"

Đường Phong và Hang giang lúc này kinh ngạc tới mức không thốt lên lời. Makarov tiếp tục chậm rãi nói " "Các cậu điều tra bí mật của kẻ tranh ngọc thì chắc cũng từng nghe qua về đội thám hiểm khoa học liên hợp Trung-

Liên nửa thế kỷ trước rồi đúng không?"

"Sao? Nửa thế kỷ trước, lẽ nào ông chính là thành viên của phía Liên Xô may mắn còn sống sót trong đội thám hiểm Trung-Liên lần đó?" – Đường Phong kìm nén hồi lâu, cuối cùng mới nói tới sự thật kinh hoàng n

Mắt makarov bùng sang lên: "Xem ra các cậu biết rất nhiều rồi đấy. Đúng! Tôi chính là thành viên Liên Xô may mắn sống sót năm ấy. Năm đó đội thám hiểm đã bị chôn vùi sâu ở trong sa mạc badain Jaran, chỉ có tôi và một người phiên dịch người Trung Quốc là may mắn sống sót. Người phiên dịch Trung Quốc đó là là người bạn Trung Quốc thân nhất của tôi trong đội thám hiểm khoa học đó, tới tận giờ tôi vẫn nhớ như in..,Anh ấy họ Lương, tên là Lương Vân Kiệt!"

"Thật...thật không thể tin được, ông có biết cô gái đi cùng chúng ta không?"-Đường Phong kinh ngạc.

"Là ai?"

"Là cháu nội của Lương Vân Kiệt, cô ấy là Lương Viện."

Không! Không thể như thế được" Makarov không dám tin rằng mình lại gặp được cháu gái của lương Vân Kiệt ở đây; "Vậy...vậy ông nội cô ấy hiện giờ ra sao?"

Đường Phong và hàn Giang nghe thấy Lão mã hỏi thăm lương Vân Kiệt đều trở nên trầm ngâm, hai người nhìn nhau, vẫn là Đường phong chùng giọng xuống nói: "Lương lão tiên sinh hơn hai tháng trước bị người ta giết hại rồi."

"Ôi! Bị giết hại rồi? Ai làm vậy? –Makarov truy hỏi.

"Vụ án đến bay giờ vẫn chưa phá xong, nhưng hiện giờ chúng tôi cơ bản nhận định, chính là đám người áo đen giết hại Lương Vân Kiệt."-Đường Phong ngập ngừng một lúc, nói tiếp: "Cái chết của Lương Vân Kiệt có liên quan rất lớn tới kế tranh ngọc này. Ông có biết sau này kế tranh ngọc trở về Trung Quốc và ai đã mua nó trong hội chợ đấu giá không?"

"Lương Vân Kiệt?" um, Lương lão tiên sinh đã mua kệ tranh ngọc này, không ngờ nó lại khiến ông ấy thiệt mạng".

"Nói như vậy, Lương, anh ta vẫn luôn quan tâm tới kệ tranh ngọc, quan tâm tới tung tích của đội thám hiểm khoa học năm ào. Nhưng... nhưng tại sao anh ta lại chết?"

Vẫn muốn gặp lại anh ấy, để hàn huyên chuyện năm . Ôi! Đây đều do số phận an bài! Huyết chú đáng sợ, nó lại linh nghiệm rồi. Phàm là những ai có mưu đồ muốn đoạt được kệ tranh ngọc, phàm là những ai muốn khám phá bí mật của kệ tranh ngọc thì đều sẽ phải chịu lời nguyền" -Makarov lại nhắc tới huyết chú, trong đêm đen tĩnh mịch, trên vách núi cheo leo trống trải. Đường Phong và Hàn Giang đều cảm thấy vô cùng ớn lạnh.

"Sao cơ? Ông cũng đã từng nghe đến huyết chú"

"Đúng vậy, năm đó trong đội thám hiểm, đây là điều cấm kị không ai được nói. Ban đầu tôi vốn không biết, nhưng vào ngày cuối cùng, khi ngày tận thế đáng sợ giáng xuống, tất cả mọi người đều âm thầm bàn luận về huyết chú, cuối cùng, nó đã linh nghiệm!" -Đôi mắt vốn có thần của Makarov bỗng chốc trở nên đục ngầu nhìn lại, từ khi kệ tranh ngọc xuất hiện lại đã chết rất nhiều người rồi, không chỉ có con trai ông và Lương Vân Kiệt..." Vậy là, Đường Phong đã kể lại cho Makarov nghe nguyên văn tất cả những sự kiện kể từ khi hội chợ đấu giá bắt đầu, gồm cả tai nạn của Lương Vân Kiệt sau đó -dĩ nhiên, anh phải lược đi thành quả nghiên cứu kệ tranh ngọc của giáo sư La.

Makarov nghe xong, không ngừng xuýt xoa. Ông cơ bản hiểu rõ quá trình của sự việc, cũng hiểu rằng hiện giờ chỉ có Đường Phong và Hàn Giang mới đáng để tin cậy. Ông lại quyết tâm lớn: "Tôi đã từng nói rồi, số phận không công bằng với tôi. Nửa thế kỷ trước, cuộc đời tôi vì kệ tranh ngọc này mà thay đổi, nửa thế kỷ sau, con trai tôi và bạn tôi lại vì kệ tranh ngọc này mà mất mạng. Nhưng, hiện giờ thì tôi không tin vào số phận nữa rồi, trong những năm còn lại của cuộc đời, tôi sẽ bóc gỡ bí mật phía sau kệ tranh ngọc, tóm được hung thủ phía sau bóng tối!"

"Đúng! Hãy để chúng ta cùng hợp tác! " -Đường Phong đưa tay về phía Makarov trước, ngay sau đó, Makarov và Hàn Giang cũng đưa tay ra, ba người tay nắm chặt tay.

Chương 17 : Người Đẳng Hạng cuối cùng

1

Cả đêm im lặng, khi Đường Phong tỉnh lại, ngoài cửa sổ đã là một thế giới trắng muốt. Đường Phong giật mình đẩy cửa phòng thì nhìn thấy Hàn Giang và Makarov đang đứng trước khoảnh sân của căn nhà gỗ ngắm nhìn tuyết trắng.

Hàn Giang quay lại nhìn thấy Đường Phong liền hỏi: "Sao rồi? Nghi ngơi khỏe chưa?"

Đường Phong thần thờ gật gật đầu, coi như trả lời Hàn Giang, nhưng về mặt đầy kinh ngạc: "Thật là quá đẹp! Đây..." -Đường Phong há nửa miệng, ngạc nhiên nhìn chăm chăm về cảnh vật bọc trong tuyết trắng, hồ nước trắng, những rặng núi tuyết trắng, đại tuyết sơn phía xa xa càng thêm trang nghiêm tĩnh mịch...

"Không ngờ nửa đêm tuyết lại rơi nhiều như vậy, đây có lẽ là trận tuyết đầu mùa ở đây năm nay" -Hàn Giang nhìn về phía tuyết sơn xa xa, tự mình lầm bầm.

" Đúng vậy! Quả là một trận tuyết to" -Makarov nói.

"Mọi người xem..." -Đường Phong đột nhiên chỉ ngọn núi tuyết phía xa xa, thốt lên kinh ngạc. Hàn Giang và Makarov nhìn theo hướng ngón tay Đường Phong chỉ: "Mọi người nhìn, nhìn thấy chưa?"

" Nhìn thấy gì ?" -Makarov không hiểu hỏi.

"Tuyết sơn, đỉnh đại tuyết sơn, đỉnh tuyết sơn rút cuộc cũng lộ ra rồi" - Đường Phong phấn khích hét lên kinh ngạc.

Hàn Giang và Makarov gần như cùng lúc cũng đã nhìn thấy, đỉnh núi tuyết vốn luôn bị mây khói bao phủ, không chịu lộ diện, rút cuộc cũng đã lộ ra diện mạo của nó.

"Hùng vĩ quá, ngọn núi tuyết này tên là gì nhỉ?" -Hàn Giang không thể không thốt ra lời ca ngợi.

"Nó tên là A Ni Mã Khanh!" -Phía sau lưng mọi người bỗng nhiên vang lên giọng nói dịu dàng của Hắc Vân. Mọi người quay đầu lại nhìn thì thấy Hắc Vân đang chậm chậm bước tới. Đường Phong càng thêm kinh ngạc: "Cô nói ngọn núi tuyết này tên là gì cơ?"

"A Ni Mã Khanh.!" -Hắc Vân nhắc lại lần nữa.

"A Ni Mã Khanh? Cô nói là A Ni Mã Khanh! Ở đây có thể nhìn thấy núi tuyết A Ni Mã Khanh? Thật là không thể tưởng tượng được!" -Đường Phong lập tức nghĩ ngay tới núi tuyết A Ni Mã Khanh ở mãi tận trong lãnh thổ Thanh Hải.

Hắc Vân thấy vẻ kinh ngạc của Đường Phong liền cười hinh híc đáp: "Tuy ở đây anh có thể nhìn thấy núi tuyết A Ni Mã Khanh, nhưng thật ra núi tuyết cách đây rất rất xa" -Hắc Vân dừng lại một lúc rồi tự thốt lên: "Đây là một ngọn núi thần, mỗi khi có ai nhìn thấy ngọn núi tuyết này thì sẽ bị sự thanh khiết, diễm lệ của nó chinh phục. Theo như những người cao tuổi nói lại thì, người nào có thể nhìn thấy toàn bộ diện mạo của A Ni Mã Khanh, họ sẽ hạnh phúc một đời, vận may sẽ thường ở bên người đó. Vậy nên những người thành kính thường đứng đó rất lâu, chờ đợi mây khói tản đi, hy vọng có thể nhìn được dung mạo thật sự của A Ni Mã Khanh. Vậy mà, mọi người đều hết lần này đến lần khác thất vọng, bởi vì A Ni Mã Khanh giống như một thiếu nữ tính khí đỏng đảnh, những lúc tức giận đều trốn nấp trong mây khói..."

"Nói như vậy thì chúng tôi may mắn quá rồi!" – Đường Phong ngắt lời Hắc Vân.

"Đúng vậy, các anh rất may mắn, vừa mới tới đây mà đã có thể nhìn thấy diện mạo thật sự của A Ni Mã Khanh" –Hắc Vân gật gật đầu đáp.

"May mắn? Khà khà, kể từ sau khi tôi bị cuốn vào sự việc này, cái từ may mắn đã rời bỏ tôi ra đi rồi; gặp phải trận tuyết to thế này, tôi thấy chỉ chúng ta càng thêm đen đui." -Makarov vốn im lặng hồi lâu giờ đã cất lời.

"Ý ông nói tuyết lớn phong tỏa núi, chúng ta càng không dễ để ra ngoài

đúng không?" -Đường Phong nghi hoặc nhìn Makarov.

Makarov nặng nề gật gật đầu, lòng Đường Phong và Hàn Giang cũng trĩu nặng.

Ba người quay vào trong căn nhà gỗ. Khi đi qua cửa gian Phật đường, Đường Phong phát hiện, cửa chính Phật đường vẫn đang đóng im ỉm, Đại Lạt ma đâu? Ông ấy còn ở trong đó không? Đường Phong trong lòng đầy nghi ngờ cố ăn hết bữa sáng mà Hắc Vân chuẩn bị cho họ, sau đó đến phòng của Lương Viện. Thuộc mà Đại Lạt ma hôm qua cho Lương Viện uống quả nhiên công hiệu, cô đã hết sốt, chỉ có điều là vẫn hôn mê bất tỉnh.

Đường Phong ở lại phòng Lương Viện, đợi cô gái tỉnh dậy. Nhưng anh chưa đợi được Lương Viện tỉnh lại thì đã nhận được lời triệu lên của Đại Lạt ma. Đường Phong thấp thỏm bất an đi theo Hắc Vân, rồi lại đi vào gian Phật đường bí ẩn đó. Trước gian thờ Phật, Đại Lạt ma vẫn ngồi khoanh chân như cũ, nhắm mắt tịnh tâm, phía bên kia, Hàn Giang và Makarov đã ngồi đó chờ đợi khá lâu rồi.

2

_Đợi Đường Phong ngồi yên vị, Đại Lạt ma đột nhiên mở mắt, đôi mắt như hai ngọn đuốc, uy nghiêm nhìn khắp một lượt những người trong lễ đường. Sau đó ông lại cup mắt xuống, xoay tràng hạt xương người, đọc một đoạn kinh văn, Đường Phong, Hàn Giang và Makarov nghi hoặc nhìn nhau, không biết Đại Lạt ma sẽ làm gì ngay sau đây?

Đọc xong một đoạn kinh văn, Đại Lạt ma cuối cùng cũng mở miệng hỏi: "Các vị, có thể nói cho ta biết sự việc đêm qua không?"

"Cái gì?" "Sự việc đêm qua?" -Trong lòng Đường Phong, Hàn Giang và Makarov đều kinh ngạc. Đại Lạt ma ám chỉ việc ba người tranh giành kế tranh ngọc trên vách núi đêm qua sao? Nhưng... nhưng ông luôn ở trong, Phật đường đóng kín này thì sao lại biết về việc trên vách núi đó được?

Đường Phong định thần lại, thử hỏi thăm dò: Việc đêm qua? Đêm qua xảy ra chuyện gì vậy? Tôi ngủ một mạch rất ngon mà".

"Chàng thanh niên, lẽ nào còn cần tôi phải nhắc nhở cậu sao? Cậu phải biết rằng, ở đây, nhất cử nhất động của các cậu đều không lọt qua được mắt tôi đâu, đêm qua, trên vách núi..."

"Đúng! Tôi thừa nhận, đêm qua trên vách núi chúng tôi có xảy ra một chút hiểu lầm nho nhỏ, nhưng hiện giờ chúng tôi đều đã giải xong rồi" -Đường Phong Đại Lạt ma đã biết chuyện đêm qua, nên không đợi Lạt ma nói xong liền cướp lời.

"Ba người các cậu không phải cùng một đường" – giọng Đại Lạt ma sang sảng.

"Không sai, chúng tôi vốn không phải cùng một đường, nhưng hiện giờ chúng tôi đều đang bị người ta truy sát, thế nên..."

"Nói chính xác hơn, các người cùng vì một mục đích nên mới đi cùng nhau" -giờ thì đến lượt Đại Lạt ma ngắt lời Đường Phong.

Ba người lại giật thót tim, Đường Phong nghĩ trong bụng: xem ra Đại Lạt ma đã nhìn thấu mọi chuyện, không cần thiết phải tiếp tục che giấu nữa, ngược lại còn khiến Đại Lạt ma nghi ngờ trong lòng, sẽ bắt lợi cho mình. Nghĩ tới đây, anh nhìn Hàn Giang, Hàn Giang gật gật đầu với anh, vậy là Đường Phong nói với Đại Lạt ma: "Không sai, chúng tôi cùng một mục đích, đến đây là vì một báu vật của vương triều Tây Hạ!"

Khi Đại Lạt ma nghe thấy hai từ "Tây Hạ", lông mày ông khẽ động đậy. Đây là một cử động rất nhẹ nhưng đã bị Đường Phong nhìn thấy, tức khắc, anh gần như có thể đoán định, Đại Lạt ma chắc chắn biết chút gì đó? Và những gì Đại Lạt ma biết nhất định là thứ mà họ hứng thú.

Đường Phong tiếp tục nói: "Đó là một báu vật đến từ vương triều Tây Hạ một nghìn năm trước, kê tranh ngọc nổi gân cổ chạm châu báu..."

Đường Phong nói tới đây, Đại Lạt ma lại lần nữa mở to đôi mắt như hai ngọn đuốc, nhìn thẳng vào con ngươi của

Đường Phong, khiến Đường Phong sợ tới nỗi nuốt lời lại.

"Kệ tranh ngọc Tây Hạ ? Nói như vậy thì các người bị truy sát cũng không có gì lạ. Nếu như tôi nói không sai, thì trong ba lô của các người có một tấm kệ tranh ngọc phải không" -Đại Lạt ma vẫn nhìn Đường Phong chăm chăm như thế.

Đường Phong bắt giác gật đầu, nói: "Đúng vậy, trong tay chúng tôi có một tấm".

"Các người còn muốn đoạt được mấy tấm còn lại ?" -Đại Lạt ma nói một câu trùng phóc, khiến ba người kinh ngạc tới nỗi không thốt nên lời.

Đại Lạt ma lại nói tiếp: "Đề ta nói, tấm kệ tranh ngọc mà các người có trong tay chính là tấm mà Kozlov đào được tại cổ thành Hắc Thủy. Trong bốn tấm kệ tranh ngọc thì chỉ có kệ tranh đó là có khả năng bị các người đoạt

"Sao ông lại biết?" -Đường Phong ngạc nhiên hỏi,

"Bởi vì chỉ có kệ tranh đó mới từng xuất hiện trên thế giới".

"Nói như vậy thì ba tấm kệ tranh còn lại chưa từng rời khỏi vị trí mà chúng vốn được cất giấu ở đây?" - Đường Phong tò mò hỏi.

"Không! Theo như tôi biết, còn có một tấm đã rời khỏi vị trí vốn cất giấu nó".

"Ồ! Là tấm nào vậy?" -Hàn Giang truy hỏi.

"Cụ thể là tấm nào tôi không !" -Đại Lạt ma nói tới đây, dừng lại một lúc, nhìn mọi người trong phòng một lượt, sau đó mới hạ giọng xuống nói: "Các người đã từng nghe tới Hắc Lạt ma chưa?"

"Hắc Lạt ma? Hắc Lạt ma nào ? Lạt ma của các ông còn phân thành Hắc Lạt ma và Bạch Lạt ma ư?" -Hàn Giang lắc đầu mù mịt nhìn Đại Lạt ma.

"Ý ông nói về Hắc Lạt ma, thủ lĩnh thổ phỉ từng uy danh thiên hạ vùng đại sa mạc Tây Bắc những năm 20,30 thế kỷ trước?" -Với học thức uyên bác của mình, Đường Phong đột nhiên nhớ lại Hắc Lạt ma được nhắc đến trong truyền

thuyết cuộc thám hiểm miền

tây của Marc Aurel Stein, Sven Anders Hedin... mà mình đã từng đọc.

"Không sai, người mà tôi nói chính là Hắc Lạt ma này. Nghe nói, vào những năm 20, 30 của thế kỷ trước. Tiếp theo nhà thám hiểm người Nga Kozlov sau khi phát hiện ra một kệ tranh ngọc tại thành cổ Hắc Thủy, lại có người phát hiện ra một tấm kệ tranh ngọc khác. Tấm kệ tranh ngọc đó được phát hiện ở đâu, phát hiện như thế nào, tình hình cụ thể hiện giờ vẫn chưa được khám phá, nhưng có truyền thuyết nói rằng, sau này kệ tranh ngọc đó đã rơi vào tay Hắc Lạt ma".

"Rơi vào tay Hắc Lạt ma? Với thực lực của Hắc Lạt ma lúc đó, hoàn toàn có khả năng này? Nhưng, tôi còn nhớ, do luôn đối kháng với chính quyền ngoại Mông nên sau này Hắc Lạt ma đã bị chính quyền ngoại Mông và nhân viên đặc công được Liên Xô phái tới, đánh chết rồi. Nếu như trong tay Hắc Lạt ma có tấm kệ tranh ngọc, vậy sau khi Hắc Lạt ma chết thì kệ tranh ngọc trong tay ông đi đâu mất?"

"Kệ tranh ngọc đó đi đâu mất không ai biết. Người thì nói nó bị thuộc hạ của Hắc Lạt ma lấy đi, cũng có người nói nó bị đặc công Liên Xô đoạt lấy, còn có người nói, kệ tranh ngọc đó đã bị Hắc Lạt ma cất giấu ở một nơi mà không ai

biết, vì nơi cất giấu báu vật đó chỉ có một mình ông ta biết mà thôi. Sau khi ông ta chết đột ngột thì cũng không còn ai có thể biết được tung tích của kệ tranh ngọc đó nữa".

"Nhưng có người cho rằng Hắc Lạt ma đó chưa chết, người mà bị chính quyền ngoại Mông đánh chết vốn không phải là Hắc Lạt ma thật, mà chỉ là thể thân của ông ta" -Đường Phong tiếp tục hỏi.

"Đúng vậy, hành động đột kích Hắc Lạt ma lần đó của chính quyền ngoại Mông tuy rất thành công, nhưng nhiều người vẫn tin rằng Hắc Lạt ma chưa chết, mà người bị đánh chết chỉ là một người thể thân. Nếu đúng như thế, vậy thì, rất có khả năng Hắc Lạt ma đã đem theo kệ tranh ngọc cao chạy xa

bay, vĩnh viễn biến mất rồi. Tóm lại, kể từ tử thư Tây đó trở đi, mọi tin tức và truyền thuyết của kệ tranh ngọc này đều chấm dứt tại đó".

"Thật không ngờ lại phức tạp như vậy. Nhưng, điều mà tôi càng hứng thú hơn là, ông, một người xuất gia sao lại hiểu biết nhiều như vậy?" -Hàn Giang đổi chủ đề câu chuyện, đột nhiên hỏi.

Đại Lạt ma bị Hàn Giang đột ngột hỏi vậy, sau chút sững sờ liền cười lớn, đáp: "Được rồi, đã nói đến đây rồi, vậy thì chúng ta hôm nay cũng không cần phải che giấu và sẽ nói hết ngọn nguồn đầu đuôi câu chuyện".

3

_Đại Lạt ma buông tràng hạt xuống người trên tay xuống, thở dài, quay lại hỏi mọi người: "Trước khi tôi kể lại ngọn nguồn đầu đuôi toàn bộ câu chuyện, tôi muốn hỏi các anh trước đã, các anh có biết những người chúng tôi là người gì không?"

"Người gì?" -Đường Phong giật mình nhìn Đại Lạt ma, không hiểu ý của ông.

"Các ông là người dân tộc Tạng -Hàn Giang suy đoán.

Đại Lạt ma lắc lắc đầu.

"Người dân tộc Khương?" -Makarov cũng suy đoán.

Đại Lạt ma vẫn lắc lắc đầu.

"Dân tộc Mông Cổ..." -Hàn Giang càng đoán càng thiếu tự tin.

Đại Lạt ma bật cười. Ông cười vang, sau đó chậm rãi nói:

" Thật ra, tiểu huynh đệ của các anh đã đoán gần đúng rồi"-nói xong, Đại Lạt ma khẽ chỉ Đường Phong

Đường Phong ngạc nhiên đến nỗi không khép được miệng, ấp úng thốt ra: "Các ông là người Đảng Hạng?"

Đúng, người Đảng Hạng cuối cùng!" -Đại Lạt ma trả lời rất nghiêm túc.

"Không! Thế này thì quá ly kỳ, dân tộc Đảng Hạng đã mất từ lâu rồi mà, tuy tôi có nhận ra tập tục của các ông, nhưng bất luận thế nào đi chăng nữa cũng không dám tin, các ông hóa ra... hóa ra là người Đảng Hạng?" - Đường Phong không thể tin đây là sự thật.

"Chúng tôi chính là người Đảng Hạng di dân tới đây sau khi Tây Hạ bị diệt vong tám trăm năm trước, người Đảng hạng cuối cùng. Là hậu duệ của người Đảng Hạng, tôi nghĩ tôi có quyền mời các anh đưa kệ tranh ngọc ra đây để tôi được tận mắt nhìn thấy diện mạo của nó" -lời nói của Đại Lạt ma vô cùng khẳng khái.

Đôi tay của Đường Phong giống như không còn thuộc về bản thân anh vậy. Mắt tự chủ, anh lôi kệ tranh ngọc từ trong ba lô ra, cung kính đặt lên tấm phản trước mặt Đại Lạt ma. Hàn Giang nhìn ra, đôi tay Đại Lạt ma khi bung kệ tranh ngọc lên khẽ run rẩy, ông cẩn thận tỉ mỉ nhìn ngắm hồi lâu, rồi lại rón rén đặt kệ tranh ngọc xuống phản. Thông qua nàng loạt động tác của Đại Lạt ma, Hàn Giang chẳng mấy chốc đã phán đoán ra, chắc là Đại Lạt ma cũng chưa từng nhìn thấy kệ tranh ngọc, ít nhất cũng chưa từng nhìn thấy kệ tranh ngọc này.

Đại Lạt ma đặt kệ tranh ngọc xuống, thở dài một cái, tiếp tục nói: "Tôi đã sớm đoán được, cái ngày này nhất định sẽ đến trong cuộc đời, sau đây tôi sẽ nói về lịch sử của kệ tranh ngọc này. Tất cả những điều này đều phải bắt đầu kể về lịch sử của dân tộc Đảng Hạng chúng tôi. Người Đảng hạng chúng tôi đúng như những gì các anh đã biết, khởi nguồn từ khúc đầu sông Hoàng Hà, trong rừng rậm thảo nguyên ven sông Bạch Hà. Sau đó, người Đảng Hạng đã không chống lại được sự tấn công của người Thổ Phiên nên đã chọn lựa chọn con đường di dân khó nhọc. Tổ tiên của chúng tôi đã vượt núi tuyết sơn A Ni Mã Khanh thánh khiết, hướng về phía bắc, đi mãi cho tới tận bình nguyên Ninh Hạ mới dừng chân, rồi dần dần định cư tại đây. Sau đó, dưới sự lãnh đạo của thủ lĩnh vĩ đại của dân tộc chúng tôi, thủ lĩnh Hạo Vương Suất, cũng chính là Nguyên Hạo mà các anh vốn đã biết tới, trải qua mấy đời đổ máu và hy sinh, cuối cùng đã xây dựng nên Bạch Cao Đại Hạ Quốc, uy chấn sa mạc phương bắc, cũng chính là Tây Hạ mà

các anh thường nói".

"Chúng tôi đều đã biết về những lịch sử này, ông hãy kể thẳng về kế tranh ngọc này đi" -Hàn Giang có vẻ sốt ruột.

căn bản không bận tâm tới lời Hàn Giang, vẫn kể lần lượt theo trình tự: "Tổ tiên của chúng tôi sinh sống giữa rất nhiều những bộ lạc dân tộc khác, tin thờ sói là phép tắc của những dân tộc sinh sống trên thảo nguyên và sa mạc; kẻ mạnh nuốt kẻ yếu, nếu anh không lớn mạnh thì sẽ bị người khác nuốt chửng. Vậy là, trong cuộc tranh đấu với các bộ lạc và các dân tộc khác, người Đảng Hạng đã hình thành nên tục tính anh dũng thiện chiến. Người Đảng Hạng nếu kết thù với ai, thì bắt buộc phải giết kẻ địch trả thù, nếu không thì sẽ không còn mặt mũi nào sống trên thế gian này nữa. Nhưng cũng chính vì người Đảng Hạng anh dũng thiện chiến nên đã khiến cho người Đảng Hạng luôn ở trong tình trạng rời rạc, không thống nhất, bị người ta lợi dụng, tự thảm sát lẫn nhau. Là Hạo Vương! Là Hạo Vương Suất đã lãnh đạo dũng sĩ Đảng Hạng chinh chiến tứ phương, không có đối thủ; dùng máu tươi để gắn kết người Đảng Hạng anh dũng thiện chiến lại với nhau, khiến người Đảng Hạng trở thành một dân tộc, một quả đấm đầy sức mạnh.

Người Đảng Hạng tác chiến, thường là toàn dân hòa cùng binh lính, chính một đội quân như vậy đã khiến cho Hạo Vương đánh bại quân Tống tại trận Hảo Thủy Xuyên và Tam Xuyên Khẩu, rồi lại đánh lui quân Khiết Đan tại Địa Cân Trạch. Uy danh đại chấn, khiến cho Tống – Liêu không dám coi thường Tây Hạ, nhưng đồng thời, do nhiều năm chinh chiến nên sức lực của đất nước Tây Hạ cũng hao tổn rất lớn. Vì vậy mà trong những năm cuối đời, Hạo Vương đã cải biến quốc sách, chấm dứt chiến tranh, nghỉ ngơi an dưỡng, tôn sùng Phật giáo. Bên cạnh đó, Hạo Vương đã lợi dụng việc nắm giữ sự lưu thông của con đường tơ lụa nên đã áp dụng sưu cao thuế nặng với những thương gia qua lại trên con đường đó. Hàng loạt những chính sách này, đã khiến cho Tây Hạ trong những năm cuối thời Vương Hạo cai trị trở nên giàu có sung túc, ngọc ngà châu báu khắp nơi đều hội tụ về đây. Người Đảng Hạng sau khi giàu có sung túc, đặc biệt là những công thần

lập công lớn trong chiến tr ận, đã dần dần bắt đầu ham thú hưởng lạc, sự anh dũng thiện chiến ngày nào đã bị thay thế bằng thói ngạo mạn, xa xỉ, dâm loạn trác táng".

"Đúng vậy! Tất cả những dân tộc dũng mãnh quật khởi từ thảo nguyên, sa mạc, sau khi gây dựng giang sơn tại trung nguyên phía nam, đều đã mất đi sói tính anh dũng thiện chiến trong con người họ. Đây cũng chính là nguyên nhân tại sao các đế quốc đã từng huy hoàng lại đến và đi vội vàng như vậy." -Đường Phong không khỏi xót xa.

4

_Đại Lạt ma mỉm cười gật đầu, dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Đường Phong: "Không sai, đến cả con người của quân đội như Hạo Vương trong những năm cuối đời cũng bắt đầu trở nên ngạo mạn xa xỉ, và chính sự ngạo mạn xa xỉ của ông cũng là gốc rễ để ông bị chôn vùi trong trận bộc phát chính biến triều đình, sự côcướp đi sinh mạng của ông những năm cuối đời. Nhưng Hạo Vương rút cuộc vẫn là Hạo Vương, theo như truyền thuyết mà đời đời tổ tiên của chúng tôi truyền lại, thì trong vài năm cuối cùng của đời mình, Hạo Vương hình như có dự cảm không lành, nhưng ông đã không còn sức để cải biến triệt để những quý tộc Đảng Hạng ngạo mạn xa xỉ đó. Vì sự lâu dài và yên ổn của vương triều, ông đã âm thầm sai đại cận thần Một Tạng Ngoa Bàng báo cáo rằng biên giới tây bắc có chiến sự, sau đó, Hạo Vương liền phái một viên đại tướng dẫn theo hàng vạn hùng binh được tuyển Thứ chọn kĩ lưỡng, khởi hành về phía tây bắc. Nhưng đội quân người ngựa này, ngoài những võ sỹ dũng mãnh thiện chiến ra, còn có cả một đoàn thợ từ tứ phương tập hợp lại cùng với rất nhiều gia quyến của tướng sỹ".

"Biên giới tây bắc có chiến tranh sao ? Theo như tôi biết lúcHạo Vương còn trị vì, phía tây bắc của Tây Hạ tương đối ổn định, chưa từng nghe thấy có chiến tranh gì mà! Lúc đó, kẻ địch chủ yếu của Tây Hạ là Khiết Đan ở phía đông bắc, triều Tống ở phía đông nam, Thổ Phiên ở phía tây nam và Hồi Cốt ở phía tây, có thể coi là tứ trận bủa vây, nhưng rõ ràng là phía tây bắc không có kẻ địch nào cả" -Đường Phong nghi ngờ nói.

"Chàng thanh niên, đừng quên rằng tại sao Tây Hạ lại vong quốc?" -Đại Lạt ma hỏi lại Đường Phong.

Đường Phong nghe thấy vậy, suy nghĩ một lúc, bỗng ngạc nhiên tới nỗi mắt trở ra, mồm há hốc: "Ý ông là... ý ông là người Mông Cổ. Tây Hạ cuối cùng là bị người Mông cổ đến từ tây bắc đánh bại! Nhưng... nhưng sao lại như vậy được, thời Hạo Vương đó, trên thảo nguyên Mông Cổ vẫn chưa thống nhất, liên kết về một mối, cơ bản không có lực lượng để tấn công Tây Hạ, sao Hạo Vương lại có thể dự đoán việc của hơn một trăm năm sau được... Lẽ nào Hạo Vương có thể tiên đoán được trước tương lai ?

Đại Lạt ma lắc lắc đầu: "Tình hình cụ thể tôi cũng không biết hết, tóm lại, câu chuyện truyền thuyết mà đời đời tổ tiên của chúng tôi truyền lại là như vậy. Lúc đó rất nhiều người đều cảm thấy kỳ lạ, vậy là có đủ loại truyền thuyết. Nghe nói, lúc đội người ngựa ra đi đã bí mật mang theo rất nhiều hòm lớn. Nhiều người cho rằng bên trong những chiếc hòm lớn đó đều đựng của cải của Hạo Vương. Đội người ngựa và đó cũng không phải là đi đánh trận mà là thay Hạo Vương bí mật xây dựng một thành phố mới tại một ốc đảo tít sâu trong sa mạc, trong thành phố này cất giấu châu báu của Hạo Vương. Đội người và ngựa đó sau này cũng không quay lại, họ đi đâu? Không ai biết, nhưng truyền thuyết này thì được lưu truyền mãi về sau".

"Vậy kê tranh ngọc thì sao?" -Hàn Giang sốt ruột hỏi

ê tranh ngọc nghe nói là có bốn tấm. Năm đó, khi Hạo Vương nảy ra ý nghĩ kỳ lạ đó, vừa vặn lãnh thổ phía tây tiến tặng ông một tảng đá ngọc Hòa Điền to lớn, nguyên vẹn. Vậy là Hạo Vương hạ lệnh, mời thợ ngọc đệ nhất thiên hạ tới chế tác bốn kê tranh ngọc. Đằng sau kê tranh ngọc khắc lên một bản đồ hướng tới ốc đảo sa mạc -thành trì bí mật Hạo Hải, và chỉ khi nào bốn kê tranh ngọc ghép lại với nhau thì mới có thể nhìn thấy toàn bộ diện mạo của bản đồ.

Sau đó, trên mặt chính của mỗi kê tranh ngọc, Hạo Vương đều ra lệnh khắc lên bốn mươi bốn chữ, cũng chính là phần chữ trên mặt chính của kê tranh

ngọc mà các anh có trong tay. Bốn mươi bốn chữ này tiết lộ ra một tin tức quan trọng, đó là: Hạo Vương đề phòng con cháu gặp nạn nên đã chuẩn bị trước một lượng của cải đáng để kinh ngạc, cất giấu ở mặt thành trong sa mạc. Ngoài ra, còn có một đội quân dũng mãnh thiện chiến canh giữ ở đó".

"Hạo Vương đã chôn giấu kho báu trong một thành trì bí mật, cái này thì dễ hiểu, nhưng một đội quân canh giữ ở đó, câu này thì tôi không sao có thể hiểu được!" -Đường phong hỏi.

"Cái này thì chỉ có ông trời mới biết được" -Đại Lạt ma bó tay than thở, nhưng lập tức lại nói với Đường Phong: "Nhưng, có một điều ta có thể khẳng định: văn tự Đảng Hạng khắc trên mặt chính kệ tranh ngọc của các anh chắc chắn không phải là do Hạo Vương khắc lên năm nào".

"Cái gì? Ý ông là... kệ tranh ngọc này là đồ giả?" – Đường Phong ngạc nhiên đến nỗi trợn tròn mắt.

5

_Đại Lạt ma lắc lắc đầu, chậm rãi nói: "Ý ta không phải vậy. Kệ tranh ngọc này là thật hay là giả, ta cũng không thể đoán định, bởi vì ta cũng chưa từng nhìn thấy kệ tranh ngọc thật sự. Ta nói văn tự Đảng Hạng trên kệ tranh ngọc này không phải là của Hạo Vương khắc ban đầu; là vì khi Hạo Vương hạ lệnh khắc lên bốn kệ tranh ngọc, ông ta vốn không hề đem chúng đi cất giấu tại bốn nơi khác nhau, mà luôn cất giữ chúng trong cung. Bởi vậy đương nhiên ông cũng không thể khắc tên nơi cất giấu của từng kệ tranh ngọc lên bề mặt của chúng. Còn một điều nữa, văn tự mà ban đầu Hạo Vương khắc cũng không phải là văn tự Đảng Hạng, mà là Hán tự".

"Hán tự? Theo như ông thấy, phần chữ to hơn là văn tự Đảng Hạng trên kệ tranh ngọc rút cuộc nói lên điều gì? Có giống với phán đoán của chúng tôi, nói rõ nơi cất giấu của kệ tranh ngọc thứ hai?" -Hàn Giang đứng bên cạnh xen vào.

Đại Lạt ma bu lên, ngẫm nghía hồi lâu, gật đầu nói: "Quan điểm của ta

cũng giống như các cậu. Nếu như ta đoán không sai, trên mỗi kệ tranh ngọc đều lần lượt khắc tên vị trí cất giấu của kệ tranh ngọc tiếp theo. Kệ

tranh ngọc trong tay các cậu chắc là kệ đầu tiên trong số bốn kệ tranh ngọc, phần văn tự trên mặt chính của nó tiết lộ vị trí cất giấu của kệ tranh ngọc thứ hai. Từ đó suy đoán, kệ tranh ngọc thứ hai chắc chắn có khắc tên vị trí cất giấu của kệ tranh ngọc thứ ba, chắc là như vậy".

"Vậy theo như ý ông nói thì văn tự trên kệ tranh ngọc này được khắc vào thời nào và do ai khắc?" -Đường Phong tiếp tục hỏi.

"Muốn làm sáng tỏ vấn đề này thì phải căn cứ theo lịch sử Tây Hạ mà tôi đã kể phía trước để nói tiếp. Vào năm cuối cùng của cuộc đời Hạo Vương, ông đã phạm phải một sai lầm lớn, ông đã cưỡng hôn chính con đầu của mình, cũng chính là vợ của thái tử vương triều Tây Hạ. Vốn dĩ, đối với người Đãng Hạng mà nói thì chuyện này cũng không có gì là to tát, người Đãng Hạng tính cách hào phóng, sùng bái tự do; nam nữ vui hoan yêu đương hoàn toàn tự do, không hề bị ràng buộc bởi bất cứ luân lý đạo đức nào. Trong huyết quản của Hạo Vương đang chảy dòng máu của người Đãng Hạng. Ông yêu cô gái đó, ông cho rằng không có thứ gì có thể cản trở tình cảm của mình, nhưng, thái tử Ninh Lệnh Ca ngay từ tấm bé đã được Nho giáo hun đúc mà trưởng thành. Ông ta không thể chấp nhận sự thật này. Ninh Lệnh Ca cho rằng đây là một sự đại sỉ nhục đối với bản thân, cũng là một sự sỉ nhục đối với toàn bộ vương triều, thù hận đã làm trí óc ông ta trở nên mù mịt. Và đúng lúc đó, một nhân vật luôn ẩn nấp phía sau, chờ đợi cơ hội đã xuất hiện, người này chính là tướng quốc thời đó -Một Tạng Ngoa Bành. Ông ta là đại thần mà Hạo Vương tin nhiệm nhất trong những năm cuối đời. Ông ta đã chờ đợi thời cơ từ rất lâu rồi, thời cơ để có thể khiến cho thế lực của gia tộc Một Tạng trở nên lớn mạnh. Giờ đây, ông ta cho rằng thời cơ tốt nhất đã đến, vậy là, Một Tạng Ngoa Bành ra sức kích động thái tử Ninh Lệnh ca, khiến cho Ninh Lệnh Ca vốn đã bị thù hận làm cho trí óc mù mịt càng không do dự gì hết. Một buổi tối, ông ta lần vào trong cung, ám sát Hạo Vương, còn bản thân ông ta sau đó đã bị Một Tạng Ngoa Bành xử tử vì gán cho tội danh giết vua. -Đại Lạt ma kể liền một mạch về giai

đoạn lịch sử rồi ren hung hiểm này.

Đường Phong suýt xoa: "Hạo Vương đúng thật là gây ông đập lưng ông. Bản thân ông không tôn sùng Nho giáo mà lại ngưỡng mộ văn minh trung nguyên, ra sức truyền bá Nho giáo trong nước, kết quả, rút cuộc lại bị chính con trai được Nho giáo hun đúc thành tài, trưởng thành từ chính trong môi trường đó giết chết. Xem ra, tất cả những dân tộc quật khởi từ thảo nguyên, sa mạc đều không thoát khỏi điều này. Họ ngưỡng mộ văn minh trung nguyên, học t văn minh trung nguyên, nhưng văn minh trung nguyên lại làm phát sinh xung đột với phương thức sinh tồn cố hữu của họ, một khi họ hữu ý hay vô ý bị Hán hóa, thì số phận vốn có trong con người họ cũng mất đi rất nhiều rồi".

"Được rồi ! Được rồi! Bài diễn thuyết dài thườn thượt của cậu để lại sau này hãy nói, bây giờ điều mà tôi quan tâm chính là lịch sử của kế tranh ngọc" -Hàn Giang ngắt lời Đường Phong, rồi quay lại nhìn Đại Lạt ma hỏi: "Nguyên Hạo chết rồi, thái tử cũng chết rồi, sau đó thì ai là người kế tục ngôi vua?"

6

_Đại Lạt ma tiếp tục kể: "LượngTộ! Ngôi Danh Lượng Tộ ! Hoàng đế đời thứ hai của vương triều Tây Hạ, ngày chôn cất Hạo Vương, ông vẫn chỉ là một đứa trẻ bọc trong tã lót ,ông có thể lên được ngôi vị hoàng đế hoàn toàn là do một người đàn bà, mẹ của ông, Một Tạng Thị. Nói về Một Tạng Thị, đây là một người đàn bà không đơn giản, bà ta là em gái của Một Tạng Ngoa Bành, vốn là vợ của đại tướng Dã Lợi Ngô Khất, thuộc hạ của Hạo Vương. Dã Lợi Ngô Khất dũng mãnh thiện chiến, trong cuộc chiến tranh với nhà Tống, ông đã lập được vô số kỳ công, cộng thêm thế lực lớn mạnh của gia tộc Dã Lợi lúc đó. Thời gian qua đi, Dã Lợi Ngô Khất lập công nhiều tới mức khiến chủ nhân cũng phải lo lắng và đã bị Hạo Vương nghi ngờ, đố kỵ, còn nhà Tống thì từ lâu đã muốn diệt trừ người này, nên phó soái nhà Tống là Phạm Trọng đã bày ra kế gian, phái người lấy trộm thanh đao quý của Dã Lợi Ngô Khất rồi tuyên bố Dã Lợi Ngô Khất chuẩn bị đầu hàng nhà Tống, lấy đao đó làm chứng. Tin tức truyền đến Tây Hạ,

Hạo Vương vốn đã không bằng lòng với Dã Lợi Ngô Khất nay càng phần nộ, mượn chuyện này giết chết Dã Lợi Ngô Khất. Cũng trong lúc này, Hạo Vương phát hiện ra người vợ trẻ trung xinh đẹp của Dã Lợi Ngô Khất - Một Tạng Thị. Để bịt tai che mắt mọi người, trước tiên, Hạo Vương đưa Một Tạng Thị vào chùa Giới Đàn xuống tóc làm ni cô. Sau đó, Hạo Vương thường xuyên lui tới chùa Giới Đàn để gặp gỡ riêng Một Tạng Thị. chính trong chùa Giới Đàn, Một Tạng Thị đã sinh hạ Lương Tộ. Lương Tộ ra đời chưa được bao lâu thì xảy ra chuyện Một Tạng Ngoa Bành xúi giục thái tử Ninh lệnh Ca ám sát Hạo Vương, sau đó, Một Tạng Ngoa Bành muốn lập Lương Tộ chưa đầy tuần tuổi làm vua, còn Một Tạng Thị em gái của ông ta cũng trở thành hoàng thái hậu".

"Hóa ra chuyện l như vậy, thảo nào Một Tạng Ngoa Bành muốn xúi giục thái tử giết chết Hạo Vương, tất cả đều do sự căm dỗ quyền lực đáng sợ!" - Makarov cũng hiểu ra một chút đầu đuôi câu chuyện.

"Đúng vậy, tất cả đều vì quyền lực! Sau đó, gia tộc Một tạng liền độc quyền nắm giữ kỷ cương triều đình hơn mười năm, chính sách và pháp lệnh Tây Hạ đều do gia tộc Một tạng ban hành, nhưng ượng Tộ ngày một lớn lên, ông càng ngày càng bất mãn với quyền lợi vốn thuộc về mình nhưng lại rơi vào tay gia tộc Một Tạng. Vậy là, ông liền kết một số đại thần khác lại, diệt trừ Một Tạng Ngoa Bành, vốn tưởng Lương Tộ làm nên lịch sử, nhưng không ngờ ông lại đoản mệnh, 20 tuổi đã qua đời, vậy là kế tục ngôi vua lại là một đứa trẻ -Ngôi Danh Bình Thường, gia tộc Lương của thái hậu mẹ Bình Thường nắm giữ triều chính. Kể từ sau khi Hạo Vương chết đi, Tây Hạ gần như rơi vào vòng can dự chính trị lẩn quẩn quái dị của họ ngoại, từ Một Tạng Thị tới Lương Thị, rồi tới Nhiệm Thị sau này, toàn là như vậy."

"Sau đó thế nào?" -Makarov hình như càng lúc càng hứng thú với lịch sử Tây Hạ.

"Cứ như vậy, mãi cho tới tận những năm cuối của Tây hạ, người Mông Cổ trên thảo nguyên phương Bắc lớn mạnh, nhiều lần đến xâm lược Tây Hạ, kể từ lần đầu tiên tới lúc Tây Hạ vong quốc, tổng cộng là sáu lần, kéo dài

hơn hai mươi năm. Trong những lần đó, đội quân Mông Cổ xâm nhập Tây Hạ lần đầu tiên là để truy kích bại quân của Tương Tang Côn, nhưng sự quấy nhiễu của Mông Cổ đối với Tây Hạ đó không nghiêm trọng, mà chỉ là gióng lên hồi chuông cảnh tỉnh kẻ thống trị Tây Hạ. Lúc đó hoàng đế tại vị của Tây Hạ là Hoàn Tông, ngôi danh Thuần Hựu. Thuần Hựu đã ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, nên đã hạ lệnh trùng tu thành quách nhưng vẫn bị kỵ binh Mông Cổ san bằng rồi, đại xá cả nước, đồng thời đổi tên đô thành Hưng Khánh Phủ thành Trung Hưng Phủ. Từ những sự kiện này có thể nhận thấy, Thuần Hựu vốn muốn chấn hưng lại kỷ cương triều đình, trở thành vua đầu tiên của Trung Hưng, nhưng người Đẳng Hạng thời đó cũng không còn là người Đẳng Hạng theo Hạo Vương đi khai hoang mở mang bờ cõi năm nào. Vì vậy, sự việc đã diễn ra trái với mong muốn của Thuần Hựu, bởi năm sau đó, em trai họ của Thuần Hựu là Ngôi Danh An Toàn đã hợp mưu với La thái hậu, phế truất Thuần Hựu, tự mình xưng đế. chính lần chính biến cung đình lần này đã thay đổi hoàn toàn lịch sử Tây Hạ. Vì kể từ đó, Tây Hạ không thể đứng dậy được nữa, bởi trong cuộc chiến với người Mông Cổ, họ đánh trận nào bại trận nấy, cuối cùng mất nước".

"Nhưng, những lịch sử Tây Hạ mà ông kể này thì có liên quan gì tới kế tranh ngọc?" -Hàn Giang nóng ruột muốn biết rút cuộc là người nào đã khắc những văn tự mà hiện giờ họ đang nhìn thấy trên kế tranh ngọc.

7

_Đại Lạt ma mỉm cười nói: "Đừng sốt ruột, tôi sắp kể tới nơi rồi. Chẳng bao lâu sau khi An Toàn phế truất Thuần Hựu, tự xưng đế thì chiến hỏa lại bốc lên ngàn ngút từ thảo nguyên phương Bắc, đoàn kỵ binh Mông Cổ cuốn bụi quay lại, Thành Cát Tư Hãn lại lần nữa xuất quân đánh Tây Hạ, Ngôi Danh An Toàn đã liên kết với nước Kim để chống lại nước Mông, may mắn vượt qua được ải này. Nhưng năm sau, đại quân của Thành Cát Tư Hãn lại xuất binh, và lần này thì Tây Hạ không còn may mắn như trước nữa. Dù người Đẳng Hạng có liều chết chống lại, nhưng cũng không địch được kỵ binh của đại quân Mông Cổ. Kỵ binh Mông Cổ xông thẳng tới

dưới đô thành Hưng Khánh Phủ, may mà năm đó Hạo Vương xây dựng Hưng Khánh Phủ vô cùng kiên cố, Thành Cát Tư Hãn tấn công mãi mà không được nên từ chỗ phiên muện trở nên phần nộ, dẫn nước sông Hoàng Hà đổ vào Hưng Khánh Phủ. Nhưng ông trời che chở, nước Hoàng Hà không nhân chìm nổi Hưng Khánh Phủ, ngược lại còn xem chút nữa nhân chìm người Mông Cổ. Thành Cát Tư Hãn không còn cách nào khác, đành phải hạ lệnh rút quân. Trên đường rút quân, Thành Cát Tư Hãn lệnh cho tướng quân Ngoa Đáp đang bị bắt giữ quay về kêu gọi Ngôi Danh An Toàn chiêu hàng. Sau khi Ngoa Đáp trở về chiêu hàng, hôn quân Ngôi Danh An Toàn vốn đã bị đại quân của Mông Cổ dọa cho tới nỗi hồn xiêu phách lạc, nên đã lập tức đồng ý dâng tặng Thành Cát Tư Hãn con gái ruột của mình, tự xưng thần và định kỳ cống nạp cho Mông Cổ, đồng thời đoạn tuyệt với nước Kim, rồi quay lại thay Mông Cổ tấn công nước Kim. Một hôn quân vô dụng như vậy, trong lúc dân tộc gặp nạn, lại đột nhiên nhớ ra bốn kệ tranh ngọc mà Hạo Vương để lại, vậy là ông ta đã gửi gắm hết hy vọng của dân tộc lên bốn kệ tranh ngọc đó. Ngôi Danh An Toàn đã chuẩn bị kỹ lưỡng một đội ngũ hàng trăm người, chuẩn bị đi tìm kiếm mật thành trong sa mạc, đây là một lần xuất chinh bí tráng, những người được chọn đều là những dũng sĩ Đẳng Hạng ưu tú nhất, Ngôi Danh An Toàn luôn lo lắng suy nghĩ xem ai sẽ là người lãnh đạo đội ngũ này, người bình thường thì ông ta không yên tâm, vì bốn kệ tranh ngọc này thậm chí còn khiến ông quan tâm lo lắng hơn cả ấn ngọc. Lúc ấy, những tôn thất quý tộc, cự thần lập công lớn mà ông vốn tin nhiệm thì ai ai cũng đều tham sống sợ chết, không chịu đi. Đúng lúc này, trong tôn thất quý tộc có một người đứng lên tự nguyện lãnh đạo đội quân này ra đi. Người này là Ngôi Danh Tuân Húc, là hậu duệ của Trung Vũ Vương trong tôn Thất. Tuân Húc đã từng thi đỗ trạng nguyên, trong tôn thất cũng được coi là người có tài, rất được kỳ vọng. Con đường tiến lên ngôi vị hoàng đế của Ngôi Danh An Toàn vốn không chính nghĩa nên ông ta tất nhiên nghi ngờ Tuân Húc, người có tài trong tôn thất. Nhưng lúc này quả thật không có ai để phái đi, nên ông ta cũng đành phải lệnh cho Tuân Húc soái lĩnh đội quân này ra đi".

"Sau đó họ có tìm thấy Hạng Hải Mật Thành không?" -Đường Phong nói

chen vào.

Đại Lạt ma lắc đầu nói: "Không ai biết họ có tìm thấy Hạng Hải Mật Thành hay không, nhưng đội quân này trước tiên tới thị trấn trọng điểm Hắc Thủy Thành tại phía bắc. Kể từ thời của Hạo Vương, đây vốn đã là vùng quân sự của Hắc thủy trấn Yên, là thị trấn quân sự trọng điểm duy nhất của vương triều tại phía tây bắc. Khi đội quân của Tuân Húc đến đây, Hắc Thủy Thành vờay binh Mông Cổ cướp bóc sạch trơn, tan hoang thảm hại vô cùng. Họ nghỉ ngơi ở đây một lúc rồi rời khỏi Hắc Thủy Thành, tiếp tục tiến vào sâu trong sa mạc. Kể từ đó trở đi, không còn ai biết về tung tích của đội quân này nữa..."

"Không đúng! Tôi nhớ là Ngôi Danh Tuân Húc sau này còn thay thế Ngôi Danh An Toàn trở thành hoàng đế của Tây Hạ mà!" -Đường Phong hỏi lại Đại Lạt ma.

"Không sai, đội quân này có một người may mắn sống sót, đó chính là Ngôi Danh Tuân Húc, nhưng ông ta có sự tìm được Hạng Hải Mật Thành hay không thì không ai có thể khẳng định. Khi ông quay lại Hưng Khánh Phủ thì trên người có vô số mũi tên, sau lưng thì đang bị một đội kỵ binh Mông Cổ truy sát. Khi lao vào trong thành, Tuân Húc thở thoi thóp... cho tới khi tỉnh lại, ông đã tuyên bố với quan dân bách tính của Hưng Khánh Phủ là mình đã phát hiện ra Hạng Hải Mật Thành. Ở đó có vô số châu báu quý hiếm mà Hạo Vương để lại, đủ để giải quyết nguy cơ tài chính mà Tây Hạ đang đối mặt. Ở đó còn có một bộ lạc Đảng Hạng dũng mãnh thiện chiến, đủ để kháng cự sự xâm chiếm của đội quân kỵ binh Mông Cổ. Chỉ có điều, do đường đi xa xôi hiểm trở, trên đường đi không biết bao nhiêu lần bị người Mông Cổ truy sát, bởi vậy ông không thể đem những báu vật quý hiếm trở về. Cũng đã có một võ sỹ của bộ lạc bản địa trở về cùng ông, nhưng trên đường trở về đã bị kỵ binh Mông Cổ truy sát, nên võ sỹ đó và một số người khác đều đã tử trận, chỉ có mình ông thoát về được".

"Những lời nói đó của ông ta cũng khiến cho người Đảng Hạng tin sao? Biết đâu là do ông ta bịa đặt ra!" – Hàn Giang chất vấn.

"Ngôi Danh Tuân Húc đã lấy ra một tràng hạt xương người, ông nói rằng dững dĩ đó trước khi chết đã giao cho ông tràng hạt này, để lấy đó làm bằng chứng. Quan dân bách tính của Hưng Khánh Phủ thấy rằng Tây Hạ lúc đó không có loại tràng hạt xương người này, vậy là ai cũng tin chắc và không chút nghi ngờ về những gì mà ông kể lại".

"Tràng hạt xương người, chính là chuỗi hạt đang trên tay ngài sao?" - Đường Phong đột nhiên hỏi.

Đại Lạt ma nghe thấy Đường Phong hỏi vậy, hai tay chắp vào nhau, nhìn chuỗi tràng hạt xương người trên tay, nói "Không sai, tràng hạt xương người mà năm đó Ngôi Danh Tuân Húc mang về chính là tràng hạt trên tay ta. Ông không chỉ mang về tràng hạt xương người này, mà còn cống về bốn kệ tranh ngọc, cộng thêm những trải nghiệm thập tử nhất sinh của ông và tin tức làm hưng phấn lòng người mà ông mang về, đã khiến-cho địa vị của Ngôi Danh Tuân Húc trong lòng quốc dân tăng lên rất nhanh. Ngôi Danh Tuân Húc cũng nhân cơ hội đó đã hứa với quốc dân: nếu như mọi người ủng hộ ông làm hoàng đế Tây Hạ, thì ông sẽ dẫn dắt quốc dân đi lấy kho báu ở Hạng Hải Mật Thành về, đánh bại quân xâm lược Mông Cổ. Người Đảng Hạng vốn dĩ đã bất mãn với Ngôi Danh An Toàn vô dụng, nên trước lời hứa ngon ngọt của Tuân Húc thì người Đảng Hạng không có lý do gì để không chọn ông. Vậy là, Tuân Húc đã truất ngôi Ngôi Danh An Toàn hết sức nhẹ nhàng, còn mình thì lên ngôi hoàng đế Tây Hạ".

"Lại là một trận chính biến!" -Makarov nhận xét.

"Vậy sau khi Tuân Húc lên ngôi hoàng đế, ông ta có thực hiện lời hứa ban đầu của mình không?" -Hàn Giang hỏi,

"Sau khi Tuân Húc lên ngôi hoàng đế đã triệt để thayđổi phương châm liên minh với nước Kim để tấn công Mông Cổ của Ngôi Danh An Toàn, mà chủ động kết thân với Mông Cổ, nên ngược lại cũng đổi được vài năm yên ổn. Nhưng ông hiểu rằng sự hòa bình đó chỉ là ngắn ngủi, bởi vậy không lúc nào ông ngừng hành động tìm kiếm Hạng Hải Mật Thành. Nhưng mấy đoàn người và ngựa mà ÔNG phái đi, đều không lập công quay về mà còn bật

vô âm tín, mắt hút không hình không bóng. Chẳng bao lâu sau, người Mông Cổ cũng biết về bí mật của Hạng Hải Mật Thành, nên đã mấy lần phái sứ giả đến Hưng Khánh Phủ, một mặt yêu cầu Tây Hạ xuất binh đánh bại nước Kim, một mặt đòi lấy kế tranh ngọc, khiến cho từ triều đình đến thường dân Tây Hạ đều lòng dạ bất an. Tuân Húc mấy lần cố kéo dài qua loa cho xong chuyện, nhưng, mâu thuẫn giữa Mông Cổ và Tây Hạ rút cuộc cũng bùng nổ. Thành Cát Tư Hãn trước khi chinh chiến phía tây đã sai sứ giả đến Tây Hạ đòi kế tranh ngọc, đồng thời yêu cầu Tây Hạ phải phái binh trợ chiến Tây Hạ đã không thể chấp nhận để Mông Cổ bắt nạt thêm, nên khi chưa kịp đợi Tuân Húc trả lời sứ giả của Mông Cổ, thì thuộc hạ của ông là đại thần A Sa Cảm đã trực tiếp từ chối thẳng thừng yêu cầu của người Mông Cổ. Sau khi sứ giả quay về phục lệnh, Thành Cát Tư Hãn nổi giận đùng đùng, dẫn đại quân tiến đến. Tuân Húc không đủ sức để chống lại, đành phải cầu hòa. Thành Cát Tư Hãn lúc đó đang bận rộn chinh chiến phía tây nên đã đồng ý lời cầu hòa của Tây Hạ, dẫn quân rút về. Lần tiến quân này của người Mông Cổ đã tác động mạnh đến Tuân Húc, trong tình hình bế tắc, ông đành phải nhường ngôi cho con trai thứ là Ngôi Danh Đức Vương. Đức Vương trẻ trung tràn trề sức sống, lập tức liên minh với nước Kim, ý đồ đối kháng Mông Cổ. Sự việc này lại dẫn tới việc Mông Cổ lần thứ năm chinh phạt Tây Hạ. Lúc đó, Thành Cát Tư Hãn vẫn đang trên đường chinh chiến phía tây, bởi vậy, cuộc chinh phạt của người Mông Cổ lần này chẳng qua là để dạy dỗ Tây Hạ một chút mà thôi, còn sự trừng phạt thật sự thì vẫn ở phía sau, nhưng Tây Hạ vì thế cũng sống trong những ngày khó thở. Lúc này, toàn vương quốc trên dưới đều bao trùm trong không khí ngày tận thế, chẳng còn ai dám ôm ấp hy vọng về thành trì bí mật trong đại sa mạc mênh mông đó nữa, và trong không khí của ngày tận thế này, người Đảng Hạng đã chờ đợi thế cuối cùng của mình".

"Đó là lần chinh phạt Tây Hạ cuối cùng của Thành Cát Tư Hãn năm Công nguyên 1227?" -Đường Phong hỏi.

"Ừm, đó là một chương đen tối nhất trong lịch sử dân tộc Đảng Hạng. Khi sứ giả Mông Cổ đến Hưng Khánh Phủ tuyên bố thông điệp cuối cùng, thì A Sa Cảm đã không thể còn thốt ra được lời nào nữa. Thành Cát Tư Hãn vô

cùng phần nộ, ông ta đã đích thân chinh phạt Tây Hạ, đồng thời thề rằng: ‘Chết bằng sạch, diệt bằng sạch, tuyệt bằng sạch! Từ cha mẹ bách tính Đường Ngột Thích cho tới con cháu của tử tôn, giết sạch không trừ một ai!’. Đầu xuân năm cuối cùng của đế quốc màu trắng, đại quân Thành Cát Tư Hãn bao vây Hưng Khánh Phủ. Lúc này, Đức Vương trẻ trung tràn trề sức sống đã đột tử. cháu trai của ông là Ngôi Danh Hiển được quốc dân ủng hộ lập thành hoàng đế cuối cùng của Tây Hạ. Lần này đô thành đã bị bủa vây từ nhiều phía, và ngoài Hưng Thành Phủ, người Mông Cổ còn tấn công tất cả thành trấn Tây Hạ. Lực lượng của vương quốc vốn đã tổn thất cạn kiệt, nên trừ khi có thần binh từ trên trời giáng xuống trợ giúp, còn không thì Tây Hạ mất nước đã là điều không còn gì để hoài nghi. Toàn thành trên dưới, già trẻ gái trai đều biết rằng, sẽ không có một chiêu binh đến cứu họ nữa, trừ khi là đội nhân mã dưới sự chuẩn bị của Hạo Vương năm đó... Họ ngược mắt ngóng trông nhưng cũng không kịp đợi một binh lính nào tới. Tân vương Ngôi Danh Hiển lấy bốn tấm kê tranh ngọc ra, ông mau chóng tính toán, ngộ nhỡ có vỡ thành thì cũng không thể để bốn kê tranh ngọc này rơi vào tay người Mông Cổ. Vậy là, Ngôi Danh Hiển đã ra lệnh cho người tìm kiếm khắp toàn thành, mãi mới tìm thấy một thợ ngọc duy nhất còn sót lại. Ông sai người thợ ngọc đó xóa hết Hán tự vốn khắc trên mặt chính của kê tranh ngọc trước đó và khắc lại bằng văn tự Đảng Hạng, hơn nữa còn dùng thể chữ Lệ Đảng Hạng rất ít dùng để khắc lại những lời của Hạo Vương lúc trước, ngoài ra còn khắc tên mỗi kê tranh ngọc vị trí cất giấu của kê tranh ngọc kế tiếp.

Rồi ông bí mật phái bốn tốp người, mang bốn kê tranh ngọc xông ra khỏi Hưng Khánh Phủ, hướng về nơi bí mật cất giấu bốn kê tranh ngọc đó".

"Dùng văn tự Đảng Hạng là để người khác không nhận biết được nội dung trên kê tranh ngọc?" -Đường Phong hỏi.

"Đúng vậy, ý của Ngôi Danh Hiển đúng là như vậy!"

"Vậy sau đó bốn tốp người này có đến được nơi mà họ định tới không?" - Hàn Giang hỏi.

"Cái này thì không ai biết, bởi vì kể từ đó trở đi, bốn kệ mtranh ngọc mỗi tấm một nơi, chưa từng tập hợp lại, cũng không có ai biết về nơi bốn kệ tranh ngọc... Và như vậy, Hưng Khánh Phủ bị bao vây tới tận mùa hạ. Cũng vào mùa hạ năm đó, Thành Cát Tư Hãn dưỡng bệnh tại núi Lục Bàn, tình hình sức khỏe ngày càng xấu đi, cuối cùng ông ta đã qua đời tại núi Lục Bàn. Cũng có truyền thuyết nói rằng, Thành Cát Tư Hãn bị một thiếu niên Đẳng Hạng mặc áo trắng đâm chết trong lều trại".

"Cái gì ? Thiếu niên Đẳng Hạng mặc áo trắng?"

"Bất luận thế nào thì Thành Cát Tư Hãn, người chinh phục thế giới này, cuối cùng đã chết trên lãnh thổ Tây Hạ, đây là vận hạn đen đui của người Đẳng Hạng. Sau khi Thành Cát Tư Hãn chết, người Mông Cổ tuân theo di lệnh của Thành Cát Tư Hãn, bí mật không phát tang, chỉ đợi quân thần Tây Hạ đến đầu hàng trước rồi giết sạch người Đẳng Hạng trong thành. Đó là một đêm đẫm máu trong lịch sử Hưng Khánh Phủ, một đêm đại thảm sát! Trong Hưng Khánh Phủ, bất luận già trẻ nam nữ, hầu hết đều bị giết, người Đẳng Hạng may mắn sống sót chỉ còn lại lác đác vài người...". Nói tới đây, Đại Lạt ma dừng lại không kể tiếp nữa, miệng niệm một đoạn kinh vân môn lung khó hiểu.

Trong Phật đường, bỗng nhiên im lặng như tờ, mọi người đều trầm ngâm yên lặng.

Chương 18 : Đêm đại thảm sát trong thành

1

_Trầm ngâm một hồi lâu, Đường Phong thấy Đại Lạt ma ngừng đọc kinh mới rón rén phá vỡ bầu không khí im lặng này: "Vậy sau... sau đó nhánh người Đảng Hạng các ông sao đã đến đây?"

"Trước khi Tây Hạ mất nước, tổ tiên của các ông chính là một chi trong bốn nhánh người cưỡi ngựa mang theo tranh ngọc thoát khỏi Hưng Khánh Phủ?" -Hàn Giang nói chêm vào.

Đại Lạt ma khẽ thở dài một tiếng, đáp: "Không! Tổ tiên của chúng tôi không phải là mấy nhánh người cưỡi ngựa mà Ngôi Danh Hiễn cuối cùng phái đi, tổ tiên của gia tộc chúng tôi chính là Một Tạng Ngoa Bành mà tôi kể trước đó".

"A! Thảo nào trên rất nhiều vò tro cốt mà chúng tôi nhìn thấy trong đại sảnh trụ cột đều viết hai chữ ‘Một Tạng, hóa ra các ông chính là con cháu của Một Tạng Thị!" -Đường Phong vô cùng ngạc nhiên trước phát hiện bất ngờ này.

"Không sai, chúng tôi đều là con cháu của gia tộc Một Tạng, sau khi Một Tạng Ngoa Bành chết, gia tộc Một Tạng cũng liền thất thế, để tránh tai họa, người trong gia tộc Một Tạng đã di cư tới Hạ Lan Sơn và ở đó mãi cho tới những giây phút cuối cùng của vương quốc. Bao nhiêu năm qua, nhiều đời gia tộc chúng tôi đều lưu truyền một truyền thuyết này: khi Hưng Khánh Phủ bị đại quân Mông Cổ đánh bại, có một thiếu niên áo trắng, khoác một tay nải chạy tới thôn xóm mà gia tộc Một Tạng sinh sống. Rồi từ những gì thiếu niên này kể lại, người trong gia tộc mới biết được Hưng Khánh Phủ đã bị người Mông Cổ đánh bại, và đó là một trận đại thảm sát đẫm máu. Người Mông Cổ từ trước tới nay luôn có truyền thống giết cho bằng sạch, nhưng đối với thành trì đầu hàng, thì họ sẽ nói lỏng tay, nhưng lần này thì người Đảng Hạng không may mắn như vậy nữa. Để bách tính trong thành có thể may mắn tránh được nạn này, Ngôi Danh Hiễn đã dẫn đầu đoàn người mở cửa thành, đầu hàng người Mông Cổ. Lúc này ông không biết gì

về tin tức Thành Cát Tư Hãn đã chết, nên khi ông dẫn đầu đoàn người đến đại doanh trại thì mới biết tin Thành Cát Tư Hãn đã chết nhưng lúc đó hồi hận thì đã muộn rồi, người Mông Cổ không còn giống như trước đây là tha thứ cho kẻ đầu hàng. Do Thành Cát Tư Hãn chết tại Tây Hạ, nên bất luận có phải do người Đảng Hạng giết chết hay không, thì người Mông Cổ vẫn thề rằng phải báo thù cho Thành Cát Tư Hãn. Vì vậy người Mông Cổ giết Ngôi Danh Hiển đầu tiên, sau đó mới đại thẩm sát người Đảng Hạng. Đêm hôm đó, trong Hưng Khánh Phủ máu chảy thành sông, cảnh tượng vô cùng thê thảm. Thiếu niên áo trắng phải đánh phá nhiều vòng vây mới thoát ra được".

"Trong tay nải của thiếu niên áo trắng đựng gì vậy? Hàn Giang truy hỏi.

"Là một tấm kệ tranh ngọc. Theo như thiếu niên áo trắng kể lại, bốn tốp người cưỡi ngựa theo lệnh Ngôi Danh Hiển mang theo rồi kệ tranh ngọc ra khỏi thành đã bị kị binh Mông Cổ đánh cho tan tác, trong đó có một đội người cưỡi ngựa bị ép quay trở lại trong thành. Khi vỡ thành, một phụ nữ đã giao phó cho thiếu niên áo trắng này một tay nải. Khi thiếu niên áo trắng khoác tay nải chạy thoát tới Hạ Lan Sơn, lưng trúng vô số mũi tên, phía sau còn bị kị binh Mông Cổ truy đuổi. May mà thôn xóm mà gia tộc Một Tạng sinh sống ẩn nấp trong một khe núi sâu, nên kị binh Mông Cổ nhất thời không thể tìm thấy thôn xóm của gia tộc Một Tạng. Khi thiếu niên áo trắng mở tay nải ra, mọi người mới phát hiện bên trong là một kệ tranh ngọc. Đợi đến tối, kị binh Mông Cổ rút quân, tộc trưởng liền quyết định mang kệ tranh ngọc của cả dân tộc rời khỏi Hạ Lan Sơn, rời khỏi bình nguyên Tây Hạ giàu có tươi đẹp".

"Từ đó, nhánh người Đảng Hạng các ông đã bước lên con đường trở về nhà" -Đường Phong tiếp lời.

"Không sai, về nhà! Hạ Lan Sơn, bình nguyên Tây Hạ là nhà của chúng tôi, nhưng ở đó đã không còn thuộc về chúng tôi nữa, giống như người Đảng Hạng năm nào vì sinh tồn nên đã rời khỏi nơi cố hương, di cư tới đây. Vì sinh tồn, người Đảng Hạng chúng tôi lại lần nữa bước lên con đường di cư, đây chính là số phận của dân tộc du mục. Thượng nguồn sông Hoàng

Hà, nguồn sông Bạch Hà chính là cô hươngĐảng Hạng chúng tôi. Con đường trở về nhà xa xôi đằng đẵng, biết bao người trong gia tộc đã bỏ mạng lại chốn hoang vu. Khi vượt qua tuyết sơn A Ni Mã Khanh, lại gặp phải bão tuyết. Đúng lúc toàn bộ gia tộc sắp chết cồng thì họ đã phát hiện ra một sơn động trong thung lũng dưới dải băng, nói đúng hơn, đó là một thạch thất!"

2

"Hắc Đầu Thạch Thất!" -Đường Phong và Hàn Giang đều kinh ngạc.

Đại Lạt ma hình như cũng khó mà che giấu được sự phẫn khích trong lòng, ông rõ ràng đã cất cao giọng, "Hắc đầu Thạch Thất, vùng đất tốt lành mà tổ tiên chúng tôi phát hiện ra, toàn gia tộc đều chui vào trong thạch thất đó, bên ngoài băng tuyết trắng trời, nhưng trong thạch thất lại ấm áp như mùa xuân, thạch thất đã cứu mạng toàn bộ gia tộc. Lúc ấy, tộc trưởng và thiếu niên áo trắng mới nhớ ra kệ tranh ngọc, thiếu niên áo trắng lôi kệ tranh ngọc ra, mọi người tỉ mỉ quan sát thì phát hiện ra trên kệ tranh ngọc có khắc mấy câu thơ mông lung khó hiểu, mọi người trong gia tộc đều không hiểu ý nghĩa của những câu thơ này, chỉ có thiếu niên áo trắng là hiểu ra hàm ý của chúng".

"Câu thơ đầu tiên trên kệ tranh ngọc này có phải là ‘Trường miên di được nhân quốc tại bỉ không?’ Đường Phong đột nhiên nhớ ra phán đoán của giáo sư La trước đây.

"Trên kệ tranh ngọc này rút cuộc khắc những câu thơ gì, ta căn bản cũng không thể biết được. Tóm lại, thiếu niên áo trắng hiểu ra hàm ý của câu thơ trên kệ tranh ngọc nói: ‘Tám kệ tranh ngọc này vốn phải cất giữ tại Hắc Đầu Thạch Thất, nhưng do chúng ta tránh bão tuyết nên mới Hắc Đầu Thạch Thất, đây cũng là lời hiệu triệu của ông trời. ý chỉ của thần tiên’. Người trong gia tộc nghe thấy vậy, cùng nhau quỳ gối tạ ơn ông trời phù hộ, kể từ đó, tám kệ tranh ngọc này đã được cất giữ trong Hắc Đầu Thạch Thất".

"Sau đó thì sao?" -Makarov hỏi.

"Sau đó chúng tôi vượt qua tuyết sơn A Ni Mã Khanh hướng về phía nam, quay lại đây, cũng chính là quay trở lại đại sơn trong vùng tây bắc Tứ Xuyên, mai danh ẩn tích ở đây. Và như vậy, qua hơn một trăm năm sau, những người trong gia tộc ẩn cư tại vùng núi này mới nghe nói về việc thay đổi triều chính, vương triều Nguyên Mông đã bị diệt vong từ trước đó rất lâu. Vậy là, người trong gia tộc liền lục đục kéo nhau ra khỏi vùng núi, sinh sống cùng những dân tộc khác như Khương, Hán, Tạng... Hoàng đế triều Minh còn phong cho nhánh người Đẳng Hạng chúng tôi là thổ ty, kéo dài mãi cho tới tận những năm đầu Dân quốc. Sau này, do chiến tranh loạn lạc, cộng thêm nhân khẩu thưa thớt, chúng tôi từ bỏ Khương Trại đã điều hành nhiều năm, tất cả đều đến đây, Thất Sắc Cẩm Hải, đảo nguyên ngoại thế của chúng tôi, miền đất vui Đẳng Hạng cuối cùng".

"Nếu như vậy, đối chiếu lại tất cả mọi việc, tòa Khương Trại mà chúng tôi nhìn thấy trong vùng núi chính là di tích mà các ông để lại, thảo nào vẫn bảo tồn tốt như vậy" -Đường Phong nói.

"Khương Trại? Các cậu đã đến Khương Trại đó rồi? Tòa Khương Trại đó vẫn ổn chứ? Tuổi thơ của ta đã trải qua ở đó đấy!" -Nói xong, ánh mắt Đại Lạt ma cũng bừng sáng.

Đường Phong định nói tiếp nhưng đã kịp ngừng lại, anh lòng không nhẫn tâm nói ra tòa Khương Trại đó đã bị đám người truy sát họ phá hủy. Đại Lạt ma chắc chắn không thể chấp nhận sự thật này. Anh đành phải nói qua chuyện: "Ồ!... tòa Khương Trại đó... vẫn ổn! chỉ có điều lâu lắm rồi nên cũ kĩ thôi". -Đường Phong đột nhiên nhớ ra địa đạo trong Khương Trại, sự tò mò đã thôi thúc anh thỉnh giáo Đại Lạt ma: "Ông có còn nhớ dưới đáy Khương Trại có một địa đạo không? Bên trong địa đạo sao lại có nhiều xương người như vậy?"

"Địa đạo, xương người? Lúc còn nhỏ ta đã từng nghe người lớn nói qua, những xương người đó là xương của kẻ địch mà chúng tôi thu thập sau khi gia tộc chúng tôi chiến thắng chúng, còn tại sao lại làm như vậy thì tôi nghĩ có lẽ là để phơi bày chiến công!" -Đại Lạt ma giải thích.

"Trong địa đạo chúng tôi nhìn thấy những xương người đổ chất thành núi, chặn đứng đường đi, ông có biết phía cuối địa đạo có gì không?" -Đường Phong lại hỏi.

Đại Lạt ma khẽ lắc đầu, đáp: "Tôi cũng không biết, nghe tộc trưởng nói thì phía cuối địa đạo đó thông với một chiếc giếng, ngoài những điều này ra thì tôi không nghĩ gì nữa".

"Giếng?" -Trong đầu Đường Phong lập tức hiện lên cảnh tượng khủng khiếp khi Stephen rơi xuống giếng.

Lúc này, Đại Lạt ma lại chậm rãi nói với ba người

"Những gì tôi biết đều đã nói hết với các anh rồi, các anh phải thể rằng sẽ giữ bí mật này cho chúng tôi".

Đường Phong, Hàn Giang và Makarov nghe xong cùng nhìn nhau, không ai trong số họ có thể đảm bảo. Bởi muốn đến Hắc Đầu Thạch Thất tìm kế tranh ngọc thứ hai thì khó tránh khỏi để người ngoài, đặc biệt là những kẻ truy sát họ biết về bí mật này, không biết chừng những người đó chẳng mấy chốc sẽ tìm được họ. Lòng Đường Phong đột nhiên dâng trào một dự cảm không lành.

3

_Đường Phong đang không biết phải trả lời Đại Lạt ma thế nào thì Hàn Giang lại m miệng hỏi: "Nhưng chúng tôi vẫn còn một chuyện chưa hiểu lắm, trong hang động đá vôi chúng tôi thấy có hai bộ xương người, căn cứ vào đồ vật họ để lại mà phán đoán, hai bộ xương trắng này hình như là vào trong động những năm 40 của thế kỷ trước, rồi sau đó xảy ra tai nạn, chết trong động. Ngài có thể cung cấp cho chúng tôi một số manh mối về hai người này không?"

Đại Lạt ma nghe xong câu hỏi của Hàn Giang, ngẫm nghĩ mãi một lúc, đột nhiên hỏi: "Lẽ nào âm hồn của họ không siêu thoát!"

‘m hồn nào không siêu thoát ?" -Hàn Giang truy hỏi.

Đại Lạt ma cố gắng hết sức duy trì sự bình tĩnh, chậm rãi nói: "Bao nhiêu năm qua, cũng có một số người bên ngoài lạc vào Thất Sắc Cẩm Hải, họ phần lớn là khách du lịch hoặc là thợ săn ở gần đây. Sau khi họ thề sẽ giúp chúng tôi giữ bí mật, chúng tôi đều đưa họ ra khỏi đây an toàn, những người đó cũng đều tuân thủ theo lời thề của mình, không nói ra bí mật của chúng tôi, bởi vậy chúng tôi mới có thể sống yên bình ở đây đến ngày hôm nay. Nhưng, mấy chục năm trước, đã từng có mấy người giống như các anh, đến đây vì kệ tranh ngọc".

"Sao cơ? Ông... ông nói là hai bộ xương đó cũng vì kệ tranh ngọc nên đến đây?" -Đường Phong vô cùng kinh ngạc.

"Đúng vậy, nếu như tôi phá

n đoán không nhầm, xương trắng trong động chắc là họ. Nhưng họ không phải là hai người mà là bốn người, bốn người đàn ông. Bốn người khách từ phương xa tới, đến chỗ chúng tôi vào một buổi chiều chạng vạng. Bốn người họ không giống các anh thông qua hang động đến đây, mà là vượt qua núi non, trải qua bao gian khổ mới đến tìm được đến đây. Bốn người họ xem ra rất điềm đạm nho nhã, tác phong cẩn thận, đối với tộc trưởng và sư phụ của tôi đều rất lễ phép cung kính. Họ tự xưng là du khách, vô tình lạc tới đây, rồi đưa tặng chúng tôi da thú, nhân sâm, thuốc lá sợi... cùng rất nhiều lễ vật khác, thậm chí còn có cả hai thỏi vàng. Vậy là, chúng tôi liền giữ họ ở lại, định là qua mấy hôm sẽ đưa họ ra khỏi đây. Nhưng mấy người này lại không muốn vội đi, hàng ngày họ ăn no xong là lại đi dạo khắp nơi, còn không ngừng tìm người dân bản hải này hỏi nọ, dò hỏi thông tin, trong đó, họ đã nhắc đến kệ tranh ngọc...

Hành động của họ đã khiến cho người trong bộ tộc hoài nghi. Nếu như họ là du khách bất cần lạc đến đây trên người sao lại mang theo nhiều lễ vật như vậy? Hơn nữa đó là những năm tháng loạn lạc, ai mà có tâm trạng đến nơi hoang vu Kẻo lánh thế này để ngao du thưởng ngoạn non nước? Cộng hàng loạt những hành động khác thường của họ ở đây, tộc trưởng nghi ngờ nên đã gọi mấy người đó đến hỏi họ rút cuộc là ai, rút cuộc đến đây vì cái gì? Lần này bốn người đó cũng không giấu giếm nữa, nói thẳng vào vấn đề,

h đến đây là vì kế tranh ngọc của vương triều Tây Hạ. Người đàn ông cao tuổi nhất trong số họ còn đưa cả giấy chứng nhận của anh ta ra cho tộc trưởng xem".

"Giấy chứng nhận? Anh ta là ai?" -Đường Phong hỏi.-"Người đàn ông lớn tuổi nhất đứng đầu bốn người ước chừng khoảng hơn bốn mươi, chưa tới năm mươi tuổi Trên giấy chứng nhận ghi rõ thân phận của anh ta là thượng tá cục bảo mật, ba người đàn ông còn lại, một người khoảng ngoài ba mươi tuổi, hai người kia còn rất trẻ, nhìn bề ngoài cũng chỉ ngoài hai mươi, mà một thanh niên trong đó trông rất giống người đàn ông cao tuổi. Ba người kia không đưa ra giấy chứng nhận, chúng tôi không hề biết thân phận của họ, nhưng tôi suy đoán, chắc là họ cùng hội với thượng tá cục bảo mật".

Thượng tá cục bảo mật ? Ngài còn nhớ ông ta tên là gì không?" Mới tở vò vốn dĩ đã được tháo gỡ giờ lại trở nên phức tạp khiến Đường Phong cảm thấy bất ngờ.

Thời gian trôi qua lâu quá rồi, thật sự là không nhớ nổi. Sau khi vị thượng tá đó nói rõ thân phận, liền lập tức đổi giọng, không còn điềm đạm nho nhã như trước nữa mà truyền đạt thông điệp cuối cùng cho chúng tôi. Anh ta tự xưng là theo lệnh của chính phủ Quốc dân đến đây để tìm kiếm kế tranh ngọc và yêu cầu chúng tôi giao nộp kế tranh ngọc. Nói xong, anh ta còn đưa cho tộc trưởng xem một công hàm của chính phủ Quốc dân. Tộc trưởng bán tín bán nghi chẳng biết công hàm này là thật hay giả, nhưng trong lòng ông thì đã quyết định từ trước đó lâu rồi, bất kể công hàm là thật hay giả, trong những năm tháng loạn lạc thế này, tuyệt đối không thể giao nộp báu vật mà tổ tông truyền lại. Vậy là tộc trưởng quyết cự tuyệt yêu cầu vô lý của họ, đồng thời phải người giam lỏng bốn người này lại".

"Sau đó bốn người đó thế nào?" -Makarov quan tâm hỏi.

"Bốn người này không hề kháng cự, ngoan ngoãn để chúng tôi giam lỏng lại. Tộc trưởng và những người đại diện cho mọi người đã bàn bạc cách xử lý bốn người này thế nào.

Có người cho rằng nên đưa họ ra ngoài, có người lại bảo phải giết họ. Nếu

đưa họ ra ngoài thì e rằng họ sẽ quay lại, đến lúc đó, hời hện thì đã muộn. Nếu giết họ, ngộ nhỡ họ đúng là người của chính phủ, khi cục bảo mật truy cứu ra, thì... thì cũng không an toàn. Cuối cùng, vẫn là sự phụ của tôi đưa ra chủ ý: sự phụ và tộc trưởng giả vờ đứng bên ngoài căn phòng giam lỏng bốn người đó nói chuyện, lúc nói thì cố ý để lộ ra là kẻ tranh ngọc đang giấu trong hang núi cạnh hồ nước. Quả nhiên, sáng sớm hôm sau, bốn người họ đều trốn đi. Chúng tôi không biết rốt cuộc họ đã đi đâu, nhưng tóm lại họ không bao giờ quay lại nữa".

"Khỏi phải hỏi, chắc chắn đã nghe thấy những gì hai người nói chuyện và đã đến hang động đá vôi tìm kẻ tranh ngọc, rồi kết quả là đã xảy ra chuyện trong hang động và mất mạng trong đó" – Đường Phong suy đoán.

"Nhưng vẫn còn hai người nữa đâu? chúng tôi chỉ thấy hai bộ xương trắng". Lời của Hàn Giang khiến mọi người lại chìm trong im lặng.

4

_CÁU_Ồi sáng, Đường Phong vẫn suy nghĩ về hai bộ xương trắng không xuất hiện trong hang động đá vôi, còn Hàn Giang suy đoán nói: "Khả năng hai người đó chết ở chỗ khác, chẳng qua là chúng ta không nhìn thấy; cũng có khả năng sau khi họ chạy ra ngoài đã không quay lại nữa. Những năm tháng loạn lạc đó ai mà biết được chuyện gì đã xảy ra" Đường Phong ngẫm nghĩ một hồi, lắc lắc đầu, anh không tin sự việc lại đơn giản như vậy. Buổi trưa lúc ăn cơm. Lương Viện rút cuộc đã tỉnh lại. Hắc Vân lại cho cô ấy uống thêm bát thuốc, sắc mặt Lương Viện đã hồng hào, xem ra không khác gì người khỏe mạnh. Đường Phong vui mừng khôn xiết, vội vàng kể tóm tắt lại cho Lương Viện nghe những chuyện xảy ra mấy ngày qua. Lương Viện nghe xong vô cùng bất ngờ, thậm chí còn không thể tin được.

Ăn trưa xong, mọi người đều đi nghỉ ngơi. Đường Phong nằm trên giường trong căn nhà gỗ, nhưng không sao ngủ được. Bộ xương trắng xông vào hang động rút cuộc là ai? tiếp theo nên làm thế nào? Trong đầu Đường Phong toàn dấu hỏi, trở mình lật qua lật lại mãi cũng không sao ngủ được, anh liền ngồi dậy, ra ngoài sân. Anh ngẩng đầu nhìn lên đỉnh tuyết sơn phía

xa xa, đỉnh núi ban sáng còn nhìn thấy rõ mòn mòn, giờ đã bị mây khói đặc kín bao phủ, và cả bầu trời cũng tối sầm xuống. Lòng Đường Phong bất giác bị bóng đen bao trùm.

Đúng lúc Đường Phong đang hết sức ngạc nhiên thì Đại Lạt ma lại gọi mọi người vào trong Phật đường. Đại Lạt ma giống như vừa qua một hồi suy nghĩ thấu đáo, ông nói với mọi người: "Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi, bây giờ sẽ tiễn các anh đi".

"Bây giờ? Sao nhanh vậy?" -Đường Phong có chút ngạc nhiên.

Đại Lạt ma nói: "Thực ra, ban sáng tôi đã có ý này, nhưng thấy cô gái đó vẫn chưa tỉnh dậy, nên không... hiện giờ, sức khỏe của cô ấy đã hồi phục, nên đã đến lúc ra đi rồi, không nên ở lại đây lâu".

"Tại sao chứ? cháu vẫn muốn ở lại thêm vài ngày cơ!"

-Lương Viện nhìn cảnh đẹp ngoài cửa sổ, lưu luyến không nỡ bỏ đi.

Đại Lạt ma không trả lời Lương Viện, mà lại lẩm bẩm đọc một đoạn kinh văn mù mờ khó hiểu, giống như một câu thần chú gì đấy. Theo tiếng tụng kinh của Đại Lạt ma, trong lòng Makarov lại trào lên một dự cảm không lành. Lúc này, Hàn Giang đã mở miệng, phá vỡ đoạn kinh tụng long trọng và nghiêm trang: "Cảm ơn sự khoan đãi của ông và việc kể cho chúng tôi nghe rất nhiều chuyện liên quan tới kế tranh ngọc Tây Hạ, thế nhưng tôi vẫn có một chuyện không liên quan tới kế tranh ngọc muốn thỉnh giáo là: tại sao ông lại phản đối chuyện hôn nhân của em gái Hắc Vân?"

Đại Lạt ma nhìn Hàn Giang một cái, sau đó khẽ thở dài, giải thích: "Đó là vì Đảng Hạng, vì sự thanh tịnh của quốc thổ. Buổi sáng tôi đã kể rồi đấy, sau khi Tây Hạ diệt vong, tây bắc Tứ Xuyên là nơi đầu tiên mà rất nhiều người Đảng Hạng chọn để thoát thân, không chỉ đơn thuần là vì tình cảm và sự trốn tránh, mà đó cũng là sự chọn lựa thực tế vì đây là con đường nhanh gọn nhất. Bởi vậy, không chỉ có nhánh người Đảng Hạng chúng tôi đến đây, mà còn có rất nhiều người Đảng Hạng khác chạy tới phía tây Tứ Xuyên. Có thể nói, đây là nơi cư ngụ lớn nhất của người Đảng Hạng sau khi Tây Hạ bị diệt vong. Nhưng theo dòng thời gian trôi đi, người Đảng

Hạng ở phía tây Tứ Xuyên ngày càng ít đi. Khi tìm hiểu nguyên nhân, thì ngoài chiến loạn, bệnh tật, môi trường sinh tồn gian khổ ra, thì còn là vì do hôn nhân khác tộc..."

"Nhưng em gái Hắc Vân và người thanh niên đó đều là người dân tộc ông mà?" -Đường Phong nói xen vào.

" Mong hãy đừng ngắt ngang lời tôi nói, anh nói không sai, hai người họ đều là người địa phương, huyết quản của họ đều chảy dòng máu của người Đảng Hạng chúng tôi, bởi vậy họ mới chọn cái cách kết thúc sinh mệnh oanh liệt đến như pây Nhung, họ... những thanh niên ở đây đã chán ghét cuộc sống ở vùng núi này, chàng trai đó mấy năm trước đã trốn khỏi vùng núi, lần này trở về là muốn kết hôn với Bạch Vân, sau đó đưa nó đi đến với thế giới bên ngoài, bởi vậy..."

5

_Đường Phong rút cuộc đã hiểu rõ nguyên nhân tại sao em gái Hắc Vân lại nhảy vực, anh không thể không có chút phần nộ trước sự vô tình vô lý của Đại Lạt ma: "Thảo nào ông muốn phản đối hôn nhân của họ, hơn nữa còn không để người trong tộc biết về thân thế thực sự của họ, nhưng:đây lại là việc không thể nào khác, bởi theo dòng phát triển của lịch sử, rất nhiều dân tộc đã biến mất trong dòng sông dài của lịch sử. Thực ra, người Đảng Hạng vốn không bị diệt vong, mà họ đã hòa nhập vào các dân tộc Hán, Hồi, Khương, Mông... Đây là xu thế của lịch sử, không phải mình ông là có thể thay đổi được".

Đại Lạt ma nghe xong những lời Đường Phong nói, đột nhiên trở nên kích động, hét lên với Đường Phong: 'Không! Tôi không thể tha thứ cho những gì anh vừa nói, sức lực và thời gian của cả đời tôi đều dùng để duy trì sự kế tục của dân tộc Đảng Hạng. Đây điều mà ân sư của tôi cả đời theo đuổi, nên tôi không thể phụ những kỳ vọng của ông. Anh... anh không thể dựa vào mấy câu nói mà phủ nhận cả cuộc đời tôi".

Tất cả mọi người, bao gồm cả Hắc Vân đều bị tiếng hét thất thái của Đại Lạt ma làm cho sững sờ. Đường Phong hiểu rằng, những lời anh nói ban

này đã chọc đúng nỗi đau của Đại Lạt ma. Anh đang định xin lỗi ông thì Hàn Giang lại hiểu sai kéo Đường Phong lại nói nhỏ vào tai: "Đừng cãi nữa không để làm gì đâu, đừng có quên nhiệm vụ của chúng ta".

Hàn Giang giữ Đường Phong lại, tự mình mở miệng nói với Đại Lạt ma: "Xin lỗi, chúng tôi đã vô ý can thiệp vào cuộc sống yên bình của các ông, chúng tôi xin đón nhận lời cảnh báo của ông, nhanh chóng rời khỏi đây, nhưng, tôi vẫn muốn hỏi thăm ông một số tình hình liên quan tới Hắc Đầu Thạch Thất."

Đại Lạt ma đã bình tĩnh trở lại, chậm rãi nói: "Liên quan tới Hắc Đầu Thạch Thất? Anh không cần hỏi tôi, bởi vì tôi cũng chưa từng đến Hắc Đầu Thạch Thất. Tôi đã từng nói rồi, đó chỉ là một truyền thuyết, Hắc Đầu Thạch Thất có thật sự tồn tại hay không, đó cũng là một vấn đề. Tuy người Đảng Hạng chúng tôi vô cùng tin tưởng vào điều đó. hơn nữa nhánh người Đảng Hạng chúng tôi đây còn phải gánh vác trọng trách bảo vệ Hắc Đầu Thạch Thất. Nhưng đã bao nhiêu năm qua, vẫn chưa có ai từng tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất, nên không ai biết rốt cuộc là Hắc Đầu Thạch Thất ở đâu. A Ni Mã Khanh, đó có lẽ chỉ là một truyền thuyết xa xăm.

Đường Phong nghe xong những lời này của Đại Lạt ma, có chút thất vọng, nhưng anh đột nhiên nhớ tới tấm bản đồ da dê mà mình lấy được ở Phật điện lụp xụp tại Lang Mộc Tự hiện đang cất trong người. Biết đâu Đại Lạt ma lại biết về tấm bản đồ đó, biết đâu trên tấm bản đồ da dê đó có đánh dấu vị trí của Hắc Đầu Thạch Thất. Nghĩ tới đây, Đường Phong liền lôi tấm bản đồ da dê ra, đưa cho Đại Lạt ma, ai ngờ, câu trả lời của Đại Lạt ma càng khiến anh thất vọng hơn. Đại Lạt ma sau khi tỉ mỉ ngắm nghía tấm bản đồ da dê liền đáp: "Tôi biết một số văn Tạng cổ, nhưng, đây chỉ là một tấm bản đồ thông thường, niên đại cũng không xa lắm, bên trên vừa không đánh dấu Hắc Đầu Thạch Thất, cũng không có bất cứ manh mối có giá trị nào!"

Đường Phong không có được tin tức gì liên quan tới Hắc Đầu Thạch Thất từ Đại Lạt ma, không tránh khỏi thất vọng, anh đổi hướng suy nghĩ: đã không hỏi được gì thì thà đi sớm còn hơn. Đường Phong gật gù, hỏi Đại

Lạt ma: "Vậy được, chúng tôi đón nhận sự sắp xếp của ông, bao giờ đi?"
"Ngay bây giờ!" -Đại Lạt ma nói như đinh đóng cột. "Ngay bây giờ? Tại sao không đợi tới sáng mai?" -Đường Phong không hiểu.

"Bởi vì tôi cảm nhận."

"Nguy hiểm ư?"

"Đúng vậy, tôi để Hắc Vân đưa các anh đi, các anh có thể yên tâm về nó".
Đại Lạt ma nói tới đây, quay lại nói với Hắc Vân đứng bên cạnh: "Hắc Vân, bây giờ chúng ta ăn cơm thôi, các con ăn cơm xong là có thể lên đường sớm hơn".

Trong phòng lại yên ắng trở lại. Hắc Vân đảm đang chẳng mấy chốc đã chuẩn bị xong bữa cơm, nhưng mọi hình như đều không muốn ăn. Đường Phong ép mình nuốt vài miếng xuống bụng, ngẩng đầu nhìn nhìn Đại Lạt ma, rồi lại âm thầm nhìn Hắc Vân đang ăn cơm, có lời muốn nói, nhưng lời vừa kề miệng lại bị anh nuốt lại.

Đường Phong vừa ăn cơm, vừa sắp xếp lại đồ đạc anh mang theo bên mình. Đại Lạt ma đã đặt súng của ba người lên bàn, Đường Phong cầm khẩu súng ngắn 92 của mình lên, kiểm tra một lượt, không có vấn đề gì cả, chỉ có điều đạn trong băng đạn chỉ còn lại bốn viên. Anh lại xem súng cối Hàn Giang, tốt hơn của anh một chút, bên trong có bảy viên đạn. Vẫn là Makarov kinh nghiệm phong phú, băng đạn của khẩu súng ngắn Walther P5 9mm vẫn đầy ắp, Đường Phong nhủ thầm: đúng là gừng càng già càng cay!

6

_Đường Phong kiểm tra trang bị xong xuôi, nhìn Hàn Giang, rồi lại nhìn Đại Lạt ma đang trầm ngâm, đột nhiên anh hỏi: "Lẽ nào ông không muốn biết chúng tôi đã có được kệ tranh ngọc bằng cách nào?"

Đại Lạt ma lắc lắc đầu, chậm rãi nói: "Không cần hỏi, lại là một trận gió tanh mưa máu"

"Ồ! Sao ông lại biết là một trận gió tanh mưa máu?"

Đường Phong vô cùng bất ngờ.

"Bởi vì huyết chú đáng sợ, mỗi kệ tranh ngọc đều kèm theo một lời huyết chú!" -lời của Đại Lạt ma khiến mọi người đều ngừng nhai thức ăn.

"Ngài cũng biết huyết chú?" -Hàn Giang kinh ngạc hỏi.

"Đương nhiên, người nào biết sơ qua về kệ tranh ngọc cũng đều nghe qua huyết chú. Tương truyền lúc thái tử Ninh Lệnh Ca đâm chết Hạo Vương, đã chém một đao lên mũi Hạo Vương, Hạo Vương tuy bị thương nặng nhưng vẫn vô cùng uy nghiêm, ông trừng trừng nhìn Ninh Lệnh ca, chất vấn anh ta vì có gì mà giết vua giết cha. Ninh Lệnh ca kinh ngạc, sợ đến nỗi mất hết cả dũng khí để vung đao thêm lần nữa, chỉ biết hốt hoảng tháo chạy khỏi cung, kết quả bị Một Tạng Ngoa Bành giết chết. Hạo Vương máu chảy không ngừng, nhưng vẫn không thể tắt thở ngay tức khắc, trong giây phút cuối cùng của cuộc đời mình, người mà ông lo lắng nhất vẫn chính là Một Tạng mà ông yêu say đắm và Lương Tộ vẫn còn bọc trong tả lót. Dĩ nhiên, càng khiến ông lo lắng hơn nữa chính là tương lai của vương quốc. Trước khi chết, ở bên ông không chỉ có Một Tạng Thị bé Lương Tộ nằm trong lòng, mà còn có cả đại thần mà ông tin nhiệm nhất là Một Tạng Ngoa Bành và Ngôi Danh Lãng Ngộ. Sau lúc Hạo Vương mê man, khi đã giao phó lại mọi việc, cuối cùng ông đã kìm nén đau đớn, nói ra toàn bộ bí mật liên quan tới kệ tranh ngọc cho những người có mặt ở đó. Nói xong, Hạo Vương miệng trào máu tươi, đến lúc này mới thực sự quy tiên. Nghe nói là ngum máu cuối cùng của Vương Hạo đã bắn lên kệ tranh ngọc, nên tất cả những người biết về kệ tranh ngọc đều tin rằng trên kệ tranh ngọc đã dính máu của Hạo Vương và kèm theo lời huyết chú của ông".

"Hóa ra còn có truyền thuyết như vậy!" – Đường Phong thần thờ, nhưng anh lập tức lại nghĩ tới điều gì đó nên hỏi.

Đại Lạt ma: "Thiếu niên áo trắng mà buổi sáng ông nói sau này thì thế nào?"

Đại Lạt ma giải thích: "Nghe người đời trước kể thì thiếu niên áo trắng đó không ở lại, sau này anh ta lại đi tìm kiếm những kệ tranh ngọc khác, hy

vọng tới một ngày có thể tìm thấy mật thành trong sa mạc, có thể hoàn thành việc phục quốc đại sự, gây dựng lại hùng phong của Hạo Vương năm nào. Kể từ đó trở đi thì không còn tin tức gì của anh ta nữa, có thể anh ta đã chết trên đường tìm báu vật từ lâu cũng có thể cuối cùng anh ta đã từ bỏ con đường gian nan đó, ẩn cư tại sơn lâm. Tóm lại, thiếu niên áo trắng đó đã biến mất bất vô âm tín".

Đại Lạt ma nói xong những điều này, hình như còn cảm thấy nặng nề hơn, ông quay lại nói với Hắc Vân bên cạnh: "Hắc Vân, ta đã nghĩ đi nghĩ lại và cảm thấy thật là có lỗi với con. Ta không có gì để bù đắp cho con nên sẽ chỉ ra cho con một con đường tươi sáng vậy ! Nếu như con muốn ra đi, lần này sau khi ra ngoài rồi cũng không cần quay lại nữa.

Mấy người họ đều là người tốt, hãy tin ta, ta nhất định không nhìn nhầm đâu, nếu như sau khi con ra đi có gì khó khăn, họ sẽ giúp đỡ con".

Hắc Vân mắt ngấn lệ, nghẹn ngào: "Không! Sư phụ, con không rời xa thầy đâu".

"Ngốc ạ, con cũng nên đi xem xem thế giới bên ngoài"-Đại ma hiền từ nói.

"Nhưng... nhưng con đi rồi, ai sẽ chăm sóc thầy?" -Hai hàng nước mắt long lanh chảy dài trên má Hắc Vân.

Đại Lạt ma phẩy phẩy tay: "Con không cần phải chăm sóc ta nữa, ta cảm thấy mình đã đến giới hạn rồi, người Đẳng Hạng cuối cùng... từ nay trở đi, trên thế gian này sẽ không còn người Đẳng Hạng

Khi Đại Lạt ma nói ra hai câu cuối cùng, giọng nói đột nhiên cao vút lên, trở nên run rẩy, làm mọi người vô cùng kinh ngạc. Trong chính giây phút mọi người đang kinh ngạc đó thì một loạt tiếng súng nặng nề vang lên, đập vào màng nhĩ họ.

7

_Tiếng súng, là tiếng súng chọc thủng màng nhĩ khiến người ta sợ hãi!
Đường Phong, Hàn Giang và Makarov đều không nghe lầm, họ lập tức nhận thức ra: nguy hiểm thực sự đến rồi!

Pằng! Pằng! Pằng!... Một viên đạn xuyên thủng bức tường của ngôi nhà gỗ, bắn vào Phật đường, nội thất cũ kỹ trong Phật đường, đĩa trên bàn, thức ăn vẫn chưa hết đều bị làn đạn dày đặc bắn cho tung tóe. Hàn Giang và Makarov theo phản xạ nằm bò ra sàn nhà, Đường Phong cũng phản xạ rất nhanh, anh thấy Hắc Vân đang đứng ngây ra bên cạnh liền kéo cô xuống, đè lên bên cạnh người mình.

Phía đầu kia, tiếng hét hoảng hốt của Lương Viện tiếng tụng kinh của Đại Lạt ma vẫn vang vọng khắp Phật đường. Đường Phong nghe ra: kinh văn mà Đại Lạt đang đọc chính là đoạn kinh văn mơ hồ khó hiểu mà ông tụng sáng hôm nay. Makarov đang nhào người trên sàn nhìn thấy Lương Viện bên cạnh đang hoảng hốt cuống quýt, liền nhảy lên, ấn Lương Viện xuống sàn nhà.

Tiếng súng mỗi lúc càng thêm dồn dập, không có dấu hiệu gì là dừng lại. Hàn Giang quay đầu lại nhìn, Đại Lạt ma ngồi ngay ngắn trên sập, bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, không hề có ý né tránh. Hàn Giang quay người lại nhào tới gần trước mặt Đại Lạt ma, hét lên với ông: ông muốn mất mạng sao! Bò xuống! Bò xuống!"

Nhưng đáp lại anh chỉ có tiếng tụng kinh càng thêm thành kính của Đại Lạt ma. Hàn Giang đang định với tay ra kéo Đại Lạt ma thì pằng! Một viên đạn đã sượt qua lòng bàn tay Hàn Giang, cắm vào người Đại Lạt ma, ngay sau đó pằng! Pằng! Lại thêm hai viên đạn. áu đã thấm ướt chiếc áo cà sa màu đỏ trên người Đại Lạt ma, Hàn Giang đã không phân biệt được đâu là máu của áo cà sa, đâu là máu của Đại Lạt ma!

Người Đại Lạt ma trúng đầy đạn nhưng vẫn không ngừng tụng kinh. Hàn Giang bó tay, anh liếc ngay thấy súng ngắn trên bàn rồi thuận tay nhặt ba khẩu súng lên, ném hai khẩu cho Đường Phong và Makarov. Anh nắm chặt khẩu súng của mình, nhào tới trước cửa sổ gỗ của Phật đường. Lúc này, Lương Viện đã ngừng la hét, tiếng tụng kinh của Đại Lạt ma cũng không còn vang vọng nữa, tiếng súng bên ngoài hình như cũng dần dần dừng lại.

Hàn Giang liếc ra ngoài cửa sổ, năm sáu tên áo đen đội mũ chụp mặt tay

cầm súng, từng bước từng bước áp sát ngôi nhà gỗ. Anh lấy tay ra hiệu cho Đường Phong và Makarov, Đường Phong và Makarov lập tức hiểu ý. Hàn Giang phải chuẩn bị xong xuôi, từ từ tản ra khỏi Phật đường. Đường Phong và Makarov gật gật đầu với Hàn Giang. Makarov kéo Lương Viện, Đường Phong kéo Hắc Vân, bò bò ra khỏi Phật đường. Hắc Vân vẫn muốn đến kéo theo cả Đại Lạt ma đang thờ thoi thóp nhưng đã bị Đường Phong ép ản xuống. Đường Phong bịt miệng Hắc Vân, Hắc Vân ra sức gữ giữa, khóc lóc...

Đường Phong cứ thế lôi Hắc Vân ra khỏi Phật đường, Hàn Giang, Makarov và Lương Viện cũng tản ra ngoài. Hành lang bên ngoài Phật đường là một góc chết khai hỏa, mấy người đều đứng thẳng dậy, Hàn Giang khẽ nói: "Xem ra chúng ta bị bao vây rồi" -Sau đó, Hàn Giang quay lại hỏi Hắc Vân: "Ở đây còn đường thoát nào khác không?"

Hắc Vân khóc thút thít đáp: "Sân... phía dưới sân, cạnh núi có một đường cầu trên vách núi, người bình thường không biết được".

Hắc Vân vẫn chưa nói hết câu, Đường Phong đã vội vàng kéo tay Hắc Vân, sợ rằng cô ấy trong lúc kích động lại chạy quay trở lại Phật đường. Lương Viện thấy vậy, tóm ngay tay Đường Phong, điệu bộ tức khí phụng phịu. Đường Phong biết: đại tiểu thư Lương Viện này lại ghen rồi.

Lúc này, Hàn Giang khẽ mệnh lệnh: "Xem ra chúng ta chỉ còn con đường thoát này thôi. Mọi người cứ đợi ở đây để tôi đi xem thử trên sân còn có kẻ thù nào không".

Nói xong, Hàn Giang khom lưng bước nhanh tới trước cửa ngôi nhà gỗ, nhìn về phía sân ngoài cửa, trên khoảng cạnh vách núi không có người. Xem ra bọn áo đen này không hề biết sự tồn tại của đường cầu trên vách núi, không tấn công từ phía sau hoặc bắn tỉa hai bên cánh. Hàn Giang vẫy tay về phía mọi người đứng sau lưng, mọi người dồn lại phía sau cánh cửa. Hàn Giang ra lệnh: "Đường Phong cậu đưa Lương Viện và Hắc Vân tới đường cầu trên vách núi trước đi, tôi và Lão Mã sẽ yểm trợ".

Đường Phong vẫn muốn nói gì đó, nhưng thấy Hàn Giang đã chuẩn bị xuất

kích xong xuôi, nên Đường Phong lại thôi, anh một tay kéo Lương Viện, một tay dắt Hắc Vân, chỉ đợi Hàn Giang phá cửa xông ra.

Rầm! Hàn Giang đập tung cửa, lao ra như bay, rơi xuống khoảng sân trước cửa. Anh vừa mới rơi xuống đất, tiếng súng âm âm đã lại lập tức vang lên. Hàn Giang theo đà lăn một vòng, tựa vào phía sau một tảng đá, bắn trả. Cùng lúc này, Makarov lợi dụng có cánh cửa yểm hộ nên liền bắn về phía bọn áo đen, còn Đường Phong thì kéo Lương Viện và Hắc Vân, ba người khom lưng, lao nhanh ra khỏi cửa càn nhà gỗ...

8

_Lại là một loạt tiếng súng dồn dập khiến Lương Viện và Hắc Vân sợ hãi đến nỗi hét toáng lên, may mà có Hàn Giang và Lão Mã yểm hộ, Đường Phong và Hắc Vân chạy tới vách núi, nhảy xuống một tảng đá to, đạn không thể bắn tới đây, Đường Phong đứng thẳng lưng lớn tiếng hỏi Hắc Vân: "Đường cầu trên vách núi mà cô nói đâu?" Hắc Vân rẽ một bụi rậm bên vách núi ra, một đường cầu nhỏ hẹp xuất hiện trên vách núi. Quả nhiên có đường cầu trên vách núi! Trong lòng Đường Phong rất ngạc nhiên, anh nhìn đường cầu nhỏ hẹp uốn lượn quanh co giữa vách núi, dẫn thẳng tới phía dưới khe núi. "Đường cầu trên vách núi này dẫn tới đâu vậy?" -Đường Phong lại lớn tiếng hỏi.

"Dẫn xuống dưới vách núi, cạnh bờ biển, ở đó có con thuyền nhỏ, mọi người đi theo tôi" -Hắc Vân nói xong, dẫn đầu đi tới đường cầu trên vách núi đó. Những lời của Hắc Vân đã khiến Đường Phong sáng mắt lên, anh quay đầu lại nhìn khoảng sân phía trên vách núi, tiếng súng dần dần im ắng. Anh biết đạn của Hàn Giang và Lão Mã đều không còn nhiều nữa, anh định xông lên trên, nắm chặt khẩu súng trong tay, bên trong khẩu súng chỉ còn có bốn viên đạn mà thôi... Rốt cuộc, anh vẫn kìm nén được sự mạnh động trong lòng, theo Hắc Vân và Lương Viện nhảy lên đường cầu trên vách núi chỉ đủ cho một người đi. Đến cuối đường cầu trên vách núi, ở đây quả nhiên có một chiếc thuyền gỗ. Hắc Vân và Lương Viện nhảy lên thuyền, còn Đường Phong lại đứng trên bờ đá, khổ sở chờ đợi Hàn Giang và Makarov xuất hiện. Đột nhiên, anh nghe thấy một loạt tiếng súng dồn

đập, Đường Phong bất giác giật thót tim, lẽ nào Hàn Giang...

Tiếng súng càng lúc càng to, càng lúc càng gần, Đường Phong bỗng nhìn thấy một người chạy từ đường cầu trên vách núi xuống, là Hàn Giang, nhưng không thấy Makarov! Hàn Giang chạy tới phía trước, Đường Phong vội vàng hỏi: "Lão Mã đâu?"

Hàn Giang quay lại nhìn, thở hổn hển nói: " Lão... Lão Mã ban nãy còn ở đằng sau, bây giờ... tôi... tôi cũng không biết".

Đường Phong để Hàn Giang lên thuyền trước, còn mình thì ở lại trên bờ tiếp ứng, chẳng bao lâu sau, Makarov cũng xuất hiện trên đường cầu vách núi. Makarov đã không chạy nổi nữa rồi, dù sao ông cũng đã cao tuổi. Đường Phong bước nhanh từng bước dài, chạy lên phía trước đỡ Makarov gần như vừa kéo vừa lôi, rút cuộc cũng đưa được Makarov lên thuyền.

Năm người trên thuyền, đám người áo đen chụp mũ kín đầu màu đen cũng đã đuổi đến bờ, năm sáu nòng súng cùng lúc nhắm bắn vào chiếc thuyền nhỏ. Đây là một chiếc thuyền nhỏ không có động cơ, tất cả đều phải dựa vào sức người để đẩy đi, bốn người Đường Phong, Hàn Giang, Lương Viện và Hắc Vân đều dồn hết sức lực, cuối cùng cùng dần dần chèo được thuyền xa khỏi bờ

Pằng! Pằng! Pằng!. Đạn bắn liên hồi lên mặt nước sát mạn thuyền làm nước không ngừng bắn lên tung tóe. Lão Mã mệt đến nỗi ngồi bệt ra cũng giúp một tay chèo thuyền, mọi người bất chấp rừng súng mưa đạn, cuối cùng cũng chèo được thuyền ra giữa hồ. Tiếng súng dần dần im ắng, cả năm người đều mệt đến nỗi bò ra thuyền, mặc cho con thuyền chậm chậm trôi theo dòng nước chảy xuống hạ nguồn.

Không biết qua bao lâu sau, Đường Phong đang nằm bò ra thuyền bỗng nhiên lại lảm bảm: "Giờ thì rút cuộc tôi cũng đã hiểu, tại sao Hắc Vân hôm đó lại mất tích trên vách núi, hóa ra là chiếc..." -Đường Phong đang nói nửa chừng, bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, anh ngồi phất dậy, hét hoảng kêu lên: "Chết rồi!" -bỗng dưng Đường Phong kêu toáng lên như vậy nên ai cũng giật bắn mình, tất cả đều nhìn Đường Phong. Đường Phong vội hỏi

Hắc Vân: "Những người trong thôn thì sao? Thế này chẳng phải họ đã gặp họa rồi sao?"

Hắc Vân vừa nghe thấy Đường Phong hỏi về việc này, đã bình tĩnh hơn một chút, đáp lại: "Việc này anh không phải lo lắng, hôm qua sư phụ đã bảo mọi người trong tộc di tản hết rồi!"

Câu trả lời của Hắc Vân càng khiến mọi người kinh ngạc hơn. Đường Phong hỏi: "Hôm qua Đại Lạt ma đã tiên đoán trước được tai họa hôm nay rồi sao? Lẽ nào ông thật sự có thể đoán trước được tương lai?"

Nhắc đến sư phụ, mắt Hắc Vân lại ươn ướt, thút thít nói: "Hôm qua, sư phụ đã biết trong ba lô của các anh có kệ tranh ngọc. Ông nói với tôi và mọi người trong tộc rằng: các anh đã vì kệ tranh ngọc nên đến đây, vậy thì sự yên bình ở đây đã bị phá vỡ, huyết chú... huyết chú ấy sẽ linh nghiệm, vận đen sẽ lại lần nữa giáng xuống đầu chúng tôi. Vậy là, sư phụ bảo mọi người trong tộc hãy nhanh chóng di tản khỏi đây".

Đường Phong gật gù lại hỏi tiếp: "Đúng rồi, tôi luôn muốn hỏi cô, đường ra khỏi núi chỗ các cô ở đây tổng cộng có mấy đường? Những người trong tộc các cô di tản chắc không phải qua cái hang động mà chúng tôi tới đây chứ?"

"Dĩ nhiên không phải, đường vào núi nơi chúng tôi ở có hai con đường, một đường là hang động mà các anh đến, một đường khác phải vượt qua rất nhiều núi lớn mới đi ra được, hai con đường này đều không dễ đi. Người trong tộc di tản là đi bằng đường núi, mà bất luận là đường nào đi nữa thì cũng đều bắt buộc phải do người biết đường dẫn đi mới có thể ra ngoài được, nếu không thì chỉ sai một chút cũng sẽ bị lạc đường, cuối cùng không bị bầy sói tha thì cũng kiệt sức mà chết. Các anh có thể từ trong động đi ra đã là vô cùng may mắn rồi".

"Nghe đã thấy sợ rồi! Vậy thì chúng ta bây giờ nên đi đường nào?" - Đường Phong hỏi.

"Bây giờ thì chúng ta không thể đi đường núi đó nữa, chỉ còn mỗi đường hang" - Hắc Vân đáp.

"Cái gì? Vẫn phải chui vào trong hang động đó?" Lương Viện hốt hoảng. Đường Phong, Hàn Giang và Makarov tuy không hét lên kinh ngạc, nhưng vừa nghe thấy đi vào trong động thì đầu cũng căng như dây đàn. Cái hang động đáng sợ đó đã khiến họ khổ sở gần chết, nhưng giờ thì cũng chẳng còn cách nào khác, đành phải vào trong đó lần nữa may ra còn có một con đường sống.

Trong lúc nói chuyện, con thuyền nhỏ đã trôi đến trước hang động phía hạ nguồn, nhìn cửa động tối thui, lòng mọi người bất giác thất lại.

Chương 19 : Lại vào hắc động

1

__ Khi tia sáng cuối cùng mất hút phía sau lưng, Đường Phong biết rằng họ đã lại lần nữa đi vào hang động tối đen và sâu thẳm đáng sợ này, nên tốc độ rõ ràng chậm lại Đường Phong nhìn trái, nhìn phải, hỏi Hắc Vân: "Nước hồ chảy ra từ động này sao?"

Hắc Vân đáp: "Vâng, nhưng không chỉ có hang động cả nước ngầm trong những khe đá xung quanh, và cả nước trên tuyết sơn tan ra nữa".

"Chúng ta hiện giờ chắc là an toàn rồi nhỉ?" – Lương Viện thấy đằng sau không có truy binh, thở phào nhẹ nhõm.

"Không nên lơ là cảnh giác, đối thủ của chúng ta không đơn giản. Mọi người nghỉ xem, lúc ta vào trong động đã cắt đuôi được chúng, sao chúng lại tìm được đến đây?" -Hàn Giang vẫn duy trì cảnh giác cao độ.

Đúng vậy, ở đây chỉ có hai con đường vào trong núi, họ... " trong lòng Đường Phong nghi vấn vẫn trùng trùng.

Không còn ai nói chuyện nữa, không khí trong hang im lìm chết chóc, chỉ còn lại tiếng nước chảy. Sau hơn mười phút khó nhọc chèo thuyền tiến lên phía trước. Hàn Giang phát hiện nước càng lúc càng nông, thuyền gõ gần như mắc cạn, anh lại ra sức khua hai mái chèo, mái chèo chạm vào đá trúng ngỗng dưới đáy sông.

"Thuyền mắc cạn rồi, chúng ta phải xuống thuyền thôi" -Hàn Giang chưa kịp cất lời, Hắc Vân đã nói trước với mọi người.

Mọi người nhảy xuống thuyền, chỉnh đốn lại hành lý, sau năm phút lội nước tiến lên phía trước, đại sảnh trụ khí ngất hùng vĩ lại hiện lên trước mặt mọi người. Đường Phong chỉ vào mấy chục chiếc cột đá trong đại sảnh, nói với Hắc Vân: "Những thứ này chính là kiệt tác của tổ tiên các cô?"

Hắc Vân ngược nhìn trụ cột hùng vĩ, đáp: "Tôi không biết, tôi cũng mới biết về những chuyện của tiên trước đây sư phụ chưa từng nói với chúng

tôi, ông chỉ lập đi lập lại với chúng tôi rằng: chúng ta không giống họ".

"Không giống? Tôi thấy chẳng có gì khác cả! Đại lạt ma vì muốn duy trì dân tộc Đảng Hạng mà làm như thế không công bằng với các cô, các cô cũng nên có quyền lựa chọn cuộc sống của mình" -Đường Phong nói.

Hắc Vân nghe những lời Đường Phong nói, trầm ngâm im lặng, ngược lại Hàn Giang thì lườm anh một cái: "Người cũng đã chết rồi, cậu còn nói những điều đó để làm gì! bây giờ chúng ta cần nhanh chóng ra khỏi đây, vượt trước đối thủ của chúng ta tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất, để có được tranh ngọc thứ hai.

Trong lúc nói chuyện, mọi người đã đến phía trước thác nước, Đường Phong bật đèn pin và vẫn muốn tiếp tục vào trong đại sảnh trụ cột gỗ nghiêng, Hắc Vân liền gọi giật anh lại.; "Chúng ta không nên làm phiền những linh hồn đã chết đó"

Giọng Hắc Vân đột nhiên trở nên khàn đặc và uy nghiêm, giống như một nữ vương bất khả xâm phạm vậy.

Mọi người cùng đổ dồn ánh mắt kinh ngạc về phía Hắc Vân, bản Hắc Vân cũng cảm thấy giọng mình biến đổi, đầy kinh ngạc, Đường Phong nói: "Hắc Vân, sao giọng cô ban nãy lại thay đổi thế?"

Hắc Vân hoảng hốt lắc lắc đầu: "Tôi cũng không biết, ban nãy sao lại.." - lúc này, giọng Hắc Vân hình như đã trở lại như bình thường.

"Được rồi Hắc Vân, bây giờ chúng ta nên đi đường nào?" -Hàn Giang hỏi Hắc Vân.

Hắc Vân chỉ vào thác nước, nói: "Ban nãy tôi đã nói rồi đây có hai con đường vào trong núi, một là đường núi, hai là đường hang động này..."

‘Lẽ nào chúng ta lại giống như lúc đến phải xuyên qua bao nhiêu là động?'
-Lương Viện nghĩ tới đây liền cảm thấy sợ hãi khôn cùng.

"Tôi không biết lúc mọi người đến đây đi đường nào, nhưng tôi đưa mọi người đi đường này là đường gần hơn so với đường núi kia, do không

muôn quây nhiễu linh hồn của tổ tiên chúng tôi, bình thường thì vốn không có ai đi đường này cả!" -Nói xong, Hắc Vân dẫn mọi người vòng qua thác nước lớn đến phía sau thác nước.

2

Đường Phong đứng phía sau thác nước, phát ra những âm thanh ầm ầm, đập thình thình vào màng nhĩ anh. Anh nhìn màn nước trước mặt, bỗng nhiên có cảm giác dường như đang cách biệt với một thế giới khác. Lúc đến, vòng qua thác nước, họ đã đi vào lãnh thổ của người Đảng Hạng cuối cùng. Hiện giờ, họ lại quay lại phía sau thác nước, sắp rời khỏi đây...

Đúng lúc Đường Phong đang suy nghĩ miên man Hắc Vân cúi người xuống, mò thấy một cột đá trông rất bình thường, chỉ thấy Hắc Vân ra sức di chuyển cột đá đó rồi điều thần kỳ đã xảy ra -một tiếng "ầm ầm" vang lên, phía sau màn nước, một cánh cổng đá mở ra, một cửa động tối đen sâu hun hút hiện lên trước mắt mọi người.

Ai nấy đều vô cùng kinh ngạc, Lương Viện ngạc nhiên đến nỗi đứng ngây ra một chỗ, thần thờ lẫm lẫm không ngờ ở đây lại có một cánh cổng đá, xem ra không cần phải chui vào hang động nữa rồi"

Hàn Giang đưa đèn pin của mình cho Hắc Vân. Hắc Vân cầm đèn pin đi vào trong cửa động nhỏ hẹp trước. Đây là một đường hầm trong núi. Đường Phong cầm đèn pin soi lên vách động, nói: "Trên vách động rõ ràng có vết tích con người gọt giũa, xem ra lại là một kiệt tác của người Đảng Hạng nữa rồi".z

Hàn Giang nghe thấy Đường Phong nói vậy, khẽ hắng giọng một tiếng như thảm trong bụng: cái gã thư sinh này lại thế rồi, đến lúc này mà cũng không quên nghiên cứu khảo chứng, -còn điều anh quan tâm hiện giờ là: "Đường hầm này dài bao nhiêu mét?"

Hắc Vân trả lời: "Không dài, nhưng cũng không ngắn, các anh đi theo thôi thì sẽ biết".

Mọi người đi sau Hắc Vân, luôn lách mới đi được, đường hầm này lúc

rộng lúc hẹp, dưới chân cũng lúc cao lúc thấp mập mờ, không có ngã rẽ, rất thông gió, điều này cho thấy đầu bên kia nhất định là có một cửa hang lớn. Nhưng, người đi được khoảng nửa tiếng mà vẫn chưa tới cửa động bên kia, ngược lại trước mắt còn xuất hiện một ngã rẽ.

Hắc Vân không chút do dự đi vào ngã rẽ đó, đồng thời nói với mọi người phía sau: "Mọi người bám sát theo tôi, chúng ra đến nơi rồi".

Đi vào ngã rẽ, Đường Phong cảm nhận rất rõ đường dưới chân đang hướng lên trên, đường hầm cũng càng lúc rộng ra. Lại thêm một ngã rẽ, Hắc Vân lại dẫn mọi người đi vào trong đó, ngã rẽ này rõ ràng nhỏ hẹp hơn đường hầm ban nãy, có đoạn đường mọi người còn phải khom lưng đi qua. Trong đường hầm này, không khí lưu thông rất kém, mọi người đều hỏn hển, cảm thấy rất khó thở. Đường Phong nghi ngờ hỏi Hắc Vân: "Không phải chứ, con đường nhỏ ban nãy càng đi càng rộng, không khí lưu thông cũng tốt, sao đường này càng đi càng hẹp vậy, không khí cũng rất tệ!"

Hắc Vân đáp: "Không sai, ngã rẽ ban nãy là để dụ những người lạ đi nhằm vào đây, anh có biết ngã rẽ đó dẫn tới đâu lắc lắc đầu, Hắc Vân rất bình tĩnh giải thích: Ngã rẽ đó, nếu như cứ đi thẳng xuống thì sẽ là tổ dơi hút máu".

Trong đầu Đường Phong, Hàn Giang, Lương Viên, Makarov lập tức hiện lên cảnh tượng lúc họ tới đã gặp nghìn hàng vạn con dơi. Đường Phong kinh ngạc nói những con dơi đó là dơi hút máu?"

"Đúng vậy, chúng chính là ma quỷ của hang động, sống thành bầy đàn, hàng nghìn hàng vạn con dơi, nên là ai vào nhằm hang động thì hầu hết đều khó mà thoát được sự công kích của chúng".

Nghe Hắc Vân nói vậy, mọi người lúc này mới rùng mình. Hoảng loạn, kiệt sức, cộng thêm khó thở, bước chân của mọi người đều trở nên chậm chạp hơn, nhưng cửa động mà Hắc Vân nói vẫn chưa thấy xuất hiện. Ngược lại Hắc Vân vẫn đi phăm phăm, càng đi càng nhanh, mọi người chỉ biết tự cố gắng lấy lại tinh thần, bám sát theo sau Hắc Vân.

Đường hầm càng đi càng nhỏ hẹp, Đường Phong cảm thấy khó thở, anh ra

sức kéo Lương Viện yếu đuối để tránh cho cô ấy khỏi tụt lại phía sau. Anh cảm thấy nghẹt thở, đúng vậy, cảm giác nghẹt thở! Anh cảm thấy mình sắp... Anh quay đầu lại nhìn Lương Viện, mặt Lương Viện do thiếu oxy nên đã trắng bệch. Đúng lúc này, một cơn gió mát ập tới mang theo không khí tươi mới xộc thẳng vào hang động.

3

"Cửa động! Là cửa động!" -Đường Phong vui mừng khôn xiết, một cửa hang bị cây khô và cỏ dại che lấp hiện ra trước mắt mọi người. Tất cả mọi người đều vội vã lao ra khỏi đường hầm, nằm bò lên những cành thông mềm mại và rêu xanh tham lam hít thở không khí tươi mới.

Bầu trời bên ngoài đã ngập tràn sao sáng, Đường Phong nằm trên những cành thông mềm mại cùng rêu xanh, nhìn những ngôi sao chốc chốc lại hiện lên qua những khe hở của tán thông. Anh muốn nằm như vậy, nằm mãi như vậy, nhưng bộ não đã hồi phục đủ oxy lại nói với anh rằng: không được! Đây là đâu? Có nguy hiểm gì không? Đường Phong ngồi phắt dậy, bắt đầu quan sát cảnh vật xung quanh, bốn bề là rừng sâu tối đen bạt ngàn, từng rặng thông không biết đã sinh trưởng bao nhiêu năm ở đây, che kín bầu trời, thân cây to lớn, nhỏ nhất cũng phải ba bốn người ôm. Đêm qua tuyết rơi nhưng ở đây không để lại mấy vết tích. Lẽ nào đây chính là đường thoát ra ngoài mà Hắc Vân nói, tại sao ở đây không có tuyết rơi?

Hắc Vân nhận ra sự nghi hoặc trong lòng Đường Phong, giải thích: "Hiện giờ chúng ta đã vượt qua một ngọn núi lớn phía bờ bên kia hồ nước, nhìn ở đây thì thấy đêm qua không có tuyết rơi".

"Nhưng trong rừng nguyên sơ thế này lấy đâu ra đường ra ngoài?" -Đường Phong hỏi

"Các anh không phải lo lắng, có đường, chỉ có điều bây giờ trời tối, chúng ta không thấy được thôi, tôi thấy mọi người đều mệt rồi, hay là nghỉ ngơi chút đã, sáng sớm mai chúng ta sẽ lại xuất phát".

Lương Viện yếu ớt cũng đang có ý đó, cơ thể của Makarov cũng không còn

đu sức để ông gồng lên đi tiếp, còn Đường Phong và Hàn Giang lại có chút bất an, Phong cảnh giác nhìn xung quanh, không thể không lo lắng, nói:

"Tôi thấy ở đây vẫn chưa được an toàn, ngộ nhờ..."

"Không phải lo, bọn người đó chắc chắn không thể tìm được đến đây đâu! Ở đây chắc là an toàn!" – Câu trả lời của Hắc Vân rất cuộc đã thuyết phục được Đường Phong và Hàn Giang, tuy trong lòng họ vẫn chưa thực sự yên tâm.

Hắc Vân lại tiếp tục giải thích: "Bây giờ bên ngoài rất lạn

h, nhưng chúng ta không thể nhóm lửa, bởi vậy chỉ có thể chọn chỗ này, mọi người đều vào trong động ngủ, nhất định phải nghỉ ngơi cho tốt, sớm ngày mai sau khi xuất phát thì sẽ không còn cơ hội ngủ nữa đâu".

Mọi người nghe Hắc Vân nói có lý, vậy là năm người lại vào trong động, nằm co ro trong cửa hang, cuộn chặt quần áo vào để ngủ.

Hàn Giang trước khi ngủ kiểm tra lại súng của mình, trận đấu súng ban chiều đã làm hao tổn hết cả bảy viên đạn mà anh có. Súng của Makarov cũng hết đạn, chỉ có súng của Đường Phong là vẫn còn lại bốn viên đạn, nên anh lấy lại súng của Đường Phong, đặt bên cạnh mình. Đường Phong không ý kiến gì cả, bởi anh biết rõ, trong thời khắc nguy hiểm thế này, bốn viên đạn còn lại này nằm trong tay Hàn Giang là hợp lý nhất.

Liên tục leo trèo khiến tất cả mọi người đều cảm thấy mệt mỏi nhưng Hàn Giang vẫn gắng gượng nói với Đường Phong:

"Năm người chúng ta không thể ngủ hết, ngộ nhờ nguy hiểm, chúng ta mà bị chúng tìm thấy thì sẽ không biết kết cục ra sao. Đường Phong, hai chúng ta lần lượt phụ trách canh giới, ai canh chừng thì súng đặt chỗ người ấy, nửa đêm trước, cậu, nửa đêm sau, tôi! Có ý kiến gì không?"

"Không!" -Đường Phong gật gật đầu.

"Được! Vậy thì sắp xếp vậy nhé..." -Hàn Giang vẫn chưa nói xong, Makarov liền nói xen vào: "Tại sao không có tôi? Hàn! Lẽ nào cậu vẫn chưa tin tưởng tôi sao?"

Hàn Giang nhìn Makarov, thẳng thắn không chút e dè: "Sức khỏe của ông... ổn không?"

"Sức khỏe của tôi không bằng các cậu, nhưng xin hãy tin vào kinh nghiệm và năng lực của tôi, nếu như ba chúng ta lần lượt đảm nhiệm cảnh giới thì mỗi người đều có thể ngủ thêm một lúc, ngày mai sẽ không còn cơ hội ngủ nữa! Nếu như cậu không yên tâm về sức khỏe của tôi, có thể để tôi canh nửa đêm trước, tôi nghĩ lúc đó bọn áo đen chắc vẫn chưa thể phát hiện ra chúng ta đâu!" - Tính cố chấp của Makarov lại trỗi dậy.

Hàn Giang ngẫm nghĩ, thấy Makarov nói cũng có lý, nên đã phân công lại: "Vậy được, nửa đêm trước do Lão Mã đảm nhiệm cảnh giới, nửa đêm sau thì là Đường phong, tôi thì trực khúc giữa, mọi người không ý kiến gì chứ?"

Mọi người cùng nhìn nhau, không ai nói thêm gì nữa. "Vậy được, cứ thế mà làm nhé!" -Nói xong, Hàn Giang đưa khẩu súng ngắn 92 chỉ còn lại bốn viên đạn cho Makarov.

4

_Rừng rậm tối đen tĩnh mịch yên ắng, trong cửa hang, Hắc Vân, Lương Viên đã ngủ say, Đường Phong và Hàn Giang hình như cũng đã ngủ. Makarov tắt đèn pin, bởi vì đèn pin cũng sắp hết, nên bắt buộc phải tiết kiệm. Tia sáng cuối đã biến mất, bốn bề tối đen như mực, yên ắng chết chóc, đột nhiên, tiếng sói hú đã lâu lắm rồi chưa nghe thấy lại vọng lại, hơn nữa lần này lại ở trong rừng rậm gần đây. Tiếng đó thảm thiết như ừng vậy, đáng sợ như ừng vậy, từ xa tới gần khiến người ta dựng cả tóc gáy.

Makarov ngồi trong bóng tối cảnh giác nắm chặt súng trong tay, chỉ có như vậy, sự lo lắng bất an trong ông mới có thể cảm thấy chút an ủi. Đây là bản tính của quân nhân, trên chiến trường tàn khốc, một thân mình ở tử địa, một thân một mình tác chiến, không có hỗ trợ, không có phương hướng, không có chiến hữu, không có chi viện, chỉ có mình mình; trong thời khắc này, toàn thế giới đều đã không đáng để tin cậy, chỉ có khẩu súng trong tay mới là bằng hữu đáng tin cậy nhất của người chiến sỹ.

Tiếng sỏi hú đáng sợ từng hồi từng hồi vọng lại, Makarov nhìn chăm chú về phía rừng rậm tối đen ngoài cửa động đột nhiên, một giọng nói quen thuộc cất lên bên cạnh ông: "Ở đây lạnh quá, xem ra đêm nay cháu không ngủ được rồi !"

Là giọng của Đường Phong, Makarov quay lại nhìn, Đường Phong dụi dụi mắt, từ trong cửa động bò ra. Makarov cũng ra ngoài theo: "Sao không ngủ được?"

Đường Phong gật gật đầu, nói: "Thà chúng ta nói chuyện còn hơn, nhân tiện thỉnh giáo bác một số chuyện".

"Thỉnh giáo tôi? Chuyện gì?" -Makarov ngạc nhiên.

Bác có thể kể cho cháu nghe, bác đã gia nhập vào KGB thế nào không? Hôm trước ở bên hồ Thất Sắc Cẩm Hải, cháu nghe thấy hình như bác kể rằng mình gia nhập KGB là do rất lớn tới kế tranh ngọc, có phải vậy không ạ?" -Đường Phong hỏi Makarov.

Makarov chậm chậm tựa vào một thân cây thông, thở một tiếng, nói: "Đúng vậy, chính là kế tranh ngọc này đã thay đổi số phận của tôi. Tôi vốn dĩ phục vụ tại trại trinh sát tập đoàn thứ 39 khu quân sự Baikal, quân hàm chỉ là một chuẩn úy, sỹ quan quèn, còn chưa tới sỹ quan. Tôi đóng quân tại một địa phương giáp biên giới Trung -Liên. Một lần, cấp trên nói muốn tuyển ba sỹ quan có năng lực, có khả năng dã ngoại sinh tồn tốt để thi hành một nhiệm vụ đặc biệt. Lúc đó tôi trẻ trung, dồi dào sinh lực, thích ra ngoài bay nhảy nên đã ghi tên tham gia tuyển chọn. Cuối cùng tôi và hai chiến hữu khác đã được chọn tham gia nhiệm vụ đặc biệt lần đó".

"Nhiệm vụ đặc biệt ? chính là đội thám hiểm khoa học liên hợp Trung -Liên?" -Không biết từ lúc nào, Hàn Giang cũng đi ra khỏi hang núi, xuất hiện phía sau lưng Makarov.

Makarov nhìn nhìn Hàn Giang, nói: "Đúng vậy, chính là nhiệm vụ lần đó, tôi đã nhìn thấy bức ảnh của kế tranh ngọc này. Cũng chính vì nhiệm vụ lần đó, cuộc đời tôi hoàn toàn thay đổi và gia nhập vào KGB, vừa nói đến

đây, tư duy của Makarov bất giác quay trở về chuyến thám hiểm đáng sợ nửa thế kỷ trước...

Được cứu từ biên giới Trung-Mông, Makarov nằm trong viện nửa tháng, sự đau đớn trên cơ thể tuy đã bình phục, nhưng ác mộng đáng sợ vẫn luôn luôn đeo bám anh. Vừa mới tỉnh lại, Makarov phát hiện ra mình bỗng dưng mất đi tự do, trước cửa phòng bệnh tất cả đều đổi thành lính đặc nhiệm của KGB. Những chiến hữu và thủ trưởng tươi cười thường đến thăm nom anh không còn thấy đâu nữa, xung quanh không còn nấy một bóng người nói chuyện với anh. Anh không hiểu tại sao lại thành ra như vậy, bản thân mình rốt cuộc đã làm sai điều gì? Makarov, chàng thanh niên năm đó mới ngoài 20 tuổi tưởng như sắp bị trầm cảm đến nơi.

Sau một tuần bị giày vò, Makarov được đưa tới Matxcova, anh ngồi trên một chiếc xe con cao cấp Zil bên là sỹ quan KGB mặc áo khoác đen, mặt nghiêm nghị. Zil chở họ qua phố lớn ngõ nhỏ của Matxcova, Makarov trong lòng thấp thỏm không yên, anh cảm giác bản thân mình lúc này giống như một phạm nhân. Lần này muốn đưa tôi đến đâu đây? Nhà giam? Tòa án quân sự? Tôi đã phạm tội gì? Tại sao lại đối xử với tôi như vậy? Tôi chỉ thực hiện mệnh lệnh của cấp trên thôi mà, sao lại thành thế này?

Dần dần một tòa nhà màu vàng xuất hiện trong tầm mắt của Makarov. Đây là đâu? Makarov quay đầu lại nhìn biển đề tên đường, phía trước là quảng trường Lubyanka. Á! Số 11 khủng khiếp của quảng trường Lubyanka, tổng bộ của KGB! Tim Makarov đập càng lúc càng nhanh, trán lấm tấm mồ hôi, anh nhớ tới Beria, nhớ tới "vụ đại thẩm sát" vào những năm thập niên 30, rất nhiều người vô tội đã bị đưa vào đây và đã vĩ mất tích trên thế gian này, trong đó cũng có cả bản thân Beria. Bức tượng của Dzerzhinsky trước quảng trường Lubyanka càng lúc càng gần, càng lúc càng rõ nét, cao to, uy nghiêm, không nể tình ai, đây chính là Dzerzhinsky, đây chính là KGB! Makarov đột nhiên phát hiện ra trên khóc miệng sỹ quan KGB bên cạnh bất giác lộ ra nụ cười khó mà đoán biết, điệu cười nhạt đó khiến anh nổi da gà. Zil đi vào Lubyanka từ cửa sau, đỗ lại trong sân. Điều làm Makarov ngạc nhiên là bản thân anh không lập tức bị áp giải xuống xe, mà chỉ thấy

sĩ quan ngồi trên ghế lái phụ xuống xe rồi đi rất nhanh về phía tòa nhà. Makarov nhìn theo bóng dáng của viên sĩ quan, không biết số phận đang đợi mình sẽ thế nào.

5

__ Chẳng bao lâu sau, vị sĩ quan đó quay lại xe, lệnh cho lái xe: "Điện Kremlin Matxcova" - Tài xế rất ngạc nhiên trước lệnh của sĩ quan, hỏi lại: "Điện Kremlin Matxcova?"

"Đúng vậy, điện Kremlin Matxcova, số 1 không ở tổng bộ, ông nói rồi, ông muốn gặp gỡ khách mời của chúng ta luôn và ngay" - Nói xong, viên sĩ quan quay lại nhìn Makarov một cái.

Zil đi ra khỏi Lubyanka, lao tới điện kremlin Matxcova cách đó không xa. Makarov không ngờ hóa ra mình lại lượn một vòng trong lòng KGB rồi lại ra ngoài nhưng anh vẫn không hết tuyệt vọng về khả năng được sống bởi nơi tiếp theo mà anh sắp phải tới càng khiến tim anh đập còn nhanh hơn - điện Kremlin Matxcova. Anh chưa từng nghĩ rằng, một ngày nào đó bản thân mình lại có thể vào đây. Số 1 là là ai? Tại sao ông ta lại nóng vội gặp mình đến như vậy?

Vác theo một bụng nghi ngờ, Makarov và những người đi cùng sau khi đi qua rất nhiều cửa kiểm soát đã đến đại sảnh vàng ngọc huy hoàng, sau này makarov hiểu rằng, đại sảnh này chính là đại sảnh George nổi tiếng, nơi thường cử hành những hoạt động quốc gia quan trọng đại sảnh vừa đủ 1000 mét vuông, chỉ có makarov và ba sĩ quan KGB kia. Ba sĩ quan ngồi trên ghế, lưng thẳng tắp bất động, lặng lẽ chờ đợi nhân vật lớn xuất hiện. Makarov tò mò nhìn xung quanh đại sảnh. Trên trần đại sảnh chín chùm đèn pha lê khổng lồ khiến Makarov không khỏi thán phục. Trên bốn bức tường quanh đại sảnh, ánh vàng rực rỡ có khắc rất nhiều chữ, Makarov tỉ mỉ quan sát, hình như là họ tên của một số người, anh tò mò hỏi sĩ quan "Trên tường khắc tên những ai vậy?"

Sĩ quan liếc Makarov một cái, đáp: "Họ tên trên tường đại sảnh George là họ tên của những tướng sỹ đã sinh khi chiến đấu chống đại quân Napoleon

xâm lược Nga năm 1812.."

Sĩ quan vẫn chưa nói xong, một bên, một bên cánh công đại sảnh George đã mở ra, ba sĩ quan di chuyển đôi chân đứng thawnge dậy, Makarov hiểu rằng: nhân vật lớn đã xuất hiện rồi.

Makarov cũng đứng dậy," đang tiến đến trước mặt xem ra chỉ ngoài 40 tuổi, dáng người gầy gò, nhưng lại toát lên vẻ nhanh nhẹn. Hình tượng của nhân vật lớn này thật khác xa so với một nhân vật lớn bụng phệ, cao tuổi mà Makarov tưởng tượng trong đầu.

Makarov cảm thấy nhân vật lớn trước mặt có chút quen quen, có thể anh đã từng nhìn thấy trên báo, hoặc là tranh chân dung, nhưng không thể nhớ ra được là ai. Trong quân đội, Makarov không phải là người quan tâm tới lãnh đạo, hay là người quan tâm tới chiều hướng phát triển của matxcova, anh chỉ muốn làm tốt việc của mình, sống tốt với mẹ, không phụ công hi sinh của cha trong chiến tranh vệ quốc.

"Nhân vật lớn" bước tới trước mặt mọi người, giống như thần thánh không thể xâm phạm, làm Makarov cảm thấy áp lực chưa từng thấy từ trước tới nay. "Xin chào đồng chí Makarov, tôi là Shelepin'-Lời nói của nhân vật lớn bình tĩnh mà hòa nhã gần gũi.

Shelepin! Một người giỏi giang, có quyền thế nhất Liên xô, năm ông 24 tuổi đã bước chân vào chính đàn, 40 tuổi đã trở thành người nắm quyền của KGB. Ông còn là uye viên bộ chính trị, tổng bí thư trung ương Đảng. Bất luận là trong thời đại Stalin hay là thời đại của Khrushchev, ông vẫn luôn thăng tiến nhẹ nhàng trong từng lần giao chiến quyền lực, và cho đến nay shelepin vẫn duy trì được kỷ lục toàn thắng, nên mọi người tự tặng cho ông một biệt danh: nhân vật thủ đoạn cứng rắn Shurik"; cũng rất nhiều người tin rằng ông sẽ là lãnh đạo cao nhất tương lai. Một nhân vật như vậy mà lại nóng lòng muốn gặp mình?

Makarov có chút bối rối không biết nên làm gì, anh kính cẩn thực hiện một nghi thức quân đội không được chuẩn xác lắm, nói: "Ivan Petrovich Makarov, chuẩn úy trại trinh sát tập đoàn thứ 39 khu quân sự Baikal".

Shelepin phẩy phẩy tay: "Không cần phải như vậy, tôi không phải là cấp trên của anh" -ngừng một lúc, Shelepin lại nói: "Anh đi theo tôi." -Nói xong, shelepin bỏ lại mấy sĩ quan KGB đứng đó, dẫn Makarov đi ra khỏi đại George vàng ngọc huy hoàng.

6

_Đi qua hành lang, đến một văn phòng, Shelepin ra hiệu cho Makarov ngồi xuống. Đợi tới khi hai người yên vị, Shelepin mở lời trước: "Đừng trách người của chúng tôi, đó đều là để bảo vệ anh, cũng là để bảo mật. Sức khỏe anh ổn chưa ?"

"Cơ bản đã hồi phục rồi."

Shelepin gật đầu: "Có lẽ anh vẫn chưa biết, hành động Hắc Thành lần này là do tôi đốc sức chỉ đạo, bởi vậy tôi cố ý mời anh đến Matxcova, muốn anh kể cho tôi nghe toàn bộ quá trình hành động, đặc biệt là tình hình lúc cuối cùng xảy ra sự cố"

"Tại sao đích thân ông lại nói chuyện với tôi?" -Makarov không sao hiểu nổi.

"Bởi vì tôi không muốn có thêm nhiều người biết về hành động lần này, sau đây mời anh hãy kể cho tôi nghe."

"Quá trình? Thật ra tôi chỉ là một quân nhân. Tôi và hai chiến hữu của tôi được cấp trên chọn lựa, nhiệm vụ chỉ là đi bảo vệ an toàn cho đội thám hiểm khoa học, những giáo sư, chuyên gia của đội thám hiểm khoa học trên đường đi phát hiện ra những gì? Nghiên cứu những gì? Tôi thật sự không rõ, thậm chí đến cả mục đích của lần hành động này tôi cũng không biết."

Vậy thì chắc anh cũng phải từng nghe thấy họ nói chuyện những gì chứ?"

Makarov lắc lắc đầu: "Kể cả tôi có nghe được các chuyên gia nói chuyện đi chăng nữa thì cũng không hiểu. Thứ nhất, tôi vốn không hiểu những thứ thuộc chuyên ngành của các ông ấy, thứ hai tôi không hiểu tiếng Trung, mặc dù trước khi đi tôi có học qua được chút tiếng Trung, nhưng chỉ là những từ ngữ thông dụng đơn giản, thế nên..."

"Anh đúng thật là một người thật thà, chỉ biết đến nhiệm vụ của mình"- Shelepin bó tay nở một nụ cười.

"Đúng vậy trong quân đội tôi đã được giáo dục là phải phục tùng mệnh lệnh, hoàn thành nhiệm vụ của mình, còn những việc không liên quan đến mình thì không được hỏi han."

"Vậy trên đường đi, ngoài hôm cuối cùng xảy ra chuyện đáng sợ, thì trước đó có gì khác thường không?"

"Trước đó..." -Makarov chìm đắm trong hồi ức: "Những hôm trước đó cơ bản đều khá bình thường, nhưng..." -Makarov định nói nhưng lại im lặng.

"Nhưng gì?"

Nhưng bản thân tôi cảm thấy, chỉ là cảm giác của cá nhân tôi mà thôi, kể từ khi chúng tôi xuất phát. Hình như có một đôi mắt lúc nào cũng chăm chăm nhìn chúng tôi.

Một đôi mắt! Vậy anh không phát hiện được gì sao?

"Tôi đã từng cùng một chiến hữu mai phục phía sau đội thám hiểm khoa học, cũng đã từng tuần tra suốt đêm gần doanh trại, nhưng tôi không phát hiện được gì cả?"

"Ngoài điều đó ra thì có còn tình hình gì khả nghi không?"

"Còn nữa, vào cái đêm trước hôm xảy ra chuyện, tối hôm đó chúng tôi dựng trại trong một khu rừng hồ dương. Do ban sáng rất mệt, nên tôi hôm đó tôi ngủ rất sớm, đảm nhiệm an toàn cho doanh trại đêm đó là ba sĩ quan Trung Quốc. Ngủ đến nửa đêm, tôi bỗng nhiên bị những âm thanh kỳ lạ làm tỉnh giấc, âm thanh đó lúc ban đầu vốn không to, tôi chạy ra khỏi lều thì không thấy sĩ quan người Trung Quốc trực ban đâu cả, mà lại nhìn thấy Katya, chính là tiến sỹ nghiên cứu lịch sử của trường Đại học Leningrad, chúng tôi đều gọi ông là Katya, ông và hai đồng chí Trung Quốc đang tranh luận gì đó dưới một cây hồ dương cách trại khá xa..."

Họ đã nói gì ? -Shelepin truy hỏi.

‘Họ tranh luận bằng tiếng Trung. Katya hình như nói với hai đồng chí Trung Quốc đó một câu ‘Không! Tôi không cần"-tôi chỉ nghe hiểu được mỗi câu đó, còn những thứ khác tôi nghe nhưng không hiểu",

"Thế sau đó thì sao?"

"Sau đó, Katya nhìn thấy tôi đến nên đã quay lại lều, hai đồng chí Trung Quốc cũng về lều ngủ, tôi không yên tâm cho sự an toàn của doanh trại, nên đã đi vòng quanh doanh trại, kết quả, tôi vẫn không phát hiện ra ba sĩ quan Trung Quốc phải trực ban đâu cả, còn âm thanh kỳ lạ đó lại càng lúc càng to."

"Đó là âm thanh gì ?"

"Tôi không thể đoán ra được, tóm lại là vô cùng đặc biệt, giống như tiếng gầm rú của dã thú, lại giống như tiếng người la hét, tiếng ngựa hí vọng lại từ nơi xa. Ngày hôm sau, khi hỏi Katya, Katya đã nói rằng ông cũng nghe thấy âm thanh đó, nhưng ông nói, đó chỉ là tiếng gió thổi qua đồi cát và rừng hồ dương. Tôi sợ đi xa sẽ lạc đường nên quay lại doanh trại, tiếp tục ngủ. Nếu như trước đây, khi tôi không tìm thấy mấy vị sĩ quan Trung Quốc đó thì nhất định sẽ lo lắng cho sự an toàn của doanh trại, ngủ cũng không ngon, nhưng hôm đó kỳ lạ ở chỗ, đêm đó sau khi trở về lều tôi lại ngủ rất ngon, ngủ một mạch tới sáng hôm sau.

7

"Vậy sáng hôm sau, anh có nhìn thấy ba sĩ quan Trung Quốc đó không?" - shelepin hỏi.

Makarov chau mày, lắc lắc đầu: "Không, sáng hôm sau tỉnh dậy, những người khác đều ở đó, chỉ thiếu đúng ba sĩ quan Trung Quốc; nhưng một chuyện kỳ lạ hơn đã xảy ra: sáng sớm ngủ dậy, mọi người phát hiện hai chiếc thùng to dùng để chứa nước lại cùng lúc bị thủng, đợi đến khi tôi phát hiện ra thì nước trong thùng đã cạn. Cả đoàn khảo sát đều không có nước dùng, trong sa mạc Badain jaran khô nóng, hết nước đồng nghĩa với chết chóc, nên không khí bi quan tức tốc lan tỏa khắp đội khảo sát khoa

học. Đội khảo sát hủy bỏ hành trình đã định hôm đó, phải đi năm người để tìm nguồn nước vừa để tìm ba sĩ quan Trung Quốc mất tích. Để ngăn chặn xảy ra sự cố, tất cả những đội viên ra ngoài được phát súng trường và đạn, tôi còn hướng dẫn cho mấy nhà khoa học cách sử dụng AK -47. Mọi người cùng hện nhau, bất luận là có tìm được hay không thì trước khi mặt trời lặn tất cả đều phải quay trở lại doanh trại.

"Hôm đó anh ở lại trong doanh trại? Sau đó nhóm năm người kia có quay lại không?"

"Đúng vậy, sáng hôm đó, tôi luôn ở trong doanh trại phụ trách nhiệm vụ cảnh vệ cho doanh trại, nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường. Lúc hôn xuống, năm người đi tìm kiếm đều đã trở về đúng giờ, nhưng khiến mọi người thất vọng ở chỗ, nhóm năm người đó vừa không tìm thấy ba sĩ quan Trung Quốc mất tích, cũng lại không mang được nước về. Có một nhà địa chất Trung Quốc cứ kêu toáng lên là không hiểu ra làm sao, rồi ông ấy nói rằng mình đã từng đến đây, nhớ rõ ràng là gần đây có nguồn nước, thậm chí còn không chỉ có mỗi một chỗ, nhưng sao lại không tìm thấy. Mọi người đều cảm thấy tuyệt vọng, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, đành phải ai về lều người nấy ngủ, chuẩn bị mai tiếp tục đi tìm kiếm. Tôi chủ động đảm nhận nhiệm vụ cảnh giới cho doanh trại, còn một đồng chí Trung Quốc khác cũng yêu cầu được trực cùng tôi".

Một đồng chí Trung Quốc ? Anh có quen anh ta không ?"

Anh ấy là người Trung Quốc mà tôi thân thiết nhất, tôi nhớ là anh ấy họ Lương, là phiên dịch tiếng Nga của đội thám hiểm khoa học. Anh ấy nói tiếng Nga rất trôi chảy, nên trong lúc nhàn rỗi tôi thường trò chuyện cùng anh ấy. Tôi cảm thấy anh ấy đối xử rất tốt với mọi người, bởi vậy, rất bằng lòng trực cùng anh ấy".

Tối hôm đó đội thám hiểm khoa học đã xảy ra chuyện -Shelepin hạ giọng nói.

Makarov trầm ngâm hồi lâu, anh nhớ lại từng cảnh tượng đáng sợ hôm đó: "Đúng vậy, chính cái đêm khủng khiếp đó, đêm hôm đó, khoảng hơn 10 giờ

-giờ địa phương, tôi và Lương đang nói chuyện, đột nhiên, chúng tôi lại nghe thấy âm thanh ấy, những âm thanh kỳ lạ giống như đã nghe thấy đêm hôm trước. Hơn nữa, những âm thanh lần này càng lúc càng to, cũng cách chúng tôi mỗi lúc một gần. Tất cả mọi người trong đoàn khảo sát đều bị âm thanh này làm cho giật mình tỉnh giấc, mọi người đều ra khỏi lều, đi thẳng về phía âm thanh đó phát ra. Đến giờ tôi vẫn còn nhớ như in đôi mắt của họ, đó là những đôi mắt tràn ngập sự hoảng loạn, thật là đáng sợ. Tôi cố gắng hết sức để duy trì sự bình tĩnh. Tôi giương khẩu AK -47 của mình lên, gọi hai chiến hữu cùng mình đến nơi mà âm thanh đó vọng lại, nhưng họ đã sợ hãi đến nỗi rúm ró cả người, chỉ đứng nguyên một chỗ, bất động. Trong lúc chán nản, tôi đành phải một mình mạo hiểm, lúc này, Lương cũng đồng ý đi cùng tôi, vậy là, hai chúng tôi cầm súng, lao về phía âm thanh đó phát ra"

"Hai anh đã phát hiện ra điều gì vậy?"

Hai chúng tôi chạy đi rất xa, khoảng bốn năm cây số nhưng không phát hiện thấy gì cả, mà càng kỳ lạ ở chỗ âm thanh quái dị đó cũng không nghe thấy nữa. Lương nói: "Không biết chừng đó chỉ là tiếng gió chứ chẳng phải là gì cả." Tôi cũng không biết rút cuộc là thế nào, đành phải cùng Lương quay lại doanh trại. Nhưng đến khi hai chúng tôi về tới nơi thì đã xảy ra sự việc còn khủng khiếp hơn nữa!"

8

"Khi tôi và Lương quay lại doanh trại, hai chúng tôi kinh ngạc phát hiện: trong doanh trại trống trơn không một bóng người!"

"Cái gì ? Không... không thể như thế được." – Shelepin cũng trợn tròn mắt lên.

"Đúng vậy, trong doanh trại không có một bóng người, nhưng lạc đà, và cả các trang thiết bị mà đội khảo sát mang theo, thậm chí hầu hết đồ dùng cá nhân của mọi người cũng vẫn còn, chỉ có một số ít đồ đạc cá nhân của mọi người là có dấu hiệu bị xáo trộn vội vã, tất cả mọi thứ đều giống như mọi người vừa mới bỏ đi. m thanh khủng khiếp ban nãy vọng tới doanh trại

cũng biến mất. Đúng lúc tôi và Lương vô cùng hoảng hốt, không biết phải làm thế nào thì âm thanh đó lại vang lên mỗi lúc một to, càng lúc càng gần. Tôi không thể hiểu được cảm giác của mình lúc đó, cũng không thể nói rõ âm thanh khủng khiếp đó, chỉ thấy cuồng phong ào tới, hất tung những đồi cát khổng lồ, thậm chí còn nhỏ cả cả rễ của những cây hồ dương lên. Tôi và Lương nằm ra đất, bò lên phía trước, sống chết cố thoát ra khỏi doanh trại, quay đầu lại nhìn, một luồng khói đen cuộn theo cát vàng xộc thẳng vào doanh trại, rồi lại lao vào chúng tôi. Và âm thanh đó càng lúc càng khủng khiếp, giống như... giống như có vô số người đang kêu khóc..."

"Đó là gì? Bão cát ư?"

‘Không! Là ma quỷ, ma quỷ đáng sợ! Lương giương súng lên, bắn về phía đám khói đen đó, tôi cũng bắn về phía đám khói đen đó, nhưng chúng tôi bắn hết số đạn trong băng đạn cũng không giải quyết được việc gì. Chúng tôi tuyệt vọng đến cùng cực. Trong đầu óc tôi lúc đấy chỉ có một ý nghĩ, đó là chạy!"

"Vậy là, anh men theo biên giới phía đông chạy mấy chục cây số, cho tới tận khi ngất xỉu".

"Cái gì? Tôi đã chạy mấy chục cây số! Không! Lúc đó tôi cơ bản không biết phương hướng, cũng không biết chạy bao lâu, chỉ là bản năng sinh tồn đã khiến tôi cứ thể chạy, không ngờ, tôi... hóa ra đã chạy mấy chục cây số."

"Đúng vậy, khi chúng tôi tìm thấy anh, bác sỹ đều cho rằng anh không thể cứu được nữa, nhưng anh vẫn kiên cường sống và tỉnh lại."

Xin hãy nói cho tôi biết: Katya, Lương, chiến hữu của tôi, và cả những người trong đội thám hiểm khoa học hiện, giờ thế nào rồi?" -Makarov nóng lòng đứng hẳn dậy. shelepin tiếc nuối ngửa hai tay lên: "Rất không hay, theo như tình hình mà hiện nay chúng tôi nắm bắt được, đội thám hiểm khoa học -trừ anh và Lương ra thì những người khác đều mất tích rồi, chắc là họ đều đã gặp nạn, chúng ta đã mất đi rất nhiều đồng chí ưu tú, bao gồm cả chiến hữu của anh."

Không! ...Sao lại như vậy được, ma quỷ đáng sợ đó, ma quỷ đá nuốt chửng hết mọi thứ!" -Makarov chu thần hét lên. Tiếng hét của anh đã kinh động cả cảnh vệ ngoài cửa, hai cảnh vệ xông vào văn phòng, nhìn anh bằng ánh mắt kỳ lạ. Shelepin hất hất tay về phía cảnh vệ, cảnh vệ lui ra khỏi văn phòng.

Đợi Makarov bình tĩnh trở lại, Shelepin ôn tồn nói: Tiếp theo chúng ta sẽ nói chuyện về anh nhé, thân phận của anh."

"Tiền đồ và số phận của tôi ?"

"Ừm ! Ivan Petrovich Makarov, chắc anh đã biết rồi đây, rất nhiều người bên ngoài trách cứ KGB chúng tôi, tôi không muốn hoàn toàn phủ nhận, bởi vì quả thực có rất nhiều điều là sự thật. Với cá nhân tôi, tôi không muốn quyết định tiền đồ và số phận của một người nào đây, nhưng, anh, rất không may vì lần hành động Hắc Thành này, nên tôi không thể không quyết định tiền đồ và số phận của anh. Mong anh đừng trách tôi, đây là vì quốc gia. Đương nhiên, anh không phải là hoàn toàn không có quyền để anh lựa chọn". Ánh mắt Shelepin lóe lên tia nhìn ớn lạnh, dồn người ta vào chân tường.

"Hai con đường? Không! Tôi chỉ muốn quay lại quân đội trước đây mà thôi."

Shelepin lắc lắc đầu: "Quay lại quân đội trước đây, điều này không thực tế, anh bây giờ chỉ có hai lựa chọn. Một, chúng tôi phải hạn chế sự tự do cá nhân của anh, Ví dụ như sẽ đưa anh vào nhà tù hoặc một bệnh viện nào đó."

"Tại sao? Tôi đã phạm tội gì?" -Makarov tuyệt vọng kêu lên, anh dường như lại cảm nhận được sự tuyệt vọng vào cái khủng khiếp đó. Anh nhìn vào mắt Shelepin, rồi nghe Shelepin tiếp tục nói: "Anh không cần phải căng thẳng vậy đâu, nghe xong điều tiếp theo, rồi hãy lựa chọn. Hai, anh nhập vào tổ chức của chúng tôi."

"Cái gì? Gia nhập KGB!" -Makarov từ trước đến nay chưa từng một ngày nào đó mình lại trở thành thành viên của KGB, sự lựa chọn thứ nhất la mất

đi tự do, gia nhập KGB thì sẽ có tự do không? Anh không biết, đầu óc anh chìm trong mớ hỗn loạn.

9

"Lẽ nào không có sự lựa chọn thứ ba sao?" – Makarov trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi.

Shelepin lắc đầu, đáp: "Đây không phải là quyết định của cá nhân tôi, mà là của ủy ban An ninh 'quốc gia họp thảo luận, tập thể thông qua.'" -về mặt Makarov kinh ngạc. Shelepin lại nói tiếp: "Nhưng, bản thân tôi hi vọng anh có thể gia nhập vào tổ chức của chúng tôi."

"Tại sao?"

Shelepin lật một bộ hồ sơ dày cộm trên bàn làm việc "Chúng tôi đã tìm hiểu rất kỹ tình hình của anh, tôi cho rằng anh hoàn toàn có được những tố chất của một đặc công xuất sắc, đã từng phục vụ trong bộ đội trinh sát, bản lĩnh tốt, phản ứng nhanh nhạy, dũng cảm, có tinh thần trách nhiệm.. cảnh giác cao độ. Càng quan trọng hơn ở chỗ, anh thành thật đáng tin cậy, phục tùng mệnh lệnh, những việc không hỏi sẽ không hỏi, những chuyện không nên nói sẽ không nói, điều này rất tốt! Dĩ nhiên, đây chỉ là quan điểm của cá nhân tôi về anh, nhiều người lại không nghĩ như vậy..." -Shelepin nói tới đây thì dừng lại.

Makarov không hiểu nên hỏi: "Những người đó nghĩ thế nào về tôi ?"

Shelepin nhìn Makarov hồi lâu, đứng dậy bước tới bên cửa sổ, nhìn mái vòm hình củ hành tây trên nhà thờ lớn Vasily, đáp: "Trong ủy ban an ninh quốc gia, có một số người nghi ngờ: vì sao anh lại có thể may mắn sống sót như vậy và cho rằng tai nạn của đội thám hiểm khoa học là do bị thế lực thù địch nước ngoài hãm hại, nếu không thì tại sao một đội thám hiểm khoa học lớn mạnh như vậy lại bị mất tích một cách bí ẩn và bất vô âm tín như thế! Còn anh, đồng chí Makarov, đã trở thành đối tượng mà họ nghi ngờ"

'Nghi ngờ tôi ? Nghi ngờ tôi cái gì ?' -Makarov cố gắng hết sức không ché

cảm xúc của mình.

"Đừng kích động, Ivan Petrovich Makarov, tôi không bao giờ tin sự nghi ngờ đó của họ, tuy tôi vẫn chưa biết được nguyên nhân thất bại của lần hành động này, nhưng tôi tuyệt đối không nghi ngờ sự trung thành của anh với quốc gia. Bên ngoài cửa sổ, trời đã chuyển màu, dưới ánh hoàng hôn ngập tràn, mái vòm hình củ hành tây của nhà thờ lớn Vasily tỏa ra những tia sáng kỳ dị lấp lánh, shelepin quay người lại nói tiếp: "Anh có một tuần để suy nghĩ. Tuần này, anh viết ra hết toàn bộ quá trình hành động đội thám hiểm ở Hắc thành mà mình đã tham gia, viết càng tốt. Sau khi viết xong thì nộp cho tôi, đồng thời nói cho tôi biết sự chọn lựa cuối cùng của anh. Nhưng, tôi nghĩ tôi đã biết được đáp án rồi. Không còn sớm nữa, tôi vẫn còn rất nhiều công vụ phải giải quyết, anh ngồi xe của tôi về quảng trường Lubyanka nhé".

Trong màn đêm, Makarov ngồi xe của shelepin, lại lần nữa tiến vào trong tổng bộ KGB số 11 quảng trường Lubyanka. Kể từ đó trở đi, tất cả cuộc sống của anh đều liên quan tới nơi này.

Makarov hồi tưởng đến đây, cảm giác giống như mình đang chui vào một hang động tối đen, càng đi càng sâu, càng đi càng tối, làm thế nào cũng không tìm được lối ra. Ông cũng mệt rồi, trước mắt ông mọi vật dần dần trở nên mờ ảo, ông khe khẽ tựa vào cây, ngủ thiếp đi.

Đường Phong và Hàn Giang nghe xong hồi ức của Makarov, trong lòng bỗng rộng mở thênh thang, tất cả nguồn gốc đầu đuôi câu chuyện đã gần như rõ ràng rồi. Những gì mà Makarov nói, vừa vặn có thể đối chứng với bảy bức tuyệt mật của KGB mà họ nắm trong tay.

10

_Makarov choàng tỉnh dậy, đã sáng sớm rồi. Ngủ trong lúc thi hành nhiệm vụ, đây là một sai sót không thể tha thứ, là sự si nhục của một lão đặc công! Makarov bất giác đỏ bừng mặt, ông hỏi Hàn Giang: "Đêm hôm qua có phải tôi đã ngủ quên không?"

Hàn Giang chưa kịp trả lời Đường Phong đã đáp: ‘ có gì đâu, dù sao bác

cũng cao tuổi rồi".

Không! Không! Đây là sai lầm không thể tha thứ, Makarov vô cùng phiền muộn.

Hàn Giang lườm Đường Phong một cái, sau đó an ủi Makarov: "Thực ra, chẳng sao cả đâu, tôi cũng có lúc mắc sai lầm như vậy!"

"Hàn, cậu không cần phải an ủi tôi nữa, tôi biết tôi mắc sai lầm, nhưng tôi bảo đảm sau này sẽ không mắc lỗi như vậy nữa. -Tính ngang ngạnh của Makarov lại trỗi dậy.

Hàn Giang bó tay lắc đầu, không nói thêm gì nữa. Lúc này, Lương Viện và Hắc Vân cũng đã tỉnh dậy. Hàn Giang nhìn cửa động âm u, rồi lại nhìn khu rừng rậm nguyên sơ bạt ngàn xung quanh, anh biết rằng không thể ở đây lâu, truy binh có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, những giây phút nghỉ ngơi hôm qua là điều xa xỉ hiếm có.

Năm người đều im lặng, người nào người nấy thu dọn hành lý, không cần phải nhiều lời, mỗi người đều hiểu rõ hoàn cảnh của họ hiện tại và cũng hiểu bước tiếp theo họ sẽ phải làm gì.

khi nắng sớm những ngọn cây rậm rạp, rọi vào rừng rậm nguyên sơ, mọi người bắt đầu xuất phát. Cả một ngày, ngoài đường núi, vẫn là đường núi, đến lúc hoàng hôn, mọi người rút cuộc cũng đã nhìn thấy một thảo nguyên thênh thang, đây là thảo nguyên giữa mạng lưới sông ngòi dày đặc. Hắc Vân nêu ý kiến nghỉ qua đêm ở ven rừng, hôm sau sẽ tiếp tục lên đường.

Hàn Giang hỏi Hắc Vân: "Đi qua thảo nguyên này mất bao nhiêu thời gian?"

Hắc Vân ngẫm nghĩ một lúc, đáp: "ít nhất cũng phải là ngày."

"Đường này cô có quen không? Ý tôi là, buổi tối cô có thể dẫn chúng tôi đi đường đêm không?" -Hàn Giang lại hỏi.

Hắc Vân giật mình, nhưng lập tức trả lời: "Có thể đi đường đêm, nhưng phải có đèn pin, và tốc độ sẽ rất chậm.

Hàn Giang kiểm tra qua đèn pin, vẫn còn hai cục pin dự trữ ít nhất cũng có thể đảm bảo cho một chiếc đèn pin dùng cả đêm. Hàn Giang phân tích hoàn cảnh, quyết định phản đối ý kiến qua đêm tại đây của Hắc Vân, yêu cầu mọi người đi đường đêm, để sáng sớm hôm sau sẽ ra khỏi thảo nguyên này.

Đường Phong cho rằng Hàn Giang như vậy là rất điên rồ, anh kiên quyết không đồng ý. Makarov đứng về phía Hàn Giang nên Đường Phong bất lực nói toáng lên: "Điên hết rồi sao!"

Trước khi trời tối, mọi người lại lên đường. Trước lúc khởi hành, Hắc Vân đã đặc biệt dặn dò: "Mọi người nhất định phải cẩn thận, thảo nguyên này có rất nhiều đầm lầy, mọi người phải luôn luôn bám sát theo tôi, để đề phòng có người rơi xuống đầm lầy. Chúng ta phải nắm tay nhau tiến lên phía trước".

Mọi người chậm chậm đi trong đêm tối, không biết do công lao của Hắc Vân, hay là vì được thần may mắn phù hộ mà họ không hề gặp đầm lầy đáng sợ. Khi mặt trời vượt lên đường chân trời phía đông, họ đã nhìn thấy một dòng sông. Mọi người đang đói khát cùng lao tới bờ sông, quỳ trên bờ, cúi người xuống, tham lam uống lấy uống để nước sông trong Veo.s

Mọi người uống no nước rồi, tất cả đều nằm bò ra ven bờ sông, chỉ có Đường Phong vẫn quỳ cạnh dòng sông, thần thờ nhìn ra xa, đột nhiên, Đường Phong giơ hai tay lên rồi hét vang: "Hoàng Hà! Đây là Hoàng Hà vĩ đại."

"Hoàng Hà?" - Những người khác đều giật mình nhìn Đường Phong.

Đúng vậy, nếu như phán đoán của tôi chuẩn xác đây chính là Hoàng Hà, nó là dòng sông mẹ của dân tộc à cũng là dòng sông mẹ của người Đảng Hạng, là dòng sông mẹ của rất nhiều dân tộc trong lịch sử Trung Quốc. Chúng ta đã ra ngoài rồi -Đường Phong phấn khởi hét lên. Truyen8,mobi

"Cũng có nghĩa là, chúng ta đi men theo sông Hoàng Hà thì sẽ đến huyện thị" -Hàn Giang vẫn giữ được bình tĩnh, điều mà anh nghĩ tới lúc này là -

phương hướng.

"Đúng vậy, anh xem!" -Ngón tay Đường Phong chỉ ra xa: khúc Hoàng Hà ở đây là bởi vì tuyết sơn A Ni Mã Khanh quặt một đường cong lớn, đây chính là khúc đầu của Hoàng Hà mà chúng ta thường nói. Ở đây đã từng là con đường bắt buộc mà người Đảng Hạng di chuyển tới phương bắc phải thông qua, chúng ta chỉ cần đi về phía bắc là sẽ có thể đến huyện Mã Khúc".

Đi về phía bắc? Giống như người Đảng Hạng trong lịch sử, đây chính là con đường di cư của người Đảng Hạng?" Lương Viện tuy không hiểu lắm những gì Đường Phong nói, nhưng hình như cũng nhìn nhận ra một số điều.

Hắc Vân gật gật đầu, cuối cùng cũng đồng ý với phương hướng mà Đường Phong chỉ. Năm người lại lên đường, lần này họ đi chưa được bao lâu thì đã nhìn thấy một con đường quốc lộ, ven đường có một tấm biển to, mũi tên chỉ về phía bắc, trên mũi tên viết hai chữ Hán -Mã Khúc.

Chương 20 : Mã Khúc

1

Hai chiếc ô tô lao như bay bên cạnh, mọi người ngồi ven đường lộ, hít thở từng hơi lớn không khi quen thuộc bên ngoài, tuy trong không khí có kèm theo cả mùi xăng dầu.

Đột nhiên, một chiếc xe Jeep Cherokee màu trắng từ phía Mã Khúc từ từ lái đến, tốc độ của chiếc Jeep Cherokee càng lúc càng chậm, cuối cùng nó đỗ lại bên cạnh mọi người. Đường Phong tưởng rằng một người qua đường tốt bụng nào đó đến giúp đỡ họ, nhưng không ngờ, nhảy xuống chiếc Jeep Cherokee lại là Tử Nhân Vũ.

Tử Nhân Vũ nhìn thấy mọi người, cười nói: "Tôi biết ngay là các anh sẽ xuất hiện ở đây. Đợi các anh ở đây đã mấy ngày nay rồi. Tôi còn tưởng rằng phải đợi tới hơn mười ngày, nửa tháng cơ, không ngờ các anh lại nhanh chóng xuất hiện như vậy".

Anh... đây là..." -Đường Phong, Lương Viện và Makarov ngạc nhiên nhìn Tử Nhân Vũ ăn vận như một khách du lịch, chỉ có Hàn Giang là đã nắm bắt được vấn đề

"Khi các anh vừa mới rời khỏi Lang Mộc Tự thì hôm sau đường quốc lộ bị nước lũ phá hủy được sửa xong, Lang Mộc Tự cũng khôi phục được liên lạc với thế giới bên ngoài, tôi gọi vào số điện thoại là Hàn Giang đưa cho, sau đó..."

Makarov nghe thấy vậy, có chút phiền não nói: "Thật là đên đũi, nếu như chúng ta đợi thêm một hôm ở Lang Mộc Tự sẽ không gặp phải nhiều nguy hiểm như thế, Yelena cũng không bị..."

"Nghĩ thoáng chút đi! Nếu như vậy thì chúng ta cũng không có được nhiều thu hoạch thế này" -Hàn Giang khuyên giải.

"Nói như thế thì nghĩa là những hành khách bị mắc kẹt nên núi cũng đã được giải cứu rồi?" -Đường Phong đột nhiên hỏi Tử Nhân Vũ.

Tử Nhân Vũ gật đầu, đáp: "Đúng vậy! Tất cả hành khách đều được cứu rồi,

chỉ có... chỉ có Stephen, tôi nghe nhân viên cứu viện nói, nếu như muốn thêm chút nữa thì mấy hành khách bị thương nặng cũng sẽ không ổn".

"Xem ra anh đã lập được công lớn rồi đấy!" -Đường Phong cười nói với Từ Nhân Vũ.

Từ Nhân Vũ chân thành nói với Hàn Giang: "Đó đều là nhờ anh có phương hướng chỉ đạo, may mà anh đưa cho số điện thoại đó..."

"Được rồi, những chuyện khác đến thị trấn nói tiếp, tiếp đây thì xem anh sắp xếp thế nào!" -Hàn Giang ngắt lời Từ Nhân Vũ.

Từ Nhân Vũ hiểu ý Hàn Giang, chở mọi người tới huyện Mã Khúc. Từ Nhân Vũ đến sớm từ trước đó khá lâu nên đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ. Nghỉ ngơi cả một buổi sáng mọi người mới dần dần hồi phục lại.

Ăn xong bữa tối, Từ Nhân Vũ đến phòng của Đường Phong và Hàn Giang. Hàn Giang nhìn thấy Từ Nhân Vũ, hỏi thẳng vào vấn đề: "Gần đây có người của chúng ta không? Từ Nhân Vũ hơi sững sờ một chút, lập tức trả lời: Gần đây có bốn đội viên đặc chiến mà Triệu Vĩnh đưa tới theo yêu cầu của tổng bộ, chúng ta không được tiếp xúc với họ. Họ chỉ phụ trách an toàn cho chúng ta tại Mã Khúc. Câu trả lời của Từ Nhân Vũ khiến đầu óc Đường Phong mù mịt: "Đội trưởng, Từ Nhân Vũ, đây... đây là..."

Hàn Giang cười với Đường Phong: "Khà khà, khả năng cậu vẫn chưa biết nhỉ, tiền sỹ Từ đã là người của chúng ta rồi".

"Người của chúng ta?" -Đường Phong nghi ngờ nhìn Từ Nhân Vũ.

Từ Nhân Vũ nói: "Đúng vậy, hiện giờ tôi là K8"

"K8? Sao anh lại..." -Đường Phong vô cùng kinh ngạc. Hàn Giang giới thiệu: "Số điện thoại mà tôi đưa cho Từ Nhân Vũ ở Lang Mộc Tự là một số đặc biệt, nếu như chỉ để Từ Nhân Vũ báo cáo tình hình sự cố máy bay thì không nhất thiết phải đưa cho anh ta số đấy. Theo như giao ước của tôi và Triệu Vĩnh, người mà sử dụng số đó để liên lạc với anh ấy thì nhất định phải là người của chúng ta, hoặc tôi cho rằng đó là người đáng tin cậy".

"Cũng có nghĩa là anh đã tiên cử tiến sỹ Từ với tông bộ?"

Hàn Giang vẫn chưa trả lời, ngược lại Từ Nhân Vũ lại oán than: "Anh đã dùng thủ đoạn bắt cóc tôi. Anh nói với tôi, chỉ cần gọi vào số điện thoại đó, kể rõ sự việc thì sẽ có người đến bảo vệ tôi, đúng là một gã tử tế. Tôi vừa mới gọi điện xong, năm tiếng sau, Triệu Vĩnh liền đem theo mười mấy đội viên đặc chiến tới, tự nhiên phong tỏa cái huyện bé xíu này tới nỗi nước chảy cũng không lọt, sau đó anh ấy trực tiếp tìm tôi, đưa tôi vào khách sạn này, tra hỏi tôi nửa ngày!"

"Khà khà, lúc đó anh bị dọa cho sợ chết khiếp đúng không? -Đường Phong cười nói.

Đúng vậy! Lúc đó tôi chẳng hiểu gì cả, không biết đã xảy ra chuyện gì, sau đó tôi được yêu cầu ở lại trong phòng, không được đi đâu cả. Chiều hôm sau... tôi như muốn ngất luôn! Điều càng khiến tôi kinh ngạc hơn đã xảy ra rồi: Triệu Vĩnh bỗng nhiên mang theo một đống tài liệu tìm đến tôi, điều tra tôi từ đầu tới chân, thậm chí đến cả việc tôi yêu mấy lần anh ta cũng biết! Sau đó, anh đã đề xuất, hy vọng tôi có thể làm việc cho lão K. Tôi không còn lựa chọn nào khác, đành phải..."

"Xem ra anh giống hệt tôi, đều bị kéo vào như vậy!", Đường Phong châm chọc.

Hàn Giang đầy vẻ nghiêm túc nói: "Hai anh phải hiểu không phải chúng tôi ép buộc các anh gia nhập vào lão K, mà bởi vì các anh đã bị cuốn vào sự việc này, các anh không có đường rút lui. Đường Phong, cậu phải biết rằng, nếu như không phải là người của chúng tôi, cậu cho rằng cậu có thể sống đến ngày hôm nay sao? Còn cả tiến sỹ Từ nữa, không gia nhập vào đội ngũ chúng tôi, e rằng hôm nay anh đã không thể nhìn thấy chúng tôi được nữa!"

"Nhưng trước đây tôi vốn không hiểu gì về chuyện của các anh! Đám người đó sao lại phải ra tay với tôi?" Nhân Vũ mang vẻ mặt ngây ngô hỏi lại Hàn Giang.

Hàn Giang cười nhạt vài tiếng, đáp: "Nếu anh nghĩ như vậy thì ngày thơ quá đầy! Có lẽ anh chưa hiểu biết mấy về chuyện nội bộ, nhưng bọn áo đen đó lại không cho rằng như vậy, thế nên, anh đã không còn lựa chọn nào khác."

Những lời của Hàn Giang khiến Từ Nhân Vũ lạnh sống lưng, căn phòng chìm trong im lặng. Đường Phong phá vỡ sự im lặng đó, hỏi Từ Nhân Vũ: "Tiền sỹ, công ty của anh thì sao ?"

cười đau khổ đáp: "Tôi đã giao lại cho phó giám đốc của tôi điều hành rồi, việc kinh doanh của tôi vốn không ổn, bây giờ..."

Hàn Giang vỗ vỗ vai Từ Nhân Vũ, an ủi nói: "Đừng lo lắng, gia nhập vào lão K không đồng nghĩa với việc các anh trở thành thành viên chính thức của Cơ quan An ninh quốc gia, lão K chỉ là một tổ chức tạm thời rồi một khi nhiệm vụ kết thúc, các anh sẽ trở lại cuộc sống trước đây của mình. Tiền sỹ không biết chừng khi anh giao phó công ty cho phó giám đốc, việc kinh doanh của công ty biết đâu lại ngày một phát triển đi lên".

Từ Nhân Vũ không nói thêm câu nào, chỉ cười đau khổ.

2

_Hàn Giang lại tường thuật sơ qua cho Từ Nhân Vũ về những chuyện họ gặp trên đường. Từ Nhân Vũ nghe tới mức há hốc mồm, đến cả tẩu thuốc thân yêu của anh ta cũng rơi xuống đất.

9 giờ sáng hôm sau, Đường Phong, Hàn Giang đã liên lạc qua webc với Triệu Vĩnh và giáo sư La ở tổng bộ. Đầu tiên Đường Phong tường thuật vắn tắt lại những gì mà họ gặp phải trên đường. Triệu Vĩnh và giáo sư La cũng vô cùng ngạc nhiên trước những gì mà Đường Phong và Hàn Giang

Gặp phải. Trước tiên, giáo sư La chúc mừng Đường Phong và Hàn Giang đã có được phát hiện quan trọng như vậy, sau đó ông phấn khởi nói: "Phát hiện của các cậu rất quan trọng, điều này đã chứng thực cho những ghi chép của Walker, đồng thời cũng chỉ rõ phương hướng cho bước hành động tiếp theo của chúng ta".

"Ý ngài nói là tuyết sơn A Ni Mã Khanh?" -Đường Phong hỏi.

"Ừm, các cậu đã tìm được bao nhiêu chứng cứ như vậy, đủ để chứng minh Hắc Đầu Thạch Thất chắc là ở trên tuyết sơn A Ni Mã Khanh" -giáo Sư La tin tưởng khẳng định.

Triệu Vĩnh không thể không tiếc nuối trình bày:

"Những ngày qua, chúng tôi cũng rất bận bịu lục soát dải núi lớn đó, nhưng đến hôm nay vẫn chưa tìm thấy tòa Khương Trại mà các anh kể. Nhưng, chúng tôi đã tiến hành điều tra ra cái chết của Chu Nam Nam".

"Ô, các anh đã phát hiện ra điều gì ?"

"Theo như những chứng cứ mà chúng tôi nắm được, Chu Nam Nam xuất hiện tại Lang Mộc Tự, tuyệt đối không đơn giản như vậy. Nhiều năm trước đây . cô ta đã rời khỏi Trung Quốc, đi Mỹ du học, nhưng khi ở Mỹ cô ta đã nghiện hút nên bị đuổi học, kể từ đó trở đi, cô ta đã mất tích."

"Mất tích?" -Đường Phong ngạc nhiên

"Đúng vậy, không ai biết cô ta đi đâu. Tóm lại, cô ta không về nhà, tại cục xuất nhập cảnh cũng không thấy đăng kí về nước của cô ta, nhưng lần này cô ta lại xuất hiện tại Lang Mộc Tự, bởi vậy, tôi nghi ngờ..."

"Anh nghi ngờ sự xuất hiện của Chu Nam Nam có liên quan tới hành động lần này của chúng ta?" -Hàn Giang ngắt lời Triệu Vĩnh, hỏi lại.

Triệu Vĩnh gật gật đầu, nói ra phán đoán của mình:

"Tôi cho rằng chu Nam Nam rất có khả năng vì nghiện hút ở nước ngoài nên dẫn tới cuộc sống túng quẫn, bị một số tổ chức mua chuộc. Lần này phái chu Nam Nam tới, chắc chắn là có mục đích của chúng. Tôi đoán rằng chúng muốn để Chu Nam Nam kết thân với các anh, sau đó xâm nhập vào nội bộ của chúng ta, và Lang Mộc Tự vừa hay là nơi thích hợp. Nếu như các anh gặp gỡ Chu Nam Nam tại nơi hoang vu, tất nhiên sẽ nghi ngờ lai lịch của cô ta, còn tại Lang Mộc Tự, các anh sẽ rất tự nhiên khi quen biết nhau".

"Hóa ra sự việc lại phức tạp đến như vậy? Thật là biết người, biết mặt, không biết lòng." -Đường Phong xuyết xoa.

"Còn nữa, các cậu có chú ý tới số tiền còn lại trong túi của Chu Nam Nam không? Rất có khả năng số tiền đó nói

"Lên vấn đề đấy" -Triệu Vĩnh nhắc lại.

Hàn Giang gật gật đầu lẩm bẩm: đáng lẽ tôi phải nghĩ tới điều này sớm hơn, nhưng tại sao Chu nam nam lại bị giết nhỉ?

"Cái này thì không rõ, có lẽ là do nội bộ của chúng xảy ra mâu thuẫn, hoặc là chu Nam

Nam không muốn thực hiện hành động lần này, thế nên bọn áo đen đó đã giết chết cô ấy."

Hàn Giang nghe Triệu Vĩnh nói vậy, bỗng dung nhớ lại tiếng cãi vã kỳ lạ lúc nửa đêm hôm đó tại Lang Mộc Tự Lẽ nào tiếng cãi vã đó là của chu Nam Nam? Hàn Giang ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi lại hỏi Triệu Vĩnh: 'Mấy vụ án mà cậu phụ trách điều tra có tiến triển gì không ?

"Có một vài phát hiện mới, hơn nữa có một vài phát hiện tôi còn thấy rất quan trọng, nhưng bây giờ dăm ba câu cũng không thể nói rõ được" -Triệu Vĩnh đáp.

"Tôi hiểu, tạm thời chúng ta vẫn chưa thể quay về. Mục đích hiện nay của chúng ta đã rất rõ ràng, bước tiếp theo sẽ phải khẩn trương tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất, lấy được kệ tranh ngọc thứ hai. Nếu như phát hiện của cậu không liên quan gì tới Hắc Đầu Thạch Thất thì hãy đợi chúng tôi trở về rồi phân tích cụ thể sau!" -Hàn Giang nói ra kế hoạch tiếp theo.

"Tôi cũng định như thế, các anh hiện giờ không nên phân tâm, tất cả đều vì đoạt được kệ tranh ngọc thứ hai Tôi và giáo sư La đã phân tích và cho rằng: nếu như chúng ta đoạt được hai kệ tranh ngọc trước, toàn bộ sự việc sẽ phát triển theo hướng có lợi cho chúng ta"-Triệu Vĩnh đáp.

"Không sai! Tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng đến lúc đó tranh giành kệ tranh

ngọc chắc chắn sẽ kịch liệt hơn." Hàn Giang bình tĩnh nói.

"Hiện giờ anh đã quyết định xong thành viên đến tuyết sơn A Ni Mã Khanh lần này chưa?" Triệu Vĩnh đột nhiên hỏi.

"Tôi vẫn đang cân nhắc, đây là một vấn đề khó! Tôi đã tiên liệu được rằng nhiệm vụ lần này sẽ càng gian khó hơn trước đây. Thế nên ai đi, ai không đi tôi phải suy nghĩ một lượt đã. Đương nhiên, tôi và Đường Phong không thể thiếu được." Hàn Giang chau mày.

"Tuy tôi hoàn toàn tán đồng hành động bước tiếp theo của các anh, nhưng tôi...thực ra...có chút lo lắng.." Triệu Vĩnh lộ ra dáng vẻ muốn nói điều gì đó nhưng lại ngập ngừng.

3

Hàn Giang thấy Triệu Vĩnh là quân nhân mà như vậy thì ngạc nhiên nói: "Có gì thì nói đi, sao cậu" Sao cậu lại trở nên đàn bà thế?"

"Tôi lo lắng thời tiết này mà đến nơi lạnh giá, liệu các anh có ổn không? Dù bây giờ đang là cuối tháng 10"-Triệu Vĩnh nói ra lo lắng trong lòng mình.

Hàn Giang đàn mặt ra, ngẫm nghĩ một hồi, rồi kiên định nói: "Điều mà cậu nói cũng có lý, mùa này đã khá lạnh rồi, vùng núi tuyết trời rất lạnh, nhưng không được cũng phải được, chúng ta đã không còn đường rút lui nữa, cũng không còn thời gian nữa! Tôi yêu cầu cậu phải chuẩn bị trang thiết bị thiết yếu cho chúng tôi trong một thời gian nhanh nhất, bao gồm cả trang bị để leo núi tuyết."

"Cái này anh có thể yên tâm, tôi sẽ chuẩn bị cho các anh những trang thiết bị tốt nhất, ít nhất cũng không kém hơn đối thủ của chúng ta! Thủ tục cụ thể do tôi và Từ Nhân Vũ phụ trách, anh không phải bận tâm, nhưng, tôi cần danh sách chính xác thành viên của anh, nếu không, tôi sẽ không tiện chuẩn bị".

Hàn Giang cúi đầu suy nghĩ, mãi một lúc sau mới nói với Triệu Vĩnh: "Thế này nhé! Muộn nhất là 9 giờ tối hôm nay, tôi sẽ đưa cho anh danh sách

chính xác các thành viên".

Triệu Vĩnh gật gù đầu, lúc này, trên màn hình lại xuất hiện hình ảnh của giáo sư La, ông buồn rầu nói với Hàn Giang và Đường Phong: "Tuy các cậu đã xác định được Hắc Đầu Thạch Thất nằm trên tuyết sơn A Ni Mã Khanh, nhưng, cụ thể là ở đâu thì các cậu vẫn chưa biết. Hiện giờ đã là cuối tháng 10, khu vực cao hơn mực nước biển như A Ni Mã Khanh đã rất lạnh. Các cậu chắc chắn không thể vào núi, chẳng nhẽ đi tìm kiếm từng chút một sao?"

Đường Phong và Hàn Giang nghe giáo sư La nói xong, lòng nặng trĩu. Đúng vậy! Không thể giống như ruồi không đầu, vào núi đâu có thể đi quanh quẩn đâm ngang xiên dọc, mà bắt buộc phải xác định được một khu vực tương đối cụ thể thì mới bắt đầu triển khai tìm kiếm. Đường Phong hỏi giáo sư La: "Vậy ông có biện pháp nào ổn không?"

Giáo sư La ngẫm nghĩ, nói: "Trước tiên chúng ta phải căn cứ vào tài liệu nắm giữ được để suy đoán ra vị trí tương đối của Hắc Đầu Thạch Thất. Đường Phong, cậu kể lại lần nữa truyền thuyết mà Đại Lạt ma kể, đặc biệt là phần kể về A Ni Mã Sơn đi?"

Vậy là, Đường Phong lại phải kể lại một lượt từ đầu đến cuối truyền thuyết mà Đại Lạt ma kể. Giáo sư la nói: "Đường Phong, cậu có để ý thấy không, truyền thuyết mà Đại Lạt ma kể có nhắc tới: Tây Hạ sau khi bị diệt muốn quay trở lại tây bắc Tứ Xuyên nên họ đã vượt qua núi sơn A Ni Mã Khanh. Rồi khi gặp phải bão tuyết, họ đã tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất trên một sườn núi".

"Đúng vậy, nhưng giáo sư La, điều này thì cho thấy gì vậy?" -Đường Phong không hiểu hỏi.

"Cho thấy mục tiêu mà các cậu tìm kiếm chắc là đoạn phía đông của tuyết sơn A Ni Mã Khanh, chính xác hơn chắc là dãy núi phía đông nam tuyết sơn A Ni Mã Khanh. Tại sao lại nói vậy, cậu chỉ cần tra tài liệu liên quan tới tuyết sơn A Ni Mã Khanh thì sẽ biết. A Ni Mã Khanh là dãy núi lớn chạy theo hướng tây bắc -đông nam, vắt ngang vùng phía đông của cao

nguyên Thanh Tạng, do sông Hoàng Hà ngoặt một khúc lớn, chính là khúc đầu sông Hoàng Hà mà chúng ta thường nói. Tuyết sơn A Ni Mã Khanh và Cương Nhân Ba Khâm của Tây Tạng, tuyết sơn Mai Lí của Vân Nam và Ca Đóa Giác Ốc của Ngọc Thụ, được gọi là tứ đại thần sơn, Tạng truyền Phật giáo. Dãy núi chạy theo hướng tây bắc đông nam này thì phía tây bắc cao, đỉnh Mã Khanh này cao hơn mực nước biển 6282 mét, chính là ở phía tây bắc A Ni Mã Khanh, còn phía đông nam thì thấp hơn một chút. Tôi cho rằng năm đó, sau khi Tây Hạ mất nước, người Đảng Hạng di cư tới tây bắc Tứ Xuyên, vượt qua tuyết sơn A Ni Mã Khanh, tuyến đường mà họ vượt qua chắc chắn là phía đông nam của tuyết sơn vì nơi này thấp hơn một chút. Thứ nhất vì ở đây dễ vượt qua, hơn nữa anh nhìn bản đồ là sẽ hiểu ra: "người Đảng Hạng từ Ninh Hạ, Cam Túc và những nơi khác đi về phía tây bắc Tứ Xuyên vốn không cần thiết phải bỏ đường gần đi đường xa như vậy để vượt qua đại tuyết sơn của vùng tây bắc tuyết sơn ANi Mã Khanh. Bởi vậy căn cứ theo bên trên mà phán đoán, tôi cho rằng chúng ta cần định vị phạm vi tìm kiếm tại phía tây sông Hoàng Hà, phía đông nam của tuyết sơn A Ni Mã Khanh."

Đường phong và hàn Giang lật bản đồ ra xem, hoàn toàn đồng ý với suy đoán của Gioa sư La. Hàn Giang nghĩ ngợi một lúc lâu đột nhiên nói với Triệu Vĩnh: "Cậu nhanh chóng tìm uỷ ban lãnh thổ quốc gia rồi điều duyệt tất cả những tài liệu địa chất có liên quan tới khu vực đông nam tuyết sơn A Ni Mã Khanh. Tôi đoán là sẽ có phát hiện ra một số manh mối có giá trị."

Triệu Vĩnh gật đầu: "Cái này thì không vấn đề gì, nhưng tôi cần chút thời gian. Thế này nhé, 9 giờ tối chúng ta lại online lần nữa, anh nói với tôi danh sách thành viên đã chốt cuối cùng, còn tôi sẽ gửi cho anh tài liệu địa chất mà anh cần."

"Được, quyết định như thế nhé, 9 giờ tối gặp!" – Nói xong, Hàn Giang kết thúc liên lạc qua wepcam, một mình đi ra khỏi phòng.

_Đường Phong thấy Hàn Giang một mình trầm ngâm im lặng, giống như đang suy ngẫm việc quan trọng gì không tiện làm phiền nên liền tới phòng Lương Viện và Hắc Vân. Hai cô gái trạc tuổi nhau này, tuy từ nhỏ sống trong hai thế giới hoàn toàn khác nhau nhưng lúc này lại rất tâm đầu ý hợp. Khi Đường Phong vào phòng, Lương Viện đang chải tóc cho Hắc Vân.

Thấy hai cô gái bình an vô sự, Đường Phong trở về phòng của anh và Hàn Giang, nhưng ngó nghiêng không thấy Hàn Giang, đợi mãi cũng không thấy anh ấy về phòng, lòng Đường Phong đâm nghi ngờ. Anh đến phòng của Từ Nhân Vũ và Makarov hỏi: "Có thấy Hàn Giang đâu không ?

Từ Nhân Vũ hỏi lại Đường Phong: Không phải anh cùng phòng với anh ấy sao? Từ nãy đến giờ không thấy anh ấy đâu cả!"

Đường Phong đi ra khỏi khách sạn nhỏ mà họ ở, đây là khách sạn tốt nhất trong huyện. Đường Phong ra phố huyện Mã Khúc, huyện nhỏ nằm gọn trong lòng thảo nguyên này từ cổ xưa, đã là con đường tắt yếu để từ nội địa thông tới khu vực Tây Tạng. Dân trong huyện hầu hết đều là người Tạng, Mã Khúc trong tiếng Tạng nghĩa là Hoàng Hà. Huyện này không lớn, nên chẳng mất bao lâu là có thể đi hết cả huyện. Phía bên ngoài huyện, tầm mắt ngút ngàn, đều là những thảo nguyên lớn hút tầm mắt. Vùng đại thảo nguyên Mã Khúc rộng lớn này được dân du mục dân tộc Tạng gọi thân mật là Hương Ba La.

Hương Ba La tươi đẹp, thế giới cực lạc của dân du mục. Đường Phong bất giác đi ra khỏi thị trấn mà không hề hay biết.

Anh đột nhiên nhìn thấy một người ngồi trên sườn núi,

Người đó ngồi một mình nhìn chăm chú về phía xa xăm, bất động. Do cách khá xa Đường Phong không nhìn rõ mặt người đó, anh nghi ngờ nên liền tiến về phía sườn núi, đi tới gần thì anh mới phát hiện ra là Hàn Giang.

Hàn Giang vẫn ngồi im bất động, không biết đến sự có mặt của Đường Phong, mãi cho tới khi Đường Phong vỗ vai anh một cái, hỏi: "Một mình chạy đến đây để ngắm cảnh sao?"

Hàn Giang lúc này mới chú ý đến Đường Phong bên cạnh, anh cười khan: "Ngắm cảnh? Khà khà, tôi hiện giờ không có tâm trạng đấy!"

Đường Phong ngược lại vẫn chìm đắm trong cảnh đẹp, "Thư giãn chút đi, không cần phải căng thẳng vậy đâu. Anh xem đại thảo nguyên Mã Khúc ngút ngàn trước mắt chúng ta, từ cổ xưa khi hình thành nên sông Mã Khúc, ở đây đã đã được mệnh danh là thảo nguyên đẹp nhất châu Á, nếu như vào mùa hạ, thì đó rõ ràng là một đại dương xanh.

"Lúc này mà cậu vẫn còn tâm trạng nhàn hạ nho nhã vậy sao? Tôi thấy tố chất tâm lý của cậu tốt hơn tôi đấy, cái chức đội trưởng này nên để cậu đảm nhiệm." -Hàn Giang nói sang sảng.

Tại tôi không ở vị trí đó, không mưu cầu chức tước, không nghĩ nổi nhiều việc như thế. Còn anh, người giỏi thì phải làm nhiều thôi... Anh cứ dăm chiêu như thế, rút cuộc đang nghĩ gì vậy?"

"Nghĩ gì? Nghĩ toàn bộ sự việc, ban nãy tôi đã nghĩ lại từ đầu đến cuối một lượt."

"Ồ! Vậy anh nghĩ được gì?"

"Nghĩ được rất nhiều. Bao điều lâu nay, chúng ta đều không ngẫm nghĩ lại một chút toàn bộ sự việc. Hôm nay tôi nghĩ rất nhiều, nhưng chúng ta hãy cứ quyết định việc trước mắt đã."

"Việc trước mắt?"

"Ừm, rút cuộc nên để ai thi hành nhiệm vụ đến tuyết sơn A Ni Mã khanh đây?"

"Cái này cũng phải nghĩ, đương nhiên không thể thiếu hai chúng ta."

"Thế ngoài hai chúng ta thì sao?"-Hàn Giang hỏi.

Đường Phong ngay lập tức cũng không nghĩ ra: "Ngoài hai chúng ta ra, Lương Viện và Hắc Vân, hai cô gái này thì khỏi tính rồi, lão Mã lớn tuổi rồi, Từ Nhân Vũ có thể đi cùng chúng ta!"

Hàn Giang phẩy phẩy tay: "Thêm cả Từ Nhân Vũ mới có ba người, không đủ lực lượng. Nếu như có Triệu Vĩnh thì tốt quá, còn đối với Từ Nhân Vũ, tôi không chắc chắn lắm về con người này."

"Anh không chắc chắn lắm tiến sỹ Từ!" Đường Phong rất ngạc nhiên.

Hàn Giang nhìn Đường Phong, cười đau khổ rồi im lặng, anh chỉ nhìn chăm chăm về phía trước, vùng đại thảo nguyên dưới dốc núi.

5

_Hàn Giang trầm ngâm hồi lâu rồi đột nhiên hỏi lại Đường Phong: "Đường Phong, cậu cảm thấy trong toàn bộ sự việc, phương hướng mà chúng ta phán đoán có đúng không?"

Đường Phong thấy Hàn Giang hỏi vậy, giật thót tim, đây cũng là vấn đề mà anh luôn suy tư trong lòng nhưng lại không muốn nghĩ đến. Anh lắc lắc đầu, không biết nên trả lời thế nào, miệng lẩm bẩm đáp: "Tôi... tôi không biết, có lẽ... có lẽ phương hướng mà chúng ta điều tra ngay từ đầu đã sai rồi."

"Ồ! Cậu nói cụ thể xem sao" -rõ ràng Hàn Giang rất hứng thú với câu nói của Đường Phong.

Đường Phong giải thích: "Hôm đó nghe những gì Lão Mã kể lại, rồi xâu chuỗi toàn bộ sự việc lại để suy ngẫm, tôi có một cảm giác không ổn. Tôi cảm giác hình như chúng ta luôn bị đối thủ xỏ mũi dắt đi, trước khi có được kệ tranh ngọc này cũng vậy, sau khi có được kệ tranh ngọc này cũng vậy. thậm chí đến bây giờ, chúng ta cũng không biết đối thủ của chúng ta rút cuộc là ai?"

"Không sai, tôi cũng có cảm giác giống cậu! Trong toàn bộ sự việc, bất luận chúng ta nỗ lực đến thế nào cũng đều rơi vào thế bị động Càng ngày tôi càng thấy, đối thủ của chúng ta hình như nắm rõ chúng ta như lòng bàn tay, chúng ta đi đến đâu, thì nhất định chúng sẽ xuất hiện ở đó. Trước đây cảm giác này của tôi không lớn lắm, nhưng hiện giờ cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt" – hàn Giang nói ra những nghi vấn trong lòng.

"Ý anh là trong chúng ta có nội gian?" Đường phong hỏi lại.

Tuy Hàn Giang đã chuẩn bị trước tâm lý, nhưng nghe Đường Phong nói ra hai từ "nội gián" thì trong lòng cũng bất giác giật mình thon thót. Anh quay mặt lại nhìn Đường Phong, Đường Phong cũng đang chăm chú nhìn anh. Đường Phong từ trước đến nay chưa từng thấy Hàn Giang như vậy-mắt Hàn Giang toát ra sự mờ lung và bất lực, khác hoàn toàn với một Hàn Giang sang suốt, kiên cường và voo cùng tự tin trước đây.

Cho dù là trong thời khắc gian nan nhất, Hàn Giang vẫn luôn duy trì sự tự tin. Lúc này anh ấy sao vậy? Hàn Giang cúi đầu, giống như đang suy nghĩ điều gì đó... Khi anh ngẩng đầu lên, ánh mắt hình như đã lấy lại được sự tự tin ngày nào. "Nói thật lòng, tôi vốn không tin trong nội bộ chúng ta có nội gián, nhưng chúng ta có thể phân tích một chút tất cả những người liên quan đến sự việc này. Đầu tiên hãy bắt đầu sự việc ở Quảng Châu, cũng chính là lúc mà chúng ta gặp nhau lần đầu tiên, khi cậu gia nhập lão K, tôi đã từng nói với cậu, tính cả cậu thì lão K có tổng cộng 7 người, bây giờ thêm Từ Nhân Vũ là 8 người. Tôi là K2, Triệu Vĩnh là K3, giáo sư La là K4, Từ Nhân Vũ là K8, cậu là K7, ngoài 5 người chúng ta ra, còn có 3 người nữa, chúng ta phân tích 3 người này đã".

"Tôi còn nhớ, anh đã từng nói với tôi, anh cũng không biết 3 vị đó là ai?" - Đường Phong nói.

"Đúng vậy, K1, K5 và K6, tôi cũng không biết thân phận của 3 người này. Lúc đó cậu đã từng nghi ngờ K1 chính là thủ lĩnh thực sự của Lão K mà".

"Đúng vậy, nhưng anh nói thủ lĩnh của Lão K là anh, lúc đó tôi đã nhủ thầm trong lòng: Anh là đội trưởng rồi thì sao lại vẫn có một người đeo số đứng trước anh?"

"Tôi cũng từng thắc mắc như cậu. Cậu nghĩ xem, khi tôi được nhận chức đội trưởng Lão K, thủ trưởng đã nói với tôi, số hiệu của tôi là K2, phía trước tôi vẫn còn một K1, trong lòng tôi không thể không nghi ngờ sao? Tôi đã từng nhiều lần hỏi thủ trưởng vấn đề này, nhưng thủ trưởng nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại, nói tôi đừng suy nghĩ quá, tôi chính là thủ lĩnh của Lão K, hành động của Lão K đều do tôi quyết định. Thế nhưng thủ trưởng lại

nhất định không nói cho tôi biết K1 là ai?"

"Hay là K1 chính là vị thủ trưởng của anh?" -Đường Phong suy đoán.

‘Không thể, thủ trưởng rất bận và không phụ trách cụ thể vụ kiện tranh ngọc này, còn tất cả những người gia nhập lão K chắc chắn đều phải trực tiếp tham gia vào sự việc này. Ngoài ra, nếu như thủ trưởng chính là K1, thì ông cũng không cần thiết phải giấu tôi làm gì!" -Hàn Giang phủ định suy đoán của Đường Phong.

Vậy thì kỳ lạ thật, anh là thủ lĩnh của Lão K sao vẫn còn có người chức to hơn anh được nhỉ ?"

"Bởi sau này tôi mới thay đổi suy nghĩ,K1 này chức to chức nhỏ hơn tôi thì tôi không biết, nhưng tôi cho rằng anh ta có thể đứng trước tôi không phải vì chức vụ anh ta cao hơn tôi, cũng không phải vì cấp bậc của anh ta cao hơn tôi, thậm chí anh ta còn tiếp cận với trọng tâm của toàn bộ sự việc gần hơn chúng ta.

6

_Đường Phong ngẫm nghĩ, gật đầu đáp: "Chỉ có phân tích như anh mới thấy hợp lý. Nhưng nếu như anh ta gia nhập sớm hơn chúng ta, tiếp cận trọng tâm sự việc sớm hơn chúng ta thì tại sao không giúp đỡ chúng ta nhỉ ? Lẽ nào anh ta không lộ diện cũng có thể giúp đỡ chúng ta!"

"ừm! Chính là vấn đề này, chúng ta ngay từ ban đầu trải qua trăm ngàn gian nan nguy hiểm đi đến ngày nay cơ bản đều dựa vào sự phân tích và nỗ lực của chúng ta mà không hề nhận được sự giúp đỡ từ bên ngoài, bên trên cũng không cung cấp cho chúng ta thêm tài liệu hay manh mối có giá trị nào, bởi vậy, tôi thật sự không hiểu nổi tác dụng của K1 là ở đâu nữa?"

"Vậy K5 và K6 thì sao? -Đường Phong hỏi.

Về hai người này tôi biết càng ít hơn, có thể nói là chẳng biết gì cả, hơn nữa còn không có một manh mối nào.Chỉ có một điểm có thể khẳng định, họ gia nhập Lão K muộn hơn và sớm hơn các cậu".

"Đúng vậy! Họ gia nhập Lão K chắc là trước tôi, thật là quái lạ! Tác dụng của họ là gì nhỉ?"

"Họ nhất định có tác dụng của họ, chỉ có điều chúng ta không biết mà thôi!" -Hàn Giang chán nản ngửa hai tay ra.

"Nhưng như vậy thì vấn đề lại đến rồi; thủ trưởng nói anh là thủ lĩnh của Lão K, hành động của Lão K đều do anh chỉ huy, nhưng đến cả thành viên cấp dưới của anh là ai, họ gì thì anh cũng không biết, thế thì chỉ huy kiểu gì nhỉ? Còn nữa, ba người đó chắc chắn có tác dụng của họ, nhưng chúng ta đi đến ngày hôm nay lại không hề phát sinh bất cứ quan hệ nào với ba người đó, thì việc này phải giải thích thế nào đây? Thật là không thể hiểu nổi! Những gì chúng ta gặp trên đường vốn đã không thể hiểu nổi rồi, vậy mà thật không ngờ nội bộ của chúng ta lại mông lung khó hiểu nhường vậy, thật là..." -Đường Phong nói tới đây, bỗng nhiên có cảm giác buồn cười.

Nhưng Hàn Giang lại rất nghiêm túc: "Có lẽ thủ trưởng có dụng ý của thủ trưởng, chúng ta gia nhập Lão K đều do thủ trưởng đích thân kết nạp, bao gồm cả những trình tự như tuyên thệ đều là do thủ trưởng đích thân chủ trì."

"Nhưng ban nãy anh nói thủ trưởng không đích thân chỉ huy hành động, vậy hành động của ba người đó là do ai chỉ huy?" -Đường Phong ngập ngừng một lúc, bỗng nhiên như nhớ ra điều gì đó, ngạc nhiên nói tiếp: "Có khi nào ngoài chúng ta ra, thì còn có một đội khác hành động đơn lẻ, họ cũng đang tìm kiếm kê tranh ngọc, mà khả năng là họ đang tìm kiếm hai tộ tranh ngọc khác. K1 đó chính là thủ lĩnh của họ, tuy đều là Lão K nhưng thực tế là hai nhánh khác nhau!"

Hàn Giang giật mình đến nỗi không thốt nên lời trước suy đoán của Đường Phong, nhưng chẳng mấy chốc đã hồi phục lại lý trí, lắc đầu nói: "Không thể, cậu nghĩ kỹ lại mà xem, nếu họ là một nhánh đơn độc thì đầu mâu mà ra. Kê tranh ngọc thì nắm trong tay chúng ta, còn cả giáo sư La học thuật uyên bác như thế cũng ở bên chúng ta. Quan trọng hơn ở chỗ, nếu giống như những gì cậu nói, thủ trưởng hoàn toàn không cần thiết phải giấu giếm tôi sự thật này, bởi vì như vậy có thể gây nên việc trùng lặp với hành động

của chúng ta. Làm lãng phí tài nguyên vốn rất quý báu của chúng ta. Bởi vậy không thể giống như những gì cậu nói, cái gì mà có hai đội cùng đồng thời tìm kiếm kê ngọc, nếu như có thật thì đội đó chính là đối thủ của của chúng ta ! "

Đường Phong ngẫm nghĩ, quả thực không thể như vậy. Hai người thảo luận nửa ngày cũng không tìm ra ngọn nguồn, cuối cùng Hàn Giang đành phải nói: "Tóm lại, về 3 nhân vật bí ẩn đó, hiện nay chúng ta chỉ có thể khẳng định họ tồn tại, hiểu chuyện, có tác dụng, có thể giúp đỡ chúng ta, có lẽ sẽ là trong thời khắc quan trọng nhất. Còn trong số ba người họ có nội gián hay không, tôi nghĩ đây không phải là điều mà chúng ta có thể quyết định, cái này thì để thủ trưởng xử lý. Sau khi trở về, tôi sẽ nói lại với thủ trưởng về những nghi vấn của mình, sau đây thì sẽ nói về 5 chúng ta".

7

"Năm người chúng ta ? Anh nghi ngờ trong số chúng ta có nội gián?" - Đường Phong cảm thấy lạnh toát sống lưng.

"Tôi nói rồi, hiện giờ tôi không nghi ngờ bất cứ ai trong chúng ta. Dưới đây tôi sẽ phân tích cụ thể năm người chúng ta, nói đúng hơn, phải là sáu người, còn cả Lương Viện nữa". Hàn Giang nói.

"Ừ, sao tôi lại quên mất đại tiểu thư đó nhỉ. Mà mãi mà tôi vẫn chưa hiểu, tại sao anh đồng ý để Lương Viện gia nhập với chúng ta, tôi thấy cô ấy chỉ làm chúng ta mệt thêm."

"Đây không phải là do yêu cầu của Lương Dũng Tuyển sao? Kê tranh ngọc thuộc về gia đình họ Lương mà, Lương Viện nằng nặc đòi tham gia, chúng ta cũng hết cách."

"Nói linh tinh! Kê tranh ngọc này là cổ vật của cung điện Mùa Đông bị đánh cắp, thuộc cổ vật buôn lậu. Căn cứ theo luật pháp quốc tế liên quan, thì buôn bán cổ vật lậu là hành vi phạm pháp, cũng có nghĩa là lán đấu giá đó là không hợp pháp. Đấu giá không hợp pháp thì tất nhiên kê tranh ngọc đó cũng không phải thuộc về Lương gia" -tính thư sinh của Đường Phong lại trỗi dậy.

Vậy theo như những gì cậu nói thì phía cảnh sát nên truy đòi lại kê tranh ngọc, đem báu vật Trung Quốc này hoàn trả lại cho nước Nga à?"

"Việc này... việc này..." - một câu nói của Hàn Giang đã khiến Đường Phong cứng họng

Chắc cậu vẫn chưa biết, cung điện Mùa Đông và cơ quan hữu quan của nga đã yêu cầu cảnh sát Trung Quốc truy đòi lại cổ vật đó, nhưng chúng ta cứ đùn đẩy qua lại với họ, kéo dài thời gian không chịu làm. Thứ nhất là do Lương Dũng Tuyên rất cẩn thận, không đánh tiếng, người ngoài vốn không biết gia đình nhà họ Lương đã mua kê tranh ngọc này, bởi vậy chúng ta cũng giả vờ không biết. Hai là, bởi vì chúng ta cũng cần kê tranh ngọc, cái này thì khỏi cần tôi giải thích thì cậu cũng hiểu. Điều thứ ba cũng là điều quan trọng nhất, báu vật này thuộc về Trung Quốc, tuy để bên nước ngoài nhiều năm như vậy, nhưng hiện giờ chúng ta không có nghĩa vụ trả lại họ."

"Thế nên họ mới phái Yelena và makarov đến để đoạt lại kê tranh ngọc!" – Đường Phong lập tức liên tưởng tới chuyến đi của Makarov đến Trung Quốc.

"Ừm! Không sai, sự chỉ có điều hiện giờ chúng ta chưa cô Yelena và lão Mã đơn thuần là thực thi công vụ hay còn còn có ý đồ gì lớn hơn. Thôi kê học chúng ta hãy quay lại chủ đề ban nãy đi, phân tích một chút 6 người chúng ta"-Hàn giang đổi hướng quay lại chủ đề ban nãy.

"Sáu người chúng ta? Trước tiên, hai chúng ta thì có thể loại trừ..." Đường Phong nói đến đây chợt sững người lại, bởi anh phát hiện Hàn Giang nhìn mình bằng ánh mắt khác thường. Đường Phong bị Hàn Giang nhìn đến nổi ớn lạnh: "Anh..anh không nghi ngờ tôi đấy chứ?"

Hàn Giang thu lại ánh mắt khó hiểu này, rặn ra một nụ cười an ủi nói: ‘Với cậu tôi vẫn rất yên tâm, trước khi tôi kết nạp cậu vào Lão K thì đã từng điều tra rất kỹ về cậu, xác định cậu không có vấn đề gì’.

Lời của Hàn Giang khiến Đường Phong thở phào nhẹ nhõm. Hàn Giang nói tiếp: "Loại trừ hai chúng ta ra, Triệu Vĩnh cũng có thể bỏ qua, anh ta là do

tôi chọn về từ đội lục quân hải chiến. Trước đây anh ta phục vụ trong quân đội, rất ít tiếp xúc với thế giới bên ngoài, tác phong biểu hiện trong quân đội rất xuất sắc, nên anh ta cũng không thể có vấn đề.

Giáo sư La là do tôi mấy lần đến tận nhà mời. Người ta tuổi cao như vậy rồi, chân tay cũng không nhanh nhẹn, danh vọng, địa vị, cái gì cũng có, từ lâu đã không buồn để ý mấy chuyện linh tinh, người ta chỉ đơn thuần là giúp đỡ, không mưu cầu gì cả, bởi vậy giáo sư La cơ bản không có vấn đề gì".

"Vậy chỉ còn lại Lương Viện và Từ Nhân Vũ? Tôi sẽ nói quan điểm của tôi về Lương Viện, tôi cảm thấy có thể trừ cô ấy, cô ấy là tiểu thư con nhà giàu, cái gì cũng tò mò, cái gì cũng không hiểu". Hàn Giang cười nói: "Khà khà, tôi phát hiện sức mạnh của tình yêu thật to lớn, hai người mới quen nhau mấy ngày, cậu đã bắt đầu bảo vệ cô ấy rồi đấy".

"Yêu đương gì ? Ai nói tôi thích cô ta? Là cô ta cứ quẩn lầy tôi thì có!" - Đường Phong vẫn mạnh miệng.

"Cậu phân tích không sai, cô ấy là một cô gái ngây thơ đáng yêu, nhưng cậu đừng có quên mất cha cô ấy."

"Ý anh nói tới Lương Dũng Tuyên? Anh nghi ngờ ông ta?" -Đường Phong ngạc nhiên.

Hàn Giang nhìn Đường Phong, hỏi lại: "Lương Vân Kiệt đầu tư vào kế tranh ngọc như vậy, không tiếc tiền bạc, lẽ nào Lương Dũng Tuyên cũng không có chút hứng thú nào với kế tranh ngọc này sao ?"

Đường Phong nghĩ ngợi. Nghi vấn của Hàn Giang rõ ràng rất có tính chất đánh động: "Đúng vậy, tuy tôi mới gặp ông ta có hai lần, nhưng Lương Dũng Tuyên cho tôi cảm giác là ông ta không hề hứng thú với kế tranh ngọc, thậm chí còn né tránh".

"Như vậy mới đáng nghi !"

Nhưng như vậy cũng dễ lí giải, cha của ông ta vì kế tranh ngọc đó mà chết, cộng thêm cả cái chết của Hoàng Đại Hổ, dĩ nhiên Lương Dũng Tuyên

không dám giữ lại kế tranh ngọc đó nữa. Ông ta cũng có sự nghiệp của ông ta, tôi đã xem qua bản báo cáo của công ty ông ấy, tình hình kinh doanh luôn rất tốt, tiền vốn dồi dào, ông hoàn toàn không cần thiết phải mạo hiểm như vậy... Quan trọng hơn nữa, ông ta ở mãi Hồng Kong, mà cũng không phát hiện ra ông ta và Lương Viện ở cạnh chúng ta từ bấy đến nay, nhưng không hề tham gia vào một quyết định nào và có rất nhiều chuyện cô ấy không biết. »

Đường Phong nói một tràng dài, Hàn Giang gật đầu cười đáp: « Cậu cũng dốc sức cho Lương Viện quá đấy, không sai những gì cậu nói tôi đều nghĩ tới rồi. Triệu Vĩnh và tôi thực ra luôn giám sát liên lạc của Lương Dũng Tuyên và Lương Viện, nhưng không phát hiện ra bất cứ điều gì bất thường, đặc biệt là từ khi Lương Viện tham gia cùng chúng ta đến nay, thì vì điều kiện có hạn, cô ấy và Lương Dũng Tuyên rất ít khi liên lạc với nhau. Hơn nữa tôi còn phát hiện Lương Viện đã trưởng thành rồi, khi mới đến, cái gì cô ấy cũng phải nói cho Lương Dũng Tuyên, vì chuyện này mà tôi đã từng phê bình cô ấy. Hiện giờ thì ngoài hỏi thăm sức khỏe cha ra cô ấy rất ít khi nói về việc của mình".

"Khà khà, chúng ta ở đây đều là những người được tôi luyện mà!" -Đường Phong cười nói. Nhưng ngay sau đó anh

Đã thu lại nụ cười, hỏi Hàn Giang"Nếu như Lương Viện cũng loại trừ rồi, vậy thì chỉ còn lại Từ Nhân Vũ.

8

_Hàn Giang nghe Đường Phong nhắc đến Từ Nhân Vũ thì thở dài, nói: "Anh ta?! Trong lòng tôi thật sự không nắm bắt được".

"Anh đã không tin tưởng anh ta như vậy sao, lại còn kéo anh ta vào làm gì?" -Đường Phong không hiểu.

Hàn Giang giải thích: "Kéo anh ta vào, thứ nhất là vì anh ta đã cùng hành động với chúng ta và đã biết không ít chuyện mà anh ta không nên biết; thứ hai cũng là để bảo vệ anh ta, bất luận anh ta biết được nhiều hay ít thì bọn người áo đen đó cũng không thể tha cho anh ta; thứ ba là vì bản thân anh ta,

có lẽ anh vẫn chưa biết, Triệu Vĩnh đã từng điều tra anh ta rất kỹ, tiến sỹ Từ đã từng du học tại rất nhiều trường đại học nước ngoài, tinh thông nhiều ngoại ngữ, đạt được rất nhiều học vị. Anh ta đích thực là một chuyên gia về phương diện vũ khí, có thể mân mê ra rất nhiều thứ nhỏ nhặt mà chúng ta cần tới. Ngoài ra, anh ta đã từng du học tại Đại học Saint Petersburg và Đại học Mạtxcov của Liên Xô, tinh thông tiếng Nga, ở bên đó quan hệ rất rộng, vì tới đây khó tránh khỏi việc cần tới sự phối hợp của bên Petersburg, bởi vậy nên tôi đã kéo anh ta vào".

Hóa ra là như vậy, xem ra cái danh thiếp đó đều không hẳn là để dọa người ta"

Còn một điều nữa, không phải tôi bảo Từ Nhân Vũ gọi vào số điện thoại đó là hội Triệu Vĩnh sẽ nghe tôi kéo Từ Nhân Vũ theo lời tôi gọi vào số đó cho Triệu Vĩnh chỉ nói lên rằng người này có thể dùng. Theo đó, Triệu Vĩnh còn phải điều tra toàn diện về người này, sau đó để thủ trưởng phê chuẩn thì mới có thể cho anh ta gia nhập Lão K!"

"Nếu nói như vậy thì Từ Nhân Vũ cũng không có vấn đề gì cả, vậy anh thấy Lão Mã và Yelena thì sao?"

"Hai người họ?" -Hàn Giang vừa nghĩ tới Yelena là lòng lại nặng trĩu, trầm ngâm hồi lâu, nói: "Hai người vốn dĩ tôi rất nghi ngờ, nhưng cái đêm đó, bên Thất Sắc Cẩm Hải, sau khi chúng ta lật ngửa ván bài với nhau, tôi căn bản đã không còn nghi ngờ gì họ nữa, cứ coi là họ không cùng đường với chúng ta, thì cũng không cùng hội với người áo đen đó.

"Hai chúng ta phân tích cả một đồng như vậy, nói đi nói lại , tất cả những người khả nghi đều loại trừ rồi, cũng chẳng có kết luận gì!"-Đường Phong không khỏi tiếc nuối nói.

Không! Vẫn còn một người!" -

"Vẫn còn ai?" -Đường Phong giật bản mình.

"Stephen!"

"Stephen! ? Không phải anh ta đã rơi xuống giếng trong Khương Trại rồi

sao?" - Trong đầu Đường Phong bất giác lại

Hiện lên cái hang động tối đen âm u sâu hun hút không thấy đáy đó.

Nhưng chúng ta vừa không nhìn thấy Stephen rơi xuống đó, cũng không nhìn thấy thi thể của anh t Phải đợi Triệu Vĩnh tìm thấy Khương Trại, sau đó thu dọn sạch sẽ Khương Trại bị sập đổ, tìm thấy thi thể của Stephen mới có

thể xác định".

"Có lẽ lúc đó, thi thể của anh ta đã biến thành một đồng xương hay tro tàn rồi cũng nên, biến thành linh hồn bay lượn trong địa đạo xương người - Đường Phong nói đến đây, ngừng lại một lúc, rồi nói tiếp: Stephen mất tích ở Khương Trại, sau đó không hề hành động cùng chúng ta, thế nên tôi cho rằng có thể loại trừ anh ta".

"Cái này tôi cũng nghĩ đến rồi, về bản thân Stephen cũng không phát hiện được gì, thế nên... thế nên tôi nói đây là một vấn đề khó! Đến hiện giờ chúng ta gần như không biết chút gì về đối thủ của chúng ta, còn chúng, lại nắm rõ chúng ta như lòng bàn tay. Tôi thật sự không dám nghĩ tiếp,.. – Hàn Giang bỗng nhiên cảm thấy ớn lạnh.

Đường Phong ngược lại vẫn tỉnh táo, nói với Hàn Giang: "Không dám nghĩ cũng phải nghĩ, có việc gì cũng phải đợi đến khi quay về rồi nói tiếp, hiện giờ phải quyết định những người đến tuyết sơn A Ni Mã Khanh, cho dù lần này chúng ta có thể gặp phải bọn áo đen đó, cũng không sao cả. Phải chăng đây cũng không phải là lần đầu tiên chúng ta gặp chúng nên chỉ cần hết sức cẩn thận thì tôi nghĩ có thể ứng phó được".

Hàn Giang nghe Đường Phong nói vậy, giật mình nhìn Đường Phong: "Thật không nhận ra, tiểu tử cậu bây giờ cũng rất có chính kiến đấy! Đối diện nguy hiểm không hoảng loạn, trong hoàn cảnh hiểm nguy cũng không run sợ, có thể một mình ra mặt rồi đấy."

Đường Phong cười nói: "Trình độ nói chuyện của đội trưởng cũng cao lên rồi đây, bắt đầu trở nên văn vẻ! Khả khả! "Được rồi, được rồi, hai chúng

ta khỏi cần tăng tốc nhau nữa, tiếp đây tôi sẽ nói về dự định của mình. Trước tiên chúng ta phải phân tích một chút về đối thủ của mình đó gọi là: "biết người biết ta, trăm trận trăm thắng".

"Đối thủ của chúng ta? Bọn áo đen đó?"

"Đúng.' Chính là bọn áo đen đó, theo như phán đoán của tôi, bọn áo đen đó không giống như đám ô hợp mà chúng ta gặp ở Hồng Kông và Khương Trại, bởi rõ ràng là chúng chuyên nghiệp hơn, chắc chắn là đã từng qua huấn luyện tác chiến đặc chủng trong một thời gian dài và nghiêm khắc. Vì vậy, tôi ban đầu đã nhầm lẫn chúng là người của Lão mã và Yelena, nhưng bây giờ xem ra, thân thế của chúng còn phức tạp hơn nhiều."

9

_Đường Phong không hiểu hỏi: "Bọn áo đen đó phức tạp thế nào? Anh nói nghe xem!"

Hàn Giang nói ra quan điểm của mình: "Tôi cảm thấy thực lực của bọn chúng rõ ràng vượt qua những tập đoàn tội phạm thông thường, nhưng cũng không giống bộ đội đặc chủng của quốc gia nào đó. Tại sao lại nói như vậy? Thứ nhất là dựa vào kinh nghiệm bao năm qua của tôi, thứ hai, mạng lưới tình báo của chúng ta cho biết gần đây nhất không có đội đặc chủng của quốc gia nào có hành động tương tự như vậy, thế nên, tôi phán đoán đám người này là một nhóm người có tổ chức đã qua huấn luyện, nhưng lại không lệ thuộc vào bất cứ tổ chức bí ẩn của bất cứ quốc gia nào. Chắc rằng rất nhiều người trong số họ đều có kinh nghiệm phục vụ trong bộ đội đặc chủng và cục tình báo, chỉ có điều... chỉ có điều chúng ta không biết bất cứ điều gì về một tổ chức như thế này".

Đường Phong đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, ngạc nhiên hỏi. "Anh nói như vậy thì tôi cũng nhớ ra rồi, vết xăm trên người tên sát thủ đâm chết Lương Vân Kiệt tại Quảng châu giống hệt như vết xăm trên xác chết mà chúng ta phát hiện thấy dưới thác nước trong hang động, cũng là hình một con chim ung đứng trên mình con sói, vị trí giống hệt, đều là phía cổ sau dái tai, điều này nói lên..."

"Nói lên rằng giữa bọn chúng nhất định liên quan đến nhau, thậm chí... thậm chí có thể đoán định chúng là một hội. Tôi đã kiểm tra qua tử thi của mấy tên cướp bị chúng ta bắn chết tại Hồng Kong, trên người chúng không có hình xăm như vậy. Điều đó càng chứng minh cho phán đoán phía trước của chúng ta, bọn áo đen đang truy sát chúng ta tuyệt đối không hề tầm thường, trên người bọn chúng đều có hình xăm thống nhất, có thể thấy tổ chức của bọn chúng khá nghiêm ngặt, phương pháp sử dụng súng của chúng rất chuẩn xác, nâng lực không thường, trang bị hoàn hảo, cho thấy thực lực của tổ chức bọn chúng rất ớn. Đây rốt cuộc là bọn người nào nhỉ?"

"Anh có còn nhớ iểu hiện không bình thường của Makarov lúc nhìn thấy hình xăm đó trong hang động không?" – Câu nói của Đường Phong lại nhắc nhở Hàn Giang.

Hàn Giang lại gật gật đầu: "Điều đó nói lên rằng chắc là trước đây Makarov đã từng nhìn thấy hình xăm như vậy, khả năng là trên người một ai đó, cũng có khả năng là một nơi nào đó, nhưng ông ấy luôn miệng phủ nhận. Xem ra bên trong nhất định có vấn đề; tìm cơ hội, tôi nhất định phải hỏi lão mã cho bằng được." ٠٠

"Ngoài ra, tôi còn nhớ ra một chuyện liên quan tới hình xăm đó; anh có còn nhớ lúc chúng ta bị trói chặt vào thân cây ở Thất Sắc Cẩm Hải, vị thủ lĩnh đó đã từng nói chúng ta là mấy gã ung sói không dám ăn".

"Đúng, cậu nghĩ tới điều gì vậy?"

"Tôi nghĩ hình xăm đó chắc liên quan tới Tây Hạ, chỉ có điều tôi không biết rốt cuộc là có hàm ý gì đặc biệt".

Hàn Giang nghĩ một hồi, nói: "Có lẽ chẳng có hàm ý gì đặc biệt cả, chỉ là để thống nhất đánh dấu nên đã tìm hình thù đó. Tôi nói tiếp về đối thủ của chúng ta, bọn áo đen này thực lực không tầm thường, quân số của chúng vốn không đông, chỉ khoảng trên dưới chục người. Tôi đoán lần này có thể chúng cũng sẽ tới tuyệt sơn A Ni Mã Khanh; còn tại sao chúng lại nhận được tình báo về Hắc Đầu Thạch Thất, hiện giờ tôi không thể giải thích được. Tóm lại, theo như kinh nghiệm từ trước đến nay, chúng chắc chắn sẽ

không vắng mặt, bởi vậy chúng ta phải chuẩn bị chu đáo. Tôi đoán quân số lần này của chúng không thể vượt quá năm người, chúng cũng cần bảo mật, kẻ cầm đầu thực sự đứng đằng sau chắc chắn không hy vọng có thêm nhiều người biết về bí mật của kế tranh ngọc, bởi vậy chúng sẽ không phái nhiều người đi, nhưng mấy người này nhất định là những tay xuất sắc nhất của bọn chúng".

Đường Phong nghe Hàn Giang phân tích, cảm thấy rất có lý: "Vậy thì chúng ta nên có mấy người tới đó?"

"Theo như phán đoán phía trên của tôi, tôi cho rằng chúng ta cũng không nên đi đông người. Đầu tiên, chúng ta cũng cần phải bảo mật; tiếp đó, ở vùng núi lạnh giá như thế, người dân thưa thớt, nếu đi nhiều người thì sẽ rất dễ bị bại lộ, thế nên ít nhưng chất là tốt nhất. Điều luôn khiến tôi suy nghĩ là ở chỗ phái mấy người đi thì tốt hơn đây, Nếu như Triệu Vĩnh có thể đi thì tốt quá. Với năng lực của cậu ấy, một chọi được mười, tôi có thể giảm được rất nhiều việc" -Hàn

Giang lại than thở lần nữa.

"Anh hãy thực tế chút đi, hiện giờ chỉ có mấy người chúng ta, được hay không được thì cứ thế này

Trước tiên là hai chúng ta, tiếp theo chỉ có thể là Từ Nhân Vũ, năng lực của anh ta cũng tạm tạm, còn Lão Mã tuy kinh nghiệm phong phú nhưng lớn tuổi rồi, đến vùng cao lạnh giá, ông chắc chắn không chịu nổi. Ngoài ra hai cô gái tôi vốn không suy nghĩ tới.

"Vậy thì có ba người thôi hả!"

Hàn Giang bó tay lắc lắc đầu: "Lực lượng có phần mỏng manh, nhưng chỉ có thể như vậy thôi!" -Nói tới lòng Hàn Giang đột nhiên hiện lên tên một người, chẳng mấy chốc anh đã tỉnh táo lại.

10

_Đường Phong phì phì cở rặm trên người, đứng dậy nói với Hàn Giang: "Được rồi, tất cả mọi người chúng ta đã phân tích một lượt, ai đi thi hành

nhiệm vụ lần này đã xác định rồi, còn vấn đề gì nữa không?"

Hàn Giang cười đau khổ đáp: "Còn vấn đề gì nữa? Chúng ta quay về tuyên bố, bảo đảm có người khóc, có người nổi loạn, khàkhà!"

"Anh nói Lương Viện và cả Lão Mã, họ cũng muốn đi? Lần này thì không thể theo ý họ được." -Đường Phong lại không chút bận tâm.

Hàn Giang đứng dậy, vỗ vỗ vai Đường Phong, nói: "Vậy được! Nếu họ có tâm trạng, cậu phụ trách đại tiểu thư Lương, tôi phụ trách Lão Mã, nhất định phải bịt miệng họ lại"

Hai người trở về huyện, ăn cơm trưa xong, Hàn Giang tuyên bố quyết định của mình với mọi người. Quả đúng như dự đoán. Lương Viện và Makarov phản ứng rất hăng, nói rằng thế nào cũng phải đi theo. Hàn Giang và Đường Phong nhìn nhau cười, vẫn tiến hành như kế hoạch ban đầu, Hàn Giang phụ trách thuyết phục Makarov, Đường Phong phụ trách thuyết phục Lương Viện. Đường Phong dốc hết chân tình với Lương Viện để cô ấy hiểu ra vấn đề, mắt hai tiếng đồng hồ để tâm sự khuyên giải mãi, cuối cùng cũng thuyết phục được đại tiểu thư Lương.

Nhưng bên chỗ Hàn Giang thì lại không dễ dàng như vậy. Hàn Giang và Từ Nhân Vũ thay phiên nhau mất cả một buổi chiều, mãi cho tới tận khi mặt trời lặn cũng không lay động được Makarov. Makarov cố chấp vẫn muốn đi cùng, với ba lý do sau: vì con trai đã mất, để hóa giải bí mật của kế tranh ngọc, vì Yelena chưa biết sống chết ra sao. Ba lý do quan trọng lắm đánh không lay chuyển, bất luận Hàn Giang khuyên giải thế nào, Makarov cũng không chịu thỏa hiệp mà còn nói: "nếu Hàn Giang không đưa ông đi cùng, thì ông sẽ tự đi tìm bọn người áo đen để đưa Yelena, ép cho Hàn Giang không còn cách nào khác, phải đập cửa bỏ đi.

Hàn Giang trở về phòng mình, lớn tiếng quát mắng với Đường Phong: "Lão già cứng cố chấp không chịu nổi".

Đường Phong cười nói: "Xem ra đội trưởng bại trận rồi khà khà".

"Cậu đừng có mà cười trên nỗi đau khổ của người khác, tôi nói không dẫn

theo ông ấy thì sẽ không dẫn theo ông ấy!" Hàn Giang nổi cáu.

Đường Phong ngẫm nghĩ, thay đổi chủ ý, khuyên Hàn Giang: "Hay là đưa ông ấy đi cùng, dù sao thì Lão Mã cũng đầy kinh nghiệm hữu ích, trong những lúc quan trọng vẫn có tác dụng đấy".

"Đưa ông ấy đi cùng tôi sợ sức khỏe ông ấy không ổn làm chúng ta mệt thêm." -Hàn Giang nói tới đây, Makarov đột nhiên đá cửa xông vào, hét lên với anh: "Hàn Giang các anh mệt thêm lúc nào chưa? Tôi tuy già thật nhưng bộ xương già này vẫn ổn, tôi không cần cậu thương xót!"

Hàn Giang và Đường Phong bị Lão Mã "tấn công" đột ngột nên sưng cả người. Hàn Giang chống nạnh, bó tay nhìn ông lão cứng đầu trước mặt, lặng thinh hồi lâu mới lên tiếng: "Được! Coi như ông ghê ghớm, tôi đồng ý đưa ông đi theo nhưng ông... hậu quả ông tự chịu! Nếu như ông quăng bộ xương già lại trên núi thì đừng có trách tôi!"

Lão Mã nhất thời nghe không hiểu câu: "quăng bộ xương già lại trên núi" của Hàn Giang nghĩa là gì, nên đứng ngây ra đó. Lúc này, vừa vặn Từ Nhân Vũ bước vào, dịch câu nói này cho Lão Mã nghe. Vốn tưởng rằng Lão Mã sau khi nghe xong nghĩa của câu nói này, chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, ai ngờ, Lão Mã lại bật cười ha hả, sau đó ôm Hàn Giang, hôn lên má Hàn Giang theo kiểu truyền thống của người Nga. Ông nói: "Cảm ơn cậu đã cho tôi cơ hội, tôi sẽ không để các cậu thất vọng đâu" -nói xong, còn làm một nghi lễ quân sự để tỏ sự kính trọng với Hàn Giang khiến mọi người dở khóc dở cười.

Hàn Giang bị nụ hôn bất ngờ của Makarov làm cho dờ dẩn cả người. Đợi Makarov đi rồi, Hàn Giang đã không còn chút giận nào, lắc lắc đầu nói: "Ông lão này sao bây giờ lại giống như trẻ con vậy, thật không sao hiểu nổi!"

Đường Phong lại cười đáp: "Anh khỏi máng ông ấy, thực ra tôi thấy hai người rất giống nhau đấy!"

"Tôi giống ông ấy? Giống kiểu điên điên khùng khùng của ông ấy ư, không sao hiểu nổi?" – Hàn Giang không phục.

Đường Phong giải thích: "Lẽ nào không phải sao?"

"Hai người đều cứng đầu, gì cũng thắng một mạch không vòng vo". Nghe câu này của Đường Phong, Hàn Giang hồi tưởng lại bỗng thấy Đường Phong nói cũng có phần đúng, trong lòng bất giác tăng thêm vài phần thiện cảm với Makarov

11

_9 giờ tối, theo như lời hẹn ban sáng, Hàn Giang lại tiến hành kết nối với Triệu Vĩnh. Trước tiên Hàn Giang xác nhận quân số tới tuyết sơn A Ni Mã Khanh: chuẩn bị cho chúng tôi bốn bộ thiết bị leo núi và cả những thiết bị khác."

"Bốn bộ?" - Triệu Vĩnh cũng ngạc nhiên: "Bốn vị nào vậy?"

"Tôi, Đường Phong, Từ Nhân Vũ và cả Lão Mã."

"Cái gì? Anh còn đưa cả Makarov đi cùng?"

"Tôi không muốn đưa ông ấy theo, nhưng hết cách, ông ấy quá nhiều sống chết đòi đi".

Triệu Vĩnh nghe xong cũng không biết phía làm thế nào, đành lắc đầu: "Vậy được! Tôi lập tức chuẩn bị cho anh, ngày mai các anh sẽ nhận được trang thiết bị, tài liệu địa chất khu vực phía đông tuyết sơn A Ni Mã Khanh mà anh cần tôi cũng lấy cho anh rồi".

Vậy thì tốt quá, tài liệu cụ thể không?" – Hàn Giang vẫn chưa yên tâm.

Cái này thì anh yên tâm, hiện giờ đây là tài liệu cụ thể nhất, toàn diện nhất mà tôi có được. Ngoài một phần tài liệu mà tôi lấy từ ủy ban Lãnh thổ Quốc gia ra thì tôi cũng đã kiểm duyệt phần tài liệu liên quan tới phía quân đội. Nếu anh vẫn chưa hài lòng thì tôi cũng hết cách rồi.

"Được rồi, hôm nay tôi sẽ nghiên cứu kỹ lưỡng, nếu như vẫn cần tới sự giúp đỡ của cậu thì chúng ta sẽ liên lạc tiếp."

Ngoài ra, nếu anh còn cần thêm thiết bị gì nữa thì tiến sỹ Từ đều có thể

giúp anh giải quyết".

"Chẳng có gì cả, ngoài thiết bị leo núi thì là vũ khí".

"Ồ! Vẫn còn một việc, lần này rút kinh nghiệm lần trước, tôi đã chuẩn bị cho mỗi người các anh một máy phát tín hiệu định vị vệ tinh. Chỉ cần có thứ này đeo trên người các anh phát tín hiệu bình thường thì tổng bộ sẽ biết phương hướng và vị trí mà các anh đang ở, để trong lúc nguy hiểm, chúng tôi sẽ kịp thời cung cấp chi viện cho các anh". Triệu Vĩnh giới thiệu.

Đây đúng là thứ hay đấy, tôi đang cần. Giáo sư La có bên cạnh cậu không? Cậu hỏi xem giáo sư La có còn gì dặn dò không?" -Hàn Giang hỏi.

Trên màn hình xuất hiện khuôn mặt của giáo sư La: "Đường Phong, Hàn Giang, tôi bây giờ cũng không cần nói gì nữa, chúc các cậu mã đáo thành công. Tôi ở tổng bộ đợi các cậu quay về. Tôi tin rằng nếu như được hai kệ tranh ngọc thì nhất định có thể giải mã được càng nhiều tin tức hơn nữa."

Đường Phong và Hàn Giang gật gật đầu, đang chuẩn bị kết thúc lần nói chuyện này thì Hàn Giang đột nhiên hét gọi Triệu Vĩnh. Triệu Vĩnh không hiểu: "Đội trưởng, còn gì dặn dò?"

Hàn Giang hỏi: "Tôi bảo cậu điều tra tình hình của Makarov và Yelena, cậu đã điều tra chưa?"

"Điều tra rồi, tình hình mà chúng tôi nắm bắt được cơ bản giống như những gì Makarov nói với các anh. Makarov là thiếu tướng đã nghỉ hưu của KGB, Yelena là đặc công át chủ bài, còn về mục đích hành động lần này của họ thì giống như Makarov nói, chính là để tìm kệ tranh ngọc về; còn có ý đồ gì không thì không thể biết được. Bởi vậy, khi các anh cùng hành động với Makarov thì vẫn phải cẩn thận hơn đấy".

Hàn Giang trầm ngâm một hồi, rồi lại tiếp tục hỏi:

"Hiện nay tổng bộ có tình báo gì liên quan tới tung tích của Yelena không?"

Triệu Vĩnh lắc lắc đầu, đáp: "Không có!"

Hàn Giang không thể không thất vọng kết thúc lần kết nối này, sau đó mò tài liệu mà Triệu Vĩnh vừa mới gửi tới bắt đầu nghiên cứu kỹ lưỡng. Đường phong, Hàn Giang và Từ Nhân Vũ cùng nhau nghiên cứu tới tận đêm khuya, rốt cuộc đã đánh dấu được hai khu vực khả nghi: khu vực A và khu vực B tại phía đông nam tuyết sơn A Ni Mã Khanh. Căn cứ theo tài liệu của Ủy ban lãnh thổ Quốc gia cho thấy: hai khu vực này đều nằm trong khe núi bốn bề đều có vách núi bao quanh. Khả năng có huyết động tồn tại, càng khiến người ta sinh nghi ở chỗ: hai khu vực này tuy cách xa điểm dân cư nhưng trên mặt đất lại phát hiện không ít dấu vết của kiến trúc do con người tạo nên. Tất cả những điều này đều trùng khớp với truyền thuyết mà Đạt Ma kể.

Đường Phong dung bút bi đỏ vẽ hai vòng tròn đậm trên bản đồ, nói với Hàn Giang và Từ Nhân Vũ: "Hai khu vực này, căn cứ theo lộ trình dài, ngắn thì chúng ta sẽ tới khu A trước, sau đó là khu B. Các anh có ý kiến gì không?"

Hàn Giang không có ý kiến, còn Từ Nhân Vũ lại chần chừ không muốn bày tỏ, Đường Phong hỏi Từ Nhân Vũ: "Tiền sỹ có vấn đề gì không?"

Từ Nhân Vũ nói: "Hiện giờ tôi không thấy có vấn đề gì cả, nhưng tôi...tôi lo lắng nếu như khu A và khu B đều không tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất thì..."

Vẫn chưa kịp đợi Từ Nhân Vũ nói hết câu, Đường Phong liền ngắt lời anh: "Sự lo lắng của anh hiện giờ là thừa. Có thể tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất hay không thì bắt buộc phải đi mới biết được."

Rút cuộc ba người thống nhất với nhau, tiến hành theo kế hoạch của Đường Phong. Chiều hôm sau trang thiết bị mà họ cần đã được đưa tới đúng như số lượng họ đã yêu cầu, bao gồm những dụng cụ leo núi như: cào băng, cuốc băng, dây thừng, thòng lọng, xích sắt, gậy chống tuyết, mũ bảo hiểm, giày bảo hiểm, thiết bị nâng hạ, búa đập đá, giày leo núi tuyết, ván trượt tuyết, kính mắt leo núi; còn có cả một ít vũ khí và bình oxy và cả thiết bị định vị tín hiệu vệ tinh mà Triệu Vĩnh đã nói.

Đêm nay, Đường phong, Hàn Giang, Từ Nhân Vũ và Makarov không hẹn mà cùng nhau mất ngủ. Đến sau nửa đêm, bốn người đồng loạt ngồi dậy, vừa chuẩn bị trang bị cần thiết mang theo, vừa tiếp tục nung nấu đối sách nếu như đến lúc gặp phải tình huống nguy hiểm.

Họ chờ đợi bình minh lên, nhưng bầu trời bên ngoài mãi vẫn chưa thấy sáng. Đường phong chạy ra bên ngoài khách sạn xem xét, phát hiện một đám mây đen khổng lồ từ xa bay tới, bao trùm lên thảo nguyên rộng lớn, bầu trời tối sầm nặng trĩu. Lòng Đường Phong cũng bất giác bao trùm mây đen, nhưng anh biết, bất luận thế nào cũng phải xuất phát.

Đường Phong và Hàn Giang không yên tâm về Lương Viện và Hắc Vân, vậy là họ đã giao phó hai cô gái cho cảnh sát địa phương trước. Lương Viện bị rịn lưu luyến khiến Đường Phong không tránh khỏi chút mềm lòng, nhưng anh vẫn kìm lòng, theo Hàn Giang xuất phát. Trong không khí bất an, Đường Phong, Hàn Giang Từ Nhân Vũ và Makarov mang theo kệ tranh ngọc, lái chiếc Jeep Cherokee lao vào lòng đại thảo nguyên ngút ngàn.

Chương 21 : Tuyết sơn A Ni Mã Khanh

1

_Chiếc Jeep Cherotce chạy về phía đường quốc lộ phía tây, chẳng mấy chốc họ đã nhìn thấy bóng dáng tuyết sơn A Ni Mã Khanh hùng vĩ. Tuyết sơn A Ni Mã Khanh là ngọn núi cao nhất so với mực nước biển ở khu vực đầu nguồn sông Hoàng Hà, và cũng bao gồm cả dải băng lớn nhất đầu nguồn sông Hoàng Hà, được mệnh danh là tháp nước của Trung Quốc. "A Ni" trong tiếng Tạng của khu vực An đa có nghĩa là "ông lão" còn "Mã Khanh" nghĩa là ngọn núi to nhất đầu nguồn sông Hoàng Hà."

Không biết từ bao giờ, trời bỗng đổ mưa, mưa đông lạnh buốt. Nước mưa và nước tuyết tan vào nhau, chảy ngang dọc trên thảo nguyên, khiến con đường trở nên lầy lội. Đi tiếp lên phía trước, hóa ra đến cả đường đi cũng không có, chiếc Jeep Cherokee giống như ngựa hoang tuột mất dây cương, tự do lao vun vút trên thảo nguyên.

Mưa mỗi lúc một to, trên thảo nguyên không thấy bóng người. Bầu trời bị đám mây đen che kín, tầng mây rất thấp, dường như đang ở ngay trên mọi người, thấp đến nỗi gần như sắp sập xuống tới nơi. Hàn Giang phụ trách lái xe nhìn ra ngoài cửa sổ, bất giác càu nhàu: "Hai hôm trước vẫn còn đẹp trời, sao đúng hôm chúng ta xuất phát thì trời lại đổ mưa nhỉ?"

Đường Phong cũng cảm thấy kì lạ: "Đúng vậy! Trên thảo nguyên mà mưa to thế này, vốn rất hiếm thấy. Mùa này mà mưa to như vậy càng bất thường hơn".

Hàn Giang quay đầu nhìn nhìn Makarov phía sau. Ông lão này hay thật, mặc cho bên ngoài mưa gió ầm ầm, ông chỉ lo ngủ. Hàn Giang bất giác bật cười: "Cậu xem người ta kia, lão Mã trâu thật đấy, lên xe cái là nằm ngay".

"Tôi thấy ông ấy như vậy rất phù hợp với thói quen của người cao tuổi. Năm tháng thôi thúc người ta lão hóa, tất nhiên sức khỏe cũng không ổn rồi" -Đường Phong bất giác cảm thông.

Mấy người đang nói chuyện, đột nhiên, chiếc xe bỗng lắc mạnh một cái,

sau đó đứng im. Hàn Giang khẽ nói:

"Chết! Tịt rồi".t

Anh khởi động lại chiếc Jeep Cherokee, động cơ xe khởi động rồi nhưng xe vẫn không động đậy. Hàn Giang lập tức hiểu ra, khả năng đây không đơn giản là động cơ bị tịt.

Anh đạp chân ga lên mức cao nhất, thân xe lắc một cái nhưng vẫn đứng im. "Thật là đen đui, xe bị sa lầy rồi" -Hàn Giang rút cuộc đã thốt ra cái điều mà mọi người đều lo lắng.

Đường Phong và Từ Nhân Vũ nhảy xuống khỏi xe, đội mưa kiểm tra, phát hiện ra thảo nguyên vốn yên tĩnh lúc này đã biến thành một thế giới của đầm lầy, chổ trũng, do nước mưa tuôn chảy, tụ thành những dòng suối nhỏ, khiến cho bánh sau của chiếc Jeep cherokee cũng không thể tránh khỏi bị sập xuống hố bùn trũng.

Đường Phong than thở: "Những năm gần đây, vùng thảo nguyên này bị hủy hoại nghiêm trọng quá, do chặn thả gia súc quá đà, do lạm dụng thu lượm đồng trùng hạ thảo dẫn tới đồng cỏ bị hoang hóa, cứ mưa to một cái là lại biến thành đầm bùn lầy".

"Thôi đi, giờ không phải là lúc để cậu nghiên cứu đâu, nhanh chóng đến đẩy xe đi" -Hàn Giang gào lên với Đường Phong.

Tiếng gào của Hàn Giang đã khiến cho Makarov đang ngủ say cũng choàng tỉnh. Ông lão mở đôi mắt nhấp nhem ra nhìn, lập tức hiểu ra có chuyện. Không chút do dự, ông nhảy xuống xe, cùng Từ Nhân Vũ, Đường Phong ra phía sau đẩy xe. Hàn Giang khởi động lại lần nữa, dồn hết công suất, ba người Đường Phong, Từ Nhân Vũ, Makarov cùng dốc sức đẩy đằng sau, nhưng ngoài bị bùn bắn khắp người ra thì chẳng có gì

Đường Phong đứng trong mưa gió nhất thời không biết phải làm thế nào; cuối cùng vẫn là Hàn Giang nhớ ra chiếc xẻng mà họ mang theo, chiếc xẻng này vốn để khi nào phát hiện ra Hắc Đầu Thạch Thất thì mới dùng tới không ngờ lúc này lại phát huy công dụng. Hàn Giang nhảy xuống xe, lôi

chiếc xẻng sắt từ thùng xe ra, cật lực đào xuống hố bùn mà bánh sau sập xuống. Sau đó, anh để Đường Phong lái xe, còn mình và Lão Mã, Từ Nhân Vũ, lại lần nữa dòn lực rồi cuối cùng cũng đẩy được chiếc xe ra khỏi hố bùn. Thế nhưng họ không có lấy một chút vui mừng nào khi chiến thắng được khó khăn này, bởi vì ba người từ đầu đến chân đã dính bùn đất.

Mọi người lại lên xe, Đường Phong khởi động lại chiếc Jeep cherokee, anh bật đèn pha, cẩn thận hơn, rón rén từ từ lao về hướng tây.

2

Ba tiếng đồng hồ sau, họ bỏ lại mưa đông phía sau lưng, tiến vào lòng tuyết sơn A Ni Mã Khanh. Ở đây trời quang tạnh trời xanh vạn dặm, tuyết sơn nằm ở phía không xa có thể thấy rõ mồn một, quả là khác biệt hoàn toàn với thời tiết ban nãy.

"Khí hậu trên cao nguyên thật là biến đổi đa dạng, ban nãy vẫn còn mưa gió âm âm, giờ đã lại trong xanh thăm thẳm", Đường Phong phàn nàn.

"Đây chính là phía đông mặt trời mọc, phía tây trời đổ mưa" - Từ Nhân Vũ cười nói.

"Hai cậu nghỉ ngơi chút đi nhé, đợi lúc nữa e rằng đến cả sức nói chuyện các cậu cũng không có đâu." -Makarov

phía sau xe vừa đang chìm trong mộng đột nhiên mở miệng nói, khiến Đường Phong và Từ Nhân Vũ đều giật bản mình.

Hàn Giang nói: Lão Mã nói rất có lý. Hai cậu lẽ nào không cảm thấy độ cao so với mực nước biển ở đây càng lúc càng cao sao? Các cậu tiết kiệm sức lực đi, đợi lúc nữa tôi bảo các cậu nói chuyện, có khi các cậu cũng không thốt lên lời.

Nghe thấy những lời này, Đường Phong và Từ Nhân Vũ rõ ràng cũng cảm thấy không khí ở đây mỗi lúc một loãng hơn, vậy là, hai người ngoan ngoãn.

Trong xe không còn ai nói chuyện nữa, địa hình càng lúc càng cao, trước

mặt chiếc Jeep Cherokee xuất hiện một con dốc cao lớn. Đường Phong thử lái xe leo lên con dốc này nhưng đã thất bại. Độ cao và độ dốc của con dốc này đều đã vượt qua giới hạn của chiếc Jeep Cherokee. Đường Phong lùi xe lại, cầm bản đồ và GPS, đối chiếu tìm thấy đường mà họ vừa đi qua. Chắc không sai!" -Đường Phong nhìn chăm chăm vào kinh vĩ độ hiện trên GPS lẩm bẫm.

Anh cất bản đồ để nói với mọi người: "Tôi vừa kiểm tra rồi, tuyến đường mà chúng ta đi chính xác, ở đây đã tiếp cận với khu vực A mà chúng ta đã xác định. Con dốc này xe không qua được, chúng ta phải đi bộ vào núi thôi".

Xem ra thời khắc thực sự thử thách chúng ta đến rồi đây -Hàn Giang nói xong, và cũng là người đầu tiên khoác xong ba lô nhảy xuống xe.

Vừa mới xuống xe, họ lập tức cảm nhận được sự lạnh giá và không khí loãng toẹt ở đây. Bốn người họ không ai nói năng gì mà thực hiện theo kế hoạch đã định từ trước, Hàn Giang đi đầu, Đường Phong bám sát phía sau, Makarov đi thứ ba, Từ Nhân Vũ đi cuối cùng. Bốn người mang theo đầy đủ trang thiết bị, bắt đầu tiến vào trong lòng A Ni Mã Khanh.

Vượt qua con dốc này, phía dưới dốc là một rừng vách đá trần trụi đen kịt. "Đây là dấu tích của khí hậu trái đất nóng dần lên, vách đá trần trụi trước đây, vốn cũng là một phần của núi tuyết băng sơn, giờ lại lộ hẳn ra ngoài"

Đường Phong vẫn không sao kìm chế được, thốt ra lời nhận xét của mình.

Hàn Giang chỉ về phía trước, nói: "Không sai! Căn cứ theo tài liệu của ủy ban Lãnh thổ Quốc gia thì ở đây đều là một phần của núi tuyết băng sơn, nhưng đây chỉ là một ngọn núi có độ cao so với mực nước biển thấp hơn, không phải là núi tuyết quanh năm tuyết phủ. Đáng lẽ ra vào mùa này, ở đây phải có tuyết rơi từ lâu rồi, nhưng năm nay vẫn chưa có tuyết, đây có lẽ là do biến đổi khí hậu trái đất nóng dần lên như cậu nói! Khà khà, không có tuyết rơi ngược lại đối với chúng ta là việc tốt. Nếu như tôi phán đoán không nhầm thì khu vực A mà chúng ta muốn tới chắc là phía sau ngọn núi

này, đây là con đường ngắn nhất để thông tới khu vực A.

Bốn người đi theo hàng dọc, vẫn được coi là thuận lợi, hơn một tiếng đồng hồ sau, họ đã vượt qua ngọn núi không được tính là cao lắm này. Đúng như dự đoán của họ trước đây, dưới núi là một khe núi lớn, ngọn núi mà họ vượt qua chính là ngọn thấp nhất trong những ngọn núi xung quanh, ba mặt còn lại đều là dốc cao dựng đứng, quanh năm tuyết phủ. Ba người từ từ tiến vào khe núi, lúc này mới nhìn rõ, vùng đất có địa hình bằng phẳng trong khe núi là một đồng cỏ đã bị hoang hóa nghiêm trọng.

3

_Đồng cỏ trong khe núi vốn là một vùng cỏ xanh tuyệt đẹp, nhưng hiện giờ mặt đất tuy vẫn còn không ít dấu vết của cỏ, nhưng những tảng đá to màu đen trần trụi và đá dăm càng lại. Bốn người cẩn thận rón rén đi xuống phía dưới núi, quan sát xung quanh, không có người, cũng chẳng có gia súc, đồng cỏ thoái hóa im lìm đến mức khiến người ta phát sợ. Bốn người đi loanh quanh trong khe núi, không phát hiện thấy hang động nào chỉ thấy những tảng đá nhô lên nhiều hơn.

"Lẽ nào đây không phải là khu vực A ? Sao không phát hiện thấy gì nhỉ ? - Đường Phong nghi ngờ hỏi.

Hàn Giang so sánh kinh vĩ độ, rồi khẳng định chính là khu vực A mà trước đây chúng ta xác định, không thể sai được, chúng ta tìm kỹ lại xem sao."

Đường Phong cẩn thận tìm kiếm lại lần nữa mà vẫn không thu hoạch được gì, nhưng anh đột nhiên phát hiện ra một số thứ kỳ lạ bên cạnh một tảng đá lớn trần trụi, tiến lên quan sát tỉ mỉ, hóa ra là một di tích kiến trúc mà con người tạo nên. Đường Phong mừng rỡ kêu lên: "Các anh, mau lại đây, tôi phát hiện ra di tích kiến trúc này."

Sau khi Hàn Giang tiến lại gần và quan sát kỹ lưỡng, rồi trước đó vừa mới vui mừng kinh ngạc, sau đã lại thất vọng nói: "Đây là di tích kiến trúc, nhưng lại là di tích kiến trúc cận đại, nhiều nhất cũng không thể vượt quá ba mươi năm

"Điều này ít nhất cũng cho thấy: đã từng có người xây nhà ở đây, thậm chí còn từng sống ở đây" -Đường Phong vẫn muốn lấy lại chút thể diện cho phát hiện của mình.

Hàn Giang nhìn xung quanh, trên cao nguyên trời tối sớm, sắc trời lúc này đã có chút âm u, anh cương quyết ra lệnh:

"Mọi người lấy chỗ này làm trung điểm, hai người một nhóm chia thành hai đầu lục soát, nỗ lực lần cuối cùng. Bất luận phát hiện ra điều gì thì nửa tiếng sau nhất định phải quay lại đây, chúng ta bắt buộc phải lên xe trước khi trời tối".

Trong lòng mọi người đều hiểu rằng: nếu như buổi tối không đi được ra khỏi đây và quay lại xe, thì cũng đồng nghĩa với việc họ đem tính mạng của mình giao nộp toàn bộ cho tuyết Sơn A Ni Mã Khanh.

Đường Phong và Hàn Giang một nhóm, Makarov và Từ Nhân Vũ một nhóm, bốn người chia thành hai đầu tìm kiếm. Đường Phong và Hàn Giang tìm khắp các góc ngách, khe núi, nhưng không thấy một chút di tích nào liên quan tới Hắc Đầu Thạch Thất trong truyền thuyết. Ngược lại, Hàn Giang lại tìm thấy một đống

g xương trắng ngay ngắn trên đồng cỏ. Hàn Giang nhìn cái đã phát hiện ra ngay, đây vốn không phải là xương người mà là xương của một loài động vật to lớn nào đó. Nơi này có thể có loài động vật to lớn nào nhỉ? Sau khi Đường Phong kiểm tra, anh đoán: "Hay là xương của bò lông?"

Sau khi Đường phong nhắc nhở, Hàn Giang cẩn thận xem xét lại bộ xương trước mặt, nói: "ừm, chắc là bò lông, nhưng ở nơi hoang vu thế này, sao tự nhiên lại xuất hiện một bộ xương bò lông chớĐường Phong không thể đoán ra, anh quan sát xung quanh thêm lần nữa. Đột nhiên, một trận cuồng phong thổi qua cuốn tung rất nhiều đất đá cát bụi khiến Đường và Hàn Giang không tài nào mở mắt ra được. Trận cuồng phong đi qua, Đường Phong chỉ cảm thấy ở đây có nhiều điều bất thường hơn, vậy là anh đề nghị với Hàn Giang: "Hay là chúng ta về sớm chút đi. Ở đây e rằng không phát hiện thêm được gì đâu!"

Nửa tiếng đồng hồ sau, Đường Phong và Hàn Giang quay lại nơi đã hẹn mọi người. Từ Nhân Vũ và Makarov đã quay về đúng giờ, họ cũng không phát hiện được manh mối có giá trị nào.

Đường Phong đứng trên di tích kiến trúc, nói: "Nhưng chúng ta cũng không phải không thu hoạch được gì. Bây giờ tôi có thể đoán ra bí mật của khu kiến trúc này".

"Bí mật của kiến trúc?" -Câu nói của Đường Phong lập tức thu hút được sự hứng thú của mọi người.

4

_Đường Phong thở một hơi dài, giải thích: "Đúng vậy, bí mật của kiến trúc. Tôi phát hiện đá ở chỗ này trần trụi, trên mặt đất chỉ còn lại cỏ và đất cùng rất nhiều những hang thỏ. Đây chính là hang thỏ cọc thường thấy trên đồng cỏ cao nguyên, thân hình của chúng to lớn, khả năng sinh sôi nảy nở rất mạnh, sức phá hoại đồng cỏ cũng rất lớn, các anh xem mọi người nhìn theo hướng tay Đường Phong chỉ thì nhìn thấy một con thỏ cọc to lớn thò đầu ra khỏi hang: Các anh xem đồng cỏ cách chỗ chúng ta đứng không xa, một mét vuông đồng cỏ mà đã có hơn cả chục hang thỏ, thật sự là tôi không dám tưởng tượng tổng cộng sẽ có bao nhiêu hang thỏ trong khe núi và trên đồng cỏ đã bị hoang hóa nghiêm trọng này!"

Cái đó thì có liên quan gì tới di tích căn nhà này?" -Nhân Vũ hỏi.

Căn cứ theo niên đại và hình dáng của kiến trúc của căn nhà mà phán đoán: mấy căn nhà này chắc là do dân du mục xây nên, sau đó do chăn thả gia súc quá độ, lạm dụng hái lượm đồng trùng hạ thảo, đã dẫn đến nạn thỏ cọc hoành hành, đồng cỏ bị thoái hóa nghiêm trọng. Bởi vậy dân du mục bắt buộc phải di cư khỏi đây và hôm nay chúng ta mới có thể tìm thấy di tích kiến trúc này." -Đường Phong trả lời.

Xem ra khu vực A mà chúng ta suy đoán là sai lầm. Chúng ta đã bị di tích căn nhà này giác ngộ rồi. Nhưng những dân du mục này cũng kỳ lạ thật đấy, chăn thả gia súc lại vào tận trong khe núi này chăn thả. Ở đây vừa lạnh, lại

xa bên ngoài, cho dù là đồng cỏ có tốt thế nào chẳng nữa, cũng không nên chạy đến đây làm gì!" -lời nói của Từ Nhân Vũ chứa đựng đầy sự thất vọng và không hiểu biết.

Xem ra Từ Nhân Vũ ở nước ngoài lâu quá rồi, nên anh không hiểu chốn này, hiểu dân du mục ở đây. Cuộc sống của họ thật sự rất khó khăn. Chắc là họ cũng không còn cách nào khác nên mới tìm đến đây, nhưng sự có mặt của họ đã phá hoại môi trường vốn suy yếu này" Đường Phong đang nói tới đây, đột nhiên một con thỏ cộc to lớn bò lên chân anh. Đường Phong sợ đến nỗi hét toáng lên. Hàn Giang đang định giúp Đường Phong đuổi con thỏ cộc này ai ngờ, một con thỏ cộc khác có thân hình còn to lớn hơn bò lên đùi anh ta...

Chính trong lúc thỏ cộc bò lên người Đường Phong và Hàn Giang, thì đồng thời thỏ cộc cũng bò lên người Từ Nhân Vũ và Makarov. Đường Phong dồn hết sức, đập cho con thỏ cộc trên người một cái. Hàn Giang thì lại rút dao găm ra, đâm con thỏ cộc đang bò trên người mình. Dao găm không sai không lệch, đâm đúng lên người con thỏ cộc to béo. Lúc này, càng lúc càng nhiều thỏ cộc chui ra khỏi hang, vây quanh lấy bốn người. Thấy mình sắp bị hàng nghìn hàng vạn con thỏ cộc bao vây, Hàn Giang quyết hét lên: nhanh rút lui về phía bên kia dốc".

Đường Phong và Hàn Giang rút súng ra. Pằng! Pằng! Pằng! Bắn liên tiếp vài phát. Vài con thỏ bò tới cạnh chân đã bỏ mạng, nhưng từng đàn thỏ vẫn lũ lượt kéo đến. Bốn người cố gắng nhảy qua vòng vây thỏ cộc, lao lên dốc.

Makarov và Từ Nhân Vũ đã lao lên dốc, Đường Phong và Hàn Giang vừa chống trả vừa chạy phía sau. Chẳng mấy chốc Đường Phong đã bắn hết băng đạn. Anh đổi một băng đạn khác, tiếp tục bắn tỉa, nhưng anh bắn rụng đằng trước thì đằng sau lại có càng nhiều thỏ cộc xông lên. Đạn trong băng lại sắp bắn hết rồi, lúc này, Hàn Giang phải mò một quả lựu đạn trong người ra, khế quăng đi. Một tiếng nổ vang lên, hàng trăm con thỏ cộc nhảy loạn xạ bị nổ bắn khắp nơi. Đường Phong và Hàn Giang nhân cơ hội đó cũng lao lên dốc. Nhưng khi hai người quay đầu lại nhìn thì phát hiện bây

thở cộc đỏi khát đó đang dầm dấp lên xác đồng loại, vẫn tiếp tục leo lên dốc...

5

Đường Phong và Hàn Giang cố gắng leo lên dốc, Hàn Giang vừa chạy vừa hét lên với Đường Phong: "Giờ thì tôi biết chuyện gì đã xảy ra với bộ xương của con bò long đày rồi?"

"Phí lời! Tôi cũng biết rồi." -Đường Phong hét xong bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng, Thiếu oxy! Đây là phản ứng chết tiệt của cao nguyên!" - Đường Phong thầm chửi ruả trong lòng.

Makarov và Từ Nhân Vũ đã leo lên dốc trước tiên; Hàn Giang cũng lách thếch chạy lên trên, chỉ còn lại Đường Phong. Đường Phong bị phản ứng cao nguyên trầm trọng, do lúc nãy chạy quá nhanh, nên phản ứng cao nguyên càng nặng nề khiến Đường Phong lại thêm một cơn choáng váng.

Anh đạp lên cát và đá vụn lạo xạo mà đôi chân hình như không điều khiển nổi mắt Đường Phong tối sầm lại, anh trượt chân, cả người ngã nhào ra dốc, toàn thân lao vun vút xuống dốc. Mọi người đứng trên dốc nhìn thấy cảnh tượng này đều hét lên thất thanh, nhưng sự việc đã ngoài tầm tay của họ, nên không thể làm được gì.

Đường Phong vẫn cố khống chế cơ thể mình, vươn đôi tay ra sức tóm lấy con dốc, hy vọng có thể tóm được thứ gì để giữ được anh lại, nhưng trên con dốc ngoài cát và đá vụn ra, chẳng còn gì cả. Đường Phong đành phải dựa vào ma sát của cơ thể mình với cát và đá vụn trên dốc, cố bám trụ rồi rút cuộc anh cũng đã dừng lại, không lặn xuống nữa. Đôi tay của anh đã bị cào rách, toàn thân đau nhức. Anh quay đầu lại nhìn, bầy thỏ cộc vẫn không ngừng leo lên dốc, đàn thỏ cộc dẫn đầu đã sắp cắn đến gót chân anh. Toàn thân anh run rẩy, cảnh giác trở lại, bắt chập tất cả lại gắng sức lên dốc. Thỏ cộc bám chặt đằng sau. Phía trên dốc, Hàn Giang, Từ Nhân Vũ, Makarov cả ba người đều thò tay ra, chuẩn bị tiếp ứng Đường Phong.

Đoạn cuối cùng của con dốc vô cùng cao. Đường Phong vừa ngẩng đầu thì đã nhìn thấy ba cánh tay, bản thân đã rất gần họ rồi, nếu như lần này lại

trượt ngã xuống tiếp thì anh ấy sẽ trở thành thức ăn trong bụng lũ thỏ cộc. Đường Phong nghĩ tới đây liền nhắm mắt lại, cơ người nhảy lên phía trước, đồng thời giơ tay ra, tóm lấy những cánh tay trước mặt.

Khi anh mở mắt ra thì thấy mình đã lơ lửng trên không trung, phía dưới, từng đàn thỏ cộc lao lên dốc, chỉ có điều đoạn dốc này quá cao nên bọn thỏ cộc leo lên rồi lại bị tụt xuống. Đường Phong ngẩng đầu lên nhìn, một đôi tay chắc vạm vỡ đã tóm lấy anh, là... là Lão Mã! Makarov tuy tóm được tay của Đường Phong, nhưng người Đường Phong rất nặng, một mình Makarov cơ bản không thể kéo nổi anh, nên Hàn Giang và Từ Nhân Vũ cũng cùng nhau tóm lấy cánh tay của Đường Phong, lúc này mới kéo anh lên được.

Thỏ cộc không leo lên nữa, mọi người dần dần bình tĩnh trở lại, nhưng phản ứng cao nguyên lập tức lại xộc lên người họ. Suốt dọc đường họ hoa mắt chóng mặt, nôn mửa,

Bốn người phải diu lẫn nhau, ngả ngả nghiêng nghiêng, khó nhọc rút lui xuống núi và hít thở bình ôxy mang theo. Mọi người nghỉ ngơi khoảng 15 phút, lúc đó mới hồi phục lại.

Hàn Giang nói: "Xem ra khu vực A vốn không phải là nơi mà chúng ta cần tìm, trời sắp tối tới nơi rồi, hôm nay chúng ta sẽ qua đêm ở đây, mọi người không ý kiến gì chứ?"

Đường Phong nhìn rặng núi tĩnh lặng chết chóc xung quanh, trong lòng sợ hãi: "Ồ đây? Anh không sợ hàng nghìn hàng vạn con thỏ cộc biến anh thành đồng xương trắng sao?"

Hàn Giang lườm Đường Phong một cái, nhưng không nói gì. Anh lại chiếc Jeep cherokee, đi men theo tuyết sơn, từ từ lái về hướng tây. Chẳng mấy chốc, họ đã tới một đồng cỏ địa hình bằng phẳng, cạnh đồng cỏ còn có một con suối nhỏ do tuyết tan từ trên núi róc rách chảy xuống.

"Hôm nay tôi không muốn chạy nữa, ở đây đi! Tuy gió to một chút, nhưng gần suối, quan trọng nhất là tiện để quan sát." -Hàn Giang dừng xe xong,

quan sát địa hình xung quanh, cuối cùng quyết định qua đêm tại đây.

6

_Bốn người bắt đầu trở nên bận rộn. Từ Nhân Vũ và Makarov dựng một căn lều trên núi cao, lót đệm chống thấm.

Đường Phong và Hàn Giang lại bật bếp xăng mang theo, nấu một nồi cơm tối. Bốn người ngồi quây quanh bếp xăng. Vừa ăn bữa tối không được ngon miệng lắm, vừa trao đổi tình hình ngày hôm nay.

Đường Phong nhìn bản đồ, lên tiếng trước: "Vì ở đây không phải là nơi có Hắc Đầu Thạch Thất, vậy thì khả năng chính là khu vực B đã tăng lên nhiều rồi".

Hắc Đầu Thạch Thất rất có khả năng trong khu vực B -Từ Nhân Vũ suy đoán.

"Nhưng trên bản đồ cho thấy: khu vực B cách chỗ này hơn hai chục cây số, ở đó đã gần kề thị trấn Đại Vũ -thủ phủ của châu Quả Lạc. Hắc Đầu Thạch Thất có khả năng ở đó không?" -Đường Phong nghi ngờ hỏi.

Hàn Giang thấu hiểu thắc mắc của Đường Phong, nói: Đường Phong, cậu cho rằng người Đảng Hạng năm 1144 không thể bỏ đường gần để đi đường xa, đi vòng con đường xa xôi hơn, vòng qua núi cao hơn chỗ này để vượt qua tuyết sơn A Ni Mã Khanh?"

Đúng vậy, khu vực B bất luận là độ cao so với mực nước biển, hay là đường đi, cũng đều cho thấy vất vả hơn rất nhiều so với khu vực A." - Đường Phong ưu tư nói.

Không sai, nghi vấn của Đường Phong không phải là không có lý, ban đầu chúng ta cũng hy vọng nhiều nhất vào khu vực A. Nhưng các anh đã nghĩ tới chưa, khu vực A nằm trong vị trí không cao lắm so với mực nước biển, cũng là khu vực mà đường không khó đi, dân du mục thường đưa gia súc đến đây chăn thả. Nếu như Hắc Đầu Thạch Thất quả thực ở đây thì e rằng đã được người ta phát hiện thấy từ lâu rồi?" Hàn Giang phân tích.

Nghe Hàn Giang phân tích, Đường Phong gật gật đầu, ra điều đồng ý: "Đội trưởng nói có lý, như vậy xem ra, phân tích ban đầu của chúng ta có sai lệch. Hắc Đầu Thạch Thất nhất định ở sâu trong tuyết sơn A Ni Mã Khanh, nơi hiếm thấy bóng người".

Mọi người thống nhất ý kiến. Ăn cơm tối dận dỏ: "Ngày mai chúng ta phải đi hơn hai chục cây số đường núi. Đây không phải là đường quốc lộ bằng phẳng, không thể biết được trên đường sẽ gặp phải chuyện gì, rồi sau đó còn phải tiến vào trong khu B. Bởi vậy mọi người tranh thủ thời gian nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ xuất phát".

Đường Phong lần đầu tiên qua đêm tại nơi hoang dã. Anh tưởng rằng mình sẽ mất ngủ, nhưng cả một ngày mệt mỏi rã rời đã khiến anh chìm ngay vào mộng mị.

Bốn người ngủ đến quá nửa đêm thì bị một chuỗi âm thanh kỳ lạ đánh thức. Âm thanh này là của một loài động vật, xa xăm mà thô lương. Makarov nhận ngay ra âm thanh mà mình đã từng quen thuộc: "Là tiếng sói hú, ở đây cũng có sói đàn!"

Mọi người không thể không sợ hãi. Hàn Giang cảnh giác móc súng ngắn ra, Makarov lại nói: Nhưng hình như tiếng sói hú này từ nơi rất xa vọng lại".

"Vì là ở rất xa nên mọi người không cần phải lo lắng, tiếp tục ngủ đi!" – Từ Nhân Vũ sau khi vỗ về mọi người lại nằm xuống.

Đường Phong không yên tâm, anh ra ngoài lều kiểm tra.. Anh vừa mới thò đầu ra, đã lĩnh ngay sự buốt lạnh khắc nghiệt của đêm khuya cao nguyên, nên vội vàng chui vào lều. Sau khi mặc quần áo ấm, mang theo toàn bộ vũ khí, anh mới bước ra khỏi lều lần nữa. Đêm khuya trên cao nguyên, gió lạnh hun hút, buốt giá thấu tận xương tủy, không có lấy một ánh trăng, ngoài tiếng sói h ghê rợn đó ra thì chỉ còn bốn bề tĩnh mịch.

Đường Phong đứng bên ngoài lều quan sát hồi lâu nhưng không thấy bóng dáng của sói đâu cả. Anh trở lại lều, phát hiện Từ Nhân Vũ ngồi dậy.

Đường Phong hỏi: "Tiên Sĩ, sao không ngủ đi ?"

"Cậu lục đục như vậy, lại thêm phản ứng trên cao nguyên, ngủ thế quái nào được!" -Từ Nhân Vũ càu nhàu.

Hàn Giang và Makarov cũng đều chưa ngủ, Đường Phong thờ dài, nói: "Không ngủ được cũng phải ngủ, nếu đâu ngày mai lấy đâu ra sức?"

Nhưng khi Đường Phong vừa nằm xuống, anh đã hối hận vì câu nói vừa dứt lời của mình, bởi vì anh cũng bị phản ứng dữ dội của cao nguyên dày vò không sao ngủ nổi. Lại một tiếng đồng hồ trôi qua, Đường Phong khẽ hỏi: "Hiện giờ còn ai vẫn chưa ngủ?"

Tôi! -Hàn Giang, Từ Nhân Vũ và Makarov gần như đồng thanh đáp.

Đường Phong trở mình ngồi dậy, nói: "Đằng nào mọi người cũng không ngủ được, theo tôi thấy thì thà bây giờ xuất phát còn hơn".

Vậy là dưới ánh đèn pha của chiếc Jeep Crockc soi sáng, mọi người đội giá rét, cùng nhau động chân động tay nên chẳng mấy chốc đã thu dọn xong. Đường Phong nhấn chân ga, đội thám hiểm tập hợp tạm thời này lại lần nữa lên đường.

7

_Đường Phong cẩn thận lái xe men theo tuyết sơn. Mãi cho tới tận khi trời sáng, anh mới nhìn rõ, hóa ra họ đã vô tình lái xe vào trong một khe sâu, hai bên khe sâu là tuyết sơn trùng điệp, dưới đường tuyết phủ vẫn là những mảng đá to màu đen trần trụi, chỉ có phần gần dưới đáy khe sâu mới có đất và cỏ xanh. Trên mặt cỏ, thấp thoáng một dòng suối nhỏ nước chảy lờ đờ, lúc ẩn lúc hiện.

Chiếc Jeep Cherokee lúc này vẫn đi xuyên qua đáy khe sâu. Chạy được một lúc, Đường Phong đột nhiên phát hiện: không biết từ lúc nào, không trung đã có tuyết rơi. Đây là tình huống mà anh lo lắng nhất, nhưng đây cũng là tình huống mà họ gần như có thể khẳng định sẽ gặp phải trong lần hành động này. Đường Phong khẽ oán thán: "Thật tồi tệ, tuyết rơi rồi!"

Bông tuyết ngoài cửa sổ bay lả tả, chẳng mấy chốc đã phủ kín mọi thứ xung quanh. Dần dần Đường Phong phát hiện ra dòng suối nhỏ bên cạnh họ đã

không thấy đâu nữa. Anh dừng xe lại, lấy bản đồ và GPS ra, rồi cả la bàn, xác định phương hướng vị trí thêm lần nữa. "Không sai! Theo như bản đồ cho thấy, khe sâu này chính là con đường gần nhất đến khu B".

Đường Phong lái xe ba tiếng đồng hồ. Hàn Giang thay ca, anh lái chiếc Jeep Cherokee men theo khe sâu thẳng tiến về phía trước. Hàn Giang rút kính nghiệm hôm qua lái xe, vô cùng cẩn thận vượt qua từng ụ đất cao thấp nhấp nhô, khó nhọc tiến lên phía trước trên nền đá vụn phủ kín khe. Lại hai tiếng đồng hồ nữa trôi qua, trước mặt xuất hiện một con dốc cao có độ dốc lớn, Hàn Giang đạp mạnh chân ga, lao lên trên dốc. Chiếc Jeep Cherokee bò lên dốc, mọi người cảm nhận được rõ độ cao đang tăng dần lên. Hàn Giang không ngừng khấn thầm: Xe ơi đừng có vấn đề gì đấy! Xe ơi nhất định không được xảy ra chuyện gì".

Chiếc xe quả thật không xảy ra vấn đề gì, chở mọi người lên đỉnh dốc một cách thuận lợi. Nhưng vượt qua con dốc này, phía sau lại là một loạt những rặng núi nhấp nhô. Chiếc Jeep Cherokee cả đường vượt núi, khi lái qua một khoảng bằng phẳng cuối cùng thì hiện lên trước mắt mọi người lại là một khe sâu càng hùng vĩ diễm lệ hơn nữa.

Hàn Giang đạp phanh xe, dừng xe trước khoảnh bằng phẳng, bốn người nhảy xuống xe. Đường Phong reo lên: "Hang động hùng vĩ diễm lệ này lẽ nào là khu vực B mà chúng ta tìm kiếm?"

Sau khi so sánh với GPS và bản đồ quân dụng Hàn Giang xác nhận: "Đây chính là khu vực B mà trước đây chúng ta đã xác định

Từ Nhân Vũ sau khi dùng ống nhòm quan sát địa hình đã nói với mọi người: "Nếu như đây chính là khu vực B thì Hắc Đầu Thạch Thất mà chúng ta tìm chắc là ở trong khe sâu này, Các anh xem, hai bên khe sâu đỉnh núi tuyết dựng đứng, điểm cuối của khe sâu là một dải băng từ đỉnh núi tuyết kéo dài xuống tận phía dưới. Đây là một môi trường tương đối khép kín, tuyết đối âm u hun hút, chỉ có thông qua khe sâu ban này mà chúng ta vào trong núi mới có thể tới đây, tôi dám cam đoan rằng, có rất ít người từng tới đây".

Từ Nhân Vũ vừa dứt lời, Makarov bắt chợt khẽ phản bác lại: "Hừm! Có rất ít người từng tới đây, các cậu xem đó là cái gì ?"

Mọi người nhìn theo hướng tay Makarov chỉ, cả ba người đều sững sờ, đặc biệt là Từ Nhân Vũ ban nãy vừa mới khẳng định chắc chắn "có rất ít người từng tới đây" anh ngạc nhiên đến nỗi há hốc mồm kinh ngạc. Bởi vì phía mà

Makarov chỉ, trên mặt đất phủ tuyết trắng cạnh khoảng trống bằng phẳng, thấp thoáng lộ ra một vỏ lon coca màu đỏ.

"Mẹ kiếp! Ở đây... ở đây mà lại có cả lon coca? Tôi phục rồi đấy!" - Từ Nhân Vũ đập một cái lên mũi xe, tức tối.

Lúc ấy Đường Phong thì lại thất vọng nên ngồi bệt xuống tuyết: "Tôi thấy chúng ta đi chuyến này thật uổng công vô ích. Ở đây chắc chắn giống như khu vực A -chẳng có gì cả, đã thế lại còn xuất hiện một cái vỏ lon coca. Đưa thất đức nào quảng lại đây không biết, không có tí công đức nào cả!

Tôi nghĩ chắc lát nữa chúng ta còn phát hiện thấy cả giấy gói mì ăn liền và bánh mì ăn thừa cũng nên!"

Khi Hàn Giang nhìn thấy vỏ lon coca, đầu óc anh cũng quay cuồng cả lên. Anh lập tức nghĩ tới hai khả năng: một là khách du lịch thông thường, hoặc là khách du lịch nước ngoài từng tới đây, hai là... khả năng thứ hai khiến anh sờn da ga, đó chính là bọn áo đen vẫn luôn truy sát họ! Bất luận là khả năng nào đi chăng nữa thì cũng đã giáng một cú đấm nặng trịch vào kế hoạch của họ.

Lúc này, Makarov đã nói ra việc mà Hàn Giang lo lắng nhất trong lòng: Có khi nào là bọn bạn cũ của chúng ta không nhỉ ?"

Câu nói của Makarov khiến Đường Phong và Từ Nhân Vũ giật thót tim. Hàn Giang nói: "Đây cũng là điều mà tôi lo lắng nhất. Bất luận là khả năng nào đi chăng nữa thì cũng đều là tin xấu với chúng ta. vỏ lon coca đó nếu chỉ là của khách du lịch thông thường và khách du lịch nước ngoài vớt lại thì cho thấy ở đây vốn không phải thừa thớt bóng người, không phù hợp với phán đoán của chúng ta về Hắc Đầu Thạch Thất, nếu như là của b áo

đen đỏ vút lại thì còn càng nguy hiểm hơn vạn lần! Khả năng xấu nhất là có lẽ bọn người đó đã đoạt được kệ tranh ngọc thứ hai".

"Nếu như bọn chúng đã đoạt được kệ tranh ngọc thứ hai thì tất cả những gì chúng ta làm đều thật uổng công. Đường Phong thất vọng thở hỏn hỏn nói.

"Theo như suy tính ban đầu của tôi, chúng ta được Đại Lạt ma chỉ điểm, rồi lại có tài liệu địa chất của khu vực A Ni Mã Khanh, lại còn có cả những điều kiện thuận lợi khác rõ ràng phải ưu thế hơn đối thủ của chúng ta. Nhưng hiện giờ trong lòng tôi cũng không chắc chắn..." -Hàn Giang bỏ dở câu nói.

"Được rồi, bất luận thế nào, chúng ta cũng đã đến đây rồi, hay là cứ vào trong khe sâu xem sao" -Makarov đề nghị.

Hàn Giang chán nản gật đầu, sau đó dùng ống nhòm nhìn cảnh vật trong khe núi: không nhìn thấy người, cũng không phát hiện ra dấu vết khả nghi nào. Anh buông ống nhòm xuống, nói với Từ Nhân Vũ và Makarov: "Lần này, haái người ở lại trên xe, tôi và Đường Phong xuống đó là được rồi".

"Tại sao?" -Makarov không hiểu.

"Bởi vì bọn áo đen đó có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, nhiệm vụ của hai người là bảo vệ tốt xe và trang thiết bị, nếu như chúng ta mất xe và trang thiết bị thì sẽ đồng nghĩa với việc bị chết cồng, chết mệt trong núi này đấy!" -Trong lúc Hàn Giang nói, tuyết càng lúc càng rơi dày hơn.

Makarov và Từ Nhân Vũ ở lại trông xe và trang thiết bị. Đường Phong và Hàn Giang đội tuyết đi xuống khe sâu. Trong khu vực cao hơn mực nước biển rất nhiều này, mỗi một bước đi đều khó nhọc hơn bình thường trăm lần, vì chiếc vỏ lon coca không nên xuất hiện đó mà Hàn Giang đã luôn duy trì cảnh giác cao độ.

Sau khi hai người khó nhọc đi được hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng họ cũng đã đi tới tảng băng khổng lồ phía đầu bên kia khe sâu. Đứng trước tảng băng hùng vĩ diễm lệ này, Đường Phong không thể thốt nên lời, anh thực sự bị bất ngờ, miệng không ngừng lảm bảm: "Thật kỳ diệu, quả là

tuyệt đẹp!"

Hàn Giang kéo kéo tay áo anh, thất vọng nói: "Đi nhanh lên, ở đây không thể phát hiện thêm được gì đâu. Nhưng Đường Phong vẫn đứng im, rồi lại bước lại phía trước vài bước, Hàn Giang hét lên: "Đừng có làm gì cả? Tầng băng ở đây không rắn chắc đâu, cẩn thận tuyết lở!"

Nhưng Đường Phong giống như không nghe thấy lời cảnh cáo của Hàn Giang, tiếp tục một mình tiến về phía bên kia của tầng băng khổng lồ đó. Hàn Giang phía sau nổi cáu: "Tôi ra lệnh cho cậu quay lại

Lần này thì Đường Phong dừng lại. Hàn Giang lại hét lên một tiếng: "Quay lại mau!" - Vẫn chưa dứt lời thì Đường Phong đã hét về phía anh: "Anh xem, ở đây có cái động!"

Hàn Giang bỗng giật bắn mình! Động? Lẽ nào lại chính là Hắc Đầu Thạch Thất mà họ khổ sở tìm kiếm? Anh bắt chấp cả nguy hiểm tuyết lở chạy thật nhanh, đến sau lưng Đường Phong. Nhưng đúng lúc đó, Đường Phong lại đột nhiên lùi nhanh hai bước, vừa vịn đập trúng người Hàn Giang. Hàn Giang cảm giác Đường Phong có chút gì đó không bình thường, vội vàng hỏi: "Cậu sao thế?"

Đường Phong không trả lời, chỉ từ từ giơ cánh tay cứng đờ lên, chỉ chỉ vào cửa động trên vách núi. Hàn Giang nhìn theo cánh tay Đường Phong chỉ thì bỗng nhìn thấy trên một tảng đá màu đen ngay cạnh đáy vực, quả nhiên có một cửa hang không to lắm, nhưng... nhưng trong cửa hang đen xì xì đó lại thấp thoáng ẩn hiện hai tia sáng màu xanh lục.

"Là sói!" -Hàn Giang sợ tới nỗi mồ hôi đầm đìa.

"Sói tuyết, đây chính là sói tuyết thật sự!" -Đường Phong làm bầm trong miệng.

Hàn Giang và Đường Phong cùng lúc lùi lại hai bước. Hai tia sáng xanh lục trong hang càng lúc càng rõ nét. Hàn Giang quan sát một hồi, rồi phán đoán: "Đây là một con sói cái đang mang thai, quanh đây chắc vẫn còn có những con sói khác".

Hàn Giang vừa nói dứt lời, từ phía không xa lắm bỗng vọng lại tiếng sói hú thê lương. Sói cái nhìn chăm chăm hai vị khách phương xa tới đây, đột nhiên vươn cổ kêu hú, giống như kêu gọi sự phối hợp của bầy sói đang ở gần đó vậy.

"Chúng ta chạy nhé?" -Đường Phong đề nghị.

"Không! Chúng ta không được chạy, phải từ từ rút lui"

Hàn Giang ra sức giữ bình tĩnh.

"Anh thấy cái động này có thể là Hắc Đầu Thạch Thất không?" -Đường Phong hỏi Hàn Giang.

"Cái này phải hỏi cậu, cậu là chuyên gia mà!"

"Chuyên gia? Tôi cũng đã nhìn thấy Hắc Đầu Thạch Thất bao giờ đâu?" - Giọng Đường Phong rõ ràng bắt đầu run rẩy.

"Tôi thấy không giống. Cái động này rất nhỏ, không giống với Hắc Đầu Thạch Thất trong truyền thuyết".

"Đúng vậy! Trong truyền thuyết, tất cả những người trong gia tộc Một Tạng Thị đều ở trong Hắc Đầu Thạch Thất tránh mưa bão. Điều này cho thấy không gian của Hắc Đầu

Thạch Thất chắc phải khá rộng." -Đường Phong dựa vào chút lí trí còn sót lại của mình phán đoán.

Hàn Giang gật gật đầu, nói tiếp: "Hãy nghĩ cách làm thế nào để chúng ta rút lui đi!"

"Không phải anh có súng sao?" -Đường Phong nhắc, Hàn Giang lúc này mới nhớ ra khẩu súng mà mình mang theo, anh mò khẩu súng trong người, đúng vậy! súng, chắc là có thể đối phó với một con sói cái đang mang thai, nhưng còn đàn sói có thể xuất hiện bất cứ lúc nào thì lại khiến Đường Phong từ bỏ ý định dùng súng.

Bầu trời bị đám mây đen kịt to lớn che kín. Tuyết càng lúc rơi càng dày.

Hàn Giang và Đường Phong chậm chậm lùi lại phía sau, từ từ cách xa cửa hang tối đen âm u, cách xa tảng băng hùng vĩ diễm lệ. Khi lui đến nơi đã không còn nhìn thấy sói cái nữa, hai người quay người lại, tức tốc lao như bay về phía khoảnh đất trống mà chiếc Jeep Cherokee đang đậu ở đó.

9

__Bất chấp chóng mặt, bất chấp trượt ngã, bất chấp phản ứng cao nguyên, Đường Phong và Hàn Giang đều hiểu rằng họ phải đi khỏi nơi đây trước khi đàn sói xuất hiện. Hai người vừa lăn vừa bò, rốt cuộc cũng đã về tới khoảnh đất trống. Makarov và Từ Nhân Vũ trong chiếc Jeep Cherokee nhìn thấy hai người hốt hoảng như vậy vội vàng đỡ họ vào trong xe, vồn vã hỏi: "Các anh nhìn thấy gì vậy?"

Đường Phong đã bị phản ứng cao nguyên dày vò tới nỗi không thốt nên lời. Hàn Giang cũng lắp ba lắp bắp thốt ra mấy từ: "Sói... sói! Đây không phải là nơi chúng ta cần tìm, mau rời khỏi đây thôi!"

"Lẽ nào chính là tiếng sói hú mà chúng ta nghe thấy trong đêm?" – Từ Nhân Vũ lập tức hiểu ra mọi chuyện, vội vàng khởi động chiếc Jeep cherokee, một cú xoay đẹp mắt, xe quay đầu. Nhưng đúng lúc Từ Nhân Vũ nhấn chân ga lên cỡ đại, chuẩn bị phóng đi thì anh đã sững sờ với cảnh tượng trước mặt, "Kít..." một tiếng phanh xe chói tai, vang vọng khắp cả khe núi.

Từ Nhân Vũ nhào ra vô lăng, nhìn xuyên qua kính chắn gió, thấy trước mặt họ, phía dưới khoảnh đất trống, trên con dốc lúc đến, trong tuyết giăng kín trời, một con sói tuyết cô độc đứng sừng sững trước mũi xe.

Đây là một con sói tuyết tuyệt đẹp, hoa tuyết đã trang điểm cho nó một màu bạc trắng, hòa trộn cùng gác lông trên người nó. Nó chặn đứng đường đi của chiếc Jeep cherokee, ngẩng cao đầu kiêu hãnh, hướng lên bầu trời phủ kín mây đen, phát ra tiếng hú ghê rợn.

Đây là cảnh tượng khiến người ta phải ghi nhớ suốt đời, trên những dãy núi tuyết miên man, trong rợp trời tuyết trắng, con sói tuyết cô độc này kiên cường độc lập, sừng sững trên sườn núi. "Nó muốn làm gì vậy? Tại sao lại

chặn đứng đường đi của chúng ta?" -Đường Phong lẩm bẩm.

"Vì chúng ta đã xâm phạm lãnh thổ của nó, nó là vua ở đây!" -Makarov đột nhiên giải thích.

Bất luận giải thích của Makarov đúng hay sai, nhưng mọi người đều nhận ra ý thù địch của con sói này với họ.

Sói và Jeep cherokee, nói đúng hơn, phải là một con sói và bốn người, cứ như vậy ngậy ra chờ đợi, tuyết trong không trung rơi xuống đã dần dần phủ kín con đường lúc họ tới đây.

"Nếu không đi thì chút nữa thôi là tôi sẽ không nhận ra con đường lúc chúng ta đến đây đâu!" -Từ Nhân Vũ nhắc nhở mọi người.

"Cậu nói xem phải làm thế nào?" -Hàn Giang hỏi lại Từ Nhân Vũ.

"Xông lên thôi!" Từ Nhân Vũ nói.

Mọi người không tin tưởng lắm vào chủ ý của Từ Nhân Vũ, cũng không ai có thể tưởng tượng ra hậu quả sẽ thế nào nếu đâm qua đó.

"Đê tôi!" -Đường Phong và Từ Nhân Vũ đôi ghé. Ngồi trên ghé lái, Đường Phong chăm chú nhìn về phía trước, nắm chặt vô lăng, khởi động xe, từ từ lùi xe một đoạn trước đã, sau hai mươi giây, đạp mạnh chân ga, lao thẳng về phía con sói tuyết trên dốc núi, tốc độ càng lúc càng nhanh, đèn pha của chiếc Jeep Cherokee tỏa ra ánh sáng mạnh nhất, bám còi, tăng tốc, nhưng con sói trước mặt vẫn không hề sợ hãi, không nhúc nhích, nhìn thẳng vào chiếc xe trước mặt đang lao vào mình.

Đúng lúc ba người còn lại cho rằng Đường Phong sẽ đâm vào con sói thì anh đã đột ngột phanh gấp. Lại tiếng phanh xe chói tai, chiếc Jeep Cherokee phanh kít lại trước mặt sói tuyết; chỉ cách hai mét là chiếc Jeep Cherokee sẽ đâm vào con sói tuyết đó!

Hai mét! Xe và sói lại lần nữa đầu mắt nhau, lần này thì đau mắt gần hơn, hai mắt sói tuyết lóe lên ánh sáng xanh soi thẳng vào ánh đèn sáng lóa phát ra từ đèn pha của chiếc jeep cherokee. Xe và sói đối đầu nhìn nhau như

vậy năm phút đồng hồ, cuối cùng chiếc Jeep cherokee tắt đèn trước, thua cuộc.

Đường Phong chán nản bắt đầu lùi xe lại, Từ Nhân Vũ có chút coi thường hỏi Đường Phong: Sao cậu không đâm qua đi?"

"Bởi vì chúng là chủ nhân ở đây, chúng ta chỉ là khách, làm gì có chuyện khách..."

Đường Phong nói xong, Từ Nhân Vũ đã ngắt lời anh: "Được! Được! Cậu cứ làm khách của cậu đi, tôi xem cậu đi qua thế nào?"

Đường Phong không buồn để ý lờ Nhân Vũ, anh vừa lùi xe vừa quan sát môi trường xung quanh. Khi anh dừng xe lại, Hàn Giang nhào tới bên cạnh Đường Phong, chỉ về phía dốc núi bên phải con dốc. Đường Phong lập tức hiểu ý, dặn dò Makarov và Từ Nhân Vũ: "Các anh ngồi chắc, chúng ta phải đi qua đây".

Nói xong, Đường Phong nhấn mạnh chân ga, lại lần nữa xông về phía con sói trên dốc. Makarov và Từ Nhân Vũ tưởng rằng lần này Đường Phong đã hạ quyết tâm sẽ đâm vào con sói tuyệt chặn đường đó, nhưng khi chiếc Jeep Cherokee cận kề con sói, Đường Phong lại đánh mạnh tay lái lao lên dốc núi đã bị tuyết phủ trắng bên cạnh, dốc núi và mặt đất nghiêng góc 45 độ, thân xe Jeep cherokee gần như đã đổ nghiêng, hoàn toàn dựa vào hai bánh xe bên trái trượt xuống.

Chiếc Jeep Cherokee vòng qua con sói, Đường Phong lại đánh vô lăng, điều khiển xe trở lại con dốc. Một loạt động tác này hoàn thành trong vòng chưa tới nửa phút, mọi người trong xe đổ nghiêng đổ ngã, vốn vẫn chưa kịp phản ứng, còn con sói tuyết trên dốc đã nhanh nhẹn xoay người khi mọi người trong xe quay lại nhìn về phía sau thì đã thấy con sói đó ngửa đầu lên trời, lại lần nữa hú lên những âm thanh ghê rợn quen thuộc.

10

"Cậu cho không gặp phải sói nữa!" -Đường Phong thở phào một cái.

"Nhưng tôi không thể không ngậm ngùi mà nói cho cậu biết, chỉ cần chúng

ta vẫn còn ở trong vùng núi này thì khả năng đụng phải sói là rất lớn, bởi vì sói không phải động vật sống đơn độc, chúng ít nhất cũng phải có một đàn -Makarov cảnh cáo.

"Đúng vậy! Tiếng sói hú chúng ta nghe thấy ban đêm chắc chắn không chỉ là của một hai con sói, nhưng sao ở đây chỉ gặp đúng có hai con nhỉ? Những con khác đâu? -Từ Nhân Vũ thắc mắc.

"Có lẽ đây chỉ là hai con sói cô độc tách đàn, còn đàn sói thật sự, chúng ta vẫn chưa gặp đâu" -Hàn Giang suy đoán

Câu nói của Hàn Giang khiến mọi người nổi hết da gà, bốn người nhìn nhau, không ai biết được lúc nào họ sẽ gặp phải những con sói đó nữa! Họ cũng không hiểu tại sao có súng có xe, được trang bị hoàn hảo mà lại sợ những con sói đến như vậy!

Mọi người trong xe chìm trong im lặng, Hàn Giang liếc thấy vẻ mặt dăm chiêu của Đường Phong nên đã phá vỡ sự im lặng đó, hỏi Đường Phong: "Nhà nghiên cứu khoa học nghĩ gì vậy? Sợ rồi à?"

"Sợ? Không! Không phải. Tôi bỗng nhiên nhớ tới một người!" -Đường Phong đáp.

"Một người? Ai? Không phải là Lương Viện chứ?" -Hàn Giang cố gắng pha trò, để hóa giải một chút không khí căng thẳng trong xe.

Nhưng Đường Phong lại nghiêm túc nói: "Ban nãy tôi nhìn thấy con sói đó, đột nhiên nhớ tới Nguyên Hạo!"

"Nguyên Hạo? Hoàng đế khai quốc Tây Hạ! Sao bỗng nhiên cậu lại nghĩ tới ông ấy?" -Hàn Giang cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Đường Phong giải thích: "Bởi vì trong dã sử đã từng ghi chép lại một câu chuyện như thế này: mẹ của Nguyên Hạo, Vệ Mộ Thị là thiên kim tiểu thư của gia tộc tù trưởng giàu có là Vệ Mộ Đảng Hạng. Đầu tiên bà được gả cho Thác Bạt Đức Minh, cha của Nguyên Hạo, sau khi kết hôn chưa được bao lâu, bà đã sinh hạ ra Nguyên Hạo. Lúc đó, người Đảng Hạng dưới sự thống lĩnh của cha Nguyên Hạo, Tây Bình Vương Thác Bạt Kế Thiên, thực

lực vẫn rất suy yếu. Sau khi Vệ Mộ Thị sinh hạ Nguyên Hạo, người Đẳng Hạng đã bị người Thổ Phiên tấn công. Sự tấn công của người Thổ Phiên lần này đã công kích rất lớn tới người Đẳng Hạng, toàn gia tộc Thác Bạt bị đánh tan tác. Kế Thiên và Đức Minh dẫn dắt người trong tộc, khó khăn lắm mới thoát ra được khỏi vòng vây của người Thổ Phiên, nhưng bỗng phát hiện ra Vệ Mộ Thị và Nguyên Hạo vẫn còn trong tã lót đều không thấy đâu nữa".

"Không thấy đâu nữa ? Sau đó thì sao – Makarov thấy rằng hiện giờ ông ngày càng hứng thú với lịch sử Trung Quốc đặc biệt là lịch sử Tây Hạ.

‘Trong chiến loạn, Vệ Mộ Thị bị người Thổ Phiên cướp đi. Đại tù trưởng Thổ Phiên phải lòng bởi diện mạo xinh đẹp của Vệ Mộ Thị, vậy là ông ta liền phong Vệ Mộ Thị làm hoàng hậu của mình. Một người phụ nữ yếu ớt, không sức phản kháng như Vệ Mộ Thị đã trở thành hoàng hậu của người Thổ Phiên, sau đó còn sinh cho tù trưởng Thổ Phiên một người con trai".

‘Thật là thần kỳ! Vệ Mộ Thị vừa là hoàng hậu của người Đẳng Hạng, lại vừa là hoàng hậu của người Thổ Phiên! Makarov trầm trồ.

Cái này thì không kỳ lạ, dân du mục trên đại lục Á u từ rất xa xưa đã có phong tục cướp hôn. Hoàng hậu Bột Nhi Thiếp của Thành Cát Tư Hãn không phải cũng bị người Merkits cướp mất rồi sinh hạ con trai cả Ngột Xích của Thành Cát Tư Hãn đó sao? Những dân tộc này đều là hậu duệ của sói, cướp hôn không có gì là lạ" -Đường Phong giải thích.

"Thế còn Nguyên Hạo?" -Makarov hỏi.

"Nguyên Hạo lúc đó vẫn còn là một đứa trẻ bọc trong tã lót. Trong chiến tranh hỗn loạn, ông bị vứt bỏ tại nơi hoang dã. Ông nội Thiên và cha Đức Minh của Nguyên Hạo đã thu dọn tàn tích trở về doanh trại trước đây, nhưng không thể nào tìm thấy Nguyên Hạo. Tất cả mọi người đều tưởng rằng Nguyên Hạo đã chết, nhưng sự thật là Nguyên Hạo vẫn chưa chết, ông được sói cứu mạng".

‘Được sói cứu?" -Makarov vô cùng kinh ngạc.

"Đúng vậy, sói phát hiện ra đứa trẻ đó. Không hiểu vì lí do gì, sói không ăn thịt Nguyên Hạo, ngược lại còn cứu ông, giống như ‘người sói’ trong truyền thuyết cổ xưa của phương tây các ông. Nguyên Hạo uống sữa sói mới không chết đói, chỉ có điều sau này ông không biến thành người sói mà lại trở về với người Đàng Hạng. Nguyên Hạo không bị ung sói ăn thịt, mà còn uống sữa sói lớn lên, vì thế sau khi trưởng thành đã trở thành thể hệ chủ nhân oai hùng của sa mạc phương bắc uy thần. Bởi vậy, rất nhiều người lúc đó đều tin rằng, trong cơ thể Nguyên Hạo có chảy dòng máu của sói, dòng máu này đã cho ông phẩm chất kiên định bền bỉ và cũng tạo thành tính cách tàn bạo của ông. Sau này, Nguyên Hạo đã ép chết chính mẹ đẻ của mình là Vệ Mộ Thị, diệt vong cả gia tộc Dã Lợi từng lập nhiều chiến công hiển hách cho Tây Hạ, trong đó cũng bao gồm cả hoàng hậu Dã Lợi Thị. Bởi vậy, mỗi khi chửi mắng Nguyên Hạo, họ đều nói rằng ông ta không phải là người mà là một con sói hung ác. Và khi những lời này truyền đến tai Nguyên Hạo, thì bản chất sói trong con người ông liền trỗi dậy".

"Nghe anh nói vậy, rồi kết hợp với hình tượng Nguyên Hạo ghi chép trong lịch sử, tôi cảm thấy vị hoàng đế khai quốc của vương triều Tây Hạ này chính là hóa thân của Sói, vì trên người ông cò rất nhiều đặc tính của sói’ – Makarov nói.

Từ Nhân Vũ tiếp lời: -Anh nói như vậy, tôi cũng nghĩ ra rồi, Nguyên Hạo quả thực đã uống sữa của sói mới sống được. Những hoàng đế quân thần lớn nhỏ trong lịch sử Trung Quốc uống sữa sói lớn lên e rằng chỉ có một mình Nguyên Hạo mà thôi!".

Không sai! Chỉ có duy nhất Nguyên Hạo. Tôi thấy lịch sử của người Đàng Hạng, trước thời Nguyên Hạo, thường bị các bộ tộc khác ức hiếp. Những dân tộc như Thổ Phiên, Hồi Cốt, Khiết Đan... không có dân tộc nào là không muốn ức hiếp người Đàng Hạng. Nhà Đường, nhà Tống cũng muốn người Đàng Hạng xưng thần nạp cống. Nhưng, Nguyên Hạo đã thay đổi tất cả những điều đó, ông không những tiêu diệt Hồi Cốt đuổi Thổ Phiên mà còn khiến cho vương triều Khiết Đan, lớn mạnh hơn mình gấp bội, phải

quan hệ bình đẳng với dân tộc mình. Nếu như nói người Đảng Hạng trước thời Nguyên Hạo là một bầy cừu để bất cứ ai cũng có thể hại, thì người Đảng Hạng sau thời Nguyên Hạo đã kháng còn là cừu, mà là một bầy sói!" Đường Phong nói.

"Nếu theo như cậu nói, thì Nguyên Hạo đã trao tinh thần của sói cho người"
"-Hàn Giang cười nói."

Đường Phong gật gật đầu, đột nhiên ngắt lời mọi người: "Các anh ngồi yên, tôi phải tìm con đường ngắn nhất, nhanh chóng ra khỏi khe sâu này ". Nói xong, chiếc Jeep Cherokee lao thẳng lên một dốc núi bên cạnh khe sâu.

11

_Chiếc Jeep Cherokee vượt qua hai dãy núi không cao lắm, lúc này mới thôi lắc lư kịch liệt. Hàn Giang hỏi Đường Phong: "Đường mà cậu đi có đúng không đây?"

Đường Phong nhìn nhìn GPS và la bàn điện tử, đáp: "Các anh yên tâm, không thể sai đường được, các anh hãy nghĩ xem bước tiếp theo nên làm thế nào đi! Bất luận là sói hay không là sói, mục tiêu đầu tiên của chúng ta là nhanh chóng tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất, tìm thấy kệ tranh ngọc thứ hai."

Hàn Giang nhìn bản đồ, lo lắng ưu tư nói: "Tôi hiện giờ cũng không biết nên làm thế nào ? Khu vực A và khu vực B là nơi mà chúng ta gửi gắm hy vọng nhiều nhất cũng không phát hiện ra Hắc Đầu Thạch Thất, xem ra chúng ta sắp phải bắt đầu lại từ đầu rồi."

"Có khi nào tất cả những điều đó chỉ là một truyền thuyết?" Từ Nhân Vũ nghi ngờ hỏi.

"Không! Điều đó là không thể, đây là bí mật mà đời đời gia tộc Một Hạng giữ gìn. Họ vì bí mật này mà không tiếc sinh mệnh, thế nên không thể sai được. Tất cả những gì chúng ta trải qua trước đây đều đang chứng minh rằng truyền thuyết cổ xưa đó vốn không phải là truyền thuyết, mà là lịch sử. Vậy chúng ta không có lý do gì để nghi ngờ." -Đường Phong phản bác nghi

vấn của Từ Nhân Vũ.

"Không chỉ là không có lí do để nghi ngờ, mà là không thể, cũng không được phép nghi ngờ, bởi vì nó sẽ làm lung lay quyết tâm của chúng ta. Đây là điều mà tôi tuyệt đối không cho phép". Câu nói này của Hàn Giang xua tan mọi nghi ngờ trong mọi người.

Đường Phong vừa lái xe vừa suy nghĩ, miệng lẩm bẩm nói: "Rút cuộc vấn đề nằm ở đâu nhỉ?"

"Có lẽ suy luận ngay từ đầu của chúng ta đã sai rồi!" Hàn Giang đột nhiên nói.

"Sai rồi!" Mọi người không hiểu ý Hàn Giang nói, tất cả đều chăm chăm nhìn anh bằng ánh mắt nghi ngờ.

Hàn Giang giải thích: "Đường phong, cậu và giáo sư La đều cho rằng Hắc Đầu Thạch Thất nằm ở phần phía đông của tuyết sơn A Ni Mã Khanh, nơi mà địa hình tương đối thấp, suy đoán này có vấn đề gì không?"

Đường Phong bỗng tỉnh ngộ: "Ý anh là...suy đoán của tôi và giáo sư La đều sai. Hắc Đầu Thạch Thất vốn không phải nằm ở phía đông tuyết sơn A Ni Mã Khanh mà nằm ở khu vực phía tây có địa hình treo leo?"

"Tôi không bảo cậu và giáo sư La suy đoán sai, tôi chỉ nói là có thể, có khả năng như thế" Hàn Giang nói.

"Bây giờ nghĩ lại hoàn toàn có khả năng này!" Đường phong khẳng định suy đoán của Hàn Giang, nhưng lại chìm trong nghi hoặc: Nhưng...nhưng tôi thực sự không thể tưởng tượng được người Đảng Hạng lại có thể vượt qua tuyết sơn cao lớn cheo leo hiểm trở phía tây A ni Mã Khanh".

"Có lẽ họ bị dồn ép, ngoài sự truy sát của người Mông Cổ ra, họ còn bị các bộ tộc địa phương tấn công hoặc là còn nguyên nhân nào đó" Makarov suy đoán.

"Khả năng nào cũng có thể có. chúng ta hiện nay cần phải liên lạc với tổng bộ, để tổng bộ gửi tài liệu địa chất cụ thể của phía đông tuyết sơn A Ni Mã

Khanh cho chúng ta nghiên cứu." -Hàn Giang nói.

Đường Phong nghe Hàn Giang nói vậy, gật gù, đáp: "Không sai! Hai chúng ta nghĩ giống nhau, thế nên ban này tôi không quay lại đường cũ men theo khe sâu nữa."

Hàn Giang lập tức hiểu ra ý đồ của Đường Phong, tiếp lời: "Thế nên bây giờ cậu vượt qua khe sâu, tiếp tục lái về phía Tây, mục tiêu của cậu là huyện Mã Tầm thị trấn Đại Vũ, thủ phủ tự trị châu Quả Lạc Thanh Hải của dân tộc Tạng".

"Ừm! Ý của tôi là tới Đại Vũ, nghỉ ngơi chỉnh đốn lại một chút, đồng thời liên lạc với tổng bộ, nghiên cứu lại tài liệu liên quan tới tuyết sơn A Ni Mã Khanh, sau đó tiếp tục xác định phương án tiếp theo!" -Đường Phong nói xong ý nghĩ của mình, mọi người đều tỏ ý tán đồng. Đường Phong đột nhiên không đầu không cuối bỏ sung thêm một câu:

"Nhưng, phải nhanh!" -Nói xong, Đường Phong tăng tốc, dồn hết công suất lao về phía Đại Vũ.

Chương 22 : Chinh phục dải băng

1

Suốt đường đi cũng được coi là thuận lợi, Hàn Giang thấy Đường Phong lái xe. Trời vừa mới sẩm tối, Hàn Giang lái xe một mạch tới huyện Mã Tầm thị trấn Đại Vũ thủ phủ tự trị châu Quả Lạc - Thanh Hải của dân tộc Tạng. Là thủ phủ của châu Quả Lạc, cũng được coi là đơn vị hành chính cấp huyện, nhưng trên cao nguyên hoang vắng này huyện Mã Tầm chỉ là một thị trấn nhỏ có vài trăm hộ gia đình. Đại Vũ, trong Tạng ngữ địa phương có nghĩa là nơi mất ngựa". Thị trấn nhỏ này nằm trong lòng tuyết sơn A Ni Mã Khanh, trong thị trấn phần lớn đều là người T tinh thoảng mới có một vài người Tứ Xuyên tới đây buôn bán, đương nhiên là không thể thiếu cả những du khách từ khắp nơi trên thế giới ngưỡng mộ đại danh của A Ni Mã Khanh nên tới đây du lịch.

Nhưng lúc này đã qua mùa du lịch từ lâu. Trời vừa tối, cả thị trấn chẳng mấy chốc đã trở nên yên tĩnh. Chiếc Jeep Cherokee từ từ tiến vào đường phố trong thị trấn Đại Vũ. Cả bốn người đều lần đầu tiên đến đây. Dọc đường đi Đường Phong chỉ lo tìm kiếm khách sạn có thể ở tạm, còn Hàn Giang lại lái chiếc Jeep Cherokee đứng đỉnh ngao du trên phố.

"Này! Ở đây có cái khách sạn mở cửa, có thể vào hỏi xem sao." -Đường Phong chỉ khách sạn ven đường kêu lên, nhưng Hàn Giang căn bản không buồn để ý tới Đường Phong, anh phóng thẳng xe qua khách sạn đó. Đường Phong oán thán: "Anh sắp lượn lờ hết cả cái thị trấn này rồi đây, rút cuộc muốn làm gì đây?"

"Hàn đang xem những người bạn cũ của chúng ta có tới đây không!" - Makarov thấy Hàn Giang trả lời Đường Phong.

Câu nói của Makarov đã nhắc nhở Đường Phong.

Đúng vậy! Hiện giờ không phải là mùa du lịch, trên thị trấn cao nguyên nhỏ bé hoang vu này, nếu như có người ngoài tới đây thì sẽ dễ dàng phát hiện ra.

Đường Phong đang nghĩ ngợi, đột nhiên, Hàn Giang dừng xe lại. Đường Phong chăm chú nhìn, bên ngoài một khách sạn nhỏ đang có một chiếc xe việt dã Range Rover đỗ ở đó. Cửa khách sạn đang mở, đèn xe Range Rover nhấp nháy, vài bóng người đang ra ra vào vào khách sạn.

Hàn Giang đưa mắt ra hiệu cho Từ Nhân Vũ, nói: "Mặt cậu trông thư sinh, vậy hãy đi hỏi xem mấy người đó là ai?"

Từ Nhân Vũ nhận nhiệm vụ, nhảy xuống xe, giả vờ là khách du lịch đi về phía đó. Chẳng bao lâu sau, Từ Nhân Vũ quay lại xe, báo cáo với Hàn Giang: "Vài du khách Bắc Kinh, lái xe từ Tây Tạng tới đây, chuẩn bị quay về Bắc Kinh."

"Du khách? Từ Tây Tạng đến? Từ Tây Tạng đến rồi lại về Bắc Kinh. Vậy tại sao không đi đường chính để đến đây?"

-Hàn Giang vẫn duy trì cảnh giác cao độ, anh thậm chí còn đã chuẩn bị xong để ứng phó với đám người đó, nếu họ đột nhiên cầm súng nhảy ra khỏi xe.

"Ồ! Tôi hỏi rồi, họ nói họ là họ cố ý từ khe Hoa Thạch tới đây, muốn ngắm núi tuyết A Ni Mã Khanh. Đương nhiên họ chỉ có thể ngắm từ xa, bởi vì mùa này thường thì không được phép leo tuyết sơn A Ni Mã Khanh".

Từ Nhân Vũ nói hợp tình hợp lý không yên tâm. Anh lại quan sát thêm đám người đó một lần nữa, cuối cùng cũng cho rằng những người đó quả thực là du khách đến đây không đúng mùa, sau đó mới từ từ khởi động chiếc Jeep Cherokee, lái đến trước khách sạn mà Đường Phong vừa nói ban nãy. Anh chọn khách sạn này là bởi vì ở đây có một khoảng sân, có thể đỗ xe, đồng thời Hàn Giang còn nhìn thấy ăng ten vệ tinh trên đỉnh khách sạn này.

Hàn Giang đỗ chiếc Jeep Cherokee trong sân, bốn người nhảy xuống xe, đi vào khách sạn vắng tanh này. Khách sạn không to, cũng không tiện nghi lắm, ông chủ là người Tứ Xuyên, rất nhiệt tình. Trong khách sạn, ngoài bốn người họ ra thì cũng không còn khách nào khác.

Hàn Giang vừa nhìn xung quanh, vừa cảnh giác hỏi ông chủ: "Kinh doanh ế

âm như vậy sao vẫn còn trụ lại đây?"

Ông chủ lắc lắc đầu, đáp: "Bây giờ qua mùa du lịch rồi nên không có khách mấy. Các anh đến cũng đúng lúc đấy, tôi đang chuẩn bị thu dọn rồi còn về quê! Nếu như hai hôm nữa mà các anh mới tới thì chắc là tôi cũng không còn ở đây đâu!"

"Nói như vậy thì chúng tôi cũng may mắn thật đấy!", Đường Phong cười nói. "Đúng vậy, số các anh cũng không tệ, khà khà!" - Ông chủ đáp.

Hàn Giang lại hỏi ông chủ: "Hai hôm nay trong thị trấn có người ngoài đến không?"

"Người tỉnh ngoài chẳng có mấy mống, chủ yếu toàn là những người đến Tây Tạng buôn bán, du khách thì rất ít - Ông chủ đáp.

Xem ra bọn áo đen vẫn chưa tới đây, ít nhất từ lúc này trở về trước chúng vẫn chưa tới. Hàn Giang nghe những lời ông chủ nói mà ngẫm nghĩ trong lòng.

Ông chủ dẫn bốn người lên căn phòng tầng hai. Đây là phòng bốn người, vừa vặn để họ ở. Ông chủ xuống dưới chuẩn bị cơm nước cho họ. Hàn Giang đóng cửa lại, cẩn thận kiểm tra một lượt, xác định căn phòng không có vấn đề gì mới ngồi phịch xuống giường.

Đường Phong hiểu rằng Hàn Giang luôn luôn duy trì cảnh giác với bọn người áo đen truy sát họ, nhưng anh cũng thấy hình như Hàn Giang hơi căng thẳng quá. Anh thấy Hàn Giang bận rộn nửa ngày mà không thu hoạch được gì, không thể nhin cười: "Đội trưởng, tôi thấy anh căng thẳng quá đấy. Lần này chúng ta từ Mã Khúc tới đây, trên đường đi ngoài trừ cái vỏ lon coca bất chợt xuất hiện ra thì cơ bản cũng không thấy bóng dáng của bọn áo đen. Tôi nghĩ chúng không tới đây đâu".

"Cậu không được lơ là cảnh giác, dựa vào kinh nghiệm trước đây thì chúng có thể xuất hiện bất cứ lúc nào." - Hàn Giang cảnh c

Đường Phong phản bác: "Không phải tôi khinh địch, anh ngẫm nghĩ lại xem: Hắc Vân đưa chúng ta từ Thất Sắc Cẩm Hải tới đây. Chúng ta đã

không ngừng nghỉ điều tra tập hợp bao nhiêu là tài liệu và trang thiết bị để vào trong tuyết sơn A Ni Mã Khanh. Bọn áo đen đó tôi đoán rằng chúng cơ bản không rõ về tình hình của Hắc Đầu Thạch Thất, ít nhất cũng không nắm bắt được nhiều tình hình như chúng ta; nói giảm đi một nấc, cứ coi là chúng biết về tình hình của kệ tranh ngọc thứ hai có liên quan tới Hắc Đầu Thạch Thất đi chăng nữa nhưng chắc chắn chúng không chuẩn bị nhanh bằng chúng ta thì sao có thể xuất hiện ở đây trước chúng ta được ?"

Hàn Giang nghe không lọt tai, giọng đánh lại: "Tôi không biết bọn áo đen đó nắm được bao nhiêu tình hình về Hắc Đầu Thạch Thất; cũng không biết rút cuộc chúng đã đến đây hay chưa, nhưng tôi tin vào trực giác đã trưởng thành của mình suốt những năm qua, cậu phải tin lời tôi, càng trong lúc chúng ta lơ là, kẻ thù của chúng ta càng có khả năng xuất hiện".

Hàn Giang vừa nói dứt lời, bên ngoài bỗng vang lên tiếng gõ cửa, mọi người đều nhìn nhau, không ai bảo ai lập tức trở nên cảnh giác.

2

_Hàn Giang rút súng ngắn ra, đi tới phía sau cửa hỏi: "Ai?"

Mấy vị, cơm canh của các anh đã chuẩn bị xong rồi, các anh xuống dưới ăn hay là tôi bung lên đây?" Ngoài cửa vọng vào giọng nói của ông chủ khách sạn.

Hóa ra là cảnh giác ảo, Hàn Giang thu súng về, trả lời:

"Đợi lát nữa chúng tôi xuống dưới ăn".

Bốn người xuống dưới tầng một, thấy bàn thức ăn ông chủ chuẩn bị cho họ, nhìn kĩ, toàn là món Tứ Xuyên đồ chót. Bốn người đã cả một ngày không được ăn cơm nóng rồi, vậy là chẳng mấy chốc đã chén sạch cả bàn thức ăn. Cả Makarov không ăn quen đồ cay, nhưng lúc này ăn cũng rất ngon miệng.

Đường Phong lại hỏi thăm ông chủ một số tình hình, đặc biệt là thông tin về tuyết sơn A Ni Mã Khanh. Ông chủ vừa nghe thấy Hàn Giang hỏi về tuyết sơn A Ni Mã Khanh đã vội vàng xua xua tay: "Giờ không phải là lúc

leo núi, các anh nhất định đừng có tới tuyết sơn, sẽ xảy ra chuyện đấy.

Hơn nữa, muốn leo lên tuyết sơn A Ni Mã Khanh thì phải đến Tây Ninh đăng kí thủ tục, sau khi được phép thì cả đội mới được đi."

Đường Phong cười: "Chúng tôi chỉ tiện thể hỏi thôi, mùa này đương nhiên chúng tôi không đi leo núi đâu."

Tuy Đường Phong ra sức phủ nhận họ muốn đi leo núi, nhưng có lẽ ông chủ đã nhìn thấy trang thiết bị leo núi mà họ mang theo, nên vẫn nhất mực khuyên họ không nên đi, đồng thời kể về rất nhiều vụ mất tích liên quan tới tuyết sơn A Ni Mã Khanh, về lở tuyết đáng sợ, về sự đột ngột thay đổi của thời tiết, và cả truyền thuyết về thần núi. Mọi người nghe xong những gì ông chủ kể, trong lòng đều bao trùm mây khói mông lung.

Trở về phòng, Đường Phong và Hàn Giang lại kết nối mạng với Triệu Vĩnh, yêu cầu Triệu Vĩnh thu thập cho họ một số tài liệu địa chất chi tiết về khu vực phía tây tuyết sơn A Ni Mã Khanh. Hàn Giang kết thúc liên lạc, rồi nhìn Đường Phong, Từ Nhân Vũ và Makarov, ba người đã mệt mỏi rã rời rồi, nhưng Hàn Giang vẫn không để cho tất cả mọi người cùng đi ngủ, anh sắp xếp mình, Đường Phong và Từ Nhân Vũ lần lượt canh gác, đề phòng bất trắc.

Đường Phong và Từ Nhân Vũ đều cho rằng anh đa nghi quá, nhưng đành phải thi hành mệnh lệnh. Một đêm bình yên qua đi, sáng sớm hôm sau, Triệu Vĩnh liền gửi tài liệu đến cho họ. Mọi người vây quanh máy tính cẩn thận xem xét. Trên bản đồ địa hình 3D mà Triệu Vĩnh gửi tới đã đánh dấu vị trí một khu vực khả nghi. Trong lúc mọi người ngạc nhiên thì Triệu Vĩnh lên tiếng giải thích: "Đây là kết quả mà tôi và giáo sư La đầu đêm nghiên cứu. Khu vực được đánh dấu chính là nơi có khả năng phát hiện ra Hắc Đầu Thạch Thất nhất. Vị trí khả nghi này nằm trong khu vực khoảng hơn ba chục cây số của vành đai tuyết sơn phía tây bắc là Mã Khanh Cương Nhật. Đây là ngọn núi chính của tuyết sơn A Ni Mã Khanh, rất giống khu vực được miêu tả trong truyền thuyết cổ xưa, thậm chí còn nhiều hy vọng hơn khu vực A và khu vực B mà chúng ta xác định trước đây.

"Nhiều hy vọng hơn khu vực A và khu vực B? -Mọi người không hiểu.

Triệu Vĩnh giải thích nói: "Bởi vì kết hợp với phân tích hình ảnh vệ tinh, chúng tôi phát hiện ra dấu tích của kiến trúc nhân tạo trong khu vực này. Tuy không nhiều, cũng không rõ lắm, nhưng cũng đủ để nói lên tất cả. Các anh nghĩ xem, độ cao so với mực nước biển của khu vực này cao hơn hẳn khu vực A và khu vực B, vốn không thích hợp để con người sinh sống lâu dài ở đây. Vậy thì ở đó sao lại xuất hiện. Dấu vết của kiến trúc nhân tạo?"

"Cái này chỉ có một khả năng duy nhất, kiến trúc đó được xây dựng cũng là vì một số mục đích chỉ định đặc biệt nào đó." -Đường Phong táo bạo suy đoán.

"Mục đích chỉ định đặc biệt?" -Hàn Giang nghi ngờ.

Đường Phong suy đoán thêm bước nữa: Ví dụ như kiến trúc mang tính chất thờ cúng tưởng niệm của cổ nhân chẳng hạn."

"Trên tuyết sơn cao như thế này sao?" -Từ Nhân Vũ kinh ngạc.

"Không! Không phải trên tuyết sơn, mà là ở đây!" -Nói xong, Đường Phong chỉ vào vị trí tương ứng trên bản đồ địa hình, giải thích: "Từ bản đồ địa hình cho thấy, đây không phải trên núi tuyết, mà là ở khe núi trong lòng tuyết sơn.

Điều này rất tương đồng với truyền thuyết của người Đẳng Hạng. Trên bản đồ cho thấy, độ cao so với mực nước biển ở đây thấp hơn những núi tuyết xung quanh rất nhiều, chỉ có điều không có đường thông tới đây. Muốn vào trong khu vực này thì phải vượt qua Tuyết Sơn".

"Người Đẳng Hạng xây được Hắc Đầu Thạch Thất trên một vị trí cao như vậy sao?" -Makarov cũng không thể tin được.

Đường Phong cười nói: "Lão Mã, tôi dính chính một chút sai sót trong câu nói của ông ban nãy, nếu như Hắc Đầu Thạch Thất thật sự ở đó, vậy thì vốn không phải là người Đẳng Hạng xây Hắc Đầu Thạch Thất ở đó, mà là Hắc Đầu Thạch Thất vốn dĩ đã ở đó".

"Hắc Đầu Thạch Thất vốn ở đây sao?" -Makarov càng không hiểu.

Đường Phong giải thích: "Căn cứ vào văn tự khắc trên kệ tranh ngọc, kết hợp với những ghi chép văn hiến khác, người Khương Đảng Hạng từ cổ xưa đã săn bắn dưới tuyết sơn A Ni Mã Khanh, thảo nguyên lưu vực sông Bạch Hà và trong rừng rậm. Trong phạm vi tầm nhìn của người Khương Đảng Hạng, tuyết sơn A Ni Mã Khanh là ngọn núi cao nhất mà họ có thể nhìn thấy. Trong thời đại cổ xưa năng lực sản xuất không phát triển, người Khương Đảng Hạng dĩ nhiên nảy sinh lòng sùng bái đối với ngọn núi cao này, nên rất có khả năng họ đã tận dụng một số hang động hiện hữu trên tuyết sơn hoặc xung quanh tuyết sơn, cải tạo thêm, xây dựng thành Hắc Đầu Thạch Thất mà chúng ta thường gọi, để tưởng nhớ tổ tiên và thần linh của họ. Như vậy là có thể trả lời câu hỏi trước đó của ông, Hắc Đầu Thạch Thất vốn được tận dụng từ cấu tạo địa chất đặc biệt của những hang động như thế, rồi cải tạo thêm, cộng thêm cả ý nguyện muốn thỏa mãn sự sùng bái với núi thần A Ni Mã Khanh. Bởi vậy, Hắc Đầu Thạch Thất xuất hiện ở một nơi cao như vậy cũng có thể lý giải được."

"Nói như vậy thì Hắc Đầu Thạch Thất dùng để thờ cúng thần núi ?" - Makarov lại hỏi.

Đường Phong giải thích: "Sự sùng bái với tuyết sơn A Ni Mã Khanh thực ra đến ngày nay vẫn tồn tại khá phổ biến.

Ví dụ như người Tạng bản địa đều cho rằng tuyết sơn A Ni Mã Khanh là một ngọn núi thần; người Tạng gọi A Ni Mã Khanh là ‘Bác Ca Ngõa Gian Cống’ -một trong chín đại thần tạo hóa khai thiên lập địa. Trong hai mươi một ngọn tuyết sơn thần thánh mà người Tạng tín ngưỡng, A Ni Mã Khanh xếp vị trí thứ tư, là thần bảo hộ của người bản địa, cai quản sông núi. Trước đây tôi đã từng nhìn thấy chân dung của thần núi A Ni Mã Khanh trong nhà của người Tạng ở Thanh Hải. Thần núi A Ni Mã Khanh đội mũ trắng, mặc áo giáp trắng, khoác tay nải trắng, dắt theo một con ngựa trắng, tay cầm cây thương bạc dài. Rất nhiều người Tạng ở Thanh Hải đều tin

rằng võ nghệ của thân núi A Ni Mã Khanh xuất chúng, pháp thuật vô biên, có thể diệt quỷ trừ tà. Bởi vậy, chúng ta thường xuyên thấy rất nhiều người Tạng từ hàng ngàn cây số xa xôi, đội gió đội tuyết, thành kính tới tuyết sơn A Ni Mã Khanh đi quanh núi cầu phúc".

"Sùng bái sơn thần, đây là một kiểu sùng bái đa thần trong thời kỳ cổ đại phải không? – Từ Nhân Vu vừa hút tẩu thuốc vừa nói chen vào.

"Cũng có thể nói như vậy, nhưng tôi cũng sẽ nói thẳng: Từ Nhân Vũ, anh không hiểu tín ngưỡng của người Tạng bản địa, sự cố chấp của họ vượt qua cả sự tưởng tượng của những người bình thường. Anh tuyệt đối đừng cho rằng đây là thứ gì ‘sùng bái đa thần thời cổ rồi cảm thấy điều đó thật ngu muội. Bởi sự sùng bái này có thể lưu truyền hàng ngàn năm thì bản thân nó cũng đã nói lên sức sống mạnh mẽ của loại tín ngưỡng này."

"Được ! Tôi nói không lại anh. Cứ cho là loại tín ngưỡng này có sức sống mãnh mẽ đi chẳng nữa, vậy thì nó có liên quan gì tới Hắc Đầu Thạch Thất?" - Từ Nhân Vũ hỏi.

"Đương nhiên là có liên quan, vừa nãy tôi nói rồi đấy: người dân địa phương sùng bái núi thần tuyết sơn A Ni Mã Khanh đã có lịch sử từ lâu đời rồi. Trước đây, tôi cũng đã từng nói, cư dân thời xa xưa ở đây là người Khương Đảng Hạng, vậy thì, chúng ta hoàn toàn có lý do để tin rằng sự sùng bái tuyết sơn A Ni Mã Khanh của người dân địa phương hiện nay chính là sự kế thừa truyền thống của người Khương Đảng Hạng. Càng quan trọng hơn ở chỗ, tuyết sơn A Ni Mã Khanh đối với người Khương Đảng Hạng xa xưa không chỉ là một ngọn núi thần, một ngọn núi vĩ đại, mà nó còn là nơi khởi nguồn đầu tiên của người Khương Đảng Hạng; bởi vậy, tuyết sơn A Ni Mã Khanh có ý nghĩa đặc biệt với người Khương Đảng Hạng".

"Nhưng hiện giờ đã không còn thấy bất cứ di tích nào của người Đảng Hạng ở đây nữa!" - Từ Nhân Vũ nghi ngờ hỏi.

"Không sai! Bao nhiêu năm qua, chưa từng phát hiện được di tích nào của người Khương Đảng Hạng trên tuyết sơn A Ni Mã Khanh, là bởi vì lịch sử

của người Khương Hằng ở đây đã qua đi từ rất lâu rồi. Nếu như mà có đi chẳng nữa thì cũng chỉ có thể à Hắc Đầu Thạch Thất mà chúng ta muốn tìm kiếm mà thôi!" -Đường Phong nói.

"Đã nói đến đây rồi, vậy thì cũng có nghĩa rất có khả năng chính là khu vực c?" -Hàn Giang đột nhiên hỏi.

"Tôi vẫn không thể tin được, độ cao của khu vực c quá lớn. Nhìn từ bản đồ cho thấy, chúng ta muốn tiến vào khu vực c, ít nhất phải vượt qua một ngọn núi tuyết. Tôi không bao giờ tin những người Hằng năm nào lại có thể vào được khu vực xa xôi, hẻo lánh, hoang vu và cao đến như vậy. -Từ Nhân Vũ nói lên quan điểm của mình.

"Quả là khiến người ta không sao hiểu nổi!" – Makarov cũng lắc đầu nói.

Hàn Giang đưa mắt nhìn Đường Phong, hỏi: "Đường Phong, cậu thì sao?"

"Tôi cũng không thể khẳng định, tất cả những điều này quả thực đã vượt qua sức tưởng tượng của chúng ta".

Đường Phong nói xong, Hàn Giang liền nổi cáu: "Toàn là những gì cậu hăng tiết vịt nói ra ban nãy, đến bây giờ thì bản thân cậu cũng không tin?"

"Không phải tôi không tin, những gì tôi nói ban nãy chỉ là suy đoán của tôi. Tuy tôi cho rằng suy đoán của mình hoàn toàn có khả năng phù hợp với sự thật, nhưng suy đoán này quả thực khiến người ta giật mình. Thế nên tôi cũng không dám khẳng định." -Đường Phong phản bác lại.

"Gì cơ?" Hàn Giang sầm mặt xuống nói: "Được rồi, tôi cũng không cần hỏi các cậu nữa, nguyên tắc của tôi là: Chiir cần có một tia hi vọng thì cũng phải dành lấy. Thế nên chúng ta bắt buộc phải tới khu vực C bí ẩn đó xem sao! Còn ba người các cậu, bay giờ muốn rút lui, hừm, cũng đã muộn rồi, vứt bỏ hoang tưởng đi, chuẩn bị lên đường thôi!"

4

Hàn Giang nói xong mọi người cũng không tiện nói thêm gì nữa. Hàn Giang đọc tài liệu mà Triệu Vĩnh gửi đến, phát hiện thấy tài liệu liên quan

tới khu vực C rất ít, ngoài mấy bức ảnh vệ tinh mờ ảo ra, còn có một bản đồ địa hình 3D mà Triệu Vĩnh căn cứ vào một số tài liệu suy luận ra, ngoài ra chẳng có gì cả.

Hàn Giang nghi ngờ hỏi Triệu Vĩnh: "Tài liệu liên quan tới khu vực C sao chỉ có một nhúm như vậy?"

Triệu Vĩnh giải thích: "Quả thực rất ít, bởi tài liệu mà chúng ta nắm được không nhiều. Hay là để tôi giới thiệu cho anh một chút về tuyết sơn A Ni Mã Khanh nhé! Trước đây tuyết sơn A Ni Mã Khanh được người ta gọi là A Ni Mã Khanh thần bí. Năm 1926, có một người Mỹ khi leo lên ngọn núi chính của tuyết sơn A N Mã Khanh, tại vị trí có độ cao 400 mét, ông dự đoán chỗ đó vẫn còn cách đỉnh núi 3.600 mét. Vậy là người Mỹ này tự khẳng định A Ni Mã Khanh cao 8.500 mét. Sau này, lại có thêm một người Mỹ leo lên A Ni Mã Khanh, và số liệu cuối cùng mà ông ấy có được là tuyết sơn A Ni Mã Khanh có độ cao 9000 mét."

"Độ cao 9000 mét? Vậy thì không phải còn cao hơn cả Everest sao?" Makarov ngạc nhiên nói.

"Đúng vậy! Nếu như tuyết sơn A Ni Mã Khanh quả thực cao 9000 mét, thì nó đúng thật cao hơn cả ngọn Everest. Bởi vậy tuyết sơn A Ni Mã Khanh đã từng được người ta ngộ nhận là đỉnh núi cao nhất thế giới. Nhưng thực ra hai người Mỹ đó đều sai, tuyết sơn A Ni Mã Khanh vốn không cao như thế. Đỉnh núi chính là Mã Khanh Cường Nhật của nó do ba đỉnh chop có độ cao so với mực nước biển từ 6.000 mét trở lên hợp thành, mà đỉnh cao nhất chỉ cao 6.282 mét. Xung quanh Mã Khanh Cường Nhật vẫn còn có 18 ngọn núi cao trên 5000 mét. Trên những ngọn núi cao này băng tuyết trải dài, quanh năm không tan chảy, trong đó dải băng rất nhiều, địa hình núi non hiểm trở. Còn khu vực C mà chúng ta sắp đến, tuy không phải leo lên đỉnh núi tuyết, nhưng độ khó khăn lại tăng lên gấp bội, càng nguy hiểm hơn, là bởi tài liệu vô cùng khan hiếm vì vốn không có dấu tích của người hiện đại từng tới đây!"

"Cũng có nghĩa đây chính là cùng đất trình nữ chưa từng có ai đặt chân

đên". Hàn Giang nói.

"Đỉnh núi A Ni Mã Khanh đã từng có người leo lên, nhưng khu vực C bí ẩn này chắc là chưa có ai từng đến đấy, vì thế là tôi rất lo cho các anh. Nhiệt độ trung bình năm của khu vực A Ni Mã Khanh là dưới 0 độ C, khí hậu khắc nghiệt, biến hóa thất thường, thường thì mùa leo núi từ tháng 6 đến tháng 8; còn các anh đi vào mùa này, nhiệt độ rất thấp, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phải bão tuyết trên núi. Tuy các anh không phải leo lên đỉnh, nhưng độ khó khăn vất vả của các anh cũng không hề thấp hơn đỉnh núi"

"Tôi hoàn toàn hiểu" -Hàn Giang đã ngắt mạng với Triệu Vĩnh, quay lại hỏi ba người còn lại: "Các anh có ai có kinh nghiệm leo núi cao trên 5.000 mét không?"

Ba người nhìn nhau, Từ Nhân Vũ là người đầu tiên lắc đầu. Makarov cũng lắc đầu nói: "Hồi trẻ chúng tôi cũng từng học qua leo núi, nhưng tôi chưa từng thực sự leo qua ngọn núi nào cao như vậy".

Khi Hàn Giang quay sang Đường Phong. Đường Phong đang định mở miệng thì Hàn Giang đã ngắt lời anh: "Cậu càng không cần phải suy nghĩ nữa, thư sinh như cậu thế này chắc chắn là chưa từng rồi".

Đường Phong vẫn ngoan cố không phục: "Anh đừng có coi thường tôi, trước đây, tôi đã từng tới Thanh Hải, Tây tạng..."

"Đấy là cậu du lịch, không phải đi leo núi!" -Vẫn chưa kịp đợi Đường Phong nói xong, Hàn Giang đã thô lỗ cắt ngang lời anh.

Hàn Giang nói tiếp: "Nói như vậy, trong số bốn người chúng ta, chỉ có mình tôi là đã từng leo qua núi cao trên 5.000 mét, vậy thì ba người phải làm thế nào bây giờ?"

"Làm thế nào?" -Cả ba người đều đồng thanh hỏi lại. Hàn Giang khề nói: "Làm thế nào! Luyện, chúng ta chỉ còn lại thời gian hơn nửa ngày nữa, tôi muốn trong thời gian hơn nửa ngày này sẽ luyện cho các anh, ít nhất cũng phải trở thành vận động viên leo núi nghiệp dư".

Vậy là, chỉ trong thời gian còn lại của một ngày, Hàn Giang liền dốc hết vốn liếng về leo núi dạy cho ba người làm thế nào để sử dụng thiết bị leo núi; làm thế nào để tụt dây trên vách đá cheo leo; làm thế nào để cố định điểm chuẩn; làm thế nào để ứng phó với tình hình tuyết lở đột ngột.

5

_Trải qua cả một ngày huấn luyện, mấy người đều nắm bắt được kỹ thuật leo núi cơ bản, nhưng tất cả mọi người đều hiểu rằng, như vậy vẫn còn thiếu sót rất nhiều. Trời sắp tối, Hàn Giang vẫn một mình đứng ngoài cửa sổ, thần thờ nhìn về ngọn tuyết sơn A Ni Mã Khanh ẩn nấp trong sương tuyết.

Đường Phong cho rằng Hàn Giang đang lo lắng cho mấy người họ bèn tới an ủi: "Anh không cần lo lắng cho chúng tôi đâu, những gì anh dạy, chúng tôi đều học được rồi. Chúng tôi sẽ không để anh thất vọng đâu. Hơn nữa, xem bản đồ địa hình 3D mà Triệu Vĩnh gửi tới, tiến vào khu vực c hình như không cần phải vượt qua núi cao hơn 5000 mét, ở phía nam và phía bắc đều có một dải băng rộng lớn, độ dốc cũng không quá dựng đứng, nếu như chúng ta trèo qua dải băng đó thì tôi thấy sẽ không đến nỗi khó khăn lắm!

Hàn Giang quay lại vỗ vỗ lên vai Đường Phong, nói:

"Hai dải băng mà cậu nói tôi cũng nhìn thấy rồi; vấn đề là trong hai dải băng đó chúng ta nên đi theo dải nào. Từ bản đồ cho thấy, dải băng phía bắc cự ly dài, độ dốc thoải -tôi tạm thời gọi nó là dải băng số 1, còn dải băng phía nam thì cự ly ngắn hơn một chút, độ dốc cũng lớn hơn một chút -tôi tạm thời gọi nó là dải băng số 2. Bản thân tôi nghiêng về phía dải băng số 2, bởi vì cự ly của nó rõ ràng ngắn hơn dải băng số 1, hiện giờ chúng ta phải tranh thủ thời gian".

"Nhưng chúng ta chỉ dựa vào cự ly và độ dốc để quyết định đường đi hình như quá qua loa đấy!" -Đường Phong nghi ngờ nói.

"Nhưng hiện giờ chúng ta chỉ có chút tài liệu này, cũng không còn thời gian

để phái một nhánh nhỏ đi thám hiểm trước, thế nên chỉ có thể như vậy. Ngoài ra, trên ảnh vệ tinh tôi nhìn không rõ dải băng số 1 rút cuộc đi tới đâu, nó có thể dẫn dắt chúng ta tiến vào khu vực c hay không, thì tôi không thể phán đoán. Còn dải băng số 2, trên ảnh có thể nhìn rõ men theo nó leo thẳng lên trên thì có thể tiến vào khu vực c từ phía nam." -Hàn Giang giải thích.

Từ Nhân Vũ chụm đầu vào xem xét: "Đúng vậy! Dải băng số 1 sao lại nhìn không rõ thế này, trên ảnh vệ tinh điểm cuối của nó là một vùng tối đen, còn dải băng số 2 ngược lại rất rõ nét, có lẽ là bởi vì dải băng số 2 ở phía nam, hướng về phía mặt trời, còn dải băng số 1 hướng bắc, là do góc chụp cả. Nếu như không có thời gian điều tra thêm một bước, thì tôi cũng nghiêng về phía dải băng số 2".

Cuối cùng Hàn Giang tổng kết: "Phân tích của tiến sỹ Từ rất có lý. Dải băng số 2, từ trên ảnh vệ tinh cho thấy, đó là một dải băng hiện khá hùng vĩ. Rồi từ đó mà vượt qua tiến vào khu vực c, về tương quan mà nói, thì đó chắc là một con đường tắt; nhưng cho dù là như vậy, thì cũng cần phải vô cùng cẩn thận. Trên dải băng, lúc nào cũng có khả năng xảy ra lở tuyết, nhưng sau khi vượt qua dải băng này, tình hình cụ thể phía bên kia, chúng ta cũng không biết được hết; thế nên mọi người nhất định phải cẩn thận".

Đường Phong gật gật đầu, Hàn Giang lại nói tiếp: "Thực ra điều mà tôi lo lắng nhất vốn không phải là các cậu, cũng không phải là chuyện vượt qua dải băng đó, mà điều khiến tôi lo lắng nhất vẫn là bọn người áo đen. Kể từ khi chúng ta tiến vào tuyết sơn A Ni Mã Khanh cho tới nay, chúng vẫn chưa từng xuất hiện, thậm chí biến mất tới nổi bật vô âm tín.

Điều này quả thật rất không bình thường. Lẽ nào chúng đã tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất trước chúng ta sao ?"

Đường Phong thở dài, nói: "Đối thủ vẫn chưa xuất hiện nên anh cảm thấy không sợ sao! Lẽ nào anh phải bị chúng truy sát tới nỗi không còn đường nào để tháo chạy thì mới cảm thấy bình thường? Hôm qua tôi đã nói rồi, bọn chúng vốn không thể tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất trước chúng ta

được. Hiện giờ chắc là bọn chúng vẫn chưa mò ra đường! Thế nên anh xem, trong cái thị trấn vắng vẻ này vốn không thấy tung tích của chúng đâu cả".

Hàn Giang vẫn không thôi lắc đầu: "Chúng ta không thấy bọn chúng ở đây không đồng nghĩa với việc chúng chưa tới tuyết sơn A Ni Mã Khanh!"

"Tất cả những người đến tuyết sơn A Ni Mã Khanh để leo núi, đều phải đến thị trấn nhỏ này trước để nghỉ ngơi chuẩn bị. Tôi không tin chúng muốn vào trong núi mà lại không tới thị trấn Đại Vũ." -Đường Phong nói.

Đường Phong nói rất có lý, Hàn Giang đột nhiên lẩm bẫm: "Ngộ nhờ bọn chúng vốn không tới đây, nhưng đã đem đầy đủ trang thiết bị theo, nên nghỉ ngơi chuẩn bị ở ngoài rừng thì sao?"

"Ngoài rừng? Ở đây tuyết lớn bay trắng trời, lạnh giá thấu tận xương tủy, chúng nghỉ ngơi chuẩn bị ngoài rừng sao?" -Đường Phong chỉ ra bầu trời trắng xóa tuyết ngoài cửa sổ hỏi vặn lại.

"Từ tình hình giao tranh ở thời gian trước đây cho thấy, tố chất và tính nhẫn nại của bọn người này đã vượt xa khả năng tưởng tượng của chúng ta, thế nên, không thể loại trừ bất cứ khả năng nào" -Hàn Giang nói.

Đường Phong" chán nản: "Anh nghĩ xem ngày mai xuất phát thế nào đi! Tuyết rơi dày từ hôm qua cho đến giờ. Nếu như tuyết còn tiếp tục rơi, thì tôi thấy chắc là chúng ta chỉ có thể ở đây qua hết mùa đông thôi".

Hàn Giang nhìn tuyết rơi dày ngoài cửa sổ, trong lòng bất giác cảm thấy ngọt ngào: "Đúng thế! Kẻ thù, hiện giờ vẫn chưa thấy đâu, nên tuyết rơi dày lại là vấn đề nan giải trước mắt!"

6

_Sáng sớm hôm sau, điều thần kỳ xuất hiện, sau hai ngày tuyết rơi dày, bỗng nhiên lại ngừng rơi! Đường Phong, Hàn Giang, Từ Nhân Vũ và Makarov -bốn người ăn sáng xong, mang theo đầy đủ trang thiết bị, nhảy lên chiếc Jeep cherokee, lao hết tốc độ về phía khu vực c bí ẩn.

Căn cứ theo tuyến đường mà Hàn Giang xác định hôm qua, họ không đi men theo đường quốc lộ đến thôn Tuyết Sơn, mà những người leo núi thông thường bắt buộc phải đi qua, mà lại lao thẳng vào lòng tuyết sơn A Ni Mã Khanh.

Đây là tuyến đường gần nhất, nhanh nhất để tới khu vực c.

Hai ngày tuyết rơi đã che kín mọi thứ trên mặt đất. Chiếc Jeep Cherokee đành phải từ từ dò dẫm trong nền tuyết tiến lên phía trước. Hàn Giang vừa lái xe, vừa chăm chú quan sát cảnh vật bên ngoài cửa sổ, nhưng bên ngoài trừ màu trắng ra thì vẫn là màu trắng. Đường Phong ngồi cạnh ghế lái trở thành người hướng dẫn cho Hàn Giang, không ngừng căn cứ vào GPS, la bàn điện tử và hiển thị trên bản đồ để điều chỉnh tuyến đường, cho dù là như vậy, nhưng họ vẫn đi nhầm rất nhiều đường.

Buổi trưa, bầu trời hoàn toàn sáng sủa, Đường Phong đi mãi cuối cùng cũng đã vào tới một khe sâu. Đây là một khe sâu rộng lớn, núi hai bên khe sâu không cao lắm. Căn cứ theo tài liệu cho thấy, điểm kết thúc của khe sâu này chính là dải băng hùng vĩ đó, và dải băng này chính là con đường ngắn nhất để tiến vào khu vực c -mà Đường Phong nói.

Xác định xong tuyến đường, lại có tham khảo, rõ ràng Hàn Giang đã tăng tốc. Chiếc Jeep Cherokee lên xuống lắc lư trong khe sâu, vượt qua vài ngọn đồi không cao lắm. Một tiếng đồng hồ sau, một bức tranh thiên nhiên hùng vĩ diễm lệ đã hiện lên trước mặt mọi người. Bốn người ngạc nhiên xuống xe, hai bên khe sâu vốn là dốc núi thoải thoải, đột nhiên bị một sức mạnh thần kỳ nâng bổng lên cao. Mọi người ngược nhìn đỉnh núi trước mặt: vách núi dựng đứng hàng ngàn thước, cao lớn hiểm trở, giữa hai đỉnh núi là một dải băng khổng lồ, giống như một con rồng trắng to lớn từ trên sườn núi lao thẳng xuống dưới. Dưới ánh mặt trời soi chiếu, nó càng hùng vĩ tráng lệ, đẹp vô bờ bến, khiến người ta không thể' không ngắm nhìn.

Chỉ mấy chốc bốn người đã tỉnh táo trở lại. Đây không phải là ảo cảnh trong mộng mà nó đang thực sự xuất hiện trước mặt mọi người, và nó cũng chính là con rồng trắng khổng lồ mà họ sắp phải chinh phục. Đường Phong

thốt lên: Đây chính là dải băng số 2? Một dải băng mới hùng vĩ làm sao, cũng phải dài tới hàng cây số, gấp trăm lần dải băng hùng vĩ mà chúng ta nhìn thấy trong khu vực B đấy!"

Quả thật nó hùng vĩ hơn rất nhiều trong ảnh và trên bản đồ địa hình, nhưng tôi không tài nào phấn khởi nổi, bởi vì đây cũng đồng nghĩa với việc muốn chinh phục dải băng này thì độ khó khăn cũng lớn hơn nhiều lần những gì mà chúng ta dự đoán từ trước!" -Hàn Giang nói.

"Đúng vậy! Tôi cũng lần đầu tiên nhìn thấy dải băng hùng vĩ thế này! " - Makarov cũng không thể không thốt lên.

Từ Nhân Vũ hỏi Hàn Giang: "Theo như kế hoạch, chúng ta phải leo lên từ dải băng này phải không ?"

Hàn Giang kiên định gật đầu. Từ Nhân Vũ thấy vậy, đầu lập tức như phình to thêm một vòng: "Ô! Thật là tội tệ, bây giờ nghĩ lại, đúng là tôi không nên tới chỗ này chịu khổ."

"Bây giờ hối hận thì cũng muộn rồi!" -Hàn Giang nói xong, liền bắt đầu chuyển những thiết bị cần thiết từ trên xe xuống. Từ Nhân Vũ thấy vậy lại hỏi: "Anh muốn xuất phát ngay bây giờ sao ?"

"Không nhân cơ hội trời đẹp, khăn trương vượt qua bên kia núi, thế cậu còn định đợi đến khi nào?" -Hàn Giang hỏi lại.

Từ Nhân Vũ đáp: "Nhưng bây giờ đã là trưa rồi, trên núi trời tối sớm, ngộ nhỡ chúng ta leo đến nửa chừng trời đã tối thì phải làm thế nào?"

Hàn Giang nhìn dải băng trước mặt, tự tin nói: "Việc không thể chậm trễ, tôi thấy nhân lúc trời đẹp, leo thẳng một mạch qua đường băng này, trước khi trời tối là có thể vào được khu vực c ?"

chán nản, nhìn đồng trang thiết bị nặng trĩu, hỏi lại Hàn Giang: "Thiết bị nặng thế này, nhất là cái lều này, ai cõng đây?"

Hàn Giang nói bằng giọng ra lệnh: "Mọi người đều phải cõng rất nhiều đồ đạc, đừng có kêu khổ. Bây giờ mọi người nhét no bụng trước đã, sau đó

thăng tiên xuất phát về phía dải băng số 2!"

Bốn người vội vàng ăn cho no bụng, mặc bộ trang phục leo núi chỉnh tề, cõng theo trang thiết bị nặng trĩu, bắt đầu khởi hành về phía rồng trắng khổng lồ trước mặt.

7

_Dải băng trắng hùng vĩ này, từ hàng ngàn năm trước đã nằm vắt ngang qua cao nguyên Thanh Tạng, ẩn mình trong nơi thẳm sâu của tuyết sơn A Ni Mã Khanh. Nó không có tên, cũng không ai biết nó hình thành từ lúc nào. Có lẽ nó chính là kiệt tác của thời đại hồng hoang viễn cổ, có thể lịch sử của nó còn lâu đời hơn thế.

Đứng trước con rồng trắng khổng lồ này, Đường Phong chìm trong suy tư: "Hàng trăm hàng nghìn năm nay, đã từng có ai chinh phục được con rồng khổng lồ này chưa? Nếu như không có, vậy thì, họ chính là tốp nhà thám hiểm, nhà khai phá đầu tiên tới đây; còn nếu như có, thì những người đó sẽ là ai? Là người Đảng Hạng ư? -Anh đi sau Hàn Giang, đến gần dải băng, phần lưỡi nhô ra của dải băng do một thời gian dài bị ánh nắng soi chiếu, bị phong hóa và nước chảy tấn công nên đã hình thành nên một rừng tháp băng hùng vĩ. Hàn Giang giới thiệu: Rừng tháp băng thông thường ở đoạn cuối dải băng. Nó là đoạn cuối của dải băng do bị tan chảy nên đã để lại từng tảng băng tan to lớn, vì hình dáng giống hình tháp nên được đặt tên là rừng tháp băng".

Bốn người len lỏi trong rừng tháp băng đủ hình thù kỳ dị, giống như đang đi vào một thế giới băng tuyết đã bị đóng kín từ lâu. Do góc độ soi chiếu của ánh nắng khác nhau nên tốc độ tan chảy của tháp băng cũng không giống nhau, từ đó hình thành rừng tháp băng cao thấp khác nhau, tầng lớp không đồng nhất, tạo thành hàng trăm hàng nghìn kỳ quan băng tuyết có diện mạo phong phú; đây cũng chính là nguy cơ tiềm ẩn nếu rừng tháp băng bất ngờ sụp đổ.

Đường Phong bám theo sau Hàn Giang, ngược nhìn từng tháp băng cao hơn hai chục mét, ca ngợi chiếc rìu ma quỷ thần công của tự nhiên. Đột nhiên,

anh nghe thấy một chuỗi âm thanh khe khẽ, ngẩng đầu lên nhìn thì chỉ thấy trên thân một cột tháp băng trước mặt xuất hiện một rãnh nứt, khe nứt đó đang nhanh chóng lan rộng. Không ổn! Ngọn tháp băng này có nguy cơ sập xuống! Lúc đó Hàn Giang đang ở ngay dưới tháp băng này, nếu gọi anh ấy thì cũng không kịp nữa rồi, Đường Phong lao người tới.

Cùng với một tiếng động dữ dội, ngọn tháp băng cao tới hai chục mét đổ sập xuống. Hàn Giang và Đường Phong đều bị vùi trong tuyết. May mà Đường Phong còn lao lên, đẩy được Hàn Giang ra khỏi khu vực nguy hiểm. Khi Từ Nhân Vũ và Makarov từ trong tuyết bò lên, thấy hai người không hề hấn gì, chỉ có mỗi cổ là dính đầy tuyết lạnh mà thôi.

Hàn Giang nhìn chỗ tháp băng đổ xuống, chính là chỗ ban nãy mình vừa đứng, trong lòng bất giác run rẩy, anh vỗ vỗ vai Đường Phong: "Tiểu tử cừ lắm, tôi không nhìn lầm cậu, lần này cậu đã cứu tôi một mạng sống!"

Đường Phong tâm trạng đầy lo lắng nói: "Rừng tháp băng ở đây tuy hùng vĩ nhưng nguy hiểm quá, hơn nữa lại rất dễ bị lạc phương hướng".

Hàn Giang phải tuyết dính trên người, cười đáp: "Có bài hát hát như thế nào ấy nhỉ, không trải qua mưa gió sao thấy được cầu vồng', giống vậy thôi, không trải qua nguy hiểm thì sao thấy được cảnh đẹp như vậy! Khả khà! "

"Tôi không muốn vì ngắm cảnh đẹp mà bỏ mạng lại đây" -Đường Phong nói.

Được rồi, cậu chỉ cần làm theo những gì tôi nói tôi đảm bảo cậu không bỏ mạng lại đây đâu!" -Nói xong, dưới sự chỉ đường của la bàn điện tử, Hàn Giang dẫn cả đội nhanh chóng đi qua khu rừng tháp băng này.

Từ chỗ lười băng, bốn người đã đặt chân lên dải băng số 2. Đây là một dải băng khổng lồ, độ dốc không lớn, bởi vì vừa mới có tuyết rơi. Tuyết dày tới tận 6, 7 mét, hơn nữa lại toàn là bông tuyết, bước chân xuống một cái là phải tốn rất nhiều sức lực mới có thể nhấc được chân lên.

Theo địa hình núi, độ dốc của dải băng cũng dần dần tăng lên, bốn người

khó nhọc di chuyển một tiếng đồng hồ nhưng cũng không đi được bao xa. Lúc này, Hàn Giang đang dẫn đầu bỗng đột nhiên khựng lại.

Đường Phong đuổi lên, hỏi: "Sao không đi tiếp?"

Hàn Giang chau mày, chỉ chỉ về phía trước, nói: "Tình huống mà tôi lo lắng xuất hiện rồi: băng nứt".

Mọi người nhìn về phía trước. Nền băng tuyết trước mặt chỉ chít những khe nứt, có khe sâu không thấy đáy, có khe lóe lên tia lạnh lẽo khiến người ta rùng mình. Hàn Giang lấy dây thừng từ trong ba lô ra, rồi dặn dò: "Mọi người buộc dây vào người, kết thành nhóm tiến lên phía trước, tôi và Đường Phong một nhóm, Lão Mã và tiến sỹ Từ một nhóm nhất định phải cẩn thận".

Bốn người buộc chặt dây thừng xong xuôi, lại tiếp tục hành trình, trên đường đi, mấy lần đều có người bước hụt, rơi xuống khe nứt, may mà đã kết thành nhóm để đi nên mỗi lần như vậy đều được Hàn Giang lôi

8

Mọi thứ đều vượt qua dự liệu ban đầu của Đường Phong và Hàn Giang, dải băng đứng dưới núi thấy hình như không dốc lắm nhưng càng ngày lại càng cheo leo hiểm trở.

Độ dày của tuyết phủ và những khe nứt chằng chịt dưới chân đã làm chậm tốc độ tiến lên phía trước của họ. Bốn người mất hai tiếng đồng hồ mới đi được tới vị trí nửa chừng của dải băng, đoạn đường còn lại chỉ có thể càng khó khăn hơn mà thôi.

Đường Phong nhìn trời, ánh sáng đã dần biến mất xuống, nhiều nhất là một hai tiếng đồng hồ nữa là trời sẽ tối, kế hoạch ban đầu của Hàn Giang không thể hoàn thành.

Đường Phong cảm thấy choáng váng, anh ra sức sóc lại tinh thần, rồi tiếp tục tiến lên phía trước thêm vài trăm mét, sau đó dừng lại, không phải vì thể lực, mà vì anh biết rằng nếu như bây giờ không nói ra thì tất cả mọi người sẽ gặp phiền phức lớn.

Đường Phong thở hên hên, khó nhọc nói: "Đội trưởng, hiện giờ chúng ta đi được hơn nửa quãng đường rồi, nhưng anh xem trời sắp tối tới nơi, hôm nay bất luận thế nào chúng ta cũng không đi hết được dải băng này đâu".

"Cậu muốn nói gì?" -Hàn Giang hỏi.

"Anh không phải muốn chúng tôi kiên trì vượt núi sau khi trời tối đấy chứ? Vậy nghĩa là gì? Nghĩa là nhiệt độ sẽ nhanh chóng hạ xuống, thậm chí sẽ lại xuất hiện tuyết rơi còn cả những vết băng nứt dưới chân chúng ta và tuyết lở bất cứ lúc nào cũng có thể ập xuống nữa!".

Hàn Giang nhìn bầu trời, nổi cáu: "Chúng ta đã đi được xa như vậy rồi, chỉ cần nỗ lực hết sức, trước khi trời tối là có thể vượt qua dải băng này, cậu lẽ nào muốn đào ngũ muốn công sức của chúng ta thành công cốc, muốn rút lại xuống núi? Không! Tuyệt đối không thể như vậy!"

"Anh là gã điên! Nhưng anh không thể lấy tính mạng của chúng tôi đi theo anh được! Rõ ràng không còn đủ thời gian nữa, Hơn nữa nếu như vượt qua dải băng này thì bên kia sẽ thế nào, anh có biết không? Anh cũng đâu có biết!" -Đường Phong lo lắng.

Hàn Giang từ trước tới nay chưa từng thấy Đường Phong cãi lại mình như vậy, anh gầm lên: "Cậu đừng có tưởng rằng hôm nay đã cứu cho tôi một mạng thì có thể thay đổi quyết tâm của tôi, nếu như cậu muốn quay về thì tự mình xuống đi!"

Đường Phong không hề yếu thế, phản bác lại: "Tôi không nói tôi muốn xuống, chúng ta cần có một cái lều để qua đêm. Không phải anh từng n đã leo qua tuyết sơn cao hơn 5.000 mét đó sao? Khi anh leo núi, lẽ nào leo một mạch đến đỉnh luôn, không cần dựng lều?"

Câu nói của Đường Phong đã cảnh tỉnh Hàn Giang. Anh nhận ra mình quá thực đã quá nóng vội, nhiệm vụ lần này của họ tuy không phải là leo lên tuyết sơn cao trên năm sáu nghìn mét, nhưng độ khó khăn của nhiệm vụ lần này không hề kém hơn leo lên đại tuyết sơn, dải băng dài vài cây số trước mắt đây thôi cũng đã đủ để cho họ nếm mùi rồi.

Xem ra cũng nên dựng lều, nhưng trên dải băng cheo leo này, làm gì có chỗ nào có thể dựng lều được đây? Hàn Giang dần dần dịu lại, hỏi lại Đường Phong: "Thế cậu nói xem ở đây có chỗ nào dựng được lều?"

Đường Phong quay lại nhìn đoạn dải băng vừa đi qua, chỉ về chỗ tựa vào vách núi phía dưới, nói: "Địa hình bề mặt dải băng phía dưới tương đối bằng phẳng, có thể tìm một chỗ khuất gió để dựng lều".

Hàn Giang nhìn thấy chỗ Đường Phong chỉ, gật đầu: "Chỗ cậu chọn khá ổn, nhưng tôi sẽ không đến đó dựng lều đâu. Nếu như đến đó dựng lều thì đồng nghĩa với việc hai tiếng đồng hồ ban nãy của chúng ta đúng là vứt đi, ngày mai lại phải bắt đầu lại từ đầu. Quan trọng nhất ở chỗ, nếu như để cho đối thủ của chúng ta vượt mặt thì mọi cố gắng mà chúng ta bỏ ra coi như vứt đi hết!"

"Nhưng hiện giờ đó là nơi thích hợp để dựng lều gần chỗ chúng ta nhất!" - Đường Phong lớn tiếng chắt vấn Hàn Giang.

Hàn Giang nhìn xung quanh, gần đây quả thực không có chỗ nào tốt hơn, nhưng anh vẫn cố chấp gào lên với Đường Phong: "Quyết định của tôi không thay đổi, đồng ý theo tôi lên trên thì tiếp tục tiến l, không đồng ý thì có thể quay lại!"

Tiếng gào thét của Hàn Giang vang vọng giữa những khe núi trống trải tĩnh mịch, trên nền băng hoang vu lạnh lẽo, Đường Phong không còn lời nào để đấu lại. Đột nhiên, mặt đất dưới chân bỗng bắt đầu rung lên bần bật. Chuyện gì xảy ra vậy? Đường Phong hoảng hốt tròn mắt nhìn, lẽ nào... lẽ nào là một trận động đất!

Từ Nhân Vũ và Makarov cũng đứng ngây ra tại chỗ, không biết phải làm thế nào. Vẫn là Hàn Giang kịp phản ứng đầu tiên: "Vứt bỏ tất cả những trang thiết bị không cần thiết, mau chạy về phía dưới tảng đá bên kia, tuyệt lộ! Đây là tuyệt lộ!"

chấn động âm âm, làm rung chuyển màng nhĩ. Đó là khí thể nuốt chửng vạn vật, bất cứ thứ gì chặn ngang trước mặt đều bị nó cuốn trôi, hướng hồ chỉ là bốn con người nhỏ bé của nhóm Đường Phong. May mắn là vị trí mà bốn người đứng gần vách núi cạnh dải băng. Hàn Giang thấy tình hình không ổn đã kéo ngay Đường Phong chui đầu xuống một tảng đá gần ngay bên cạnh. Tảng đá trên đầu đã chặn từng mảng tuyết khổng lồ đổ sập xuống, nhưng vẫn còn rất nhiều mảng tuyết vụn bắn vào trong. Đường Phong chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, toàn thân lạnh cóng, màng nhĩ gần như bị tiếng rung chuyển âm âm chọc thủng, từ từ, anh nhắm mắt lại...

Khi Đường Phong mở mắt ra, bên tai anh là một khoảng không chết chóc, không còn tiếng tuyết lở như sấm động, cũng không có giọng nói của những người khác, mọi thứ dường như đã im bật. Đường Phong ngẩng đầu lên, ra sức lắc lắc đầu, rút cuộc đã được hít thở lại không khí trong lành, nhưng anh vừa mới định bò dậy thì nửa người phía dưới không sao cử động được. Đường Phong quay đầu lại nhìn, Hàn Giang đang đờ lên người anh, còn đờ lên người Hàn Giang lại là một tảng tuyết trắng phớt dày ụ.

Đường Phong khẽ gọi Hàn Giang, không thấy phản ứng gì, anh đành phải ráng sức nhích người ra từng chút một, giúp Hàn Giang hát tuyết trên người xuống, rồi lần nữa lớn tiếng kêu gọi, nhưng Hàn Giang vẫn bất động. Đường Phong lo lắng tới mức không biết phải làm thế nào, quàng mắt đã ướt ướt. Đúng lúc anh sắp òa khóc tới nơi thì cơ thể Hàn Giang bỗng cử động nhẹ. Đường Phong nhẹ nhàng nâng đầu Hàn Giang dậy, khẽ gọi: "Anh vẫn còn sống chứ, ban nãy làm tôi sợ chết khiếp!".

Hàn Giang vẫn chưa mở mắt nhưng đã cười cười, trêu chọc: "Hừm! Mạng tôi lớn lắm, thủ trưởng xem qua tướng cho bảo tôi có thể sống tới 120 tuổi, ha ha..!. Đột nhiên, Hàn Giang nhớ ra điều gì đó, mở mắt hỏi Đường Phong: "Đường Phong, xem trong ba lô của cậu, kệ tranh ngọc có ổn không?"

Đường Phong mở ba lô ra kiểm tra một lượt, kệ tranh ngọc vẫn nằm im lìm trong chiếc hộp gỗ tử đàn. Lúc này Hàn Giang mới yên tâm trở lại, anh phui phui tuyết trên người, đứng dậy, an ủi Đường Phong: Không có gì

nghiêm trọng cả, ban nãy chỉ là nghỉ ngơi một lúc mà thôi!"

"Nghe giọng anh kìa, chắc anh còn định nghỉ ngơi lâu dài chắc! -Đường Phong nói xong, đột nhiên nhớ ra Makarov và Từ Nhân Vũ: "Lão Mã và Từ Nhân Vũ đâu? Họ không phải bị tuyết chôn vùi rồi đấy chứ!"

Hàn Giang nghe ngóng, trong lòng cũng bắt đầu lo lắng, nên cùng Đường Phong xuống dưới tìm kiếm. Con đường mà ban nãy họ đi lên giờ đã bị từng lớp tuyết dày phủ kín, hoàn toàn thay hình đổi dạng. Hai người đi xuống dưới khoảng năm phút, vừa đi vừa gọi tên Lão Mã và Từ Nhân Vũ, nhưng đáp lại chỉ có tiếng gió hun hút. Gió lớn mang theo bông tuyết tạt lên mặt Đường Phong, làm anh cảm giác khuôn mặt mình sắp bị gió cào rách toạc tới nơi. Anh lại tuyệt vọng kêu gọi lảnh vọng âm vang quanh mãi trên vùng băng tuyết từ trước tới nay chưa từng có người chinh phục này. Đột nhiên, có tiếng Makarov và Từ Nhân Vũ vọng ra từ một đống tuyết, do tuyết lở rơi xuống...

Bốn người đại nạn không chết đã gặp lại nhau. Makarov khẳng khái nói: "Dùng câu nói của người Trung Quốc các cậu thì đây gọi là ‘đại nạn không chết, ắt có hậu phúc’! Ôi, lúc tôi bị tuyết đổ xuống, cứ nghĩ rằng lần này thì quãng lại bộ xương già ở đây rồi, thật không ngờ đống tuyết này đã chặn hết tuyết đổ phía sau, cứu tôi một mạng!"

Trong lúc Makarov và Từ Nhân Vũ đang mừng rỡ thì Đường Phong đột nhiên hét lên thất thanh: "Chết rồi, đồ đạc của chúng ta!"

Quả nhiên trong lúc tuyết lở ban nãy, mọi người chỉ lo tháo chạy, ai hơi sức đâu mà để ý tới đống trang thiết bị nặng trĩu đó nữa. Có lẽ đống trang thiết bị đó đã biến mất bất vô âm tín rồi, trong đó cả chiếc lều duy nhất mà họ có. Lều mất rồi, qua đêm nay thế nào mới thành vấn đề lớn. Rồi cả rất nhiều những thiết bị quan trọng khác nữa, tất cả điều đó đều báo trước rằng lần hành động này rồi sẽ chết yểu.

Hàn Giang trong lòng lo lắng nhất, nhưng anh không thể để lộ ra ngoài. Anh cố gắng lấy lại tinh thần, an ủi mọi người: "Trang thiết bị mất rồi không sao cả, chỉ cần người và kế tranh ngo còn là được!"

"Nhưng đêm nay chúng ta phải làm thế nào? Còn cả công việc của chúng ta nữa sẽ ra sao đây?" -Đường Phong đã nói ra điều lo lắng trong lòng tất cả mọi người.

10

Hàn Giang quay nhìn Đường Phong, không trả lời câu hỏi của anh mà kiểm tra lại toàn bộ trang thiết bị thu nhặt lại được, sau đó mới nói với mọi người: "Có một điều tôi vẫn chưa từng nói với mọi người, vì e rằng sau khi các anh nghe xong sẽ thấy áp lực tâm lý; các anh có biết có thể ngừng mọi việc trong trường hợp nào không?"

"Trong trường hợp nào?" -Đường Phong không hiểu nhìn Hàn Giang.

"Chỉ cần còn lại một người duy nhất, chúng ta cũng không được dừng lại! Huống hồ là cả bốn người chúng ta đều bình an vô sự!" -Hàn Giang nói như đinh đóng cột, nhưng ngay lập tức lại bổ sung thêm: "Đương nhiên, tôi không yêu Gầu cao như vậy với Lão Mã. Ngoài ra, trong một số trường hợp đặc biệt, ví dụ như trường hợp có thành viên bị thương cần cấp cứu khẩn cấp thì chúng ta có thể tạm dừng hành động, còn hiện giờ, những tình huống đó đều không xuất hiện. Bởi vậy, tôi không thể vì bị mất đi một số trang thiết bị mà kết thúc lần hành động này!" "Hàn! Tôi hy vọng cậu cũng coi tôi là một thành viên của các cậu, chúng ta đã đi cùng nhau một quãng đường xa như vậy rồi, tôi đã coi bản thân mình là một thành viên của các cậu rồi!" -Makarov nói với Hàn Giang

Hàn Giang nhìn ánh mắt chân thành của Makarov đáp lại: "Được! Đã như vậy rồi thì chúng ta không cần thiết phải thảo luận về vấn đề có nên kết thúc hành động hay không.

Tiếp theo đây chúng ta phải nghĩ xem, đêm nay chúng ta sẽ qua đêm ở đâu?"

Hàn Giang ngược nhìn lên phía trên cao của dải băng tức khắc, anh bỗng nhiên cảm thấy điểm cuối của dải băng sao mà xa xôi không thể chạm tới! Có lẽ... có lẽ do mình quá mệt mỏi rồi, quả thật nên nghỉ ngơi một lúc đã.

Mắt anh khép lại thành một đường chỉ, nhìn chăm chú hồi lâu về phía cuối dải băng. Khi ánh mắt anh từ từ hạ xuống, anh bỗng nhìn thấy một khoảng bằng phẳng, khuất gió hướng về phía mặt trời, lộ ra trên vách núi bên cạnh dải băng. Sao ban nãy lại không phát hiện ra nhỉ? Có thể là do trận gió tuyết to ban nãy đã ôn trôi lớp tuyết che lấp chỗ đó đi, giờ mới để lộ ra vách núi đó. Hàn Giang chỉ lên khoảng đất bằng phẳng trên vách núi, nói với mọi người: "Ở đây khuất gió, hướng về phía mặt trời, có thể dựng lều ở đó."

Nếu như bên trên lều có tuyết lở thì tảng đá trên đó có thể chặn đứng, đủ để tránh được tuyết lở xuống!"

"Cái gì ? Anh bảo chúng tôi đêm nay ở lại trên vách núi đó!" -Đường Phong và Từ Nhân Vũ đều vô cùng kinh ngạc.

"Đúng vậy, bây giờ không còn chỗ nào khác, đành phải vậy thôi! -Hàn Giang hình như đã lấy lại được sự tự tin vốn có.

"Nhưng lều của chúng ta mất rồi!" -Đường Phong nói.

"Túi ngủ không phải vẫn còn đây sao ?" -Hàn Giang hỏi lại.

Đường Phong càng choáng hơn, nhưng anh không còn lời nào để nói nữa. Anh càng có cơ sở để khẳng định rằng cái gã trước mặt mình đúng là một thằng điên! Mọi người không ai nói năng gì nữa, mang theo trang thiết bị còn sót lại, theo Hàn Giang tới chỗ trên vách núi.

Đợi tới khi họ leo được lên tới vách núi thì trời đã tối đen. Ở đây quả đúng như Hàn Giang nói: khuất gió hướng về phía mặt trời, nhưng ở đây còn lâu mới đủ điều kiện để dựng lều. Bếp xăng cũng mất rồi, mọi người đành phải gặm chút lương khô. Hàn Giang kiểm tra lại trang thiết bị, mỗi khi anh phát hiện ra thứ gì đó may mắn còn sót lại là y như rằng giơ lên trước mặt mọi người hươu qua hươu lại, hình như muốn dùng những thứ n để nâng đỡ khí của mọi người lên. Nhưng Đường Phong chỉ cảm thấy hành động này của Hàn Giang có chút buồn cười, thậm chí là ấu trĩ! Hàn Giang chỉnh đốn xong tất cả trang thiết bị may mắn còn sót lại, nói với mọi

người: "Bản đồ, túi ngủ, đồ ăn, còn cả la bàn, tất cả những thứ này vẫn còn, và cả thứ quan trọng nhất này cũng còn đây!"

Mọi người nhìn theo tay Hàn Giang chỉ, hóa ra Hàn Giang chỉ súng! Thu dọn xong trang thiết bị, Hàn Giang nói: Đây chính là khu căn cứ mà chúng ta sẽ tới. Mọi người tranh thủ nghỉ ngơi sớm, chuẩn bị tinh thần, ngày mai chúng ta sẽ phải vào trong khu vực c bí ẩn này!"

Khu căn cứ mà chúng ta sẽ tới ?" -Makarov nghe thấy từ này thốt ra từ miệng Hàn Giang, tim giật thót một cái, miệng lảm bảm thốt ra từ này bằng tiếng Nga.

Đường Phong và Hàn Giang đều giật mình nhìn Makarov, không biết miệng Makarov nói gì, tuy Từ Nhân Vũ biết tiếng Nga nhưng cũng không nghe rõ cái câu mà Makarov vừa nói ra ban nãy. Ba người hỏi Makarov sao vậy Makarov ấp úng nói: "Không sao cả, chỉ là nhớ lại một số chuyện trước đây thôi".

Mọi người không truy hỏi tiếp nữa, vì hành động ngày mai nên bốn người chui vào túi ngủ từ rất sớm, chỉ có điều trong lòng mọi người đều hiểu rằng, có lẽ đêm nay lại là một đêm không ngủ!

11

Nửa đêm, nhiệt độ trên núi hạ xuống hơn âm 30 độ c, đối với bốn người nằm trong túi ngủ mà nói, đây là một đêm dài và khổ sở. Không ai ngủ được, nhưng cũng không ai nói chuyện.

Makarov nằm trong túi ngủ, người vô cùng khó chịu vì không khí loãng trên núi cao và nhiệt độ thấp dưới âm 30 độ c lạnh cóng làm đầu ông đau nhức như muốn nứt toác ra, không tài nào ngủ nổi. Lúc này, Đường Phong lại cất lời nói với Makarov: "Mọi người đều không ngủ được, Lão Mã, hay là ông kể lại cho chúng tôi nghe về những chuyện ngày xưa của ông đi! Ví dụ như sau khi ông gia nhập vào KGB thì thế nào?"

Câu nói của Đường Phong khiến Makarov chìm đắm trong hồi ức, khuôn mặt nghiêm nghị của shelepin lại lần nữa hiện lên...

Kể từ sau lần nói chuyện rất lâu với shelepin tại điện Kremlin, cuộc đời của Makarov đã thực sự chuyển biến. Một tuần sau, khi ông mang theo báo cáo "Hành động Hắc Thành" đã viết xong đến gặp lại shelepin, ông đã đưa ra chọn lựa cuối cùng của mình: gia nhập KGB!

Tiếp sau đó là bốn tháng đóng cửa học tập trong trường sơ cấp KGB, sau khi khóa học kết thúc, Makarov lại được đưa tới trường Virgin Hough Noelle của KGB xây dựng tại vùng ngoại ô Kazan, bắt đầu kỳ huấn luyện thể lực gian khổ. Ở đây, tiên ông phải học được cách leo núi, vượt qua chướng ngại vật, xuyên qua đầm lầy, rừng rậm, bơi qua dòng sông lớn chảy xiết... và rất nhiều những vận động thử thách sự chịu đựng của thể lực ở mức đỉnh điểm. Sau đó, ông học cách sử dụng các loại súng, vũ khí, lựu đạn tự tạo, phá hỏng trụ cầu, đường sắt cùng đủ các hạng mục khác, rồi cuối cùng phải tham gia các huấn luyện kỹ thuật chuyên nghiệp như: nghe trộm, báo hiệu, đầu độc, chụp ảnh, mở két sắt... Thời gian một năm huấn luyện trôi qua rất nhanh, cuối cùng Makarov đã hoàn thành năm học với thành tích xuất sắc.

Có được sự quan tâm ưu ái của chính nhân vật lớn shelepin, cộng thêm thành tích xuất sắc, cuộc đời của Makarov bắt đầu bật đèn xanh. Ông được shelepin trực tiếp phái tới công tác tại cục phản gián Leningrad (Sankt Peterburg) với quân hàm thiếu úy. Công việc này được đãi ngộ cao, cũng không có mấy nguy hiểm, lại ở trong thành phố lớn như Leningrad, có lẽ đây chính là vị trí mà rất nhiều nhân viên của KGB mơ ước. Makarov có được ân sư như Shelepin, cộng thêm sự phấn đấu cần cù trong công tác, nửa năm sau, ông đã được thăng thẳng lên thượng úy.

Không bao lâu sau, một nữ sinh viên xinh đẹp đã bước vào cuộc đời Makarov, bà chính là người vợ của Makarov sau này, mẹ của Victor. Những ngày tháng đó, bản thân Makarov cũng không dám tin rằng, hạnh phúc lại đến đột ngột nhường vậy, khiến một anh chàng ngờ ngẩn như ông lại thần thờ ngạc nhiên khi được yêu thương, ưu ái. Một năm trước, ông mới chỉ là một chuẩn thiếu úy quyền phục vụ tại Siberi rét buốt, nghiêm túc mà nói, quân hàm này còn không bằng một hạ sĩ quan cấp thấp nhất.

Vậy mà giờ đây mọi thứ đều đã thay đổi, Makarov đột nhiên nhớ lại câu tục ngữ mà người bạn Trung Quốc trong đội thám hiểm khoa học đã từng nói với mình: họa phúc khó lường. Không biết Lương giờ thế nào ? Sau khi "Hành động Hắc Thành-thất bại, chưa tới hai năm. sau đó thì quan hệ Trung-Liên đã nhanh chóng rạn nứt, đến nỗi sau này còn phát triển tới mức đối đầu về quân sự. Lúc mới đầu, Makarov vẫn còn nhận được một bức thư của Lương, trong thư, Lương đã nói ra những điều đau khổ trong lòng, Makarov còn đã từng an ủi ông ấy, nhưng sau đó không còn tin tức gì của Lương nữa.

Chẳng mấy chốc vài năm trôi qua, thượng úy Makarov đã trở thành thiếu tướng Makarov, do công việc bận rộn ông và vợ vẫn chưa có con, nhưng ông vẫn luôn cảm thấy cuộc sống rất đầy đủ và hạnh phúc. Và cơn ác mộng đáng sợ đó đã dần dần lùi xa, Hắc Thành, đội thám hiểm khoa học và cả người bạn Lương cũng đã dần dần xa cách khỏi cuộc sống của ông.

Nhưng những ngày tháng hạnh phúc luôn luôn không thể là mãi mãi. Trong vòng mấy năm, tình hình trong nước và thế giới đều xảy ra những biến đổi to lớn, thay đổi hấn diện mạo. Trên thế giới quan hệ Trung-Liên rạn nứt, trong nước, Nikita Sergeyevich Khrushchov bị hạ bệ. Vốn dĩ trong sự kiện Khrushchov bị hạ bệ, ân sư shelepin của ông cũng có công lớn. Rất nhiều người đều cho rằng, sau khi Khrushchov bị hạ bệ, bất luận là tuổi tác, kinh nghiệm, năng lực, thì trong Đảng, Shelepin chính là người có hy vọng nhất để lên ngôi vị quyền lực tối cao đó, nhưng sự thật lại khiến Makarov thất vọng. Phái thực quyền trong Đảng do Mikhail Andreyevich Suslov cầm đầu không đồng ý, lại đã từng trông thấy một nhà lãnh đạo thế lực lớn mạnh như Stalin, Khrushchov, vậy là, họ tiến cử một ngài ba phải, năng lực tạm tạm là Leonid Ilyich Brezhnev lên nắm quyền, kể từ đó bắt đầu "thời đại Brezhnev" kéo dài 18 năm. Còn con người từng được mệnh danh là "nhân vật cổ tay thép Shurik" shelepin, thì lần đầu tiên ném mũ thất bại chất đống trong cuộc đấu tranh chính trị tàn khốc, lúc này, ông đã không còn là chủ tịch của KGB, và Makarov cũng lơ mơ cảm nhận được nguy cơ đang kéo đến.

Vài năm sau, shelepin bị hất ra khỏi cục chính trị, hoàn toàn mất quyền lợi, và Makarov hiểu rằng những ngày tháng tươi đẹp của mình cũng sắp kết thúc rồi. Quả nhiên, shelepin vừa đổ xuống, những đồng nghiệp ngửa mắt với Makarov từ ngày xưa đã lần lượt nặc danh tố cáo ông với cấp trên định tống cổ ông đi. Makarov không đếm xỉa những người này, nhưng công việc của ông cũng không tránh khỏi bị ảnh hưởng, và quân hàm trung tướng -mà ông đáng được thăng cấp từ lâu, cũng đứt gánh.

Bạn bè và đồng nghiệp trước đây đều xa lánh ông. Makarov đột nhiên cảm thấy trên đời này, ngoài người vợ ra thì tất cả những người khác đều không đáng để tin cậy. Ông muốn thông qua nỗ lực của mình để thay đổi mọi thứ, nhưng ông lại không biết phải nỗ lực thế nào. Ông nhớ đến Shelepin, muốn tới Matxcova để tìm shelepin trò chuyện, nhưng ông biết rằng, tất cả những điều đó đều không lọt qua được sự giám sát của KGB, làm như vậy thì chỉ đem đến sự phiền phức không cần thiết cho bản thân mình và shelepin. Trong sự thấp thỏm bất an, Makarov quẩn quanh không biết phải làm thế nào, cho tới khi tờ điều lệnh từ Matxcova tới đã đưa ông lần nữa trở lại số 11 quảng trường Lubyanka.

Makarov nằm trong túi ngủ hồi tưởng tới đây, dần dần nhắm mắt lại. Ông bỗng chìm vào giấc mộng trong môi trường khắc nghiệt này. Ông, có lẽ quá thật đã quá mệt mỏi rồi.

Đường Phong, Hàn Giang và Từ Nhân Vũ trong túi ngủ đều bị lạnh cóng tới mức run cầm cập, họ không nỡ làm phiền Makarov, cả ba người không ai nói năng gì, và cứ như vậy họ lặng lẽ chờ đợi bình minh lên.

Chương 23: Hắc Đầu Thạch Thất

1

_Mặt trời mọc trên tuyết sơn vô cùng diễm lệ. Đường Phong, Hàn Giang, và cả Từ Nhân Vũ cả đêm không ngủ, chưa kịp đợi trời sáng kọ đã ngồi dậy cuộn tròn trong túi ngủ. Đường Phong chỉ cảm thấy đầu đau nhức như búa bổ tứ chi giã r không hiểu tại sao, khi nhìn thấy vàng mặt trời nhô lên anh bỗng thích thú một cách lạ thường.

Trước đây từng ngắm mặt trời mọc trên Thái Sơn Hoàng Sơn, nhưng chưa từng ngắm mặt trời mọc trên tuyết sơn cao thế này, có lẽ cả đời này cũng chỉ có một lần duy nhất này thôi!" -Đường Phong phấn chấn nói.

"Khà khà, không sai! Chắc là cả đời tôi cũng chỉ có một

lần này thôi. Tiếc là máy ảnh của tôi hôm qua không biết bị trận tuyết lở đáng ghét đó chôn ở đâu rồi, nhưng mà vẫn may! bảo bối của tôi vẫn còn đây!" -Từ Nhân Vũ oán thán rồi lấy tẩu thuốc của mình ra, đung đỉnh hút.

Nhìn mặt trời hôm nay chắc là trời đẹp, đúng là có lợi cho hành động của chúng ta!" -Đường Phong nói.

"Mặt trời càng lên cao rực rỡ, càng phải cẩn thận tuyết lở!" -Hàn Giang tựa vào vách đá, ngẩng đầu nhìn mặt trời rồi nhìn chăm chú vào vật giống như sợi dây chuyền đang lơ lửng trên tay nói.

"Đây không phải là tràng hạt xương người của Đại Lạt ma sao, sao nó lại ở trong tay anh?" -Đường Phong nhận ra vật trên tay Hàn Giang.

"Khi bọn áo đen tập kích chúng ta, tôi đến kéo Đại Lạt ma xuống, nhưng ông không chịu nấp đi, tuy người bị trúng khá nhiều đạn nhưng ông vẫn không ngừng tụng kinh. Lúc đó, chuỗi tràng hạt xương người này rơi xuống, tôi liền nhặt nó lên, nhét luôn vào trong túi, lúc này chính trang lại hành lý mới phát hiện ra thứ này" -Hàn Giang giải thích.

"Hóa ra là như vậy, Hắc Vân có biết không?"

Hàn Giang lắc lắc đầu: "Tôi vẫn chưa dám nói với cô ấy sợ cô ấy đau

lòng, đợi lần này trở về thì sẽ trả lại cho cô ấy!"

"Này? Đây là cái gì?" -Đường phong đột nhiên phát hiện có một đồng tiền trên tràng hạt người đang trong tay Hàn Giang.

"Một đồng tiền" -Hàn Giang thản nhiên nói.

"Tại sao lại ở trên chuỗi tràng hạt? " -Đường Phong hỏi.

"Đúng vậy, từ khi tôi nhặt tràng hạt này lên đã phát hiện ra trên đó có cái một đồng tiền, xem ra, đồng tiền này cũng lâu đời rồi, nhưng tôi mãi vẫn chưa có thời gian để xem xem đồng tiền này của triều đại nào ?"

Thiên khánh bảo tiền?" -Đường Phong khẽ đọc ra mấy chữ trên đồng tiền, "Mấy chữ trên đồng tiền này là văn tự Tây Hạ, đây là tiền đồng của tôi biết, tiền của Tây Hạ rất ít, nên rất quý hiếm".

"Nhưng Đại Lạt ma có được đồng tiền Tây Hạ này vốn chẳng có gì lạ, có thể là được tổ tiên của ông truyền lại" -Hàn Giang suy đoán.

"Chắc là như vậy! Nếu như tôi nhớ không nhầm thì niên hiệu của đồng tiền này được đúc khoảng vào đời hoàng đế thứ 6 Tây Hạ -Hoàn Tông Thần Hựu, tổ tông của Đại Lạt ma truyền lại đồng tiền này là hoàn toàn hợp tình hợp lý".

Trong lúc mấy người-đang nói chuyện thì Makarov cũng tỉnh dậy, Hàn Giang cất tràng hạt đi, trêu chọc: "Lão Mã, ông tài thật đấy! Mấy người chúng tôi đều không ngủ nổi, ông thì lại ngủ rất ngon, không hổ danh là cự đặc công!"

Makarov dụi dụi đôi mắt nhập nhèm, nhớ lại những chuyện tối qua, bản thân mình giống hệt như lần trước ở trong đường hầm của Thất Sắc Cẩm Hải, vẫn là chuyện xưa cũ xa xôi đưa mình vào trong giấc ngủ, đây đúng thật là một phương pháp hay để giải quyết vấn đề mất ngủ!

Trong khi Makarov đang suy nghĩ lung tung thì đột nhiên một tràng tiếng sói hú vang lên từ khe núi phía xa xa, từ thẳm sâu trong đại tuyết sơn hoang vu tĩnh mịch này nghe thật thê lương làm sao.

Bốn người mở to mắt, căng thẳng quan sát xung quanh. Xung quanh, ngoài một màu trắng ra thì vẫn là màu trắng, không phát hiện thấy gì cả. "Ồ đây cao như vậy, sao lại có sói được nhỉ?" - Đường Phong ngạc nhiên nói.

"Đúng vậy! Cả ngày hôm qua không nghe thấy tiếng sói hú, sao hôm nay mới sáng sớm lại đột nhiên nghe thấy âm thanh này, thật là đen đui!" - Từ Nhân Vũ dập lửa tẩu thuốc cao thán.

Hàn Giang đóng tai nghe ngóng một lúc, an ủi mọi người: "Theo như kinh nghiệm của tôi phán đoán, bầy sói này cách chỗ chúng ta rất xa, mọi người không phải lo lắng, khẩn trương ăn chút gì đó rồi chuẩn bị lên đường".

Cùng với tiếng sói hú thê lương bên tai, bốn người gặm chút lương khô, rồi lại lên đường.

2

Cả buổi sáng thời tiết đều rất đẹp, trên đường đi, ngoài một vài mảng tuyết rời rạc rơi xuống thì cũng không xảy ra lở tuyết đáng sợ như hôm qua.

Gần tới buổi trưa, bốn người rút cuộc cũng đã tới phía cuối của dải băng. Đây là một sườn núi cheo leo, vượt qua sườn núi, lại là một con dốc đầy tuyết, mọi người không nhìn thấy tình hình dưới dốc tuyết, chỉ có thể nhìn thấy đỉnh tuyết sơn phía xa xa hiện lên vô cùng diễm lệ dưới ánh nắng soi chiếu

Họ giống như bước vào một tiên cảnh chỉ toàn sắc trắng chưa từng bị con người quấy nhiễu, gần trời xanh đến vậy, mọi thứ xung quanh đều trắng trong, không vương chút bụi trần, bốn người cẩn thận rón rén đi xuống dốc núi tuyết, đi được khoảng hai tiếng đồng hồ, tuy vẫn chưa nhìn thấy tình hình dưới dốc núi, không biết được điều gì đang chờ đợi họ phía trước, nhưng xem ra mọi việc đều rất thuận lợi. Hàn Giang vẫn dẫn đầu, Đường Phong bám sát theo sau, nhưng thể lực của Đường Phong yếu dần không được như cũ nữa, bước chân uể oải, cách Hàn Giang càng lúc càng xa, càng lúc càng xa. Đúng lúc bóng dáng Hàn Giang sắp mất hút khỏi tầm mắt Đường Phong thì đột nhiên anh nghe thấy Hàn Giang phía trước hét to lên:

"Cần thận đây, phía trước là vách núi".

"Vách núi?" -Đường Phong bỗng chốc tỉnh hẳn, anh và Từ Nhân Vũ, Makarov nhanh bước đuổi theo, đến bên cạnh Hàn Giang. Đường Phong thu hết can đảm, nhào người ra nhìn xuống vách núi, mới nhìn một cái đã khiến Đường Phong run rẩy lấy bầy, bởi vì anh vẫn chưa nhìn thấy đáy vực.

Đường Phong tuyệt vọng ngồi xuống nền tuyết, rầu rĩ nói: "Sao ở đây lại có vách núi cao như vậy nhỉ? Lẽ nào những cố gắng của chúng ta lúc trước đều vứt hết cả đi sao?"

"Sao lại vứt đi được? chúng ta vẫn còn cái này, may mà hôm qua cái này vẫn chưa bị tuyết lở vùi lấp!" -Nói xong, Hàn Giang lôi ra một cuộn dây leo núi, còn cả dây bảo hiểm, ròng rọc cùng những thiết bị khác.

Đường Phong nhìn những trang thiết bị này, hỏi ' Hàn Giang: "Anh định làm gì? Lẽ nào muốn chúng tôi leo dây xuống?"

"Ngoài cách đó ra, còn có cách nào khác không?" "Nhưng chúng ta không biết gì cả về tình hình dưới đó, vách núi này rút cuộc cao bao nhiêu mét, dây thừng của chúng ta có đủ không, trên đường xuống đây có chỗ nào để chốt điểm không. Sau khi xuống dưới, chúng ta sẽ gặp phải điều gì, chúng ta không biết gì cả!"

Hàn Giang bị một loạt những câu hỏi này của Đường Phong làm cho ngớ cả người. Đúng vậy! chúng ta không biết gì cả, đây không phải là vách núi cheo leo thông thường mà trên đó có thể có cành cây, bụi rậm có thể tận dụng, đây là đại tuyết sơn, ngoài băng tuyết và tảng đá cứng đanh có thể đổ xuống bất cứ lúc nào thì chẳng còn gì cả.

"Giờ thì tôi bắt đầu tin rồi, ở đây từ trước tới nay chưa từng có dấu chân người. Các anh nghĩ xem, môi trường khắc nghiệt như thế này, những cỗ nhân không hề có trang thiết bị căn bản không thể tiến vào đây được. Đây chính là khu vực c thần bí, nó vốn thần bí là bởi vì ở đây chưa từng có dấu chân người, nhưng sự thần bí của nó cũng chỉ đến vậy ở đây không thể có Hắc Đầu Thạch Thất, bởi vì cỗ nhân không thể vào được đây!" -Từ Nhân

Vũ nói ra suy đoán mới nhất của mình.

Suy đoán này của Từ Nhân Vũ thật có trọng lượng, đủ để lay động lòng người. Hàn Giang chau mày nhìn Từ Nhân Vũ, nhưng anh không nói gì cả, im lặng bắt đầu chuẩn bị thiết bị dây dợ để gióng xuống dưới. Nhìn ánh mắt kiên nghị, động tác thuần thục của Hàn Giang, Đường Phong và Makarov đã bị dao động, họ cũng tham gia cùng chuẩn bị với Hàn Giang.

Hàn Giang làm một sợi dây đơn giản để gióng xuống trước, sau khi quan sát tình hình dưới vách núi và xung quanh, anh lại leo lên nói qua tình hình với mọi người: "Chúng ta cũng được coi là may mắn, tuy ở đây không có cành cây hay bụi rậm, nhưng xuống dưới khoảng tám chục mét thì có một vách núi nhô ra, ở đó có thể làm một trạm xuống của chúng ta. Còn về tình hình khi tiếp tục xuống dưới, thế nào thì tôi cũng không thể biết, chỉ có xuống dưới trước đã rồi mới nói được".

Bốn người đồng loạt quăng lại những thứ không cần thiết, sau đó thắt dây bảo hiểm, rồi giúp nhau kiểm tra xong xuôi. Hàn Giang thiết kế một điểm chốt trên một tảng đá to, anh là người đầu tiên trượt xuống vách núi. Mười lăm phút sau, xác định Hàn Giang đã bình an đến nơi, Đường Phong Makarov và Từ Nhân Vũ đều lần lượt tụt xuống.

Tất cả mọi người xuống tới trạm đầu tiên an toàn, Hàn Giang lại làm thêm điểm chốt, bỗng nhiên phát hiện ra găng tay mà Đường Phong và Từ Nhân Vũ đeo bị tuột ra, anh tức giận quát lên: "Trước đây lẽ nào tôi chưa từng nói với mọi người sao? Lúc xuống dưới không được phép đeo găng tay. Tôi biết hiện giờ trời rất lạnh, nhưng so với tính mạng của các cậu, chút lạnh lẽo này thấm vào đâu cơ chứ."

Lúc này Đường Phong và Từ Nhân Vũ mới nhớ ra, đeo găng tay lúc tụt dây xuống rất dễ bị trơn tuột nên đã vội vàng tháo găng ra. Sau khi gào lên với họ, Hàn Giang lại là người đầu tiên tụt xuống, Mọi người bò trên vách núi, nhìn bóng dáng Hàn Giang dần dần mất hút khỏi tầm mắt, tất cả đều thót tim lại. Đã nửa tiếng trôi qua, Hàn Giang không có chút phản ứng gì, Đường Phong vô cùng lo lắng sốt ruột, anh đang định hướng xuống vách

núi kêu gọi thì Makarov đã lấy tay bịt ngay miệng anh lại, đồng thời khề cảnh cáo anh: "Đừng có hét, tảng tuyết ở đây rất không chắc, có thể lở rơi xuống bất cứ lúc nào!"

Đường Phong cố gắng nhẫn nhịn, nuốt lại lời xuống bụng, tiếp tục sốt ruột chờ đợi. Lại hơn chục phút sau, rốt cuộc họ đã nghe thấy giọng Hàn Giang dưới vách núi. Ba người lại làm theo động tác ban nãy, lần lượt tụt xuống. Khoảng hai mươi phút sau, họ lại tới nơi một tảng đá nhô ra. Đường Phong nghĩ, nói chung cũng được coi là trạm xuống thứ hai rồi, nhưng đây không phải là cự ly rất dài, vậy sao Hàn Giang lại tốn nhiều thời gian như thế?

3

_Khi Đường Phong gặp lại Hàn Giang thì Hàn Giang đang nằm trên tuyết, cởi mũ bảo hiểm, ra sức vò đầu đang choáng váng. Đường Phong quan tâm hỏi: "Anh ban nãy sao vậy?"

"Bị một tảng tuyết to rơi trúng! Xém chút nữa là làm tôi ngất đi, may mà đúng lúc xuống tới chỗ vách núi lõm, tôi liền tránh vào trong đó, đợi một lúc lâu, xác định tuyết lở hết rồi mới tụt xuống đây!".

Đường Phong nghe xong, bỗng nhiên giờ mới thấy sợ, nếu như vì ban nãy mình lớn tiếng hét gọi, có thêm tuyết lở rơi xuống thì khả năng Hàn Giang lành ít dữ nhiều.

Mọi người làm theo cách ban nãy, lại dùng dây thừng hạ xuống hai lần nữa, hai chân lúc này mới chạm tới mặt đất tương đối cứng, chính xác mà nói, là trên mặt băng kiên cố.

Đường Phong quan sát xung quanh, hỏi Hàn Giang: "Chúng ta đã tới phía dưới vách núi rồi, ở đây chắc là khu vực C thần bí đó nhỉ?"

"Tôi không biết, nhưng tôi nghĩ chắc là vậy!" – Hàn Giang cũng đang quan sát khung cảnh xung quanh, nhưng anh không phát hiện ra gì cả.

Đường Phong ngẩng đầu nhìn lên vách núi mà họ vừa mới tụt xuống, đến bản thân anh cũng không dám tin rằng cơ thể mình lại có sức khỏe tiềm ẩn mạnh mẽ đến như vậy có thể thanh công vượt qua dải băng trên tuyết sơn,

rồi tiếp theo đó, trong khu vực c thần bí này, chào đón mọi người sẽ là gì đây?

Đường Phong, Hàn Giang, Từ Nhân Vũ và Makarov nghỉ ngơi chốc lát, chỉnh đốn trang thiết bị xong xuôi lại tiến lên phía trước. Đường Phong nhìn ngó xung quanh, phát hiện có ba vách núi bao quanh họ, chỉ có phía trước là một dốc tuyết nhỏ. Mọi người leo lên dốc tuyết đó, phía trước rộng rãi thênh thang, hiện ra trước mắt mọi người là một thung lũng tuyết rộng lớn nằm trọn trong quần thể núi, chính xác mà nói, đây chính là khe núi to được đỉnh tuyết bao quanh.

Giờ thì tôi có thể xác định, đây chính là khu vực C thần bí mà chúng ta cần tìm kiếm" -Hàn Giang khẽ nói.

"Đúng vậy! Đây là khung cảnh gần giống như trên ảnh vệ tinh hiển thị, khu vực c thần bí. Hơn nghìn năm nay, ở đây đã từng có người đến chưa nhỉ? Ở đây... ở đây quả thật yên tĩnh quá!" -Hàn Giang bị sự yên tĩnh ở đây làm cho bất ngờ.

Makarov há to chiếc miệng rộng, hít một hơi thật sâu, nói: "Không khí ở đây tuyệt thật, hơn nữa, các anh có cảm nhận thấy không? Hình như độ cao so với mực nước biển ở đây thấp đi phản ứng trên núi cao của tôi đã hoàn toàn biến mất!"

Đường Phong nói: "Không những phản ứng trên núi cao biến mất, mà nhiệt độ ở đây hình như cũng tăng lên đấy, tuy xung quanh vẫn là thế giới của băng tuyết, nhưng không lạnh nữa".

"Điều này không kỳ lạ, môi trường ở đây tương đối khép kín, dễ dàng hình thành một môi trường nhỏ tương đối độc lập." -Từ Nhân Vũ suy đoán.

"Nhiệt độ tăng lên nói lên điều gì ? Các anh đã nghĩ tới chưa?" -Đường Phong hỏi.

"Truyền thuyết mà Đại Lạt ma kể?" -Hàn Giang cũng nghĩ ra.

"Đúng vậy, trong truyền thuyết đó, người Đẳng Hạng bị gió tuyết lớn tấn công, tới lúc gần như tất cả mọi người đều bị chôn vùi trong thung lũng

tuyết thì họ đã tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất, trong Hắc Đầu Thạch Thất nhiệt độ rất âm áp" -Đường Phong giải thích.

Từ Nhân Vũ lại nói: "Đây vẫn chưa nói lên được điều gì, chỉ có tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất mới nói lên được tính chân thực của truyền thuyết đó!"

Bốn người vừa nói vừa đi xuống dốc tuyết. Đi trên thung lũng tuyết được khoảng hơn một trăm mét thì Đường Phong đột nhiên nhớ ra điều gì đó: "Bây giờ ngoài muốn tìm kiếm Hắc Đầu Thạch Thất ra, tôi còn muốn thử xem dải băng số 1 trên ảnh có thể thông tới đây không?"

"Đừng có suy nghĩ lung tung nữa, hãy cứ mau tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất đi đã, lấy được kệ tranh ngọc, sau đó nhanh chóng rời khỏi nơi quái quỷ này. Vì ai mà biết được ở đây lúc nào một trận tuyết to lại rơi tiếp, đến lúc đó thì chúng ta không thoát ra được đâu!" -Từ Nhân Vũ lo lắng nói.

Mọi người không nhiều lời nữa, tiếp tục tiến lên phía trước, lại đi được vài chục mét, Đường Phong nhắc nhở mọi người: "Mọi người phải chú ý quan sát mặt đất, trên ảnh vệ tinh có hiển thị bề mặt khu vực c có di tích kiến trúc của con người. Trận tuyết to hai hôm trước rất có khả năng đã che lấp toàn bộ di tích kiến trúc đó, nhưng nếu như thật sự có di tích kiến trúc thì cho dù là có bị tuyết phủ kín đi chẳng nữa thì trên mặt đất cũng sẽ để lại chút dấu tích. Bởi vậy nhiệm vụ của mọi người là bắt buộc phải để ý".

Lời nhắc nhở của Đường Phong khiến mọi người đều tập trung hết sự chú ý xuống dưới chân. Đột nhiên! Đường Phong phát hiện ra một số dấu tích kỳ lạ trên mặt tuyết, gọi mọi người quay lại tại đó, Hàn Giang suy đoán: "Cái này giống như vết móng vuốt, khả năng là của loài động vật nào đó để l

"Động vật? Nơi cao như thế này mà cũng có động vật ghé thăm sao? Có thể nhận ra là loài động vật gì không?" -Đường Phong hỏi.

"Từ vết móng này cho thấy, không phải là loài chim, chỉ có thể là của động vật có vú khá to để lại, nhưng do vết móng này để lại đây ít nhất cũng phải vài ngày trước rồi, và trận tuyết to hai hôm trước đã che lấp vết móng này,

thể nên, tôi thật sự không nhận ra là động vật gì để lại. Có thể là báo tuyết, cũng có thể là sói!" -Hàn Giang phán đoán.

"Sói? Bầy sói đó cũng đã tới đây sao? Lẽ nào chúng cũng nhảy từ trên vách núi xuống? Không thể tưởng tượng nổi!" – Từ Nhân Vũ nói.

"Có lẽ động vật trên núi cao đều có thể leo trèo bay nhảy thoăn thoắt trên vách núi, ví dụ như báo tuyết" – Hàn Giang giải thích.

Báo tuyết ? Thôi đừng chý vọng là do bầy sói đó để lại, sói có vẻ dễ đối phó hơn báo một chút!" -Từ Nhân Vũ chán nản lắc đầu.

"Nếu như quả thật chúng ta gặp phải những động vật đó, thì khả năng đều không dễ đối phó đâu..." -Hàn Giang đang nói thì Đường Phong đột ngột cắt ngang lời anh, chỉ lên nên tuyết phía trước, kinh ngạc hét lên: "Chúng nhất định bay nhảy leo trèo tới đây, mọi người nhìn chỗ này, còn cả vết móng như thế này nữa!"

4

_Mọi người nhìn theo hướng Đường Phong chỉ, trên nền tuyết cách đó không xa lắm về hướng bắc lại xuất hiện một loạt những dấu móng vuốt như vậy. Hàn Giang nói: "ở đây vốn toàn là những dấu móng vuốt như thế này, nhất định không phải chỉ của một con thú để lại, chắc phải là một đàn, chỉ có điều giống như ban nãy tôi vừa nói, trận tuyết dày hai hôm trước đã che lấp dấu móng vuốt, bởi vậy có dấu móng vuốt còn nhận được, có những dấu móng vuốt không thể nhận ra được".

"Cũng có nghĩa là bầy thú này đến đây lần gần nhất cũng phải là mấy hôm trước, loài thú gì vậy nhỉ ?" -Phán đoán của Makarov luôn cẩn thận rón rén như vậy.

"Được rồi, chúng ta không cần phải đoán mò nữa, tiếp tục tìm kiếm theo dấu móng vuốt này nhất định sẽ có thu hoạch!" -Đường Phong nói với mọi người.

Bốn người lần theo những dấu móng vuốt bí hiểm lúc ẩn lúc hiện trên mặt tuyết, tiến lên phía trước tìm kiếm. Đường Phong luôn luôn theo dõi kim

chỉ bắc, phán đoán phương hướng. GPS và la bàn điện tử đều đã bị tuyết lở chôn vùi, hiện giờ anh đành phải dùng công cụ nguyên thủy nhất này để nhận biết phương vị. Phương hướng mà kim chỉ bắc hiển thị chính là phía bắc, cho thấy vết móng vuốt kéo dài về phía bắc, những vết móng vuốt thần bí này sẽ đưa họ tới đâu đây?

Lần theo những dấu móng vuốt trên mặt tuyết, họ đã đi được khoảng gần một cây số rồi trước mặt mọi người là hai đỉnh tuyết sơn cao lớn hiem trở. Đường Phong trong lòng thầm kinh ngạc, sắp tới dưới tuyết sơn rồi mà những dấu móng vuốt này vẫn tiếp tục kéo dài, miệng anh bất giác

Lẩm bẩm: "Hình như phía trước hết đường đi rồi..."

"Cứ đi thẳng thử xem!" -Hàn Giang cổ vũ. Ngay sau đó, Hàn Giang bổ sung thêm: "Nhưng mà phải cẩn thận, phía trước có thể là sào huyệt của loài thú này!" -Nói xong, Hàn Giang thò tay vào người, chuẩn bị rút súng ra bất cứ lúc

nào để phòng bất trắc.

Phía trước là một dốc tuyết, địa hình dần dần cên. Đường Phong đứng dưới dốc tuyết, anh không nhìn thấy tình hình ở nơi đó, những móng vuốt kỳ quái đó lúc ẩn lúc hiện xuất hiện trên dốc tuyết, hơn nữa còn kéo dài mãi lên trên, Đường Phong cảm thấy tim mình bất giác đập nhanh, nhưng sự tò mò vẫn thôi thúc anh đi lên trên đó.

Mười lăm phút sau, Đường Phong đã đứng tại vị trí cao nhất của dốc tuyết này, những vết móng vuốt dưới chân anh vẫn tiếp tục kéo dài về phía trước. Nhưng lúc này đây anh đã không buồn để ý tới những dấu móng vuốt này nữa, bởi vì trước mặt anh đã hiện ra một cảnh tượng khiến người ta phải giật mình kinh ngạc: Một dải băng còn dài hơn, rộng hơn, hùng vĩ hơn dải băng số 2 đã hiện lên trước mắt.

Rồi Hàn Giang, Từ Nhân Vũ và Makarov cũng nhìn thấy dải băng này. Hàn Giang vô cùng kinh ngạc, miệng lẩm bẩm: "Đây... đây lẽ nào chính là dải băng số 1 nhìn không rõ phương hướng trên ảnh vệ tinh!"

"Đúng vậy! Chắc là dải băng số 1, thật là không thể tưởng tượng được. Xem ra giống như hai ngọn tuyết sơn chặn đứng đường đi của chúng ta, ở giữa tuyết sơn hóa ra lại ẩn giấu một thung lũng, mà hiện giờ chúng ta đang đứng trên đó và dưới chân chúng ta chính là dải băng số 1 nhìn thấy trên ảnh vệ tinh không biết thông đến đâu." -Đường Phong phấn chấn nói.

"Phần bóng tối nhìn không rõ trên ảnh vệ tinh hóa ra chính là thung lũng này, giờ thì chúng ta có thể xuống núi rồi, không cần phải leo lên vách núi, vất vả vượt qua dải băng số 2 nữa!" -Makarov cũng có chút phấn khởi.

Từ Nhân Vũ lại châm tẩu thuốc, nhả ra một làn khói trắng, lạnh lùng cười, nói: "Sao mấy người các anh lại phấn khởi như vậy nhỉ? Tôi nhìn cái khoảng bằng phẳng và dải băng số 1 này mà không sao phấn khởi nổi ? Các anh nhìn dải băng này, độ dốc thoải thoải, vừa rộng rãi, vừa bằng phẳng, cũng không cao lắm, này, chỗ tôi hiển thị lên đây này, chỗ bằng phẳng mà hiện giờ chúng ta đang đứng có cộ cao so với mặt nước biển chưa tới 4.000 mét, thấp hơn rất nhiều so với dải băng số 2 mà chúng ta đi qua. Tóm lại, chúng ta không nên đi qua dải băng số 2, chút nữa là đã bỏ mạng lại đây rồi"

Lời của Từ Nhân Vũ khiến sắc mặt Hàn Giang thật khó coi. Tuy lựa chọn đi qua dải băng số 2 là do tập thể thông qua

"Mọi người cố gắng hết sức nhé! Nhưng phải tranh thủ thời gian, trời sắp tối tới nơi rồi!" -Trong lòng Đường Phong thật ra cũng không chắc chắn.

Bốn người lại từ trên dốc tuyết đi xuống. Đúng lúc mọi người đang không biết nên tìm kiếm theo hướng nào thì Hàn Giang đột nhiên phát hiện ra trên dốc tuyết lại xuất hiện một loạt những dấu móng vuốt kỳ lạ. Đường Phong quan sát hồi lâu, nói: "Từ chính móng vuốt này cho thấy, so với dấu móng vuốt mà chúng ta phát hiện ban nãy chắc là của cùng một loài thú. Từ hướng đi cho thấy, hai chuỗi dấu móng vuốt đều kéo dài qua thung lũng, chỉ khác là chuỗi dấu móng vuốt này ở đây tách hẳn ra khỏi chuỗi dấu móng vuốt đến được nơi hẻo lánh hoang vu như thế này chắc chắn là sai rồi, tôi sai rồi, sai rồi, tôi xem thường người Đẳng Hạng quá, xem thường

họ quá rồi!"

"Khà khà! Tiến sỹ, anh thay đổi nhanh quá đấy! Anh khẳng định luôn viên gạch hoa văn này có liên quan tới Hắc Đầu Thạch Thất sao?" -Đường Phong cười nói.

"Đây không phải là việc bày ra đấy rồi sao? Ở đây đã xuất hiện đồ cổ đại rồi, còn cả di tích kiến trúc trên ảnh vệ tinh, còn cả truyền thuyết của người Đảng Hạng nữa, tất cả đều phù hợp" -Từ Nhân Vũ khẳng định.

"Đúng vậy! Hoa văn viên gạch này xuất hiện đã nói lên vấn đề là trong thời kỳ Đường Tống, những loại gạch có hoa văn tinh xảo như thế này không phải để dành cho người thường, mà đa số đều làm cung điện, lăng mộ của hoàng đế hoặc tế đàn của hoàng gia cùng những kiến trúc thờ cúng tôn giáo khác, bởi chỉ có những loại đó mới sử dụng những loại gạch hoa văn có chất lượng cao như vậy. Ở nơi hoang vu khó tới như thế này mà lại xuất hiện gạch hoa văn cổ đại thì chỉ có một cách giải thích: là vì một mục đích đặc biệt nào đó mà chúng mới được nung ra." – Đường Phong suy đoán thêm một bước.

"Xem tiếp xem quanh đây có còn loại gạch này không ?"-Hàn Giang ra lệnh, "Mọi người lại tìm thấy thêm mấy viên gạch hoa văn trên nền tuyệt gần đó, có viên còn nguyên vẹn, có viên đã vỡ vụn, Đường Phong cầm một viên gạch vỡ, hét lên gọi mọi người: "Mọi người không cần phải tìm nữa, giờ thì tôi có thể khẳng định với mọi người là ở đây, ngay dưới chân chúng ta, đã từng có một kiến trúc cổ đại được xây dựng lên, quy cách kiến trúc của nó rất cao lớn, tuy nó đã bị hủy hoại, nhưng trên ảnh vệ tinh vẫn có thể nhìn thấy di tích của nó thì cũng đủ để thấy sự to lớn hùng vĩ của nó năm nào"

"Vậy tòa kiến trúc đó có khi nào là Hắc Đầu Thạch Thất không?" -Makarov hỏi Đường Phong.

Đường Phong lắc đầu nói: "Cái này thì tôi không dám xác định, nhưng căn cứ theo truyền thuyết của người Đảng Hạng, và cả phán đoán của chúng ta trước đây, Hắc Đầu Thạch Thất chắc không phải là kiến trúc do con người

tạo nên, mà là thạch thất giống như một loại hang động nào đó vậy".

"Thế nên chúng ta vẫn phải tiếp tục tìm kiếm, mọi người tản ra hướng tây tìm kiếm, phải tranh thủ thời gian trời sắp tối rồi!" -Hàn Giang ra lệnh.

Bốn người xếp hàng ngang, cùng nhau giữ khoảng cách nhất định, hướng về phía tây bủa vây tìm kiếm. Lần này Makarov là người đầu tiên phát hiện ra tình hình. Trên vách núi chéch về' hướng tây, ông phát hiện ra một cửa hang hình vòng cung, chỉ có điều cửa hang này rất nhỏ trong hang tối đen như mực, nên không thể thấy được hang bao sâu.

Tuy đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng khi bốn người nhìn thấy cửa hang bí ẩn này vẫn sửng sờ. Họ không dám tin rằng, một cửa hang bé thế này hóa ra lại là Hắc Đầu Thạch Thất mà họ khổ sở tìm kiếm.

Cửa hang bé thế này, đến người còn khó chui vào, có thể là Hắc Đầu Thạch Thất sao ?" -Từ Nhân Vũ nói.

Đường Phong nhìn chằm chằm vào cửa hang trước mặt, đột nhiên, anh mở miệng nói: "Không! Cửa hang này không chỉ bé như vậy đâu, mọi người xem, phía dưới bị tuyết đọng và một số đá vụn che lấp kia kìa!"

"Không còn gì để nói nữa, chính là cái này!" -Hàn Giang hạ quyết tâm, anh là người đầu tiên đi tới cửa hang, bắt đầu dọn sạch tuyết và đá vụn trước cửa hang.

Trời đã tối, bốn người bật đèn pin lên, nhiệt huyết bùng bùng, họ dọn dẹp khoảng mười phút. Theo từng lớp tuyết và đá vụn bị dọn sạch đi, cửa hang quả nhiên mỗi lúc một rộng ra. Đường Phong đứng bên trái cửa hang, Hàn Giang đứng bên phải cửa hang, đột nhiên, tay của hai người đồng thời chạm vào một vật cứng đanh lạnh toát. Đường Phong vội vàng hất tuyết đọng trên bề mặt vật đó ra, lại dùng ánh sáng đèn pin chiếu vào: một tượng đá quái vật hình người mặt mũi hung tợn, phanh áo lộ ngực hiện lên trước mắt họ.

Xung quanh là một màu tối đen, Từ Nhân Vũ, Makarov, và cả Đường Phong nhìn thấy bức tượng quái vật này dưới ánh sáng đèn pin đều giật bắn

mình, Từ Nhân Vũ thậm chí còn sợ hãi đến nỗi lùi lại nửa bước. Lúc này bức tượng quái vật phía bên Hàn Giang cũng lộ ra rồi, hai bức tượng giống hệt nhau, như đúc từ một khuôn ra vậy.

Ngay từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy bức tượng này, tim Đường Phong đã giật thót một cái. Anh quả thật đã bị bức tượng này làm cho sợ hãi, nhưng chẳng mấy chốc anh đã trấn tĩnh lại. Anh chăm chú nhìn, bỗng nhiên cảm thấy bức tượng quái vật trước mắt vốn không đáng sợ như vậy nữa, ngược lại còn có cảm giác thân thuộc đã từng gặp ở đâu đó.

Đường Phong đang chăm chăm nhìn bức tượng đến thần thờ thì phía bên kia vọng lại giọng của Hàn Giang:

"Đường Phong, đây là thứ gì vậy?"

"Mọi thứ đều đối chiếu chuẩn rồi, ở đây chính là Hắc Đầu Thạch Thất trong truyền thuyết!" -Đường Phong chậm rãi trả lời.

"Tại sao lúc này cậu lại dám khẳng định đây chính là Hắc Đầu Thạch Thất?"Đường Phong giải thích: "Loại tượng đá hình người này chỉ có Tây Hạ mới có, tôi đã từng nhìn thấy trong lăng mộ của vua Tây Hạ. Lúc đó, loại tượng đá này đã để lại trong tôi ấn tượng rất sâu sắc, bởi vì nó khác hoàn toàn với những tượng đá của các vùng của Trung Quốc, khác hoàn toàn với tượng đá của tất cả các vương triều trong lịch sử Trung Quốc. Đây là nghệ thuật khắc đá mà chỉ Tây Hạ mới có, chúng ta có thể nhìn thấy chúng ở đây, thì không cần phải nghi ngờ cái động này có phải là Hắc Đầu Thạch Thất hay không nữa. Hai pho tượng đá này chính là do người Đàng Hạng năm xưa tạc thành, được dựng lên ngoài cửa thạch thất, dùng để tránh tà ma".

"Giống như thần giữ cửa của Trung Quốc cổ đại?" -Makarov hỏi.

"Tương tự như thế!" -Đường Phong cười nói.

"Mặc kệ chúng đi, nhanh tăng tốc, thu dọn sạch sẽ tuyệt ở đây đi" -Hàn Giang thúc giục.

Chẳng bao lâu sau, một cửa hang rộng lớn đã hiện lên trước mặt mọi

người. Nhìn cửa hang tối đen âm u, không hiểu tại sao, Makarov bỗng cảm thấy đôi chân ông không còn điều khiển được nữa, mất tự chủ ông bước vào Hắc Đầu Thạch Thất đầu tiên.

7

Bên ngoài trời lạnh đóng băng, nhưng trong Hắc Đầu Thạch Thất lại ấm áp như mùa xuân, Đường Phong chủ động kéo phéc mơ tuya áo lông vũ xuống. Ánh sáng tỏa ra từ bốn chiếc đèn pin rõ ràng không thể đủ để chiếu sáng toàn bộ thạch thất. Đường Phong soi lên vách động, phát hiện trên vách đá của thạch thất cứ cách một đoạn lại có một tượng đá nhô ra. Đường Phong tỉ mỉ soi lên những tượng đá nhô ra đó, hóa ra là những bức tượng đầu sói đang ngoác chiếc mõm đầy máu ra. Đường Phong vô cùng kinh ngạc, tỉ mỉ quan sát: tượng đầu sói đó chạm khắc vô cùng sống động, không cái nào giống cái nào, nhưng lại có một điểm tương đồng, đó là tất cả những tượng đầu sói đều ngoác chiếc mõm đầy máu ra, cảnh giác nhìn chằm chằm về phía trước.

"Lại là sói ? Từ Nhân Vũ làm bầm.

Lúc này, Hàn Giang cũng đã nhìn rõ những tượng hình đầu sói trên tường, anh chỉ vào chiếc miệng đầy máu của sói, hỏi Đường Phong: "Đây là chỗ mà người xa xưa dùng để đặt đèn dầu hoặc nến phải không?"

"Chắc là như vậy!" -Đường Phong cũng nghĩ tới công dụng thực tế của những đầu sói này.

"Vậy thì đúng rồi! May mà tôi có chuẩn bị một ít nến" -Nói xong, Hàn Giang lấy một bó nến to từ trong ba lô ra, thấp sáng từng cây một, đặt vào miệng máu của sói. Ánh nến âm u rút cuộc cũng tạm đủ soi sáng toàn bộ thạch thất.

Lúc này mọi người mới có thể quan sát thấy toàn bộ diện mạo của thạch thất. Toàn bộ thạch thất được cải tạo thành từ hang núi tự nhiên, khung cảnh hùng vĩ, không gian to lớn, diện tích lên tới hàng trăm mét vuông. Trên vách đá của mật thất, rõ ràng có dấu tích của con người gọt giũa, tận dụng nham thạch vốn có, tạc nên bốn cột đá khổng lồ dùng để chống đỡ cả

thạch thất.

"Bốn cột đá này thật vừa vặn, không nhiều không ít, vừa vặn có thể chống đỡ cả thạch thất, xem ra trước đây chúng ta xem nhẹ trí tuệ của người Đảng Hạng thật đấy!" -Đường Phong ngạc nhiên khâm phục.

Nhưng sau khi nhóm Đường Phong nhìn khắp thạch thất một lượt đã phát hiện trong thạch thất, ngoài bốn chiếc cột ra thì không có kệ tranh ngọc trong mộng tưởng của họ thậm chí cả gạch hoa văn và tượng đá bên ngoài thạch thất cũng không có, trong thạch thất trống trơn chẳng có thứ gì.

"Lẽ nào có người đến đây trước chúng ta đã khoáng sạch rồi sao ? -Từ Nhân Vũ thất vọng nói.

"Không thể, bên ngoài thạch thất, ngoài những dấu móng vuốt của động vật ra thì đâu có vết tích của con người, bọn áo đen đó không thể vượt mặt chúng ta được!" -Trí não của Hàn Giang tức tốc phán đoán.

"Có khi trước đây đã từng có người đến đây từ lâu rồi không phải bọn áo đen mà là người khác thì sao ?" -Makarov cũng vô cùng thất vọng.

"Có khả năng này ư? Không, tôi vẫn không thể tin vào điều đó! -Hàn Giang lắc đầu nhưng trong lòng cũng không chắc chắn.

"Tôi rất tán đồng ý kiến của Lão Mã, hoàn toàn có khả năng này. Mọi người nghĩ xem, bên ngoài thạch thất vốn có một kiến trúc mang tính tượng niệm có quy mô không nhỏ, nhưng, hôm nay chúng ta đã không còn nhìn thấy nữa rồi chỉ còn lại chút gạch vụn, còn thạch thất cũng không có cửa chính kiên cố. Nếu như ở đây có cất giấu báu vật quan trọng thì tại sao lại không có cửa nhỉ? Bởi vậy tôi phán đoán, đây chính là Hắc Đầu Thạch Thất, nhưng trong lịch sử có khả năng nó đã bị con người khoáng sạch, những người đó còn thiêu cháy kiến trúc tượng niệm bên ngoài thạch thất, nên cũng chính là bộ dạng mà chúng ta nhìn thấy hôm nay!" -Suy đoán của Từ Nhân Vũ có vẻ hợp tình hợp lý.

Đường Phong ngay lúc này cũng không có chủ ý gì, anh đã lùng sục khắp cả thạch thất nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Khi anh và Từ Nhân Vũ

tới một góc trong thạch thất, hai người liền ngửi thấy mùi tanh khai, Đường Phong cảnh giác kiểm tra góc động này, đoán định: "Ở đây rất có khả năng chính là sào huyết của chủ nhân những dấu móng vuốt bí ẩn

"Như vậy xem ra, chúng ta ở lại đây không phải rất nguy hiểm sao? Tôi còn đang định tối nay qua đêm ở đây đây?" - Từ Nhân Vũ nói.

"Nếu như chủ nhân của những vết móng vuốt đó là mãnh thú như kiêu báo tuyết thì nếu chúng ta ở lại đây quả thật rất nguy hiểm, nhưng hiện giờ chúng ta vẫn chưa đi được, vì nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành!" - Đường Phong kiên quyết nói.

"Vẫn chưa hoàn thành? chúng ta vất vả khổ cực tới được khu vực c thần bí này, tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất trong truyền thuyết, nhưng ở đây chẳng có gì cả. Nhiệm vụ của chúng ta là tìm kiếm kê tranh ngọc, bây giờ cũng được tính là hoàn thành nhiệm vụ rồi, việc tiếp sau đây thì giao phó lại cho nhà khảo cổ học thôi!" - Từ Nhân Vũ khuyên Đường Phong.

"Chính bởi vì chúng ta rất vất vả khổ cực mới tìm được đến đây, bởi vậy không thể dễ dàng bỏ đi" - Đường Phong vừa nói, vừa đi tới chính giữa Hắc Đầu Thạch Thất.

Đứng giữa Hắc Đầu Thạch Thất, Đường Phong chìm trong suy tư, trong mật thất đã bị người ta khoáng sạch hay là vốn dĩ nó đã trống trơn? Không! Không thể kết luận qua loa, cũng không thể kết thúc hành động lần này qua loa như vậy. Bất luận thế nào đi chăng nữa, ở đây nhất định sẽ phải lưu lại chút dấu vết.

Đường Phong ngẫm nghĩ hồi lâu rồi mới nói ra ý định của mình với mọi người: "Các vị! Trước tiên, tôi phải đính chính một sai lầm của các anh, có thể các anh cho rằng bên trong Hắc Đầu Thạch Thất mà chúng ta khổ sở tìm kiếm nhất định có cất giấu rất nhiều báu vật quý hiếm, nhưng thực tế không phải vậy, từ trước tới nay tôi chưa bao giờ nghĩ như thế. Truyền thuyết mà Đại Lạt ma kể cho chúng ta cũng chỉ nói kê tranh ngọc thứ hai cất giấu ở đây, chứ không nói ở đây còn cất giấu báu vật quý hiếm nào khác, thế nên không thể tồn tại cái gọi là khoáng sạch" mà các anh nói ban

nầy!"

Cứ cho là không có báu vật quý hiếm gì đi chẳng nữa, vậy thì kệ tranh ngọc mà Đại Lạt ma nói đâu ? Ở đây cũng có thấy đâu?" -Hàn Giang hỏi lại.

Cái này thì tôi cũng không biết, nhưng tôi nghĩ, cho dù bọn áo đen đó không vượt mặt chúng ta đến đây trước nhưng lời của Đại Lạt ma không phải là hư cấu, vậy thì, kệ tranh ngọc rất có khả năng vẫn còn cất giấu tại đây, chẳng qua là chúng ta vẫn chưa phát hiện ra mà thôi!" -Đường Phong vừa giải thích vừa chậm chậm tiến đến trước một vách đá. Khe nứt trên các vách đá đang nhỏ nước xuống, giọt nước thấm vào cả bề mặt vách đá. Đường Phong dừng lại bên vách đá này rất lâu, anh nhìn chăm chú vào vách đá, mắt bắt đầu dần dần trở nên mờ ảo.

"Tôi sao vậy nhỉ..." – Đường Phong thầm ngạc nhiên trong lòng. Có lẽ là do mệt quá rồi, đã mấy ngày không nghỉ ngơi tử tế, có thể là do nhiệt độ trong và ngoài động chênh lệch quá lớn, bản thân không thể thích ứng ngay được. Đường Phong không ngừng tự khích lệ bản thân phải kiên trì, gắng gượng. Anh ra sức dụi mắt, dần dần hình ảnh trước mắt lại trở nên rõ nét. Rồi đột nhiên anh vô cùng kinh ngạc khi phát hiện ra, vách đá trước mặt mình hình như có văn tự, hơn nữa lại là văn tự Đảng Hạng đã diệt vong từ bao giờ.

8

"Trên vách đá này có văn tự!" -Đường Phong phấn khởi hét lên.

"Văn tự?!" -Hàn Giang cùng mọi người đều đổ dồn ánh mắt lên vách đá.

"Lấy cho tôi chút tuyết đến đây!" -Đường Phong không đầu không đuôi đột nhiên thốt ra một câu.

Hàn Giang không hiểu anh ấy muốn gì, nhưng vẫn ôm một đồng tuyết to từ ngoài cửa hang vào cho Đường Phong. Đường Phong trát đều tuyết lên vách đá, tuyết trắng phau vừa giải thích vừa chậm chậm tiến đến trước một vách đá. Khe nứt trên vách đá đang nhỏ nước xuống, giọt nước thấm vào

cả bề mặt vách đá. Đường Phong dừng lại bên vách đá này rất lâu, anh nhìn chăm chú vào vách đá, mắt bắt đầu dần dần trở nên mờ ảo.

"Tôi sao vậy nhỉ..." -Đường Phong thầm ngạc nhiên trong lòng. Có lẽ là do mệt quá rồi, đã mấy ngày không nghỉ ngơi tử tế, có thể là do nhiệt độ trong và ngoài động chênh lệch quá lớn, bản thân không thể thích ứng ngay được. Đường Phong không ngừng tự kích lệ bản thân phải kiên trì, phải gắng gượng. Anh ra sức dụi mắt, dần dần, hình ảnh trước mắt lại trở nên rõ nét. Rồi đột nhiên anh vô cùng kinh ngạc khi phát hiện ra, vách đá trước mặt mình hình như có văn tự, hơn nữa lại còn là văn tự Đảng Hạng đã diệt vong tự bao giờ.

Trong bàn tay hàm hập của Đường Phong từng chút từng chút một tan chảy thành những giọt nước long lanh, văn tự trên vách đá được ngâm trong nước dần dần lộ ra chân tướng của chúng.

"Là văn tự Tây Hạ, văn tự Tây Hạ!" -Đường Phong vui mừng khi nhận ra những văn tự trên vách đá: "Duy Thiên Thụ Lễ Pháp... bát niên, ...tuế xuân ngũ nguyệt -những chữ mở đầu này chắc là thời gian khắc tẩm bia đá, 'Thiên Thụ Lễ Pháp' hai chữ phía sau đó đã không nhìn rõ được, nhưng không còn gì để nghi ngờ nữa, chắc đó là hai chữ 'Diên Tạc' bởi vì 'Thiên Thụ Lễ Pháp Diên Tạc' là niên hiệu mà Nguyên Hạo -hoàng đế khai quốc Tây Hạ sau này sử dụng để xưng đế, từ này có thể đoán định rằng văn tự trên vách đá được khắc vào thời Hạo Vương".

"Niên hiệu dài vậy sao ? Hiếm thấy!" – Từ Nhân Vũ nói.

"Đúng vậy, rất nhiều niên hiệu mà Tây Hạ sử dụng đều khá kỳ dị, khác với các vương triều ở trung nguyên. Chúng ta đọc tiếp xuống phía dưới: Bạch Cao Đại Hạ quốc thủy văn anh vũ hưng pháp kiện lễ nhân hiếu hoàng đế khiển tiểu thần quốc tương Một Tạng Ngoa Bàng, dĩ sinh tế tự, cảm chiêu cáo vu trường sinh thiên. 'Thủy văn anh vũ hưng pháp kiện lễ nhân hiếu hoàng đế chính là chi Nguyên Hạo. Câu này rõ ràng nói lên rằng vào năm thứ 8 sau khi Nguyên Hạo đăng ngôi đế vương, đã phái cử Một Tạng Ngoa Bàng đến đây tế lễ tổ tiên người Đảng Hạng".

"Nếu như tôi nhớ không nhầm thì thời Nguyên Hạo lãnh thổ của Tây Hạ vốn không kéo dài đến đây. Hơn nữa trong lịch sử, lãnh thổ của Tây Hạ cũng chưa từng bao giờ mở rộng tới tận đây." -Câu nói của Từ Nhân Vũ khiến Đường Phong cũng không biết đáp lại thế nào.

Đường Phong thử giải thích: "Đúng vậy! Căn cứ theo ghi chép văn hiến sử sách mà tôi đã từng đọc, từ sau khi người Khương Đảng Hạng di cư rời khỏi cố hương, thế lực của người Đảng Hạng chưa từng lan tận tới đây; cho dù là thời kỳ hùng mạnh nhất của Tây Hạ thì kể từ sau khi người Khương Đảng Hạng di cư, nơi đây cũng đã là phạm vi thế lực của người Thổ Phiên. Thời Nguyên Hạo, người Đảng Hạng và quý tộc Thổ Phiên thống trị ở đây vốn đã không hòa hợp với nhau, đã từng xảy ra chiến tranh. Trong tình hình đó, Nguyên Hạo làm thế nào để đến được đây tế lễ tổ tiên, nên việc này thì quả thật rất khó giải thích. Nhưng tôi nghĩ cũng có khả năng là trong thời kỳ Nguyên Hạo, người Đảng Hạng và người Thổ Phiên tương đối hòa thuận thì ông mới tới đây để tế lễ".

"Tạm thời không quan tâm đến những điều này nữa, hãy khẩn trương dịch những văn tự này đi đã" -Hàn Giang thúc giục Đường Phong.

Đường Phong ngắt ngữ dịch đoạn văn tự này: "Tổ tông ban đầu kiến tạo, sông trắng động đen, hồng hoang... dã thú thuần phục... và ngộ tổ Thác Bạt, đi về phương Bắc xa xôi, ban đầu có năm châu,... nay tiểu tử Nguyên Hạo, lập văn tự, mở mang lãnh thổ quốc gia, uy chấn sa mạc phương Bắc, người và quân nơi xa tới chinh phục, hoàng đế nhà Hán, được coi là hoàng thiên tử, tiểu tử lên ngôi, tự mệnh là thanh thiên tử... tổ tông thạch thất, chôn vùi không tìm kiếm được... thu phục Phiên La Chi đánh bại Giác Ti La, dũng sĩ Đảng Hạng ta, cho ngựa uống nước trên thung lũng tuyết... dắt đàn bò dê tế lễ tại thạch thất, lấy hào quang thần thánh oanh liệt của tổ tiên để lại, ... vương nghiệp hưng thịnh, bắt đầu từ hoàng đế tổ tiên... tổ tiên phù hộ, ngai vàng đất nước vĩnh hằng hưng thịnh, con đàn cháu đống, phúc lộc song hành. Thượng đãi! Giao phó cho tiểu tử Bạch Cao Đại Hạ quốc Ngột Tốt Ngôi Danh Nguyên Hạo thừa lệnh thuật lại chi tiết. Hai câu cuối cùng không chỉ được khắc bằng văn tự Tây Hạ, mà còn khắc lại thêm một lần

bằng chữ Hán".

"Hết rồi?" -Hàn Giang hỏi. "Văn tự trên vách đá đọc xong rồi!"

"Sao lại ngắt quãng vậy?"

"Bởi vì những văn tự này năm đó khắc trên đá khá nông, bao nhiêu năm qua đi rồi, nước chảy đá mòn, có một số văn tự không thể nhận biết được nữa, có một số văn tự thực sự tôi cũng không biết, phải mời giáo sư La. Nếu như bây giờ chúng ta có thể tách cả mặt đá này ra, đem về cùng nghiên cứu với giáo sư La thì khả năng vẫn có thể nhận ra một số văn tự, nhưng hiện nay rõ ràng chúng ta không có điều kiện để làm như vậy -Đường Phong ngửa tay ra nói.

"Những văn tự rối rắm này rút cuộc nói gì vậy?" -Hàn Giang đầu óc mù mịt hỏi.

"Chủ yếu tường thuật lại chuyển di cư, sự gian khổ khi xây dựng sự nghiệp của người Đảng Hạng và cả sự lớn mạnh hưng thịnh của Tây Hạ thời kỳ Nguyên Hạo. Thực ra, tất cả những điều này đều nghe nhảm rồi, các triều đại hoàng đế trong lịch sử khi tế lễ tưởng niệm tổ tiên đều nói lại một loạt những gì khó khăn khi khởi nghiệp năm nào. Còn nữa, giống như chúng ta đã biết, trong những lời tế lễ này rõ ràng có nhắc tới Hắc Đầu Thạch Thất, đồng thời cũng nói rằng đây chính là Hắc Đầu Thạch Thất." -Đường Phong giải thích.

"Kệ tranh ngọc thì sao? Sao không nhắc tới kệ tranh ngọc?" -Hàn Giang sốt ruột hỏi.

"Không nhắc tới, vì nó chỉ là một bài tế lễ mà thôi" -Đường Phong chán nản nói, lập tức lại bổ sung thêm: "Nhưng bài tế lễ này đã tiết lộ một tin tức quan trọng, điều này chưa từng được ghi chép trong sử sách của chúng ta, trong bài tế lễ nhắc đến 'tổ tông thạch thất, chôn vùi không tìm kiếm được... thu phục Phiên La Chi, đánh bại Giác Ti La, dùng sĩ Đảng Hạng ta, cho ngựa uống nước trên thung lũng tuyết... dắt đàn bò dê tế lễ thạch thất, lấy hào quang thần thánh của tổ tiên để lại. điều đó cho thấy trong thời kỳ cuối mà Nguyên Hạo thống trị, đại quân Đảng Hạng đã từng đánh tới tận

đây, Phiên La Chi và Giác Ti La đều là đại tù trưởng của bộ lạc Thổ Phiên Thanh Hải, từ lâu đã không hòa thuận với Đảng Hạng. Chính ông nội của Nguyên Hạo là Thác Bạt Kế Thiên đã bị Phiên La Chi dùng cung tên bắn chết, bởi vậy người Đảng Hạng với Phiên La chi và Giác Ti La có thù sâu như biển lớn. Căn cứ vào ghi chép của bài tế văn này, đại quân Đảng Hạng đã giết Phiên La chi rồi lại đại bại Giác Ti La, hóa ra còn truy sát tới tận đây. Tại đây, Một Tạng Ngoa Bàng đã đại diện cho Nguyên Hạo và toàn thể người Đảng Hạng tế lễ tổ tiên, đồng thời cầu khẩn tổ tiên phù hộ. Như vậy cũng có thể giải thích cho nghi vấn ban nãy của tiến sỹ Từ, người Đảng Hạng đến đây để tế lễ tổ tiên không phải là trong thời gian có quan hệ tốt với Thổ Phiên, mà là do trên đường truy sát chạy đến đây. Người Đảng Hạng không hổ danh là một dân tộc dũng mãnh thiện chiến. Phát hiện này có thể là phát hiện làm thay đổi lịch sử đấy. Đường Phong phấn khởi giải thích một loạt., Hàn Giang nghiêm giọng hỏi: "Tôi không quan tâm phát hiện lịch sử gì cả, tôi hỏi là kệ tranh ngọc! Cậu đã nói đây chính là Hắc Đầu Thạch Thất rồi, vậy thì kệ tranh ngọc đâu?"

Đúng vậy! Kệ tranh ngọc đâu? Tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất rồi, văn tế trên vách đá cũng đã hóa giải rồi, nhưng kệ tranh ngọc thứ hai mà mọi người khổ sở tìm kiếm lại bật vô âm tín.

1

_Mặt trời mọc trên tuyết sơn vô cùng diễm lệ. Đường Phong, Hàn Giang, và cả Từ Nhân Vũ cả đêm không ngủ, chưa kịp đợi trời sáng kọ đã ngồi dậy cuộn tròn trong túi ngủ. Đường Phong chỉ cảm thấy đầu đau nhức như búa bổ tứ chi già ròi, nhưng không hiểu tại sao, khi nhìn thấy vàng mặt trời nhô lên anh bỗng thích thú một cách lạ thường.

Trước đây từng ngắm mặt trời mọc trên Thái Sơn Hoàng Sơn, nhưng chưa từng ngắm mặt trời mọc trên tuyết sơn cao thế này, có lẽ cả đời này cũng chỉ có một lần duy nhất này thôi!" -Đường Phong phấn chấn nói.

"Khà khà, không sai! Chắc là cả đời tôi cũng chỉ có một

lần này thôi. Tiếc là máy ảnh của tôi hôm qua không biết bị trận tuyết lở

đáng ghét đó chôn ở đâu rồi, nhưng mà vẫn may! bảo bôi của tôi vẫn còn đây!" -Từ Nhân Vũ oán thán rồi lấy tẩu thuốc của mình ra, đung đỉnh hút.

Nhìn mặt trời hôm nay chắc là trời đẹp, đúng là có lợi cho hành động của chúng ta!" -Đường Phong nói.

"Mặt trời càng lên cao rực rỡ, càng phải cẩn thận tuyệt lộ!" -Hàn Giang tựa vào vách đá, ngẩng đầu nhìn mặt trời rồi nhìn chăm chú vào vật giống như sợi dây chuyền đang lơ lửng trên tay nói.

"Đây không phải là tràng hạt xương người của Đại Lạt ma sao, sao nó lại ở trong tay anh?" -Đường Phong nhận ra vật

"Khi bọn áo đen tập kích chúng ta, tôi đến kéo Đại Lạt ma xuống, nhưng ông không chịu nấp đi, tuy người bị trúng khá nhiều đạn nhưng ông vẫn không ngừng tụng kinh. Lúc đó, chuỗi tràng hạt xương người này rơi xuống, tôi liền nhặt nó lên, nhét luôn vào trong túi, lúc này chính trang lại hành lý mới phát hiện ra thứ này" -Hàn Giang giải thích.

"Hóa ra là như vậy, Hắc Vân có biết không?"

Hàn Giang lắc lắc đầu: "Tôi vẫn chưa dám nói với cô ấy sợ cô ấy đau lòng, đợi lần này trở về thì sẽ trả lại cho cô ấy!"

"Này? Đây là cái gì?" -Đường phong đột nhiên phát hiện có một đồng tiền trên tràng hạt xương người đang trong tay Hàn Giang.

"Một đồng tiền" -Hàn Giang thản nhiên nói.

"Tại sao lại ở trên chuỗi tràng hạt? " -Đường Phong hỏi.

"Đúng vậy, từ khi tôi nhặt tràng hạt này lên đã phát hiện ra trên đó có cái một đồng tiền, xem ra, đồng tiền này cũng lâu đời rồi, nhưng tôi mãi vẫn chưa có thời gian để xem xem đồng tiền này của triều đại nào?"

Truyen8.mobi

"Thiên khánh bảo tiền?" -Đường Phong khẽ đọc ra mấy chữ trên đồng tiền, "Mấy chữ trên đồng tiền này là văn tự Tây Hạ, đây là tiền đồng của Tây Hạ, theo như tôi biết, tiền của Tây Hạ rất ít, nên rất quý hiếm".

"Nhưng Đại Lạt ma có được đồng tiền Tây Hạ này vốn chẳng có gì lạ, có thể là được tổ tiên của ông truyền lại" -Hàn Giang suy đoán.

"Chắc là như vậy! Nếu như tôi nhớ không nhầm thì niên hiệu của đồng tiền này được đúc khoảng vào đời hoàng đế thứ 6 Tây Hạ -Hoàn Tông Thần Hựu, tổ tông của Đại Lạt ma truyền lại đồng tiền này là hoàn toàn hợp tình hợp lý".

Trong lúc mấy người-đang nói chuyện thì Makarov cũng tỉnh dậy, Hàn Giang cất tràng hạt đi, trêu chọc: "Lão Mã, ông tài thật đấy! Mấy người chúng tôi đều không ngủ nổi, ông thì lại ngủ rất ngon, không hổ danh là cự đầu đặc công!"

Makarov dụi dụi đôi mắt nhấp nhem, nhớ lại những chuyện tối qua, bản thân mình giống hệt như lần trước ở trong đường hầm của Thất Sắc Cẩm Hải, vẫn là chuyện xưa cũ xa xôi đưa mình vào trong giấc ngủ, đây đúng thật là một phương pháp hay để giải quyết vấn đề mất ngủ!

Trong khi Makarov đang suy nghĩ lung tung thì đột nhiên một tràng tiếng sói hú vang lên từ khe núi phía xa xa, từ thẳm sâu trong đại tuyết sơn hoang vu tĩnh mịch này nghe thật thê lương làm sao.

Bốn người mở to mắt, căng thẳng quan sát xung quanh. Xung quanh, ngoài một màu trắng ra thì vẫn là màu trắng, không phát hiện thấy gì cả. "Ồ đây cao như vậy, sao lại có sói được nhỉ?" -Đường Phong ngạc nhiên nói.

"Đúng vậy! Cả ngày hôm qua không nghe thấy tiếng sói hú, sao hôm nay mới sáng sớm lại đột nhiên nghe thấy âm thanh này, thật là đen đui!" -Từ Nhân Vũ dập lửa tẩu thuốc ca thán.

Hàn Giang đóng tai nghe ngóng một lúc, an ủi mọi người: "Theo như kinh nghiệm của tôi phán đoán, bầy sói này cách chỗ chúng ta rất xa, mọi người không phải lo lắng, khăn trương ăn chút gì đó rồi chuẩn bị lên đường".

Cùng với tiếng sói hú thê lương bên tai, bốn người gặm chút lương khô, rồi lại lên đường.

Cả buổi sáng thời tiết đều rất đẹp, trên đường đi, ngoài một vài mảng tuyết rời rạc rơi xuống thì cũng không xảy ra lở tuyết đáng sợ như hôm qua.

Gần tới buổi trưa, bốn người rút cuộc cũng đã tới phía cuối của dải băng. Đây là một sườn núi cheo leo, vượt qua sườn núi, lại là một con dốc đầy tuyết, mọi người không nhìn thấy tình hình dưới dốc tuyết, chỉ có thể nhìn thấy đỉnh tuyết sơn phía xa xa hiện lên vô cùng diễm lệ dưới ánh nắng soi chiếu.

Họ giống như bước vào một tiên cảnh chỉ toàn sắc trắng chưa từng bị con người quấy nhiễu, gần trời xanh đến vậy, mọi thứ xung quanh đều trắng trong, không vương chút bụi trần, bốn người cẩn thận rón rén đi xuống dốc núi tuyết, đi được khoảng hai tiếng đồng hồ, tuy vẫn chưa nhìn thấy tình hình dưới dốc núi, không biết được điều gì đang chờ đợi họ phía trước, nhưng xem ra mọi việc đều rất thuận lợi. Hàn Giang vẫn dẫn đầu, Đường Phong bám sát theo sau, nhưng thể lực của Đường Phong yếu dần không được như cũ nữa, bước chân uể oải, cách Hàn Giang càng lúc càng xa, càng lúc càng xa. Đúng lúc bóng dáng Hàn Giang sắp mất hút khỏi tầm mắt Đường Phong thì đột nhiên anh nghe thấy Hàn Giang phía trước hét to lên: "Cẩn thận đây, phía trước là vách núi".

"Vách núi?" -Đường Phong bỗng chốc tỉnh hẳn, anh và Từ Nhân Vũ, Makarov nhanh bước đuổi theo, đến bên cạnh Hàn Giang. Đường Phong thu hết can đảm, nhào người ra nhìn xuống vách núi, mới nhìn một cái đã khiến Đường Phong run rẩy lấy bầy, bởi vì anh vẫn chưa nhìn thấy đáy vực.

Đường Phong tuyệt vọng ngồi xuống nền tuyết, rầu rĩ nói: "Sao ở đây lại có vách núi cao như vậy nhỉ? Lẽ nào những cố gắng của chúng ta lúc trước đều vứt hết cả đi

"Sao lại vứt đi được? chúng ta vẫn còn cái này, may mà hôm qua cái này vẫn chưa bị tuyết lở vùi lấp!" -Nói xong, Hàn Giang lôi ra một cuộn dây leo núi, còn cả dây bảo hiểm, ròng rọc cùng những thiết bị khác.

Đường Phong nhìn những trang thiết bị này, hỏi ' Hàn Giang: "Anh định

làm gì? Lẽ nào muôn chúng tôi leo dây xuống?"

"Ngoài cách đó ra, còn có cách nào khác không?" "Nhưng chúng ta không biết gì cả về tình hình dưới đó, vách núi này rút cuộc cao bao nhiêu mét, dây thừng của chúng ta có đủ không, trên đường xuống đây có chỗ nào để chốt điem không. Sau khi xuống dưới, chúng ta sẽ gặp phải điều gì, chúng ta không biết gì cả!"

Hàn Giang bị một loạt những câu hỏi này của Đường Phong làm cho ngớ cả người. Đúng vậy! chúng ta không biết gì cả, đây không phải là vách núi cheo leo thông thường mà trên đó có thể có cành cây, bụi rậm có thể tận dụng, đây là đại tuyết sơn, ngoài băng tuyết và tảng đá cứng đanh có thể đổ xuống bất cứ lúc nào thì chẳng còn gì cả.

"Giờ thì tôi bắt đầu tin rồi, ở đây từ trước tới nay chưa từng có dấu chân người. Các anh nghĩ xem, môi trường khắc nghiệt như thế này, những cỗ nhân không hề có trang thiết bị căn bản không thể tiến vào đây được. Đây chính là khu vực c thần bí, nó vốn thần bí là bởi vì ở đây chưa từng có dấu chân người, nhưng sự thần bí của nó cũng chỉ đến vậy mà thôi, ở đây không thể có Hắc Đầu Thạch Thất, bởi vì cỗ nhân không thể vào được đây!" -Từ Nhân Vũ nói ra suy đoán mới nhất của mình.

Suy đoán này của Từ Nhân Vũ thật có trọng lượng, đủ để lay động lòng người. Hàn Giang chau mày nhìn Từ Nhân Vũ, nhưng anh không nói gì cả, im lặng bắt đầu chuẩn bị thiết bị dây dợ để gióng xuống dưới. Nhìn ánh mắt kiên nghị, động tác thuần thục của Hàn Giang, Đường Phong và Makarov đã bị dao động, họ cũng tham gia cùng chuẩn bị với Hàn Giang.

Hàn Giang làm một sợi dây đơn giản để gióng xuống trước, sau khi quan sát tình hình dưới vách núi và xung quanh, anh lại leo lên nói qua tình hình với mọi người: "Chúng ta cũng được coi là may mắn, tuy ở đây không có cành cây hay bụi rậm, nhưng xuống dưới khoảng tám chục mét thì có một vách núi nhô ra, ở đó có thể làm một trạm xuống của chúng ta. Còn về tình hình khi tiếp tục xuống dưới, thế nào thì tôi cũng không thể biết, chỉ có xuống dưới trước đã rồi mới nói được".

Bốn người đồng loạt quăng lại những thứ không cần thiết, sau đó thắt dây bảo hiểm, rồi giúp nhau kiểm tra xong xuôi. Hàn Giang thiết kế một điểm chốt trên một tảng đá to, anh là người đầu tiên trượt xuống vách núi. Mười lăm phút sau, xác định Hàn Giang đã bình đến nơi, Đường Phong Makarov và Từ Nhân Vũ đều lần lượt tụt xuống.

Tất cả mọi người xuống tới trạm đầu tiên an toàn, Hàn Giang lại làm thêm điểm chốt, bỗng nhiên phát hiện ra gắng tay mà Đường Phong và Từ Nhân Vũ đeo bị tuột ra, anh tức giận quát lên: "Trước đây lẽ nào tôi chưa từng nói với mọi người sao? Lúc xuống dưới không được phép đeo găng tay. Tôi biết hiện giờ trời rất lạnh, nhưng so với tính mạng của các cậu, chút lạnh lẽo này thấm vào đâu cơ chứ."

Lúc này Đường Phong và Từ Nhân Vũ mới nhớ ra, đeo găng tay lúc tụt dây xuống rất dễ bị trơn tuột nên đã vội vàng tháo găng ra. Sau khi gào lên với họ, Hàn Giang lại là người đầu tiên tụt xuống, Mọi người bò trên vách núi, nhìn bóng dáng Hàn Giang dần dần mất hút khỏi tầm mắt, tất cả đều thót tim lại. Đã nửa tiếng trôi qua, Hàn Giang không có chút phản ứng gì, Đường Phong vô cùng lo lắng sốt ruột, anh đang định hướng xuống vách núi kêu gọi thì Makarov đã lấy tay bịt ngay miệng anh lại, đồng thời khẽ cảnh cáo anh: "Đừng có hét, tảng tuyết ở đây rất không chắc, có thể lở rơi xuống bất cứ lúc nào!"

Đường Phong cố gắng nhẫn nhịn, nuốt lại lời xuống bụng, tiếp tục sốt ruột chờ đợi. Lại hơn chục phút sau, rốt cuộc họ đã nghe thấy giọng Hàn Giang dưới vách núi. Ba người lại làm theo động tác ban nãy, lần lượt tụt xuống. Khoảng hai mươi phút sau, họ lại tới nơi một tảng đá nhô ra. Đường Phong nghĩ, nói chung cũng được coi là trạm xuống thứ hai rồi, nhưng đây không phải là cự ly rất dài, vậy sao Hàn Giang lại tốn nhiều thời gian như thế? Truyen8.mobi

_ Khi Đường Phong gặp lại Hàn Giang thì Hàn Giang đang nằm trên tuyết, cởi mũ bảo hiểm, ra sức vò đầu đang choáng váng. Đường Phong quan tâm

hỏi: "Anh ban nãy sao vậy?"

"Bị một tảng tuyết to rơi trúng! Xém chút nữa là làm tôi ngất đi, may mà đúng lúc xuống tới chỗ vách núi lõm, tôi liền tránh vào trong đó, đợi một lúc lâu, xác định tuyết lở hết rồi mới tụt xuống đây!".

Đường Phong nghe xong, bỗng nhiên giờ mới thấy sợ, nếu như vì ban nãy mình lớn tiếng hét gọi, có thêm tuyết lở rơi xuống thì khả năng Hàn Giang lành ít dữ nhiều.

Mọi người làm theo cách ban nãy, lại dùng dây thừng hạ xuống hai lần nữa, hai chân lúc này mới chạm tới mặt đất tương đối cứng, chính xác mà nói, là trên mặt băng kiên cố.

Đường Phong quan sát xung quanh, hỏi Hàn Giang: "Chúng ta đã tới phía dưới vách núi rồi, ở đây chắc là khu vực C thần bí đó nhỉ?"

"Tôi không biết, nhưng tôi nghĩ chắc là vậy!" – Hàn Giang quan sát khung cảnh xung quanh, nhưng anh không phát hiện ra gì cả.

Đường Phong ngẩng đầu nhìn lên vách núi mà họ vừa mới tụt xuống, đến bản thân anh cũng không dám tin rằng cơ thể mình lại có sức khỏe tiềm ẩn mạnh mẽ đến như vậy có thể thanh công vượt qua dải băng trên tuyết sơn, rồi tiếp theo đó, trong khu vực c thần bí này, chào đón mọi người sẽ là gì đây?

Đường Phong, Hàn Giang, Từ Nhân Vũ và Makarov nghỉ ngơi chốc lát, chỉnh đốn trang thiết bị xong xuôi lại tiến lên phía trước. Đường Phong nhìn ngó xung quanh, phát hiện có ba vách núi bao quanh họ, chỉ có phía trước là một dốc tuyết nhỏ. Mọi người leo lên dốc tuyết đó, phía trước rộng rãi thênh thang, hiện ra trước mặt mọi người là một thung lũng tuyết rộng lớn nằm trọn trong quần thể núi, chính xác mà nói, đây chính là khe núi to được đỉnh tuyết bao quanh.

Giờ thì tôi có thể xác định, đây chính là khu vực C thần bí mà chúng ta cần tìm kiếm" -Hàn Giang khẽ nói.

"Đúng vậy! Đây là khung cảnh gần giống như trên ảnh vệ tinh hiển thị, khu

vực c thần bí. Hơn nghìn năm nay, ở đây đã từng có người đến chưa nhỉ? Ở đây... ở đây quả thật yên tĩnh quá!" -Hàn Giang bị sự yên tĩnh ở đây làm cho bất ngờ.

Makarov há to chiếc miệng rộng, hít một hơi thật sâu, nói: "Không khí ở đây tuyệt thật, hơn nữa, các anh có cảm nhận thấy không? Hình như độ cao so với mực nước biển ở đây thấp đi nhiều rồi, phản ứng trên núi cao của tôi đã hoàn toàn biến mất!"

Đường Phong nói: "Không những phản ứng trên núi cao biến mất, mà nhiệt độ ở đây hình như cũng tăng lên đấy, tuy xung quanh vẫn là thế giới của băng tuyết, nhưng không lạnh nữa".

"Điều này không kỳ lạ, môi trường ở đây tương đối khép kín, dễ dàng hình thành một môi trường nhỏ tương đối độc lập." -Từ Nhân Vũ suy đoán.

"Nhiệt độ tăng lên nói lên điều gì ? Các anh đã nghĩ tới chưa?" -Đường Phong hỏi.

"Truyền thuyết mà Đại Lạt ma kể?" -Hàn Giang cũng nghĩ ra.

"Đúng vậy, trong truyền thuyết đó, người Đàng Hạng bị gió tuyết lớn tấn công, tới lúc gần như tất cả mọi người đều bị chôn vùi trong thung lũng tuyết thì họ đã tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất, trong Hắc Đầu Thạch Thất nhiệt độ rất ấm áp" -Đường Phong giải thích.

Từ Nhân Vũ lại nói: "Đây vẫn chưa nói lên được điều gì, chỉ có tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất mới nói lên được tính chân thực của t

Bốn người vừa nói vừa đi xuống dốc tuyết. Đi trên thung lũng tuyết được khoảng hơn một trăm mét thì Đường Phong đột nhiên nhớ ra điều gì đó: "Bây giờ ngoài muốn tìm kiếm Hắc Đầu Thạch Thất ra, tôi còn muốn thử xem dải băng số 1 trên ảnh có thể thông tới đây không?"

"Đừng có suy nghĩ lung tung nữa, hãy cứ mau tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất đi đã, lấy được kệ tranh ngọc, sau đó nhanh chóng rời khỏi nơi quái quỷ này. Vì ai mà biết được ở đây lúc nào một trận tuyết to lại rơi tiếp, đến lúc đó thì chúng ta không thoát ra được đâu!" -Từ Nhân Vũ lo lắng nói.

Mọi người không nhiều lời nữa, tiếp tục tiến lên phía trước, lại đi được vài chục mét, Đường Phong nhắc nhở mọi người: "Mọi người phải chú ý quan sát mặt đất, trên ảnh vệ tinh có hiển thị bề mặt khu vực c có di tích kiến trúc của con người. Trận tuyết to hai hôm trước rất có khả năng đã che lấp toàn bộ di tích kiến trúc đó, nhưng nếu như thật sự có di tích kiến trúc thì cho dù là có bị tuyết phủ kín đi chẳng nữa thì trên mặt đất cũng sẽ để lại chút dấu tích. Bởi vậy nhiệm vụ của mọi người là bắt buộc phải để ý".

Lời nhắc nhở của Đường Phong khiến mọi người đều tập trung hết sự chú ý xuống dưới chân. Đột nhiên! Đường Phong phát hiện ra một số dấu tích kỳ lạ trên mặt tuyết, gọi mọi người quay lại tại đó, Hàn Giang suy đoán: "Cái này giống như vết móng vuốt, khả năng là của loài động vật nào đó để lại".

"Động vật? Nơi cao như thế này mà cũng có động vật ghé thăm sao? Có thể nhận ra là loài động vật gì không?" -Đường Phong hỏi.

"Từ vết móng này cho thấy, không phải là loài chim, chỉ có thể là của động vật có vú khá to để lại, nhưng do vết móng này để lại đây ít nhất cũng phải vài ngày trước rồi, và trận tuyết to hai hôm trước đã che lấp vết móng này, thế nên, tôi thật sự không nhận ra là động vật gì để lại. Có thể là báo tuyết, cũng có thể là sói!" -Hàn Giang phán đoán.

"Sói? Bầy sói đó cũng đã tới đây sao? Lẽ nào chúng cũng nhảy từ trên vách núi xuống? Không thể tưởng tượng nổi!" – Từ Nhân Vũ nói.

"Có lẽ động vật trên núi cao đều có thể leo trèo bay nhảy thoăn thoắt trên vách núi, ví dụ như báo tuyết" – Hàn Giang giải thích.

Báo tuyết ? Thôi được rồi,hy vọng là do bầy sói đó để lại, sói có vẻ dễ đối phó hơn báo một chút!" -Từ Nhân Vũ chán nản lắc đầu.

"Nếu như quả thật chúng ta gặp phải những động vật đó, thì khả năng đều không dễ đối phó đâu..." -Hàn Giang đang nói thì Đường Phong đột ngột cắt ngang lời anh, chỉ lên nên tuyết phía trước, kinh ngạc hét lên: "Chúng nhất định bay nhảy leo trèo tới đây, mọi người nhìn chỗ này, còn cả vết

móng như thế này nữa!"

4

Mọi người nhìn theo hướng Đường Phong chỉ, trên nền tuyết cách đó không xa lắm về hướng bắc lại xuất hiện một loạt những dấu móng vuốt như vậy. Hàn Giang nói: "ở đây vốn toàn là những dấu móng vuốt như thế này, nhất định không phải chỉ của một con thú để lại, chắc phải là một đàn, chỉ có điều giống như ban nãy tôi vừa nói, trận tuyết dày hai hôm trước đã che lấp dấu móng vuốt, bởi vậy có dấu móng vuốt còn nhận được, có những dấu móng vuốt không thể nhận ra được".

"Cũng có nghĩa là bày thú này đến đây lần gần nhất cũng phải là mấy hôm trước, loài thú gì vậy nhỉ?" -Phán đoán của Makarov luôn cẩn thận rón rén như vậy.

"Được rồi, chúng ta không cần phải đoán mò nữa, tiếp tục tìm kiếm theo dấu móng vuốt này nhất định sẽ có thu hoạch!" -Đường Phong nói với mọi người.

Bốn người lần theo những dấu móng vuốt bí hiểm lúc ẩn lúc hiện trên mặt tuyết, tiến lên phía trước tìm kiếm. Đường Phong luôn luôn theo dõi kim chỉ bắc, phán đoán phương hướng. GPS và la bàn điện tử đều đã bị tuyết lở chôn vùi, hiện giờ anh đành phải dùng công cụ nguyên thủy nhất này để nhận biết phương vị. Phương hướng mà kim chỉ bắc hiển thị chính là phía bắc, cho thấy vết móng vuốt kéo dài về phía bắc, những vết móng vuốt thần bí này sẽ đưa họ tới đâu đây?

Lần theo những dấu móng vuốt trên mặt tuyết, họ đã đi được khoảng gần một cây số rồi trước mặt mọi người là hai đỉnh tuyết sơn cao lớn hiểm trở. Đường Phong trong lòng thầm kinh ngạc, sắp tới dưới tuyết sơn rồi mà những dấu móng vuốt này vẫn tiếp tục kéo dài, miệng anh bất giác

Lẩm bẩm: "Hình như phía trước hết đường đi rồi..."

"Cứ đi thẳng thử xem!" -Hàn Giang cổ vũ. Ngay sau đó, Hàn Giang bổ sung thêm: "Nhưng mà phải cẩn thận, phía trước có thể là sào huyệt của

loài thú này!" -Nói xong, Hàn Giang thò tay vào người, chuẩn bị rút súng ra bất cứ lúc

nào để phòng bất trắc. Truyen8.mobi

Phía trước là một dốc tuyết, dần dần cao lên. Đường Phong đứng dưới dốc tuyết, anh không nhìn thấy tình hình ở nơi đó, những móng vuốt kỳ quái đó lúc ẩn lúc hiện xuất hiện trên dốc tuyết, hơn nữa còn kéo dài mãi lên trên, Đường Phong cảm thấy tim mình bất giác đập nhanh, nhưng sự tò mò vẫn thôi thúc anh đi lên trên đó.

Mười lăm phút sau, Đường Phong đã đứng tại vị trí cao nhất của dốc tuyết này, những vết móng vuốt dưới chân anh vẫn tiếp tục kéo dài về phía trước. Nhưng lúc này đây anh đã không buồn để ý tới những dấu móng vuốt này nữa, bởi vì trước mặt anh đã hiện ra một cảnh tượng khiến người ta phải giật mình kinh ngạc: Một dải băng còn dài hơn, rộng hơn, hùng vĩ hơn dải băng số 2 đã hiện lên trước mắt.

Rồi Hàn Giang, Từ Nhân Vũ và Makarov cũng nhìn thấy dải băng này. Hàn Giang vô cùng kinh ngạc, miệng lẩm bẩm: "Đây... đây lẽ nào chính là dải băng số 1 nhìn không rõ phương hướng trên ảnh vệ tinh!"

"Đúng vậy! Chắc là dải băng số 1, thật là không thể tưởng tượng được. Xem ra giống như hai ngọn tuyết sơn chặn đứng đường đi của chúng ta, ở giữa tuyết sơn hóa ra lại ẩn giấu một thung lũng, mà hiện giờ chúng ta đang đứng trên đó và dưới chân chúng ta chính là dải băng số 1 nhìn thấy trên ảnh vệ tinh không biết thông đến đâu." -Đường Phong phấn chấn nói.

"Phần bóng tối nhìn không rõ trên ảnh vệ tinh hóa ra chính là thung lũng này, giờ thì chúng ta có thể xuống núi rồi, không cần phải leo lên vách núi, vất vả vượt qua dải băng số 2 nữa!" -Makarov cũng có chút phấn khởi.

Từ Nhân Vũ lại châm tẩu thuốc, nhả ra một làn khói trắng, lạnh lùng cười, nói: "Sao mấy người các anh lại phấn khởi như vậy nhỉ? Tôi nhìn cái khoảng bằng phẳng và dải băng số 1 này mà không sao phấn khởi nổi ? Các anh nhìn dải băng này, độ dốc thoải thoải, vừa rộng rãi, vừa bằng phẳng, cũng không cao lắm, này, chỗ tôi hiển thị lên đây này, chỗ bằng phẳng mà

hiện giờ chúng ta đang đứng có cộ cao so với mặt nước biển chưa tới 4.000 mét, thấp hơn rất nhiều so với dải băng số 2 mà chúng ta đi qua. Tóm lại, chúng ta không nên đi qua dải băng số 2, chút nữa là đã bỏ mạng lại đấy rồi!"

Lời của Từ Nhân Vũ khiến sắc mặt Hàn Giang thật khó coi. Tuy lựa chọn đi qua dải băng số 2 là do tập thể thông qua, nhưng

"Mọi người cố gắng hết sức nhé! Nhưng phải tranh thủ thời gian, trời sắp tối tới nơi rồi!" -Trong lòng Đường Phong thật ra cũng không chắc chắn.

Bốn người lại từ trên dốc tuyết đi xuống. Đúng lúc mọi người đang không biết nên tìm kiếm theo hướng nào thì Hàn Giang đột nhiên phát hiện ra trên dốc tuyết lại xuất hiện một loạt những dấu móng vuốt kỳ lạ. Đường Phong quan sát hồi lâu, nói: "Từ chính móng vuốt này cho thấy, so với dấu móng vuốt mà chúng ta phát hiện ban nãy chắc là của cùng một loài thú. Từ hướng đi cho thấy, hai chuỗi dấu móng vuốt đều kéo dài qua thung lũng, chỉ khác là chuỗi dấu móng vuốt này ở đây tách hẳn ra khỏi chuỗi dấu móng vuốt đến được nơi hẻo lánh hoang vu như thế này chắc chắn là sai rồi, tôi sai rồi, sai rồi, tôi xem thường người Đảng Hạng quá, xem thường họ quá rồi!"

"Khà khà! Tiến sỹ, anh thay đổi nhanh quá đấy! Anh khẳng định luôn viên gạch hoa văn này có liên quan tới Hắc Đầu Thạch Thất sao?" -Đường Phong cười nói.

"Đây không phải là việc bày ra đấy rồi sao? Ở đây đã xuất hiện đồ cổ đại rồi, còn cả di tích kiến trúc trên ảnh vệ tinh, còn cả truyền thuyết của người Đảng Hạng nữa, tất cả đều phù hợp" -Từ Nhân Vũ khẳng định.

"Đúng vậy! Hoa văn viên gạch này xuất hiện đã nói lên vấn đề là trong thời kỳ Đường Tống, những loại gạch có hoa văn tinh xảo như thế này không phải để dành cho người thường, mà đa số đều làm cung điện, lăng mộ của hoàng đế hoặc tế đàn của hoàng gia cùng những kiến trúc thờ cúng tôn giáo khác, bởi chỉ có những loại đó mới sử dụng những loại gạch hoa văn có chất lượng cao như vậy. Ở nơi hoang vu khó tới như thế này mà lại

xuất hiện gạch hoa văn cổ đại thì chỉ có một cách giải thích: là vì một mục đích đặc biệt nào đó mà chúng mới được nung ra." – Đường Phong suy đoán thêm một bước.

"Xem tiếp xem quanh đây có còn loại gạch này không?" -Hàn Giang ra lệnh, "Mọi người lại tìm thấy thêm mấy viên gạch hoa văn trên nền tuyệt gần đó, có viên còn nguyên vẹn, có viên đã vỡ vụn, Đường Phong cầm một viên gạch vỡ, hét lên gọi mọi người: "Mọi người không cần phải tìm nữa, giờ thì tôi có thể khẳng định với mọi người là ở đây, ngay dưới chân chúng ta, đã từng có một kiến trúc cổ đại được xây dựng lên, quy cách kiến trúc của nó rất cao lớn, tuy nó đã bị hủy hoại, nhưng trên ảnh vệ tinh vẫn có thể nhìn thấy di tích của nó thì cũng đủ để thấy sự to lớn hùng vĩ của nó năm nào"

"Vậy tòa kiến trúc đó có khi nào là Hắc Đầu Thạch Thất không?" - Makarov hỏi Đường Phong.

Đường Phong lắc đầu nói: "Cái này thì tôi không dám xác định, nhưng căn cứ theo truyền thuyết của người Đảng Hạng, và cả phán đoán của chúng ta trước đây, Hắc Đầu Thạch Thất chắc không phải là kiến trúc do con người tạo nên, mà là thạch thất giống như một loại hang động nào đó vậy".

"Thế nên chúng ta vẫn phải tiếp tục tìm kiếm, mọi người tản ra hướng tây tìm kiếm, phải tranh thủ thời gian trời sắp tối rồi!" -Hàn Giang ra lệnh.

Bốn người xếp hàng ngang, cùng nhau giữ khoảng cách nhất định, hướng về phía tây bủa vây tìm kiếm. Lần này Makarov là người đầu tiên phát hiện ra tình hình. Trên vách núi chéch về hướng tây, ông phát hiện ra một cửa hang hình vòng cung, chỉ có điều cửa hang này rất nhỏ trong hang tối đen như mực, nên không thể thấy được hang bao sâu.

Tuy đã chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng khi bốn người nhìn thấy cửa hang bí ẩn này vẫn sững sờ. Họ không dám tin rằng, một cửa hang bé thế này hóa ra lại là Hắc Đầu Thạch Thất mà họ khổ sở tìm kiếm.

Cửa hang bé thế này, đến người còn khó chui vào, có thể là Hắc Đầu Thạch Thất sao?" -Từ Nhân Vũ nói.

Đường Phong nhìn chằm chằm vào cửa hang trước mặt, đột nhiên, anh mở miệng nói: "Không! Cửa hang này không chỉ bé như vậy đâu, mọi người xem, phía dưới bị tuyết đọng và một số đá vụn che lấp kia kìa!"

"Không còn gì để nói nữa, chính là cái này!" -Hàn Giang hạ quyết tâm, anh là người đầu tiên đi tới cửa hang, bắt đầu dọn sạch tuyết và đá vụn trước cửa hang.

Trời đã tối, bốn người bật đèn pin lên, nhiệt huyết bùng bùng, họ dọn dẹp khoảng mười phút. Theo từng lớp tuyết và đá vụn bị dọn sạch đi, cửa hang quả nhiên mỗi lúc một rộng ra. Đường Phong đứng bên trái cửa hang, Hàn Giang đứng bên phải cửa hang, đột nhiên, tay của hai người đồng thời chạm vào một vật cứng lạnh toát. Đường Phong vội vàng hất tuyết đọng trên bề mặt vật đó ra, lại dùng ánh sáng đèn pin chiếu vào: một tượng đá quái vật hình người mặt mũi hung tợn, phanh áo lộ ngực hiện lên trước mắt họ.

Xung quanh là một màu tối đen, Từ Nhân Vũ, Makarov, và cả Đường Phong nhìn thấy bức tượng quái vật này dưới ánh sáng đèn pin đều giật bắn mình, Từ Nhân Vũ thậm chí còn sợ hãi đến nỗi lùi lại nửa bước. Lúc này bức tượng quái vật phía bên Hàn Giang cũng lộ ra rồi, hai bức tượng giống hệt nhau, như đúc từ một khuôn ra vậy.

Ngay từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy bức tượng này, tim Đường Phong đã giật thót một cái. Anh quả thật đã bị bức tượng này làm cho sợ hãi, nhưng chẳng mấy chốc anh đã trấn tĩnh lại. Anh chăm chú nhìn, bỗng nhiên cảm thấy bức tượng quái vật trước mắt vốn không đáng sợ như vậy nữa, ngược lại còn có cảm giác thân thuộc đã từng gặp ở đâu đó.

Đường Phong đang chằm chằm nhìn bức tượng đến thần thờ thì phía bên kia vọng lại giọng của Hàn Giang:

"Đường Phong, đây là thứ gì vậy?"

"Mọi thứ đều đối chiếu chuẩn rồi, ở đây chính là Hắc Đầu Thạch Thất trong truyền thuyết!" -Đường Phong chậm rãi trả lời.

"Tại sao lúc này cậu lại dám khẳng định đây chính là Hắc Đầu Thạch Thất?" Đường Phong giải thích: "Loại tượng đá hình người này chỉ có Tây Hạ mới có, tôi đã từng nhìn thấy trong lăng mộ của vua Tây Hạ. Lúc đó, loại tượng đá này đã để lại trong tôi ấn tượng rất sâu sắc, bởi vì nó khác hoàn toàn với những tượng đá của các vùng của Trung Quốc, khác hoàn toàn với tượng đá của tất cả các vương triều trong lịch sử Trung Quốc. Đây là nghệ thuật khắc đá mà chỉ Tây Hạ mới có, chúng ta có thể nhìn thấy chúng ở đây, thì không cần phải nghi ngờ cái động này có phải là Hắc Đầu Thạch Thất hay không nữa. Hai pho tượng đá này chính là do người Đẳng Hạng năm xưa tạc thành, được dựng lên ngoài cửa thạch thất, dùng để tránh tà ma".

"Giống như thần giữ cửa của Trung Quốc cổ đại?" -Makarov hỏi.

"Tương tự như thế!" -Đường Phong cười nói.

"Mặc kệ chúng đi, nhanh tăng tốc, thu dọn sạch sẽ tuyệt ở đây đi" -Hàn Giang thúc giục.

Chẳng bao lâu sau, một cửa hang rộng lớn đã hiện lên trước mặt mọi người. Nhìn cửa hang tối đen âm u, không hiểu tại sao, Makarov bỗng cảm thấy đôi chân ông không còn điều khiển được nữa, mất tự chủ ông bước vào Hắc Đầu Thạch Thất đầu tiên. Truyen8.mobi

7

Bên ngoài trời lạnh đóng băng, nhưng trong Hắc Đầu Thạch Thất lại ấm áp như mùa xuân, Đường Phong chủ động kéo phéc mơ tuya áo lông vũ xuống. Ánh sáng tỏa ra từ bốn chiếc đèn pin rõ ràng không thể đủ để chiếu sáng toàn bộ thạch thất. Đường Phong soi lên vách động, phát hiện trên vách đá của thạch thất cứ cách một đoạn lại có một tượng đá nhô ra. Đường Phong tỉ mỉ soi lên những tượng đá nhô ra đó, hóa ra là những bức tượng đầu sói đang ngoác chiếc mồm đầy máu ra. Đường Phong vô cùng kinh ngạc, tỉ mỉ quan sát: tượng đầu sói đó chạm khắc vô cùng sống động, không cái nào giống cái nào, nhưng lại có một điểm tương đồng, đó là tất cả những tượng đầu sói đều ngoác chiếc mồm đầy máu ra, cảnh giác

nhìn chăm chăm về phía trước.

"Lại là sói ? Từ Nhân Vũ làm bầm.

Lúc này, Hàn Giang cũng đã nhìn rõ những tượng hình đầu sói trên tường, anh chỉ vào chiếc miệng đầy máu của sói, hỏi Đường Phong: "Đây là chỗ mà người xa xưa dùng để đặt đèn dầu hoặc nến phải không?"

"Chắc là như vậy!" -Đường Phong cũng nghĩ tới công dụng thực tế của những đầu sói này.

"Vậy thì đúng rồi! May mà tôi có chuẩn bị một ít nến" -Nói xong, Hàn Giang lấy một bó nến to từ trong ba lô ra, thấp sáng từng cây một, đặt vào miệng máu của sói. Ánh nến âm u rút cuộc cũng tạm đủ sáng toàn bộ thạch thất.

Lúc này mọi người mới có thể quan sát thấy toàn bộ diện mạo của thạch thất. Toàn bộ thạch thất được cải tạo thành từ hang núi tự nhiên, khung cảnh hùng vĩ, không gian to lớn, diện tích lên tới hàng trăm mét vuông. Trên vách đá của mật thất, rõ ràng có dấu tích của con người gọt giũa, tận dụng nham thạch vốn có, tạc nên bốn cột đá khổng lồ dùng để chống đỡ cả thạch thất.

"Bốn cột đá này thật vừa vặn, không nhiều không ít, vừa vặn có thể chống đỡ cả thạch thất, xem ra trước đây chúng ta xem nhẹ trí tuệ của người Đảng Hạng thật đấy!" -Đường Phong ngạc nhiên khâm phục.

Nhưng sau khi nhóm Đường Phong nhìn khắp thạch thất một lượt đã phát hiện trong thạch thất, ngoài bốn chiếc cột ra thì không có kệ tranh ngọc trong mộng tưởng của họ thậm chí cả gạch hoa văn và tượng đá bên ngoài thạch thất cũng không có, trong thạch thất trống trơn chẳng có thứ gì.

"Lẽ nào có người đến đây trước chúng ta đã khoảng sạch rồi sao ? -Từ Nhân Vũ thất vọng nói.

"Không thể, bên ngoài thạch thất, ngoài những dấu móng vuốt của động vật ra thì đâu có vết tích của con người, bọn áo đen đó không thể vượt mặt chúng ta được!" -Trí não của Hàn Giang tức tốc phán đoán.

"Có khi trước đây đã từng có người đến đây từ lâu rồi không phải bọn áo đen mà là người khác thì sao?" -Makarov cũng vô cùng thất vọng.

"Có khả năng này ư? Không, tôi vẫn không thể tin vào điều đó! -Hàn Giang lắc đầu nhưng trong lòng cũng không chắc chắn.

"Tôi rất tán đồng ý kiến của Lão Mã, hoàn toàn có khả năng này. Mọi người nghĩ xem, bên ngoài thạch thất vốn có một kiến trúc mang tính tượng niệm có quy mô không nhỏ, nhưng, hôm nay chúng ta đã không còn nhìn thấy nữa rồi chỉ còn lại chút gạch vụn, còn thạch thất cũng không có cửa chính kiên cố. Nếu như ở đây có cất giấu báu vật quan trọng thì tại sao lại không có cửa nhỉ? Bởi vậy tôi phán đoán, đây chính là Hắc Đầu Thạch Thất, nhưng trong lịch sử có khả năng nó đã bị con người khoáng sạch, những người đó còn thiêu cháy kiến trúc tượng niệm bên ngoài thạch thất, nên cũng chính là bộ dạng mà chúng ta nhìn thấy hôm nay!" -Suy đoán của Từ Nhân Vũ có vẻ hợp tình hợp lý.

Đường Phong ngay lúc này cũng không có chủ ý gì, anh đã lừng sục khắp cả thạch thất nhưng vẫn không thu hoạch được gì. Khi anh và Từ Nhân Vũ tới một góc trong thạch thất, hai người liền ngửi thấy mùi tanh khai, Đường Phong cảnh giác kiểm tra góc động này, đoán định: "Ở đây rất có khả năng chính là sào huyệt của chủ nhân những dấu móng vuốt bí ẩn

"Như vậy xem ra, chúng ta ở lại đây không phải rất nguy hiểm sao? Tôi còn đang định tối nay qua đêm ở đây đây?" -Từ Nhân Vũ nói.

"Nếu như chủ nhân của những đó là mãnh thú như kiêu báo tuyết thì nếu chúng ta ở lại đây quả thật rất nguy hiểm, nhưng hiện giờ chúng ta vẫn chưa đi được, vì nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành!" -Đường Phong kiên quyết nói.

"Vẫn chưa hoàn thành? chúng ta vất vả khổ cực tới được khu vực c thần bí này, tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất trong truyền thuyết, nhưng ở đây chẳng có gì cả. Nhiệm vụ của chúng ta là tìm kiếm kệ tranh ngọc, bây giờ cũng được tính là hoàn thành nhiệm vụ rồi, việc tiếp sau đây thì giao phó lại cho nhà khảo cổ học thôi!" -Từ Nhân Vũ khuyên Đường Phong.

"Chính bởi vì chúng ta rất vất vả khổ cực mới tìm được đến đây, bởi vậy không thể dễ dàng bỏ đi" -Đường Phong vừa nói, vừa đi tới chính giữa Hắc Đầu Thạch Thất.

Đứng giữa Hắc Đầu Thạch Thất, Đường Phong chìm trong suy tư, trong mật thất đã bị người ta khoáng sạch hay là vốn dĩ nó đã trống trơn? Không! Không thể kết luận qua loa, cũng không thể kết thúc hành động lần này qua loa như vậy. Bất luận thế nào đi chăng nữa, ở đây nhất định sẽ phải lưu lại chút dấu vết.

Đường Phong ngẫm nghĩ hồi lâu rồi mới nói ra ý định của mình với mọi người: "Các vị! Trước tiên, tôi phải đính chính một sai lầm của các anh, có thể các anh cho rằng bên trong Hắc Đầu Thạch Thất mà chúng ta khổ sở tìm kiếm nhất định có cất giấu rất nhiều báu vật quý hiếm, nhưng thực tế không phải vậy, từ trước tới nay tôi chưa bao giờ nghĩ như thế. Truyền thuyết mà Đại Lạt ma kể cho chúng ta cũng chỉ nói kệ tranh ngọc thứ hai cất giấu ở đây, chứ không nói ở đây còn cất giấu báu vật quý hiếm nào khác, thế nên không thể tồn tại cái gọi là khoáng sạch" mà các anh nói ban này!"

Cứ cho là không có báu vật quý hiếm gì đi chăng nữa, vậy thì kệ tranh ngọc mà Đại Lạt ma nói đâu? Ở đây cũng có thấy đâu?" -Hàn Giang hỏi lại.

Cái này thì tôi cũng không biết, nhưng tôi nghĩ, cho dù bọn áo đen đó không vượt mật chúng ta đến đây trước nhưng lời của Đại Lạt ma không phải là hư cấu, vậy thì, kệ tranh ngọc rất có khả năng vẫn còn cất giấu tại đây, chẳng qua là chúng ta vẫn chưa phát hiện ra mà thôi!" -Đường Phong vừa giải thích vừa chậm chậm tiến đến trước một vách đá. Khe nứt trên các vách đá đang nhỏ nước xuống, giọt nước thấm vào cả bề mặt vách đá. Đường Phong dừng lại bên vách đá này rất lâu, anh nhìn chăm chú vào vách đá, mắt bắt đầu dần dần trở nên mờ ảo.

"Tôi sao vậy nhỉ..." – Đường Phong thảm ngạc nhiên trong lòng. Có lẽ là do mệt quá rồi, đã mấy ngày không nghỉ ngơi tử tế, có thể là do nhiệt độ

trong và ngoài động chên lệch quá lớn, bản thân không thể thích ứng ngay được. Đường Phong không ngừng tự khích lệ bản thân phải kiên trì, gắng gượng. Anh ra sức dụi mắt, dần dần hình ảnh trước mắt lại trở nên rõ nét. Rồi đột nhiên anh vô cùng kinh ngạc khi phát hiện ra, vách đá trước mặt mình hình như có văn tự, hơn nữa lại là văn tự Đảng Hạng đã diệt vong tự bao giờ.

8

"Trên vách đá này có văn tự!" -Đường Phong phấn khởi hét lên.

"Văn tự?!" -Hàn Giang cùng mọi người đều đổ dồn ánh mắt lên vách đá.

"Lấy cho tôi chút tuyết đến đây!" -Đường Phong không đầu không đuôi đột nhiên thốt ra một câu.

Hàn Giang không hiểu anh ấy muốn gì, nhưng vẫn ôm một đồng tuyết to từ ngoài cửa hang vào cho Đường Phong. Đường Phong trát đều tuyết lên vách đá, tuyết trắng phau vừa giải thích vừa chậm chậm tiến đến trước một vách đá. Khe nứt trên vách đá đang nhỏ nước xuống, giọt nước thấm vào cả bề mặt vách đá. Đường Phong dừng lại bên vách đá này rất lâu, anh nhìn chăm chú vào vách đá, mắt bắt đầu dần dần trở nên mờ ảo.

"Tôi sao vậy nhỉ..." -Đường Phong thầm ngạc nhiên trong lòng. Có lẽ là do mệt quá rồi, đã mấy ngày không nghỉ ngơi tử tế, có thể là do nhiệt độ trong và ngoài động chên lệch quá lớn, bản thân không thể thích ứng ngay được. Đường Phong không ngừng tự khích lệ bản thân phải kiên trì, phải gắng gượng. Anh ra sức dụi mắt, dần dần, hình ảnh trước mắt lại trở nên rõ nét. Rồi đột nhiên anh vô cùng kinh ngạc khi phát hiện ra, vách đá trước mặt mình hình như có văn tự, hơn nữa lại còn là văn tự Đảng Hạng đã diệt vong tự bao giờ.

Trong bàn tay hàm hập của Đường Phong từng chút từng chút một tan chảy thành những giọt nước long lanh, văn tự trên vách đá được ngâm trong nước dần dần lộ ra chân tướng của chúng.

"Là văn tự Tây Hạ, văn tự Tây Hạ!" -Đường Phong vui mừng khi nhận ra

những vằn tự trên vách đá: "Duy Thiên Thụ Lễ Pháp... bát niên, ...tuế xuân
ngũ nguyệt -những chữ mở đầu này chắc là thời gian khắc tấm bia đá,
"Thiên Thụ Lễ Pháp' hai chữ phía sau đó đã không nhìn rõ được, nhưng
không còn gì để nghi ngờ nữa, chắc đó là hai chữ 'Diên Tạc" bởi vì 'Thiên
Thụ Lễ Pháp Diên Tạc' là niên hiệu mà Nguyên Hạo -hoàng đế khai quốc
Tây Hạ sau này sử dụng để xưng đế, từ này có thể đoán định rằng văn tự
trên vách đá được khắc vào thời Hạo Vương".

"Niên hiệu dài vậy sao ? Hiếm thấy!" – Từ Nhân Vũ nói.

"Đúng vậy, rất nhiều niên hiệu mà Tây Hạ sử dụng đều khá kỳ dị, khác với
các vương triều ở trung nguyên. Chúng ta đọc tiếp xuống phía dưới: Bạch
Cao Đại Hạ quốc thủy văn anh vũ hưng pháp kiện lễ nhân hiệu hoàng đế
khiển tiểu thần quốc tương Một Tạng Ngoa Bàng, dĩ sinh tế tự, cảm chiêu
cáo vu trường sinh thiên. 'Thủy văn anh vũ hưng pháp kiện lễ nhân hiệu
hoàng đế chính là chi Nguyên Hạo. Câu này rõ ràng nói lên rằng vào năm
thứ 8 sau khi Nguyên Hạo đăng ngôi đế vương, đã phái cử Một Tạng Ngoa
Bàng đến đây tế lễ tổ tiên người Đảng Hạng".

"Nếu như tôi nhớ không nhầm thì thời Nguyên Hạo lãnh thổ của Tây Hạ
vốn không kéo dài đến đây. Hơn nữa trong lịch sử, lãnh thổ của Tây Hạ
cũng chưa từng bao giờ mở rộng tới tận đây." -Câu nói của Từ Nhân Vũ
khiến Đường Phong cũng không biết đáp lại thế nào.

Đường Phong thử giải thích: "Đúng vậy! Căn cứ theo ghi chép văn hiến sử
sách mà tôi đã từng đọc, từ sau khi người Khương Đảng Hạng di cư rời
khỏi cố hương, thế lực của người Đảng Hạng chưa từng lan tận tới đây;
cho dù là thời kỳ hùng mạnh nhất của Tây Hạ thì kể từ sau khi người
Khương Đảng Hạng di cư, nơi đây cũng đã là phạm vi thế lực của người
Thổ Phiên. Thời Nguyên Hạo, người Đảng Hạng và quý tộc Thổ Phiên
thống trị ở đây vốn đã không hòa hợp với nhau, đã từng xảy ra chiến tranh.
Trong tình hình đó, Nguyên Hạo làm thế nào để đến được đây tế lễ tổ tiên,
nên việc này thì quả thật rất khó giải thích. Nhưng tôi nghĩ cũng có khả
năng là trong thời kỳ Nguyên Hạo, người Đảng Hạng và người Thổ Phiên
tương đối hòa thuận thì ông mới tới đây để tế lễ".

"Tạm thời không quan tâm đến những điều này nữa, hãy khẩn trương dịch những văn tự này đi đã" -Hàn Giang thúc giục Đường Phong.

Đường Phong ngắt ngữ dịch đoạn văn tự này: "Tổ tông ban đầu kiến tạo, sông trắng động đen, hồng hoang... dã thú thuần phục... và ngộ tổ Thác Bạt, đi về phương Bắc xa xôi, ban đầu có năm châu,... nay tiểu tử Nguyên Hạo, lập văn tự, mở mang lãnh thổ quốc gia, uy chấn sa mạc phương Bắc, người và quân nơi xa tới chinh phục, hoàng đế nhà Hán, được coi là hoàng thiên tử, tiểu tử lên ngôi, tự mệnh là thanh thiên tử... tổ tông thạch thất, chôn vùi không tìm kiếm được... thu phục Phiên La Chi đánh bại Giác Ti La, dừng sĩ Đãng Hạng ta, cho ngựa uống nước trên thung lũng tuyết... dắt đàn bò dê tế lễ tại thạch thất, lấy hào thần thánh oanh liệt của tổ tiên để lại, ... vương nghiệp hưng thịnh, bắt đầu từ hoàng đế tổ tiên... tổ tiên phù hộ, ngai vàng đất nước vĩnh hằng hưng thịnh, con đàn cháu đống, phúc lộc song hành. Thượng đãi! Giao phó cho tiểu tử Bạch Cao Đại Hạ quốc Ngột Tốt Ngôi Danh Nguyên Hạo thừa lệnh thuật lại chi tiết. Hai câu cuối cùng không chỉ được khắc bằng văn tự Tây Hạ, mà còn khắc lại thêm một lần bằng chữ Hán".

"Hết rồi?" -Hàn Giang hỏi. "Văn tự trên vách đá đọc xong rồi!"

"Sao lại ngắt quãng vậy?"

"Bởi vì những văn tự này năm đó khắc trên đá khá nông, bao nhiêu năm qua đi rồi, nước chảy đá mòn, có một số văn tự không thể nhận biết được nữa, có một số văn tự thực sự tôi cũng không biết, phải mời giáo sư La. Nếu như bây giờ chúng ta có thể tách cả mặt đá này ra, đem về cùng nghiên cứu với giáo sư La thì khả năng vẫn có thể nhận ra một số văn tự, nhưng hiện nay rõ ràng chúng ta không có điều kiện để làm như vậy -Đường Phong ngửa tay ra nói.

"Những văn tự rối rắm này rút cuộc nói gì vậy?" -Hàn Giang đầu óc mụ mị hỏi.

"Chủ yếu tường thuật lại chuyển di cư, sự gian khổ khi xây dựng sự nghiệp của người Đãng Hạng và cả sự lớn mạnh hưng thịnh của Tây Hạ thời kỳ

Nguyên Hạo. Thực ra, tất cả những điều này đều nghe nhầm rồi, các triều đại hoàng đế trong lịch sử khi tế lễ tưởng niệm tổ tiên đều nói lại một loạt những gì khó khăn khi khởi nghiệp năm nào. Còn nữa, giống như chúng ta đã biết, trong những lời tế lễ này rõ ràng có nhắc tới Hắc Đầu Thạch Thất, đồng thời cũng nói rằng đây chính là Hắc Đầu Thạch Thất." -Đường Phong giải thích.

"Kệ tranh ngọc thì sao? Sao không nhắc tới kệ tranh ngọc?" -Hàn Giang sốt ruột hỏi. Truyen8.mobi

"Không nhắc tới, vì nó chỉ là một bài tế lễ mà thôi" -Đường Phong chán nản nói, lập tức lại bổ sung thêm: "Nhưng bài tế lễ này đã tiết lộ một tin tức quan trọng, điều này chưa từng được ghi chép trong sử sách của chúng ta, trong bài tế lễ nhắc đến 'tổ tông thạch thất, chôn vùi không tìm kiếm được... thu phục Phiên La Chi, đánh bại Giác Ti La, dũng sĩ Đảng Hạng ta, cho ngựa uống nước trên thung lũng tuyết... dắt đàn bò dê tế lễ thạch thất, lấy hào quang thần thánh của tổ tiên để lại. điều đó cho thấy trong thời kỳ cuối mà Nguyên Hạo thống trị, đại quân Đảng Hạng đã từng đánh tới tận đây, Phiên La Chi và Giác Ti La đều là đại tù trưởng của bộ lạc Thổ Phiên Thanh Hải, từ lâu đã không hòa thuận Đảng Hạng. Chính ông nội của Nguyên Hạo là Thác Bạt Kế Thiên đã bị Phiên La Chi dùng cung tên bắn chết, bởi vậy người Đảng Hạng với Phiên La chi và Giác Ti La có thù sâu như biển lớn. Căn cứ vào ghi chép của bài tế văn này, đại quân Đảng Hạng đã giết Phiên La chi rồi lại đại bại Giác Ti La, hóa ra còn truy sát tới tận đây. Tại đây, Một Tạng Ngoa Bàng đã đại diện cho Nguyên Hạo và toàn thể người Đảng Hạng tế lễ tổ tiên, đồng thời cầu khẩn tổ tiên phù hộ. Như vậy cũng có thể giải thích cho nghi vấn ban nãy của tiến sỹ Từ, người Đảng Hạng đến đây để tế lễ tổ tiên không phải là trong thời gian có quan hệ tốt với Thổ Phiên, mà là do trên đường truy sát chạy đến đây. Người Đảng Hạng không hổ danh là một dân tộc dũng mãnh thiện chiến. Phát hiện này có thể là phát hiện làm thay đổi lịch sử đấy. Đường Phong phấn khởi giải thích một loạt., Hàn Giang nghiêm giọng hỏi: "Tôi không quan tâm phát hiện lịch sử gì cả, tôi hỏi là kệ tranh ngọc! Cậu đã nói đây chính là Hắc Đầu Thạch Thất rồi, vậy thì kệ tranh ngọc đâu?"

Đúng vậy! Kệ tranh ngọc đâu? Tìm thấy Hắc Đầu Thạch Thất rồi, văn tế trên vách đá cũng đã hóa giải rồi, nhưng kệ tranh ngọc thứ hai mà mọi người khổ sở tìm kiếm lại bật vô âm tín.

Chương 24 : Mất mạng trên thung lũng tuyết

1

_Bốn người đứng trước vách núi, người này nhìn người kia, không biết phải làm thế nào. Bên ngoài trời đã tối đen như mực, đã vậy còn tuyết rơi trắng trời. "Xem ra, đêm nay chúng ta đành phải mạo hiểm qua đêm ở đây rồi!" -Từ Nhân Vũ nói xong liền cởi ba lô xuống, bắt đầu chuẩn bị túi ngủ.

Đường Phong vẫn không cam tâm, anh lại đọc lại lần nữa từ đầu đến cuối bài tế lễ này. Khi đọc đến câu cuối cùng, anh bắt đầu nghi ngờ: "Giao phó cho tiểu tử Bạch Cao Đại Hạ quốc Ngột Tốt Ngôi Danh Nguyên Hạo thừa lệnh thuật lại chi tiết" -câu này khắc một lần bằng văn tự Tây Hạ, sao lại phải khắc thêm một lần bằng chữ Hán? Còn những văn tự khác đâu có khắc lại bằng chữ Hán. Đường Phong ngẫm nghĩ, bất giác đưa tay ra nhẹ nhàng vuốt lên những chữ Hán đó, anh cảm thấy dòng chữ này khắc sâu hơn những văn tự Tây Hạ. Tại sao lại như vậy? Lễ nào những văn tự này không được khắc cùng một lúc? Khi tay anh lần nữa chạm tới chữ "Hạo" trong "Nguyên Hạo", anh bỗng có một cảm giác thật khác lạ, hai chữ này đặc biệt lạnh giá, lạnh thấu tận xương tủy. Mắt Đường Phong bỗng lóe sáng, lễ nào chính là...

"Đội trưởng, anh đến xem! " -Đường Phong lớn tiếng gọi Hàn Giang.

"Sao thế, cậu lại phát hiện ra cái gì thế?" -Hàn Giang quan tâm hỏi.

anh nhìn chữ ‘Hạo’ này, anh có thấy gì không?" -Đường Phong gợi ý cho Hàn Giang.

Hàn Giang vô cùng sốt ruột, nên không tĩnh tâm nhìn kĩ, anh ngẫm nghĩa một lúc chữ "Hạo" trên vách đá rồi hấp tấp thúc giục Đường Phong: "Cậu đừng có đánh đố tôi nữa, có gì thì nói nhanh đi!".

Đường Phong lại chậm rãi nói ra suy nghĩ của mình rồi anh đột nhiên hỏi Hàn Giang: "Chuỗi tràng hạt xương người của Đại Lạt ma đâu? Đưa tôi thử xem".

"Cậu hỏi cái đó làm gì?" -Hàn Giang không hiểu, nhưng vẫn lời chuỗi

tràng hạt từ trong người ra, đưa cho Đường Phong.

Đường Phong đón lấy chuỗi tràng hạt xương người, tỉ mỉ xem xét bề mặt từng hạt trên chuỗi dây, rồi lại nhìn đồng tiền Tây Hạ. Sau khi xem xong, trên mặt anh nở ra nụ cười tự tin không dễ đoán biết. Anh chỉ vào dòng chữ cuối cùng trên văn tế, giải thích với Hàn Giang: "Anh nhìn dòng chữ này, cả bài tế văn đều dùng văn tự Tây Hạ khắc thành, tại sao mỗi câu cuối lại dùng chữ Hán? Anh nhìn tiếp, hàng chữ Hán này rõ ràng khắc sâu hơn văn tự Đảng Hạng, đây nói lên điều gì?"

"Điều gì, nói nhanh!"

"Nói lên rằng dòng chữ Hán này không đồng thời được khắc cùng với văn tế, hơn nữa còn cho thấy dòng chữ Hán này được khắc sau văn tế, có niên đại sớm hơn văn tế. Anh nghĩ xem, cho đến hiện giờ chúng ta đã không ngừng chứng minh cho truyền thuyết mà Đại Lạt ma kể, vậy thì, dòng chữ Hán này có khả năng là do ai khắc lên đây nhất?"

Hàn Giang chau mày, đột nhiên, anh khẽ kinh ngạc thốt lên: "Ý cậu là... dòng chữ Hán này là do những di dân Đảng Hạng di cư trở về tây bắc Tứ Xuyên khắc lên sau khi Tây Hạ bị diệt vong?"

Khả năng này là lớn nhất! Giả dụ do những di dân Đảng Hạng đó khắc lên, vậy thì, tại sao trong lúc tháo chạy thoát thân họ lại khắc lên dòng chữ xem ra không có ý nghĩa gì cả này?" -Đường Phong gợi ý cho Hàn Giang.

"Đương nhiên họ không thể khắc lên những chữ không có ý nghĩa gì, dòng chữ này nhất định có dụng ý của họ. Vấn đề là... dụng ý của họ đây?"

"Dụng ý là gì? Trong truyền thuyết đó chỉ nhắc tới họ đã làm một việc ý nghĩa ở đây".

"Ý cậu nói là kệ tranh ngọc, ý cậu là dòng chữ Hán này có liên quan tới kệ tranh ngọc?" -Hàn Giang vô cùng kinh ngạc.

"Không sai, tôi nghĩ như vậy đó, anh xem tiếp chỗ này đi!" -Nói xong, Đường Phong chỉ chữ "Hạo" trên vách đá, Hàn Giang: "Anh không thấy chữ "Hạo" này có chút gì đó kỳ lạ sao?"

Hàn Giang lại nhìn chăm chú hồi lâu vào chữ "Hạo" Đường Phong đứng bên cạnh gợi ý: "Anh nhìn bộ 'viết' phía bên trên chữ Hạo".

Nhờ có Đường Phong nhắc nhở, Hàn Giang mới đột nhiên phát hiện ra, bộ "viết" phía bên trên chữ "Hạo" trên vách đá được khắc thành một hình tròn kỳ lạ, ở giữa lại là một hình vuông nhô lên, nếu không nhìn kỹ thì sẽ tưởng rằng đây là một bộ "viết" khắc không được chuẩn xác lắm nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện ra bí mật trong đó. Hàn Giang giật mình hỏi Đường Phong: "Ý của cậu là, bộ viết này khắc giống... giống hệt một đồng tiền?"

"Ừm! Từ đó tôi có thể suy đoán, nhóm di dân người Đảng Hạng vì tháo chạy đại quân Mông Cổ truy sát nên đã vượt qua hàng ngàn dặm tới đây, bị tuyết sơn chặn đứng nên đành phải vượt qua đó. Rất có khả năng họ đã đi đường dải băng số 1 tương đối bằng phẳng. Khi vượt qua tuyết sơn, họ đột nhiên bị bão tuyết tấn công, trong lúc những người trong gia tộc sắp bị chết cồng, rất tình cờ, họ đã phát hiện ra Hắc Đầu Thạch Thất. Hắc Đầu Thạch Thất giúp họ tránh được bão tuyết, và người thanh niên áo trắng chắc là đã cất kệ tranh ngọc đoạt lại được từ trong tay người Mông Cổ tại Hắc Đầu Thạch Thất. Vậy là, họ..."

Đường Phong vẫn chưa nói xong, Hàn Giang liền vội vàng ngắt ngang lời anh, nói: "Vậy là họ đã cất giấu kệ tranh ngọc trong Hắc Đầu Thạch Thất. Hiện giờ, chúng ta đã biết được rằng kệ tranh ngọc thứ hai cất giấu trong Hắc Đầu Thạch Thất. Dòng chữ Hán cuối cùng trong tế văn trên vách đá là do những di dân Đảng Hạng khắc lên, rồi bộ Viết phía trên chữ "Hạo" khắc thành hình đồng tiền, cộng thêm cả đồng tiền Tây Hạ trên chuỗi tràng hạt xương người mà tổ tiên truyền lại cho Đại Lạt ma, tất cả những điều này nói lên rằng: chúng ta đã tìm thấy chìa khóa để mở kho báu này!"

2

Đường Phong không nói gì nữa, anh liếc nhìn Hàn Giang một cái, sau đó tháo đồng tiền trên chuỗi tràng hạt xuống, nhét đồng tiền vào vị trí bộ "viết" phía trên chữ "Hạo", quả nhiên vừa khít, không lệch đi đâu phân nào, tất cả mọi thứ đều giống như Đường Phong dự đoán. Đường Phong

nhìn vách đá trước mặt, nhưng không thấy có gì biến đổi, tim anh bất giác bắt đầu đập dồn dập. Anh cảm giác tay phải của mình lúc này đã hoàn toàn không còn thuộc về mình nữa rồi, anh run rẩy đưa tay phải ra, khẽ chuyển động đồng tiền theo chiều kim đồng hồ. Đồng tiền di chuyển rồi, bộ "viết" thần kỳ đó cũng di chuyển theo, nhưng vách đá trước mặt Đường Phong vẫn không có bất cứ chuyển biến gì.

tiền quay tròn đúng một vòng rồi dừng lại Đường Phong cảm thấy tim mình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Anh lại nhắc đồng tiền lên, lại quay thêm một vòng, vách đá vẫn không biến đổi gì; lại thêm một vòng, Đường Phong thực sự đã không thể khống chế được tay phải của mình nữa. Sau ba vòng, anh vẫn muốn xoay đồng tiền, nhưng đồng tiền lại không sao quay vòng được nữa, vách đá trước mặt vẫn giữ nguyên trạng thái ban đầu, thế này là thế nào?

"Quay ngược lại xem" -Hàn Giang bỗng nhiên đề nghị.

Vậy là, Đường Phong quay ngược lại chiều kim đồng hồ. Lần này, chẳng mấy chốc Đường Phong đã nghe thấy chuỗi âm thanh cạch cạch vang lên, điều thần kỳ đã xuất hiện, vách đá trước mặt Đường Phong và Hàn Giang bỗng từ từ chuyển động, theo bụi và khói bay lên, một gian mật thất đã hiện lên trước mắt mọi người.

Bức tường rút cuộc đã ngừng chuyển động. Từ Nhân Vũ đang chuẩn bị đi ngủ bỗng ngạc nhiên tới nỗi nhảy cả ra ngoài túi ngủ. Makarov cũng kinh ngạc bước tới, bốn người lách qua hai bên vách đá tiến vào gian mật thất. Đây là một gian mật thất không lớn lắm, do bịt kín nhiều năm nên không khí ở đây nồng nặc mùi ẩm ướt và phân hủy.

Đường Phong lấy tay bịt mũi, Hàn Giang thì lại không buồn bận tâm, anh vội vàng thắp nến lên, để ánh nến soi sáng cả gian mật thất. Trong ánh nến, Đường Phong từ từ thả tay xuống, tuy không khí ẩm mốc ở đây vẫn xộc vào mũi anh, nhưng cảnh tượng mà anh nhìn thấy trước mặt cũng đủ để anh quên đi điều đó.

Ở chính giữa gian mật thất, một lần nữa xuất hiện bốn pho tượng đá hình

thù quái dị, giống hệt hai pho tượng ngoài cửa mật thất, phanh áo lộ ngực, mặt mũi hung tợn, hai tay giơ lên cao. Bốn pho tượng cùng đỡ một tảng đá to dày cộm, trên mặt tảng đá có đặt một hàng lư hương và chân nến được tạc sống động như thật. Hàn Giang nghi ngờ hỏi: "Cái này dùng để làm gì vậy?"

"Giống như một bàn thờ dùng để tế lễ, chỉ có điều nó không phải được làm bằng gỗ, mà được ghép thành từ tảng đá và bốn pho tượng đá, có lẽ nên gọi nó là đá thần!" -Đường Phong đoán.

"Dùng để tế lễ ? Nhưng có nhìn thấy bài vị tổ tông hoặc là thứ gì đó giống như tượng Phật đâu?" -Tur Nhân Vũ nói chen vào.

"Trước đây dân du mục vốn không sùng bái tôn giáo cụ thể nào cả, cũng không giống dân tộc Hán cúng bái bài vị tổ tông. Thần mà họ tế lễ chính là sông suối, núi đồi, cây cỏ ở đây vì họ tin rằng vạn vật cũng có linh hồn!" -Đường Phong giải thích.

"Đường Phong, sợ rằng cũng không giống như anh nói đâu, mọi người xem, trên vách đá sau án thần! – Makarov đột nhiên chỉ lên vách đá sau án thần nói.

Mọi người cùng nhìn về phía đó, trên mặt vách đá phía sau án thần, thấp thoáng hiện lên một hình vẽ. Đường Phong lấy đèn pin soi một hồi, lúc này mới thấy rõ diện mạo của hình vẽ này: một con sói đực hung ác và một con sói cái đang mang thai, đôi mắt sói đực cảnh giác nhìn chăm chú về phía trước, còn trong lòng sói cái lại là một đứa trẻ sơ sinh đang bú sữa của nó.

"Người Đảng Hạng quả thật mới sùng bái sói làm sao! – Từ Nhân Vũ cảm thán nói.

Makarov quay người lại hỏi Đường Phong: "Đường Phong, bức tranh này có phải ghi chép lại câu chuyện ‘Nguyên Hạo ung sói không ăn thịt’ mà cậu đã kể cho chúng tôi không?"

"Tôi nghĩ là như vậy! Xem ra người Đảng Hạng vô cùng tin tưởng vào truyền thuyết chính sói cái đã cứu Nguyên Hạo nên đã khắc bức tranh như

thê này ở đây!" -Đường Phong thật sự sửng sốt khi đứng trước bức tranh này.

"Đứa trẻ sơ sinh trong lòng sói cái chính là Nguyên Hạo ?" -Hàn Giang hỏi lại.

"Ừ! Ngoài Nguyên Hạo ra còn có thể là ai được nữa?" -Nói xong, Đường Phong đưa tay ra, khẽ chạm vào đứa trẻ sơ sinh trong lòng sói cái -một cảm giác khác lạ tức tốc lan tỏa khắp cơ thể anh.

"Được rồi, đừng nhìn bức tranh đó nữa! Hy tìm xem ở đây vẫn còn gì?" - Hàn Giang tới trước án thần tỉ mỉ quan sát, tuy gian mật thất này được bị kín mít, nhưng trên án thần vẫn phủ từng lớp bụi dày. Hàn Giang phát hiện, trên án thần có một chỗ hơi nhô lên, tim anh giật thót một cái, trong đầu lập tức nghĩ ngay tới kệ tranh ngọc mà họ khổ sở tìm kiếm: đây có phải là, chính là...

Hàn Giang ngẫm nghĩ, Đường Phong cũng đến trước án thần, anh cũng đã chú ý tới chỗ hơi nhô lên trên án thần. Anh và Hàn Giang nhìn nhau, Hàn Giang gật gật đầu, Đường Phong đưa tay ra, khẽ vuốt lớp bụi phủ kín bên trên đi. Lớp bụi 800 năm từ từ được gạt đi, lại thêm một báu vật tuyệt thế được nhìn thấy ánh mặt trời.

Đường Phong đưa đôi tay run rẩy từ từ nâng kệ tranh ngọc trên án thần lên. Trải qua hàng ngàn năm, kệ tranh ngọc này đã loang lổ không còn rõ nét, nhưng điều đó không thể che lấp huyết thống cao quý của nó vì nó vốn sinh ra đã đẹp đẽ, xuất thân đã danh giá. Nó là tinh khí linh thiêng do vỏ trái đất hàng vạn năm vận động hình thành nên, rồi trải qua bao năm tháng phơi nắng phơi trăng trên núi Côn Luân; để trong một lần tình cờ, nó đã bị con người phát hiện ra, đem dâng tặng cho gia tộc đế vương. Sau này, nó được khắc trang trí lên những văn tự tinh xảo đẹp đẽ, bắt đầu kế thừa lưu giữ những bí mật về sự hưng thịnh của một vương triều. Kể từ đó, nó đã chứng kiến vô số những trận huyết chiến và thảm sát, chứng kiến từng cảnh tượng bi hoan li hợp và hưng phế của một quốc gia, để cuối cùng, nó bị buộc phải tới đây, đến gian mật thất, bị đóng kín trong bóng tối thăm thẳm này.

Tám trăm năm đã trôi qua, chưa từng có ai bước vào gian mật thất, trên bề mặt nó bị bụi phủ kín, dày đặc. Và tám trăm năm sau, một thanh niên lại tìm thấy và cầm nó lên, nó lại lần nữa toát lên hương sắc diễm lệ, nhưng tiếp sau đó, số phận đang đợi nó sẽ là gì đây?

3

Hàn Giang nhìn ngắm kệ tranh ngọc này hồi lâu, đột nhiên cất tiếng hỏi: "Sao trên bề mặt không nhìn thấy gì vậy?"

"Bởi vì niên đại quá lâu rồi! Anh có còn nhớ kệ tranh ngọc của chúng ta không? Sau khi Kozlov phát hiện ra kệ tranh ngọc đó, chắc chắn đã xử lý qua bằng một số kỹ thuật, nhưng khi chúng ta mới nhìn thấy nó, văn tự trên bề mặt cũng không rõ lắm, sau phải nhờ giáo sư La dùng một loại thuốc đặc chế mới khiến những văn tự Tây Hạ hiện lên. Kệ tranh ngọc này cũng cần được chúng ta đem về, mời giáo sư La xử lý sạch sẽ thì mới nhìn thấy được bộ dạng thật sự của nó." -Đường Phong giải thích.

"Tấm này không thể là giả đâu nhỉ? Đường Phong, cậu phải xem cho kỹ đấy, qua bao trăm ngàn khổ cực chúng ta không thể đem một thứ đồ giả về được đâu!" – Từ Nhân Vũ đứng bên cạnh nhắc nhở.

Đường Phong vừa nghe thấy vậy, vội vàng lấy kệ tranh ngọc từ trong ba lô ra, so sánh hai kệ tranh ngọc với nhau, độ dài rộng, không sai một li, ghép hai tấm lại với nhau cũng vừa khít.

"Chắc là không sai được đâu! Đây là kệ thứ hai trong bốn kệ tranh ngọc, các anh nhìn tiếp chỗ này!" -Nói xong Đường Phong lật mặt bên cạnh của kệ tranh ngọc thứ hai ra, dùng ngón tay cái ra sức lau lên vị trí chính giữa mặt bên kệ tranh ngọc, dần dần, một chữ nhỏ ánh vàng lấp lánh hiện lên trước mặt mọi người. Đường Phong chỉ vào chữ nhỏ này giải thích: "Mọi người xem, đây là một chữ Hán, là chữ ‘Cao’. Giáo sư La đã từng nói: bên cạnh mỗi kệ tranh ngọc có khả năng đều khắc một chữ Hán, kệ tranh ngọc đầu tiên khắc chữ ‘Bạch’ bởi vậy giáo sư La đã đặt tên hiệu cho kệ tranh ngọc thứ nhất là "Bạch". Giáo sư La cũng từng càn cứ vào chữ ‘Bạch’ này suy đoán và nói rằng: trên những kệ tranh ngọc khác lần lượt khắc mấy chữ

‘Cao’, ‘Đại’ ‘Hạ’ cũng có nghĩa là, cạnh bên của bốn kê tranh ngọc đã khắc quốc hiệu chính thức của vương triều Tây Hạ "Bạch Cao Đại Hạ". Khi Nguyên Hạo chế tác ra các kê tranh ngọc, ông đã khắc lên mặt bên của mi kê tranh ngọc những chữ này là để biểu thị thứ tự trước sau của chúng. Trên kê tranh ngọc mà chúng ta mới phát hiện ra này có khắc chữ "Cao", điều này hoàn toàn ứng với suy đoán của giáo sư La và cũng chứng minh đây chính là kê tranh ngọc thứ hai. Chúng ta có thể chính thức đổi tên cho kê tranh ngọc này là kê tranh ngọc nổi gân cổ chạm châu báu tên gọi là "Cao".

Hàn Giang phấn khởi nói: "Chắc là không còn vấn đề gì nữa đâu, cậu nhanh chóng thu dọn đi, chúng ta chuẩn bị đi, không nên ở lại đây lâu!"

Đường Phong gật gật đầu, định cất cả hai kê tranh ngọc vào hộp gỗ tử đàn, nhưng anh cảm thấy đôi tay mình vẫn đang không ngừng run rẩy. Đúng lúc này, pằng! -Một tiếng súng nổ. Một viên đạn bay tới, gần như sượt qua lòng bàn tay Đường Phong, bắn lên vách đá cứng đánh làm nó tóe lửa.

Tay bung kê tranh ngọc của Đường Phong chao đảo mạnh một cái, suýt chút nữa anh xảy tay để rơi kê tranh ngọc xuống án thần. Bốn người quay ngoắt đầu lại, cùng lúc nhìn về phía cửa mật thất, tình huống mà Hàn Giang lo lắng nhất đã xuất hiện rồi; vài tên áo đen tay cầm súng tiểu liên M4A1, đạn đã lên nòng sẵn, xuất hiện ở cửa mật thất.

4

_Nhìn thấy bọn áo đen, Hàn Giang và Makarov theo phản xạ tức tốc móc súng ra, Từ Nhân Vũ cũng móc súng ra dù chậm hơn một chút. Bọn áo đen lại không tiếp tục nổ súng nữa, Hàn Giang cũng không lập tức bắn trả. Hai nhóm người cứ như vậy giương súng về phía nhau, chờ đợi.

Hai tên thủ lĩnh áo đen hạ súng xuống, lột mũ trùm đầu ra. Đường Phong, Hàn Giang, Từ Nhân Vũ và Makarov lúc này mới nhìn rõ, hai tên thủ lĩnh áo đen này gồm một nam một nữ. Người phụ nữ tóc vàng, là một cô gái xinh đẹp, còn người đàn ông hóa ra là... Stephen!

Stephen lắc lắc đầu, châm chọc Đường Phong: "Đừng căng thẳng, Đường

Phong, anh nhất định đừng có làm rơi bảo bối trong tay đấy!".

Đường Phong ngạc nhiên đến nỗi không thốt nên lời, mãi một lúc sau mới run rẩy hỏi: "Stephen... sao lại là anh?"

"Stephen, cậu... cậu chưa chết? – Từ Nhân Vũ cũng kinh ngạc thất sắc.

"Sao lại không thể là tôi ? Tất nhiên là tôi chưa chết!" -Stephen lạnh lùng cười.

"Tôi nên nghĩ ra cậu từ lâu rồi mới phải!" -Hàn Giang hần học nói.

Stephen bỗng bật ra tràng cười điên dại rợn người. Cười xong, Stephen nói: "Hàn Giang, anh không cần phải ân hận đâu, anh có nghĩ đến hay không, tôi có chết hay không, thực ra đó không quan trọng. Mà cho dù tôi thật sự có chết đi chẳng nữa thì cũng sẽ có người đến truy sát anh".

"Cậu nói có ý gì? Máy bay rơi có liên quan gì đến cậu không? Còn nữa, trong Khương Trại lẽ nào cậu không rơi xuống cái hố đó? -Từ Nhân Vũ cảm thấy mình bị lừa gạt khủng khiếp, đã chất vấn Stephen bằng một loạt câu hỏi.

Stephen cười nhạt: "Tiên sỹ Từ, anh đừng quá kích động, tôi có thể giải thích cho anh tất cả. Thực ra, việc gặp các anh trên máy bay đều là do số phận an bài. Mục đích hành động lần này của tôi là đi tìm kiếm kế tranh ngọc trong Hắc Đầu Thạch Thất, nhưng sự an bài của số phận đã để tôi gặp các anh: Đường Phong, Hàn Giang, Yelena, Makarov và cả anh nữa, tiến sỹ Từ của tôi. Bây giờ nghĩ lại, bởi vì chúng ta cùng có chung một mục đích cho nên mới gặp nhau. Đường Phong và Hàn Giang dù chúng ta quen biết nhau lâu rồi, Makarov và Yelena tôi cũng nghe danh từ lâu, chỉ có anh, vô tình vô cớ bị cuốn vào đây, coi như anh đen đui đi! Vụ tai nạn máy bay đột nhiên xảy ra đó đã làm rối tung mọi kế hoạch của tôi, hại tôi đến nỗi mất cả liên lạc với người của mình, nên tôi đành phải đi theo các anh. Cái hôm mà máy bay phải hạ cánh khẩn cấp đó, tôi đã nghĩ, các anh đã cùng nhau xuất hiện như vậy rồi thì thà đánh một mẻ cho xong, đoạn tuyệt hậu họa! Nhưng một mình tôi lực lượng đơn mỏng, vậy là tôi nghĩ tới

Khương Trại. Thật không ngờ, Đường Phong, Hàn Giang -các anh hóa ra lại tới tòa Khương Trại đó thật. Tòa Khương Trại đó trước đây đã bị chúng tôi khống chế, trong đó tôi thuộc như lòng bàn tay, nhưng sau khi tôi tới Khương Trại thì phát hiện ra người của chúng tôi không có ở đây. Hết cách, tôi đành phải một mình hành động, biến mất trước đã, ẩn nấp đã, sau đó mới dùng con mèo dụ các anh vào địa đạo xương người".

"Mèo?" -Đường Phong lại nhớ ra con mèo đen kỳ quái đó.

"Đó không phải là con mèo bình thường đâu, mà là một con mèo rô bốt của khoa học kỹ thuật, một con mắt của nó là máy quay camera hồng ngoại. Tôi chỉ cần vài cục pin là có thể điều khiển con mèo, dụ các anh tiến vào địa đạo xương người âm u khủng khiếp đó."

"Thảo nào khi lần đầu tiên tôi nhìn thấy con mèo đó đã cảm thấy mắt của nó có gì đó đặc biệt!" -Hàn Giang hồi tưởng lại cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy con mèo.

"Khà khà, Hàn Giang, giờ anh mới nghĩ ra thì đã quá muộn rồi; lúc đó, các anh đã ngoan ngoãn đi vào địa đạo xương người!" -Stephen lại bật ra tràng cười ớn lạnh.

"Sau đó anh đã đẩy tảng đá không lồ từ trên vọng gác xuống, cũng có khả năng là dùng thuốc nổ hồng bịt kín, để chúng tôi chết kẹt trong địa đạo xương người đó?" -Hàn Giang tức tở

"Tôi có cách còn thông minh hơn: dẫn sét, nhưng đáng tiếc, đợi sét đánh lên vọng gác đó thì đã hơi muộn, để các anh may mắn thoát qua được ải đây, tôi lại đành phải nhẫn nhịn thêm một đêm. Sáng hôm sau, khi trời vẫn chưa sáng, người của tôi quay lại Khương Trại, sự việc sau đó các anh cũng đã biết rồi đấy nên không cần phải hỏi tôi nữa" -Stephen nói.

"Tại sao các anh lại giết hại chu Nam Nam?" -Đường Phong hỏi.

"Bởi vì cô ta dám không nghe lời ! Sau khi Khương Trại bị hủy diệt, tôi tách khỏi các anh để chỉ huy quân của tôi. Lúc này, tôi cần một người len vào trong hội các anh, vậy là tôi nghĩ tới Chu Nam Nam, đáng tiếc là cô ta

không nghe lời, bởi vậy tôi gọi cô ta đến đài thiên táng... khà khà!" – Stephen cười nhạt.

"Còn một vấn đề quan trọng nữa, các người rút cuộc là ai?" -Đường Phong nghiêm giọng chất vấn Stephen.

Stephen lạnh lùng cười, đáp: "Trên đài thiên táng của Lang Mộc Tự hình như tôi đã nói qua với các anh rồi, chúng tôi đến đây vì kệ tranh ngọc, chúng tôi là những người hứng thú với kệ tranh ngọc".

"Đương nhiên tôi biết các người đến đây là vì kệ tranh ngọc. Tôi hỏi là hỏi thân phận và lai lịch của các người!" -Đường Phong tức giận.

"Cái này à!... Thực ra cũng không có gì đáng để che giấu cả, nhưng, hiện giờ vẫn chưa đến lúc nói cho các anh biết; khi nào đến lúc các anh tự nhiên khắc biết. Nếu như các anh đồng ý hợp tác, phối hợp với chúng tôi, không biết chừng chúng ta còn trở thành bạn cũng nên!" -Stephen nói rất tự tin.

Đường Phong vẫn muốn nói gì đó, nhưng lại bị Hàn Giang kéo lại. Hàn Giang hỏi Stephen: "Nói như vậy, Lương Vân Kiệt cũng bị các người giết phải không? Tất cả mọi việc đều do các người làm?"

"Không sai! Đều là chúng tôi. Nhưng thành tích chiến thắng của chúng tôi không hề tốt, thậm chí có thể nói vô cùng tồi tệ! Năng lực của các anh, và cả vận may nữa, đều khiến chúng tôi kinh ngạc. Thế nên, kể từ sau vụ Khương Trại, tôi không thể không cẩn thận đối phó các anh, mà hình như vận may vẫn đi theo các anh. Nhưng tôi vẫn luôn là người không tin tà ma, vận may như vậy không thể theo anh mãi được, hôm nay, vận may của các anh hết rồi!" -Nói xong, Stephen

hắn bước lên trước một bước, rồi lại cầm súng của hắn lên, nhắm thẳng vào Đường Phong. Lúc này Đường Phong chỉ cách nòng súng của Stephen hai mét, trước mặt anh là một khẩu súng ngắn SW99 do Mỹ chế tạo. Đường Phong thầm suy tính, nếu như mà đánh nhau, bản thân sẽ có vài phần chiến thắng, nhưng bất luận tính toán thế nào, anh cũng đều cảm thấy, phần thắng của mình ở đây quả thực không lớn!

_Stephen giơ súng lên, nói với Đường Phong: "Đường Phong, đừng làm trò, đặt kệ tranh ngọc trên tay anh xuống! Từ từ đặt xuống! Nếu không thì các người đừng ai mong ra được khỏi đây. Nơi đây sẽ trở thành một phần của các người đấy! Các người xem ở đây tốt thế này, nếu thành mộ thất. Chỗ này trong thời Trung Quốc cổ đại, chỉ có đế vương mới có thể hưởng thụ sự đãi ngộ ở đây đấy! Các người yên tâm, nếu như các người ngủ dài ở đây, tôi nhất định sẽ giúp các người bịt kín cửa chính lại, như vậy sẽ không có ai đến quấy rầy các người nữa. Các người ngủ dài ở nơi thẳm sâu tuyệt sơn này, lãng mạn thật đấy, bất ngờ thật đấy... ha... ha... ha..."

Đường Phong ngắt quãng tràng cười điên dại của Stephen, tức tối: "Đủ rồi! Anh đắc ý hơi sớm đấy. Các anh có tám người, chúng tôi có bốn người, các anh có súng, chúng tôi cũng có súng, chúng tôi yếu thế hơn, nhưng nếu như thật sự đánh nhau, ai chết dưới tay ai cũng khó mà biết trước!"

Ai ngờ, Đường Phong nói xong, Stephen lại cười điên dại, tiếng cười chấn động tới nỗi làm đỉnh thạch thất rơi xuống cả chút bụi. Cười xong, Stephen mới nói: "Đường Phong, anh nói những câu này mà trong lòng không chột dạ sao? Anh đừng có ngây thơ quá, chỉ dựa vào mấy người mà muốn đem kệ tranh ngọc ra khỏi đây ư? Đúng là đồ ngu nói nhảm, trừ phi điều thần kỳ xuất hiện! Ban nãy tôi nói rồi đấy, chỉ cần các anh hợp tác, tôi vốn không hề muốn sát hại các anh. Nếu như tôi muốn lấy mạng quèn của các anh thì ban nãy có thể kết liễu các anh rồi, nhưng tôi không làm vậy, bởi vì tôi tin rằng nhất định các anh sẽ phối hợp cùng chúng tôi.

"Anh tự tin vậy sao? Anh cho rằng chúng tôi sẽ khuất phục các người sao?" -Hàn Giang nghe xong những gì Stephen nói, cười nhạt.

Trên mặt Stephen nở ra nụ cười nham hiểm: "Hàn Giang, tôi tin anh không phải là một người dễ bị khuất phục, nhưng tôi tin rằng tôi sẽ có cách để anh phải khuất phục".

Hàn Giang không hiểu hàm ý của Stephen, đúng lúc đang ngạc nhiên thì

Stephen nói với cô gái tóc vàng bên cạnh: "Cho các bạn của chúng ta nghe giọng nói mà họ quen thuộc".

Cô gái tóc vàng lấy ra một máy bộ đàm, dấn dò đầu bên kia dăm câu bằng tiếng Anh. Chẳng bao lâu sau, đầu bộ đàm bên kia loáng thoáng vang lên một giọng phụ nữ: "Bỏ tao ra!... Lũ khốn chúng mày..."

Cô gái tóc vàng chẳng mấy chốc đã tắt bộ đàm, nhưng chỉ một câu này, Hàn Giang, Đường Phong và Makarov đều nhận ra giọng của Yelena! Makarov kêu lên thất thanh: "Yelena..

Quả nhiên là Yelena đã rơi vào tay bọn chúng, các người làm gì cô ấy vậy?" -Hàn Giang phần nộ chất vấn Stephen.

"Được rồi, bạn của tôi, các anh yên tâm, Yelena hiện giờ vẫn ở, giờ thì cô ấy đang ở nơi gần đây... Bây giờ, các anh nhất định phải nghĩ cho kỹ về hoàn cảnh của mình hiện giờ. Tôi tin rằng, tiếp theo đây nếu chúng ta tiếp tục hữu hảo thì nhất định sẽ bớt đi được chút mùi thuốc súng, có thêm sự hợp tác vui vẻ. -Stephen vừa nói vừa bước lên phía trước một bước.

"Anh muốn thế nào?" -Hàn Giang hỏi lại.

"Tôi muốn kệ tranh ngọc! Ghi nhớ, phải nguyên vẹn không phải là vỡ vụn!" -Stephen nói.

"Được! Tôi giao kệ tranh ngọc cho anh, nhưng anh phải thả Yelena ra! -Hàn Giang nhanh chóng đưa ra quyết định.

"Hàn Giang! Anh tỉnh táo chút đi, anh hiện giờ có tư cách gì mà mặc cả với tôi!" -Stephen nghiêm giọng nói.

Trong lòng Hàn Giang rất rõ, anh quả thực không có khả năng để mặc cả với bọn áo đen này, kể cả khi Yelena không nằm trong tay bọn chúng, nếu như cứ cố chấp lao vào thì chính họ cũng lành ít dữ nhiều.

"Đường Phong, hãy từ từ đặt kệ tranh ngọc trên tay anh xuống! Phải từ từ đặt xuống, cẩn thận đấy!" -Stephen vung súng ra lệnh.

Đường Phong nhìn Hàn Giang, rồi đành bất lực đặt hai kệ tranh ngọc lên

án thân. Anh vừa mới đặt xuống, cô gái tóc vàng đã tới trước án thân, nhắc hai kệ tranh ngọc lên.

Cô gái tóc vàng quay lại cạnh Stephen, đưa kệ tranh ngọc mới phát hiện ra cho hắn, Stephen cẩn thận ngắm nghía một hồi, gật gật đầu, thì thầm với cô gái tóc vàng: "Không sai, chính là cái này!"

Stephen xem xong kệ tranh ngọc, lại ngắm thẳng nòng súng vé phía Đường Phong, nói: "Đừng căng thẳng! Bạn của tôi, tôi đã nói rồi, chỉ cần các anh phối hợp với tôi, tôi sẽ không làm hại các anh đâu. Từ trước đến nay, tôi luôn cho rằng việc giết người để đạt được mục đích là một hành động ngu xuẩn. Tiếp theo đây, việc mà các người cần làm là phải ở

lại đây, đợi chúng tôi đi xa thì các anh mới được ra ngoài, nếu không thì chúng tôi có thể giết Yelena bất cứ lúc nào! Đương nhiên, trước khi tôi đi sẽ đóng cánh cửa đá này lại, có thể ra ngoài hay không thì phải xem bản lĩnh của các người đấy!"

Stephen nói xong, những tên áo đen phía sau hắn lần lượt lục đục mật thất. Stephen và cô gái tóc vàng cầm hai kệ tranh ngọc cũng chậm chậm rút ra khỏi bên ngoài mật thất, vách đá cũng bắt đầu chuyển động trở lại.

"Không được để chúng đóng cổng đá lại, nếu không thì chúng ta sẽ toi đấy!" -Từ Nhân Vũ khẽ nhắc nhở.

Đường Phong bất ngờ bừng tỉnh, bản năng mưu cầu sự sống đã thôi thúc anh bất chấp tất cả lao về phía cánh cổng đá đang khép lại. Hàn Giang và Makarov cũng như tỉnh hẳn ra, mấy người cùng lao về phía cổng đá. Cổng đá vẫn từ từ chuyển động, đúng trong thời khắc nó sắp đóng lại thì Đường Phong nhìn thấy Stephen ở đầu bên kia lộ ra nụ cười nham hiểm...

6

_Có lẽ, số phận đã sớm an bài cho thân phận mình sẽ chôn vùi trong gian mật thất này -chính trong giây phút cổng đá sắp khép lại, Đường Phong đã nghĩ tới việc từ bỏ. Nhưng cũng trong chính lúc này, anh phát hiện phía bên ngoài cổng đá, nụ cười nham hiểm của Stephen đột nhiên đóng băng lại,

rồi ngay sau đó, tất cả mọi người đều nghe thấy một tiếng hú dài thảm thiết chưa từng thấy.

Stephen cũng vô cùng ngạc nhiên không biết phải làm thế nào, hắn quay người mắt hút ngoài cánh cổng đá. Cổng đá vẫn đang chuyển động, chỉ còn chút nữa, cánh cổng đá sẽ đóng lại hoàn toàn. Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Hàn Giang kịp lao tới trước cổng đá, thò cánh tay rắn rỏi vạm vỡ ra, dùng sức mình chặn đứng cổng đá sắp khép kín lại,

Cổng đá vẫn đang chuyển động, gót chân Hàn Giang đạp vào góc vách đá, anh dốc hết sức lực, hai cánh tay bắt đầu tê liệt, anh hét về phía Đường Phong: "Nhanh!" Ngay sau tiếng hét xé rách tâm can của Hàn Giang, Đường Phong, Từ Nhân Vũ và Makarov lần lượt chui ra khỏi cổng đá qua một khe hở còn lại. Hàn Giang thấy ba người đều đã thoát khỏi nguy hiểm, anh cũng định thoát thân, nhưng cơ thể anh không thể cử động được nữa.

May mà Đường Phong, Từ Nhân Vũ và Makarov đều cố dốc hết sức, đứng bên ngoài kéo cổng đá nên Hàn Giang mới thoát thân ra được. Trong giây phút Đường Phong như bay người lên, nhảy ra khỏi mật thất thì cổng đá âm một tiếng đóng kín lại. Vách đá lại phục hồi lại trạng thái ban đầu, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Hàn Giang rơi xuống nền thạch thất, Từ Nhân Vũ và Makarov vì đòn sức quá mạnh cũng ngã ra bên ngoài cổng đá. Bốn người diu nhau đứng dậy, cùng nhau nhìn về phía cổng lớn của thạch thất, bọn áo đen đó đang đứng chặn ngay ngoài cửa, không biết chúng đang làm gì ?

Bốn người nghi ngờ đi về phía cổng lớn của thạch thất, họ đều rút súng ra, đạn lên nòng. Nhưng khi họ chưa kịp đi tới cổng lớn, đám người áo đen đó đã lù lùm bốn người không hiểu gì cả. Chỉ sau khi lao tới bên cạnh Stephen, lúc đó họ mới phát hiện ra, trên nền tuyết ngoài cửa mật thất, một bầy sói tuyết đang đứng sừng sững dưới tuyết bay trắng trời, chúng ngửa đầu lên, phát ra tiếng hú thảm thiết.

Đây không phải là một con sói mà là một đàn sói đang hú, phải có tới chín mươi con. Tiếng hú của chúng làm kinh động tất cả mọi người có mặt ở

đây.

Đường Phong miệng lẩm bẩm: "Hóa ra đàn sói đi theo chúng ta ở đây, đây chính là sào huyệt của chúng. Có lẽ... có lẽ chúng xuất hiện ở đây là để canh giữ Hắc Đầu Thạch Thất".

Hàn Giang và Từ Nhân Vũ lập tức nhận thức ra, dấu móng vuốt mà họ phát hiện thấy trên mặt tuyết, và cả cái góc phát hiện được trong Thạch Thất đều là của đàn sói này.

Đường Phong nhìn thấy đàn sói, trong lòng không khỏi kinh ngạc, nhưng sau khi nhanh chóng phân tích tình hình hiện tại, thì trong lòng anh lại bỗng có chút yên tâm. Anh ghé vào tai Stephen cũng đang vô cùng hoảng sợ, lạnh lùng cười: "Xem ra các anh cũng có lúc tính nhầm đấy".

Stephen không nói gì, hẩn vẫn lùi lại phía sau, bởi vì mấy con sói đầu đàn đã tiến lại gần thạch thất. Đường Phong đột nhiên mở mắt, kinh ngạc nói: "Con sói cái đó, con sói cái đang mang thai đó chẳng phải chính là con sói mà chúng ta gặp trên khu vực B sao ?"

"Đúng vậy, còn cả con sói đực bên cạnh nó nữa, chính là con sói đực từng đấu mắt với chúng ta." -Hàn Giang cũng phát hiện ra.

"Nói như vậy, chúng cùng một đàn, và hai con sói đó mấy hôm trước đã lạc đàn nên đàn sói này phải ra ngoài tìm kiếm chúng, vì thế mà chúng đã để lại dấu móng vuốt trên tuyết mấy hôm trước." -Đường Phong khẽ suy đoán.

"Cậu giỏi liên tưởng thật đấy! Nhưng tôi tin vào suy đoán của cậu, bởi vì... bởi vì tôi chưa bao giờ nhìn thấy sói đẹp như thế này! Đặc biệt là con sói đực đó, bộ lông của nó mới hoàn mỹ làm sao!" -Hàn Giang vừa thán phục vừa lùi lại phía sau.

"Tôi đang nghĩ, đàn sói này sống ở trên khu vực núi cao như vậy, có khi nào là do ý đồ nào đó của con người không nhỉ ? -Đường Phong suy đoán.

Hàn Giang lập tức hiểu ý của Đường Phong: "Ý cậu là, đàn sói này đòi nợ nỏi đòi kia canh giữ Hắc Đầu Thạch Thất?"

"Đúng vậy! Tổ tiên của chúng rất có khả năng là do người Đảng Hạng để lại, để... canh giữ Hắc Đầu Thạch Thất".

Đường Phong vẫn muốn nói nhưng lại bị Stephen ngắt lời: "Hai người im mồm đi! Bọn tôi mà không đi được thì các người cũng toi hết cả lũ đấy. Hãy nghĩ xem làm thế nào để ứng phó với đàn sói này đi!"

7

Tất cả mọi người đã lùi vào một nửa thạch thất. Cả đàn sói cũng đã tiến vào trong thạch thất. Không còn đường để rút lui rồi, không khí trong Hắc Đầu Thạch Thất bị kìm nén đến đỉnh điểm, một trận đại chiến giữa người và sói có thể bùng phát bất cứ lúc nào. Cuối cùng, một tên áo đen đã không thể kìm chế được nữa, hấn gào lên, la hét âm ỉ, lên nòng khẩu tiểu liên M4A1 trong tay.

Tạch! Tạch! Tạch!. cả một băng đạn đầy ắp đã bắn loạn xạ vào đàn sói và vách đá xung quanh, rất nhiều viên bắn lên những trụ đá của thạch thất, cả thạch thất khẽ chao đảo một cái, rất nhiều đá vụn và bụi bặm rơi xuống đầu mọi người.

Trong đàn sói, mấy con sói đầu đàn trúng đạn ngã xuống, trong đó có cả con sói cái đang mang thai. Sói cái ngã trong vũng máu, nhưng không chết ngay, cơ thể nó vẫn không ngừng co giật, máu tươi chảy lênh láng từ rất nhiều vết thương trên người nó, nhuộm đỏ cả một khoảnh đất.

Những tên áo đen khác cũng đều đặt tay lên cò súng nhưng chúng không nổ súng, chúng đang nhìn Stephen, chờ đợi mệnh lệnh của hắn. Stephen đối diện với cảnh tượng bất ngờ xảy ra này càng không biết phải làm thế nào, hắn quay đầu lại nhìn tên áo đen nổ súng bên cạnh, rồi lại nhìn sói cái nằm trong vũng máu. Hắn cũng từ từ giơ súng lên, bẫy nòng súng nhắm vào đàn sói. Đàn sói rõ ràng bị làn đạn đột ngột ban nãy làm cho sợ hãi, nhưng chẳng mấy chốc chúng đã tập hợp lại, ngửa đầu lên trời hú những hồi dài. Hình như chúng đang kêu gào tang thương cho đồng loại đã chết và cũng giống như đang hiệu triệu nhiều đàn sói hơn nữa.

Trong giây phút này, cô gái tóc vàng lại ghì nòng súng của Stephen xuống, nhìn hẩn lắc lắc đầu. Stephen không hiểu gì cả, nhưng vẫn hạ súng xuống, ngoài tên áo đen ban nãy nổ súng ra thì những tên áo đen khác cũng đều hạ súng xuống, cục diện lại trở nên đông cứng.

Lúc này, Đường Phong đột nhiên phát hiện ra Stephen và cô gái tóc vàng đang dồn hết sự chú ý về phía đàn sói, hai kệ tranh ngọc trên tay họ vẫn chưa cất vào trong ba lô. Stephen cầm kệ tranh ngọc vừa mới phát hiện ra, cô gái tóc vàng cầm kệ tranh ngọc vốn có từ trước. Bây giờ, Đường Phong đang đứng cạnh cô gái tóc vàng, anh liếc nhìn Hàn Giang lúc này đang đứng sau lưng Stephen, âm thầm đưa mắt ra hiệu cho bạn, Hàn Giang lập tức lĩnh hội ý ngầm

Năm giây sau, hai người gần như cùng lúc nhân cơ hội Stephen và cô gái tóc vàng không phòng bị đã giật mạnh kệ tranh ngọc từ trong tay họ. Đợi tới khi kệ tranh ngọc bị Hàn Giang cướp lấy, Stephen mới bừng tỉnh, lập tức giơ tay trái ra giật lại, Hàn Giang hất tay trái của Stephen ra, lấy cánh tay còn lại chặt mạnh vào khuỷu tay của hắn. Stephen biết không ổn, vội vàng thu cánh tay trái lại rồi giơ tay phải đang cầm súng ra, hắn đang định nổ súng thì Hàn Giang tung chân đá, cú đá trúng ngay cổ tay phải của Stephen làm súng trên tay hắn lập tức văng ra đất. Hai người lại tung thêm vài chiêu, tất cả những điều này chỉ xảy ra trong chớp mắt. Đường Phong không đợi cô gái tóc vàng kịp phản ứng lại đã cướp ngay lấy kệ tranh ngọc trong tay cô ta rồi nép vào vách đá thạch thất, thoát cái lén nhanh ra khỏi Hắc Đầu Thạch Thất. Từ Nhân

Vũ, Makarov cũng nhân cơ hội theo sau Đường Phong, lao ra khỏi Hắc Đầu Thạch Thất.

Hàn Giang không muốn ở lại chiến đấu, nên chẳng mấy chốc anh cũng đã thoát khỏi Stephen, áp người lên vách đá, cẩn thận rút lui khỏi Hắc Đầu Thạch Thất. Đàn sói không có bất cứ phản ứng gì với họ. Stephen và cô gái tóc vàng cùng nhìn nhau, hình như hiểu ra chút gì đó, hai người cũng bắt chước Đường Phong, trốn khỏi tầm mắt của bầy sói, áp người lên vách đá, định rút ra ngoài, những tên áo đen khác cũng bám theo sau hai người,

chuẩn bị rút lui. Thế nhưng chúng vừa mới cử động thì cả đàn sói cũng cùng lúc chuyển hướng, nhìn chúng chăm chăm. Stephen và cô gái tóc vàng dừng lại, đàn sói áp sát tiến lại gần, Stephen kinh ngạc phát hiện ra, đàn sói đang lao về phía tên đồng bọn ban nãy nổ súng.

8

Đúng vậy ! Đàn sói đang lao về phía gã nổ súng đó, đàn sói càng lúc càng ép sát, nhất là con sói đực đầu đàn, nỗi đau mất vợ đã khiến nó vô cùng tức tối. Nó nhìn chăm chăm vào tên nổ súng. Đàn sói cách vị trí gã đó đứng chưa tới một mét, gã đã có thể nhìn thấy rõ ánh mắt hận thù hung tợn của sói đực, ánh mắt đã khiến g mọi thứ phải run sợ, làm gã này không thể giương súng lên được nữa, mà chỉ biết đờ đẫn đứng đó. Những tên áo đen khác từ từ vòng qua gã, dồn lại phía sau Stephen, một tên áo đen trong đó khẽ hỏi Stephen: "Mặc kệ nó sao?"

"Sói vốn căm giận thù hận như vậy!" -Stephen bỗng nhiên thốt ra một câu không đầu không cuối. Sau đó, lại quẳng thêm một câu: "Để nó tự giải quyết đi!" -rời lao ra khỏi Hắc Đầu Thạch Thất. Cô gái tóc vàng và những tên áo đen khác cũng lao ra khỏi đó. Trước khi đám người này rời khỏi Hắc Đầu Thạch Thất, đàn sói đầy hận thù xông tới, cùng nhau lao vào cái gã đen đui đó. Gã đó trong giây phút trước khi bị bầy sói lao tới, phản xạ sống còn đã thôi thúc gã bóp cò lần nữa, tạch! tạch! tạch -đạn bắn lên cột đá và đỉnh thạch thất; ngay sau đó, cả thạch thất lại lắc mạnh một cái.

Stephen và cô gái tóc vàng đứng ngoài cửa động, quay đầu lại nhìn, cái gã đen đui trong chốc lát đã bị bầy sói cắn xé không người, chỉ còn lại một đồng thịt nát máu me. Cô gái tóc vàng nghe rất rõ tiếng trụ đá nứt vỡ. Cô ta nhìn về phía trụ đá, vết nứt trên trụ đá càng lúc càng dài, càng lúc càng sâu. Cô gái tóc vàng hét lên với Stephen: "Không được, hai trụ đá đó sắp gãy rồi, nhanh rời khỏi đây thôi!"

Stephen, cô gái tóc vàng, và cả những tên áo đen khác nữa cùng nhau lao ra khỏi Hắc Đầu Thạch Thất, chỉ sau hai phút chúng thoát khỏi Hắc Đầu Thạch Thất, ầm -một chuỗi thì âm thanh nặng nề vang lên, toàn bộ Hắc Đầu

Thạch Thất đã sập xuống trong chớp mắt.

Đường Phong và Hàn Giang cũng quay lại nhìn Hắc Đầu Thạch Thất đã sập đổ. "Mau cất kệ tranh ngọc vào trong ba lô đi!" -Nói xong, Hàn Giang lần lượt cất kệ tranh ngọc vào trong ba lô của mình và của Đường Phong. Họ sững sờ nhìn chăm chăm về phía Hắc Đầu Thạch Thất đổ xuống, mặt đất dưới chân trở nên rung chuyển, mọi thứ đều đang rung lên, ngọn tuyết sơn ở phía trên Hắc Đầu Thạch Thất cũng đang rung lắc mạnh. Trên đỉnh núi tuyết, hàng tan bang tuyết và đá tảng đang ùn ùn đổ xuống trong nháy mắt.

"Chạy mau! Lại là một trận tuyết lở! Không! Là một trận tuyết lở cực lớn!" -Hàn Giang điên cuồng kêu gào rồi dẫn mọi người lao về phía thung lũng của dải băng số 1, phía sau lưng họ, Stephen, cô gái tóc vàng, và cả năm tên áo đen khác cũng ý thức được rằng đây là một trận tuyết lở khủng khiếp xảy ra đột ngột. Cô gái tóc vàng đứng không vững bị chấn động làm ngã lăn ra đất, Stephen bỏ kệ mọi thứ, vội đỡ cô ta dậy, kéo cô ta lao về phía thung lũng.

Hàn Giang lao tới ngoài thung lũng, mừng rỡ khi phát hiện ra trên nền tuyết ngoài thung lũng có đỗ bốn chiếc xe máy trượt tuyết. Hàn Giang hét toáng lên: "Hóa ra các người cưỡi đồ chơi này đến đây hả, ha ha, giờ thì đến lượt bọn ta hưởng thụ rồi nhé!"

Nói xong, Hàn Giang là người đầu tiên nhảy lên xe máy trượt tuyết, nhẹ nhàng khởi động. Từ Nhân Vũ cuống lên không biết chọn đường nào liền nhảy theo lên xe máy trượt tuyết của Hàn Giang. Makarov nhảy lên một chiếc xe khác, thứ này trước đây ông chơi rất thuần thục. Makarov chẳng mấy chốc cũng khởi động được xe, ông quay đầu lại hét lên với Đường Phong đang chậm chạp phía sau: "Đường Phong, nhanh! Mau tới đây!"

Đường Phong lão đảo, rút cuộc đã đuổi kịp xe máy trượt tuyết của Makarov. Makarov khởi động xe, Đường Phong khẽ thở phào một cái. Khi anh quay đầu lại nhìn thì phát hiện ra Stephen và cô gái tóc vàng cũng lao

ra ngoài thung lũng, nhảy lên một chiếc xe máy trượt tuyết bám theo, hai tên áo đen chạy ra đầu tiên đã giành lấy chiếc xe máy trượt tuyết cuối cùng phi theo.

Bốn xe máy trượt tuyết bắt chập điên cuồng lao về phía dải băng số 1. Đen đuôi nhất là ba tên áo đen cuối cùng chạy ra tới thung lũng, đôi chân của chúng dù có chạy nhanh đến mấy cũng không thể thoát khỏi trận tuyết lở bất ngờ ập xuống này. Khi Đường Phong quay đầu lại nhìn, anh đã chứng kiến một cảnh tượng khủng khiếp nhất cuộc đời mình: mấy chục tấn tuyết tảng cuốn theo cả đá vụn, trong chớp mắt đã nuốt chửng ba tên áo đen đen đuôi đó, như trút từ trên trời đổ ập xuống chúng...

9

_Trận tuyết lở khủng khiếp chẳng mấy chốc đã nuốt chửng ba tên áo đen đó, nhưng nó không hề thỏa mãn, mà lại tiếp tục cuốn theo rất nhiều tảng tuyết trút xuống tảng băng số 1. Trên nền tuyết rộng lớn bằng phẳng của dải băng số 1, bốn chiếc xe máy trượt tuyết mở hết tốc lực, lao điên cuồng xuống dải băng. Hàn Giang và Makarov lái hai chiếc xe máy trượt tuyết phía trước, gần như song song nhau, bám sát theo đuôi là xe máy trượt tuyết do Stephen điều khiển, phía sau còn có một chiếc nữa do một tên áo đen khác điều khiển. Đường Phong quay đầu lại nhìn, hét về phía Makarov: "Stephen đuổi kịp chúng ta rồi, còn... còn cả tuyết lở nữa! Nhanh!".

"Anh yên tâm, tôi đã phóng hết tốc độ rồi, chúng không đuổi kịp chúng ta đâu!" -Lão Mã vẫn rất tự tin.

Nhưng Makarov vừa mới dứt lời thì Đường Phong đột nhiên phát hiện ra một đồng tuyết nhô lên trên thung lũng. Đường Phong lo lắng toát cả mồ hôi, hét lên với Makarov: "Cẩn thận, phía trước có đồng tuyết đấy!"

"Tôi nhìn thấy rồi, cậu ngồi yên".

Đường Phong ôm chặt lấy Makarov, anh chỉ cảm thấy chiếc xe máy lắc mạnh một cái, Makarov đã vòng qua được đồng tuyết đó. Nhưng đúng lúc này, Đường Phong giật mình phát hiện ra, Stephen đang bám sát theo sau

lại lao vào đồng tuyết này, lấy đồng tuyết làm cầu bật, bay lên.

Hàn Giang lớn tiếng chửi rủa: "Đúng là thằng điên chán sống!". Xe máy trượt tuyết của Stephen bay trong không trung vượt qua xe do Hàn Giang và Makarov điều khiển, sau đó nặng nề rơi xuống thung lũng tuyết. Sau khi xe trượt tuyết rơi xuống, Stephen thở phào một hơi dài, quay lại cười nham hiểm với Đường Phong và Hàn Giang, lúc này không còn gì để nghi ngờ, vì hắn sẽ là người chiến thắng trong trận truy đuổi bạt mạng này.

Nhưng hai thuộc hạ của hắn thì lại không may mắn như vậy. Để tránh đâm vào đồng tuyết, hai tên cũng bắt chước theo Stephen, lao về phía đồng tuyết, xem ra có vẻ thuận lợi nhưng khi rơi xuống thì chiếc xe lại bị lật nhào. Hai gã đen đuôi tuy đã thoát được bầy sói, thoát được tuyết lở, nhưng lại bị rơi đến nỗi thịt nát xương tan.

"Đồ ngu! Hai thằng ngu! Hừm! Stephen ghéch nhìn hai gã thuộc hạ đen đuôi, chửi rủa.

"Stephen, chỉ còn lại hai chúng ta thôi, tiếp theo làm thế nào đây?" - Cô gái tóc vàng hỏi.

"Đừng lo lắng, người của chúng ta vẫn còn đông lắm, hơn nữa chúng ta vẫn còn còn tin." - Stephen nói xong quay đầu lại nhìn, xe của Hàn Giang và Makarov đang bám sát theo sau. Phía sau, một đồng nham thạch đen sì và từng khối tuyết trắng cuộn vào nhau đang đuổi theo họ.

"Bắn! Bắn chúng nó đi!" - Tuy trong lúc nguy hiểm, nhưng Stephen vẫn không quên việc phải cướp lại kè tranh ngọc.

Cô gái tóc vàng lôi ra một khẩu súng tiểu liên cỡ vừa Ingram M10 hướng về phía Hàn Giang đang bám sát theo sau bóp cò: Tạch! Tạch! Tạch!... một loạt đạn bắn về phía Hàn Giang.

Trước sự công kích của cô gái tóc vàng, Hàn Giang cúi rạp người xuống, đánh tay lái rồi hét về phía Từ Nhân Vũ đang ở phía sau lưng: "Cẩn thận!"

Tránh được loạt đạn của cô gái tóc vàng, Hàn Giang khễ chửi: "Đồ điên, giờ này mà còn dám nổ súng, vậy thì tao sẽ chơi cùng mày!". Nói đến đây,

Hàn Giang quay đầu lại hét về phía Từ Nhân Vũ: "Tiên sỹ! Anh cũng cho chúng nếm chút mùi đi!"

Từ Nhân Vũ nghe thấy vậy, đầu cũng căng lên như dây đàn, bình thường anh bắn súng cũng tạm ổn, nhưng trong lúc này, trên chiếc xe máy trượt tuyết nghiêng ngã... Từ Nhân Vũ đang sợ tới nỗi chỉ dám trốn sau lưng Hàn Giang, ôm chặt lấy eo Hàn Giang, không dám nhúc nhích.

10

_Nhưng lệnh của Hàn Giang không thể không nghe, mà kẻ thù khiêu khích cũng cần phải bắn trả, Từ Nhân Vũ không còn cách nào khác, đành lập cập thò tay móc khẩu 92 trong áo ra. Nhưng anh vừa mới móc súng ra, vẫn chưa kịp giương lên thì chiếc xe đã chao đảo một cái, tay phải của Từ Nhân Vũ lắc mạnh làm khẩu 92 của anh chưa bắn được phát nào đã rơi xuống đất. Từ Nhân Vũ lúc đó ngớ cả người.

"Đồ ngốc!" -Hàn Giang tức tối chửi mắng, nhưng anh cũng tỉnh táo ngay lại, Từ Nhân Vũ không phải là Triệu Vĩnh, lúc này nếu như Triệu Vĩnh ở đây thì đã không để bọn chúng huênh hoang như vậy rồi.

Xe máy trượt tuyết vẫn đang lao vun vút, tốc độ rất nhanh, địa hình trên thung lũng tuyết lại phức tạp, hai tay Hàn Giang phải nắm chặt, không buông ra được. Từ Nhân Vũ không ổn, Hàn Giang chỉ biết gửi hết hy vọng vào Đường Phong, khi hai xe chạy ngang nhau, anh liền hét về phía Đường Phong: "Đường Phong, trông vào cậu cả đấy!"

Đường Phong lĩnh hội ý chỉ, nhưng tay súng cũng không khá hơn Từ Nhân Vũ là mấy, một tay anh túm lấy eo của Makarov, cố gắng để mình giữ thăng bằng được trên xe, sau đó tay phải giương súng. Pằng! Pằng! Tốt xấu gì cũng bắn được hai phát rồi, coi như đã trả miếng lại cô gái tóc vàng kia. Nhưng Đường Phong vừa bắn xong hai phát thì cô gái tóc vàng đầu bên kia cũng liền bắn lại một loạt đạn về phía Makarov và Đường Phong. May mà lúc cô gái tóc vàng nổ súng, chiếc xe máy trượt tuyết đã lắc một cái, loạt đạn này cũng không trúng phát nào.

Ba chiếc xe vẫn lao hết tốc độ về phía trước, tuyết lở cũng dần dần bị họ

bỏ lại phía sau. Lúc sau, ba chiếc xe dàn hàng ngang, Hàn Giang ở giữa, bên trái anh là Makarov và Đường Phong, bên phải là Stephen và cô gái tóc vàng. Cô gái tóc vàng thấy Hàn Giang đang song song với mình liền nổ súng bắn Hàn Giang, nhưng lúc này cô ta đang ở bên phải Hàn Giang, tay phải cầm súng không tiện bắn, đành phải đổi khẩu M10 cỡ nhỏ sang tay trái. Đối diện với nòng súng đen ngòm, Từ Nhân Vũ thầm biết rằng lần này Hàn Giang không ổn, lành ít dữ nhiều. Thế nhưng Hàn Giang lại vô cùng trấn tĩnh, đúng lúc cô gái tóc vàng giương súng ngắm chuẩn anh, chuẩn bị bóp cò thì Hàn Giang đánh tay lái một cái, đập mạnh vào xe máy trượt tuyết của Stephen, đồng thời vung tay phải ra bổ về phía cô gái tóc vàng. Cô ta hoàn toàn không ngờ tới Hàn Giang lại tung chiêu này nên không kịp đề phòng, hét lên một tiếng thất thanh, khẩu tiểu liên cũng rơi xuống.

Stephen không nhìn rõ đã xảy ra việc gì, nghe thấy tiếng kêu thất thanh của cô gái tóc vàng, hấn vội vàng giảm tốc độ. Hàn Giang và Makarov nhân cơ hội vượt lên Stephen.

Stephen thấy cô gái tóc vàng không có vấn đề gì cả lại tăng tốc đuổi theo. Chẳng mấy chốc, Stephen lại đuổi kịp Hàn Giang. Hàn Giang thấy đầu xe sắp hết và họ đã nhìn thấy điểm cuối của dải băng số 1 ở đây không có rừng tháp băng rồi rậm, lưới băng khổng lồ liềm thẳng vào trong một khe sâu, khe sâu rộng rãi và bằng phẳng, do hai hôm nay có mấy trận tuyết rơi dày nên tuyết trong khe sâu trắng xóa và rất dày, nên cũng có nghĩa là xe máy trượt tuyết có thể tiến thẳng vào trong khe sâu.

Hàn Giang phán đoán tình hình hiện tại, tuy bên anh có bốn người, đối phương chỉ có hai người, nhưng kỹ thuật súng của Stephen và cô gái đó chuẩn xác, rất lợi hại, khó đối phó, còn bên anh tuy có bốn người nhưng đã sức cùng lực kiệt, hơn nữa, bọn áo đen này không chỉ có vài tên, nếu không có bày sói đột nhiên xuất hiện và trận lở tuyết đó thì ban này chắc chắn họ đã không còn đường tháo chạy. Tiếp đây nếu như gặp lại bọn áo đen này thì có thể xuất hiện điều thần kỳ gì nữa không nhỉ ? Không! Không thể nữa!

Nghĩ tới đây, Hàn Giang quyết định, khi anh và Makarov lái xe song song nhau, anh liền hét lên: "Cứ tiếp tục thế này không phải là cách hay, chúng

ta chia nhau chạy... các anh hướng đông, tôi hướng tây... sau khi thoát khỏi về thẳng Mã Khúc!"

Đường Phong và Makarov gật gật đầu, cũng đành phải vậy! Ngay tức khắc, trên thảo nguyên tuyết trắng mênh mang, hai chiếc xe máy trượt tuyết do Hàn Giang và Makarov lái để lại hai vết bánh dài, một về hướng đông một về hướng tây...

11

_Đường Phong và Makarov lao như bay được vài cây số về hướng đông, phía sau hình như không có truy binh, lúc này, Makarov nói với Đường Phong: "Dầu xe sắp cạn hết rồi đấy!"

Xe máy trượt tuyết từ từ dừng lại, trong màn đêm đặc quánh, bốn bề là núi tuyết, khe sâu, thung lũng tuyết lạnh lẽo bao quanh, chỉ có tiếng gió kêu gào mà không có bất cứ một âm thanh nào khác. Không gian này khác hoàn toàn với trận đại tuyết lở khủng khiếp và cuộc truy đuổi bạt mạng ban nãy, đã khiến Đường Phong và Makarov bỗng nhiên có cảm giác như mình đang ở trong một thế giới khác.

"Xem ra bọn áo đen không truy đuổi chúng ta nữa, chúng đuổi theo Hàn Giang rồi!" -Đường Phong nói.

Makarov xuống xe, thở dốc: "Cái này không có gì lạ cả, kẻ tranh ngọc chỗ Hàn Giang là tám mới phát hiện ra trong Hắc Đầu Thạch Thất".

"Bây giờ chúng ta phải làm thế nào?" -Đường Phong hỏi Makarov.

"Làm theo Hàn Giang nói, về Mã Khúc".

"Mặc kệ bọn họ -Đường Phong có chút lo lắng hỏi.

"Không phải là mặc kệ họ mà là chúng ta không thể lo được cho họ, hơn nữa hiện giờ họ chạy đi đâu rồi chúng ta cũng không biết nữa!" -Makarov phân tích.

"Nhưng... nhưng tôi thấy chúng ta không thể quay về như vậy được!"

"Đường Phong, anh phải tin tưởng Hàn Giang! Anh ấy hiện giờ là thủ lĩnh của chúng ta, phục tùng mệnh lệnh của anh ấy chính là sự giúp đỡ lớn nhất đối với anh ấy".

Nghe những lời Makarov nói, Đường Phong không nói thêm gì nữa. Anh bật đèn pin lên quan sát khung cảnh xung quanh, sau đó hỏi Makarov: "Bây giờ chúng ta về bằng cách nào?"

"Đế tôi xem xem, đây là đâu..." -Makarov nói xong cũng lấy đèn pin soi tứ phía, đột nhiên hỏi: "Ở đây trông quen quen, hình như chúng ta đã từng đến đây!"

Đường Phong cũng gạt đầu, nói: "Đúng! chúng ta đã từng đến đây, ở đây hình như là khe sâu thông qua dải băng số 2, chính là đường lúc chúng ta

"Không sai! Nếu đúng là như vậy thì có thể tìm thấy xe ô tô của chúng ta, có xe thì sẽ có thể rời khỏi đây nhanh hơn chút đấy" -Makarov nói xong, nội dung trí nhớ của mình bắt đầu mờ mẫm tiến lên phía trước.

Ông trời phù hộ! Hai người họ sau khi đi bộ đúng một tiếng đồng hồ thì quả thật đã tìm thấy chiếc Jeep Cherokee. Trước khi lên xe, Đường Phong nhìn lại lần nữa dải băng số 2 mà họ đi bộ vượt qua, nó vẫn nằm yên giữa hai đỉnh núi tuyết, yên tĩnh hoang vu giống như hàng trăm hàng nghìn năm qua, giống như chưa từng có ai đặt chân đến đây vậy.

Đường Phong cẩn thận từ từ lái chiếc Jeep Cherokee lên đường. Makarov ngồi cạnh ghế lái, chỉ đường cho Đường Phong, hai người dò dẫm trong đêm tối đi được hơn hai tiếng đồng hồ nhưng vẫn không sao ra được khỏi khe sâu này, ngược lại còn hoàn toàn mất phương hướng.

Đường Phong trong lòng càng sốt ruột, Makarov ngồi bên cạnh nhắc nhở: "Tôi nhớ là bên trái có một dốc núi hình như có thể đi ra khỏi khe sâu này!"

Đường Phong lái về hướng Makarov chỉ, lái thẳng lên dốc núi đó, nhưng lái mãi lái mãi anh mới phát hiện ra có chút gì đó không bình thường: "Sao dốc núi này càng đi càng cao vậy nhỉ, không biết ở đây thông tới đâu?"

Makarov lắc lắc đầu: Tiến thẳng xem sao!"

Đường Phong lại tiếp tục lái về phía trước thêm một đoạn. Phía trước hình như là một thung lũng, Makarov thấy vậy có chút phấn khởi nói: "Đây là thung lũng, lái qua đây có khi chúng ta sẽ ra khỏi khe sâu này".

Đường Phong nghe lời, nhấn ga, lao thẳng vào thung lũng. Nhưng khi họ lái vào nơi được gọi là thung lũng, Makarov bỗng nhiên trợn tròn mắt, kêu lên thất thanh: "Mau! Mau dừng xe lại, phía trước không phải là thung lũng, là vực thẳm!"

Nhưng mọi thứ giờ đều đã muộn, Đường Phong đạp mạnh chân phanh, nhưng chiếc Jeep cherokee cũng không tránh khỏi lao xuống vực. Trong giây phút chiếc Jeep Cherokee lao xuống vực, Makarov và Đường Phong cũng phi người ra khỏi cửa xe còn chiếc Jeep Cherokee thì rơi thẳng xuống vực sâu, rồi một tiếng nổ bùm, chiếc xe bốc cháy ngùn ngụt, ngọn lửa lớn cháy sáng cả khe núi.

12

__ Khi xe máy trượt tuyết cạn dầu, Hàn Giang và Từ Nhân Vũ quang xe lại, nhân lúc trời tối lao như bay trên cao nguyên hoang dã, khoảng mười lăm phút sau họ phát hiện ra một sườn núi nhỏ có thể ẩn nấp, vậy là, hai người chạy tới sườn đó.

Hai người nằm bò ra đất, thở hổn hển. Khichút ít, Từ Nhân Vũ hỏi Hàn Giang: "Chúng ta đang ở đâu thế?"

Hàn Giang bò dậy, nhìn nhìn xung quanh. Tuyết trên mặt đất không dày lắm, xung quanh đều là những ụ núi thấp lè tè, A Ni Mã Khanh hùng vĩ đã bị họ bỏ lại phía sau. Hàn Giang nói: "Chắc là chúng ta đi chạy ra ngoài tuyết sơn A Ni Mã Khanh rồi, ở đây rất có khả năng gần đường giao thông, trời cũng sắp sáng rồi!"

"Hiện giờ chúng ta cần chi viện!" - Từ Nhân Vũ khẽ nói.

"Phí lời, tôi cũng biết, nhưng kể từ khi chúng ta bắt đầu tiến vào khu C là đã không có bất cứ tin tức gì rồi, đến cả điện thoại vệ tinh cũng không có

tác dụng!"

Hàn Giang đang nói thì trên hoang nguyên lạnh lẽo bỗng vang lên giọng nói của Stephen: "Hàn Giang, anh đừng có trốn nữa, tôi biết anh chạy không xa, chỉ quanh đây thôi. Ra đây đi, chúng ta nói chuyện!"

Hàn Giang nghe thấy những lời này liền lấy tay ra hiệu im lặng cho Từ Nhân Vũ, sau đó tựa lưng vào sườn núi nhắm mắt thư giãn, mặc kệ Stephen.

"Được rồi! Xem ra anh không thấy quan tài không đồ lễ, tôi sẽ lập tức để anh gặp một người, tôi tin rằng anh nhất định sẽ ngoan ngoãn bước ra đây!" -Stephen nói xong thì chỉ thấy vài luồng ánh sáng chói mắt lóe lên trên cao hoang dã, cả tiếng còi hú cũng vang lên.

Hàn Giang lập tức nghĩ tới Yelena, anh bò tới mép núi, lén nhìn lên chỗ cách đó không xa trên cao nguyên, hai chiếc Hummer đỗ lại bên cạnh Stephen, sáu tên áo đen từ trên xe nhảy xuống, trong đó có hai tên cao to áp giải một người từ phía sau xe lên, nhờ ánh đèn xe, Hàn Giang nhìn thấy người đó quả thật là Yelena.

Hàn Giang thu người vào trong núi, nhắm mắt lại, cố nghĩ nhanh ra cách đối phó, nhưng anh không sao trấn tĩnh lại được, chỉ thấy bồn chồn khó chịu. Anh ra sức tự trấn tĩnh bản thân, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì cũng không còn cách nào tốt hơn, chỉ có cách: tự mình bước ra.

Sau khi quyết định, Hàn Giang mở mắt, dặn dò Từ Nhân Vũ: "Cậu nấp ở đây, nhất định không được nhúc nhích! Người chúng cần là tôi, bất luận bên đó xảy ra chuyện gì cậu cũng không được nhúc nhích!"

Dặn dò xong, Hàn Giang một tay cầm chiếc ba lô có đựng kẹ tranh ngọc, một tay cầm súng nhảy lên sườn núi, lớn tiếng hét iên với bọn áo đen: "Các người thả Yelena ra, tôi và kẹ tranh ngọc đều ở đây!"

Bên đó, vọng lại tiếng cười điên dại của Stephen, cười xong, Stephen nghiêng răng nói: "Hàn Giang, tôi biết anh nhất định sẽ xuất hiện. Tôi không thể không nói tôi biết tổng anh rồi, lần này khiến tôi tổn thất mất sáu người!"

Các anh đều là cao thủ hàng đầu đây!"

Hàn Giang từng bước tiến lại gần Stephen. "Đứng lại!" -khi Hàn Giang chỉ còn cách Yelena hai chục bước chân, Stephen lién hô anh đứng lại. Hàn Giang đứng im, nhìn qua khuôn mặt có chút tiều tụy của Yelena. Khi hai người bốn mắt nhìn nhau, Yelena liền lớn tiếng hét về phía Hàn Giang: "Hàn! Cha tôi giờ sao rồi?"

"Cô yên tâm, ông ấy giờ chắc là đã thoát ra ngoài rồi!" -Hàn Giang lớn tiếng đáp lại.

Tốt! Vậy thì tốt! Anh không cần lo cho tôi đâu, đem kệ tranh ngọc rời khỏi đây đi!" -Yelena lại hét về phía Hàn Giang.

"Bảo nó im miệng lại!" -Stephen hăn học ra lệnh cho thuộc hạ.

Hai gã cao to vạm vỡ giáng cho Yelena hai cái tát rồi dùng một miếng băng dính dán miệng cô lại.

Stephen từ từ lên nòng khẩu súng ngắn 5W99 trong tay, ngắm thẳng vào Hàn Giang: "Hàn Giang, trước đây tôi đã từng nói rồi, chỉ cần thật thà hợp tác cùng chúng tôi thì tôi cũng không lấy mạng của anh đâu, nhưng anh lại không chịu, thế nên anh đừng có trách tôi, vì tôi đã cho anh cơ hội rồi đấy!"

Pằng! Stephen bóp cò, một viên đạn bắn vào cánh tay phải của Hàn Giang, người Hàn Giang rung bắn lên một cái, một cơn đau buốt quặn quại nhanh chóng lan khắp cơ thể, trán đổ mồ hôi hột, anh muốn giơ súng lên nhưng cánh tay phải đã hoàn toàn mất đi cảm giác.

Khẩu súng ngắn 92 trên tay Hàn Giang rơi xuống đất, ba lô trên tay trái cũng rơi xuống bên cạnh, máu đỏ tươi chảy từ trên cánh tay phải xuống. Hàn Giang lấy tay trái bịt vết thương trên tay phải, anh ngẩng đầu nhìn đám áo đen, mắt dần dần mờ đi, trong mắt anh chỉ còn lại khuôn mặt nhăn nhó nham hiểm của Stephen và khuôn mặt đầm đìa nước mắt của Yelena.

Đau đớn khủng khiếp và mất quá nhiều máu đã khiến Hàn Giang cũng không gắng gượng nổi. Anh quỳ một gối xuống đất, vẫn cố giữ tỉnh táo, và

anh lại nghe thấy giọng của Stephen.

"Đem ba lô của nó lại đây!" -Stephen ra lệnh bằng tiếng Anh.

Một tên áo đen cao to đi thẳng về phía Hàn Giang, trong lúc mơ màng, Hàn Giang vẫn giữ được chút tỉnh táo, anh giơ tay trái ra muốn với lấy ba lô của mình, nhưng tay trái của anh tóm mãi cũng đều chỉ tóm được không khí, mắt anh càng lúc càng mờ ảo, đã không thể nhìn rõ chiếc ba lô của mình nữa.

Gã áo đen đó càng lúc càng gần, nhưng trong chính lúc này, trên không trung đột nhiên vang lên tiếng động cơ máy bay âm âm, chiếc trực thăng Z-9 đang từ xa tiến lại gần, lướt trên không trung. Stephen, cô gái tóc vàng và những người áo đen này bất giác rớt tung cả lên.

"Những phần tử vũ trang phía dưới lập tức buông vũ khí xuống đầu hàng, các người đã bị bao vây, các người đã bị bao vây!" -Giọng nói kiên định của Triệu Vĩnh từ trên máy bay vọng xuống.

Triệu Vĩnh vừa nói dứt lời, trong nắng sớm bình minh, tại biên giới giáp ranh hoang nguyên xa xôi đã xuất hiện sáu chiếc xe thiết giáp Đông Phong chở đầy quân đột kích đang phóng hết tốc độ tới đây. Đồng thời, trên chiếc trực thăng Z-9, quân đột kích cũng leo dây rời khỏi máy bay. Lúc này, tiếng gió rào rào vang lên trên hoang nguyên tĩnh mịch.

Hàn Giang nghe thấy giọng Triệu Vĩnh, cảm thấy phấn chấn hẳn lên, hình như được tiếp thêm được sức mạnh, anh mở to mắt, nhìn thấy Yelena, nhìn thấy đầu tên đang áp giải Yelana. Hàn Giang dùng tay trái tức tốc nhấc khẩu súng ngắn 92 dưới đất lên, Pằng! Pằng! Pằng! Bắn liên mấy phát, một viên trong đó đã bắn vào đầu gã áo đen. Yelena thấy vậy cũng dùng cùi chỏ tấn công gã này rồi tung một cú đá, hạ ngục một tên khác.

Đạn trong băng chỉ còn lại ba viên cuối cùng, Hàn Giang cũng không lãng phí, chuyên hướng nòng súng, ngắm vào tên áo đen đang cầm ba lô của mình, bắn thêm ba phát súng. Bắn xong hết chỗ đạn trong băng, Hàn Giang cũng tiêu hao hết chút sức lực cuối cùng trong cơ thể, anh nặng nề đổ người xuống cao nguyên hoang dã, từ từ nhắm mắt lại. Tiếng súng, tiếng

gào thét, tiếng chửi mắng đều dần dần xa rời anh, chỉ còn lại tiếng gió vĩnh cửu trên cao nguyên vang vọng mãi bên tai anh...

Chương 25 : Không phải hồi kết

1

__ Khi Đường Phong tỉnh lại, anh phát hiện mình đang nằm trên giường trong bệnh viện. Đường Phong nhớ lại tuyết sơn A Ni Mã Khanh., Hắc Đầu Thạch Thất, trận truy đuổi bạt mạng trên thung lũng tuyết, xe của họ lao xuống vực thẳm, bản thân mình trong thời khắc cuối cùng đã nhảy khỏi xe, sau đó... sau đó chính mình cũng không còn biết gì nữa cả.

Đường Phong miễn cưỡng gắng gượng ngồi dậy, vừa quay đầu một cái, đã thấy đau buốt thấu tận xương tủy, anh nhìn thấy một bó hoa tươi đặt cạnh giường bệnh, đó là hoa mà Lương Viện đem tới. Đường Phong đọc bưu thiếp Lương Viện viết, mặt khẽ tươi cười. Tuyết bay lất phất ngoài cửa sổ, đây là trận tuyết đầu mùa của năm nay tại Bắc Kinh.

Cửa phòng bệnh mở ra, Hàn Giang tay phải bị băng bó bước vào, anh thấy Đường Phong đã tỉnh táo trở lại liền tỏ ra ngạc nhiên, nói: "Lần này cậu làm tôi sợ chết khiếp. Tôi tưởng cậu thành người thực vật

"Sao ? Tôi ngủ rất lâu rồi sao ?" -Đường Phong hỏi.

"Đúng vậy! Kể từ khi cậu được cứu về đây, tiến hành phẫu thuật mắt 9 tiếng đồng hồ, cậu lại ngủ ba ngày hai đêm, tôi cũng toát mồ hôi thay cậu đấy! Nếu cậu mà thành người thực vật thật thì trên đời này sẽ mất đi một người có thể hiểu văn tự Tây Hạ!" -Hàn Giang hình như vẫn còn lo lắng.

"Phẫu thuật mắt 9 tiếng đồng hồ? Sao nghiêm trọng vậy?"

"Khà khà, cậu yên tâm, thực ra cũng không nghiêm trọng đâu, đều chỉ là những phẫu thuật đơn giản thôi, vết thương ngoài da!" -Hàn Giang cười nói.

"Phẫu thuật đơn giản, vết thương ngoài da?" -Đường Phong giật mình nhìn xuống khắp cơ thể, tứ chi và cả phần đầu, gần như đều bị băng bó kín mít.

"Là phẫu thuật đơn giản, đâu có thay tim thay thận thay linh kiện cho cậu đâu, mà chỉ nối xương, xử lý tý vết thương ngoài da cho cậu thôi. Lúc cứu cậu về, trên người cậu có chín chỗ bị gãy xương".

"Cái gì ? Chín chỗ gãy xương! Thế thì thay hết cả người tôi luôn cho rồi!"
-Đường Phong lại giật mình nhìn khắp cơ thể đang bị băng bó kín mít.

"Thực ra, những điều này tôi đều không lo lắng, điều mà tôi lo lắng nhất là cậu ngã hỏng cả não, lúc đó thì toi rồi, chúng tôi còn phải trông cậy vào cậu đấy!" -Hàn Giang lo lắng nói về việc này.

"Trông cậy vào tôi? Công việc này của các anh thực ra không phải là để con người làm, vì quá nguy hiểm! Hiện giờ tôi đang cân nhắc có nên xin nghỉ việc hay không đấy!" -Đường Phong oán thán.

"Giờ cậu mới hối hận thì đã muộn rồi. Tôi không thể phê chuẩn cho cậu nghỉ việc. Nếu trách thì cậu trách Lương Vân Kiệt đi, là ông ấy đã dẫn dắt cậu vào đây, khà khà!" Hàn Giang nở ra nụ cười ma mẫn.

"Đúng vậy! Tôi phải trách ông ấy, đều là do ông ấy hại tôi, trước khi chết còn lôi tôi vào đây!"

"Thôi đi! Lần này cậu bị ngã khá nặng, nhưng cũng không cần phải nói một người đã chết như vậy đâu; hơn nữa, nếu như không phải là Lương Vân Kiệt lôi cậu vào đây thì e rằng cậu cũng không được cháu gái người ta yêu như thế đâu!"

Câu nói của Hàn Giang khiến Đường Phong đỏ mặt.

Đường Phong đột nhiên quan tâm hỏi: "Lương Viện và Hắc Vân đâu? Họ

"Cậu yên tâm, hai người họ đều rất ổn! Lương Viện đã quay về Hồng Kông rồi, nghe nói là sức khỏe của Lương Dũng Tuyên không được tốt lắm, cô ấy về thăm cha, tuần sau sẽ quay lại, người ta dặn là phải trông nom cậu, đợi tới khi cậu bình phục. Trước khi đi, nhìn bộ dạng léch thếch của cậu cô ấy cả ngày khóc lóc. Tôi muốn cô ấy về Hồng Kông cũng là để có thể thay đổi không khí, một mũi tên trúng hai đích mà! Còn về Hắc Vân, cô ấy đang cố gắng thích nghi với cuộc sống mới, tiến sỹ Từ đã sắp xếp cho cô ấy vào một trường học nội trú, thời gian này, nhiệm vụ chủ yếu của cô ấy là học tập, và thích nghi với cuộc sống mới".

Đường Phong khẽ thở phào rồi lại thở dài, nói: "y! Không nói nữa, việc đã

đến lúc này rồi. hồi hận cũng chẳng để làm gì. Nếu nói là ai thật sự lỗi tôi vào đây thì chính là bản thân tôi, chết vì tò mò!"

2

Đường Phong lúc này mới chú ý tới cánh tay phải băng bó của Hàn Giang, quan tâm hỏi: "Anh sao vậy?"

"Không sao cả, trúng một phát!" -Hàn Giang hờ hững nói.

"Trúng một phát? Anh đấu súng với Stephen và cô gái tóc vàng đó?"

"Không chỉ hai người đó! Sau khi chúng ta tách ra, hai người đó liền bám đuôi theo tôi và tiến sỹ Từ, cuối cùng lại có thêm một bọn áo đen xuất hiện, chúng còn đem theo Yelena để bắt tôi đầu hàng, giao nộp kế tranh ngọc. May mà trong thời khắc quan trọng nhất, Triệu Vĩnh đã dẫn một đội quân đến mới cứu được mạng tôi đây!"

"Nguy hiểm vậy sao? Triệu Vĩnh làm thế nào mà tìm được anh vậy?"

"Chính là nhờ máy phát tín hiệu định vị theo dõi vệ tinh phát huy tác dụng, Triệu Vĩnh luôn theo dõi hành tung của chúng ta. Sau khi chúng ta tiến vào khu vực c, Triệu Vĩnh đã mất tín hiệu của chúng ta, anh ấy tưởng rằng chúng ta gặp bất trắc nên lập tức tập hợp lực lượng, chuẩn bị đến ứng cứu. Khi chúng ta cưỡi xe máy trượt tuyết phi ra từ dải băng số 1, Triệu Vĩnh đã bắt lại được tín hiệu của chúng ta, tín hiệu di chuyển rất nhanh trên dải băng, Triệu Vĩnh đoán định chúng ta nhất định đang ở trong hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm, vậy nên đã lập tức dẫn theo cả đội quân tới đó."

"Hóa ra là như vậy, may mà có cái máy phát tín hiệu đó! " -Đường Phong nói.

"Đúng vậy! Nếu không thì tôi và Từ Nhân Vũ, và cả Yelena nữa đã bị kết liễu cuộc đời rồi!" -Hàn Giang vẫn như còn lo lắng trong lòng.

Đúng vậy! Thclena đâu? Cô ấy được cứu rồi thì hiện giờ ở đâu ? "

Hàn Giang nghe Đường Phong hỏi vậy, cúi đầu, hồi tưởng lại cảnh tượng cuối cùng trên cao nguyên hoang dã hôm đó. Trầm ngâm hồi lâu, lúc này

Hàn Giang mới trả lời câu hỏi của Đường Phong: "Hôm đó, vì tôi bị thương, mất máu quá nhiều nên hôn mê đi, thế nên việc sau này cũng không rõ nữa. Sau đó Triệu Vĩnh kể với tôi, họ tổng cộng đã bắn chết sáu tên áo đen, những tên đó rất cố chấp, quyết không đầu hàng, tất cả đều chiến đấu đến tận giây phút cuối cùng, trong đó có một tên sau khi trúng đạn còn uống một loại độc dược."

"Chúng là ai mà không thiết sống như vậy nhỉ, khác hoàn toàn với những tên cướp trước đây tại Hồng Kông và Khương Trại".

"Đúng vậy, quả thật không giống, chúng rất ngoan cường, cũng rất chuyên nghiệp, có thân phận liên quan mật thiết với quốc tế. Triệu Vĩnh đang căn cứ vào xác và súng ống vật phẩm của mấy tên áo đen này để điều tra về thân thế của chúng, tôi tin rằng không lâu nữa sẽ có kết quả." -Hàn Giang giảng giải.

"Anh vẫn chưa nói đến Yelena đâu đấy? Cô ấy thế nào rồi?" -Đường Phong hỏi.

"Cô ấy mất tích rồi, Triệu Vĩnh nói, lúc đó họ chỉ chăm chăm vào việc tiêu diệt bọn áo đen đó mà không chú ý tới Yelena. Anh ấy chỉ thấy Yelena nhặt lấy một khẩu súng, đuổi theo Stephen và cô gái tóc vàng, rồi sau đó Yelena liền mất hút khỏi tầm mắt của của nhóm Triệu Vĩnh".

"Mất hút rồi?" Đường Phong ngạc nhiên.

"Không chỉ mình Yelena mất hút, mà đến cả Stephen và cô gái tóc vàng đó cũng mất tăm luôn. Nhóm Triệu Vĩnh dùng trực thăng lục soát khắp các khu vực quanh đó, nhưng không thấy tung tích ba người đâu cả." -Hàn Giang nói đến đây có chút ủ dột.

"Sao lại mất hút được nhỉ? Lẽ nào họ bốc hơi mất!" -Đường Phong không sao hiểu nổi.

"Đúng! Giống như bốc hơi mất vậy. Đương nhiên, khách quan mà nói, địa hình ở đó rất phức tạp, che giấu vài người vẫn rất dễ dàng. Triệu Vĩnh lúc đó chỉ có một chiếc trực thăng dùng để lục soát, nên nếu như họ trốn ở nơi

nào đó bí hiểm thì không tìm thấy cũng là lẽ thường." -Hàn Giang phân tích tình hình lúc đó một cách khách quan.

Đường Phong gật gật đầu, đáp: "Nói cũng đúng, nhưng nếu như vậy thì manh mối của chúng ta lại đứt rồi, bọn áo đen đó rút cuộc là ai? Còn kỳ lạ hơn ở chỗ: trong Hắc Đầu Thạch Thất, Stephen đã thừa nhận những kẻ truy sát chúng ta suốt cả đường đi chính là bọn họ, nhưng những tên cướp ở Hồng Kông và thì rõ ràng không phải cùng một hội với bọn áo đen truy sát chúng ta sau này, trên người chúng không có hình xăm đó. Lẽ nào Stephen chỉ đạo hai nhóm?"

"Tôi cũng đang nghĩ đến vấn đề này, trừ chúng ta, Makarov, và cả Stephen ra thì còn có ai hứng thú với kế tranh ngọc nữa? Tôi đã phân tích từ những manh mối mà hiện giờ chúng ta có được thì thấy: hình như không có thể lực nào khác tham dự vào việc này, có lẽ giống như anh nói, những tên đó đều là người của Stephen. Ngoài ra, tôi đã phái Triệu Vĩnh đi điều tra thân thể Stephen rồi, tôi nghĩ chắc là Triệu Vĩnh sẽ điều tra được một số thứ có giá trị, ít nhất cũng có thể biết được hội áo đen đó là ai. Như vậy, chúng ta cũng có thể chủ động xuất kích, chuyển từ bị động sang chủ động, đánh sạch chúng một mẻ trước đã!" -Hàn Giang hình như có chút tự tin.

3

_Đường Phong trầm tư hồi lâu, đột nhiên nói với Hàn Giang: "Nói tới thân thể của Stephen, tôi bỗng nhớ ra một manh mối".

"Manh mối gì? Mau nói!" -Hai mắt Hàn Giang sáng lên.

"Anh còn nhớ không? Trong Hắc Đầu Thạch Thất, Stephen và cô gái tóc vàng đó do mừng rỡ quá đà nên coi thường, vì tưởng rằng chúng ta sẽ chết chắc, nên đã lột mũ chụp đầu ra, để chúng ta nhìn được bộ mặt thật của chúng, Stephen trước đây đã từng biết chúng ta, nhưng cô gái tóc vàng đó lại không biết là ai, khi tôi nhìn thấy cô ta, tôi bỗng cảm thấy có chút quen quen, hình như đã từng gặp cô ta ở đâu đó rồi thì phải?" -Đường Phong chau mày, cố gắng hồi tưởng lại.

"Cậu đã gặp cô gái tóc vàng đó? Ở đâu? Lúc nào?"

"Đề tôi nhớ đã, đề tôi nghĩ kỹ lại... Đúng! Là cô ta, chính là cô ta! Trong hội chợ đấu giá, trong hội chợ đấu giá mùa xuân của công ty Hoa Bảo. Lúc đó chính là cô gái tóc vàng này tranh giành kệ tranh ngọc với Lương Vân Kiệt. Thật không ngờ, thật không ngờ lại là cô ta!" -Đường Phong không ngừng lắc đầu.

Hàn Giang nghe Đường Phong nói vậy, mắt bỗng sáng lên, anh cũng đang ra sức hồi tưởng lại. Đường Phong lắc đầu rồi nói tiếp: "Xem ra tất cả mọi thứ trong cuộc đấu giá đều đã định sẵn rồi. Lương Vân Kiệt, cô gái tóc vàng đều muốn có được kệ tranh ngọc này, thân thể của họ phức tạp, nhất định phải có được kệ tranh ngọc, hình như họ đã biết được bí mật phía sau kệ tranh ngọc từ trước đó lâu rồi. Còn tôi, tự nhiên không biết trời cao đất dày thế nào, lại bị lôi vào đó, thật là không biết lượng sức mình. Lúc đó tôi chỉ xem trọng lịch sử và giá trị nghệ thuật của kệ tranh ngọc, chứ thật không ngờ bên trong lại phức tạp đến thế này!"

"Đúng vậy, trong hội chợ có cô gái tóc vàng này. Từ đó cho thấy họ không mua được kệ tranh ngọc nên đã đổi tâm sát hại Lương Vân Kiệt để cướp lại kệ tranh ngọc!" -Hàn Giang suy đoán.

"Á! Nếu đúng như anh nói, nếu... nếu như cuối cùng tôi đấu giá được kệ tranh ngọc đó, thì không phải người bị giết sẽ là tôi sao!"

Hàn Giang cười nói: "Sao, bây giờ lại không trách Lương Vân Kiệt nữa rồi à, cậu cũng được coi là mệnh lớn đấy! Nhưng mà nói thật, manh mối mà cậu cung cấp này quả thực rất quan trọng, tôi sẽ nói để Triệu Vĩnh đi điều tra".

"Không chỉ điều tra manh mối này, về lần đấu giá đó, vẫn còn một manh mối quan trọng đã bị chúng ta quên mất cũng cần phải điều tra."

"Manh mối quan trọng bị chúng ta quên mất ?! Sao giờ cậu mới nhớ ra, mau nói, manh mối gì?" -Hàn Giang sốt ruột không thể chờ đợi.

"Tôi cũng chỉ vừa mới nhớ ra, anh nghĩ mà xem: tôi, Lương Vân Kiệt, cô gái tóc vàng là ba khách hàng cuối cùng tham gia đấu giá. Tôi thì không

cần phải nói rồi, anh cũng rất hiểu tôi rồi, tiếp theo, chúng ta điều tra Lương Vân Kiệt nhưng cũng không phát hiện ra Lương gia có điểm gì để nghi ngờ. Hiện giờ, cô gái tóc vàng và những tay chân đằng sau cô ta cũng dần dần lộ diện. Vậy thì, anh ngẫm nghĩ lại xem, ngoài ba người chúng tôi ra, trong hội chợ đấu giá thì còn có ai đáng để anh đi điều tra nhất?" - Đường Phong hỏi Hàn Giang.

"Tề Ninh? Nhưng hiện giờ ông ấy chết rồi mà!" – Hàn Giang lắc đầu nói.

"Không! Ông ta chỉ là vai phụ."

"Vậy thì còn ai? Công ty đấu giá?" -Hàn Giang vẫn không hiểu.

"Công ty đấu giá cũng cần phải điều tra, nhưng vẫn chưa phải là đáng để điều tra nhất." -Đường Phong lại phủ định suy đoán của Hàn Giang.

Đường Phong thở dài, gợi ý cho Hàn Giang: "Thôi để tôi nói vậy, sao các anh lại không nghĩ tới việc đi điều tra người bán vật phẩm đấu giá này nhỉ? Cũng chính là chủ nhân trước đây của nó".

Hàn Giang nghe Đường Phong nói vậy, vỗ đầu một cái, ngạc nhiên: "Đúng vậy! Sao tôi lại bỏ qua mất manh mối này nhỉ! Lúc đầu, Tề Ninh tự sát tôi chỉ coi là một vụ án bình thường, để cho cảnh sát xử lý, thế nên vốn không nghĩ tới hội chợ đấu giá, càng không nghĩ tới kệ tranh ngọc đó, sau đó là một loạt chuyện khác khiến tôi cũng không suy nghĩ tỉ mỉ, mãi cho tới khi tới Thất Sắc Cẩm Hải, Makarov kể cho chúng ta nghe về lai lịch của kệ tranh ngọc này thì chúng ta mới biết được kệ tranh ngọc được trộm từ cung điện Mùa Đông ra, nhưng lúc đó chúng ta bị truy sát, bản thân còn khó giữ mạng sống nên cũng không nghĩ kĩ..."

"Đúng vậy! Tôi cũng vừa mới nghĩ ra, cho dù kệ tranh ngọc bị trộm cắp từ cung điện Mùa Đông, vậy thì người bán nó là ai? Không cần phải hỏi, khả năng lớn là do chính người đã trộm cắp kệ tranh ngọc từ cung điện Mùa Đông ra, vậy đám người đó là ai? Những người này bán kệ tranh ngọc vì mục đích gì? Lẽ nào chỉ vì tiền?" -Đường Phong nhắc tới một loạt vấn đề.

"Nếu như người trộm cắp báu vật chỉ vì tiền thì Lương Vân Kiệt và cô gái

tóc vàng đỏ cũng chỉ vì tranh giành kế tranh ngọc, vậy thì sự việc này ngược lại sẽ đơn giản, nhưng e rằng vấn đề không bao giờ đơn giản như vậy. Đường Phong, manh mối mà cậu cung cấp rất quan trọng đây, tôi lập tức sẽ để Triệu Vĩnh đi điều tra."

4

Hàn Giang nói xong, đang định ra ngoài đi tìm Triệu Vĩnh, hoàn thiện giai đoạn tiếp theo của hành động nhưng Đường Phong liền gọi anh lại: "Áy! Đội trưởng, tôi nhớ là tôi và Makarov cùng bị rơi xuống vực núi, thê Lão Mã đâu? Ông ấy giờ sao rồi?" -Đường Phong đột nhiên nhớ tới Makarov.

Nhưng khi Đường Phong vừa mới hỏi câu này, mặt Hàn Giang lập tức tối sầm xuống. Hàn Giang quay lại, từ từ bước tới bên cửa sổ, nhìn những bông tuyết rơi bên ngoài hồi lâu, rồi anh mới chậm rãi nói: "Tôi vốn không định nói chuyện này với cậu bây giờ, định đợi cậu nghỉ ngơi hồi phục lại mới nói, nhưng..."

Đường Phong nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Hàn Giang, ngậm ngừng muốn nói nhưng lại thôi, trong lòng bất giác trào lên dự cảm không lành, anh khẽ hỏi: "Makarov xảy ra chuyện rồi? Hay là ông ấy chết rồi?"

Hàn Giang không trả lời ngay câu hỏi của anh, còn Đường Phong lại đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, nóng lòng hỏi: "Còn... còn kế tranh ngọc trong ba lô của tôi đâu? Có còn không?"

Hàn Giang nghe thấy mấy từ "kế tranh ngọc" toàn thân anh run bắn lên sắc mặt càng thêm u ám. Tất cả những biểu hiện này đều không lọt qua được mắt của Đường Phong, Đường Phong lại truy hỏi: "Có phải kế tranh ngọc bị mất rồi không? Không đúng! Tôi nhớ là lúc tôi nhảy khỏi xe có khoác theo ba lô nhảy xuống mà! Lẽ nào... lẽ nào kế tranh ngọc bị rơi vỡ rồi?"

"Được rồi! Cậu không cần phải đoán nữa, tôi có thể nói cho cậu biết tình hình hiện giờ mà tôi nắm được: Makarov mất tích rồi, kế tranh ngọc trong ba lô của cậu cũng không thấy đâu nữa!"

"Cái gì? Lão Mã và kế tranh ngọc đều mất tích sao? -Đường Phong không

dám tin vào sự thật này, anh định đứng lên nhưng cơn đau nhức lại lan khắp cơ thể.

Hàn Giang để Đường Phong nằm xuống, chậm rãi nói với Đường Phong: "Khi Triệu Vĩnh dẫn theo người của chúng ta tìm thấy cậu thì trời đã về chiều, chiếc Jeep Cherokee dưới vách núi cũng bị thiêu cháy rụi thành bộ khung chông chơ từ lâu rồi. Triệu Vĩnh không phát hiện ra các cậu trong xe, nên cậu ấy đoán chắc chắn các cậu ở quanh đấy thôi. Vậy là họ tìm khắp cả khe núi thì mới phát hiện ra cậu trên một đống tuyết dưới vực, Lúc đó cậu bất tỉnh nhân sự, may mà chỗ đó nền tuyết rất dày, xung quanh cũng không có đá, nếu không thì cậu chết là cái chắc. Triệu Vĩnh thấy cậu vẫn còn thở nên đã khẩn trương điều trực thăng tới cứu cậu. Tại hiện trường họ đã phát hiện ra ba lô của cậu, nhưng trong ba lô -ngoài những đồ dùng của cậu vẫn còn ra thì chiếc hộp gỗ tử đàn đựng kệ tranh ngọc đã không còn thấy đâu nữa."

Đường Phong kêu lên thất thanh: "Không thấy đâu nữa? Sao... có thể như vậy được?"

"Thật sự không thấy đâu nữa, Triệu Vĩnh lại dẫn người đi tìm kiếm Makarov, nhưng không thể nào tìm được, sống không thấy người, chết không thấy xác. Hôm sau, Triệu Vĩnh yêu cầu tổng bộ phái thêm người, bủa vây tìm kiếm khắp khe núi, thậm chí tìm cả trong hang núi và dốc núi khác quanh đó, mãi cho tới tận khi trời tối cũng không thấy tìm thấy một chút dấu vết nào của Makarov, bao gồm cả ba lô, súng ống hộ chiếu, cùng nhiều đồ đạc khác mà ông ta mang theo cũng không phát hiện ra!" -Hàn Giang nói.

Sao lại như vậy được? Lẽ nào... lẽ nào Makarov sau khi nhảy khỏi xe vẫn bình an vô sự, hoặc là trước khi tôi tỉnh dậy ông ấy đã đem kệ tranh ngọc đi mất? Tôi... tôi không tin Lão Mã lại làm như vậy!" -Đường Phong nghĩ tới khả năng xấu nhất, nhưng anh không thể tin vào điều đó.

Hàn Giang trầm tư một hồi, nói: "Khi Triệu Vĩnh báo cáo tình hình với tôi, tôi cũng nghĩ ngay tới khả năng này, có khi nào là Makarov lấy mất kệ

tranh ngọc trong ba lô của cậu đi, sau đó ra đi không lời từ biệt không nhĩ ? Nhưng sau một hồi tĩnh tâm suy nghĩ lại thì cảm thấy khả năng này tuy không thể hoàn toàn loại trừ, nhưng lại không lớn lắm.

Trước tiên, qua thời gian ở cùng Lão Mã, chúng ta cũng khá tin tưởng con người ông ấy; nếu như là trước đây, để hoàn thành nhiệm vụ, ông ấy có thể sẽ làm vậy, nhưng hiện giờ tôi không tin ông ấy có thể làm như thế. cho dù có gạt bỏ điểm này đi chẳng nữa, chỉ nhìn nhận sự việc không thôi thì cũng không đủ để nói rõ những gì Makarov làm. Makarov cũng nhảy xuống xe giống như cậu, tuy ông ấy có là đặc công lão luyện, kinh nghiệm phong phú đi chẳng nữa, nhưng dù sao cũng lớn tuổi rồi. Khi cùng cậu nhảy khỏi xe thoát nạn, cậu còn bị ngã tới mức này đã là may mắn lắm rồi, thì ông ấy sao có thể bình an vô sự được!"

Đường Phong gật gật đầu: "ừm! Lúc đó hai chúng tôi gần như nhảy xuống cùng lúc, tôi ngã thê thảm thế này, kể cả ông ấy mệnh lớn thế nào đi chẳng nữa cũng không thể khá hơn tôi là mấy đâu!"

"Còn nữa, cứ coi như là Lão Mã mạng lớn, trước khi cậu tỉnh dậy, ông ấy bị thương không nặng lắm nên cũng có thể tìm thấy cậu, để hoàn thành nhiệm vụ nên ông ấy lấy kệ tranh ngọc đi, nhưng tôi nghĩ ông ấy không thể không cứu cậu chứ? Chỉ cần phát bộ tín hiệu thôi mà."

"Đúng vậy! Ông ấy chỉ vì nhiệm vụ mà thôi, lấy kệ tranh ngọc đi đã đành, tôi nghĩ Lão Mã không đến nỗi thấy chết mà không cứu đâu".

"Lùi thêm một bước nói, kể cả nếu Lão Mã tâm sỏi, không cứu cậu, nhưng cơ thể ông ấy suy yếu như thế, rất có khả năng còn bị thương, thì ông ấy có thể đi được bao xa? Sau đó Triệu Vĩnh còn dùng cả trực thăng tìm kiếm khắp khu vực đó." -Hàn Giang suy đoán thêm bước nữa.

Vì thế, nên không phải là Lão Mã lấy kệ tranh ngọc đi, mà là bọn áo đen đó ra tay sao ?" -Đường Phong hỏi lại.

Hàn Giang nghĩ nhanh rồi nói: "Khả năng này quả thật rất lớn, nhưng bản thân tôi lại không cho rằng bọn áo đen đó đã lấy kệ tranh ngọc đi".

Đường Phong không hiểu, cảm thấy đầu óc mịt mù: "Tại sao không phải là bọn áo đen đó ? Ngoài chúng ra thì còn ai nữa?"

"Cậu hỏi tôi tại sao thì tôi chỉ có thể nói là dựa vào cảm giác. Cậu muốn hỏi tôi chứng cứ bằng được thì tôi chỉ có thể phân tích như thế này: thứ nhất, bọn áo đen đó lần này đã bị chúng ta tấn công mạnh, gần như không còn lực lượng để truy đuổi cậu đầu bên đó. Thứ hai, cậu nói rằng các cậu đã thoát được sự truy sát của đám áo đen đó, khi các cậu rơi xuống vực, phía sau vốn không có ai bám theo, vậy thì ai sẽ có thể đã tìm ra địa điểm cậu gặp nạn nhanh như vậy ? Là bọn áo đen đó sao? Tôi thấy không phải. Thứ ba, nếu như bọn áo đen đó tức tốc tìm thấy địa điểm các cậu rơi xuống vực, lấy kệ tranh ngọc đi thì tại sao không giết cậu, chúng hoàn toàn có thể giết cậu, còn cả Makarov nữa? Lẽ nào chúng nổi cơn từ bi mà cứu Makarov đi ? Căn cứ vào ba điểm trên, tôi thấy không giống như bọn áo đen đó ra tay

5

Đường Phong nghe Hàn Giang phân tích, ngửa hai tay ra, chán nản nói: "Vậy thì chỉ có thể chính là Lão Mã rồi?"

Hàn Giang lắc đầu, "Thật là kỳ! Hai hôm nay tôi cứ ng

hĩ mãi về vấn đề này. Căn cứ vào suy đoán ban nãy của tôi, người lấy đi kệ tranh ngọc trong ba lô của cậu không phải là Makarov, bởi vì ông ấy không thể làm được việc đấy, đó nhất định phải là người ngoài. Và người ngoài này cũng không phải là bọn áo đen, bởi vì chúng lúc đó cũng mất đi khả năng này, hơn nữa cách hành động cũng không giống như chúng đã từng làm trước đây. Còn nữa, Makarov cũng không thấy đâu nữa. Giả sử ông ấy cũng bị thương nhẹ, vậy thì nhất định là có ai đấy đã cứu ông ta vì một mục đích nào đó. Vì thế, tôi cho rằng rất có khả năng sự tình là thế này, sau khi các cậu rơi xuống vực, cậu và Makarov đều hôn mê bất tỉnh, nhưng có người đã tới đó rất nhanh, người đó đã lấy kệ tranh ngọc trong ba lô của cậu đi, hẳn không cứu cậu nhưng lại cứu Makarov. Vậy thì có thể là ai ?"

"Yelena! Theo cách anh nói thì chỉ có Yelena mới có thể làm như vậy!" -

Đường Phong lớn tiếng nói.

Hàn Giang giật thót tim, nhưng anh lập tức lắc đầu nói: "Là cô ấy sao? Tôi thấy không thể. Chỗ cô ấy mất tích cách chỗ các cậu gặp nạn cả một đoạn đường xa, đường núi hiểm trở. Khi Yelena đuổi theo hai tên áo đen đó chỉ cầm có một khẩu súng, các trang bị khác đều không mang theo, nên từ thời gian và khoảng cách suy đoán thì không thể là cô ấy được".

"Không phải Yelena thì là ai? Ôi! Kệ tranh ngọc lại mất rồi, thật là tiếc quá!" -Đường Phong thở dài nói.

Hàn Giang chau mày, buồn bã: "Càng đáng tiếc hơn, kệ tranh ngọc bị mất đó không phải là kệ tranh ngọc đầu tiên mà cậu mang đi."

"Cái gì ?" -Đường Phong kinh ngạc tới nỗi há hốc mồm.

"Là kệ tranh ngọc thứ hai phát hiện thấy trong Hắc Đầu Thạch Thất!" -Hàn Giang cũng vô cùng đau khổ.

"Sao lại như vậy được ?"

"Việc này đều tại tôi. Khi chúng ta từ Hắc Đầu Thạch Thất chạy ra. Tại thung lũng, tôi đã lần lượt cất hai kệ tranh ngọc đó vào trong ba lô của chúng ta. Vốn dĩ kệ tranh ngọc phát hiện trong Hắc Đầu Thạch Thất đang ở trong tay tôi, nhưng vì lúc đó, tôi đã nghĩ tới việc chúng ta phải chia nhau chạy nên mới sai lầm mà cất kệ tranh ngọc mới phát hiện được vào trong ba lô của cậu. Đó là suy nghĩ tệ nhất, tuy nhằm khiến bọn áo đen cho rằng kệ tranh ngọc mới phát hiện ra ở chỗ tôi, dù chúng truy kích tôi, rồi cho dù chỗ chúng tôi có xảy ra chuyện gì thì kệ tranh ngọc mới phát hiện ra cũng vẫn còn, nhưng không ngờ... Hây da! Tưởng là hay hóa ra lại dở! Tôi thấy không ai truy kích cậu và Makarov nên đã cho rằng hai người không việc gì, thật không ngờ lại thành ra như vậy!" Hàn Giang vô cùng thiếu não.

Đường Phong nghe xong, thật sự không thể tin nổi: "Vậy thì bao nhiêu gian khó khó nhọc của chúng ta cuối cùng chẳng đạt được gì cả, giờ thì giáo sư La cũng không có cách nào để triển khai nghiên cứu nữa rồi ?"

"Đúng vậy! Về công tác nghiên cứu kệ tranh ngọc giờ không có tiến triển

gì, chúng ta chỉ biết đặt hy vọng vào những manh mối khác có gì đó đột phá." -Hàn Giang ngừng lại một lúc, bỗng nhiên đập vào thành cửa sổ một cái, nói: "Đường Phong, ban nãy cậu nghi ngờ là do Yelena làm, nhưng điều này ngược lại đã nhắc nhở tôi, không phải là Yelena, nhưng rất có khả năng là người của họ làm".

"Người của họ? Ý anh nói đồng nghiệp của Makarov và Yelena? Nhưng tại sao chúng ta mãi vẫn chưa phát hiện ra, sao người của họ lại nhanh chóng tìm thấy địa điểm chúng ta rơi xuống vực như vậy, rồi còn cứu cả Makarov " -Đường Phong hỏi lại Hàn Giang.

"Những điều này thì tôi không biết, nhưng hiện giờ tôi cho rằng, khả năng này là lớn nhất." -Hàn Giang nói xong, lại quay đầu thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ. Tuyết rơi ngoài cửa sổ mỗi lúc một dày, Hàn Giang giống như đang suy tư điều gì đó vậy, đột nhiên, anh lẩm bẩm: "Xem ra... chúng ta cần phải tới Saint Petersburg một chuyến rồi!"

END.

Vào blog daotieuvu.blogspot.com để tải nhiều truyện hơn!

